

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

OPAL REYNE

A SOUL TO
STEAL

DUSKWALKER BRIDES BOOK 6

Çalınacak Bir
Ruh *Duskwalker*
Gelinleri Altıncı
Kitap
Opal Reyne

Telif Hakkı © 2024 Opal Reyne tarafından

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

ISBN: 978-0-6458301-5-6

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün bir ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitabın oluşturulmasının hiçbir bölümünde yapay zeka kullanılmamıştır. Yazar ayrıca hiç kimsenin kitaplarını, kapaklarını veya sipariş edilen sanat eserlerini yapay zeka eğitim sitelerine yüklemesine izin vermemektedir.

Kapak resmi: Sam Griffin Düzenleme /

Düzeltilmen: Messenger's Memos

Yazarın dil üzerine notu

Ben AVUSTRALYA'lıyım.

Benim İngilizcem Amerikan İngilizcesiyle aynı değil.

Amerikan İngilizcesi konuşan okuyucularımı çok seviyorum. Çok tatlısınız, hepiniz beni kıkırdatıyorsunuz ve size kocaman sarılmak istiyorum. Ancak, birçoğunuz İngilizcenizin İngiliz İngilizcesinden doğduğunu fark etmemiş gibi görünüyorsunuz, ki ben de bunu kullanıyorum (Avustralyalılar tüm dili alıp harap bir karkas haline gelene kadar boğmayı sevdikleri için piç edilmiş bir versiyon olsa da)

argo, eksik harfler ve rastgele eklenen o'lar).

Z harfını sevmiyor gibiyiz.

Renk yerine color yazıyoruz. Tanımak yerine tanımak. Seyahat etmek yerine seyahat etmek. Becerikli yerine skilful. Anne yerine mother. Smelt, smell kelimesinin geçmiş zaman ortacıdır. Mr. Name'de noktayı atlarız, bu yüzden Mr Name olur. Avustralyalılar

Amcık kelimesini yüzünüze fırlatılacak bir hakaretten ziyade tatlı bir köpek yavrusuymuş gibi kucaklayın.

Her neyse, iyi okumalar!

Not: Güney yarımküredeki mevsimlerimiz kuzey yarımküredekielerin tam tersidir.

Tetikleyici Uyarı *Büyük spoiler aşağıda*

Lütfen sadece tetikleyicileriniz varsa devamını okuyun, aksi takdirde kitabı kendiniz için ciddi şekilde bozarsınız.

Öncelikle, spoiler vermemek için okumayı bırakabilmeniz için kitapta hangi tetikleyicilerin **OLMADIĞINI** listeleyeceğim: Tecavüz, non-con, dub- con, MMC'ler arasında kasıtlı zarar verme, işkence, fiziksel istismar, aldatma, intihar / kendine zarar verme, kürtaj, hamilelik, ensest, uyuşturucu / alkol kötüye kullanımı veya çocuklara zarar verme yoktur.

Tetikleyiciniz yukarıda ayrıntılı olarak açıklanmışsa lütfen burada durmayı düşünün, çünkü geri kalanı büyük spoiler içermektedir.

Bu kitapta depresyon, umutsuzluk ve travma tasvirleri var. Ölüm, ölmek ve bunlarla ilgili anılar hakkında konular var. Keder ve kayıp. Her iki karakter de içsel mücadelelerle uğraşıyor ve insan kitabın bir bölümünde oldukça dengesizleşiyor, ancak kısa bir süre sonra bundan derin bir pişmanlık duyuyor.

Demansla ilgili travma yaşayanlar için tedirgin edici olabilecek hafıza kaybı.

Ailesine eşcinsel olduğunu açıkladığı anısı bazıları için rahatsız edici olabilir, ancak lütfen bu anının çok mutlu bir sonu olduğu konusunda içiniz rahat olsun.

Tanışmalarından önceki geçmiş bir ilişkiyle ilgili OM draması var, insanımız çok az kapanışa sahipken gitmesine izin vermekle savaşıyor. O öldü ve tanıdığı herkes ve her şey göz açıp kapayıncaya kadar yok oldu.

Küçük imalı yumuşak vahşet - vorarephilia tetikleyici. Kitaplarımda her zaman olduğu gibi kan var.

Duskwalker Brides serisinde yeni misiniz?

Bu kitap kesinlikle serinin önceki kitaplarından önce **okunamaz**. Rehberlik Edecek Bir Ruh bu kitapla ilgili önemli bilgiler içeriyor, bu yüzden eğer bu kitaba sahip değilseniz okurken çok kaybolacak ve kafanız karışacaktır. Canlandırılacak Bir Ruh doğrudan bu kitapla bağlantılıdır. Aleron bir ikizdir ve Ingram'ın kitabı Canlandırılacak Bir Ruh'tur.

Duskwalker Brides serisinin kapsayıcı bir olay örgüsü olduğundan ve yolun büyük bir kısmını tamamladığımızdan lütfen diğer kitapları da okumayı düşünün. Ayrıca bu kitabı beğenirseniz ve en başından okumak isterseniz tüm seriyi kendiniz için mahvedeceksiniz.

Birçok insan baharat için gelir, ama olay örgüsü için kalır.

Uyarıldınız.

Dışarıdaki tüm erkek eşcinsel CanavarSikiciler, bu

kitap sizin için.

Duskwalker'larım cinsiyeti ne olursa olsun herkesi sever. Öyleyse gelin dokunuşlarının, tatlı sözlerinin tadını çıkarın ve bu sevgi dolu canavarın size koşulsuz sevilmenin ne demek olduğunu göstermesine izin verin... aynı zamanda hayatınızın bir santim içinde sert ve hızlı bir şekilde raylara oturtulurken.

Hepinizin bu kitabı beklediğinizi biliyorum.

Bu kitabı olumlu bir şekilde temsil etmeye çalıştığım kişiler için güvenli bir yer haline getirmeye yardımcı olan harika **duyarlılık okuyucularına** büyük bir alkış vermek istiyorum. Hepinizin bildiği gibi temsil, yapmak istediğim şeyin büyük bir parçası, ancak bunu zararlı olmayacak bir şekilde yapmak istiyorum.

Bryus, Wolfgang, Marco, Jakob, Alexx ve Jonah'a M/M duyarlılığına katkılarından dolayı teşekkür ederiz.

Ayrıca Crystal'a POC duyarlılığına yönelik katkılarından dolayı özel olarak teşekkür etmek istiyorum.

Bu kitapta bana yardımcı olmak için harcadığınız tüm zaman ve çabaya minnettarım. Kalbimde sonsuza dek bir yeriniz olacak.

Sahte güneşten üzerine gölge düşüren akrabasına merakla bakan Aleron, aralarında belirgin bir fark olduğunu biliyordu.

Aleron ölmeden önce var olmayan bir şey.

Mesele Ingram'ın artık mor bir hayalet olması değildi - gözbebeklerinin rengini yansıtan bir Hayalet. Aleron gibi dört ayak üzerinde durmak yerine artık iki ayak üzerinde duruyordu. Akraları da *farklı* konuşuyordu. Ingram'ın sesi daha insani geliyordu, sanki düşünceleri Aleron'unkinden daha derli toplu gibiydi.

Aleron burada, Tenebris'te, öbür dünyada ruhları yiyerek iyi miktarda insanlık elde etmiş olsa da, seviyesinin Ingram'ınkiyle kıyaslanamayacağını o bile söyleyebilirdi.

Bir zamanlar ayrılmaz iki ruhtular, gölgeleri sürekli üst üste biniyor ve iç içe geçiyordu. İkiye bölünmüş bir varlık. Farklı dış görünüşleriyle değil, ortak arzularıyla tanımlanan bir birim. Sanki tek bir vicdanı paylaşıyorlarmış gibi birbirlerinin düşüncelerini okuyabiliyorlardı. Umutları, hayalleri, istekleri ve korkuları tamamen aynıydı.

Kendisinin kayıp parçası, diğer yarısı, şimdi önünde duruyordu, ancak kilometrelerce ve onlarca yıl ayrı hissediyorlardı.

Yarasa kafatasını akrabasının yanındaki güzel dişiye doğru sürüklerken, gerçekten de farklı yollarda yürümeye başladıklarını biliyordu.

Hayalet gibi görünen ve elle tutulamayan Ingram'ın aksine Emerie normal görünüyordu. Bu dünyada sanki yaşayan ve dokunabilen onlardı ve ölenler onun akrabalarıydı. Onlar bu düzlemde, o ise başka bir düzlemde, yani yaşayan dünyada var oluyordu.

Kirli görünüyordu, yanaklarında, burnunda ve alnında lekeler vardı ama yüz hatları... narindi. Yüzünün sol tarafındaki yara izi bir Mavka'nın hassas görüşü için fark edilebilirdi ama onun ya da Ingram için pek bir şey ifade etmiyordu. Cildinin geri kalanı güneşten hafifçe bronzlaşmışken, soluk ve yer yer kırmızıydı.

Ingram saçlarının turuncu olduğunu iddia etse de, mevcut ışıktaki Aleron onu sadece kırmızı olarak görebiliyordu. Alevler gibi, bir gül gibi, gözbebeklerinin öfkesi gibi kırmızı. Gözleri soğuk, sulu bir maviydi ama gözlerinden Aleron'a doğru yayılan sıcaklık kusursuz bir nezaket içeriyordu.

Ondan ve kadından soğumuştı.

Neden o Ingram'la geri dönebiliyor da ben dönemiyorum?

Korkunç bir duygu göğsünün içinde keskin bir kaya gibi dönerken, Aleron'un görüşü her zamanki pembeden parlak bir yeşile dönüştü. Ingram'la, akrabasıyla, *ikiz* kardeşiyle birlikte olmak istiyordu. Ingram Tenebris'te geçirdikleri kısıtlı süre içinde bu ailevi bağı açıklamak için elinden geleni yapmıştı ama Aleron hâlâ ayrıntılar konusunda biraz kararsızdı.

Ancak, dişiye bakarken, o iğrenç küçük nefret kayasının yanında, onu gölgede bırakan bir şefkat kabarması vardı.

Aleron'un Emerie'ye karşı hoşnutsuz ve kıskanç duygularına ve onun Ingram'ın küçük gelini olması için öbür dünyadan alınmasına izin verilmesine rağmen, mutluluktan çılgına dönmüştü. İkisi de bir gelin aramamıştı ama yaşayan dünyadaki yokluğunda, Aleron Ingram'ın bir gelini olduğu için minnettardı.

Bana karşı çok nazikti.

Çok kısa bir süre içinde Aleron'un gönlünü kazanmayı başarmıştı. Yumuşak, anlayışlı sesi, ona doğru gülümsemesi ve birçok özel kelimeyi paylaştıkları bir kucaklaşmanın rahatlığı.

Beni bekleyeceklerini söyledi. Bu da Emerie'nin Ingram ve kendisinin yeniden bir araya gelmesine engel olmak gibi bir niyeti olmadığı anlamına geliyordu. Aslında, bunu açıkça kabul etmeye niyetliymiş gibi görünüyordu.

Ingram'ın küçük dişiyi takıntı haline getirdiği belliydi, zira soyut formuyla sürekli ona dokunmaya çalışıyordu. Sıkıntıyla oflayıp pufluyor ve avucunu onun dokunabildiği her yerinde gezdiriyordu. Akraları onunla sadece bu şekilde fiziksel bir bağ kurmayı arzulamıştı. Onan böyle bir dokunuşu arzuladığını ve üzerine titreyeceği biri olduğunu bilmek Aleron'a büyük bir memnuniyet veriyordu.

Ingram elini onun yanına koymaya çalıştığında, Ingram'dan sessiz bir kıkırdama yükseldi.

Weldir - boşluğun ruhu ve onların erkek yaratıcısı - Ingram'ın yanında sessizce duruyordu. Tartışmalarına müdahale etmeye pek niyeti yoktu, görünüşe göre bir izleyici olmaktan memnundu.

Kurdeleyi andıran görünürlüğü Aleron'un şimdiye kadar gördüğü en küçük haliydi.

Bu kadar uzun süre burada kaldıktan sonra, Weldir'in büyüğü özünün her geçen saniye daha da hızlı tükendiğini biliyordu. Aleron, gücü tükendiğinde ve formu tamamen yok olduğunda ne olacağından emin değildi ama bu iyi bir şey olamazdı.

Beni ziyaret etmeyi bırakacak mı?

Weldir Aleron'a ilgi gösterebilen tek kişiydi ve o da bunu mümkün olduğunca sık yapıyordu. Saatlerce, günlerce, belki de haftalarca Weldir'in yanında Tenebris'te dolaşmıştı.

Yılan Mavka benimle konuşmayacak.

Nedenini bilmiyordu, sadece sık sık güneşin altında, belli bir kayanın üzerinde vakit geçiriyor ve ötelerindeki geniş tarlalara ve hiçliğe bakıyordu. Aklını mı kaybetmişti? Onunla konuşmak için yapılan tüm girişimler kulak arkası edilmişti.

Weldir onu ziyaret etmeyi bırakırsa, yine *yalnız* kalacaktı. Bu dünyada gerçekten yalnız.

Buradaki insan ruhları onun dokunuşundan rahatsız olurlarsa korku içinde çığlık atıp kaçarlardı. Bu yüzden birkaç tanesini yemişti, ne yazık ki onları tüketmeden önce eğlenmek için kovalamıştı.

Doymak bilmez bir açlığı olmamasına rağmen, yok etme içgüdüsünün öldüğü için yatışmadığı anlaşıyordu. Yaşayan her Mavka gibi o da kaçan avını kovalamak, onunla oynamak ve avlamak istiyordu. Çığlıkları ve korkuları daha da kötüleşti ve onun neşeyle ağzını köpürtmesine neden oldu.

Bu nedenle iyi bir şirket değillerdi.

"Keşke sen de bizimle gelebilseydin," diye mırıldandı Emerie üzüntüyle ve pembe alt dudaklarını dişlerken Aleron'u düşüncelerinden uyandırdı.

Bunu sadece ona değil, onlarla birlikte olan başka birine de söyledi. Beşinci

bir kişi. Aleron yanındaki erkek insana baktı.

Hayır, yalnız değil. Bu dehşet içinde çığlık atıp kaçmaya çalışmıyor.

Saçları nispeten kısaydı, yaklaşık Aleron'un küçük parmağı uzunluğundaydı - çünkü doğru dürüst saymayı bilmiyordu - ama dağınık bir şekilde geriye taranmıştı. Açık kahverengiydi ve sahte güneşin altında tuhaf bir turuncuya bürünüyordu. Kahverenginin aynı tonu yanaklarında, çenesinde ve boynunda çok kısa tüyler halinde uzamıştı. Teni bronzlaşmıştı ama dişinin üzerinde bulunan lekelerden hiçbiri yoktu.

Kadın arkadaşından çok daha uzun boyluydu, onu bir kafadan fazla geçiyordu. Omuzları ve kalçaları da çok daha genişti ve bir insana göre güçlü kaslara sahipti - gördüğü en büyük kaslar değildi ama Aleron'un onun küçük ve çelimsiz olmadığını anlamasına yetecek kadardı.

Aleron onun son derece delici yeşil gözlerini, birbirlerine ihtiyatlı bir bakış attıkları o kısacık anlarda fark etmişti ama gözleri... ıslık ıslık. Parlak ışıklı bir orman gibi, toprakta ve bazı mağaralarda gördüğü ısıtılı değerli taşlar gibi açık renkliydiler.

Ancak o sadece bir insandı - soydaşları ve gelini ile kıyaslandığında onun için çok az şey ifade eden biriydi.

Onu

Bu dişinin erkek kardeşi olan Gideon, kısa tüylerle kaplı yanağını avucunun içiyle ovuşturdu. Gideon yeşil gözlerini yalancı mavi gökyüzüne kaldırarak, "Sorun yok Emerie," diye mırıldandı.

Konuşurken hoş, derin bir sesi olduğuna karar verdi Aleron. Erkeğin şu ana kadarki en keyifli özelliği bu.

"Değişemeyecek şeyler için dilek dilemenin bir anlamı yok." Sonra kıkırdarak elini çekti ve iki küçük

Yanaklarında girintili çıkıntılı noktalar oluştu. "Seninle ve bu Duskwalker'la gitmek istediğimi kim söyledi ki? Muhtemelen *uygunsuz bir* şeye tanık olmak istemiyorum."

Emerie'nin alt dudakları adamın söylediklerine inanamayarak düştü, bu da onun saldırıya geçmesi için yeterli oldu.

"Hâlâ büyük bir pisliksin!" diye bağırdı, saçlarını çektiirmeden önce yumruklarının alt kısmını adamın omuzlarının üst kısmına vurdu. "Biliyor musun? İyi ki gelmiyorsun. Artık başka bir ezik türkü söylemeni ve gitar çalmanı dinlemek zorunda değilim."

"Sana ezik bir türkü söyleyeceğim."

Birkaç saniye içinde, adam kolunu boynunun arkasına dolayıp başını göğsünün yan tarafına yasladığında ve parmak eklemlerini başının üstünde ileri geri gezdirdiğinde diş bir güçlük attı. Kadının onunla mücadele etti, hatta ayaklarıyla geri iterek uzaklaşmaya çalıştı, bu da sadece bir daire çizmelerine neden oldu.

Ingram bir hırıltıyla müdahale etmeye çalıştı, ancak kavrayıcı, soyut pençelerini bedenlerine geçirdi. Aleron

Yardıml etmeye çalışır, akrabasının müstakbel gelinini inciteceğinden endişeleniyordu. "Ah! Kes şunu!"

Gideon onu bıraktığında, uzun, dalgalı saçları birbirine dolanmıştı. Yüzü derin bir şekilde kızarmıştı ve dudakları sıkıntıyla gerilmişti - sadece bir 'pfft' ve bir kıkırdama çıkarırken titreşmek için.

Tam ağzını açmıştı ki, Gideon konuşmasına fırsat vermeden onu sıkı bir sarılmayla kendine çekti. Kız da hemen karşılık vermek için kollarını ona doladı ve kolsuz gri gömleğinin arkasını pençeledi.

Aleron bu açık sevgiden rahatsız olup olmadığını anlamak için kafatasını Ingram'ın hayalet kuzguni yüzüne doğru çevirdi. Söyleyebildiği kadarıyla rahatsız olmamıştı.

Bunun yerine, aynı seviyeye gelmek için çömeliş öne doğru eğildi ve Aleron da bu hareketi taklit etti. Kafataslarına sokuluyormuş gibi yaptılar.

Ingram sessizce, "Seni yaşayan dünyaya geri getirmenin bir yolunu bulmaya çalışacağız," dedi. "Eğer Emerie geri dönebiliyorsa, senin için de bir yol olmalı."

Aleron öbür dünyaya geldiğinden beri Ingram'ın yanına dönme konusunda pek umutlu değildi. Ancak, Ingram'ın inancı ve kararlılığı, Weldir'in daha önce onun için tüm umutların kaybolmayabileceğinden bahsetmesinin yanı sıra Aleron'un ruhunu canlandırdı.

"Ben de buradan aynısını yapacağım," diye cevap verdi Aleron, Ingram'inkine kıyasla sesi daha gırtlaktan geliyordu - muhtemelen hâlâ canavar formunda olduğu için. "O zaman seni bulana kadar durmayacağım."

Ingram ve Emerie'yi bulmak Aleron'un hayata dönmesi halinde yapacağı ilk şey olacaktı. Asla dinlenmeyecek ya da bu görevden sapmayacaktı. Hiçbir şeyin yoluna çıkmasına izin vermeyecekti.

Ingram ayağa kalktığında ve Emerie kardeşini bıraktığında, ikisi de geri çekildi. Uzun bir süre birbirlerine baktıktan sonra Ingram başını Weldir'e doğru eğdi.

"Biz hazırız" derken sesi gergin ve duygu yüklü çıkıyordu.

Ingram elini küçük dişiye uzattı ve Aleron, Ingram'ın onu terk edecek güce sahip olmasının tek nedeninin o olduğunu hissetti.

Kız yaklaşmış avucunu uzatarak onu tutuyormuş gibi yaptığında göğsü ısındı ve yüz hatları yumuşayarak akrabasına karşı sevimli bir ifadeye büründü. Böylece, Ingram'ı ne kadar çok sevdiğini gören Aleron'un kalbini biraz daha çalmıştı.

"İyi, çünkü neredeyse zamanın tükenmek üzere," dedi Weldir, yüzünün kalan kısmı Ingram'ın göğsüne düşmüş, Aleron'un göremediği bir şeyi inceliyordu.

Emerie Weldir'e dönerek, "Aslında sana bir sorum var," dedi. "Bunu ben mi yaptım? İblis Kral'ı yok ettim mi?" Weldir bir an sessiz kaldı; Aleron bunun onun için alışılmadık bir durum olmadığını keşfetmişti. Genellikle soğukkanlı ve sessizdi.

Görünürdeki tek yumruğu sıkılaştı ve Aleron bu hareket karşısında başını eğdi. "Emin değilim." Kızın kaşları derin bir şekilde çatıldı. "Emin değilim de ne demek?"

İblis Kral'ın ölmüş olma ihtimali üzerine küçük bir tartışma başladı ama Weldir büyüsünü hissedemese de ruhunu tüketmediğini açıkladı. Boşluğun ruhunun bu kadar emin olmaması herkesi endişelendiriyordu ve bu belirsizlik aralarında ağır bir şekilde hissediliyordu.

Weldir elini Emerie'nin göğüs kafesine soktuğunda kimsenin bunu sindirecek zamanı yoktu. Özü dalgalanan bir su gibi dalgalanırken Emerie'den bir nefes koptu. Weldir elini geri çekerken Emerie'nin bedeni kayboldu ve eli küçük, alev alev yanan beyaz bir ruhu tutana kadar ona doğru çekildi.

Ingram, tutmaya hevesliydi ama reddedildi.

Zaten birçok vedayı paylaşmışlardı ve daha fazla veda etmelerine gerek yoktu.

Weldir tek kelime etmeden Emerie'nin ruhuyla birlikte ortadan kayboldu. Bir an sonra, ellerinin ve ayaklarının pençeleriyle hiçbir şeyi tırmalamayan Ingram yerden kalktı ve gökyüzüne doğru süzüldü.

Gözleri kederden maviye dönerken kalbi kayıpla, kalp acısıyla oyuldu. Göğsünden bir inilti koptu. *Geri gel.* Tekrar terk edilmek istemiyordu.

Akrabasının gidişini izlerken, vücudu dönüp dururken, kanatlarıyla havalanmayı düşündü. Onu dünyanın öbür ucuna kadar kovalayacak, onunla birlikte olmak, nereye giderse gitsin onu takip etmek için yanıp tutuşacaktı.

Tüyleri tam da bunu yapmak için açıldığında yer değiştirdi.

"Sanırım artık sadece biz varız," diye homurdandı Gideon omuz silkerek, onun yerine dikkatini çekti. Az önceki tüm neşesi yüzünden silinmişti.

Aleron orada durduğunu neredeyse unutmuştu, duygularının ağırlığı altında ezilmişti.

"Biz mi?" diye sordu, geriye sıçrayıp göğsünü aşağı indirdi, kuyruk tüyleri iyice kabardı.

Biz dedi! Bu yalnız kalmak zorunda olmadığı anlamına geliyordu. Ne de olsa burada bir yoldaş bulmuştu ve bunu söyleyen de bir *insandı!*

"Şey, evet. Eğer ailem ben küçükken öldüyse ve evlat edindiğim ailem bir yangın nedeniyle öldüyse, burada olacaklarını sanmıyorum. Buraya gelmek için yenilmeleri gerekiyordu, değil mi? Ve dünyayı istemek gerekirse, rüya durumuna geri dönme fikri bana garip geliyor. Bilinçli kalmayı tercih ederim." Boynunun yan tarafını ovuşturarak bakışlarını gökyüzüne çevirdi ve

yüz hatlarını hüzünlü bir gülümseme kapladı. "Ben

Emerie'yi görebildiğim ve onun mutlu, güvende ve onu sevecek birine sahip olduğunu bildiğim için çok mutluyum. Bu, öbür dünyadaki herhangi birinin alabileceğinden daha fazla güvence. Bu mantıklı mı?"

Yukarıya bakmaktan yüzünü aşağı çevirdi ve yeşil gözleri beklentiyle Aleron'un yarasa kafatasının üzerine düştü.

Aleron kendini meraklı duruşundan kaldırdı, sonra bakışlarını gökyüzüne kaldırdı. Gözbebekleri bir kez daha maviye döndü, ama onu yutan hüznün olabileceği kadar yaygın değildi.

"Evet, nasıl hissettiğinizi anlıyorum. Ingram'ın bir gelini olduğunu ve yalnız olmadığını bilmek beni rahatlatıyor. Yine de onu özleyeceğim."

Onunla gidebilmeyi diledi. Şimdi uçacak olsa bile, ne kadar kovalarsa kovalasın bu imkânsızdı. *Şimdilik* buradaydı.

"Biliyor musun?" Gideon belirtti. "Sizin türünüzün bu kadar... Bilmiyorum, şefkatli?" Aleron

kafatasını yanındaki erkeğe doğru indirdi. *Benim şefkatli olduğumu mu düşünüyor?*

"Biz Mavka, pek çok şeyi hissedebiliriz. Ben... Ingram'ı seviyorum ve hep sevdim." Ingram'ın 'sevgi' kelimesinin ne anlama geldiğini açıklamasına sevinen Mavka, şimdi bunun önemini anlamıştı. Sadece kendi akrabalık bağları arasında değil, birçok insan arasında nasıl paylaşılabileceğini. "Ben de Emerie'yi seviyorum, çünkü o benim için özel olan soydaşım için önemli."

"Sizler vahşi, insan yiyen varlıklar olarak biliniyorsunuz. Birbirinize, hatta bir insana bile bakabileceğinizi hiç bilmiyorduk." Gideon bakışlarını kaçırdı ve hafıza rüyalarında kaybolmuş başıboş bir insan Hayaleti inceledi. "Emerie ile senin... ikizin arasındaki ilişkiye bizzat şahit olmasaydım, değil mi? Buna inanmazdım."

Erkek hareketsiz kaldı.

Aleron cevap veremeden, insanın keskin yüz hatları düştü ve gözleri sersemledi. Bir saniye içinde cansızlaştı. Tek yaşam belirtisi saçlarının ve giysilerinin dalgalanmasıydı ama bronzlaşmış yüzü bile hafifçe solmuştu.

"Gideon?" Aleron tereddütle öne doğru bir adım atarak vücudunu belirsiz bir şekilde eğdi.

O yanıt vermeyince, Aleron elini yavaşça yerden kaldırdı, böylece parmak eklemlerini dirseğinin yan tarafına sürtebildi.

Gideon irkilmiş gibi kolunu çekerek canlandı. Aleron geri adım attı ve kanatları bile itaatkâr bir şekilde yere inene kadar daha da alçaldı. Küçük erkeği korkutmak istemiyordu.

İnsan kafatasına baktığında durakladı ve birkaç kalp atışı boyunca Aleron en kötüsünden korktu. Özellikle de Gideon'un ifadesi şaşkın ve mesafeli görüldüğü için.

Ona çok mu geç dokundum?

Weldir, insanlara bir saat içinde dokunmazsa, rüya hallerine geri dönecekleri ve... en son anılarını unutacakları konusunda onu uyardı.

Gideon parmaklarını saçlarında gezdirerek, "Siktir," diye tükürdü. Tamamen Aleron'a döndü. "Az önce bana ne oldu böyle? Anılarımın büyük bir kısmı yok oldu." Sonra ellerini gözlerinden çekmeden önce gözlerini ovuşturdu ve sanki onları irade gücüyle yeniden kazanmaya çalışıyormuş gibi gözlerini kırıştırdı. "Ingram'ın Emerie'ye itirafta bulunup onunla birlikte Dünya'ya dönmesini istemesinden öncesine dair hiçbir şey hatırlamıyorum."

"Ama ondan sonraki her şeyi hatırlıyorsun?" Aleron dört ayak üzerinde doğrulurken başını iki yana çevirerek sordu.

"Evet," diye homurdandı, gözleri sıkıntıyla kısılmıştı. "Ama yine de bir konuşmanın sadece yarısını hatırlamak boktan bir şey."

sadece oldu."

Gideon diğer her şeyi muhafaza ettiği sürece -ki bu çok daha önemliydi- hepsiyle ilk tanışma Aleron için pek bir şey ifade etmiyordu. Örneğin, Mavka'ya şefkatli diye seslendiğinde ya da insan geleneği olan selamlaşmada el sıkıştıklarında. Bu insanın ihtiyacı olan tek şey buydu, çünkü Aleron onu yoldaşı olarak tutan şeyin bu olduğunu anlamıştı.

O olmadan, bu dünyada yine yalnız kalacaktı.

Beni unutmasına izin vermemeliyim.

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

32

33

34

35

36

37

38

39

40

41

42

43

44

45

46

47

48

49

50

51

52

53

54

55

56

57

58

59

60

61

62

63

64

65

66

67

68

69

70

71

72

73

74

75

76

77

78

79

80

81

82

83

84

85

86

87

88

89

90

91

92

93

94

95

96

97

98

99

100

101

102

103

104

105

106

107

108

109

110

111

112

113

114

115

116

117

118

119

120

121

122

123

124

125

126

127

128

129

130

131

132

133

134

135

136

137

138

139

140

141

142

143

144

145

146

147

148

149

150

151

152

153

154

155

156

157

158

159

160

161

162

163

164

165

166

167

168

169

170

171

172

173

174

175

176

177

178

179

180

181

182

183

184

185

186

187

188

189

190

191

192

193

194

195

196

197

198

199

200

201

202

203

204

205

206

207

208

209

210

211

212

213

214

215

216

217

218

219

220

221

222

223

224

225

226

227

228

229

230

231

232

233

234

235

236

237

238

239

240

241

242

243

244

245

246

247

248

249

250

251

252

253

254

255

256

257

258

259

260

261

262

263

264

265

266

267

268

269

270

271

272

273

274

275

276

277

278

279

280

281

282

283

284

285

286

287

288

289

290

291

292

293

294

295

296

297

298

299

300

301

302

303

304

305

306

307

308

309

310

311

312

313

314

315

316

317

318

319

320

Sekiz yıl ve dünya sanki hiç önemi yokmuş gibi onsuz yoluna devam etti. Sanki Gideon'un varlığı zamanın akışı içinde önemsizmiş gibi.

Sonunda Aleron'un kollarında rahatladı, düşünceleri pişmanlığa dönüştü. *Bu doğru değil. Emerie... beni özledi. O gecedен beri çok acı çekmiş olmalı.* Sinüslerine bir bulanıklık saldırdı, sanki ağlama dürtüsü yüzünü gıdıklıyordu. İfadesini hızla sertleştirdi ve gözlerinden kaçan sıvıyı engelledi. *Beni, ailemizi, yüzünü... o güzel, sevimli yüzünü - hepsini bir gecede kaybetmişti.*

Hepsi de onu nasıl güvende tutacağını bilmeyen bir herif yüzünden. Sizi hayatta tutmak için mantıklı düşünmenizi sağlamayacaksa bir ortak ne işe yarar ki?

Bunun yerine, daha yirmili yaşlarında bile olmayan bir adam olan Declan, Emerie'yi korumasız bir yavru kuş gibi evinden çıkarmıştı. Hem de gecenin bir yarısı. Güney bölgesinde İblislerin daha az görülmesi insanları kayıtsız ve aptal yapıyordu.

Ve bu da her şeye sebep oldu.

Gideon sadece o gece öldüğünü sindirmek zorunda kalmamış, aynı zamanda Emerie'nin ne kadar acı çektiğini de birkaç kelimeyle öğrenmişti. Sadece ona bakmak bile fiziksel olarak aldığı yaraları gösteriyordu ama bakışlarındaki tatlı masumiyet ve saflığın yokluğu onu asıl kahreden şeydi.

Küçük kız kardeşi, kan bağı olmasa da, Gideon için en önemli insanlardan biriydi. Ve kendi aptallığı ve Declan'ın aptallığı yüzünden hayatları sona ermiş ve tanıdığı en tatlı insanlardan birini kırmıştı.

Elbette, *eskiden* korkunç ve hırçın bir öfkesi de vardı. Ona söylediği son tatsız sözlerin ne olduğunu biliyordu; evlerinin önünde ona defolup gitmesini söylemişti. Görünüşe göre, onun işlerine 'burnunu sokmuş' ama aptalca, hatta çocukça davrandığı için çok sinirlenmişti.

Bunun ona ne kadar ağır gelmiş olabileceğini hayal bile edemiyorum.

Yine de korkularının haklı olduğu kanıtlanmıştı.

Elbette Emerie'nin ayaklarını yerden kesen kanatlı İblis'in de bu işte bir suçu vardı.

Gideon, tartışmalarının hemen ardından onu yerde tutmak için bacaklarına atladığını, elbisesini yırttığını hâlâ hatırlayabiliyordu. Çığlığı muhtemelen öbür dünyada ona kâbuslar gördürecekti ama hatırladığı acı asla ama *asla* unutamayacağı bir şey olacaktı.

El yordamıyla kemerinden hançerini çıkardıktan sonra İblis'in kalçasına saplayarak onu bırakmasını sağlamıştı. Emerie'den vazgeçmişti. Onun yerine Gideon'u hedef seçmişti.

Karnına dokundu ve hafif kumaştan gömleğinin içinden, onu yaralayan korkunç, kabarık yara izleri parmak uçlarını aşındırdı. Göğsünün sağ tarafından sol kalçasına kadar dört uzun pençe izi vardı. Ters yönde uzanan ikinci pençe darbesi daha kısaydı ama izleri daha derindi. Gideon bundan sonrasını çok az hatırlıyordu, belki bazı hatıraları dışında.

Kalbi durduğu anda iç organları dışarı fırladı.

Kasabanın koruyucu duvarlarını aşacak kadar uzun yaşamamıştı.

Evlat edinen ebeveynleri - Emerie'nin ebeveynleri - hala içindeyken evinin yandığını bile görmedi.

Bir yanı onu suçlamak istiyordu ama bunu yapmak zordu. Olan olmuştu ve yaptıkları hiçbir şey bunu değiştiremezdi. Kendine eziyet etmeyecek ya da teknik olarak artık büyük kardeşi olan küçük kız kardeşiyle ilgili anılarını lekelemeyecekti.

O yirmi yedi yaşındayken ben yirmi üçte takılıp kaldım. İfadesi yüz buruşturmaya dönüştü. *Peki ya Beau? Hay sikeyim! Beau yıkılırdı.*

Gözlerinden yaşlar süzülüyordu ve bu kez onları durduracak gücü olup olmadığını bilmiyordu. Beau Parker hayatında en çok değer verdiği insanlardan biriydi, tabii ki anne babası ve Emerie dışında.

Beau'nun Gideon'un ölümüyle büyük bir keder ve kayıp yaşayacağını bilmek dayanılması neredeyse imkânsız bir şeydi. Gideon da şimdi, bir geleceği kaybetmenin yasını tutmak zorundaydı.

Önümüzdeki sonbaharda ona evlenme teklif edecektim. Birlikte bir aile kuracak, Fishket'in yoksul kesiminden bir grup çocuğu evlat edinecektik. Kendi evimizi satın almak istiyordum ve ikimiz de gün boyunca çalıştıktan sonra her gece onun bana yemek yapmasını izleyecektim.

Geleceği, hayatı ve sevdiği tüm insanlar elinden alınmıştı.

Daraltıcı tutuşa rağmen, Duskwalker'ın ona kaybettiği her şeyi sindirmesi için zaman vermesine şükretti. Bazı açılardan, bu süreçte ona destek olan birinin ya da bir şeyin olması rahatlatıcıydı. Hayatının sonunu sindirirken yalnız olmamak güzeldi. İşe yaramaz hale gelmişti ve varlığı, kendini içinde bulduğu bu tuhaf, ucube öbür dünyanın hiçliğinden ibaretti.

Sessizce çimenlere bakarken, çimenlerin tuhaf bir mavi tonu olduğunu fark etti ve Dünya'da olmadığını bir kez daha anladı.

Ayrıca onu tutan canavarın Gideon'un şu anda yaşadığı duygusal ıstırapı fark etmemiş gibi görünmesine de şükrediyordu. Ya da belki Aleron onun acısını umursamıyordu, ki düşününce bu aslında oldukça kaba ve inciticiydi.

En azından Gideon'un başını okşayarak onu teselli edebilirdi.

Ancak zaman geçtikçe tutuş gevşedi ve kolunu tekrar aşağı indirebildi. Başparmaklarının ve parmaklarının uçlarını kapalı gözlerine bastırdı ve bu baskının iç acısını göz yaşlarının akmasını engellemesini diledi.

Öbür dünyada ağlamak neden mümkün? Neden göğsünde ve karnında ağrı hissediyordu? Neden yüzü karıncalanıyor ve

Sıcak mı? Öldüğünde ve dolayısıyla önemsiz olduğunda bunları hissetmenin ne faydası vardı?

Bir Hayaletten başka bir şey değilken insani duygulara ve fiziksel acıya sahip olmanın ne faydası vardı?

Kahretsin, Beau, çok üzgünüm. Seni arkada bıraktığım için çok üzgünüm. Tanrım, köpeğim hâlâ hayatta mı? Gideon'un, aynı meslekte çalışan Beau'nun köpeğini kendi köpeği olarak alacağından hiç şüphesi yoktu.

Üç yaşındaki sığır cinsi köpeği Dex, çok tatlı ve sevgi dolu bir çocuktur.

Onları yaklaşan İblislere karşı uyarmak için eğitilmişti. Kasabanın koruyucu duvarlarının dışında çalışanların çoğu köpek beslerdi ve Gideon da farklı değildi. Dex onun ve oduncu arkadaşlarının hayatını iki kez kurtarmıştı.

Güzel bir hayatın var mı oğlum? Beau seni iyi besliyor ve iyi bir köpek olduğun için yanaklarını kaşıyor mu?

Muhtemelen ona bakıldığını bilmesine rağmen, bunu yapanın kendisi olmaması yine de acı veriyordu.

Gideon, Duskwalker kollarını geri çekene kadar düşüncelerinin ne kadar kötüye gittiğini fark etmedi.

"Korkmana mı neden oluyorum?" Aleron sanki bu ihtimalden gerçekten endişelenmiş gibi sessizce sordu. "Ne?" Gideon tıkanı. "Neden korkacaktım ki?"

O ölmüştü! Artık herhangi bir şeyden nasıl korkabilirdi ki?

"Hiçbir şeyin kokusunu alamıyorum, kokunun bile ama titriyorsun." Aleron bunu söyledi ama yine de tam olarak geri çekilmedi. Uzun bacaklarının ikisi de hâlâ bükülmüş ve Gideon'un yanlarına yaslanmıştı. *"Seni rahatsız etmek istememiştim."*

Onu rahatsız eden şey, sesini kulağının hemen yanında ne kadar *hırçın* ve hoş bulduğuydu.

Ne oluyor be? Neden bu kadar iyi davranıyor? Bir canavar nasıl bu kadar düşünceli olabilir? Çok anlamsızdı.

Yine de Gideon'un daha nazik tarafı, "Hayır, bu senin yüzünden değil," dedi. Gözyaşlarının izlerini silmek için yanaklarını avuçladı ve bileğinin tersiyle burnunu sildi. "Ben sadece... Aklımda çok şey var. Özümsemem gereken çok şey var."

"Bunlar ne o zaman?" Uzun, keskin ve parlak siyah bir pençenin arkası gözünün hemen altından geçerek taze bir gözyaşı damlasını çaldı. *"İnsanların sadece korktuklarında gözlerinden sıvı ürettiklerini sanırdım."*

"Sanırım insanları sadece korktukları zaman gördün," diye homurdandı Gideon, sonunda dönüp kendisini hapseden yaratığa bakmadan önce.

Uzun, sarmal keçi boynuzları kafasından yukarı doğru çıkmış, ona bir zamanlar gördüğü kötü bir şeytan taslağını hatırlatmıştı. Gideon onlara bakarken Aleron'un yarasa kafatası eğildi. Boş, kemikli göz çukurlarında parlayan küreler ona koyu sarı renkte parlıyordu - Gideon bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu.

"Bu doğru," diye cevap verdi dürüstçe, en ufak bir olumsuzluk belirtisi göstermeden. Aleron konuşmak için dişlerini hiç açmadı ve bu da onun sesinin nereden geldiğini merak etmesine neden oldu. *"Madem korkmuyorsun, o zaman neden bu sıvıyı ürettiyorsun?"*

"Biz de üzgün olduğumuz için ağlarız. Bazen mutlu olduğumuzda, ama genellikle üzgün olduğumuz için ağlarız."

Gideon bir yetişkin olarak kaç kez ağladığını bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar çok sayabilirdi ama hayatında daha önce hiç bu kadar sarsıldığını ya da üzüldüğünü sanmıyordu. Belki de en iyisi bu dünyada hiç uyanmamış olmasıydı.

"Ama benim yüzümden üzgün değilsin. O zaman ağlamana ne sebep oluyor, küçük insan?"

Gideon sorusuna öfkelenerek ona bağırarak için ağzını açtı. Çok açık değil miydi? Hangi insan artık hayatta olmadığı için şüphesiz üzülmeydi ki?

Ancak bir insanla konuşmadığını fark edince hemen çenesini kapattı. Bir canavar ne bilebilirdi ki? İç geçirdi ve başını öne eğdi. Sadece cevap verdiğinde başını kaldırıp dünyaya baktı.

Ağlamanın ne olduğunu bile bilmiyor. Eminim onun gibiler ağlayamaz bile.

"Her şeyimi kaybettim. Önümde koca bir hayat vardı ama şimdi hiçbir şeyim yok. Eve dönmek istiyorum. Arkadaşlarımı, eşimi, ailemi, köpeğimi özlüyorum. Kiraladığım evi ve şömineden gelen yanık odun kokusunu özlüyorum. Üzgünüm çünkü tüm bunlardan çok erken ayrıldım ve muhtemelen bu yüzden acı çeken insanlar var. Ağlıyorum çünkü göğsüm ağrıyor ve buradan yapabileceğim hiçbir şey yokken bunu başka nasıl hafifletebilirim bilmiyorum." Gideon tüm bunları, bunların hiçbirine sahip olmayan bir yaratığa anlattığını fark edince gözleri doldu. "Muhtemelen anlamıyorsun, bu yüzden endişelenme."

Duskwalker'ın sessizliği anlamlıydı.

Muhtemelen ormanda bir hayvan gibi yaşıyor, yiyecek arıyordu. Bir ortağı, bir evcil hayvanı, özleyeceği bir evi olmazdı.

Gideon bir kardeşi olduğunu biliyordu ama onunla sadece bir ay ayrı kaldıktan sonra mı tanışma fırsatı bulmuştu? Bu, kaybettiği sekiz yılla ve geride bıraktığı, bir türlü kapanmayan insanlarla aynı şey değildi.

Bu insanlar ve onun yokluğunda çektikleri her şey için üzülmüyordu.

Bir kez daha, Aleron'un soğuk pençesinin arkası bir damla gözyaşı daha çaldı. Gideon göz ucuyla, pençesinin kıvrımından aşağı kayarken onu incelemesini izledi.

"Ağlıyorsun çünkü üzgünsün... acı çekiyorsun. Buraya ilk geldiğimde gördüğüm şey buydu."

"Pardon?" derken ağzındaki tükürük yapış yapış olmuştu.

Gözyaşı damlası yere düşmeden önce bir an için pençesinin sıvıya teması olmuştu. Aynı anda sarı gözbebekleri koyu maviye döndü.

"Gözyaşları. Buraya ilk geldiğimde ben de benzer bir şey üretmişim. Ancak, bu şekilde ıslak değillerdi, daha ziyade kafatasımdan süzülen damlalar gibi geliyorlardı. O kadar koyu bir mavi renkteydiler ki onları görmek daha da acı veriyordu." Aleron sonunda kendi pençesinden uzaklaşıp kafatasını Gideon'a doğru çevirdi. O mavi küreler Gideon'un yüzünü sanki bir

girdap gibi dönüyordu. *"Bana isimlerini verdiğin için teşekkür ederim."*

"Ağladın mı?" Gideon derin sesi bir oktav çatlayarak sordu.

Saniyeler içinde, soğuk bir utanç dalgası bir dalga gibi üzerine yuvarlandı. Kaba bir şekilde yüksek sesle söylememiş olsa da, düşünceleri hiç de nazik değildi. Duskwalker'ların ağlamadığı varsayımının bu kadar yanlış olduğuna inanamıyordu.

"Evet. Ingram'ı özledim. Üzgündüm çünkü artık onunla olamayacağımı biliyordum ve onun nasıl hissettiğini merak ediyordum. Onu buradaki insanlar arasında bulabileceğimi umarak aradım ama Weldir, Ingram'ın benimle gelmediğini açıkladı. Yalnız kalmak istemedim. Korkmuştum."

Gideon dinledikçe gözyaşları hafiflemeye başladı.

"Korktun mu?" diye sordu inanamayarak. "Neden korktun?"

"Ingram için. Eğer ben yalnızsam, o da yalnızdı. Bu onu artık koruyamayacağım anlamına geliyordu ve bu beni üzüyordu. Artık İblislerden güvendeyim ve hayatım burada yeniden başladı, ama ben olmasam onu kim sıcak tutacak ya da onunla kim oynayacaktı? Bunu benim için kim yapacaktı? Buradaki insanlarla arkadaş olmaya çalıştım ama onlara dokunduğumda sadece çığlık atıyorlardı ve diğer Mavka'lar benimle konuşmuyordu. Bilmediğim ve anlamadığım bu dünyada tek başıma acı çekeceğimden korktum... sonsuza kadar."

"Ingram'ın seninle birlikte ölmesini mi istedin? Çoğu kişi bunu oldukça bencilce bulurdu," dedi Gideon dürüstçe.

"Bu neden bencilce olsun ki? Ingram ve ben biriz ve birlikte daha iyiydik."

"Çünkü siz olmadan da mutlu bir yaşam sürme potansiyeline sahip."

Aleron başını kaldırıp önlerinde uzanan dünyaya bakarken, *"Sanırım bu doğru,"* diye homurdandı. *"Bensiz bir gelin bulmuş."*

Aleron'un kanatları artık görüşünü engellemediğine göre, Gideon da dışarı baktı. Çimenlik bir alan ve hemen ötesindeki dağ silsilesi dışında görece pek bir şey yoktu. Sağ taraflarında biraz uzakta ağaçlar vardı, sol taraflarında ise Fishket -ya da daha doğrusu onun yanlış bir kopyası- bulunuyordu.

Koruyucu ahşap kazık duvarı yoktu ve sanki farklı dönem ve zamanlardan insanları barındırıyormuş gibi birkaç ev birbirinin kopyasıydı.

"Weldir bana yardım etti. Tamamen yalnız olmadığımın emin oldu ve sık sık yanımda oldu. Yine de bu Ingram'a olan korkumu durdurmadı. Ancak şimdi... yatıştı."

Gideon'un kaşları çatıldı. "Emerie yüzünden mi?"

"Yanına gidemediğim için acı çeksem de yalnız olmadığı için mutluyum." Aleron'un insanlık dışı, derin baritonu kederle karardı. *"O yüzden ağlama. Birlikte güvenciler."*

Gideon iç çekerek, "Sadece Emerie değil," dedi. Kollarını bacaklarına dolayabilmek için dizlerini yukarı kaldırdı ve çenesini bacaklarının üzerine koydu. "Hayatımda çok fazla insan vardı. Umutlarım, hayallerim ve planlarım vardı ama hiçbirinin gerçekleştiğini göremedim. Yaşlı bir adam olarak ölmeliydim."

"Yaşlı bir adam olmanın ne demek olduğunu bilmiyorum ama Mavka olarak öldürülmediğimiz sürece sonsuza dek yaşayabileceğimizi biliyorum. Bir İblis sürüsü bize saldırdı ve ben kaçamadan kafatasımı parçaladılar. O zaman nasıl öldün?"

Gideon çenesini sıkıca dizlerine dayayarak konuşurken başı sallanıyordu. "Gecenin bir yarısı, Emerie ve ben dışarıda olmamamız gerekirken dışarıydık. Kanatlı bir İblis onu alıp uçmaya çalıştı ama ben onu yerde tutmak için yakaladım ve onun yerine beni aldı."

"Kendi hayatını feda ederek onun hayatını mı kurtardın? Bu iyi bir şey değil mi? Ben de akrabalarım için bunu yapardım."

"Buna hiç gerek olmamasını tercih ederdim," diye dürüstçe cevap verdi. "Bu çok kolay bir şekilde önlenebilirdi. Evet, şu anda bildiklerimi bilerek zamanda geriye gidebilseydim, benimle onun arasında bir seçim yapma şansım olsaydı kesinlikle yine yapardım, ama keşke..."

'Keşke'leri dilemenin ya da düşünmenin ne anlamı vardı? Bunlar sadece gözlerinin yeniden dolmasına neden oluyordu.

"Burada olmak istemiyorum," dedi Gideon. "Başkaları yüzünden hayatımın kısa sürmesi ya da İblislerin var olması hiç adil değil. Her şeyi kaçırmış olmaktan nefret ediyorum." Sonra Gideon uzanıp topraktan bir avuç ot aldı. "Burada olmaktan nefret ediyorum. Bu dünya doğru görünmüyor bile, sanki onu yaratan kişi Dünya'yı hiç anlamamış gibi. Çimenlerde bile mavi bir ton var ve gökyüzü yanlış mavi renkte ve neden her şey içinde sirke varmış gibi kokuyor? Rüzgarın bir sıcaklığı yok ve güneş sıcak bile hissettirmiyor. Sanki gerçek olmadığı apaçık ortadayken gerçek olduğuna inanmamız için bizi kandırmak istiyorlar. Kendimi... insan gibi, *varmışım* gibi hissetmek istiyorum."

Gideon karanlığa itildiğinde şaşkınlıkla irkildi.

Bu sese eşlik eden vınlama, ona Duskwalker'ın ikisini de kanatlarıyla tamamen kapladığını haber verdi. Gideon'un nefesleri tüylerinde yankılanmıyor ya da yankılanarak ona gereksiz olduklarını hatırlatmıyordu bile. Tek ışık Aleron'un hiçliğin içinde yüzen mavi kürelerinden geliyordu.

"Bu daha mı iyi?" Her nasılsa, Aleron'un sesi öncekinden daha yüksek çıkmıştı.

İlk başta, hayır. Aleron'un kanatlarında saklanmak sadece küçük yaşlardan itibaren tüm insanların içine işlemiş olan karanlık korkusunu uyandırdı. Bu korku, artık karanlıktan ve karanlıkta kalması muhtemel İblislerden korkmasına gerek

olmadığını hatırlatarak çabucak yok oldu.

Birkaç dakika boyunca, kararını vermeye çalışırken sadece dinledi.

Kendi nefesleri Aleron'unkilerden çok daha sessiz geliyordu. Duskwalker'ın ne kadar büyük olduğunu düşününce, bir kalp atışı duymayı bekliyordu.

Başını Aleron'un göğsüne yaklaştıracak için aralarındaki boşluğu kurnazca kapattığında bile bunu yapmadı.

Aleron'un kalbini hissedemiyordu ve sonunda kendi kalbini de tam olarak duyamadığını fark etti. İçeriden gelen, kanın tanıdık dolaşımı gibi bir titreşim vardı. Yine de, şahdamarına bastırıldığında, hafifçe pompalanıyordu. Bir kez daha, yanlış olduğunu hissetti.

Gideon'un içine itildiği dünyayı görememek aslında... rahatlatıcıydı.

"Evet, sanırım böylesi daha iyi," diye cevap verdi Gideon sonunda doğrulurken - ancak Duskwalker kollarını bir kez daha ona doladı ve başını tekrar gövdesine doğru itti. "Bunu neden yapıyorsun ki?"

"Sevmediğini söylemiştin-"

"Kanat meselesi değil," diye araya girdi Gideon. "Ingram ve Emerie gittiğinden beri bana sarılıyor ve dokunuyorsun. Neden? Senden kaçacak halim yok ya. Uzağa gidebileceğimden şüpheliyim."

"Eğer sana uzun süre dokunmazsam, buradaki diğer insanlar gibi eninde sonunda tekrar uykuya dalacaksın. Bunu önlemeye çalışıyorum."

"O zaman daha önce yaptığın gibi beni tekrar uyandır."

"Eğer çok geç kalırsam burada öğrendiğin her şeyi unutacaksın."

Ah, diye düşündü Gideon, kaşları derinden çatılmıştı.

Daha önce uyumak istememişti ama her şeyi fark ettikten sonra... bu gerçekten daha iyi olur muydu? Uyursa önündeki gerçekliğe katlanmak zorunda kalmayacaktı. Yine de...

Emerie'nin mutlu olduğunu unutacağım.

"Demek daha önce olan buydu." Tekrar uykuya dalmış ve hafızasını kaybetmeye başlamıştı. Bu düşünce onu ürpertti. "Öldüğümü öğrenmek ne kadar acı verse de, hâlâ uykuya geri dönmek istediğimi sanmıyorum."

"Bunu yapmayacağından emin olacağım," dedi Aleron kararlı bir şekilde, gözbebekleri açık pembeye dönüşmüştü - Gideon'un ondan daha önce pek çok kez gördüğü bir pembeydi bu.

Birkaç kez Ingram'a tuttuğu pembe kadar parlak değildi.

Gideon'dan gelen kahkaha, içinde hissettiği kadar boştu. "Sanırım sana takıldım kaldım."

Ondan kaçma planlarım suya düştü. Bilincini korumak istiyorsa Aleron'a ihtiyacı vardı. *Daha kötüsü de olabilirdi.*

Nasıl olduğundan tam olarak emin değildi, sadece muhtemelen olabileceğini düşünüyordu.

Uzun bir süre boyunca karanlıkta birlikte oturdular. İkisi de konuşmadı, ikisi de kıpırdamadı ama Gideon sık sık göz ucuyla Aleron'u süzdü. On santim kadar uzağındaki Duskwalker bakışlarını hiç kaçırmıyor gibiydi; heybetli yarasa kafatası ve tuhaf gözbebekleri ruhunun derinliklerine kadar ona bakıyordu. İlk başta rahatsız edici, neredeyse ürkütücü gelmişti ama düşüncelerini sessizce gözden geçirirken bu hisler sonunda yatıştı.

Gözleri hiç düşmüyor, bunun yerine sürekli tetikte göz kırpyordu.

Sonunda, tatsız düşüncelerinin fırtınası içinde sakinleştiğini hissetti. Karanlık, etrafındaki aydınlık dünyanın dayanılmaz tuhaflığı olmadan yeni hayatının gerçekliğine tamamen alışmasına yardımcı oldu. Ayrıca, yabancı olduğunu düşündüğü birinin önünde ağlamamayı tercih etmesine rağmen yalnız da değildi.

Her konuda pragmatik kalmaya çalıştı ama önündeki bilinmeyenlerle bunu biraz fazla zor buldu.

Huzursuz hissediyorum. Fiziksel olarak değil - kaslarının kasılmasından dolayı hareket etme isteği duymuyordu - ama zihinsel olarak. "Kanatlarını açabilir misin?" diye sordu.

Aleron bir vınlamayla karanlık, tüylü kanatlarını ayırdı ve dünyanın tekrar duyularına girmesine izin verdi. Gideon uzun bir aradan sonra ışığın gözlerini yakmasını beklemişti ama öyle olmadı ve o acının kaybolmuş olmasından biraz nefret etti. Sanki uzun bir göz kırpmasının içinde asılı kalmış gibiydi.

Ayağa kalkmaya çalıştı ama Duskwalker ön kolunu tutarak onu durdurmadan önce ancak ayağının yarısına kadar gelebildi.

Kavrayış sıkı değildi, daha doğrusu sıkı hissettirmiyordu ama sağlam ve kırılmazdı.

"Nereye gidiyorsun?" Gideon, Aleron'un ses tonundaki hafif panikle kaşlarını

kaldırdı. "Sadece kalkıyorum. Daha fazla oturmak istemiyorum."

Aleron onun gitmesine izin verdi ama gözbebekleri beyaza dönmüştü - daha önce onun ürettiğini görmediği bir renk. *"Sensiz üzdüm mü?"*

Sorduğu soru Gideon'u kendi sorularıyla baş başa bıraktı. Duskwalker, Gideon'a sadece belli aralıklarla dokunması gerekirken neden bu kadar paniklemişti? Kelimenin tam anlamıyla hiçbir şey yapmadıkları halde Gideon neden ona kızgındı? O da burada oturmaktan sıkılmamış mıydı?

Onlardan herhangi birine sormak yerine, teknik olarak *kucakladığı* şeye gerçekten bakmak için Duskwalker'a döndü.

Ingram dev bir mor hayalet yaratıktan başka bir şey olmamasına rağmen, Aleron sağlamdı ve hayat kadar gerçek görünüyordu.

Beyaz kafatası bir meyve yarasasına atılmış gibi görünüyordu ama kafasındaki koyu kahverengi boynuzlar ona bir keçininkini hatırlatıyordu. İki kez geriye doğru kıvrılıp dönüyorlardı ve yuvarlaktan ziyade oval bir şekle sahipti.

Kafatasının dibinde siyah kürkten büyük, kabarık bir yaka vardı, bu da boynunun olduğundan daha kalın görünmesine neden oluyordu. Gövdesinin, kollarının ve bacaklarının ön ve yan kısımlarının tamamını kürk kaplarken, sırtının büyük bir kısmı uzun, şık tüylerden oluşuyordu.

Gideon onun hangi yanını daha tuhaf bulduğunu bilmiyordu: Aleron'un kafatasını mı, çok keskin görünen pençelerini mi, kuşa benzeyen, pençeleri olan dört parmaklı ayaklarını mı, yoksa kanatlarını ve kuyruğunu mu? Kuyruğu bir kuzgununkine benziyordu ve Gideon'un boyu kadar uzun görünüyordu. Kanat tüylerinin çoğu birbirine benziyordu.

Tamamen siyahtı, güneşin parladığı yerlerde hafif bir mavi parıltı vardı. Karnında, dizlerinin ve dirseklerinin iç kısmında küçük bir kertenkele pulu parçası görülüyordu. Bir insanın derisinin daha ince olduğu yerlerle eşleşiyor gibiydi.

Ingram tepeden tırnağa etinin dışına taşan kemiklerle kaplıydı. Aleron'un derisinin dışında hangi kemiklerin çıkıntı yaptığını görmek zordu, ancak tüylerinin ve kürkünün kütesinden dışarı bakıyorlardı. Çoğu ikizine benzer şekilde görülebiliyordu ama en dikkat çekici olanlar ellerinin, bileklerinin, ayaklarının ve ayak bileklerinin arkasındaydı.

Gözbebekleri açık pembe, neredeyse pastel renkteydi.

Onunla ilgili her şey yanlıştır, korkunç ve ürkütücü görünüyordu. Öldürebilecek bir ısırgı *vardı*, muhtemelen de öldürmüştü.

Yine de, önündeki yarattığı dikkatle incelerken başının arkasını ovuşturduktan sonra, Gideon sonunda ona elini uzattı.

"Haydi, gidelim," dedi Gideon, Duskwalker'a arkadaşı olması için resmi bir teklifte bulunarak.

Aleron da elini uzattı, Gideon'un elini kavradı ve sıkı.

Gideon kendisini Aleron'a ilk tanıttığında el sıkışmışlardı. Gideon o tokalaşmada tüm gücünü ortaya koymuştu ama Aleron onun kolunu öyle bir çekmişti ki Gideon yüzüstü yere kapaklanmıştı. Eğer hayatta olsaydı, bu esnada burnunu kırabilirdi.

Emerie gittiğinden beri Gideon ilk kez içten bir gülümseme ve küçük bir kıkırdama duydu.

"Elimi sıkmanı istememiştım," dedi Gideon, kıkırdaması derinleşirken başını sallayarak. "*Birlikte yolumuza* devam edebilmemiz için ayağa kalkmana yardım etmeye çalışıyorum."

"Oh," diye mırıldandı Aleron, gözbebekleri kırmızımsı pembeye dönmüştü.

"Dur, seni yukarı çekeyim mi?" İki insan arasında bu kadar doğal olabilecek bir durumun onlar arasında oldukça karmaşık görünmesini komik buluyordu.

Aleron onun elini tuttu ve Gideon çekti... ve çekti, ama boşuna. Sonunda iki elini de Aleron'un kocaman yumruğunun etrafında kenetledi ve tekmeleyip onu yukarı çekmek için topuklarını yere vurdu.

Gideon homurdanarak, "Senin yardım etmen gerekiyor," dedi.

Aleron tamamen kendi başına ayağa kalktığında geriye doğru uçtu. Bir *gümbürtüyle* kışının üstüne düştü.

Kendini toparlayamadan Aleron elini yüzüne yaklaştırdı. Gideon düşünmeye gerek duymadan, sıkıntıyla homurdanmasına rağmen elini tuttu ve Aleron'un ayağa kalkmasına yardım etmesine izin verdi. Daha yere değmeden bacakları tekmelendi; bir bez bebek gibi savrulmuştu.

"Pekâlâ," diye mırıldandı, Duskwalker'ı kaldıramamaktan duyduğu rahatsızlığı gizlemek için temiz pantolonunun tozunu aldı. "Her zaman bir maceraya atılmak için kaşınmışımdır."

Oturup geçmişe takılıp kalmaktansa burayı keşfetmeyi tercih ederdi. Olan olmuştu; hiçbir şey onu değiştiremez ya da hayata geri döndüremezdi ve o da kendine var olmak için bir neden vermeyi tercih ederdi.

Gideon sekiz yıldır arafta olduğu için Aleron ondan daha uzun süredir uyanıktı. Duskwalker onun bu dünyadaki rehberi olabilirdi.

Elimizdekilerden en iyi şekilde faydalanabiliriz.

Dört ayak üzerinde yürüyen Aleron, bariz bir hayranlıkla bakarken insanı takip etti.

İlk gerçek insan arkadaşını edinmişti ve erkeğin bu teklifi bizzat yapmış olması onu heyecanlandırmıştı! Aleron'dan korkmuyordu ve aralarındaki farklılıklar onu yıldırılmış gibi de görünmüyordu.

İster omzuna ister kanadına olsun, sürekli ona sürtünmesine neden olan yaygın endişeye rağmen, sersemlik her adımına sıçrama kattı.

Onu tutmama izin verdi. Hehe! Başını sallarken parlak sarı görüşünü doldurdu, tüm bunlardan oldukça memnundu. *Kanatlarımı ona dolamama bile izin verdi.* Ve tüylü battaniyeye sarıldıkları süre boyunca Aleron'un ona bakmasına aldırmış etmemiş gibiydi.

Burada bir arkadaş edindim. Macerasında ona katılmamı isteyen biri.

Korkmuyor ya da kaçmaya çalışmıyordu. Buradaki diğer insanlar gibi kafatasını görünce çılgılık atmıyordu. Ona kötü davranmıyor ve hırlamıyordu.

Aleron gerçekten de burada sonsuza dek yalnız kalacağını düşünmüştü.

Weldir sık sık onun yanına geldiği için bu pek de doğru sayılmazdı ama boşluğun ruhu... meşguldü. Görevleri vardı ya da başka bir yerde olması gerekiyordu, bu da Aleron'u Tenebris'te varlığını hissettiğinde onu kovalamak ve bulmak zorunda bırakıyordu.

Weldir yakınlarındayken onu her zaman hissedebiliyordu.

Ama şimdi Gideon vardı, ona *ihtiyacı olan* biri. Aleron kendisine ihtiyaç duyulmasını istiyordu, sevgili akrabaları için hayati önem taşıdığı gibi, birileri için yararlı olmak istiyordu. Birinin ona anlam vermesini istiyordu. Eğer bu insan Tenebris'in içinde bilincini korumak isterse, Aleron bunu yapmak için ona seve seve dokunacaktı.

Weldir bir keresinde Aleron için umudun kaybolmadığını söylemişti. Bu oldukça şifreli bir ifade olsa da, bunun onun hayata döndürülebileceği anlamına gelip gelmediğini düşündü. Eğer öyleyse, Ingram'ın Emerie için yaptığı gibi Gideon'u da yanında getirebileceği anlamına mı geliyordu?

Weldir ondan bir ruh daha çalabileceğimi ve gelinimin çoktan Tenebris'in içinde olabileceğini söyledi. Bu Gideon olabilir miydi? Gelini başından beri burada mıydı, yoksa aptalca bir umut mu besliyordu?

Erkeği yeterince sevmişti.

O ölmeden önce, Aleron ve Ingram hiçbir insanı çekici bulmuyorlardı.

Aleron için Emerie sadece başka bir insandı ve Gideon için de böyle hissediyordu. Ayrıca bir zamanlar tanıştığı, saçları kar gibi beyaz, teni ise gri alt tonundan dolayı tuhaf, insanlık dışı bir kahverengi olan sivri kulaklı Elf kadınına karşı da dostluktan başka bir şey beslemiyordu.

Sırf Emerie için öbür dünyaya kadar gittiğine göre, akrabalarının kalbini bir şey kazanmış olmalı.

Ingram bana başlangıçlarının kolay olmadığını söylemişti. Bakışlarını tekrar Gideon'un üzerinde gezdirdi. *Ona değer vermeye mi başlamıştı, yoksa hemen anlamış mıydı?*

Aleron bunun anlık mı olması gerektiğini yoksa karar vermek için üzerinde çalışması gereken bir şey mi olduğunu bilmiyordu.

Gideon'la denemeli miyim? Bunu yapmaya nasıl başlayabilirdi? <https://rantey.org>

Görünüşe göre Emerie nazık davranmıştı. Gideon Aleron'a karşı kaba davranmadığına göre, bunun aralarında paylaşılan

bir özellik olup olmadığını merak etti.

Bir gelinde ne aradığını bilmiyordu. Kendisine karşı nazik ve sıcak olmalarını isterdi. *Bana sarılmalarını ve kanatlarımın altında olmaktan keyif almalarını isterdim.* Onların... rahat olmalarını ve onun kucağında rahatlık bulmalarını istiyordu.

Onu dünyadan sakladığımda daha iyi hissettiğini söyledi.

Bunu hatırlamak bile kanatlarını sevinçle sırtına doğru çırpmasına neden oldu.

O zaman denemeye karar verdi. Olmazsa, gelini olacak başka bir insan bulabilirdi. Ama itiraf etmeliydi ki... bunun görünüşü hoşuna gitmişti.

Açık kahverengi saçları hoş bir renkteydi. Teni bronzdu ve vücudu yeterince sağlam görünüyordu. Aleron'un yoldaşı olmak istiyorsa sağlam olması gerekirdi çünkü sık sık oyun oynamayı sever ve bu sırada Ingram'ı sıkıştırırdı.

Ayrıca gözlerini de güzel buluyorum. O kadar açık ama yoğun bir yeşildiler ki, ona her kısa süreli bakışlarında delici görünüyorlardı. Derin sesi kulak deliklerini sızlatsa da en çok onları severdi.

Birlikte yürürlerken, Aleron akrabasının paylaştıkları kısa süre içinde ona öğrettiği her şeyi düşündü. Yeniden bir araya gelmeleri Aleron'un tercih edeceği kadar uzun sürmemiştir ama yine de... Ingram'ın hiç gitmemiş olmasını dilemişti.

Şekil değiştirmenin ve iki ayak üzerinde durmanın işe yaradığını söyledi. Daha insan gibi davranmalı ve görünmeliymişim. Çimlerin üzerine koyduğu ellerine baktı ve pençelerini fark etti. İnsanlarda yoktu. Ayrıca onun gibi kürkleri, kanatları ve kuyrukları da yoktu.

Mavka onların dış görünüşlerini değiştiremezken ben nasıl onlar gibi olabilirim? Kedi kafalı Mavka Kitty'nin ya da başka bir Mavka'nın tamamen insan gibi göründüğünü hiç görmemiştir.

Ingram bile Emerie için sihirli bir şekilde dönüşmemiştir. Sadece... iki ayağı üzerinde durmuş ve pençelerini saklamıştır.

Aleron omzuyla Gideon'a çarptı ve unutmadığından emin olmak için teması başlattı. Erkek neredeyse yere düşecekken yüzünü buruşturdu, çünkü bunu amaçladığından biraz daha sert yapmıştı.

Gideon kendini hızla toparlarken, "Lanet olsun, çok güçlüsün," diye homurdandı. Yüzünü Aleron'un kafatasına doğru çevirdi, sonra da onları yokuş yukarı çıkarırken bastığı yeri izlemek için öne doğru kaydırıldı.

"Özür dilerim," dedi Aleron, gözbebekleri yavaşça beyaza dönerken başını eğerek.

Bir insan arkadaşına sahip olmanın ne anlama geldiğini bilmediği için gerginleşti. Yanlış bir şey yapmak istemiyordu.

"Bunu kötü bir şey olarak söylemedim." Başını sallamadan önce ensesini ovuşturdu ve saçlarının ön tutamlarının alnına düşmesine neden oldu. "Sadece beni şaşırtmaya devam ediyor. Gerçi burada bana zarar veremezsin, o yüzden önemli olduğunu sanmıyorum."

Aleron'a dişlerini göstererek gülümsedi ve yanaklarındaki küçük noktalar battı, endişesi dağıldı. Görüşü her zamanki pembe rengine döndü.

"Yine de sana zarar verebilirim," diye düzeltti Aleron.

Gideon durdu. Kaşları çatılmış ve dudakları incelmış bir halde ona döndü. "Bana zarar verebilirsin de ne demek? Ben ölüyüm."

"Evet, ama ruhunu yaralayabilirim."

Aleron birkaç tane yemiştir ve bunun insan için yıkıcı olabileceğini biliyordu. Tamamen yok olurlar, geri dönme şansları olmaksızın tüm varlıklarından silinirlerdi.

Weldir bunu fark ettiğinde çok öfkelenmişti. Aleron'un birkaç tanesini yemesini engelleyememiştir, bu da ona etlerini yediğinden daha fazla insanlık bahşetmiş gibi görünüyordu. Bu sadece babasının yaratıcısını zayıflatmakla kalmamış, aynı zamanda Aleron'un kendisine ait olmayan üzücü anılar yaşamasına da neden olmuştu.

Weldir, kafa karıştırıcı ve kafa karıştırıcı oldukları için bu anıları kendisinden uzaklaştırmayı başarmıştı. Ayrıca o insanların acı dolu ölümlerini yeniden yaşamak da rahatsız ediciydi.

Sık sık onların çığlıklarının yankılanmasından ürperirdi.

Gideon yüzünü ellerinden birine vurdu. "Harika. Yani bana ölmüş olsam da tekrar ölebileceğimi söylüyorsun. O zaman tüm bunların ne anlamı var?"

Aleron elini çevrelerine doğru salladı. *"Tekrar ölecek değilsiniz ama varlığınız tamamen sona erecek. Başka bir öbür dünya yok."*

Aleron'a yandan bakmak için elini indirirken, "Bu da aynı şey gibi geliyor," dedi. "Ne var biliyor musun? Boş ver. Sorun değil. Sadece aç olduğun için bacağıma çiğneme."

Kafatasını ona doğru eğdi. *"Artık açlık hissetmiyorum. Benden korkmana gerek yok."*

"Bu iyi bir şey. Bu, bir uçurumdan düşersem ya da burada boğulursam 'varlığımın sona ereceği' anlamına mı geliyor?"

"Hayır. Buradaki ruhları yalnızca Mavka ya da Weldir yok edebilir."

"Ah," dedi, anlamış gibi başını sallayarak. "Demek siz son Azrail'siniz." Sonra iki parmağıyla yeşil gözlerini işaret etti ve parmaklarını Aleron'a doğru uzattı. "Seni izliyorum, Duskwalker."

Kafatasını diğer tarafa doğru eğdi. *"Ben de seni izliyorum, insan."*

Gideon bir kez daha başını sallayarak, "Kastettiğim bu değildi," dedi. Gideon kulağa oldukça... boş gelen bir kahkaha attı. "Aslında oldukça komiksin. Çok zeki olmadığınızı söyleyebilirim, ama sanırım bu seni kendi tarzında çekici kılıyor."

Aleron şimdiye kadar aynı anda hem kırılmanın hem de iltifat etmenin mümkün olduğunu bilmiyordu.

Gözbebekleri utanç içinde kırmızımsı bir pembeye döndü. Sadece Gideon ona komik ve çekici dediği için sarıya dönüştü.

"Çok fazla insanlığım yok," diye itiraf etti Aleron. "Yeterince insan yemedim."

Arkadaşının yüz hatları soldu ve Aleron yanlış bir şey söylediğini fark edince vücudunu hafifçe eğdi. *İnsanlığımdan ya da insan yemekten bahsetmemeli miyim?*

Gideon başının yan tarafını ovuştururken gözlerini ondan kaçırdı. Aleron bunu artık ona bakmaktan rahatsız olduğu için mi yaptığını, yoksa sadece etraflarındaki parlak ışıklı ormanı mı incelemek istediğini merak etti.

"İnsanları yiyerek mi zekâ kazanıyorsun? Bu insan olabileceğin anlamına mı geliyor?"

"Hayır. İlk olarak hangi hayvanları yediğim, nasıl bir forma sahip olduğumu belirler. Şu an olduğum şey her zaman olacağım şeydir. Bu seni rahatsız ediyor mu?"

Aleron'un gelin olma umutları, bu düşünceyle oynarken saniyeler içinde yok olabilir miydi?

"Hmm. Pek sayılmaz." Kıvrak, kaslı omuzlarını silkti. "Kabarık ve yumuşak görünüyorsun, kanatları olan büyük bir köpek yavrusu gibi. Hem senin hem de Ingram'ın kafataslarınızın olmasına ve bu kadar farklı görünmenize alışmam biraz zaman aldı ama Emerie'ye nasıl davrandığını gördüm. Ayrıca onun iyi bir adam olduğunu söyledi. Bir insanın yüzünden çok kalbine önem veririm ve ikiniz de iyi görünüyordunuz." Ellerini saklamak istercesine ceplerine sokmadan önce ikinci kez omuz silkti. Sonra yüzünü Aleron'a doğru çevirdi ve yeşil gözleri onun kafatasının üzerine düştü. "Ayrıca, artık bir Hayalet'im. Artık arkadaşlarım konusunda pek seçici olamıyorum ve sanırım... Burada yalnız kalmamayı tercih ederim. Benimle bu yolculuğa çıkmaya ve uyanık kalmama yardım etmeye isteklisin ve bunun için sana gerçekten minnettarım. Ben bir yabancıyım; bana böyle bir nezaket göstermeniz için hiçbir neden yok."

"Ama artık arkadaşız. Bu bizi artık yabancı yapmıyor, değil mi?" Aleron açıklığa kavuşmasını umarak sordu.

Gideon'un gözlerinin kenarları kırışarak parladı ve Aleron'a küçük bir gülümseme verdi. "Sanırım bu doğru." Sonra elleri ceplerinde, hafifçe öne doğru eğilerek Aleron'la aynı boyda, dört ayak üzerinde durdu. "Pekâlâ dostum. Beni nereye götüreceksin?"

"Seni götürmek mi? Senin önden gideceğini sanıyordum."

Gideon doğruldu. "Neden yolu ben göstereyim ki? Nerede olduğumuzu ya da buranın nasıl bir yer olduğunu bilmiyorum. Birinin bir aydır burada olduğunuzu söylediğini hatırlıyorum ve ben daha yeni uyandım. Neden bana burada ne olduğunu göstermiyorsun? Seni memnuniyetle takip ederim."

Aleron omuzları bilinçsizce içe dönmesine rağmen başını salladı. İnsanı nereye götüreceğini bilmiyordu, çünkü ne görmek istediğini bilmiyordu.

Tenebris'te pek çok yer vardı.

"Seni... burada yaşayan diğer Mavka'ya götürebilirim." Aleron küçük insanı götürecek başka bir yer düşünemiyordu ve belki de sessiz yılan Mavka'yı konuşturmaya yardım edebilirdi. Eğer öyleyse, Aleron'un artık Gideon'un varlığına bu kadar çaresizce ihtiyacı olmayabilirdi. "Yine de çok uzak."

"Ne kadar uzak, o kadar iyi." Gideon başıyla işaret etti ve ses tonunda bir espri patlamasıyla, "Devam edin Kaptan," dedi.

Aleron tereddütle ileri doğru adım attı, ancak yolun diğer yönde olduğunu hatırlayınca sağa döndü. *Umarım kaybolmayız.* Tenebris üzerinde uçmaya alışkındı.

Yine de, ne yaparsa yapsın her zaman doğru yöne gidiyor gibiydi, sanki içgüdüsel olarak yolu biliyormuş gibi.

"İkimizi de oraya uçurabilirim," diye teklif etti Aleron, insan sağ omzunun yanında yürümeye başladığında kafatasını yana eğerek. "Daha hızlı olur."

Gözleri çevrelerinde gezinirken Gideon'un sert dudakları gerildi. Görecek pek bir şey yoktu, çünkü sis, kasabalar ve ormanlar arasında bir bariyer gibi sürekli olarak araziye gölgeliyordu. Etraflarındaki çoğu şey sık ağaçlarla dolu tepeler ve vadilerden oluşuyordu. Sadece yürüdükleri yerde güneş sanki onları takip ediyormuş gibi görünüyordu - gerçi Aleron bunun doğru olmadığını, sadece yerde yürümenin bakış açısı olduğunu biliyordu.

"Alınma ama uçmak konusunda ne hissettiğimi bilmiyorum." Aleron'a çarpık bir ifade takındı. "Benim geldiğim yer olan güney topraklarında çok fazla dağ sırası yok. Hiç yükseğe çıkmadım, o yüzden bu konuda rahat olup olmayacağımı bilmiyorum."

"Denemeden bilemezsin," diye karşılık verdi Aleron, onun tereddütü karşısında kafası karışmıştı.

Aleron artık nasıl uçulacağını bildiğine göre, bu çok... doğal geliyordu. Öbür dünyaya gelmeden önce nasıl uçacağını bilmiyordu.

"Bu doğru, ama..." Aleron'a tuhaf bir gülümseme attı. Neden bunu ne kadar çok yaparsa, o kadar az gerçekmiş gibi geliyordu? "Acele etmemiz için bir neden yok. Sanırım burada zamanın bir anlamı yok. Bu sonsuza kadar sürecek, o halde acele etmek yerine neden acele edelim? Bu dünyanın bir sonu var mı?"

Aleron gözlerini gökyüzüne dikti. "Bir son bulamadım ama tek bildiğim yuvarlak olduğu."

"Dünyaların çoğu yuvarlak değil mi? Dünya hakkında bunu anlayacak kadar bilgimiz var ve oralarda bir yerlerde başka gezegenlerin de olduğunu biliyoruz. Yıldızlar bile yuvarlaklar." Arşivi - <https://rantey.org>

Dünya yuvarlak mı? Aleron bunu bilmiyordu.

"Çok şey biliyorsun. Bana daha fazlasını öğretebilir misin?"

"Elbette size bildiğim her şeyi öğretebilirim ama aslında o kadar da çok değil çünkü okumayı bitirmeye fırsat bulamadığım birçok kitap vardı. Sadece okulda ve kütüphanede öğrendiğim bazı şeylerdi. Kurgudan ziyade metin okumayı severim."

Gideon'un söylediklerinin yaklaşık yarısı onun için tutarlıydı. "*Kütüphane nedir?*"

"Ödünç kitap almak için gidebileceğiniz bir yer. Büyüdüğüm yere yaklaşık beş günlük yürüme mesafesinde olan Ashpine City, bölgedeki en büyük kütüphaneye sahipti ama Fishket'in ki de oldukça büyüktü. Kitapların çoğu çürüdüğü için boş zamanlarımda gönüllü olarak kâtiplik yapardım. Astroloji, psikoloji ve felsefe hakkında okumayı sevdiğimden ve çoğu insan sevmediğinden, yazmak istediğim kitapları seçebiliyor ve biraz öğrenebiliyordum. Yine de o kadar zeki değilim, bu yüzden hepsi aklımda kalmadı."

"*Bana oldukça zeki görünüyorsun,*" diye homurdandı Aleron, 'zeki' sayılmak için neyin gerekli olduğundan emin değildi.

Özellikle de insan konuştuğu kendi zihni kaybolmuş gibi hissediyordu. Sanki düşünceleri ve bir şeyleri bir araya getirme yeteneği kırılmış gibi bir grenlilik vardı.

Gideon'un yanaklarındaki yüksek çıkıntıya tuhaf ama belli belirsiz bir pembelik yayıldı. "Teşekkür ederim. Öğrenmek için gerçekten çok çabaladım, özellikle de ailem için. Öz ailem ben çok küçükken öldü ama beni okula yazdıramadıkları için fakir olduğumuzu biliyordum. Evlat edinen ailem beni okula yazdırdı ama ben çoktan geride kalmıştım ve diğer çocuklar benimle dalga geçiyordu. Bana verilen fırsatı iyi değerlendirmek ve yeni ailemi gururlandırmak istedim, bu yüzden çok çalıştım ve bilgi süngeri olmaya çalıştım."

"*Yeterince erken kaydolmadığınız için mi eğitiminiz sekteye uğradı?*" Aleron merak dolu bir ses tonuyla sordu.

"Elbette," diye cevap verdi ve bir kolunu kaldırarak omuz silkti. "Hiçbir şey öğrenmezsen nasıl bir şey öğrenebilirsin ki? Biri size öğretti mi? Çoğu zaman insanlar aptal gibi görünür çünkü kimse onlara öğrenme şansı vermemiştir. İnsanları eğitimsiz oldukları için yargılıyoruz, oysa onları başarısızlığa uğratan aslında toplumun içinde bulundukları durum. Onlar aptal değil; sadece gerçek potansiyellerine ulaşamıyorlar."

"*Anlıyorum...*" Görüşü maviye dönerken Aleron'un kanatları alçaldı ve yere baktı. "*Mavka için aynı şeyin geçerli olduğunu sanmıyorum. Söylediklerinizin çoğunu anlamıyorum, ama aynı zamanda bunları tam olarak özümseyemediğimi de söyleyebilirim. Zihnimde bir boşluk var. Bir kütüphanenin benim için yararlı olacağını sanmıyorum.*"

"Sanırım Mavka siz Duskwalker'ların birbirinizi çağırmak için kullandığınız terim?"

"*İblisler bize böyle sesleniyor. Sanırım 'orman yarattığı' anlamına geliyor.*"

Mavi gözlerini, Aleron'un kafatasını daha iyi görebilmek için başını öne eğmiş olan Gideon'a çevirdi.

"Sanırım sana ilk sorum şu olacak... okumayı biliyor musun?"

"*Okumak mı? Bunun ne olduğunu bilmiyorum.*"

"Okumak, bir sayfadaki kelimelere bakmak ve ne dediklerini bilmektir." Elini bu kez tek parmağı görünecek şekilde kaldırdı. "Okuyamadığın için kütüphaneyi kullanamazsın ama bu senin suçun değil. Henüz kimse sana öğretmedi ve bu sadece ilk adım. Kimse okumayı bir günde öğrenemez ve bu konuda gerçekten ustalaşmak yıllar alabilir. Mesele boşluklarınız olması değil, düşünce denkleminin henüz formüle edilmemiş olması. Normalin dışında olsa bile zihniniz eninde sonunda bir çözüm bulacaktır. Tekrarlama yoluyla eninde sonunda öğrenecek ve anlayacaksınız. En azından ben öyle düşünüyorum."

Aleron'un kanatları yenilenmiş bir güvenle yükseldi, tıpkı göğsünü garip bir sıcaklığın karıncalandırdığı gibi. Bir kez daha, erkeğin söylediği her şeyi tam olarak anlamamıştı ama sanki... Aleron'un *potansiyeli olduğuna* inanıyordu. Bu hoşuna gitmişti, daha zeki olmak istiyordu ve başkalarının da onu böyle görmesini istiyordu.

Ve öğrendiği doğrudu. Bu konuşma bile birçok yönü ortaya çıkarmış ve insanlarda gördüğü görev ve faaliyetlere isimler vermişti. Cadı Baykuş'un bir keresinde ona ve Ingram'a gösterdiği gibi, kitabın ne olduğunu biliyordu. O sayfalarda kıpır kıpır çizgiler görmüştü ama o zamanlar ikisi de öğrenmekle ilgilenmemişti.

Ama bu anı ve Gideon'un verdiği bilgiler, eksikliğini hissettiği bir bilgi bağı oluşturmaya yardımcı oldu.

Omuzlarını ve kanatlarını geriye doğru yuvarladı, adımlarına bir yay girmeden önce kısa bir temas yaratmak için birini bilinçli olarak Gideon'un yanına sürttü.

Topraktan ziyade kayadan yapılmış bir tepe olan, çok sayıda büyük kayanın bulunduğu bir yokuşu tırmanırken Gideon, "Madem öğrenme konusuna girdik," dedi, "bana bu dünya hakkında daha fazla bilgi verebilir misiniz? Onu kim yarattı?"

"*Weldir, boşluğun ruhu, burayı yarattı,*" diye cevapladı Aleron, tırmanmakta hiçbir sorun yaşamazken, insan keskin, kayalık eğimler yüzünden zorlanıyor gibiydi. Gideon kendini sabitlemek ya da yukarı çekmek için genellikle ellerini kullanıyordu ve Aleron'un tutunmak ve tırmanmak için kullandığı pençelerden yoksundu.

"Bu daha önce gördüğüm siyah yüzen kurdeleden oluşan garip adam mıydı? Emerie'nin ruhunu alan adam mı?"

"*Evet, ama her zaman böyle görünmüyor. Genellikle formunu daha iyi görebiliyorum. Şu anda zayıf durumda.*"

Weldir, Aleron'a sık sık görüldüğünde, birçok şekilden oluşuyordu. Bazen her tarafı kireçli bir sisle kaplanıyor, ama bu sis kaybolduğunda Gideon'un tarif ettiği gibi görünmeye başlıyordu. Bazen Aleron vücudunun sadece bazı kısımlarını görebiliyordu, örneğin bir boynuz ve karşıt yanak, bacakları olmayan göğsünün yarısı ya da tam tersi.

Formu düzensiz olabilir.

"Kim o? Bir tür Azrail ya da öbür dünya tanrısı mı?"

Aleron eğimi oldukça keskinleşen tepenin zirvesine ulaştığında, aşağıya doğru eğilerek erkeğin tutunmaya çalışan elini yakaladı. Ayaklarını kayalık zemine koymadan önce havada sallanana kadar onu kolayca yukarı çekti.

"Teşekkürler," diye ısırdı, pantolonuna baktı ve temiz görünmesine rağmen onu sildi. Çenesindeki kaslı bir düğüm nabız gibi atıyordu.

Hiçbir ağırlığı yokmuş gibi kucağa alınmaktan hoşlanmıyor gibiydi.

"Weldir bir yarı tanrıdır. Adı Gölgelelerin Bekçisi anlamına gelir ve Elf dünyasındandır. O aynı zamanda benim yaratıcım - babam."

Gideon'un yüzü yukarı fırladı, dudakları aralandı ve gözleri büyüdü. "Baban o adam mıydı? Annen ne o zaman? Bir iskelet mi?" Sonra yüz hatları buruşarak yüksek sesle, "Bir Elf mi? Elfler gerçek mi?!"

Aleron onun şaşkınlığı karşısında başını öne eğdi.

"Hayır, annemin yaratıcısı bir Hayalet. Bir zamanlar insandı ve Emerie'nin dönüşeceği şey de o olacak. Her ikisi de istedikleri zaman fiziksel bir Hayalet'e dönüşme yeteneğine sahip olacaklar." Ağzı inanılmaz derecede aşağıya düştüğünde, Aleron bunun için ona kıkırdadı. *"Mavka Weldir gibi yarı ruh, Cadı Baykuş gibi yarı insandır. Bir insan bizimle bağ kurduğunda, bizim gibi olur. Ve evet, Elfler gerçektir - bir tanesiyle tanıştım. Senin zeki olduğunu sanıyordum, bunu nasıl bilmezsın?"*

Aleron'un gözbebekleri sevinçten parlak sarıya döndü.

Birkaç dakika önce büyük insan sözleriyle kendisini yetersiz hissettiren insandan daha fazla şey bilmeyi eğlenceli buluyordu. Aleron'un başlangıçta düşündüğü kadar bilgisiz olmadığını bilmek güzeldi.

"Ooft," dedi Gideon yüzünü buruşturarak. "Bir iltifatı geri almak için ne biçim bir yol." Elini sanki yaralanmış gibi göğsünün üzerine koydu. "Bu acıttı, Aleron. Sana çok iyi davranıyordum."

İçini bir soğukluk kapladığında kanatları aniden sarktı. Gözbebekleri bembeyaz kesildi ve başını eğerek itaatkâr bir duruş sergiledi.

"Özür dilerim. Seni incitmek istememiştim." Özü samimiydi ve Gideon'un artık onunla 'maceraya atılmak' istemeyeceğinden korkuyordu.

Bir hata yaptım.

İnsandan yükselen kahkaha onu ürküttü ve temkinli bir şekilde geri adım atmasına neden oldu.

"Şaka yapıyorum, Aleron! Tanrım, dostum." Önce boynunun yan tarafını sonra da ensesini ovarken dirseği yukarı kalktı. "Sanırım her şeyden önce sana alaycılığı öğretsem iyi olacak. İğnelemeyi insanlarla şakalaşmak ve oyun oynamak için kullanıyorum ama bu konuda oldukça açık sözlü biriyim ve bu çok açık."

Görüşü normal pembesine dönerken Aleron bir adım öne çıktı. *"Benimle oyun mu oynuyordun?"*

Aleron'a bir gülümseme daha sundu ama bu öncekiler kadar içten değildi. Yine de yeşil gözlerinin parıldaması yeterince hoştu ve Aleron'un kanatları kendisine hediye edildiği için hoş bir şekilde sırtına doğru gerildi.

İnsanlar Aleron'a hiç gülümsememişti. Emerie birkaç tane vermişti ama onlar da hüznle karışık gibiydi. Elf arkadaşı Raewyn ona pek çok hediye vermişti ama bu erkeğinki gibi hissettirmiyordu.

Bu onun omurgasında zevk dalgaları yaratmadı.

Belki de Aleron'la soydaşları arasında paylaşılmaktan ziyade sadece Aleron için olmalarından kaynaklanıyordu.

"Evet, öyleydin." İfadesi yumuşadı, sonra da rahat bir hale büründü. "Sana biraz alaycılık öğreteceğim, böylece gelecekte bu kadar şok edici gelmeyecek ve belki sen de bana yapabilirsin. Kafatasın olduğu için doğru olup olmadığını anlamak daha da zor olacak. Bunu bir oyun olarak düşün."

Tüyleri kabardı. *"Evet, bir oyun oynamak istiyorum."*

"Ama önce," dedi Gideon parmağını kaldırarak. "Bana Weldir ve bu dünya hakkında daha çok şey anlat. Bir adı var mı?"

Aleron dönüp az önce geldikleri yöne baktı, altlarındaki sisi ve ufukta dans edişini gördü. Daha yükseklerle çıktıklarında, sanki sadece onları çevreleyen şey bir perdeyle örtülmüş gibi, dünyanın daha ötesini görmek mümkün hale geliyordu.

"Buraya Tenebris denir ve İblisler ve Mavka tarafından yenenlerin ölümlerini geçirmek için geldikleri yerdir."

"Yuvarlak olduğunu söylemiştin, nasıl yuvarlak?" Gideon dönüp Aleron'la aynı yöne bakarak sordu. Nefesi kesildi ve şaşkınlıkla geri adım attı. "Vay canına. Bu gerçekten de olağanüstü güzel."

Gözleri sarıya döndü. *Ben de öyle düşünüyorum.*

Önleri sisle örtülü olmasına rağmen, ağaçların tepeleri birçok vadi boyunca görülebiliyordu. Sis en çok aktif ruhların olduğu yerlerde yoğunlaşıyordu, bu yüzden geldikleri yerden evlerin tepelerini zar zor görebiliyorlardı - Aleron'a söylendiği gibi Fishket kasabası.

Ancak bunun ötesinde net bir manzara vardı.

Fishket'ten hemen sonra, bir uçurumun kenarı çayırılar, tepeler ve daha sonra da bir dağdan oluşan geniş bir alana açılıyordu. Devasa bir şelale püsküren suların örtüsü altında parıldıyordu ve Aleron bir keresinde oradan geçerken kanadını şelaleye daldırmıştı. Akan şelalenin hemen önünde bir gökkuşağı parlıyordu ve bir zamanlar Aleron'un dikkatini çekip onu oraya getiren şey de buydu.

Her şey parlak, yeşil ve canlı görünüyordu.

Yukarıdaki kuşlar süzülüp pike yapıyordu ve hiç şüphesiz bunların İblisler tarafından yenmiş kuşların ruhları olduğunu biliyordu. Burada ürkek olan ve rüya halindeymiş gibi görünmeyen pek çok başka hayvan görmüştü. O yanlarında olmadığına huzurlu, hatta mutluydular.

Ancak Tenebris'in tamamı Gideon'un dediği gibi bu kadar güzel değildi.

Bakışlarını buğulu gökyüzüne kaldırdı.

"Buradan göremezsiniz ama doğrudan yukarı uçacak olsaydık, bu dünyadan daha fazlasını, daha fazla toprak bulurduk. Yuvarlak, sanki her şey bir şeyin içindeymiş gibi." Kafatasını tekrar Gideon'a çevirdi ve onun yüz ifadesinin bir kez daha şaşkınlığa düştüğünü gördü. *"O şey Weldir'in midesi."*

İnsanın rengi soldu.

Gideon kararsız bakışlarını gökyüzüne kaldırdı ve nasıl olup *da* birinin midesine girdiğini merak etti. Düşünmek *Tenebris* Dünya'ya benziyordu, böyle korkunç bir düşünceyi yutmak zordu.

Özellikle vore -tüketilme ya da bir başkasını tüketme arzusu- ile ilgilenmediği için omurgasından aşağı soğuk bir ürperti geçti.

Bir mide ağaçları, evleri, insanları nasıl tutabilirdi? Bu fikri ürkütücü buldu. Bunların hiçbiri burada olmasaydı, bir organın içi gibi görünür müydü? Tüm bunlar dokunulabilen bir tür mistik serap mıydı?

Lanet olsun, şu anda sindiriliyor muyum? Hayır, yıllardır burada olduğunu düşünürsek bu olamazdı. Zemin, botlarının altında, mide asidinin içinde duruyormuş gibi lapa lapa ya da ıslak değildi.

Mavi gökyüzüne, parlak sarı güneşe ve beyaz bulutlara bakarken, aslında sisten *önce* görüldüğünü fark etti. Bir kırılma gibi - yansıtılmış bir görüntü.

Ancak, garip bir şekilde dingin manzarayı görmek için yüzünü eğdiğinde, onu yaratan kişinin bunu özenle yaptığı belliydi. Elbette, bu ayrıntıların farkına vardığında, bunun bir illüzyondan başka bir şey olmadığını daha da belirginleştiren bir bulanıklık vardı.

"Weldir insanları uyutabilecekse tüm bunları yaratmanın ne anlamı var?"

Aleron'un başı sallandı, parlayan gözbebekleri koyu sarıya dönüştü. Gideon ona baktıkça, onunla konuştuğça, Duskwalker'ın yanında kendini daha rahat hissediyordu.

Çok kötü görünmüyordu ve Gideon bir insanın kalbine daha çok önem verdiğini söylerken dürüst davranmıştı. Güzel bir yüz ve çürümüş bir kalpten daha kötü bir şey yoktu - tam tersini tercih ederdi.

"Tam olarak emin değilim. Gerçi her yer seninle tanıştığım Fishket kasabası gibi değil. Bunun sebebinin insanların çok kolay uyanması olduğunu iddia etti." Bir adım atarak onları tırmandıkları kayalık, dağlık tepeden uzaklaştırdı. "Buradaki ruhların yarı uyanık bir halde dolaşmasına, anılarıyla ve benzer bir dünyayla etkileşime girmesine izin vermek onları uysal tutar. Başkalarıyla etkileşime girmek geçmiş gibi hissetmelerini sağlıyor."

"Belli ki öyle değil." Aleron onları bir ormana götürürken, Gideon alçakta asılı duran bir daldan anormal derecede canlı bir yaprak kopardı. "Her şey ters geliyor."

Sadece yürümek bile yanıştı. Oflamayı, puflamayı ve hareket etmenin zorluğunu umuyordu. Neredeyse dikey olan yokuşu tırmanmak dışında her şey hava kadar zahmetsizdi, sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi. Bazen suyun üzerinde süzülüyorlarmış gibi hissediyordu.

Gideon başparmağının ucunu yaprağın üzerine sürterek tuhaf, yünümsü dokusunu inceledi. Yanlış hissediyordu. Sonra onu burnuna götürdü ve sirke kokusu ile şimdiye kadar kokladığı tüm yaprakların çarpışması onu bir anda bombardımana tuttu.

"Hiçbir şey doğru görünmüyor, hissettirmiyor ya da kokmuyor. Sanki Dünya'ya hiç gelmemiş gibi."

"Bunu Weldir'e de sordum," dedi Aleron ona bir bakış atarak. Kanadı Gideon'un kalçasının yanından kayarak o çok ihtiyaç duyulan teması yarattı. *"Weldir Dünya'dan hiçbir şeyin kokusunu alamıyor ya da hiçbir şeye dokunamıyor. Yarattığı her şey hafızası tarafından tasarlandı - ister kendi zihni olsun, ister araştırdığı insanların zihinleri olsun. Bunların çoğu bizim anılarımızdan da etkilenmiştir."*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantev.org>

anlamamıştı.

Gideon kendi kolunu kokladı. "Acaba yanlış mı kokuyorum?"

"Hiçbir şey gibi kokmuyorsun."

"Gerçekten mi?" diye sordu, elindeki yaprağı bırakıp ağzını kapattı ve yanağına dokundu. "Belki de kendi kokumuzu alamadığımız içindir? Eğer dünya algımızı etkiliyorsa, o zaman bu çok mantıklı olur."

Tam o anda, keskin, dikenli bir dal kolunu kesti ve tıslayarak nefes aldı. Ön kolunu avuçlamadan önce geri çekildi. Kan aktı ama yara gibi neredeyse anında soldu.

"Sanırım bu his de bizi kandırmak için yaptığı tasarımın bir parçası." Bu durumdan pek de memnun değildi. "Ama bu beni başka neler hissedebileceğimi merak etmeye itiyor."

Duyguları ve onların fiziksel yönlerini içinde hissedebildiğini, ağlayabildiğini ve gözyaşlarıyla yüzünün karıncalanabildiğini biliyordu. Peki ya yorgunluk, su hissi ya da belki de... zevk?

Bakışları Duskwalker'a kaydı. Aleron yanındayken, sonuncusunun mümkün olup olmadığını anlamak için aletini çekiştirmeyi reddetti.

Bu, boğulursam ya da bir şeyin altında ezilirsem sıkışıp kalacağım anlamına mı geliyor? Sadece aynı kaderi tekrar tekrar yaşamak için mi iyileşeceğim? Bu, bu cennetin potansiyel olarak bir tür cehenneme dönüşebileceği anlamına geliyordu.

Bu düşünce onu ürpertti.

Neyse ki başımızdaki yarı tanrı yardımseverdi.

"Sadece senin türünün ve onun ruhumu tamamen söndürebileceğini söylemiştin. Sadece iyileşeceksem bu nasıl mümkün olabilir?" Gideon potansiyel olarak nasıl bir gelecekle karşı karşıya kalabileceğini bilmek istiyordu. Ayrıca burası hakkında oldukça meraklıydı.

Bu onun acı dolu düşüncelerini hafifletmeye yardımcı oluyordu.

Her ne kadar saklamaya çalışsa da, tüm bunlara alışmakta hâlâ zorlanıyordu. Gülümsemelerini zorluyor, sonunda gerçekmiş gibi hissedeceklerini umuyordu - sanki mutluluğu ve sakinliği zorlayabilirmiş gibi. Ayrıca Aleron'un başa çıkamadığını bilmesine izin vermemenin en iyisi olduğunu düşündü. Kederinden ve üzüntüsünden bahsetmek zorunda kalmak istemiyordu. Sadece onunla değil, genel olarak, sonunda unutacağını umarak.

İyileşmek için çok zamanı vardı - sonsuzluğun geri kalanı boyunca. Umarım bir gün iyileşir.

"Baktığın beden senin ruhun değil," diye cevap verdi Duskwalker.

Her adımda daha da yoğunlaşan orman ortamında kolaylıkla ilerledi. O çalılıkların arasından hızla geçerken, Gideon ilerleyebilmek için sürekli durup çalılıkları itmek zorunda kalıyordu. Yoğunlukta bir kesinti olduğunda yetişmek için sık sık birkaç adım koşması gerekiyordu.

"Ne demek istiyorsun?" Gideon bir dalı iterek sordu.

Aleron durakladı ve ona döndü. Üç bacağına üzerinde dengede durarak ona uzandı.

"Bu sadece bir kabuk, bir yansıma. Benim için bunu et gibi yiyebilirim - hatta ona zarar bile verebilirim."

Göstermek için saçları dökülmüş kolunu kavradı. Gideon'un nasıl tepki verebileceğini çok az anlayarak ya da umursayarak, başparmağının pençesini parmağının etli ucuna kadar derisine ve kaslarına gömdü.

"Ow! Lanet olsun, adamım!" diye kükreyerek kolunu çekti, ancak Duskwalker onu sıkıca tuttu. Sonra pençesini aşağı çekerek etine bir kesik attı. Gideon bileğini kavradı, *kemiğini* tırmalıyormuş gibi hissettiren acıyı hafifletmeye çalıştı. "Dur!"

Aleron bıraktı. Yara diken çizliğinden daha derin olduğu için acının ve delinmenin geçmesi birkaç saniye daha uzun sürdü. Hiçbir yara izi kalmamıştı, sanki bu etkileşim onun hayal gücünün bir ürünü gibiydi.

İhanet duygusu göğsüne tam olarak yerleşmeden önce şaşkınlıkla nefesini tuttu.

"Ama bu." Aleron koyu gri deriyle kaplı ve eklem kemikleri çıkıntılı pençeli elini doğruca göğsüne soktu. Acı hissetmeyi bekliyordu ama vücudu su gibi dalgalanırken hiçbir his yoktu. *"Eğer bunun herhangi bir parçasına zarar veririm, bu kalıcı olur."*

Gideon aşağı baktığında gövdesinin şeffaflaştığını ve Aleron'un içinde yüzen beyaz bir alev tuttuğunu gördü. Hayır, bu bir alev değil, garip bir şekilde ona benzeyen, ateşle kaplı bir insandı.

Sonra, çok garip bir his onu aşındırdı.

Kasıklarından göbeğine, oradan da göğsüne kadar, iri ve heybetli bir başparmağın üzerinde gezindiğini *hissetti*. Sıcaktı, nasırlıydı ve tüm vücudunun karıncalanmasına neden oldu. Kahretsin, siki bile *sarsıldı*, şimdiye kadar aldığı en samimi dokunuştan heyecanlandı.

Şaşkınlıkla geriye sıçrayan Gideon, tepki olarak kasıklarını örttü.

Bu öylesine olmadı. Pantolonunun içinde istenmeyen bir sertlik vardı. Duskwalker'ın az önce ona, daha doğrusu ruhuna yaptığı şey yüzünden yarı sertleşmişti.

Şey... bu, daha önce zevk alıp alamayacağı ve aletinin öbür dünyada aktif olup olmadığı konusundaki düşüncelerini yanıtladı! Bunu keşfetmeyi hiç istemezdi.

Şimdi bile, Aleron'un başparmağının tüm vücuduna değmesi hâlâ karıncalanıyordu.

"İyi misin?" Aleron başını ve omuzlarını eğerek Gideon'un yüzüne doğru uzanırken sordu. Kıvrılmış pençelerinin arkasını Gideon'un yanaklarından birinin üzerine sürdü. *"Yüzün kıpkırmızı oldu."*

Onun Şefkatli okŐamasından uzaklaştı ve beceriksizce ağızını ve burnunu kapattı. Bu yüzden yüzü kızarmıyordu.

Canavar. Değildi - buna inanmayı reddetti.

"Önemli bir şey değil. Merak etme," diye boğuk bir ses çıkardı, sözleri elinin arkasında boğuklaşıyordu. Yüzünün sıcaklığının geçmesini ya da kulaklarının yanmamasını diledi ve kendi kendine sessizce mırıldandı: "Lanet olsun. Sadece bir günde ne kadar çok şey öğreneceğim?"

Aleron'un yarasa kafatası keskin bir şekilde eğildi. *"Bir gün olmadı, küçük insan. Birçok gün oldu."*

Gideon donakaldı ve utanç ve heyecan dolu yüz ifadesi hızla kayboldu. "Ne demek çok oldu?" Elini indirirken bakışlarını sahte gökyüzüne çevirdi. "Ama güneş batmadı."

"Asla olmaz. Burada her zaman gündüzdür."

"Ama... nasıl yorgun değilim? Uyumadım ya da başka bir şey yapmadım." Aç bile değildi!

Aleron'un başı, neden bu kadar şaşırdığını anlamamış gibi diğer tarafa eğildi. *"Yine de yorgunum. İkimiz de Hayalet olsak da, bu Mavka için ikinci bir hayat. Yaşamın ve ölümün bir parçasıyız ve bu yüzden her iki dünyada da varız - sadece ayrı ayrı."* Sonra arka ayakları üzerinde oturmak için geri çekildi, kuyruğu arkasından yere doğru yayıldı. *"Sizden farklı olarak, karşınızda gördüğünüz şey benim tüm özüm. Benim içsel bir ruhum yok. Burada gerçekten fizikselim ve dinlenmeliyim. Tek fark artık aç değilim ve gerçekten zarar görebilirim."*

Gözleri endişeyle irileşti. "Zarar görmüş mü? Yani benim gibi iyileşemiyor musun?"

"Evet, bu. Bu dünyada sonsuza dek yaşamama rağmen burada ölümlü bir formum var." Bir ön pençesini göğsüne dokundurdu. *"Eğer yaralanırsam, yavaşça, acı çekerek iyileşecek ve yara izi kalacak."*

"Bu seni... endişelendirmiyor mu?" Gideon, konumları tersine dönseydi nasıl hissedeceğinden emin olamayarak sordu. Aleron korkuyor muydu? Bu neden göğsünü sızlatıyordu? En azından Gideon'un artık korkmaya ihtiyacı yoktu.

"Hayır," diye cevap verdi. "Burada çevre dışında hiçbir şey bana zarar vermek istemez ve bunu yapmak için de çok şey gerekir. Bunu biliyorum çünkü kendimi yaraladım ve Weldir'in beni iyileştirmesi gerekti."

Zavallı adam. Öldüğünü hayal bile edemezdi, sadece ölümden sonraki hayatın son derece acı verici olabileceğini öğrenmek için.

Uzandı ve Duskwalker'ın büyük, yuvarlak omzunu okşadı. "Sanırım sana göz kulak olsak iyi olacak."

Aleron'un tüyleri kabarıp gözbebekleri parlak bir sarıya dönüştüğünde Gideon'un kaşları çatıldı. Bu renkli parıltıyı sevdiğini fark etti; Aleron'un duygusal bir değişim geçirdiğini okumayı kolaylaştırıyordu. Bunların ne anlama geldiğini bulmak kısa sürede gizli bir oyun ve onun için ana ilgi alanı haline gelmişti.

"Beni... korumak mı istiyorsun?" Bunu gerçekten kafası karışmış gibi söyledi.

"Şey, evet," diye homurdandı Gideon, bakışlarını kaçırırken elini ağzına götürdü. Aleron'un cevabındaki rahatlamış tondan ve bunun acıma duygusunu kabartmasından hoşlanmamıştı. Herhangi bir insanın bu Duskwalker'a karşı nazik olduğundan şüpheliydi. "Ben arkadaşlarıma göz kulak olurum."

"Bana zarar vermek istememenize şaşırdım ama bu beni mutlu ediyor."

Vücutundan bir soğukluk geçti ve midesinde çelik bir düğüm oluşturdu. Birçok insanın Aleron'a böyle hissettirmek için saldırdığını hayal etti ve onunla konuştuktan sonra... bunun hak edilip edilmediğini merak etti. *İblis avcılarının avladıkları bir İblis olmasa bile ona saldıracaklarını biliyorum.*

Muhtemelen ormanda gezinen bir Duskwalker'a haksız yere saldıracaklardı.

Eğer tüm Duskwalker'lar bu kadar nazik olabilseydi ve belki de her zaman kana susamış canavarlar olmasalardı, türleri arasındaki ilişki daha dostane olur muydu? Birlikte çalışabilselerdi ne güzel olurdu. Gideon, insanların kendilerini korkutan ya da kafalarını karıştıran her şeye karşı vahşi olduklarını bildiği için yüzünü buruşturdu.

"Bunu asla yapmam," dedi Gideon, bunun yalan olup olmadığından emin değildi. Hayatta olsaydı, tüm bu olanlara daha farklı tepki verebilirdi. Yolculuklarına yeniden başlamak için ilerlemeden önce Aleron'un omzunu daha sert bir şekilde sıvazladı. "Peki, kendini nasıl yaraladın? Aklımda kalsın diye soruyorum."

"Weldir beni bir uçurumdan aşağı attı."

Gideon şoktan neredeyse kendi ayağına takılıyordu; rastgele düşmüş bir sopanın ayak bileklerinin arasına dolanması da işe yaramadı. Gözleri kocaman açılmış ve dudakları şaşkınlıkla aralanmış bir halde, aval aval bakan yüz ifadesini Aleron'a çevirdi.

"Ne yaptı lan?!"

Erkeğin neden öfkeyle bağırdığından emin olamayan Aleron, sık sık yaptığı gibi başını ona doğru eğdi. Özellikle de Aleron daha sonra olanlara rağmen Weldir'in bunu iyi niyetle yaptığını bildiği için.

Gideon'un elleri sanki onun adına gerçekten öfkelenmiş gibi sıkı yumruklar halinde kenetlendi. Bu onu son derece sevindirdi ve neredeyse memnuniyetle mırıldandı. *Bu, insanın beni önemseydiği anlamına geliyor olmalı.* En azından kendi kendine söylediği buydu.

Ben de Gideon'u koruyacağım. Ruhuna bir şey olmamasını sağlayacağım. Ona dokunmaya kalkarlarsa Weldir ya da buradaki diğer Mavka'yla bile savaşır.

Bu konuda sert davranır ve onu tüm gücüyle korurdu. Küçük insan arkadaşını koruyacaktı.

"Zarar görebileceğini bilse bunu neden yapsın ki?" Gideon neredeyse gözlerine kadar gelen saçlarını tutarak homurdandı ve saçlarını geriye attı. "Bu kulağa... zalimce geliyor. Bir baba çocuğuna bunu nasıl yapabilir?"

Aleron yaratıcılarına anne ve baba demeyi bilse de, zihnindeki bağ hâlâ kopuktu. Onlara bakması gerektiğini biraz anlıyordu ama bunu öğrenmenin insanı neden bu kadar üzdüğünü anlamıyordu.

Weldir onun arkadaşıydı. Yaratıcısında gördüğü şey buydu.

Aleron burnundaki delikten homurdanarak, *"Bana zarar vermek istememişti,"* diye kendini savundu. *"Bana uçmayı öğretiyordu."*

Oldukça aptalca ve ürkek davrandığı günü hatırlayarak oflaya puflaya bir kahkaha attı. Weldir'in bu insanın duygusuzca bulduğu bir şeyi yaparak ona hediye ettiği şey karşısında gözbebekleri bile neşeli bir sarıya büründü.

Weldir onu bir uçuruma götürmüş ve kanatlarını açıp atlamasını söylemişti. Elbette, düşmekten çekinen Aleron başını sallamıştı. Sonra, eğilmiş göğsü yere sürtünecek şekilde kendini alçaltarak korkuyla geri çekildi.

Emri reddedilince, Weldir'in yamalı suratında sinirli bir kaş çatma ifadesi belirdi. Öne doğru adım attığında, Aleron kaçmaya çalıştı.

Kuyruk tüyleri tutulmadan önce fazla uzağa gidemedi. Sonra sırt üstü çevrildi ve yerden kaldırıldı. Bacakları üzerinde çırpınırken, sızlanıp inerken, Weldir onu sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi başının üzerinde tuttu. Uçurumun kenarına yaklaştıkça Aleron daha da panikledi.

Sadece *fırlatıldığında* kükrerdi.

Önce düştü, sonra havada döndü, böylece yere çarptığında muhtemelen tüm bacaklarını kıracağını bilerek işe yaramaz bir şekilde ayaklarının üzerine inebildi. Ama yere çakılırken kolları, bacakları ve kanatları bükülüp hareket ediyor, rüzgâr tüylerinin altına giriyordu.

Alçalması sonsuz gibi geliyordu ama bu ona kanatlarını açıp çırpmaya çalışması için yeterli zamanı verdi. Önce teker teker hareket ettirdi, sonra sonunda daha fazla rüzgâr yakaladı ve kanatlarını sabitledi.

Tam yere yaklaşmışken süzölmeye başladı.

Şaşkınlıkla yere baktı. Kendine ve Weldir'in yerde, anlamamış olma ihtimaline karşı onu yakalamaya hazır olmasına.

Ne yazık ki, süzölmeyi ve kanatlarını çırpmayı öğrenmiş olması, nasıl yönlendirileceğini bildiği anlamına gelmiyordu.

Uzun bir ağaca çarptı ve bu sırada sağ kolunu ve kanadını kırdı.

Aleron'un yanında yeniden belirmediğinde Weldir'den kahkaha sesi gelmedi. Bunun yerine özür diledi ve Aleron'un yukarı doğru uçmaya başladığından beri ağaç sınırını geçeceğini nasıl düşündüğünü açıkladı. Weldir onu hemen iyileştirdi ve Aleron'da ne bir hasar ne de yara izi kaldı.

Eğer kendi başına iyileşmeye bırakılsaydı, her şey farklı olabilirdi.

Acıya rağmen, uçuğu o birkaç saniye heyecan vericiydi. Weldir'e onu uçurumun tepesine çıkarması için yalvardı, böylece kenardan kendisi atlayabilecekti. Dört kolunun üzerinde zıplıyor, adeta bunun için *yalvarıyordu*.

Ve Aleron gökyüzünde güvenle uçup ağaçlardan uzaklaştığında, Weldir'in istediği zaman formunu değiştirebildiğini keşfetti. Yaratıcısı kendi kanatlarıyla yanına geldi, yarasaya benzeyen uçları onun tüylü kanatlarına çarpıyordu.

Birlikte ne kadar süre uçtuklarını bilmiyordu ama uzun süren üzüntü ve kederden sonra ilk kez... gülmüştü. İlk kez unutulmuş ve bu yeni dünyadaki varlığının tadını çıkarabilmişti.

Bunun doğru mu yoksa sadece kendi kendine söylemek istediği bir şey mi olduğunu bilmiyordu ama yaratıcısının bunu ona yardım etmek için yaptığına inanmak istiyordu. Sadece ona öğretmek için değil, aynı zamanda Aleron'a o özgürlüğü vermek için. Yardım etmek... onu rahatlatmak, iyileştirmek, kendi yöntemiyle onun yanında olmak.

O iyi bir yaratıcı. Önemsiyor.

Buna inanmayı seçti, tıpkı kendisine zarar verseler bile çoğuna inanmayı seçtiği gibi. Kendisine ve soydaşlarına sık sık kötü davranan ayı kafataslı Mavka Merikh gibi; onun hakkında da buna inanıyordu. Yoksa neden Aleron ve soydaşlarının koruyucu himayesi altında dinlenmelerine izin versin ki?

Belki de Aleron fazla güveniyor ve bağışlayıcı davranıyordu ama dünyada hoşluk görmek istiyordu. Onun gibi bir canavara bile nazik davranılabileceğini düşünmek istiyordu.

"Ne demek 'sana uçmayı öğretmek'?" Gideon kaşlarını çatarak sordu ve Aleron insanın yüzündeki ifadeye baktı. "Daha önce nasıl uçulacağını bilmiyor muydun?"

Kafasını salladı. *"Daha önce hiç ihtiyacım olmamıştı."* Sonra yoğun sisli ormanda yürürken yere baktı. *"Dürüst olmak gerekirse, kuşların bunu yaptığını görmüştüm ve kanatlarının benimkiler gibi olduğunu biliyordum. Sanırım daha önce yapabilmiş olabilirim ama yapmak istemedim."* Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

"Neden olmasın?"

"Ingram," dedi yumuşak bir sesle, tam gözleri maviye dönerken. "O benimle uçamazdı. Ondan ayrılmak istemedim."

"Yani kardeşinize olan sevginiz sizi geri çekti ve yerde tuttu mu?"

Aleron bir kez daha insana baktığında, niyetinin sadece ona kısa bir süre göz atmak olduğunu fark etti. Bunun yerine, hoşnutluk ve merak karışımı bir sıcaklık gövdesine yayılırken başını kaldırdı.

Gideon'un yüz ifadesi o kadar yumuşamıştı ki göğsünü zedeledi. Gözleri sadece kırışmakla kalmamış, aynı zamanda eğilmiş ve daha önce hiç görmediği samimi ve nazik bir duyguya bürünmüştü. Dudakları ince bir gülümsemeyle kıvrılmıştı, ona gösterdiği tüm diğer gülümsemelerden daha savunmasızdı.

Neredeyse Gideon'un canı yanıyormuş gibi görünüyordu. Göğsünden yumuşak, acı verici ama hoş bir sızı yayılan mutlu bir acı.

"Güzel," diye mırıldandı istemeden, tam eli kendiliğinden kalkarken. Ön pençesinin arkasını hiç düşünmeden Gideon'un yeşil gözlerinden birinin altına sürttü.

Erkeğin gözleri büyüdü, yüzü düştü ve tüm vücudu kaskatı kesildi. Bakışları gözünün hemen yanındaki keskin noktaya kaydı. Aleron ona dokunarak ifadesini bozduğunu fark ederek teması kesti.

Gideon'un bakışları Aleron'un elini çekerken onu takip etti, sonra da kafatasına kaydı. Bakışlarını yana çevirip ağzını ve burnunu kapatmadan önce gözleri daha da büyüdü. Kendi kendine sessizce mırıldanırken kulaklarının uçları birkaç ton koyulaştı, pembeye yaklaştı.

"Yola devam etmeliyiz," dedi Gideon sonunda, kalın ve çatlak sesiyle.

Aleron onu takip etmek için hareket ederken, erkeğin az önce saklamaya çalıştığı ifadeyi merak etti. Aleron'un ona fazla şefkatle dokunmuş olmasından duyduğu hoşnutsuzluk muydu bu? Bunu yapmak istememişti ama bu hareket onun iradesi dışında gerçekleşmişti.

Bunu neden yaptığını bilmiyordu ve bunu düşünürken insanın sırtına baktı. Birçok şeyi düşündü.

O ifadeyi benimle tekrar paylaşmasını isterdim. Elini uzatmasına neden olan o içten ifadeyi. *Akrabalarım hakkında daha fazla konuşmalı mıyım? Bunu her yaptığında, Gideon'u etkisiz hale getiriyor gibiydi.*

Ingram insanların beni sevmesi için değişmem gerektiğini söyledi. Ve şu anda, bu insanın kendisini sevmesini çok istiyordu. *Hmm. Dik durmalıyım...*

İnsanın iki ayağı üzerinde nasıl yürüdüğünü izledi, sonra da ona nasıl yürüyeceğini öğretecekmiş gibi ayaklarını koklamaya çalıştı. Hiçbir şey koklamadı ve hayal kırıklığına uğradı. İnsanın nasıl koktuğunu bilmek istiyordu - kendi türdeşleri gibi hoş mu yoksa kötü bir şey mi?

Çok hoş. Gideon'un da güzel kokacağına bahse girer.

Karmakarışık düşünceleri, üzerinde durduğu şeye geri döndü.

Garip bir şekilde, değişmeye, şekil değiştirmeye odaklanırken gözlerini kapattı. Ingram'ın bu süreci kendisine nasıl gösterdiğini hatırlamaya çalıştı.

Tıpkı uçmak gibi, neredeyse zahmetsizdi. Bunu arzu ettiği anda, vücudu değişirken tıkırdadı ve takırdadı. Değişim tamamlandığı anda, yürüyüşü... yanlış hissettirdi.

Kolları kısalmış ve artık farklı bir şekilde eğilen bacaklarına yük bindirmişti. Kalçaları bunu telafi etmek için sertçe döndüğünden sırtını bile acıtıyordu. Yüzünü buruşturdu ve ayağa kalktı.

Sallanmayı ya da düşmeyi bekliyordu ama sanki hep böyle duruyormuş gibi sabit kaldı. Gideon'u takip etmek bile zahmetsizdi, kuşa benzeyen bacakları onun peşinden kolayca adım atıyordu. Alıştıkça hafifçe bir o yana bir bu yana sallandığını fark etti ama sonunda kendini tamamen dik tuttu.

Bunun muhtemelen Tenebris'te olmaktan kaynaklandığını düşündü. Burada denediği her şeyi çok daha kolay buluyordu, sanki daha hafifmiş gibi.

"Ben de bunu ne zaman yapacağınızı merak ediyordum," dedi Gideon sessizce.

"Yapabileceğimi biliyor muydun?" Aleron şaşkınlıkla sordu ama sesi normalde konuştuğu kadar derin ve acımasız değildi.

Benim sesim de değişti, tıpkı Ingram'ınki gibi.

"Şey, evet. İkimiz de Ingram'ın bunu yaptığını gördük, o yüzden senin de yapabileceğinden şüphelendim." Gideon yavaşlayarak Aleron'un yetişmesine izin verdi ve yüzünü ona çevirdi. Yüz hatlarında ihtiyat ya da endişe yoktu ama dudakları bir an için inceldi. "Senin türün bizi nasıl kısa hissettireceğini gerçekten iyi biliyor."

"Ne demek istiyorsun?"

Kuşkusuz, dikkatini verdiğinde insan öncekinden çok daha küçük görünüyordu. Aleron isteseydi dirseğini onun küçük kafasının üzerine koyabilirdi - özellikle de dirseği sadece göğüs kafesinin ortasına geldiği için.

"Oldukça uzunum. Boyum uzamasa da 1.80'e ulaştığımda çok mutlu olmuştum." Dudakları sertleşirken öne doğru itildi, sonra başını iki yana eğerek saçaklarının sallanmasını sağladı. "Ama sen benden en az bir buçuk santim daha uzunken senin yanında durmak? Seninle konuşurken boynumu eğmek zorunda kalacağım."

Aleron, Gideon'un ifadesini incelemek için başını öne eğdi. İnsanları tam olarak çözebilecek kadar anlamıyordu. "Bu kötü bir şey mi? Tekrar dönüşebilirim."

"Ne istersen yapabilirsin. Bu beni rahatsız etmez." Erkek ona samimi olup olmadığından emin olamadığı bir gülümseme attı.

Sonra kollarını kavuşturdu, sadece bir elini kaldırdı ve bir parmak eklemine çenesine dokundurdu. "Yine de sormak zorundayım. Orada hava nasıl?"

"Hava mı?" Aleron başını sertçe arkaya kaldırdı, böylece sık ama güneşli orman parçasında gezinebiliyordu. "Hava eskisi gibi."

"Gerçekten mi?" Gideon'un kaşları sanki sıkıntılıymış gibi derin derin çatıldı. "Burası bardaktan boşanırcasına yağıyor."

Aleron'un gözleri beyaza döndüğünde göğsünde sıkıntılı bir duygu yumağı oluştu. Kafasının etrafında uçuşan yağmur bulutlarını göremediği için neden bahsettiğini anlamadı. Hatta onları neden göremediğinden emin olamadığı için küçük bir inilti bile çıkardı.

İnsandan yükselen kahkaha derin, gürültülü ve daha çok bir kıkırdamaya benziyordu. "Şaka yapıyorum, Aleron! Sana alaycılıktan bahsettiğimi hatırlıyor musun? Eğer mantıklı gelmiyorsa, muhtemelen iğneleme yapıyorumdur."

Aleron'un yapabildiği tek şey utancını gizlemek için sahte bir kıkırdama çıkarmaktı, gözbebekleri bu yüzden kırmızımsı bir pembeye dönüşüyordu.

Kanatları endişe içinde sırtına doğru gerildi, uçları yapraklı toprakta dans ediyordu.

Gideon uzanıp onun pazularını okşayınca olumsuz duygu dalgası dağıldı. "Bunun için endişelenme. Seni buna alıştıracam."

Öyle umuyordu ve bunu yapmaya devam ederse yakında da öyle olacaktı.

Gideon, Aleron'un yanına yaslanırken öğrendiği her şeyi sessizce düşündü. Omzunun üzerinden, sessiz ama derin horlamaları sakın ve garip bir şekilde sakinleştirici olan uyuyan Duskwalker'a baktı. Devasa ciğerleri Gideon'un tüm vücudunu yavaşça ileri geri sallıyordu.

Tekrarlayan hareket ve gürültüyü rahatlatıcı buluyordu.

Kendi gözlerini de uyuşturmalarını ve onu uyutmalarını diledi ama olmadı. Bir kez bile yorgunluk ya da bitkinlik hissetmedi. Gerçekten nefes almaya, yemek yemeye ya da herhangi bir normal insani fonksiyona ihtiyaç duymaması ilk başta onu rahatsız etti ve asık suratlı hissetmesine neden oldu. Yaptığı her şeyin, düşündüğü her şeyin, tüm varlığının... anlamsız olduğunun bir başka kanıtıydı bu.

Bu çok uzun zaman içinde kaybolmuştu... Kahretsin, uyandığından beri günler, belki de haftalar mı geçmişti? Güneşin hareket etmesini, dönmesini, işe yaramaz, alaycı bir hiçlik topu gibi gökyüzünde öylece durmaktan başka bir şey yapmasını diledi.

Bu Aleron'un ikinci dinlenişiydi ve iri adamın gerçekten çok yorulduğunu biliyordu. Birlikte yolculukları uzadıkça, Duskwalker uyumak konusunda daha da... endişeli hale geliyordu.

Sonunda ormanın ortasına oturdu ve artık hareket edemediğini söyledi. Duskwalker'ın vücudu titredi ama gerçekten çökmek yerine kendini diz çökmeye zorladı.

"Bensiz gitme. Tekrar uykuya dalma. Beni... unutma." Söylediği sözler bunlardı.

Ancak Gideon tüm zaman boyunca ona yaslanacağına söz verdiğinde uzandı ve *hemen* kendinden geçti.

Şu anda onu biraz kıskanıyorum, diye düşündü Gideon, göğsünde hiç kıskançlık olmamasına rağmen. *Kestirebilmek ve birkaç saatliğine kafamı boşaltabilmek için neler vermezdim.*

Zihninin sürekli çalışması, hayatını ve şu anda başına gelenleri tekrar oynatırken kendi içinde dönüp durması... rahatsız ediciydi.

Orada da pek çok iyi şey vardı ama bir zamanlar bildiği her şeyin yok olduğu gerçeği bunları gölgede bırakıyordu. Eğer ona hayatı dolu dolu yaşama fırsatı verilseydi, öbür dünyada olmaktan memnun olurdu. Hedeflerine ulaşabilir ya da aklındaki pek çok sorunun cevabını öğrenebilirdi.

Ama... Duskwalker'ın uyuyan formuna baktı, yarasa kafatasını, kıvrılan boynuzlarını ve kararmış kürelerini içine çekerek girdap gibi dönmelerini izledi. *Sanırım burası o kadar da kötü değil.*

Dünya berbattı ama en azından yoldaşı hoşgörülüydü. Sessiz

bir kahkaha attı. *Güzelim, ha?*

Aleron'un parlak, kavisli pençesinin tersiyle yanağını okşadığı yeri parmakladı.

Gideon böyle bir iltifata alışkındı. Yüzünün ve fiziğinin neye benzediğini biliyordu. İri yapılydı ama aşırı kaslı değildi. Yıllarca ağır işlerde çalışarak güçlenmişti ve güneşe çok fazla maruz kaldığı için vücudunun büyük bir kısmı bronz bir tenle

kaplıydı.

Ona hoş, yakışıklı, güzel ve hatta sevimli denmişti. Yüz hatları oldukça erkeksi olmasına rağmen yumuşaktı.

Dudakları dolgun değildi ama burnu, yanakları ve çenesi hoş kıvrımlar ve açılarla şekillendirilmişti. Dolgun kaşları bile cazibesine cazibe katıyordu. Çoğu insan yeşil gözlerinin açık rengine iltifat eder, onları zümrüte benzetirdi.

Gideon hem kadınlardan hem de erkeklerden ilgi görmüştü; bunu sadece bir canavar söylediği için garip buluyordu.

Aleron'un yüzünün değil, kan ve bağırsakların güzel olduğunu söylemesini bekliyordu. Bunu *neden* birdenbire söylediğini de bilmiyordu.

Dizlerini yukarı kaldırarak öne doğru eğildi - belinin Aleron'un kanadına dayanmasını sağladı - sonra dirseğini dizine dayadı ve ağzını kapattı. Kendine engel olamıyormuş gibi gözleri kafatasına kayd.

Sen de hiç fena değilsin.

Geleneksel olarak, Aleron... şey, çirkindi. Kafatası gibi bir yüzü vardı. Bir de diğer hayvani yönleri vardı.

Ancak, normallik ve insan ideolojisi perdesinin arkasına bakıldığında, kesinlikle görülecek çok daha fazla şey vardı.

Evet, bir ölüm tanrısı gibi görünüyordu ama ölmekte de bir güzellik vardı. Çürüme ve kokuşmada da güzellik vardı.

Aleron ihtişam saçıyordu.

Gideon için Aleron'un görünüşüne farklı bir bakış açısı getirmek kolaydı. Canavar formu daha korkutucuydu ama sonunda dönüştüğü insansı versiyonundan daha az hoş değildi.

Tüm kürkü fiziğini gizlediğinde ve gözbebekleri pembe kaldığında bile hâlâ erkeksi, vahşi ve çekici görünüyordu.

Eminim bunu bilmiyorsundur, ama sen çok havalısın.

Aleron'un korkunç dış görünüşünün kalbindeki şefkati kesinlikle yansıtmadığını şimdiden söyleyebilirdi. Sadece onu gözlemleyerek, söyledikleri ve Gideon'un tuhaflıklarına ne kadar kolay uyum sağlayabildiği, muhtemelen zengin bir kişiliğe sahip olduğunu ortaya koyuyordu.

Büyük bir nezaket göstermiş ve Gideon'un geçmişiyile ilgili bilgi vermek istediği nadir anlarda onu dikkatle dinlemişti. Onu rahatsız eden şeylerle ilgili asla çok fazla bilgi vermemişti, çünkü çok derinlere inmek ya da Duskwalker'a yük olmak istemiyordu ama açıkça paylaşmak ve dinleneceğini bilmek güzeldi.

Aleron ona her zaman hikâyeleri hakkında sorular sorardı. Ayrıca çevreleri ve yanlarından geçtikleri garip hayvanlar hakkında da sorular sorardı. Sık sık yanlarından geçtikleri çiçekleri ve bitkileri merakla işaret eder, isimlerini sorardı. Birlikte geçirdikleri her dakika, Gideon onun öğrendiğini söyleyebiliyordu - yavaş bir sünger gibi, ama zaman zaman bu yüzden oldukça... sevimli olan bir sünger. Belki de fazla sevimliydi, ama sorun değildi.

Zaman geçtikçe, Gideon kendisini yanındaki tehditkâr görünümlü yaratığa giderek daha fazla çekilirken buldu.

Aleron'un insanları yediğini görmezden gelirse, onunla ilgili diğer her şey... sakindi. *Dünyada altın bir kalp bulmak nadirdir* - genellikle bunun altında yatan bir amaç vardır. Bu ister teşekkür edilmenin kendine hizmet eden hazzı, ister herkes tarafından sevilmenin kibirli ya da endişeli arzusu, isterse daha hastalıklı bir şey olsun, genellikle nezaket sahte olabilirdi.

İkisinin de buna ihtiyacı yoktu.

Burada, birlikte yaptıkları şey, bu aptalca macera sonuçsuzdu - bu da onu daha da gerçek kılıyordu. Aleron, Weldir'le ya da yola çıktıkları diğer Duskwalker'la vakit geçirebileceğini söylemişti. Aleron'un Gideon'a acımasına hiç gerek yoktu; Gideon bu dünyada yalnız kalacağını şüphesiz biliyordu.

Ve bu görevi çok ama çok ciddiye alıyordu. Aleron sürekli ona sürtünüyor, asla unutmuyordu.

Acaba bu konudaki endişesini gidermenin bir yolu var mı? Gideon'un aklına bir fikir gelmişti ama bunu yapmak için kendi kişisel alanına girmeye razı olup olmadığından emin değildi. Bunu daha sonra düşünecekti.

Gitarımı özledim, diye düşündü bakışlarını çevrelerindeki ürkütücü ama her zaman parlak ışıklı ormanda gezdirirken.

Kendini müziğin içinde kaybetmek için neler vermezdi. Bir anda aklına geldiği için hiçbir anlam ifade etmeyen abuk sabuk bir şarkıyla tüm duygularını dışa vurmak tedavi edici olurdu.

Sonsuz zamanın geçmesine yardımcı olurdu.

Yanakları hafifçe ısınırken dudaklarında tuhaf bir gülümseme belirdi. *Acaba Aleron bundan hoşlanır mıydı?*

"Ne kadar yakışıklısın, değil mi?" Gideon elleri kalçalarında, yüzüne yayılmış bir sırıtışla önündeki kediye baktı.

Cinsinin ne olduğundan emin değildi ama parlak turuncu ve kırmızı çizgili kürkü ona Emerie'yi hatırlatıyordu. Gözleri öylesine canlı bir sarıydı ki, sanki bir dizi ayla birlikte ona bakıyor gibiydi.

Ve kesinlikle ona bakıyordu, en az onun kadar bilinçli ve farkındaydı.

Onu sevmek niyetiyle çömeldi. Hiç kedi sahibi olmamıştı ama onları her zaman sevmişti. Aleron bir adım daha yaklaşmadan önce kedinin boynunu üç kez tırmalayabildi ve kedi hoşnutlukla parmak uçlarına sürtünürken yüksek sesle mırıldandı. Bu onu ürküttü. Yüksek sesli bir miyavlamayla iki binanın arasına kaçtı.

Gideon iç çekti. Gözbebekleri maviye dönmüş olan Aleron için üzülerken toprak patikada ilerlemeye devam etti.

Hâlâ Duskwalker'ın küre değişimlerini anlamaya çalışıyordu, mavinin ne anlama geldiğini biliyordu ama sarı konusunda kararsız kalmıştı - özellikle de iki farklı ton olabileceği için. Bu ya merak ya da mutluluktan. Soluk pembenin onun doğal rengi olduğunu zaten tahmin etmişti.

Bilmedikleri bu köye girdiklerinde bembeyaz kesilmişlerdi, Aleron muhtemelen tereddütlüydü. İnsanların azlığı göz önüne alındığında bu tereddüt çabucak ortadan kalkmıştı.

Gideon'un kesin olarak bildiği bir şey vardı: Bu köy Austrális'te değildi.

Yanlarından geçtikleri insanlar yabancı bir dil konuşuyordu ve binalarında kullandıkları ahşap bile kırmızının koyu bir tonundaydı. Daha önce hiç böyle ağaçlar görmemiş ya da duymamıştı.

Aleron'u bu konuda sorguladığında, bilmediğini iddia etti. *Weldir Dünya'nın her yerinden ruhları almış olabilir miydi?* Bütün bir gezegeni ele geçirecek kadar büyük bir güce veya erişime sahip olduğunu hayal bile edemiyordu.

Gideon coğrafyaya pek meraklı değildi ve gördüğü dünya haritalarının çoğunun tamamlanmamış olduğu belliydi. Yabancı diyarlardan gelen insanlar hakkında metinler ve onların tasvirleri vardı ama dünyayı keşfetmek imkânsızdı. Şeytanlar gemilerini daha çürüyen rıhtımdan çıkamadan batırırlardı.

Çoğu tuğla, kil ya da kırmızı ahşaptan yapılmış evlerin yanından geçerken bir düzen fark etmeye başlamıştı. Evlerin birçoğu birbirini tekrarlıyordu, sanki farklı çağlarda yaşayanlar için kopyalanmış gibiydiler.

Yüzlerce olmasa da düzinelerce kedi de vardı. Küçük gözleri pencerelerden, çatılardan ve ara sokaklardan ana cadde yolunda yürümelerini izliyordu.

Aleron insana dokunmasının onu hafıza uykusundan uyandırabileceğinden korkarken, ikisi de kendilerine doğru gelen bir Hayalet'ten kaçtı. Köyün etrafından dolaşabilirlerdi ama Gideon onu gördüğünde oldukça meraklanmıştı.

Amaç Tenebris'i keşfetmek. Umarım Aleron'a bir kütüphane gösterebilir. Hayatta olsalar bile, büyük Duskwalker'ın tüylü kıcı, biri yabasını çıkarmadan bir kasabada neşeyle vals yapamazdı.

Sahte yiyeceklerle dolu birçok arabanın bulunduğu ama satıcının olmadığı bir pazarın yanından geçtiler. Gideon, görünüşe göre evrensel bir yiyecek olan bir havuç almaya çalıştı, ama havucu eline alır almaz kayboldu.

Aleron ona gördükleri insanlar, ne yaptıkları ve bunu neden yaptıkları hakkında birkaç soru sordu. Gideon elinden geldiğince çok yanıt verdi ve insanoğlunun genellikle nasıl yaşadığını ayrıntılarıyla anlattı.

O yaptıkça, Duskwalker daha da rahatladı.

Aslında, Aleron'un şu anki sıçramalı, kaotik davranışını tanımlamanın doğru yolu muhtemelen rahatlık değildi. Gideon'un dudaklarını, Aleron'un kabaran heyecanı karşısında sıcak bir gülümseme kıvrıldı ve bunu bulaşıcı buldu. *Neden bunun sevimli olduğunu düşünüyorum ki?* Çünkü kocaman bir canavarın etrafındaki dünya hakkında bu kadar tatlı bir merak duymasını hiç beklemiyordu.

Aleron kafatasını her yöne çevirirken bir o yana bir bu yana sıçradı, bazı hareketleri bir baykuşu andırıyordu. İlgisini çeken herhangi bir şeye pençesini doğrulttu ve hatta Gideon'u bir saksıya ya da pencere kenarında duran bir tapınağa doğru sürükledi.

"Bunlar ne?" Aleron bir tezgahdaki farklı bitkileri işaret ederek sordu.

Gideon bir nefes çekmeden önce kontrol etmek için kalın kolunun üzerinden baktı. "Sanırım bu nane. Çayda gerçekten güzel oluyor." Bir başkasını işaret etti. "Bu paçuli olabilir mi? Sirke kokusunun onu mahvetmesi çok yazık, çünkü genelde gerçekten güzeldir."

Mırıldanırken burnunun ucunu tuttu. "Anlıyorum." Sonra onu minik sapından tutup çevirdi. Gideon için havuç gibi kaybolmamıştı. "Çok güzel mor bir çiçeği var. Hoşuma gitti."

Gideon'un gözleri yumuşadı ve bunu oldukça sevimli buldu. Yollarına devam ettiklerinde bile bu yumuşak ifade hiç kaybolmadı.

Aleron başka bir şeye bakmak için yana kaydı ve o döndüğünde Gideon omuz silkti. Bunu birkaç kez yaptı. Neyse ki, Aleron bir şeyi incelerken geride kaldığında, her zaman ince bir temasla Gideon'un yanına geri dönüyordu.

En azından bir daha hissetmeyene ve üzerine sessizlik çökene kadar öyleydi. Duyabildiği tek şey yabancıların hafif gevezelikleri ve çoğunlukla boş olan sokağın gürültüsüydü.

Gideon, Duskwalker'ın bir süredir yanına gelmediğini fark edince kaşlarını çatarak döndü. Bu tuhaf dünyada birbirlerini tekrar nasıl bulacaklarından emin olamadığı için içine küçük bir korku düştü.

Aleron, Gideon'u kokusundan takip edemezdi.

Kahretsin, Aleron. Nereye gittin sen? Kesişen diğer sokakları ve evlerin arasını aramak için koştururken düşünceleri panik içindeydi. Onu bulmayı umarak geldikleri yolu iki kez geri döndü.

Ani korkusu uzun sürmedi.

Bir dönemeci döndüğünde, Aleron'un büyük, tüylü sırtını ve kanatlarını hemen fark etti. Gövdesinin üst yarısı sanki içeri tırmanmaya çalışıyormuş ama sığamıyormuş gibi bir pencerenin içine sıkışmıştı.

Dikkatini çeken her neyse, bunu şiddetle yapmıştı. Gideon'a olan görevini unutacak kadar.

Ne kadar stresli olduğunu gizlemek için bir kahkaha atarak düşen saçaklarını düzeltilti. "Ne halt ediyorsun, Aleron?"

"İzliyorum," diye cevap verdi geri çekilmeden. "Bu insan kulübesinin içinden garip sesler geliyor. Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım."

Heyecanlı merakı ses tonundan ve aynı zamanda kuyruk tüylerinin yayılıp neredeyse titreşiyor gibi görünmesinden anlaşılıyordu.

Bu durum Gideon'un merakını kamçıladi ve büyük Duskwalker'ı omuzlayarak, pencere çerçevesi ile onun yüksek gövdesi arasına girmesini sağladı. Aleron sadece kafası içeride kalana kadar kendini geri çektiğinde yer kazandı.

Aleron onu yarattığı boşluğa bırakırken, sıcak ve heybetli pençeli bir el sol kalçasını ve yan tarafını sardığında sırtı kaskatı kesildi.

Daha ne olduğunu anlayamadan içeriden gelen sesler kendini belli etti. Gıcırdayan bir yatağın gıcirtısı, sert bir duvara hafifçe çarpan bir yatak başlığı, terleyen iki bedenin birbirine çarpma sesi. Yumuşak inlemeler ve sert homurtular vardı.

Odanın içinde bir adam sırtüstü uzanmış, sakinin üzerinde zıplayan cırlıçıplak bir kadının kalça kemiklerini kavıyordu. Başını arkaya yasladığında kısa saçları omuzlarının etrafında dans ediyordu. Küçük göğüsleri kalçalarının hızıyla birlikte sallanıp zıplarken, tırnaklarını partnerinin zayıf göğsüne geçirdi.

Kasıkları karıncalanan bir sıcaklıkla yayıldı ve aniden yan tarafındaki el daha belirgin hale geldi, sıcaklığı omurgasında bir ürpermeye neden oldu. Özellikle tahrik edici bulmamasına rağmen, cinsel doğası nedeniyle kim olursa olsun erotik bir sahneyi izlerken vücudu tepki veriyordu ve bu da onu yanındaki kişinin aşırı farkında yapıyordu.

Bunun üzerine Aleron ona en *saçma* soruyu sordu. "Neden birbirlerine zarar veriyorlar?"

Gideon saf Duskwalker'a kıkırdamaktan kendini alamadı. "Birbirlerine zarar vermiyorlar," diye cevap verdi, inanamayarak başını sallayarak. En azından Aleron'un aslında bakire olduğunu öğrenmişti.

Yine de onun üzerinde hiç cinsel organ görmemişti. *Belki de Duskwalker'lar arzu duymuyorlardır?*

"Ama yüzleri acıyı gösteriyor." Aleron kafatasını Gideon'a yöneltebilmek için yeterince geriye eğildi. "Kalçalarıyla dövüşüyor gibi görünüyorlar. Bu bir insan geleneği mi?"

Bir kez daha, gözbebeklerinin beyazlaşmasına neden olan Duskwalker'a güldü. Yüzündeki ifadeyi saklayarak çifti izlemeye devam etti, tam o sırada kadın çılglık atmaya başladı. Yüzünü buruşturdu, ses muhtemelen Aleron'un kafasını daha da karıştırmıştı.

"Acı ve zevk genellikle benzer ifadelerle sahiptir. Bu seks. Düzüşüyorlar ve eklemem gerekirse oldukça sertler. Bu iyi bir

şey ve güzel hissettiriyor. Bunu bastırılmış şehvetimizi dindirmek ya da partnerimize daha yakın olmak için yaparız."

"Ben... anlıyorum," diye mırıldandı Aleron, başını çifte doğru eğerek. "Birbirlerine bağlı olduklarını görebiliyorum."

Sonra burnunun ucunu kavradı ve derin düşüncelere dalmış bir halde onu izlerken dişlerini ovuşturdu. Pençeleri Gideon'un kalçasına biraz daha derine battı, sanki Aleron onu kavramak istiyormuş gibiydi ama onun irkilmesine neden olan, leğen kemiğinin kaslı damarını gıcıklayan pençeydi.

Gideon geri çekildi ve kulakları rahat edemeyeceği kadar sıcak olduğu için onun ulaşamayacağı bir yere gitti. Bunu, tanıkt oldukları şey yüzünden aniden hassaslaşmasına bağladı.

"Muhtemelen gitmeliyiz. Seksin ortasındaki iki insanı izinleri olmadan izlemek hiç de kibar bir davranış değil."

"Hayır," diye reddetti Aleron. Gözlerini devirerek Aleron'un kolunu çekmeye çalıştı ama büyük Duskwalker onu sadece itti. "Ne olacağını görmek istiyorum."

Ellerini havaya kaldırarak pes etti, fikrini değiştirebileceğinden şüpheliydi. Dikizlemesinden büyülenmişti ve Gideon'un zorla kontrol edebileceğini umamayacağı kadar güçlüydü.

Bunun yerine döndü, yere oturdu ve sırtını evin tuğla dış cephesine yasladı. *Yakında dururlar, sonra devam edebiliriz.*

"Oh! Oh!" Aleron bir o yana bir bu yana sıçrarken haykırdı. Kuşa benzeyen ayakları toprağı okşadı ve zavallı, masum çiçek bahçesini ve büyümüş çimenleri ezdi. "Ingram bana bundan bahsetti! Aletini kızın amına sokuyor. Evet, şimdi anlıyorum. Harika hissettirdiğini söylemişti."

En azından yeni bir şey öğrendi. Gideon'un daha fazla açıklamaya gerek duymadığı bir şey. Ancak, farkına varınca kafası geri gitti. *Ingram... harika hissettirdiğini mi söyledi?*

Korku, yüzünü tiksintiyle buruşturmadan hemen önce yüzündeki sıcaklığı boşalttı. *Oh! Ew! Yani adam... kadın... muhtemelen sikiştiler.*

Ve küçük kız kardeşini bu ışık altında düşünmek istemiyordu. Kafasında canlanan görüntü karşısında ürperdi. Emerie'ye bunu ima ettiğinde sadece şaka yapıyordu!

Bu da onların türünün arzu hissettiği anlamına geliyor. Bu nasıl mümkün olabilir? Bilmek istemediği bir başka soru.

Gideon başını yanındaki Aleron'a çevirmeden önce yüzünü avuçladı. *Sanırım bir noktada gidip kendine bir kadın bulacak.* Kaşları sıkıca birbirine yaklaştı. *Bekle... Aleron öldüğüne göre artık bir ortağı olabilir miydi?*

Zihinsel olarak ellerini havaya kaldırdı. Bilmiyordu ve Aleron'un da bildiğinden şüpheliydi.

Neyse ki Aleron sertleşmiyordu. Bir sürüngen gibi pencereden bakıp otuz bir çekmekten ziyade sadece iğrenç bir merakla izliyordu.

Yine de, bir geline sahip olamayacak olması biraz üzücü... ne diyorlardı ona? Gelin mi? Bakışları Gideon'un omzunun üzerinde duran kanadına kaydı ve onun zıplamalarıyla aşağı yukarı sallanmasını izledi. *Yine de... pek umurunda gibi görünmüyordu.*

"Erkek kadının göğsündeki ete dokunuyor - neden?"

Gideon alnına dökülen birkaç tutam saçı üfleyerek geride kalmalarını diledi. Genellikle saçlarını geriye yatırmak için bir tür macun kullanırdı.

"Göğüsleri mi?" Bir bacağına düz tutarken, diğerinin dizini yukarı çekti ve ön kolunu üzerine dayadı. "Meme uçları hassastır. Biri göğsünüze dokunduğunda genellikle hoş bir his verir."

"Öyle mi? Yani bunu yapmalı mıyım?"

Gideon gönülsüzce, "Meme uçlarıma dokunma, Duskwalker," diye uyardı.

Dürüst olmak gerekirse, tüm bu konuşmayı garip bulmuştu ama yapacak bir şey yoktu. Aleron muhtemelen alabileceği en iyi gösterimi alıyordu ve bunu açıklayacak birinin olması Duskwalker için her şeyi daha da kolaylaştıracaktı.

Gideon cinsel eğitimin kendisi için bu kadar kolay olmasını diledi.

Kahretsin. Biri bana her şeyi açıklasaydı.

Pişmanlık ve utanç içinde yaşamamış olabilir.

Yanağının içini çiğneyerek, bu duyguları artık bir kenara bırakmanın doğru olup olmadığını düşündü. Artık yaşamıyorken neden geçmişte yaptıklarının yükünü taşısın ki?

Şu anki durum, Gideon Aleron'un sorularını yanıtlarken o insanların eğlenmesini dinlemek zorunda kalmak, ona sadece hatırlamasını sağlıyordu. Geçmişini düşünmek onu irkiliyor, yüzünü buruşturuyor ve zamanda geriye gidip bir şeyleri değiştirebilmeyi dilemesine neden oluyordu.

Bu kadar çok hata yapmazdı. *Keşke genç halime her şeyin yoluna gireceğini söyleyebilseydim.*

Bekaretini kaybetmesi hiç hoş olmamıştı. *Bunu söylediğim tek kişi Beau'ydu.* Ortağı - aslında eski ortağı - söyleyecek kadar cesaret kazandığı tek kişiydi.

Yine de benim hatam değildi. Ve eğer kendisi hakkındaki gerçeği bilseydi ve bu gerçeği ailesine açıklasaydı, kendisini köşeye sıkışmış hissetmesine neden olmazlardı. Bu onların da suçu değildi.

Gerçekte, bu kimsenin hatası değildi. Sadece on sekizinci yaş gününde onu bir geneleve götüren bir dizi olay.

Ama... korkularının onu nasıl boğduğunu hâlâ hatırlayabiliyordu. Onları ne kadar bırakmaya çalışsa da dağılmayı reddediyorlardı. Burnunun kemikleri bir kez daha sızlarken, yüzünü buruşturdu.

Öz anne ve babası, o sekiz yaşındayken bir hastalıktan ölmeden önce, Emerie'ninkilerle yakın arkadaş olmuşlardı. Hem kendisi hem de Emerie büyüdüklerinde bunu kabul ettikleri sürece, görücü usulü bir evlilikten söz ediliyordu. O zamanlar Emerie sadece beş yaşındaydı ama Fishket'in daha güzel bir yerinde olduğu için onunla sık sık onların evinde oynardı. Birbirlerini neredeyse tüm hayatı boyunca tanımışlardı.

Kendinden emin bir şekilde yürüyebildiği anda, bu küçük kız onu her yerde takip ediyordu. Büyük, yuvarlak mavi gözleriyle ona hayranlık duyuyor, onunla arkadaş olmaktan başka çaresi kalmıyordu.

Ta ki talihsiz bir günde onun küçük kız kardeşi olana kadar. Kan bağıyla ya da akrabalık bağıyla değil, ailelerine evlatlık verildiği için. On altı yıl boyunca *onun* ailesi oldular.

Öz ailemi zar zor hatırlıyorum.

O zamandan beri ailelerinden evlenmeleri için herhangi bir baskı görmemiş olsalar da Emerie'nin aklında bu fikir vardı. Onu severek büyümüşü ama ona karşı duyguları platonikti - daha doğrusu her zaman masumdu.

Denemişti. Tüm gücüyle onu, onun kendisini gördüğü gibi görmeye çalışmış ama *yapamamıştı*.

Büyüdü, genç bir delikanlı oldu ve kızın fantezileri onun için daha boğucu hale geldi. Bu küçük kız ona isteklerinden, düşünlerinden ve onunla ne kadar mutlu olacağını bildiğinden bahsetmeye devam ettikçe, bir tasma ile boğuluyormuş gibi hissetti.

Onda bir sorun olduğunu düşündü.

Yine de sevemediği sadece Emerie değildi. Her ne kadar kadınları çekici yaratıklar oldukları için güzel bulsa da, hiçbirini... onu baştan çıkarmamıştı.

Bu yüzden, bunu değiştirmek ve arzularını ateşlemek için, on sekizinci doğum gününün haftasında kendini bir geneleve götürmüştü. Arkadaşları onu içeri sokarken sırtını sıvazlamışlardı.

Sadece durum cinsel olduğu için sertleşmişti ve kadın bir erkeğin vücudunu ondan daha iyi tanıyordu, bu yüzden boşaldı. Yine de, yaptıklarından duyduğu iğrenme duygusu midesine yerleşmişti. Yaptığı şeyden nefret etmişti, gerçekten zevk almamıştı ve kafası her zamankinden daha çok karışmıştı.

Emerie'ye ve kendisine ihanet etmiş gibi hissediyordu. Nedenini bilmiyordu.

Uzun bir süre, belki de sadece aseksüel olup olmadığını düşünmüştü. Bu, nasıl hissettiğini ya da daha doğrusu *hissetmediğini* açıklıyordu. Bu da sadece kendinden nefret etmesine neden oluyordu. Emerie onu her yönden tam olarak sevebilecek birini hak ediyordu, kendini onun iradesine göre şekillendirmeye zorlayacak birini değil. Tüm kalbini verebilecek birini hak ediyordu.

Güzeldi, kibardı, biraz şımarıktı - ki bu onu eğlenceli kılıyordu - ve harika bir eş olabilirdi. Peki, o kim oluyordu da sadece rol yapan bir koca kabuğu oluyordu?

Bunu düşünmüş, kız reşit olduğunda ona aşık olacağını ummuştı. Sorunun sadece o zamanlar çok genç olmasından kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak etmişti. Ne zaman ona bu gözle bakmaya çalışsa, o hala bir genç kızdı ve kendini bir sürüngen gibi hissediyordu.

Şu anda bile, ona tiksindirici bir ürperti veriyordu.

Kız on altı yaşına girdiğinde ve adam on dokuz yaşına girdiğinde her şey değişti.

Tüm yetişkin arkadaşları evlerine gittiği için bir meyhanede tek başına içerken, barda Gideon'a biri yaklaşmıştı.

Karşısındaki adam onu büyülemişti. Yüz hatları neredeyse bir meleğe benzeyecek kadar yumuşaktı.

Belki de yüz hatları daha kadınsı olduğu için, aklı bunu düşünmeyi hiç hayal etmemişken bu sıçramayı yapmak daha kolaydı.

Sadece bir içki daha içti ve Gideon'un ayakları farkında olmadan onu yukarıdaki odalardan birine kadar takip etti. Sarhoş değildi, hatta çakırkeyif bile değildi.

Onu takip ederken aslında taş gibi ayıktı.

Ve her saniyesinden, her dokunuşundan zevk alıyordu. Gideon'un ilk kez bir erkekle birlikte olmasına ve sırtüstü yatırılıp içine sokulmasına rağmen, tırnakları daha fazlasını istiyordu.

Uyandığında Raphael gitmişti ama öğrendiklerinin sarsıcı farkındalığı hiç geçmedi. Emerie'nin sevgisine asla karşılık verememesinin, fahişenin onu hasta hissettirmesinin, kendini sertleştirememesinin nedeni, kaderinde bir kadınla birlikte olmak olduğunu düşünmesiydi.

Yanındaki yatak boş olsa da, içinde dönüp duran duygular aydınlatıcı, ağır, özgürleştirici ama aynı zamanda lanetleyiciydi.

Bir kez daha Emerie'ye, ailesine ihanet etmişti. Yine de kendisine ihanet etmemiş olmanın rahatlığı başını dik tutmasını sağladı.

Ama herkesi hayal kırıklığına uğratmaktan çok korkuyordu, bu yüzden sessiz kaldı. Gerçeği söylerse ona kızacaklarından endişeleniyordu. Onu kapı dışarı edeceklerinden ve elinde kalan tek ailesini de kaybedeceğinden korkuyordu.

Her *lanet olası* gün ona ağırlık veriyordu ve o sessizce duvarlarda olmak ve kendini bir sahtekâr gibi hissetmek yorucuydu.

O gecedен sonra, ilk evini kiralamak için biriktirebildiği kadar para biriktirmeye çalışırken bir erkek arkadaş aradı.

Gerçekte kim olduğunu, ne istediğini açıkladığında elini tutacak birini istiyordu, böylece olacakların acısına katlanmasına yardım edebileceklerdi. Eşyalarını aniden ve hızlıca taşımasına yardım edebilecek ve bunu yaparken onu koruyabilecek birini.

Güçlü olmalarına gerek yoktu; sadece *orada* olmaları yeterliydi. Bu da Gideon'u hayatının en büyük pişmanlığına sürükledi.

Thomas yakışıklıydı ve istediği zaman nazik olabiliyordu ama aslında çıkarıcı bir hıyardı. Ya da belki de Gideon onu böyle görüyordu çünkü ayrılıkları yaşadığı en acı anılardan birine yol açmıştı.

Adamın kendisini evini dağıtmaya ikna etmesine izin vermemeliydi. Ama Thomas'ın ailesi evdeydi, herkes işte olduğu için kendi evi boştu ve ikisi de bunun sorun olmayacağını düşünmüştü.

Gideon o gün izinliydi ve Emerie'nin tarlada çalıştıktan sonra eve erken gelmesini hiç beklemiyordu.

Onu erkek arkadaşıyla yatakta bulduğunda gözlerinde beliren o unutulmaz ihaneti hâlâ hatırlıyordu. Gerçeği ortaya çıkarmak istediği yol bu değildi ve bugün bile bu durum midesini bulandırıyor.

Çılgınlıkları, gözyaşları ve yıkımı ona hâlâ kâbuslar gördürüyordu. Özellikle de Thomas kaçmak için pencereden dışarı fırladığında çırılçıplak, kasıklarını bir yastıkla kapatmışken tüm bunları çektiği için. *Korkak herif.*

Bundan sonra kendini odasına kilitledi ve panik içinde kendi odasında volta atmaya başladı. Çantasını hazırlamış, aileleri eve geldiğinde ve kız keşfettiklerini onlara anlattığında kendisini kovulmaya hazırlamıştı.

O gün düşündüğü şeyler tatsız ve *karanlıktı*. Dünyada en çok sevdiği insanları kaybetmek üzereydi.

Ama konuşmaya cesaret etmek istemişti, böylece açıklayabilecek ve olayı kapatabilecekti. Fishket'in yoksul kesiminde ucuz bir otel kiralayacak kadar parası vardı ve sadece daha çok çalışacaktı.

Lanet olsun. Göğsüm yine ağrıyor. Tıpkı o geceki gibi, yanıyor gibiydi.

Pantolonunun paçalarını sıkışmış, anne babasıyla yemek masasında otururken dizlerinin arasından yere bakabilmek için başını öne eğmişti. Dudaklarını o kadar sert ısırılmıştı ki kan geleceğini düşünmüştü. Kendisi ve evlat edinilmiş ebeveynleri arasındaki hava o kadar ağır ve boğucu gelmişti ki konuşamaz hale gelmişti.

Her sessiz dakika, yukarıdaki evlerinin ikinci katından Emerie'nin ağladığını duyabiliyor olmasıyla daha da kötüleşiyordu.

Sonunda ağzını açıp özür dileyecek cesareti bulduğunu düşündüğü anda, ağlamaya başladığı için gözlerini kapadı.

Ama annesinin elinin kendi elinin üzerindeki sıcaklığı ve çenesini nazikçe kaldırıp onlara bakması onu ürküttü. Kahverengi gözleri yaşlarla dolup taşıyordu ve özür dileyen o değil, annesiydi.

Tüm korkuları, endişeleri ve kendinden nefret etmesi, kızın her şeyin yolunda olduğunu açıklamasıyla çözüldü. Çevik başparmağıyla onun gözyaşlarını silerken, korktuğu konuşmanın sorumluluğunu da üstlendi.

Ona hiçbir sorunu olmadığını söyledi. Daha önce fark etmedikleri için üzgün olduklarını ve kızlarıyla evlenme fikrini ona dayatmamaları gerektiğini - aslında bunu hiç yapmadıkları halde. İstedığinin bu olduğunu düşündüklerini, bu yüzden Emerie'nin fantezilerini asla durdurmadıklarını açıkladılar. Aksini hiç belirtmediği için onun da bu fantezileri paylaştığını düşünüyorlardı.

Onu olduğu gibi sevdiklerini ve kimi severse sevsin onun kendi oğulları olduğunu söylediklerinde kalbi neredeyse göğsünden fırlayacaktı. Bulduğu herhangi bir partner ona sahip olduğu için şanslı olacaktı çünkü onun özünde iyi olduğunu ve mutlak en iyisini hak ettiğini biliyorlardı.

Sadece onun mutlu olmasını istiyorlardı. Tek istedikleri buydu.

Sebepsiz yere korkmuştum. Hiçbir şeyi saklamaya ihtiyacı yoktu ve kovulmakla ilgili tüm çılgın fantezileri gereksizdi.

Gerçek ortaya çıktıktan sonra paylaştıkları kucaklaşma, sadece o ve annesinin değil, aynı zamanda grup kucaklaşmasının en büyük kıskırtıcısı olan babasının da hıçkırıklarıyla doluydu.

Ve Gideon'u Emerie'yle yüzleştirmek yerine bunu yaptılar.

Keşke onlara inansaydı ve başlangıçta öne çıksaydı, ama birkaç korku hikayesi duydu ve yapamadı. Sonunda bunu yaptığında, hayatının en acı verici stresli günüydü ama aynı zamanda gerçekten adım atabildiği gündü.

Onu yeniden şekillendirdi.

Ancak Emerie tüm bunlardan çok etkilendi ve birkaç hafta boyunca ona küstü - özellikle de tüm hayatını ondan koparıp almış gibi hissettiği için. Planları vardı ve adamın onu yönlendirmesi planlarını daha da sağlamlaştırdı.

Ancak, daha sonra aralarında filizlenen şey çok güçlüydü. Gerçekten kardeş oldular ve ilişkileri güçlendi. Gideon onun, o da Gideon'un en iyi arkadaşı oldu ve zor zamanlarda birbirlerinin yanında oldular.

Ayrıca Thomas'tan ayrıldıktan birkaç ay sonra Beau'yu tanıştırdığı ilk kişiydi. Gideon, Thomas'ın kendisine en çok ihtiyaç duyduğu anda onu terk etmesinden sonra ona bir daha aynı gözle bakamamıştı.

Küçük, hüzünlü bir gülümseme dudaklarını kıvrıdı, ancak daha sonra mizahla seğirdi.

Gideon Beau'nun geleceğini hiç tahmin etmemişti. Özellikle de iki yıldır onunla birlikte çalıştığından beri.

Gerçek ailesine açıklandıktan sonra Gideon bunu kimin öğrendiğini hiç umursamadı. Dünyada onun için en önemli olan insanlar tarafından kabul edilmişken neden umurunda olsun ki? Haber yavaş yavaş yayıldı, özellikle de

Onu tanıyanlar.

Beau uzun boylu, iri yarı, ağır kaslıydı, saçları vardı ve ondan çok daha yaşlıydı. Yine de Gideon'la yakınlaşmaya çalışırken bile çok utangaç ve beceriksizdi. Kendisi hakkında kimseyle bir şey paylaşmayan sessiz bir adamdı, öyle ki iri cüssesine rağmen çoğu zaman görünmez bir seyirci haline geliyordu. Gideon'un erkeklere ilgi duyduğunu ya da Beau'nun gizliden gizliye ona aşık olduğunu fark etmemesine şaşmamak gerekirdi.

Sonunda her şey birbirini izledi ve birbirleriyle gerçekten sağlıklı, güçlü ve sevgi dolu bir ilişki kurdular. Yaklaşık dört yıl boyunca devam eden bir ilişki.

Başkalarıyla bazı garip karşılaşmalar oldu. İnsanlar öylesine kaba bir şekilde burnunu sokma eğilimindeydi ki, bu onda şiddete başvurma isteği uyandırıyordu.

Aralarında daha küçük olduğu için herkes Gideon'un genellikle sırt üstü yatan kişi olduğunu varsayıyordu, oysa bu gerçeklerden daha farklı olamazdı. Gideon hem almaktan hem de vermekten zevk aldığı için partnerine ve onların arzularına uymayı severdi.

Birçok kez kimin üstte kimin altta olduğunu soran birinin ağzını burnunu dağıtmak istemişti ama Beau olgun bir kıkırdamayla ona engel olduğu için bunu başaramamıştı. Beau'nun insanların kabalıklarına neden kızmadığını hiç anlamamıştı, özellikle de heteroseksüel bir çiftte seks hayatlarını sormakla eşdeğer olduğu için.

Özel hayatları kimseyi ilgilendirmiyordu ve onlara gösterdiği saygıyı başkalarının da kendisine göstermesini diliyordu.

Yine de, tüm iniş çıkışlara rağmen, birlikte yaşamaya başladıkları gün mutlu olmuştu. Hatta önümüzdeki sonbaharda diz çöküp adama evlenme teklif etmek için planlar bile yapmıştı.

Emerie tüm kalbiyle ona mükemmel evlenme teklifini planlamasında yardımcı oluyordu.

Umarım ben öldükten sonra birini bulmuştur. Ona iyi davranan, onu mutlu eden, soğuk ayları çok sıcak olduğu için sevdiğini ve domatesten kesinlikle nefret ettiğini bilen birini.

Düşünceleri daha karanlık bir yere batmış olsa da, eskisi kadar... incitici değildi. Acı devam ediyordu, ama o kadar da iç karartıcı ya da umutsuz hissetmiyordu. Bunun yerine dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

Muhtemelen görmüştür. Beau iyi bir adam ve bunu başkaları da görecektir.

Adama duyduğu sevgi, muhtemelen birbirleri için yaratılmadıklarını anladıktan sonra azalmıştı. Gideon kadere inanıp inanmadığını bilmiyordu ama eğer gerçekten ölme vakti geldiyse, bunun için çok iyi bir nedeni olmasını umuyordu. Olmasını istiyordu, çünkü bu onu tüm bunlarla ilgili olarak rahatlatıyordu.

Belki de her zaman Aleron'un arkadaşı olması gerekiyordu, tıpkı her şeyin Ingram ve Emerie'nin tanışabilmesi için olduğu gibi.

Bu onun göğsünü rahatlatmıştı.

"Gideon?" Aleron onun üzerine çömelirken başını eğerek sordu.

Kahretsin, diye düşündü, Aleron onu düşünce sağanağından kurtardığı için minnettardı. Yine de, geçmişi gerçekten geride bırakmaya başladığı için memnun olduğunu itiraf etmek zorundaydı.

Toparlayabildiği en iyi gülümsemeyi yaptı, ancak beyaz kürelerin ona baktığını görünce gülümsemesi düştü. Yüz hatları derin bir kaş çatmayla buruştu. "Sorun nedir?"

"Size şu anda ne yaptıklarını sordum ama cevap vermediniz. Düşündüm ki... Kaybolduğum için endişelendim." Boynunun yan tarafını kaşıdı. "Bunun için üzgünüm." Gülüp geçmeye çalıştı. "İşleri daha bitmedi mi?"

Gideon ayağa kalktı ve evin içine baktı. Çiftin işi bitmişti, adam ıslak bir bezle bacak aralarını temizlerken kadının yatağa yayılmış olmasından anlaşılıyordu.

"Hmm, ne yaptıklarından emin değilim. Belki de ona bakım yapıyordur?" Aleron sık sık yaptığı gibi başını eğip sessiz bir soru sorduğunda gözlerini devirdi. "Onu temizliyor, yatıştırıyor ve iyi olduğundan emin oluyor. Önemsemediğini göstermenin bir yolu bu."

Adam bu görevi tamamladıktan sonra yatağa atlayıp kadını kucaklamak için yanına getirdiğinde yüz hatlarını içten bir gülümseme kapladı. Kadın kahkahalarını haykırdı. Bu anı rüyasının onlara oynatılmasına şaşmamalı.

Mutlu görünüyorlardı, özellikle de sadece yakın olma niyetiyle sohbet etmeye ve dokunmaya başladıklarında. Yabancı bir dilin sessizce ve sevgiyle konuşuluyor olması önemli değildi; duygular açıkça ortadaydı.

"Bu *bakım sonrası*. Bu önemli mi?" Aleron da izleyerek sordu.

"Bunun en önemli kısım olduğunu söyleyebilirim. Kimse kullanıldığını hissetmekten hoşlanmaz." Tabii bu eğlenceli, rızaya dayalı bir sapkınlık değilse - ama Gideon bunu Aleron'a söylemeyecekti.

Muhtemelen ona kafasını karıştıracak detaylar vermemeliyim.

Eğer Aleron'un bir gelini olması için bir yol varsa, bu çift sağlıklı ve şefkatli bir ilişki sergilemek için mükemmeldi.

"Anlıyorum." Kafatası sarsıldı, neredeyse baş aşağı dönüyordu. "Yine birbirlerine bağlanmışlar."

Göğsünde mizah alevlendi, ama garip bir duygu da alevlendi. "Sadece birbirlerinin elini tutuyorlar."

Aleron parmaklarını birbirine geçirip iki eliyle dev bir yumruk oluşturmada önce onları taklit etmeye çalıştı. Gideon bunu neden tatlı bulmuştu?

"Hadi," dedi Gideon onun sırtını sıvazlarken. "Hadi gidelim. Güneş batıyor ve sokağa çıkma yasağından sonra dışarıda olmak istemeyiz." Güneş hiç batmadı.

Aleron parmaklarının kilidini açtı ve kafatasını sertçe ona çevirdi. "O zaman bir İblis gelip bizi yemeden önce gitsek iyi olur." Burada iblisler yoktu.

Gideon'dan yükselen kahkaha tüm varlığını sarstı. "İyi iş çıkardın. Bu işi öğrenmeye başlıyorsun."

Duskwalker'ın tüyleri bariz bir zevkle kabardı. Gözbebekleri parlak bir sarıya dönerken kuyruğu titredi.

Ama ellerini birbirine bağlama şekliyle ilgili bir şey Gideon'un aklına takılmıştı. Kendi kendine homurdanarak yanağındaki kısa kirli sakalı ovuşturdu. *Ne kadar kötü olabilirdi ki?*

Yürümeye başladıklarında nihayet kararını vererek elini geri uzattı. Hiçbir şey olmayınca, Aleron'un soluk pembe gözleriyle karşılaşmak için arkasına bakmaya cesaret etti. Elini ona doğru salladı.

"Al şunu."

"Benimle el ele tutuşmak mı istiyorsun?" Sesi yüksek, şaşkınlık dolu ve belki de biraz kararsızdı.

"Unutmamam için bana dokunma ihtiyacınla ilgili endişene yardımcı olur." Bu doğrudu ve bunu teklif etmesinin nedeni de kısmen buydu. "Ayrıca seni bir daha kaybetmeyeceğim anlamına da geliyor."

Eğer Aleron aniden bir şeyi araştırmak için kaçarsa, farkında olmadan onu da beraberinde sürükleyecekti.

Yine de, iri elini Gideon'un çok daha küçük olan elinin etrafına koyduğu anda kulakları o kadar ısındı ki başının yanlarından ayrılacaklarından emin oldu. Samimi bir an olmadığı sürece bir başkasının elini tutmak pek alışık olduğu bir şey değildi.

Genellikle sevgililer için ayrılmıştı, bu da içinde hissedebildiği garip titreşimin aniden hızlanmasına neden oldu.

Aleron'un eli onunkine hükmediyordu ve Gideon'un tutamayacağı kadar büyüktü. Kaba, nasırlı avucunun derinliklerinde adeta kayboluyordu. Yine de sıcaktı. Kolları hafifçe uzamış olsa da, Gideon'un rahat etmesi için öne doğru eğildi ve Gideon'un boyunu karşıladı.

"Teşekkür ederim," dedi Aleron içtenlikle, gözbebekleri Gideon'un çevresinde parlak bir sarıya dönüşüyordu. "Bu benimle de seks yapmak istediğin anlamına mı geliyor, şu erkek ve dişi gibi?"

Gideon şoktan neredeyse kendi ayağına takılıyordu. Elini çekmeye çalıştı ama Aleron'un hafif kavrayışı sıkılaştı ve onu ezmekle tehdit etti.

"Hayır," diye kekeledi ve bu ihtimalden ne kadar utandığını gizlemek için başını başka yöne çevirdi. "Hayatı kolaylaştırmaya çalışıyordum."

"Neden olmasın?" Aleron homurdandı. "Bunu seninle denemek isterim."

Çenesi çözülmek üzereyken ve gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmışken Aleron'a döndü. Duskwalker başını kaldırıp yana baktı ve kemikli burnunun yan tarafını neredeyse utangaç bir şekilde kaşıdı.

Az önce ne halt ettim ben?

Aleron, insanın aynı anda nasıl ve neden hem şaşkın hem de sıkıntılı görüldüğünü anlamadı.

Hatta Aleron'u ileriye doğru götürmeyi bıraktı, ona aval aval bakmak için yürüyüşlerini durdurdu. Aleron kafasını çevirmekten kendini alamadı ve göğsünde filizlenen utangaç, kabarık duygu yüzünden burnunu kaşıdı.

Böyle bir soru sormak normal değil mi? Böyle bir dokunuşu başka nasıl teşvik edebilirdi ki? Aleron bu seks eylemini Gideon'la denemek istiyor.

Bunun için pek çok nedeni vardı.

Fiziksel bağlantı ve bunun ne anlama gelebileceği ilgisini çekmişti. Akrabaları bunun sadece bedenlen değil, kalpen de zevk verici olduğunu açıklamıştı. Ingram bunun kendisini Emerie'ye daha yakın hissettirdiğini söylemiş ve Emerie'ye dokunmayı, onun tadına bakmayı ve özünü kendi özüne karşı hissetmeyi nasıl saplantı haline getirdiğini anlatmıştı.

Ne yazık ki, tam Aleron'a eylemi açıklarken, Emerie Ingram'a durması için bağırmıştı. Görünüşe göre, bu birbirleriyle tartışmamaları gereken özel bir şeydi?

Ama özel demek... mahrem demektir, değil mi? Sadece kendileriyle paylaşılması gereken özel bir eylem. Bu özel eylemi Gideon'la denemek istiyordu.

Özellikle de insanla daha fazla zaman geçirdikçe ona daha fazla takıntılı hale geldiğinden beri. Ufaktan başlamıştı.

Rüzgâr kısa, kaş hizasındaki saçlarını hafifçe yana kaydırıyor ya da saç tellerinin uçları bir kulağının arkasına takılıyordu. Aleron'un sürekli incelediği, neden pembeye döndüklerini ve bunu nasıl yapabileceğini merak ettiği kulaklar - özellikle de Gideon'un yeşil gözleri aynı anda parıldadığı için. Gözleri güneş ışığına doymuş iki orman havuzuydu; parlaklıkları sıcacıktı ve onun gibi bir yarattığı derinliklerine davet ediyordu. Altın rengi teni garip bir nedenden ötürü lezzetli görünmeye başlamıştı. Aleron, Gideon'dan gelen kokunun eksikliğinden onun hiçbir şeyden tat almadığını biliyordu ve bu da onu rahatsız etmeye başlamıştı.

Nasıl koktuğunu, tadının nasıl olduğunu bilmek istiyordu. Yalamaya duyduğu arzu, Ingram'ın Emerie'nin kokusunun yaramaz ve lezzetli olduğunu açıklamasından kaynaklanıyordu. Bu, akrabasının onun her yerini yalamak istemesine neden olmuştu.

Ingram'ın yüzünü sık sık şefkatle yalardım. Bu yüzden mi aniden Gideon'a bunu yapmak için can atıyordu?

Aleron'un şimdi kendisinde eksik olduğunu fark ettiği kaslara sahipti. Aleron'dan daha güçlü görünüyordu ama güç bakımından inkar edilemeyecek kadar zayıftı. Buna rağmen, Gideon onu korumayı teklif etmişti.

Sevinçten göğsü o kadar acımıştı ki, neredeyse göğsünü tırmalayacaktı.

Onu korumayı teklif eden ya da hatta deneyen tek kişiler akrabaları ve Cadı Baykuş'tu. Her ne kadar korunmaya ihtiyaç duymak istemese de, Gideon'un onun iyiliği için savaşmaya istekli olması güzeldi - tıpkı Aleron'un şimdi onun için bunu yapmaya istekli olması gibi.

Erkeğin giysilerinin vücudunun etrafında hışırdaması bile samimi bir dans gibiydi ve zaman zaman göğsünü kaplayan kılları ortaya çıkarıyordu. Ayrıca ellerinin arkasında, bileklerinde ve ön kollarında da kıllar olduğunu fark etti. Gideon'la birbirleri gibi tüylü olmaları onu sık sık neşelendiriyordu - belki de bu, Aleron'un kürkünü ve tüylerini umursamayacağı anlamına geliyordu.

Boğazının ortasında düzenli olarak aşağı yukarı sallanan top bile dikkatini çekti.

Ve sesi... Aleron'un zihnini sık sık yatıştırıran harika bir sesi vardı. İlk başta bu durum onu endişelendirmiş, insanın Cadı Baykuş gibi hileli bir sihre sahip olup olmadığını merak etmişti ama uzun zaman önce gerçeği keşfetmişti. Ne zaman konuşsa hoşuna gidiyordu,

ve sesindeki ince derinlik mükemmeldi. Sinirlerini bozmuyordu. Gerçekten derin değildi ama Emerie'ninkinin sahip olduğu yüksek perdeden de yoksundu.

Gideon'un boyu da kadınlardan daha uzundu ve bu da onu memnun ediyordu. Sadece Aleron'un göğsünün ortasına gelmesine rağmen onunla konuşmak ve ona bakmak daha kolaydı.

Hoşuna gitmeyen şey, Gideon'un tam elini uzatmışken kendi elini çekmeye çalışmasıydı. Sinirlenerek ödülünü bırakmayı reddetti.

Gideon sonunda bunun faydasız olduğunu anlayarak içini çekti ve onları ilerletmek için kolundan tuttu.

Neredeyse köyün diğer tarafına varmışlardı. Bir zamanlar Aleron'un kısa dikkat süresinin tamamını alan şey, bu erkek tarafından tamamen ve tamamen çalınmıştı. Sadece başının tepesi ve saçlarının savruluşu bile ilgisini çekmişti.

Dudakları gergin ve gözleri kısık, dalgın bir ifadeyle geçirdiği uzun dakikaların ardından nihayet sağına baktı. Aleron'un göğsünde bu erkeğin bakışları yüzünden küçük tüy yumakları filizlendi.

"Tamam. Sanırım *neden* benimle seks yapmak istediğini sormalıyım?" Sorusu sert olsa da, içinde bir sessizlik vardı.

İnsanın küçük kulakları pembeleştiğinde Aleron'un kuyruk tüyleri hafifçe açıldı, kanatları keyifle oynadı. Sonunda arzusuna yenik düşerek, ön pençesinin arkasını kemerlerden birine sürtebilmek için boştaki eliyle öne doğru uzandı.

"Çünkü senden hoşlanıyorum." Hissettiklerini anlatmak için yapabileceği en iyi şey buydu. Hoşlanmadığı tek bir şey bile yoktu.

Gideon nefesini tuttu ve boştaki elini okşadığı kulağının üzerine vurdu, bu arada kolunu boynunun üzerinden geçirdi. Gözleri irkilmiş gibi irileşti, aynı anda yanakları da pembeleşti.

Dokunuşunun daha güçlü bir tepki yarattığını fark eden Aleron, erkeğin tüm vücudunun kızarmasının mümkün olup olmadığını merak etti. Bu kışkırtma eğlenceli miydi? Ve Aleron onun vücudunun başka neresine dokunarak bu renkli tepkiyi derinleştirebilirdi?

Bunu öğrenmeyi çok istiyordu.

"O zaman benden *neden* hoşlanıyorsun, Aleron?" Gideon ağzını kapatıp yana bakarak sordu.

Aleron onun yüz ifadesini inceleyebilmek için öne doğru eğildi ama yüz ifadesi çözmeye çalışamayacağı kadar gizliydi. Bunun yerine başını ona doğru eğdi.

"Nedenini bilmiyorum, sadece biliyorum. Bir nedeni olmalı mı?" Sorusu samimiydi, çünkü bir açıklama yapmaya gerek görmüyordu. Göğsü garip şeyler yapıyordu ve bu erkeğe daha yakın olmak için yoğun bir arzu geliştirmişti.

El ele tutuşma birliktelikleri sadece bir başlangıçtı ve bunu başlatabileceğini bilmiyordu. İleride bunu sık sık yapacak, onunla fiziksel bir bağ kuracaktı - Gideon itiraz etmediği sürece. Endişelerini hafifletmesi gerektiğinden değil, Gideon'un elinin kendi elinin içinde, onun gücüyle güvence altına alınmış gibi hissetmesinden hoşlandığı için.

Gideon yüzünü ona çevirdi, güçlü kaşları böyle bir karşılık beklemiyormuş gibi birbirine yaklaştı. Sonunda elini ağzından indirdi.

"Sanırım özellikle bir nedene ihtiyacın yok," diye homurdandı Gideon, saçlarıyla kaplı boynunun yan tarafını ovarken pembelik azalıyordu. "Sanırım söylemeye çalıştığım şey anlamadığım. Bunu bir kadınla yapmak istemez miydin?"

Aleron başını geriye doğru kaldırdı, ancak şaşkınlıktan baş aşağı dönme tehlikesi geçirene kadar eğdi.

"Bu sadece bir erkek ve bir kadın arasında yapılabilecek bir şey mi?" Birden gözleri koyu maviye döndü ve bu durumdan hiç hoşlanmadı. Bunun sadece iki karşıt cinsiyet arasında yapılabilecek katı bir eylem olduğunu bilmiyordu.

Bu, Gideon'u da gelinim olarak alamayacağım anlamına mı geliyor? Daha önce göğsünde zıplayan kabarık toplar durgunlaştı ve ağırlaştı, sanki midesine inmek istiyorlardı. *Ama bu insanı seviyorum. Onu korumak istiyorum.*

"Şey, hayır," diye homurdandı, bir kez daha uzaklara bakarak. Bu Aleron'un başını kaldırmasına neden oldu, kuyruk tüyleri yine titriyordu ama umutla. "İki erkek arasında kesinlikle mümkün ama ben senin beni değil bir kadını becermek isteyeceğini düşünmüştüm. Senin türün bir gelin arıyor, değil mi? 'Gelin' terimi genellikle evlenen bir kadına verilir, bir erkeğe değil."

"Öyle mi?" Bunu bilmiyordu ve bunun neden önemli olduğunu da anlamamıştı.

"Sanırım sadece..." diye devam etti, sonra sessizce mırıldandı, "Sadece kafanı karıştırmak istemiyorum, hepsi bu." "'Gelin' sadece kadınlar için mi? Neden? Ben sadece bağlandığım kişi anlamına geldiğini sanıyordum. Sen benim gelinim olabilirsin."

Gideon'un kulakları yine pembeleşti. Ancak bu kez rengi koyulaşmasına rağmen yüzünü kapatmadı. Dudakları aralandı.

Gideon bakışlarını yere çevirdi. "Bunu benimle birlikte mi düşünüyordun?"

Sonra boynunu, yüzünün yan tarafını ovuşturmaya başladı ve hatta parmaklarını saçaklarının arasından geçirerek geriye itti. Paniklemiş gibi görünse de, bir kez bile elini Aleron'un elinden çekmeye çalışmadı, bu da umut alevinin daha da yanmasını sağladı. "Sen... benimle birlikte buna karşı mısın?" Aleron onun yerine olumlu cevap vermek için sordu. "Ben bir insan değilim ve ben bir

Erkek. Bunlar yüzünden mi beni sevmiyorsun?"

"Senin erkek olman kesinlikle sorun değil," dedi Gideon. "Sanırım sana hiç söylemedim, çünkü bu genelde kimseyi ilgilendirmez ama ben eşcinselim." Aleron'un bu terimin ne anlama geldiğini bilmediğini biliyormuş gibi, ona kısa bir süre bakarak, "Yani erkeklerden hoşlanıyorum, kadınlardan değil. Ve dürüst olmak gerekirse, senin bir Duskwalker olmanın

aslında benim için bir sorun olmadığını fark ediyorum. Sadece... dediğim gibi, kafanı karıştırmak istemiyorum. Ayrıca senin için bir deney olmak konusunda ne hissettiğimi de bilmiyorum. Kendimi keşfetmek

Cinsellik tamamen hoş bir şey değildi ve bu konuda sana yardım etmenin gelecekte işleri senin için daha da zorlaştırabileceğinden endişeleniyorum. Ayrıca senin için bir tatsızlık kaynağı olmak da istemiyorum. Biz arkadaşız ve bunun olumsuz yönde değişmesini istemiyorum."

Benim için tatsızlık kaynağı olmak istemiyor mu? Ama Ingram bunu yapmanın harika bir his olduğunu söyledi. İnsan işi göründüğünden daha karmaşık hale getiriyordu.

Sonra Gideon kaşlarını çatarak ve gözlerinin kenarlarını yalvarırcasına kırıştırarak ona döndü. "Sen... burada sahip olduğum tek kişi sensin, Aleron."

Bu güzel insanın ifadeleri dikkatini o kadar dağıtmıştı ki, Aleron bir geçitten geçtiklerini fark etmedi. Bir çayırdaki bile dolaşmışlardı.

Gideon'un elini çekerek onları durdurdu.

"Partnerimin cinsiyeti umurumda değil, sadece beni burada sıcak hissettirmesi yeterli." Göğsünü, Ingram'ın arzuladığı partnerin onu hareket ettirmesi gerektiğini söylediği yeri işaret etti.

Şu anda bir karmaşa gibi hissediyordu ve içindeki bu karışık, kaotik duygudan oldukça hoşlanıyordu. Rahatsızlığı, göğüs kafesinin arkasında kafa karıştırıcı bir zevk filizlendirdi.

"Bunu benim için yapıyorsun ve ben de karşılığında sana dokunmak istiyorum. Ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Nasıl ve nereye dokunacağımı bilmiyorum, bu yüzden de dokunmadım."

Gideon özgürlüğünü isteyerek kolunu çektiğinde, Aleron onun rahatı için aralarındaki bağdan vazgeçti. Gideon ondan geri adım atarak aralarına istenmeyen bir mesafe koydu.

Erkek onu uzaklaştırmak istercesine ellerini havaya kaldırdı. Aleron bunun için ona kızgın bir şekilde homurdandı.

"Bu biraz fazla hızlı değil mi?" Omuzlarını dikleştirip yüzünü çevirerek, "Seksin nasıl bir şey olduğunu daha birkaç dakika önce öğrendin dostum. Şimdi başka şeyler söylüyorsun ama gerçekten böyle mi hissediyorsun yoksa burada sadece ben olduğum için mi böyle hissediyorsun nereden bileceğiz? Sırf seni merak ettiğim için evet demek istemiyorum."

Aleron başını öne eğdi. "Neden olmasın? Ben de seni ve bu *seksi* merak ediyorum."

"Çünkü ben bir kadın değilim, Aleron. Ben bir 'gelin' değil, bir 'damat' olurdum ve seks her tür eşleşme için farklıdır."

"Sana söyledim. Partnerimin cinsiyeti benim için önemli değil." Gideon'un kaşları açık bir onaylamazlıkla çatıldığında, içinden yükselen kıkırdamaya engel olamadı. "Ne istediğimi biliyorum, küçük insan. Burada hissediyorum."

Tekrar göğsünü işaret etti.

Gideon gözlerini devirdi. "Orada hissetmen gerekiyor." Aleron'un kasıklarının kaplayan kürkü işaret etti. "Sikin nerede ki? Azmış olsaydın sertleşirdi ve boyunu düşünürsek, beni istiyorsan şu anda çok belirgin olması gerekirdi."

Bu... mükemmel bir noktaydı. *Sikim nerede?* Nerede olduğunu merak ederek önce gövdesine sonra da kasıklarına dokundu. Bir sakin sertleşeceğini bilmiyordu, yani bu şu anda yumuşak olduğu anlamına mı geliyordu?

"Azgın... bu arzu anlamına mı geliyor?" Gideon başını salladı, bu da onun kemikli burnunun ucunu düşünceli bir şekilde kapatmasına neden oldu. "Daha önce hiç *azgın* hissetmemiştim. Ingram bana açıkladığında bile bunların ne olduğunu bilmiyordum." Aleron sonunda omuz silkti. "Bana öğreteceğini, nerede olduğunu ve nasıl kullanılacağını göstereceğini umuyordum."

Gideon ellerinden birini yüzüne vurduğunda gülse mi yoksa gözbekleri tekrar kırmızımsı pembeye mi dönse bilemedi. Elini indirdi ve kemikli kafatasına sert bir ifadeyle baktı. Sonra kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturdu ve parmaklarını pazularına vurdu.

"Eğer," diye başladı, sonra dudakları sert bir çizgiye dönüştü. "*Eğer* sana bu konuda yardım etmeyi kabul edersem, birkaç şartım olacak." Aleron'un gözbekleri parlak sarıya döndüğünde, Gideon içini çekti ve tek bir parmağını kaldırdı.

"Beni mutlu etmeden önce bir saniye bekle. Öncelikle, seks yapmayacağız. Sana birini baştan çıkarmak için ona nasıl dokunacağını göstereceğim ve umarım aletin sertleşmesini sağlayabiliriz, böylece sen de bu yönünü öğrenebilirsin. İkinci olarak, sen ya da ben rahatsız hissettiğimiz anda durmak istiyorum - özellikle de sen. Dokunmak zevkli olmalı, bu yüzden bununla ilgili bir şeyden hoşlanmıyorsanız, herhangi bir şey, bana söylemenizi istiyorum. Son olarak, iletişim ve rıza çok önemlidir. Eğer bir şeyden hoşlanmadığını söylersen, başka bir şey deneyeceğim. Eğer dur dersen, bu işin sonu olur ve muhtemelen bir daha denemememiz en iyisi olur."

Şartlar bunlar mıydı? Gerçekten cesaret kırıcı olan tek kısım sekse getirilen kısıtlamaydı.

"Neden seks yok?" Aleron gerçekten şaşırılmış bir halde sordu. O zaman başka ne yapmaları gerekiyordu? "Mesele bu değil mi?"

Erkek kendini tutamamış gibi gözlerini yukarı kaldırdı ve sonra uzaklaştırdı. "Biraz fazla gibi geliyor. Bundan sonra daha sağlam bir anlayışa sahip olmalısın ve daha iyi, daha bilinçli bir seçim yapabilirsin. Ayrıca, bu sırada gerçekten nasıl hissedeceğimi bilmiyorum ve seks için tahrik olmam da gerekiyor."

Aleron tartışmak istedi ama yapmadı. Bunun yerine, gövdesinin içinde yaramaz, şeytani bir duygu oynadı.

Eğer Gideon ona bir başkasını nasıl ayartacağını öğretirse, öğrendiği her şeyi alıp daha sonra onun üzerinde kullanabilirdi. Bu yeni keşfettiği bilginin gücünü bir kez kazandığında, onu pençe uçlarıyla kullanabilirdi.

"Tamam, küçük insan," diye mırıldanarak kabul etti Aleron, içinde kabaran heyecanla. Pençesini Gideon'un kulağının kabuğunun arkasına kıvrımak için öne doğru uzandı, bunun kulağı pembeleştireceğini ve Gideon'un yeniden sevimli ve gergin olacağını biliyordu. "*Koşullarınızı* kabul ediyorum."

Bunu yaptığıma inanamıyorum, diye içten içe homurdandı Gideon.

Hem o hem de Aleron yere diz çökmüş, yüzleri birbirlerine dönüktü; güneş ışığı orman örtüsünün altından üzerlerine vuruyordu. Onları o insan köyünden mümkün olduğunca uzakta tutmak istemişti. Bu Duskwalker'la yapmak üzere olduğu işler acısı şeyleri, bulanık, rüya gibi bir pus içinde bile olsa kimsenin görmesini istemiyordu.

Boynunun gergin tarafını kaşırken bakışlarını yana çevirmekten kendini alamadı. Bu noktada, bu hareketi yapmaya devam ederse, kalıcı olarak kendisinde bir delik açacaktı.

Bütün bu durum çok *garipti*.

İlk buluşma gibi hissettiriyor. Hayır, ondan daha *kötüydü*.

Karşısındakinin de aynı şekilde hissedip hissetmediğinden emin olmadan, öpücük için eğilmek için en uygun anı bulmaya çalışmak yerine, ellerini bu Duskwalker'ın vücudunda gezdirmek üzereydi.

Gideon için seks her zaman daha sonra gelmiyordu. Bazen biriyle tesadüfen karşılaştıklarında yatakta birlikte yuvarlanabiliyorlardı. Bir kıvılcım doğru yabancıyla paylaşıldığında vahşi ve tutkulu olabilirdi, ama bu çok yaygın değildi.

Genelde doğal bir yol izlenirdi. Biri duvara ya da sandalyesinin arkasına doğru itilmeden önce dudakların kenetlenmesine dönüşebilen sıcak bir sarılma. Genellikle beden diliyle yazılmış bir hikâye, birbirlerinde kaybolana kadar daha da yakınlaşmaya yönelik bir çağrı vardı.

Bu mu? Burada diz çökmüşlerdi ve bunun Aleron'un ne yapacağını bilmemesinden kaynaklandığını çok iyi biliyordu.

Keşke lanet yüzüm ısınmayı bıraksa. Sadece gerçekten garip ve derinliği olmayan bir durumda kızarırdı. Yüzünün duygularını ele vermesinden nefret ediyordu ve bu durum onları saklamak istedikçe daha da kötüleşiyordu.

Aleron lanet kulağına her dokunduğunda sakinin sarsılması da işe yaramıyordu. Kulaklarının özellikle acıya, zevke, sıcaklığa ve soğuğa karşı hassas olduğunu çok az kişi biliyordu.

Azgın olup olmadığını bile bilmiyordu. Kasıklarındaki kafa karıştırıcı karıncalanma sadece Aleron için olduğu ve cinsel bir durum gerçekleşmek üzere olduğu için garip hissettiriyordu.

Ya Aleron ya da o nefret etseydi? Zaten belirsiz olan dostlukları nasıl düzelirdi? Bu aralarındaki çizgileri çok fazla bulanıklaştırır mıydı?

Elini tutmak için bile mücadele etmişti, şimdi de sikini mi sıkması gerekiyordu?

Bir de eğer ikisi de bundan hoşlanıyorsa ne yapacakları meselesi vardı. Gideon'un bunun ne anlama geldiğini uzun uzun düşünmesi gerekecekti ve daha yeni tanışmışlardı.

Bu tam olarak doğru değildi. İkisi de Tenebris'te birbirleriyle ne kadar zamandır mahsur kaldıklarını bilmiyordu. Sonsuza dek uykusuz kalmışlar gibi görünüyordu. *Belki de iki ya da üç hafta olmuştur?* Yine de Tenebris'te zamanın geçişi tuhaftı ve tahminleri fena halde yanlış olabilirdi.

Merak ettiğini söylemişti ve Gideon da merak ediyordu. Bir süredir bu Duskwalker'ı merak ediyordu, uzun süreli, kesintisiz arkadaşlıkları ona muhtemelen düşünmemesi gereken düşünceler ve duygular veriyordu. Sadece Aleron'un bunu istemeyeceğini düşündüğü için harekete geçmek istememişti.

Gideon geçmişi unutmaya karar verdi. Burada bir geleceği olabilirdi ve Aleron'un da bu geleceğin içinde kalıcı olarak yer alması fikri ona memnuniyet vermeye başlamıştı.

Şu işi bir an önce bitirelim. Bu düşünce sikini zonklattı. *Kahretsin. Kesin şunu!* Aleron'un rahatsız olabileceği bir anda sertleşme fikri sadece ensesinin yanmasına neden oldu.

Gideon gerginlikten ne kadar titrediğini inkâr edemediği sağ elini kaldırdı ve Aleron'un boynuna doğru uzattı. *Sadece yavaş git.* Bazen ilişkiler tuhaf ve rahatsız başlayabilir. *Ona şartlarımı söyledim, umarım hoşuna gitmeyen bir şey olursa bana durmamı söyler.*

"Samimi olmayan yerlerden başlamalı ve oradan ilerlemelisiniz. Bazen bu dokunuşlar daha önemli olabilir." Parmak uçları Aleron'un boynunu çevreleyen uzun, kürklü yakaya değdiği anda, dudakları bir nefesle ayrıldı.

Kabarık ve inkar edilemez derecede yumuşak olmasına rağmen, bu sahte dünyadaki diğer fabrikasyon şeyler gibi bulanık hissettirmiyordu. Teller lifli ama ipeksi. *Gerçek hissi veriyor.* Bunu Aleron'un avucundaki kazıma sertliğinden anlaması gerekirdi.

Aleron'un vücut sinyallerinde olumsuz bir şey olup olmadığına dikkat etmeye çalışarak, kürkünün köküne kadar okşayabilene kadar parmaklarını daha derine daldırdı. Hafifçe dokundu ve Aleron kanatlarının kemerleri seğirerek ona doğru

eğildi. Gideon daha fazla baskının daha iyi hissettirip hissettirmediğini merak ederek tırnaklarını ona geçirdiğinde, gözbebekleri karardı ve Aleron boynunu gerdi

onun için dışarı.

Tamam, bu iyiye işaret.

Gideon diğer elini göğsündeki kürkün içine soktu, ancak parmak uçları sert bir şeyi okşadığı anda durakladı. Siyah kürkünü aralayabileceği kadar araladığında, çıkıntılı bir kaburga kemiğine dokunduğunu fark etti. Göğüs kemiğini bulana kadar lifleri yana doğru hareket ettirerek aramaya devam etti - bembeyaz ve aynı zamanda çıkıntılıydı.

Vücudunun dışındaki kemiğin tuhaflığı itici olmalıydı ama Gideon bundan hoşlandığını fark etti. Parmak uçlarını kürkten gelen ipeksilik sarmıştı, kemik de aynı şekilde güzeldi ama onu çevreleyen et sıcaktı. Diğer elini Aleron'un boynunun arkasına götürüp ensesini ve omzunun üstünü kaşıdığı anda bile sıcaklık hissetti ve kanatlarının daha da seğirmesine neden oldu.

"Bu iyi mi?" Gideon kemiğe dokunarak sordu.

Garip bir şekilde, bu dünyada uyandığından beri bir kez bile susamadığını ya da acıkmadığını hissettiğinde ağzı kurudu. *Sanırım onun tüm özelliklerine alıştım.* Yeni olanlar bile onu gerçekten şaşırtmıyordu; bunlar bu canavarın sadece bir başka büyüleyici yönüydü.

Aleron başını salladı ve kendine daha fazla güvenmesine izin verdi. Elini yana itti ve tüm bu kürkün altında oynayacak meme uçları olup olmadığını anlamaya çalıştı.

Orta parmağının ucu küçük ve sert bir şeyi sıyırdığında, Aleron'un göğsü öne doğru eğildi. Dişlerinin arasından küçük bir *hırıltı* yayıldı. Durakladı, gözleri büyüdü çünkü tanıştıkları zaman dışında Aleron ilk kez hırıltıyordu.

Ensesindeki tüyler diken diken olurken aynı zamanda omurgasından aşağıya doğru bir ürperti yayıldı.

"Evet, hâlâ iyiyim," diye mırıldandı Aleron ve sesinin boğuk olup olmadığından emin değildi. Gideon'un elini sıkıca kavrayarak göğsüne bastırdı. "Şaşırdım."

Kim bir şey onu şaşırttığı için homurdanır ki?

Yine de, Gideon göğüs ucunu tekrar sıyırdığında, Aleron'dan bir gümbürtü daha yükseldi. "Aleron," diye uyardı Gideon.

"Beni rahat bırak insan. Neden bu şekilde tepki verdiğimi bilmiyorum," diye sertçe cevap verdi Aleron. "Bana koşullarınızı sundunuz ve ben de benden istediğiniz gibi 'dur' demedim."

Yani, bir şey ona hırladığında onu rahatsız etmemek için insani içgüdülerine karşı mı gelmesi gerekiyordu? Neredeyse gözlerini devirmek istiyordu ama Aleron'un sinir bozucu tepkisini görmezden gelmeye karar verdi.

Diğer elini aşağı kaydırды, böylece kürklü göğsünü karıştırırken ilkine katılabilecekti. Aleron'un etinin altında ne kadar kas varsa ezmek için kaburga kemiklerinin sertliğini kavramaya çalıştı. Gideon'un kaslarının onu yaptığı kadar dolgun değildi ama yine de biraz yumuşaklık vardı. Boğazından memnun bir 'mırıltı' çıkınca daha sıcak bir tepki verdi. "Bir şey var mı?" Gideon başparmağını tekrar göğüs ucunda gezdirip daha az vahşi bir hırıltı çıkarırken sordu, diğer eli sert vücudundan aşağı yavaşça indi.

Gittiği her yerde parlak kürkü onu karşıladı ve parmaklarının arasından kayarken verdiği hissin hoşuna gittiğini itiraf etmesi uzun sürmedi. Göbeğinin etrafında kayboldu, sonunda pulların üzerinden geçti. Onlara dokunmak bile güzeldi, hafif dokuluydular.

"Ben... emin değilim."

Gideon da aynı şeyi söyleyebilmeyi diledi. Aleron'a dokundukça kendi aleti de sertleşiyordu. Yine de sadece yarı sertti; onu gerçekten dikleşmekten alıkoyan şey, bunun titrek belirsizliğiydi.

Gideon parmak uçlarını Aleron'ın leğen kemiğindeki bir kürk dikişinden aşağı kaydırдыğı anda, gözbebekleri mor renkte titreşti. Dişlerini hafifçe ayırıp hırıltılı bir nefes verirken tüm karnı sıkıştı.

Tanıştıklarından beri Aleron'un gözbebekleri bir kez bile mora dönüşmemişti. Rengin anlamı üzerine bir varsayımda bulunmaya karar verdi.

"Burası mı?" diye sordu ve aşağı yukarı hareketlerle o dikişi gıdıkladı. Parlak mor renk ısrarla titredi ve Aleron'un ağzı daha da açıldı. "Daha önce hiç görmediğim için içinde saklı olabileceğini düşündüm."

Gideon bu açıklamayı anlamaya çalıştı ama sonunda omuz silkti. Aleron insan değildi. O bir canavardı ve görünüşe göre bu canavarın sakinin garip bir dikiş ya da yarık gibi insanlık dışı bir cinsel işlevi vardı.

İtmem mi gerekiyor?

Bunu yapmak yerine, avucunun tamamını sertçe üzerinde kaydırды. Her ne kadar bu işi bir an önce bitirmek istese de, bu Aleron'u boşaltmaktan çok daha fazlasıydı. Ona dokunmayı öğretmesi gerekiyordu ve önce okşayabileceği pek çok yer vardı. Umarım bir şey kendiliğinden çıkmasını sağlardı.

Ah, doğru... öğretmenlik. Unutmuştu ve heyecanla keşfe çıkmıştı.

"Dudaklarınız olmadığı için gerçekten öpüşemezsiniz, ancak birinin boynunu veya göğsünü yalamak arzuyu ortaya çıkarmaya yardımcı olabilir. Vücudunuzun okşanması hoş bir his." Göstermek için eğilmeyi düşünerek dudaklarını yaladı. Nereyi öpebileceğini bilmiyordu ama kafatası şu anda öpülebilir görünüyordu. "Yavaş ya da hızlı gidebilirsin, ama ben birikim ve beklenti yaratmanın her şeyi daha şehvetli ve heyecanlı hale getirdiğini fark ettim."

Gideon elini Duskwalker'ın uyluğundan aşağı doğru avuçladı, sadece tırnaklarını hassas iç çizgide sürükledi. Aleron'un eli Gideon'un omzunu kavramak için öne doğru fırladı, tam o sırada uylukları seğirdi ve kanatlarından kuyruğuna kadar tüyleri kabardı.

Aleron'un göğüs ucunu okşadı, göğsünü kavradı, sonra elini yukarı kaydırarak boynundaki kürklü tasmanın içine girdi. Oradan kemikli çenesine dokundu, boğazına inmeden önce burnunun uzunluğunu takip etti. Kendince, onu kabul ettiğini ve bir partnerin onu nasıl karşılaması *gerektiğini* göstermeye çalışıyordu.

Vücutuyla ilgili hiçbir tereddüt olmamalıydı, sadece yakınlaşmanın utangaç gerginliği olmalıydı. Gözbebekleri parlak mora dönüp öylece kaldığında, Gideon bunun ne anlama geldiğinden emindi.

"Kalçalarına dokunulmasından hoşlanıyor musun?" Elini biraz aşağı çekti, sonra geri geldi ve başparmağını çıkıntılı kalça kemiğine sürttü.

"Gideon," diye homurdandı Aleron, karnının aşağısını tırmalamadan önce bariz bir irkilemeyle. "Tuhaf bir his, sanki bir baskı varmış gibi."

Ama aleti çıkmadı.

Cesaretini toplamaya karar veren Gideon parmaklarını kürk dikişinin üzerinden geçirdi ve içeri itti. Keşke yapmasaydım dedi. Sadece Aleron canını yakacakmış gibi keskin bir nefesle tısladığı için değil, aynı zamanda sertleşen sikinin hızla sönmesine neden olduğu için de.

Bir kadınla sadece bir kez cinsel ilişkiye girmiş olmasına rağmen, bir amın içinin nasıl bir his olduğunu biliyordu ve sıcaklığını, ıslaklığını ve yumuşaklığını oldukça benzer buluyordu. Kendisine çok az anlam ifade eden dokular gibi pek çok şey çok farklıydı ama benzerlik rahatsız ediciydi.

Aynı zamanda hoşlanmadığı anıları da canlandırdı.

Yine de, Aleron ondan durmasını istemediği için, dişlerini sıktı ve bunun Duskwalker için olduğunu kendine hatırlattı. Bunun için kendi kızgınlığını kaybettiğini bilerek daha da içeri itti, bu da işini biraz daha kolaylaştırdı.

Dört eklemi de içerideyken, bir şeyin tüm parmaklarını kavradığına yemin edince kaşlarını çattı. Aleron onu durdurmak için bileğini sıkıca kavradı.

Siyah kürelere bakmak için başını kaldırdı ve büyük Duskwalker derinden ürperdi. İnleyen Aleron, ağırlığının bir kısmını onun üzerine verirken pençeleri omzuna saplandı.

"Sen iyi misin?" Gideon sordu.

"Hissettiriyor. Tuhaf." Kemikli kafatasını salladı. "Çok iyi, çok fazla, hepsi aynı anda."

Yeterince makul. En azından bu, Gideon'un elini çekebileceği, daha doğrusu çekmeye *çalışabileceği* anlamına geliyordu. Elini geri çektiğinde, onu içeriden kavrayan şey de geri çekildi! Eli ile Aleron'un dikişinin iç kısmı arasında küçük bir çekişme oldu.

Gideon panikledi, gitgide daha sert geri çekiliyor, bırakılmaktan korkuyordu.

Sonunda özgürlüğünü kazandığında, tesadüfen her şeyi beraberinde götürdü.

Elinde olmadan, Aleron'un bedeninden gelen şey karşısında gözleri büyüdü ve çenesi gevşedi. *Vay be! Bu acayip bir alet.*

Dört koyu mor dokunaç kıvranıyor, uçları küçük arayıcılar gibi kendi içlerine doğru kıvrılıyordu. En tuhaf kısmı bu bile değildi. Aleron'un aleti o güne kadar gördüğü en şişman ve en büyük aletti ve parlak mor olması da bir o kadar ürkütücüydü.

Koyu mor örgülü iki halka kalındı ve aşağıya, aşağı yukarı dörtte üçüne oturuyordu. Örgüler ayrıca üç yanından düğümlenerek üst ve yan taraflarına garip bir doku veriyordu. Sürekli damlayacak kadar aşırı yağlanmış olan ereksiyonu şiddetliydi ve gözle görülür şekilde zonkluyordu. Uzunluğunun altındaki oluk bile şişmiş ve rahatsız edici görünüyordu - daha doğrusu öyle olduğunu varsayıyordu.

Sıkışmış mıydı? Bu yumuşak bir penis değildi!

Şakağına yapılan bir dürtme onu dik dik bakmaktan alıkoydu ve onun yerine Aleron'un yarasa kafatasına çevirdi. Burnunun ve dişlerinin körelmiş ucunu neredeyse teşvik edencesine sürekli Gideon'a çarpıyordu.

"Daha fazla," diye mırıldandı Aleron, tahminini doğrulayarak, Gideon'un ellerinden birini kavrayıp sikinin üzerine koyarken. "Dokun."

Gideon geçmişte kayganlaştırıcı kullandığı için ıslatılmış bir alete yabancı değildi. Bu konudaki fikri genellikle ne kadar çok o kadar iyiydi, bu yüzden Duskwalker'ın kayganlaştırıcı damlatıyor olması hoş karşılanmadı. Ne kadar sıcak, sert ve kadifemsi hissettiğine şaşırdı ve yanlarındaki örgüler bile kaba, nasırlı avuçlarına karşı hoş bir doku oluşturuyordu.

Ne kadar tuhaf ve olağandışı olsa da, Gideon'un daha önceki yarı ereksiyonu geri dönmekle kalmadı, tam tersine tamamen sertleşti. Pantolonunun içindeki basınç rahatsız edici bir hal aldı ama Aleron'un sikini merakla okşarken bunu görmezden geldi.

Avucunda ağırlaştıkça, makul büyüklükteki eli onu ancak dörtte üç oranında sarabiliyordu.

Gideon rengi sevmiştii ve ancak burnunu yaladığında uzun, kalın ama ince-geniş diline uyduğunu fark etti.

Aleron'dan sürekli olarak yumuşak bir hırıltı yükseliyor ve bu ses kulaklarında titreşiyordu. İncelikli olmasına rağmen onun için gürültüydü.

Gerçektir. Bununla ilgili her şey *gerçek* gibiydi. Aleron'un çıkardığı seslerden kürkünün ve küçük meme ucunun diğer eline verdiği hisse, okşadığı yumuşak sertliğe kadar. Etraflarındaki dünya gibi, bununla ilgili hiçbir şey sahte gelmiyordu. Ancak nefes alış verişleri hızlı değildi. Sadece Aleron Gideon'un sert müdahaleleri karşısında nefes nefese kalmıştı, özellikle de

Kavrayışını sıkılaştırdığında ve coşkuyla sikiyle gerçekten oynamaya başladığında. Duskwalker nasıl bu kadar muhtaç görünebilirdi? Gizlenmemiş pantolonu bile sevimli ve sığ bir hal almıştı.

Gözlerini okşadığı devasa alete dikerek onu inceledi.

Derin bir vuruşla, ne yapacaklarını, işlevlerinin ne olduğunu görmek için dokunaçlarını araştırdı.

Ön koluna yapıştılar ve çekerek elini tamamen aşağıya indirdiler. Kendi taşaklarına benzeyen ama sarkaçlı bir kese yerine tabana gömülü iki oval parmak uçlarını karşıladı. Aleron'dan kaçan titrek inilti ona kendi kesesiyle oynandığı zamanları ve bunun kalçalarını nasıl seğirttiğini ve ayırık dudaklarından burnunu kırıştıran bir inilti çıkardığını hatırlattı.

Gideon onları bir şekilde kavramaya çalıştı ama bunun yerine sadece okşamayı başardı. Yine de, Aleron'un yoğun tepkisi, titremeye devam etmesi, sırtının kavislenmesi ve içinden yükselen tehditkâr hırıltı, bundan şiddetle zevk aldığı anlamına geliyordu. Gideon sadece geri çekildi çünkü Aleron, Gideon'un şu anda ona vermediği sürtünmeyi arıyormuş gibi, şişmiş sikini havada itmeye başladı.

Güç kullanmaya ihtiyaç duyarak kolunu Aleron'un dokunaçlarından kurtardı ve onun boyuna doğru kaydı. Şaftının alt kısmını saran birbirine yakın, örgülü iki halka güçlü bir tepki vermedi ama Gideon onlarla oynamaktan kendini alamadı.

Her vuruşta daha da büyüleniyor ve meraklanıyordu.

Aleron çenesinin altından tutup kaldırdığında bakışları zorla başka yöne çevrildi. Dizlerinin üzerinde ona doğru yükselirken mor küreler onun varlığına bakıyordu. Hâlâ ağırlığının çoğunu Gideon'un omzunda sabitleyen diğer eli, keskin pençelerini onun sahte etine sapladı.

Acının küçük ısırtığı hoş karşılanmıştı.

Aleron daha yakına eğildi, ancak Gideon sikiinin başını ileri geri okşadığında homurdanarak inledi. Ne kadar hassas olduğunu fark etti, bu yüzden pelüş, süngerimsi kenarına tekrar tekrar fiske vurdu.

"Şu anda seni yalamak için can atıyorum. Bu yanlış mı?"

Nereden bilsin ki?

"Hayır mı?" diye cevap verdi, sesi belirsizlikle doluydu - yoksa heyecan mıydı? Gideon artık ona ne olduğunu bilmiyordu, sadece bir şeyin onu içten içe kemirmeye başladığını ve shaftının zonklamasına neden olduğunu biliyordu. "Seni iyi hissettiren her neyse, sanırım. Amaç da bu zaten."

Doğru ya. Önemli olan Aleron'u iyi hissettiren her neyse, o zaman neden şu anda lanet pantolonunu yırtmaya çalışan azgın bir ereksiyona sahipti? Sadece sikiinin görüntüsünden bile bu kadar tahrik olmayı beklemiyordu, hatta lanet şeyi okşamaktan bile.

Aleron daha da öne eğildiğinde taşakları sıkıştı, siki de onlarla birlikte sarsıldı. Daha onu yalamamıştı bile ama şimdiden tepki vermeye başlamıştı! Ve Duskwalker'ın uzun, neredeyse yuvarlak dili yanağından geçip oradaki kısa tüyleri sıyırdığında Gideon'dan çıkan ses neredeyse inleme denemeyecek kadar iffetsizdi.

Esnek uzantı aynı anda hem kulağının içinde hem de etrafında dönmeye başlayınca tepkisi daha da nefes kesici oldu. Ciğerleri hava almaktan ziyade, derisinin her tarafına yayılan tüylerin ürpermesiyle ürperdi.

Vücudunun farklı yerleri tepki verirken dizleri içe doğru döndü. Zaten sert olan meme uçları, kıcı ve siki gibi zonkluyordu.

Bu dünyaya dair her şey şimdiye kadar çok zayıf hissettirmişti. Normalde hiçbir sıcaklığı olmayan rüzgâr bile tenine karşı serin hissediyordu. Bunun nedeni Aleron'a doğrudan dokunuyor olması mıydı, bu sahte dünyada bir tür fiziksel dayanak noktası gibi?

Dudaklarını ayırana kadar kendi tepkisine aptalca kapıldığını, kafasının karıştığını, endişelendiğini ve çok derinden tahrik olduğunu fark etmedi bile. Aleron'un dilinin dudaklarının içinde gezinmesine izin verdi. Ağzının boşluğunda dönen esnek bir uzuv gibi bir şeyin alışılmadık deneyimi karşısında başını başka yöne çeviremeden, Aleron başının arkasını kavradı.

Onu daha yakına çekerek keskin bir hırıltıyla daha derine itti, siki Gideon'un avuçlarının altında kalınlaştı. Gideon'un omzundaki el aşağıya doğru inerek kalçalarından birini kavradı, Aleron dilini daha da içeri sokarken ona doğru eğildi.

"Yani böyle mi dokunacağım?"

Gideon, Aleron'un lanet dili ağzındayken konuşmasına daha anlam veremeden, Duskwalker elini kabaca uyluğunun iç kısmına doğru kaydırınca düşüncesi dağıldı. Aleti sarsıldı ve burnu hafif bir iniltiyle kırıştı - ta ki muhtemel varış noktasını fark edene kadar.

Gideon daha fazla yükselmesini engelleyemeden, boştaki eli Duskwalker'ınkinin arkasını kavrayan Aleron, avucunun tamamını sol kalçasının üzerinde duran sikiinin üzerine sürmüştü bile. Sonra da iri, kalın parmaklarıyla belli belirsiz sıkı.

Yüzünün neden utançla kızardığını bilmiyordu, muhtemelen gerçekten tahrik olmayacağını düşündüğü bir durumda siki kalkmış halde yakalandığı için, gözlerini yumdu. Neyse ki Aleron dilini çekti de kafatasını aşağı doğru çevirebildi.

Gideon da aynısını yapmak için gözlerini açtı, ağzının hareket etmesini diledi ama reddedildi. Elinin hâlâ aralarındaki dev, dokunaçlı, mor canavar sikini tuttuğunu fark ettiğinde gözleri bir dizi çelişkili duyguyla kırıştı.

Ne kadar büyük olduğunu unutmuşum. Gözlerini ondan ayırdığı an, aniden büyüdü.

"Sen de benim gibi sertleşmişsin." Aleron, pençelerini pantolonunun kenarına geçirmeden önce Gideon'un sikini acemice el yordamıyla okşadı. "Dokunmak istiyorum."

"Bunun iyi bir şey olduğunu sanmıyorum-" Aleron kafatasını kaldırdığında Gideon'un sözleri kısa kesildi ve ilk kez gözbebekleri içinden hafif bir hırıltı çıkarken kızardı.

Hızla tekrar mora döndüler ama bu sefer daha koyu bir tonda. Sonra Gideon'un ağzını yaladı, şakağından sarkan saçlarını okşamadan önce yanaklarını tek tek okşadı.

"Bu," diye başladı, elini Gideon'un ve kendi sikinin etrafına sardı, içine sokabilmek için tutuşu sıkılaştırdı. "Bu *çok* iyi hissettiriyor. Senin de benimle iyi hissetmeni istiyorum."

Gideon düşünürken bakışlarını yana çevirdi. Düşünmeye çalıştı, çünkü Aleron yüzünü öne doğru çevirmek için tekrar çenesini kavradı. Bu fırsatı değerlendiren Duskwalker esnek dilini bir kez daha dudaklarının ve dişlerinin arasından geçirdi ve Gideon bu kez eridi.

Boş ver. Kendi arzusunda yanlış bir şey yoktu. Eğer Aleron buna rıza gösteriyorsa, o zaman onun da boşalmasında yanlış bir şey yoktu. Duskwalker bunu *istemmişti* bile.

Yenilenmiş bir inançla Aleron'un sikini okşadı ve başparmağını bir insanda frenulumun olacağı derin oluğa bastırdı - başın hemen arkasına - boştaki eliyle aşağı uzandı. Pantolonunun düğmelerini yana doğru çektiğinde düğmeler kolayca açıldı ve sikini serbest bırakması için ona geniş bir alan sağladı.

Ereksiyonu öne doğru çıkmıştı ve bu dünyada nasıl hissedeceğini görmek için onu okşadı.

Ne yazık ki, Aleron kontrolü ele almaya çalışana kadar sessiz hissediyordu. Elinin tuhaf sıcaklığı ve sertliği inlemesine neden oldu ve temas bir şekilde kendisinininkinden daha güçlüydü. Hatta kalçaları onun tutuşuyla öne doğru sarsıldı. Aleron'un elinin büyüklüğü, insan sikinin çevresi ve uzunluğuyla karşılaştırıldığında, çoğunu sardığı anlamına geliyordu ama Gideon bundan hiç utanmıyordu.

Anladığı kadarıyla bir insan için ortalama biriydi ve zaten bunun önemli olmadığını biliyordu. Uzunluğu ya da çevresi ne olursa olsun bir penis harikaydı.

Aleron da doğal olarak her açıdan ondan daha büyüktü.

Herhangi bir olumsuzluk hissetmek yerine, Aleron'un ki onunkinin içinde aynı şeyi yaparken, o da avucunun zevkiyle şişti.

Dilleri birbirlerine çarpıyor, kafa karıştırıcı çarpışmalar ve kaymalar arasında bir ritim bulmaya çalışıyorlardı. Gideon sonunda geri çekildi, sadece hararetili bir "*Siktir*" diyebilmek için.

Bakışlarını aşağı çevirerek açık pembe sikinin başının Aleron'un koyu gri parmaklarının halkası içinde kaybolup yeniden ortaya çıkışını izledi. Her ikisinin de kolları hareket ediyordu, Aleron'un ki belli belirsizdi ama omurgasının karıncalanması için yeterliydi. Sonra gözleri kendi elinin okşadığı şeye kaydı.

Kahretsin. Şu an çok azgınam. Çok ıslak ve kaygan görünüyordu. Ezici bir arzu Gideon'u vurdu, zihni ve bedeni artık dayanılmaz boşalma ihtiyacına odaklanmıştı.

Aleron'dan gelen yoğun tepkinin ne anlama geldiğini tam olarak algılayamadı bile.

Aleron'un mor siki dalgalar halinde kalınlaştı, Gideon'un tutuşuyla daha sert sallanırken tekrar tekrar şişti. Ürperdi ve kanatları kendi içine kıvrılırken, tüm vücudu kabardı, kürkü ve tüyleri diken diken oldu.

"*Gideon*," diye inledi Aleron, iniltiye karışan bir sızıyla.

Aleron'un sikini sarsılarak kavrayışı gevşeyip geri çekildiğinde, Gideon dizlerinin üzerine kalktı. Dengesini sağlamak için parmaklarını Duskwalker'ın göğsünün tüylerine geçirdi, sonra da siklerinin alt taraflarını birbirine bastırdı. Ereksiyonunun alt tarafındaki ıslak dokunuş bile kasıklarına arzu dolu bir sıcaklık yaydı.

Tek eliyle onları bir arada tutmaya çalıştı ama bunu çok zor buldu.

"Elini tutabilir miyim, Aleron?" Gideon göğsünün ve omuzlarının hızla inip kalktığını fark ederek sordu. Sessizce itaat ederek öne doğru uzandı.

Gideon onu her ikisinin de birbirine bastırılmış siklerine götürdü ve sıkıca iç içe geçene kadar kavramasını sağladı, okşamasına rehberlik etmesi için arkasına tutundu. Neyse ki Aleron baldırlarının üzerinde dinlenirken, Gideon dizlerinin üzerinde tamamen yükselmiş, böylece mükemmel bir şekilde hizalanmışlardı. Gideon itmeye başladığında başlarının geniş kenarları birbirlerinininkine sürtünebiliyordu.

Şu anda ne yaptığı ya da ne kadar çılgınca hareket ettiği umurunda değildi, çünkü bu ikisine de zevk veriyordu. Aleron'un iniltileri sürekli ve gizlenmeden geliyordu ve bu inilti onunkinin dudaklarından daha da istekle dökülüyordu.

Birlikte ne yaptıklarını izlemek için aşağı bakarken gözleri ve burnu mutlulukla kırıştı.

Lanet olsun, bu çok iyi hissettiriyor. Aleron'un parmaklarının şaftının üst kısmındaki sertliği ve pürüzlülüğü, alttan üzerinde kayan devasa sikinin kaygan, sıcak ve sokulgan oluşuyla birleşti. Her ikisi de o kadar yoğun ve birbiriyle çelişen dokulardı ki, inanılmaz hissettiriyorlardı.

Birbirine kenetlenince daha sert itti ve Aleron'un tutuşunu sıkılaştırmasını sağladı. Tam gözleri dönmüş ve taşakları sertçe sıkılmışken, Aleron'un onu izlediğini fark etti. O da kararsız ve temkinli bir şekilde itmeye başladı, ama buna, tüm bunlara alıştıkça kendinden daha emin oldu.

Başı geriye düşerken Gideon, Aleron'un göğsündeki tüyleri avuçladı.

"*Siktir*. Sanırım boşalmak üzereyim." Aleron'a neden söylediğini bilmiyordu; umursayacağından da şüpheliydi.

Yine de Aleron'un itişleri daha sert, daha hızlı ve daha uzun hale geldi. Eli bu noktada sadece onları bir arada tutmak için çalışıyordu. Bunu fark etmeden önce, Aleron çılgınca itmek için ileri doğru iterken Gideon baldırlarına yaslanmak zorunda kaldı.

Büyük, ağır kanatları yere çarparak çırpındı, tam o sırada bir hırıltı şiddetlendi ama sonra kesildi. Aleron'un ardından gelen inilti o kadar derindi ki tüyleri diken diken oldu.

Yavaşladı; ikisi de yavaşladı. Gideon, omurgası karıncalandığında, taşakları yukarı doğru sıkıldığında ve aleti Aleron'unünün kalın kabarmalarıyla birlikte titreşmeye başladığında buna minnettardı.

Ama Gideon, baskının hafifliği tamamen *kaybolduğunda* başını öne eğdi.

Rahatsızlık dolu bir nefesle tısladı. İkisi de boşalıyor olmasına rağmen, ikisi de döl üretmiyordu. Orgazmları kuruydu, muhtemelen bunu öbür dünyada yapmanın berbat bir yan ürünüydü. Bu da onları kendinden geçirmesi gereken mutluluk verici yoğunluğu yok ediyordu.

Hâlâ iyi hissettiriyordu ama Gideon gerçek bir orgazmın nasıl olması gerektiğini biliyordu ve bu o orgazm değildi. Ayrıca Aleron'un bu sırada ilk kez boşalmadığını da fark etti.

Heyecanım onu sertleştirdi mi? En azından bu iyiye işaretti.

Aleron kemikli alnını omzunun üst kısmına dayamasaydı, sessiz orgazmları onu hayal kırıklığına uğratacaktı. Gideon başını hızla yana eğdi, böylece uzun, kıvrımlı boynuzu alnına çarpmadı. Aleron'un tüm vücudu hâlâ şişmiş ve artçı şoklarla sarsılıyordu, çünkü Aleron kendine engel olamıyormuş gibi sert aletini Gideon'un yumuşayan aletine doğru yavaşça itiyordu.

Parmak uçlarını yere bastıran Aleron, ağırlığını Gideon'dan almaya çalıştı, aksi takdirde omurgasının ikiye ayrılacağını anlamıştı.

"Daha fazla," diye homurdandı, itmeye devam ederek. "Tekrar."

"Sanırım bu kadar yeter," diye mırıldandı Gideon, Aleron'un bundan hoşlanmasından ve ikisinin de tatmin olmasından memnundu.

Hırıltısı hafifti ama o kadar gönülsüzdü ki tehdit olarak bile sayılmazdı. "Tamam. Sadece artık yorgun olduğum için, küçük insan."

Gideon buna kıkırdadı.

Aleron'un uyumayı reddederek kendini zorladığı düşünüldüğünde, bitkin olması şaşırtıcı değildi. *En azından temizleyecek bir şey yoktu. Döl yok, ter yok ve Gideon aletini pantolonuna geri soktuğunda Aleron'un kayganlaştırıcısı bile kalmamıştı.*

Birkaç saniye içinde, kafatası hâlâ omzuna bastırılmış olan Aleron'dan yumuşak bir horlama sesi geldi. Ancak o zaman zıplayan ereksiyonu sarkmaya başladı ve Gideon bunu sadece ağaçtan düşen bir yılan gibi dizinin üzerine düştüğü için biliyordu.

Lanet olsun, az önce birlikte ne yaptık biz? Gözlerini yukarıdaki yaprak örtüsüne kaldırdı ve bu konuda o kadar da hırpalanmadığını görünce şaşırdı. *Harika hissettirmişti.* Önemli olması gereken tek şey buydu.

Aleron daha da öne düştü ve horlamaları devam ederken ağırlığını ona daha fazla verdi.

"Yo," dedi Gideon sertçe, Duskwalker'ın omzunu sarsarak. "Böyle üzerimde uyuya kalma."

Aleron sarsıldı ve arkasına yaslandı.

Sonra neredeyse üzerine atladı ve Gideon'un şok içinde ciyaklamasına neden oldu çünkü büyük, yoğun kollar onu sardı. Aleron'un kanatları bile onu çevreleyerek gövdelerinin birbirine geçmesini sağladı. İri, ağır Duskwalker onları yan yatırdı ve rahat edene kadar kıvrıldı, bu da neyse ki Gideon'un ezilmesini engelledi. Etraflarını karanlık sarmıştı ama bu onu ne rahatsız ediyor ne de korkutuyordu. Aksine, Tenebris'te sürekli parlayan ışığa kıyasla bunu rahatlatıcı buluyordu.

Yumuşak, kabarık tüylerle dolu bir ağız ve yüzle savaşıırken, kollarını Duskwalker'ın sıkı tutuşundan kurtaramadı. "Bu kadar büyütecek ne var?" Gideon bir santim yer açmak için kıpırdanıyor ama başaramıyordu. "Bunu son iki seferde yapmamıştın.

uyuduğun zamanlar."

"Kalbim sana sarılmamı söylüyor," dedi Aleron yumuşak bir sesle, kafatasının çenesini şakağına dayayarak. "Kanatlarım benim için çok değerli ama seni yakın ve koruyucu kucaklarına almak için yanıp tutuşuyorlar. Bunu soydaşlarım dışında hiç kimse için hissetmemiştim. Bunu senin için hissetmek benim için çok şey ifade ediyor."

Bu samimi kucaklaşmayı reddetmek için ağzını açtı, az önce birlikte yaptıkları şeye kafa karışıklığı eklemek istemiyordu ama hemen dudaklarını kapattı. Aleron başını geriye atmış ve kanatlarının sığınağına ait olan rahatlatıcı karanlığın içinde ona bakıyordu.

Ona bakarken kaşlarını çatmaktan kendini alamadı. *Gözleri her zamankinden daha mı parlak pembeydi?* Onları daha önce hiç bu kadar yoğun pembe renkte görmemişti, en azından yüzüne doğru değil. Ingram, evet.

Göz küreleri karanlıkta doğal olarak daha parlak görüneceğinden, ışık eksikliğinden dolayı bunu bir numaraya bağladı, değil mi? Yine de yakışıklı sayılırlardı.

Az önce aletlerini birbirine sürttüklerinin ve Gideon'un muhtemelen yapmaması gerekirken Aleron'la son derece samimi bir ana daldığının farkında olmasının bir faydası olmadı. Lanet olsun, Aleron'un siki hâlâ aralarında duruyordu. İşlerin bu kadar ileri gitmesini ya da kendi boşalmasını hiç istememişti ama bedeni düşüncelerini ele geçirmişti.

Sanırım ondan etkilendim ve bunu yapmaktan gerçekten hoşlandım. Bunu düşünmek bile aletin seğirmesine neden oluyordu, sanki ikinci bir tur istiyordu. Bir kere yeterliydi.

Bunların hepsi Aleron'a ne istediğini, kendine nasıl dokunacağını ve birinden nasıl zevk alacağını öğretmek içindi. Yine de, o kişinin başka bir erkek olmasını gerçekten istememişti. *Hay sikeyim. Bütün meselenin bu olduğunu unutmuşum.*

Peki neden uzaklaşmak istemedi?

Sinir bozucu bir şekilde kulakları ısındı. Aleron'un kanatlarını gevşetmesiyle içeriye süzülen tek ışık kırıntısını incelemek için gözlerini başka tarafa çevirdi.

Tüylü kolları rahattı ve tüyleri onu her yönden destekliyordu. Duskwalker uyuduğu süre boyunca uyanık kalacak olsa da, Aleron tarafından kucaklanmayı umursamıyordu.

Ancak o anda Aleron'un tuhaf bir şekilde çekici yüzüne bakmaktan acizdi. "Yok, sorun değil sanırım," diye homurdandı beceriksizce.

Aleron kanatlarını kaydırđı ve ışık boşluğu kapandı.

Sığ, gölgeli bir kanyonun kenarında duran Gideon kaşlarını çattı ve dudaklarını sıktı. Göğsü mide bulandırıcı, korkunç bir ağrıyla doldu, sanki ciğerleri kalın bir yağla dolmuştu. Ölümünden sonraki hayatın her köşesinin tamamen hoş olamayacağını bilmeliydi.

"Bu da ne böyle?" Gideon inanamayarak sordu.

Gözleri orada öylece *duran* binlerce insanın üzerinde dolaştı. Hiçbir şey yapmadan öylece duruyorlardı! Çoğunun başı öne dönüktü ve yüz ifadeleri gerçekten de duygusuzdu. Sanki huzur içinde uyuyorlarmış gibi gözleri kapalıydı.

Uzaktaki kanyon ve dağlar sayesinde çoğu insan gölgede kalıyordu. Sis her yerde dans ediyor, bu da ortamı daha da ürkütücü hale getiriyordu. Ölülerin ve unutulmuşların vadisi gibi görünüyordu.

Bir başka rahatsız edici husus da hepsinin giydiği farklı tarzdaki kıyafetlerdi. Bazı kadınlar zarif ve modası geçmiş balo elbiseleri giyerken, erkekler de onlarla uyumlu, karmaşık takımlar giyiyordu. Birçoğu başka diyarlara ait olması gereken cübbeler ve kıyafetler giyerken, daha da azı onunkine benzer şekilde giyinmişti.

Farklı dönemlerden binlerce insan bu hüzünlü kanyonda bir araya toplanmıştı. Küçük çocuklardan yaşlı ve baston kullanmak zorunda olanlara kadar farklı yaşları görmezden gelmeye çalıştı.

İnsanoğlunun üzerindeki bu yıkım, burada tanık olunan keder ve üzüntü. Tüm bunlar gereksizdi - eğer dünyaya musallat olan İblisler olmasaydı.

Aleron'un eli onunkini daha sıkı kavradı. Bu onu bu kadar rahatlatmamalıydı ama sanki bunu yaparak bir düzine rahatlatıcı kelime söylemiş gibi hissetti.

"Bunlar burayla hiçbir bağı olmayan ya da burada tanıdıkları diğer insanlarla hoş anıları olmayan insanlar," dedi Aleron sessizce, sanki biraz da tedirgin olmuş gibi. Gideon kafasını çevirip kafatasına baktığında, Aleron başını öne ve yana eğdi. "Sadece güçlü bağlara sahip olanlar anılarında aktif olabilirler. Aksi takdirde, Weldir bana buraya geldiklerini ve tüm mutlu anıları çaldıklarını söyledi."

"Kahretsin," diye homurdandı Gideon, boğazını sıkan umutsuz duygunun gerçekten fiziksel olarak hissedilmesini diliyordu. Bakışlarını tekrar boş insanlara çevirmekten kendini alamadı; gözleri pişmanlık, acıma ve *korku* içinde kırışıyordu. "Bu... Emerie buraya gelmeden önce olduğum yer burası mı? Eğer ayrılırsak gideceğim yer burası mı?"

İblisler ya da Duskwalker'lar tarafından öldürülmedikleri için anne ve babası da burada olmayacaktı. Beau yenmiş olsaydı en mutlu anılarının bir parçası olacaktı ve Emerie... o şimdi Ingram'la birlikteydi. Hayatındaki diğer insanlar onun için ne kadar değerli olsalar da, onların en mutlu anılarında yer alacağından şüpheliydi.

Tam düşünceleri dönmeye başlamıştı ki, ağır, tüylü siyah bir kanat sırtını ve karşı tarafını sardı. Aleron onu kendine doğru çekti ve omzu onun tüylü gövdesine çarptı.

"Seninle tanışmadan önce neredeydin bilmiyorum ama gitmene izin vermeyeceğim," dedi Aleron, ses tonunda verdiği söze güven vardı. "Her zaman senin yanında kalacağım."

Gideon ona zayıf ama minnettar bir gülümseme gönderdi. "Bunu söylediğin için teşekkürler." Şüpheleri vardı.

Aleron burada arzularıyla daha uyumlu olabilecek bir kadınla henüz tanışmamıştı. Duyguları ne olursa olsun, Gideon

bir kokusu yoktu ve çocuk üretmiyordu - Duskwalker'ların aradığı şeyin büyük bir kısmının üreme olduğunu varsayarsak. Bunun için değilse başka neden bir gelin arasınlar ki?

İnsanlar her zaman bir çocuk istemezdi; seks daha çok zevk almak ve sevdikleri kişiyle bağ kurmakla ilgiliydi. Ancak Duskwalker'ların genel olarak düşünce ve davranışlarında daha hayvani oldukları çoktan ortaya çıkmıştı. Aleron bile çoğu zaman içgüdüleriyle hareket ediyordu.

Sonra tekrar. Ingram, Emerie'nin kısır olmasına aldırıyor gibiydi. Emerie'nin İblis Avcısı rütbesine yükselmek için bunu kendine yapmayı seçtiğini duymak... üzücüydü. Çünkü pişman olduğu çok açıktı.

Ingram'ı teknik anlamda 'kayınbiraderi' olarak kabul ettiği andı. Tüm kalbiyle ve mutlak bir güvenle, Emerie'ye sahip olduğu sürece bir sakıncası olmadığını söylemişti.

Gideon'un gözünde bu, en saf haliyle sevgiydi. Aynı cinsiyetten çiftlerde gördüğü sevginin aynısıydı.

İnsanlar evlat edinebilirdi, ancak bu, ailelerini akraba olmayan bağlarla genişletme, kan nedeniyle bir 'gereklilik' olmayan koşulsuz bir sevgiyi paylaşma dürtüsüydü. Hiçbir kazaya yer vermeyen seçilmiş bir aile. Bu yolculuktaki her adım planlanmış ve kollar isteyerek açılmıştı.

Eğer bu saf, seçilmiş aşk Ingram tarafından kabul edilebiliyorsa, o zaman Aleron'la arasında da bir aşk mümkün demektir. Bu, Aleron artık öldüğüne göre bir geline sahip olabilse bile böyleydi.

Ama... bunu ister miydin ki? Bir gelin büyük, kırılmaz, bağlayıcı bir ilişki gibi görünüyordu. Bir Duskwalker eşleşmesinde insan olmak ağır bir yük mü olacaktı yoksa aydınlatıcı mı olacaktı? Özellikle de insanlığı bu kadar az olan biriyle?

Bu kararı yalnızca kendisinden önceki insanlara dönüşmek istemediği için vermezdi. Bu dünyada Gideon'un herhangi biriyle bağ kurması için hiçbir neden yoktu. Onun varlığı tamamen anlamsızdı - ikisi de hayatta değildi.

Aleron da Gideon'u seçmek zorunda kalacak. *Dün söylediklerine bakılırsa, bunu zaten düşünüyor muydu gibi görünüyor.* Ama Gideon bu diyarda gerçekten arkadaş olduğu ilk insandı.

Bir yanı bu korkunç kayıp ruhlar kanyonuna inmek, bir kadını uykusundan uyandırmak ve ona bu koca şapşala aşık olmasını söylemek istiyordu. Hatta Aleron'un ne kadar harika biri olduğunu, tüm tuhaflıklarına rağmen tatlı, düşünceli ve çekici olduğunu anlatarak ona yardım bile edebilirdi. Aleron'un parlak zırhlı şövalyesi, gelin çöpçatanı, kankası olabilirdi. Yolun her adımında yumruğunu havaya kaldırıp onu destekliyordu.

Ancak, bu düşünce kalbinin içini boşalttı.

Gideon, Aleron ve kadınının el ele tutuşup sahte gün batımına doğru uzaklaşmalarını izlerken onlara el sallamak zorunda kalacak ve kendisini uyuyan bir Hayaletten başka bir şeye dönüşmeden bırakacaktı. Bu aynı zamanda... artık Aleron'un yanında olmayacağı anlamına da geliyordu.

Ben... onu hatırlamayacaktım bile. Nedense bu, göğsünün içinde yüzen ruhuna kadar battı. *Onu ya da burada yaptığımız her şeyi, onun ve bu dünya hakkında öğrendiğim her şeyi unutmak istemiyorum.*

Diyelim ki ikimiz de sihirli bir şekilde hayata döndük. Neredeyse utancından yüzünü avucuna vurmak istiyordu. *Kıçımı karacaktı.*

Gideon ortağının arzularına uymaktan mutlu olsa da, çok fazla sabır göstermeden bunun onlar için işe yarayacağını düşünemiyordu. Aleron'un Gideon'u ikiye bölmek için önce alarak öğrenmesi gerekecekti. Elbette, bir göt deliği bir kadının amından çok daha fazlasını kaldırabilir, iyileşebilir ve oldukça esnek olabilirdi ama bunun da bir sınırı vardı.

Aleron'un aleti bu sınırları aşabilir.

Lanet olsun. Ingram boyut olarak Aleron'a benziyorsa, nasıl uyumlu olabilirler? Emerie'nin herhangi biriyle ilişkiye girdiğini düşünmek bile öğürmesine neden olsa da, özellikle de daha önce kendisiyle şu anda elini sıkkan canavar arasında olanlardan sonra, yine de merak ediyordu.

İkisinin birlikte sevişme deneyimlerini düşünmek bile aletin pantolonunun içinde sarsılmasına neden oluyordu.

Aleron uyandığında Gideon'un boynunu yalamaya başlamıştı. Sürekli, aralıksız yalıyordu. Gıdıklandığı için kıvranmıştı, özellikle de o uzun mor dil kulağının orasına burasına değdiğinde, ama bu sadece sertleşmeye başlayana kadardı. Dayanılmaz bir şekilde.

Duskwalker ona doğru itmeye başladığı anda, onları ayırmak için hızla Aleron'un göğsünü itti. Aleron'un uyuduğu saatler boyunca düşünceleri hızlı ve çelişkili olmuştu. Utanç vicdanında hiç yer etmemişti ama kendi davranışından duyduğu utanç ve biraz da çekingenlik onu defalarca dürtmüştü. Uyarılma ve şefkatli duyguların soğuk ve sıcak karmaşası da öyle. Endişeli ve şaşkın. Neşeli ve tatmin olmuş.

Bir insan aynı anda bu kadar çok duyguyu nasıl yaşar? Anlamsız hayatları ne zaman heyecan verici bir şeye dönüştü?

Tüm bu süre boyunca Aleron'un dikişlerini okşayarak aletin tekrar yapmaları için dışarı çıkmasını sağlamayı düşünmesi de yardımcı olmadı. Belki ikinci seferde gerçekten meni üretmiş olabilirdi. Siklerinin engellenmesinden ziyade, bu dünya tarafından döllerini engellenmişti.

En azından aralarında arzu ve şehvet mümkündü ama bunun bir gelecekleri olması için yeterli olacağını düşünmüyordu.

Neden şu anda bunu düşünüyorsun ki?

Önünde uzanan tüm olasılıklar ve bilinmeyen geleceği hakkında çıldırmış bir halde, sonunda

Aleron'un kanadının güvenli battaniyesi. Sonra da Duskwalker'ın elini çekti.

"Hadi, yola devam edelim." Uzağı, sisli ve zor görülebilen bir dizi dağın arasındaki boşluğu işaret etti. "Neredeyse vardık dememiş miydin?"

Bundan sonra beni nereye götürecek merak ediyorum.

Gideon yanlarında yürüdükleri kederli insan kanyonuna bakmaktan kaçındı. Kanyonun kilometrelerce uzun görünmesinden nefret ediyordu ve zihninden, yolculukları boyunca bu kadar *iç karartıcı* başka bir şey olmaması için dua ediyordu.

Umarım bu diğer Duskwalker da Aleron kadar iyidir.

Aleron durakladı ve hoşnutsuz bir oflamayla Gideon'a kıpırdamamasını söyleyerek elini bıraktı. *Elini bırakmak istemiyorum.* Onu tutmak hoşuna gitmişti. Güzel bir histi.

İnsan yere eğildi, bir Mavka gibi tek elinin üzerinde çömelerek ilerledi, sonra önlerindeki hayvana uzandı. Hayvan geri çekildi, toynakları birbirine geçti, vücut dili temkinli ve temkinliydi. Başını hırıltılar çıkararak sallayan hayvan, Gideon yaklaşmaya devam ederken ona baktı.

Sonunda avucunu yaratığın boynunun yan tarafına yerleştirmeyi başardı. Aleron'un bir erkeğin güzelliğini tanımlamak için uygun bir kelime olduğunu öğrendiği *yakışıklı* yüz hatları, ışıltılı bir hayranlık ifadesine dönüştü. Yeşil gözleri irileşti, sanki bu hayvana dokunduğuna inanamıyormuş gibiydi. Yanakları bile neşeyle pembeleşti.

Aleron nedenini bilmediği bir şekilde içinde hiç de hoş olmayan bir duygu hissetti. Görüşü, görmeye alışık olmadığı ve onun için alışılmadık bir renk olan yeşile kaydı. Bu duygunun adını tam olarak bilmiyordu ama zehirli bir yılanın dişleri gibi içine batmıştı.

Keşke o da bana böyle bir ifadeyle baksa. Aleron kendisine yöneltilmiş benzer bir şey görmüş olabilir ama bu yoğunlukta değil. *Bana sadece böyle bakmalı.*

O huşu ve sevimliliğin kendi kafatasına yönelmesini istiyordu. Kesinlikle bu yaratıktan daha iyiydi.

Kürkü kaba kahverengisinden daha uzun ve kabarıktı. Boynuzları da daha uzun olmasa da daha kalındı. Ayrıca güzel kanatları vardı ve iki ayağı üzerinde durabiliyordu. Aleron bu küçük *şeyden daha* güçlü, daha büyük, daha akıllı ve daha iyiydi.

"Bu çok havalı," dedi Gideon sessizce, boynundaki kısa kürkü okşarken.

İşıldayan yüzünü Aleron'a çevirdi, gülümsemesi o kadar genişledi ki yanaklarındaki gamzeler derinleşti ve daha belirgin hale geldi. Her nasılsa, içindeki küçük kızgınlığın bir kısmı sönmüştü.

"Gel," diye fısıldadı, diğer elini uzatıp parmaklarını ona doğru sallayarak işaret etti. "Yavaşça ama. Köydeki kedi gibi ürkütme onu."

İçinden akan iğrenç zehirle, yaklaşması bu yaratık için muhtemelen güvenli değildi. Aklının bir köşesinde onu tutup başının üzerine kaldırmak ve tıpkı Weldir'in onu uçurumdan attığı gibi fırlatmak vardı.

Gideon'dan her türlü heyecan verici kelimeyi öğrenmişti ve artık iletmek istediği şeyin gücünü gösterecek bir şeye sahip olduğu için oldukça memnundu. *Lanet, lanet, bok, kahretsiz.* Sert kelimelerdi ama hem olumlu hem de olumsuz pek çok şey ifade edebiliyorlardı.

Çekincelerine rağmen Aleron temkinli bir şekilde yaklaştı çünkü Gideon'un ondan istediği buydu ve bu küçük insanı mutlu etmeyi arzuluyordu. Gideon'u nasıl mutlu edebileceğini ve yüz hatlarında sık sık beliren umutsuz, ciddi ifadeyi nasıl silebileceğini düşünmeye başlamıştı.

Aleron'u neşeyle ilişkilendirmesini istiyordu, böylece bu erkeği gelini olmaya ikna edebilecekti. Ya da damat. Ya da ona ne denmesini istiyorsa.

Aleron sürünerek yaklaşıp alçaldığında, Gideon'un ötesindeki sürü geri çekildi. Şaşırtıcı bir şekilde, okşadığı hayvan da en az Aleron kadar arkadaşının büyüüne kapılmış görünüyordu ve olduğu yerde kaldı.

Aynı derecede itaatkâr davranarak Gideon'un sevgisi için Aleron'la savaşmak istiyordu. Gözbebekleri kıpkırmızı parladı.

"Nedir bu?" Aleron alçak bir ses tonuyla sordu, adını öğrenmek istiyordu ki en sevmediği canavar olarak zihninde yer etsin.

Burada muhtemelen İblisler tarafından yenmiş birçok yaratık vardı. Özellikle bu yaratıkları ilk kez görmüyordu.

Onun gibi, o da hiçbir şeyin kokusunu alamıyordu. Aleron onun korkusunun kokusunu alamıyordu ve muhtemelen

yaklaşırken herhangi bir düşmanlık kokusu da alamıyordu.

"Sanırım bunlar impala antilobu," dedi Gideon mırıldanarak ve sakın bir sesle, Aleron yanlarına geldiğinde antilobu sakınleştirmeye çalışarak. Çenesinin altına bir çizik attı ve Aleron'un tek düşünebildiği, bunu kemikli olanına yapmasını nasıl istediği idi. "Onlar hakkında bir şeyler okumuştum ama bildiğimiz kadarıyla Austrális'te soyları tükenmiş. İblisler geldiklerinde ortadan kaldırdıkları ilk hayvanlardan biriydi."

Konuşurken, diğer elini Aleron'un çıkıntılı beyaz eklem kemiklerinin arkasından geçirdi ve canavarın boynuna doğru yönlendirdi. Gideon'un rehberliğinde boynu okşadı.

İlk başta duyduğu küçümseme tüylerinin kabarmasına neden olsa da, kısa sürede farkında olmadan duyduğu hayranlığın gölgesinde kaldı. Gözlerindeki yeşil parlak sarıya dönüştü ve o da coşkuyla yaratığı okşamaya başladı.

Cüssesine rağmen kendini güçlü hissediyordu, kürkü sertti ama yine de kendini tutuşunda bir zarafet vardı. Uysalca başını salladı ama sonunda Aleron'un zarar vermek istemediğini anladığında sakınleştirdi... şimdilik.

Zarif - o böyle görüyordu.

"Bu antilopla aynı boynuzları paylaşan bir Mavka var," diye açıkladı Aleron, kendisinininkine benzeyen uzun, spiral boynuzlara bakarak. Ancak, onunkilere kıyasla daha yuvarlak ve inceydiler ve uzunlukları boyunca küçük, engebeli halkalar uzanıyordu.

"Özelliklerinizi ilk yediğiniz şeyden aldığınızı söylemişsiniz, değil mi?" Gideon onun sırtını okşarken fısıldadı ve kısa, yukarı doğru kıvrılan kuyruğu keyifle titredi. "O zaman bu Duskwalker epey yaşlı olmalı, uzun zamandır ortalıkta görünmediklerine göre."

"Emin değilim." Aleron kaç yaşında olduğunu bile bilmiyordu.

Gideon ona tuhaf ama şefkatli bir gülümseme yönelttiğinde Aleron'un tüm benliği erimek istedi. O kadar güçlüydü ki gamzeleri bir kez daha belirginleşti ve yanaklarının üst kısımları bile gözlerini yumdu.

Gideon nazik ve içten bir sesle, "Bunu söylemenin muhtemelen tuhaf olduğunu biliyorum ama bunun için teşekkür ederim," dedi. Kafatası keskin bir şekilde eğildi. "Ama ben hiçbir şey yapmadım."

"Burada, Tenebris'te yanında kalmama izin vermeseydin asla vahşi bir hayvanı sevemezdim. Bunu asla deneyimleyemezdim ve bu gerçekten gerçeküstü." Gideon yaratığa bir kez daha bakmadan önce yüz ifadesi yumuşayarak Aleron'un kalbini kabartan bir hal aldı. "Oldukça nadirdir. Gerçekten de köyden uzaklaşmanız gerekiyor ama daha önce bir geyik görmüştüm. Ona dokunmayı bırak, yaklaşmadım bile, çünkü herhangi bir şeye karşı gerçekten ürkektirler. Bir kurt ya da dağ kedisi olsaydı daha da havalı olurdu - çünkü onlar gerçekten tehlikeli."

"Bu isimleri bilmiyorum," diye itiraf etti Aleron ama bilgi eksikliğinden dolayı utanç duymuyordu.

Gideon bu konuda çok anlayışlı ve hoşgörülüydü ve emin olmadığında bunu giderek daha rahat ifade etmeye başlamıştı.

Belki de birlikte geçirdikleri zamanın çok kısıtlı olmasından kaynaklanıyordu ama Ingram tesadüfen ona kendini yetersiz hissettirmişti. Bilerek yapmamıştı - akrabası sadece onunla paylaşabildiği kadar çok bilgi paylaşmak istemiş, öğrendiği her şeyi heyecanla anlatmıştı. Yine de aralarında devasa bir insanlık boşluğu olduğunu fark etmişti.

Artık ikiye bölünmüş tek bir varlık değillerdi. Ingram kendi başına bir insan olmuştu ve Aleron bazı açılardan geride kaldığını hissetmişti. Kendini aşağılık hissetmişti.

Diğer yarısı o kadar değişmişti ki, içsel benliği neredeyse tanınmaz hale gelmişti.

Birlikte geçirdikleri zaman boyunca, Gideon onun içindeki bu güvensizlikleri silmeyi başarmıştı. Aleron'a bunun onun hatası olmadığını ve potansiyelinin olduğunu, sadece önce bunu öğrenmesi gerektiğini söyledi. Gideon onu zihninden kalbine ve hatta bedenine kadar kabul etmişti.

Aleron'un eksikliğini hissettiği her şeyi memnuniyetle karşıladı ve sonra da ona cesaretlendirmenin gelişmiş bir versiyonuyla geri verdi. Bu ona, üzerinde bir yargının gölgesi olmadan, kırık dökük ve birbirinden kopuk düşüncelerini ifade etme özgürlüğü verdi.

Aleron bunu takdir ediyordu ve küçük insanı bu kadar derinden önemsemesinin nedenlerinden biri de buydu.

Hatta ondan bana vücudum hakkında bir şeyler öğretmesini istedim ve o da bunu kabul etti. Gözbebekleri başının arkasında mor renkte titreşiyordu. *Ve o da tahrir oldu.*

Bunun verdiği sevinç sık sık kol ve bacaklarını titretiyor, tekrar dokunma isteğiyle parmaklarını büküyordu.

"Onları görürsek sana gösteririm," diye teklif etti Gideon, bir kez daha o koşulsuz kabulü göstererek. "Eminim onları daha önce görmüşsünüzdür. İblisleri öldürdükleri için kurtlar hâlâ oldukça yaygın." Sonra omuz silkip ayağa kalktı ve antilobun irkilerek uzaklaşmasına neden oldu. "Dürüst olmak gerekirse, bu adamlara ne dendiğini bilmemin tek nedeni onlarla ilgili bir kitabı kopyalamış olmam. Bir tanesinin taslağının izini sürmek zorunda kaldım, muhtemelen bu yüzden bana yapışıp kaldı."

Aleron da Gideon'u takip ederek ayağa kalktı. Elini insana uzattı ve insan isteyerek elini tuttuğunda göğsünde gıcıklayıcı bir sıcaklık filizlendi.

Aleron hep böyle hisseder, onun küçük elinin kendi elinin kıvrımlarında nasıl hissettirdiğine bayılırdı. Gideon'un hafızasının zayıflayabileceğine dair endişeleri bu süreçte bir anda yok oldu.

"Haydi," diye emretti Gideon, onu harekete geçirecek kadar çekerek.

Nazikçe çekiştirmesi gereksizdi; onu her yerde takip edebileceğini fark etmeye başlamıştı bile. Gideon onun yanında kaldığı sürece nereye götürüldüklerini umursamayacaktı.

"Sonunda o ürkütücü kanyonu geçtiğimize sevindim ama yine de arkadaşınla buluşmamız gerekiyor, değil mi? Şey... kardeşimle, gerçekten."

Gideon ona baktığında ve yeşil gözleri soluk pembe gözbebekleriyle birleştğinde, bu delici derinliklerde herhangi bir korku ya da çekingenlik olmadan ona baktığında, şaşırtıcı bir şey mutlak bir kesinlikle kafasına dank etti.

Onu hiçbir yere kadar takip etmezdi; Gideon'un kendi ölümüne kadar ona eşlik etmesine seve seve izin verirdi.

Yanında bir göl bulunan bir uçurum duvarına vardıklarında Aleron buranın boğa boynuzlu, ayı kafataslı Mavka'nın, Merikh'in evine çok benzediğini düşündü hep.

Ancak, büyük, çağılayan bir şelalesi yoktu - göl suyu hiçbir yerden gelmiyor gibi görünüyordu - ve kumlu bir kıyının hemen yanında dev bir düz kaya parçası vardı. Ağaç yoktu, mağara girişi yoktu ve uçurum duvarları bölgeyi çok daha sıkı ve bir vee şeklinde çevreliyordu.

Tenebris'in içindeki su, oradan ayrıldıktan sonra kişinin vücudunda kalmıyordu ve bir kokusu da yoktu. Herhangi bir besin maddesinden yoksundu ve sıcaklığı onları çevreleyen havayla aynıydı.

Gideon hiçbir zaman kumlu kıyısına gidip, birçok insanın yaptığını gördüğü gibi umutsuzca su içmeye çalışmadı. Ne içmeye, ne yemeye, ne de uyumaya ihtiyacı vardı.

"Buradayız," diye açıkladı Aleron, düz kaya parçasının üzerine kıvrılmış Mavka'yı işaret ederek.

Kayanın kendisi koyu griydi ama sarmalanmış Mavka gece gökyüzü kadar siyahtı. Pullarında Ingram'ınki gibi mavi bir parıltı yoktu, onun yerine parıldayan bir gökkuşağı parlaklığı vardı.

Gideon ellerini ince beline koyarak gri tuniğinin parmaklarının etrafında dolanmasına neden oldu ve kaşlarını çatarak bakışlarını etrafta gezdirdi. Küçük bir rüzgâr fırtınası açık kahverengi saçlarının sağa doğru savrulmasına ve alnının kenarında dans etmesine neden oldu.

"Bir şey mi kaçırıyorum?" Gideon sonunda bakışlarının onun üzerine düşmesine izin verdi. "Ben-" Nefes nefese kaldı ve geri çekildi, Mavka hareket ettikçe dudakları aralandı.

Mavka'nın arkasında oldukları için, kuyruğunu kaldırırken kendini geriye doğru çekti, böylece kendi belini kendi üstünden çözebildi. Tamamen esnekmiş gibi, yüzünü onlara dönmek için döndü ve vücudunun üst ağırlığını sabitlemek için elleriyle yürüdü.

Onu rahatsız edenleri inceleyen beyaz gözbebekleri, yılan kafatasının kemiklerine karşı parlıyordu. Boynuzları siyah olduğundan, üzerindeki tek gerçek renk, güneş ışığının vurduğu yerlerde dans eden gökkuşaklarının küçük parıltılarıydı. Boynuzlarının şekli yuvarlaktı ama aşağıya doğru bakan bir kanca gibi geriye doğru kıvrılmıştı.

Aleron bunların hangi hayvana ait olduğunu bilmiyordu, sadece kafatasının - ve vücudunun büyük bir kısmının - doğası gereği yılan olduğunu biliyordu.

Güçlü, insansı gövdesi kendi vücuduna benzer kaslarla esniyordu, onunkinden çok daha genişti ama yine de zayıftı. Köprücük kemikleri, kalçaları ve kaburga kemikleri görülebiliyordu, ancak göğüs kafesinin büyük bir kısmı etinin altında kalmıştı. Bununla birlikte, son derece uzun kuyruğunun son birkaç ayağı dışında omurgasının çoğu açıktaydı.

Balık yüzgeçleri kuyruğu boyunca, sırtının ortasından başlayıp aşağıya kadar devam ediyordu. Kolları boyunca da devam eden yüzgeçleri vardı ama burada farklı görünüyorlardı - fırırlar yerine omurgalı yüzgeçler gibi. Griydiler, insana benzeyen gövdesinin daha yumuşak olan alt kısmına benziyorlardı.

Aleron'un bildiği kadarıyla, bacakları olmayan tek Mavka oydu. Boynundan aşağı solungaçları olan tek kişi de o olabilirdi. Mavka'nın gözbebekleri, sürekli uykusunu bozmaya kimin geldiğini değerlendirdikten sonra, sonunda beyazdan turuncuya dönüştü -

doğal rengine bürünmüştü. Yaklaşmadı, kaya parçasının üzerinde durup ellerine yaslandı ama yılan kafatasını Gideon'a doğru

eğdi.

Daha sonra gözbebekleri merakla koyu sarıya döndü, muhtemelen insanın neden kaçmadığına şaşırmıştı. Sonra kafatası

Aleron'a doğru.

"Vay anasını," diye homurdandı Gideon. "Devasa olduğu konusunda beni uyarabilirdin."

Şaşkınlığı nedeniyle Aleron önce insanı üzdüğünü düşündü. Ancak Gideon'a bakıp yüz hatlarının soğuduğunu ve Mavka'yı dünyayı incelediği gibi incelediğini fark ettiğinde, onun sadece aklından geçenleri söylediğini anladı. Bunu sık sık yapar, düşüncelerini yüksek sesle söyler, aralarındaki sessizliği doldurmak için bunları Aleron'la paylaşırdı.

Aleron bunu takdir etti, çünkü bir sohbeti nasıl başlatacağını her zaman bilemezdi.

"O kadar da büyük değil," dedi Aleron iç geçirerek ve güvenli olduğunu göstermek için yaklaşımadan önce. Mavka en ufak bir saldırganlık belirtisi bile göstermemiş olsa da, her halükarda küçük insanına zarar vermesine izin vermeyecekti. "Sadece uzun bir kuyruğu var."

"Elbette." Gideon başını sallayarak selamlamak için elini uzatacak kadar yaklaştı. "Merhaba. Benim adım Gideon.

Sizinle tanışmak bir zevk."

Mavka, Gideon'un elini incelemek için kafatasını aşağı çevirdi, başını bir o yana bir bu yana çevirerek sessiz bir tıkırtı çıkardı. Sarı gözleri daha da karardı.

Hiçbir şey söylemedi ve baş hareketleri Aleron'un şimdiye kadar ondan gördüğü en fazla etkileşimdi. Genellikle Mavka sessizce ona bakar ve sonunda kuyruğunun kozasına çekilirdi.

"Onu sallaman gerekiyor. Bu bir insan selamlaşmasıdır." Aleron'un omuzları geriye doğru yuvarlandı ve göğsünde gurur kabarıırken kanatlarını hafifçe çırttı. Mavka'nın bilmediği bir şey biliyordu. Bunun onu daha zeki yaptığını varsayıyordu. "Sana göstereceğim."

Gideon'un elini tuttu ve dikkatle sıktı.

Gideon'un gözleri mizahla parlıyordu, bunu ilk kez yaptıklarının anısı aralarında yayılıyordu. Sonra elini bir kez daha Mavka'ya uzattı ve onu hoş bir ifadeyle yaklaştırdı.

Aleron yumuşak bir sesle, "Yavaşça," dedi.

Şaşırtıcı bir şekilde Mavka elini uzattı. Aleron gibi, onun da büyük eli Gideon'unkini kavradığı gibi yuttu. Mavka önce yukarı, sonra aşağı sallandı ve Gideon'u ayaklarından çekerek yüzünü toprağa çarpmasına neden oldu. Gideon'un yere çarparken çıkardığı rahatsız edici sesle Aleron'un tüm vücudu öfkeyle şişti.

"Nazikçe dedim!" Kükredi, görüşü koyu kırmızıya dönüştü.

Görüş alanının bir köşesinde, Mavka'nın gözbebekleri normalden daha parlak bir turuncu renkte parladı. Aleron onun temkinliliğini ya da suçluluk duygusunu umursamıyordu. Hele de Gideon'un ayağa kalkmasına dikkatle yardım etmesi ve onu hiçbir ağırlığı yokmuş gibi kaldırmaması gerekirken.

"Sen o-" Adamın sağlığını kontrol etmeyi bitiremeden Gideon kükreyen bir kahkaha attı.

"Buna ikinci kez kandığıma inanamıyorum!" Ayağa kalktığında dudakları parlak bir sırıtişla kıvrıldı. Pantolonunda var olmayan kirleri temizledi. "Gücünüzü nasıl kontrol edeceğinizi bilmediğinizi ilk seferinde öğrendiğimi sanırdınız." Yeşil gözleri önce Aleron'un, sonra da Mavka'nın gözlerine takıldı ve bu onu daha da güldürdü. "Hey, bunun için endişelenme. Sadece bir saniye kadar acıdı. Dediğim gibi, benim adım Gideon. Seninki ne?"

Gideon bir kez daha Mavka'ya döndü, gülümsemesi devam ediyordu. Bu duruma çok daha çabuk uyum sağlamıştı ve kolayca adapte olabilen bir kişiliği varmış gibi görünüyordu. Emerie, Mavka ve bu dünya hakkında öğrendiklerini büyük bir güçle kabullenmişti.

Memnun bir heyecan tüylerini kabartırken kanatları sırtına doğru gerildi. Gideon, akrabalık bağının genellikle kaotik ve düzensiz doğasına *mükemmel bir şekilde* uyacaktı.

Mavka yanıt vermeyince, Aleron bakışlarını isteksizce güzel insandan uzaklaştırdı. Mavka kuyruğunun içine saklanmaya niyetlenmiş gibi geri çekilmesine rağmen, sonunda öne doğru kaydı. Belki Aleron'un sık sık yaptığı gibi Gideon'un sıcak ve misafirperver ifadesinden büyülenmişti, belki de erkeğin güzelliği onu çekmişti, yavaşça kendini uzattı.

"Bir ismi olmayabilir," dedi Aleron, çünkü kendisi ve soydaşları isimlerini ancak Raewyn -Dünya'da tanıştığı dışı bir Elf- ve Merikh'in iyiliği sayesinde almışlardı.

Aleron'a tısladı.

"Yani, bir adın var mı?" Gideon kaşlarından birini kaldırarak sordu ve o da başını sallayarak cevap verdi. "O zaman neden..." Gideon'un bakışları da öyle. Sonra gözleri derin bir düşünce ve neredeyse... şüpheyile kısıldı. "Sen... sen konuşuyorsun, değil mi?"

Gözleri parlak sarıya dönen yılan Mavka mesafeyi o kadar hızlı kapattı ki Aleron bile şaşırdı. Gideon'un onu durdurma şansı yoktu, insan refleksleri ona kıyasla çok yavaştı.

Mavka onun elini tuttu ve alt tarafını kavradı, diğer eliyle de üst tarafını sıvazladı.

Gideon'un üzerinde yükselip iki eliyle onun elini tutarken, kuyruğu gövdesini desteklemek için bedeninin altından kayarken hiçbirini kıpırdamadı. O an sanki Aleron olmadan özel, konuşulmamış bir konuşma yapıyorlarmış gibi samimi görünüyordu.

Ne bu durumdan ne de gözlerinin koyu yeşile dönmesinden hiç hoşlanmamıştı. İmpala antilobuyla birlikte göğsünde kıvrılıp duran o küçük, iğrenç duygu, bu kez içinde bir yılan şekline bürünerek tekrar sokuldu.

Mavka'nın kendisini kasıtlı olarak sessiz konuşmalarının dışında bırakıyor gibi görünmesinden hoşlanmayarak hızla aralarına girmeye çalıştı.

Aleron hırladı ama Mavka onun yerine elini tutunca hırıltısı boğazında düğümlendi. Tıpkı Gideon'unkinde olduğu gibi, onu iki eliyle birden kavradı ve adı konulamayan ama ağır duygular taşıyan bir nezaketle kucakladı. Yine de Aleron'u bırakmakta gecikmedi ama gözbebekleri parlak sarıydı. Yılan Mavka'nın pozitif bir renk ürettiğini ilk kez görüyordu.

Genellikle, kendi türlerinden biri için bile oldukça utangaç ve çekingen olabiliyordu. Belli ki o daha çok Aleron ise yalnız kalmak için can atardı.

Bastırılmış bir kıkırdama dikkatini çekti ve kafatasını sese doğru çevirdi. Utançtan gözleri kızarıırken, Aleron dişlerini tehditkâr bir şekilde insana geçirebilmek için ayırdı.

Neyse ki yılan Mavka kendi iradesiyle geri çekildi ve yatana kadar kuyruğunun kendi üzerinde kıvrılıp bükülmesine izin verdi. Onları gözlemleyebilmek için başını ve omuzlarını serbest bıraktı.

"Bana ters davranma." Gideon yaklaşımdan önce gözlerini devirdi. "Gerçekten de kıskanç, sahiplenici, Duskwalker'a eşdeğer bir pislik gibi hırladın mı? Sanırım merhaba diyordu."

Kıskançlık mı? Hissettiği şey bu muydu?

"Hayır," diye yalan söyledi Aleron, kafatasını gökyüzüne kaldırarak Gideon'un açıkça yakalandığında yaptığı gibi ısılk çalmaya çalıştı. Ancak, dudakları olmadığı ve mırıldanmaktan başka nasıl böyle bir ses çıkaracağını bilemediği için ısılk çılmadı. "O küçük insan kulaklarıyla beni yanlış duymuş olmalısın."

Gideon burnunun bir tarafı kırıışmış, kaşları derin bir şekilde çatılmış ve üst dudağı bükülmüş bir halde Mavka'ya döndü. Başparmağını Aleron'a doğru sallayarak, "Şu herife bir baksana. Bir bok için yalan söyleyemez."

Yılandan tıslayan bir kıs kıs gülme geldi.

Aleron şakacı bir hırıltıyla kolunu Gideon'un yan tarafına doladı, onu göğsünün yanına doğru sürükledi ve kanatlarını onun etrafına sardı. Kollarının arasında, zayıf insan kendini kurtarmak için çabaladı, bu da gerçekten sıkışana kadar tüm uzuvlarını sıkmasına neden oldu.

Aleron bir kahkaha attı. "İyi yalan söyleyemiyor olabilirim ama seni sonsuza dek tuzağa düşürebilirim."

Gideon tek elini sıkmayı başardı ve Aleron'un kemikli burnunun ucunu kavradı. Sonra alt dişlerinden birkaçına yapıştı ve aşağı doğru çekerken çenesini hafifçe araladı.

"Bırak beni, yoksa bir insanın çeneni çözmesinin nasıl bir şey olduğunu sana gösteririm." Misilleme olarak Aleron onun elinin tamamını ısırды, canını yakacak kadar değil ama onu da yakalayacak kadar. "Lanet olsun. Benden çok daha güçlü olman hiç adil değil."

Aralarındaki tuhaf tartışma Aleron'un bu küçük insanın yanında ne kadar rahat olduğunu gösteriyordu. Gideon sık sık onunla dalga geçmeyi severdi ve bu tür insan şakalaşmalarında yeni olmasına rağmen, Aleron da aynı şeyi yapabilmeyi hızla öğreniyordu - ama kendi tarzında.

Gideon daha zekiydi, Aleron daha güçlüydü, bu yüzden beynini kas gücüyle savaştırdı. Yolculukları boyunca, Gideon onu biraz fazla iğnelediğinde onu omzunun üzerinden atmıştı. Aleron, geçtikleri orman ya da çayırdaki gezindikleri süre boyunca küçük erkeğin kendisiyle mücadele etmesinden her zaman keyif almıştı.

Bana Ingram'ı hatırlatıyor. Akrabalık bağımı. Ama farklı bir şekilde - onu tamamen yeniden şekillendiren bir şekilde. Kişiliğinin tüm bu yeni, benzersiz yönlerini öğreniyordu ve bunları kendisine gösteren kişiye dağıtmaktan mutluluk duyuyordu.

Aleron ölümüyle yeniden doğuyormuş gibi hissetti.

"Tamam, tamam, kabul ediyorum," diye iç geçirdi Gideon sonunda. "Sen kazandın. Sen her zaman kazanırsın."

Bu çok eğlenceli. Bir kıkırdama ile tutuşunu gevşetti.

Bir an Gideon'u tutuyordu, sonra tutmuyordu.

İnsan bir çılgılık atarak kollarından çekildi ve yere düştü. Yılan Mavka'nın kuyruğu ayak bileğine sıkıca sarılınca havaya kaldırıldı. Kolları altında sallanırken baş aşağı sallanıyor, ileri geri sallanıyordu.

"Vay canına, koca adam!" Gideon, Aleron'u aramak için dönerek haykırdı.

Sanki bir güvenlik ve koruma sütunuymuş gibi onu araması bile çok şey ifade ediyordu.

Gözleri kıpkırmızı kesilen Aleron hemen ayağa fırladı ve ileri atıldı. Mavka çok yaklaştığında Gideon'u geri çekti.

"Onu yere bırak!"

"Ne söylediğine dikkat et!" Gideon bağırarak karşılık verdi. "Bunu ciddiye alıp beni düşürebilir."

Aleron bunun neden bir sorun olacağını anlamadı. Gideon neredeyse anında iyileşeceği için zarar görmeyecekti ve Aleron muhtemelen onu yere düşmeden yakalayacaktı.

Mavka'nın gözbebekleri parlak bir sarıya dönmüştü ve bu da ne kadar eğlendiğini gösteriyordu. Uzun kuyruğunun üzerinde dengede duran yılan Mavka, Gideon'u öne doğru getirip Aleron'un başının üzerinde sallandırdı ve öfkesi hızla yatışmaya başladı. İnsanı yavaşça indirerek geri vereceğini düşündü ama Aleron kollarını açtığında Mavka geri çekildi.

Ondan gelen kıs kıs gülüş, öfkenin Aleron'un boğazını bir mengene gibi kavramasına neden oldu. Acı vaat eden vahşi bir hırıltı ondan koptu.

Ve Tenebris'te bu *kalıcı bir* acı olur.

Vay canına, bu çok tuhaf, diye düşündü Gideon, baş aşağı olmaya alışmaya çalışırken. Aslında korkmuyordu, çünkü incinmesi uzun sürmeyecekti.

Teknik olarak kanı olmadığı için başına hücum eden kan ve ısıdan kaynaklanan bir baş dönmesi o l m a d ı . Sadece rahatsızdı. İki ayağının yere sağlam basmasını tercih ediyordu.

Nasıl yüzüleceğini bilmediği için pek iyi bir yüzücü de sayılmazdı. Değiştirmek istediği pek çok şeyden sadece biriydi ama var olmayı bırakmadan önce buna hiç fırsat bulamamıştı.

Bu konudaki tek endişe verici şey, Duskwalker'ın bunu neden başlattığı ve Aleron'u ne kadar üzdüğü idi.

"Ver. Onu. Geri ver," diye yavaşça ve uğursuzca hırladı Aleron, sesi ilk kez karşılaştıkları zamanki gibi korkunç ve yankılıydı

met.

Tüylerinin diken diken olması tüm bu durumdan daha etkiliydi. Gideon bilinçaltında

Kasıkları, bunun şaftını nasıl kabarttığını merak ediyordu. Aleron'u görmek için dönmeye çalışmayı bıraktı.

Deliriyor olmalıyım. Onun sikine dokunuyorum ve şimdi kendi sikimi kontrol edemiyor gibiyim. Bu doğru değildi ama büyüleyici ölüm kafatasıyla yakışıklı Duskwalker'a duyduğu çekim on kat artmıştı.

O aptal antilobu okşamasını izledikten sonra daha da fazla.

Bir kıs kıs gülme daha yüksek sesle, kasıtlı olarak daha belirgin hale geldi. Gideon aniden havada savrulunca şaşkınlık çığlıklarını bastırmak zorunda kaldı.

Bu hızla giderse, boynu kırbaçtan kırılacak.

Yılan Duskwalker'ın dengesiz hareketlerinin nedeni önlerinde çırpınan bir şeydi. Gideon, Aleron'a doğru düzgün bir bakış attığı anda, sahte nefesi onu terk etti ve dudakları aralandı.

"Vay anasını," diye mırıldandı Gideon. "Muhteşem biri."

Havada asılı duran Aleron ilk kez kanatlarını tamamen açmıştı. Boyu göz önüne alındığında, devasa olmalarına o kadar da şaşırmamalıydı. Kanat açıklığı daha fazla değilse bile en az yirmi fit olmalıydı.

Dünyayı tamamen ve tamamen bloke etme kapasitesine sahip bir battaniye gibi hissetmelerine şaşmamalı.

Ve o... havada *zarif*ti.

İnce, derin uğultular seyrek, düzenli ve seyrek bir şekilde püskürüyordu. Ne kadar güçlü olduklarının altını çiziyordu, kendini ayakta tutmak için çırpındıkça tüyleri kabarıyordu.

Gideon her fırsatta, içinde bulunduğu durumu umursamadan onu hayranlıkla izlemeye çalışıyordu. Hayatında gördüğü en etkileyici şeylerden birine tanıklık ederken neden umursasındı ki?

Sonra Aleron pençeleri ve tırnakları hazır, gözbebekleri kızgın bir kırmızı renkteyken doğruca ona doğru atladı.

Korkutucu olmalıydı. Ona nasıl öldüğünü hatırlatmalıydı. En azından itici olmalıydı.

Kesinlikle öyle değildi. Belki de Gideon onu sevgiyle düşündüğü ve ona çok güvendiği için, onu parlak tüyler içindeki tuhaf bir şövalyeden başka bir şey olarak görmesine engel olamıyordu.

İhtiyacı olduğunu düşündüğünden değil.

Devasa kanatlarına rağmen Aleron çevik ve hızlıydı. Yine de Gideon'u yakalayamadı ve bu onu her geçen saniye daha da kızdırdı. Yılan Duskwalker'ın kıs kıs gülmesi ve kıkırdaması onun düzensiz kurtarma çabalarını daha da kötüleştirdi.

Gideon neden bu kadar üzgün olduğundan emin olamayarak ona acıdı.

Kasıtlı olarak Aleron'a yaklaştığında ve alay edercesine ona doğru zıpladığında, bir şey şaşırtıcı bir şekilde netleşti.

Ne yaptığını anladım.

"Hey!" Gideon, Aleron'un dikkatini çekmek için kollarını sallayarak bağırdı. "Beni yakalamaya çalışmayı bırak." "Ama-" Aleron başladı.

"Sadece seninle dalga geçiyor!"

Gideon gülmemek için kendini zor tuttu, gerçekten de zor tuttu ama bu olaydaki mizahı görmeden edemedi. *Aleron'un bana ne kadar bağlı olduğunu gördü ve beni çalmaya karar verdi.* Bir oyuncak gibi, iki kardeş onun için kavga ediyordu.

"Beni yakalamaya çalışmayı bırakırsan, sıkılır."

Gideon bilmeliydi. Bunu Emerie'ye birçok kez yapmıştı. Ondan üç yaş büyük ve dolayısıyla daha uzun olduğu için

Küçük kız kardeşine zorbalık yapmak istediğinde, istediği her şeyi onun başının üstünde sallandırırđı. O, kızın kısa boyuyla alay ederken, kız ona atlıyor, ağlıyor ve geri almak için çığlık atıyordu.

İyi bir kardeşti, onu çok seviyordu ama eline geçen her fırsatta onu iğnelemekten zevk alıyordu. Ne yazık ki bu durum onu birçok kez yere dűşürműş ve kızın yumruklarıyla burnuna vurmasına neden olmuştı - kendi karma versiyonu.

Duskwalker, Gideon'un sözlerinin doğruluğunu göstermek istercesine yılan kafatasını ona doğru çevirdi ve küçük bir hırıltı çıkardı.

Gideon aklına gelen tek şeyi yaptı. Dilini dışarı çıkararak ona orta parmağını uzatırken güldü.

Evet, ahbap. Ben de bir ağabey olarak, seni yakaladım.

Aleron ona uzanmayı bıraktı ve bunun yerine bekledi. Hatta muhtemelen Gideon'un birkaç kez yaptığını taklit ederek kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Sadece yılan Duskwalker'ın Gideon'u sallayıp zıplatmasını izledi.

Duskwalker çenesini açıp yerinden çıkardığında ve Gideon'u devasa çenesinin üzerinde tuttuğunda kalbi neredeyse göğsünden fırlayacaktı.

Hassiktir! Hay sikeyim! Gideon ellerini ağzının kenarı gibi bir şeyi tutmaya hazırladı, böylece yutulmasını engelleyebilecekti.

Boğazının arkası zifiri karanlıktı, dar, klostrofobik bir uçurum gibiydi. İşte *bu* dehşet vericiydi.

Hâlâ vore'dan hoşlanmıyorum!

Gideon'u havada yanlamasına, biraz da Aleron'a doğru fırlattı ama yine de onu yakalamak için dalması gerekti. Gideon bir hamleyle onun güçlü, etli kollarının arasına dűřtü.

Gideon ona güven verici bir başparmak işareti yaparak, "İyi yakalayıştı," dedi.

Görünüře göre bu Aleron'u yatıştırmamış olacak ki derin bir hırıltı çıkardı. Yere dűřmek yerine, gitmek için yukarı doğru utı.

Gideon sadece Aleron'un kolunun üzerinden aşağıdaki Duskwalker'ı kontrol edebilecek kadar özgürdü. Gözbebekleri hâlâ parlak sarıydı ve sonunda bu rengin ne anlama geldiğini ortaya çıkardılar - neşe.

Onlarla oynuyordu, kardeşine sataşıyordu ve bunu dokunaklı bulmaktan kendini alamıyordu. Böyle bir insani özelliği hiç beklemiyordu. Bu, canavarca dış görünüşlerine ve davranışlarına rağmen oldukça sevimli olduklarını daha da pekiştirdi.

Özellikle de şu anda somurtmakta olan Aleron.

Sonra yılan Duskwalker'ın, üzerinde durduğu düz kayadan inmek için ellerini kullanırken kendini tamamen çözmesini izledi. Kuyruğunu bir o yana bir bu yana oynatarak ellerini itti ve kuyruğu kayadan kayana kadar gövdesini yerden uzak tuttu. Hareket ettikçe dikleşti ve sonunda sürünerek suya girdi ve suyun derinliklerinde kayboldu.

Solungaları olmasının bir sebebi olduğunu biliyordum.

"Sen üzgünsün diye gerçekten gidecek miyiz?" Gideon etkilenmediğini göstermek için donuk bir bakış attı. "Evet," diye cevap verdi Aleron, bankacılık dağların üzerinden gitmek üzere ayrıldı.

Gideon elbiselerinin gerçekten uuyormuş gibi hışırdamasını ya da saçlarının hafifçe sallanmak yerine en azından geriye doğru fırlamasını diledi.

İlk kez uçtuğu dűřünüldüğünde, hafif bir adrenalin patlaması yaşamayı tercih ederdi.

Sanki yürüyen biri tarafından taşınıyor gibiydim.

Tek fark, havada yüksekte olmalarıydı, ancak sürekli sis, doğrudan altlarındaki herhangi bir şeyi görmeyi zorlaştırıyordu. Sadece uzaklarda, sanki dünya aniden açılmış gibi, daha fazla ayrıntıyı gerçekten seçebiliyordu.

"Ama onca yolu geldik," dedi iç çekerek.

Aleron onları havada tutmak için ilerlemeyi bıraktı, devasa kanatları artık onları yakından görebildiği için dikkatini çekiyordu. Kanatları her zamankinden daha da kabarık görünüyordu ve yine de o kadar çıktı ki uzanıp en yakın olanına dokunmak istedi.

Bunu yapmadı çünkü Aleron kafatasını öne eğmiş, gözbebekleri koyu yeşil bir renk almıştı. Parmakları Gideon'un dış bacağıının ve kolunun etrafında daha sıkı bir şekilde kıvrıldı ve pençe uçlarının etine saplanmasına neden oldu.

"Bunun yerine geri dönüp o Mavka ile birlikte olmayı mı tercih edersin?" Sesinin tonu oldukça karanlık ve sinir bozucuydu.

Gideon aptalca alaycı bir şeyler söylemek için ağzını açtı ama sonra hemen kapattı. Ağzından aptalca bir şey çıkması için doğru zaman olmadığını anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

Duskwalker'ı daha fazla üzme istemedi.

"şu anda bulunduğum yerden oldukça memnunum," diye dürüstçe cevap verdi Gideon, o anda ona ne kadar güvendiğini göstermek için aşağı doğru kıpırdandı. "Buraya onunla takılmak istediğin için geldiğimizi sanıyordum."

"Ben sadece bize bir yön verdim." Aleron'un tutuşu gevşedi ama ses tonundaki gerginlik yatışmadı. "Bunu yapacağını bilseydim buraya gelmezdim."

"şu anda gerçekten aşırı korumacı davranıyorsun."

Gideon, Aleron'un kemikli alnına alaycı bir fiske vurdu ama anında pişman oldu. *Orospu ocuğu. Bu acıttı!* Orta parmağından aşağı yayılan ağrıyı hafifletmek için elini salladı.

"Sen benimsin," diye homurdandı Aleron, elleri bir kez daha sıkılaşmıştı.

Gideon şaşkınlıkla başını geriye attı, böyle bir bildiri beklemiyordu. *Bunun ne anlama gelmesi gerekiyordu?* Ve neden midesini bulandırdı?

Ugh. Kafam karmakarışık.

"Beni yere bırakabilir misiniz?" Gideon çevrelerini gözlemlemek için beşiğinin ötesine baktı. Gölün yanındaki dağın tepesinde yer alan bir açıklığı işaret etti. "Şuraya ne dersin? Orada bir mağara var gibi görünüyor."

"Şu anda bulunduğun yerden 'memnun' olduğunu söylediğini sanıyordum?" Sonra gözbebekleri nihayet normale döndü. "Sana böyle sarılmak hoşuma gidiyor. Seninle uçmak istiyordum."

"Dürüst olmak gerekirse, daha korkutucu olacağını düşünmüştüm. Daha önce hiç uçmadım." Gideon ona kocaman bir sırıtış attı. "Ama aslında o kadar da kötü değil ve artık sana güveniyorum. Neden önce beni indirmiyorsun? Bir yılan tarafından yutulacağımı sandığım gerçeğiyle başa çıkmak istiyorum, sonra şu mağarayı kontrol edebiliriz."

Mağaranın ağzı Gideon'un ilk kez ılık altında olmayan bir yer gördüğü andı. Artık sürekli aydınlık içinde olduğu için karanlığı arıyordu.

İnsanoğlunun İblisler yüzünden tam tersi bir arzuyla yaşadığı düşünülürse bu komikti.

Aleron'un başı eğildi ve sesi katlanarak yumuşadı. "Sen... bana güveniyor musun?"

İçinden bir kahkaha patladı. "Tabii ki biliyorum. Ne biçim soru bu?"

Aleron'un kanatları hafifçe titrediğinde biraz yükseklik kaybettiler. Kanatlarını çabucak düzeltti ve Gideon'a daha sıkı sarılarak onu kendine yaklaştırdı. Hatta yarasa kafatasının uzunluğunu başının yan tarafına gömdü.

"Ben de sana güveniyorum." Biraz zaman aldı ama Gideon sonunda ona sarıldı. Sonra Aleron geri çekildi ve parlak pembe gözlerini ona dikti. "İnmeden önce seni dağın etrafında uçurabilir miyim? Şu anda bu halimden oldukça memnunum."

Gideon'un bakışları onun dürüstlüğü karşısında yumuşadı. Birdenbire bu

fıkre aldırmadı. "Elbette. Eğer gerçekten istediğin buysa."

Pelüş çimlerden oluşan bir alana indiklerinde, Gideon Aleron'un onu yere bırakmakta isteksiz görüldüğünü fark etti. Ağır yaralıymış gibi tutulmaktan mı yoksa eşikten geçirilen bir gelinden mi hoşlandığından emin olamadığı için kollarından kurtulmak için mücadele etmedi.

Aleron onu hazır olduğunda yere bırakacaktı ve acele etmesi için bir neden görmüyordu.

Onu mutlu etmek çok kolay. Gideon neredeyse kıkırdıyordu. *Ona güvendiğimi söylemek bile onu kocaman bir köpek yavrusuna dönüştürmüştü.* Aleron'un kişiliğinin bu yönünü sevmeye başlamıştı.

İnsanların duygularını açıkça ifade etmeleri her zaman hoşuna gitmişti. Bu onları okumayı kolaylaştırır ve Gideon'un kendisine ne gibi sınırlamalar koymasına gerektiğini bilmesini sağlardı. Umutsuzluğa kapılmadığı zamanlarda oldukça özgür ruhlu olabiliyordu.

İstedğinde güldü, karşısındaki kişi rahat olduğunda ağladı, şarkı söyledi, dans etti, gitar çaldı ve eğlenmek için sarhoş olup taşkınlık yaptı.

Yanıdaki kişi dürüstse, onları en iyi şekilde nasıl eğlendireceğini ve rahatlatacağını bilirdi. Başkaları için bir teselli kaynağı olarak görülmek istiyordu.

Aleron'la aralarındaki tür farkı nedeniyle, nasıl davranması gerektiğini bulmakta zorlanıyordu. Kendisi olmanın kesinlikle en iyisi olduğunu ve olabildiğince açık olmanın en çok Aleron'a fayda sağlayacağını öğrenmişti.

Birlikte bu kadar özgür olduğu tek kişi Beau'ydu. Emerie ikinci sırada gelse de, kardeş olmalarının getirdiği hafif engel bazen araya giriyordu. Aleron'un varlığında Emerie'ninkinden bile daha rahat olduğu gerçeği şaşırtıcıydı.

Bu aynı zamanda emin olamadığı bir sürü duyguyu da beraberinde getirdi. Duskwalker'a karşı geliştirmeye başladığı güven seviyesi kalbi için tehlikeliydi.

"Yüzündeki kıllar kaşındırıyor," diye yorumladı Aleron, kemikli yarasa yanağını yüzüne dayayarak.

"Evet, sakalımı kesmem gerek," diye homurdandı Gideon, temiz tıraş olmadığı için biraz hoşnutsuzdu. Çenesindeki ve yanağındaki hafif kirli sakalları ovuşturdu; iki günlük uzama. "Yine de büyümediği için memnunum. Ama yine de, uzatmak istediğimde bunu yapamayacak olmak hoşuma gitmiyor."

"Hoşuma gitti." Duskwalker bunu göstermek istercesine çenesini yaladı ve onun şaşkınlıkla gerilmesine neden oldu.

"Bunu yapma

tıraş şeyi."

Sonunda Aleron onu kendi rızasıyla yere bıraktı.

Gideon yanağını yumruğuyla kapatarak az önce yalandığı yeri gizledi. *Bunu yapması çok tuhaftı.* Neredeyse öpücüğün kendi versiyonu gibi hissettiriyordu.

"Gel bakalım." Biraz utangaç hissederek Aleron'a takip etmesi için el salladı. "Gidip şu mağarayı kontrol edelim."

Duskwalker'ı karanlık ve تنها bir yere götürdüğü gerçeği gözünden kaçmadı. Hatta içerisi tuhaf bir şekilde romantik bile olabilirdi. Aleron'un etrafını saran doğal kristallerle, sadece ateş ışığının aydınlatmasıyla nasıl görüneceğini merak etti.

Eğer ağzı gerçekten kuruyabilseydi, o anda kururdu. Bahse girerim Aleron muhteşem görünürdü, özellikle de gökkuşakları kafatasının beyaz tuvalinde kırılıydı.

Son zamanlarda düşünceleri sık sık çarpık ve hafif sapkın bir hal alıyordu. Aleron elini tutmak için uzandığında ve Gideon yarasa kafatasına dönüp baktığında bunun nedenini anladı.

Ondan etkilendim. Sadece biraz değil, çok fazla.

Ormanda cinsel ilişkiye girdiklerinden beri bunu düşünmeden edemiyordu. Gideon'un caydırıcı olacağını düşündüğü şey tam tersini yapmıştı. Rahatsız olmak yerine, ilgisini çekmiş, meraklandırmış ve... onu arzulamıştı. Aleron'un daha fazlasını isteyip istemediğini bilmiyordu ama ona tekrar dokunmak istiyordu.

Gideon başka şeyler de denemek istedi.

Bu dünyada neredeyse anında iyileşirdi, bu da muhtemelen acısız olmasını sağlardı - sadece tadını çıkarmasına izin verirdi. Ama ormandaki o andan çok önce, Aleron'un kalbinde bir şeyler onu çağırmaya başlamıştı.

Hiçbir zaman şirin bir adam olmamıştı ama iyi insanları severdi. Aleron bazen sevimliydi, özellikle de heyecanlandığında ya da kıskandığında. Altın kalbi Gideon'unkine kolayca dokunuyordu ve Aleron'un açık fikirli olması her şeyi kabullenebileceği anlamına geliyordu. Aleron'un geçmişinden öğrendiği, kötü niyetli olmaktan çok hayvani görünen şiddet eğilimleri dışında... belki de... Aleron'un şimdiye kadar tanıştığı herkesten daha saf olduğunu düşünüyordu.

Aleron'un naifliği bazen onu çok tatlı ve masum gösteriyordu, bu da Gideon'un onu bozmak istemesine neden oluyordu.

İnsanların korkudan kalplerinin durmasına neden olan katil, insan yiyen bir varlıktan ziyade, onu cinsel bir sapkın yapmak için büyüyen, dengesiz bir arzusu vardı. Gideon'u yeni keşfettiği erotizm ve duygusallık güçleriyle cezalandıracak biri.

Bu düşünce bile omurgasında heyecan verici bir ürperti yarattı.

Lanet olsun, benim neyim var? Hiç kimse hakkında böyle şeyler düşünmemiştim. Yine de partnerlerinin çoğu deneyimliydi. Bir tercih, diye düşündü.

Aleron bir Duskwalker'dı. Ondan çok daha baskın olması *gerekirken* -küçük bir insan- öyle olmaması, neredeyse onu kudurtacak kadar erotikti.

Ancak Gideon onu beklemeye karar verdi.

O bir anlık sevişme dışında Aleron benzer bir konuya hiç yaklaşmamıştı. O zamandan bu yana günler geçmiş olmalı.

Aleron'a bedenini nasıl kullanacağını göstermiş, ona öğretmiş ve bu süreçte istemeden de olsa kendi arzusunu ortaya çıkarmıştı. Bundan sonrası Aleron'un kararı olacaktı - ve bu karar ne olursa olsun, Gideon ona sadece destek olacaktı.

Kendisinin cinselliği ve genel olarak seksi keşfetmesi kolay olmamıştı. Şehvetle ilgili hiçbir şeyi derinlemesine anlamayan bir Duskwalker için bunun daha zorlu bir savaş olduğunu hayal ediyordu.

Bir yolunu bulacağına inancım var.

Mağaranın girişindeki eşikten geçtiklerinde karanlık üzerlerine çöktü. Gideon garip bir

kahkaha attı. "Meşale olmadan göremeyeceğimizi yeni fark ettim."

Tenebris'in sürekli aydınlık olması nedeniyle karanlıkta göremeyeceği aklına gelmemişti.

Tam geri dönme niyetiyle durduğu sırada, garip, loş bir ışık yavaşça büyük tünelin ilerisine doğru yayıldı. Yollarına kadar gelmedi, daha ziyade potansiyel bir alanı vurgulamak için mesafe içinde büyüdü. Işık yapay görünüyordu; Tenebris'in doğal olmadığı gibi değil, ama daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu.

Tereddütle Aleron'u tünelin derinliklerine sürükledi ve ışık genişledi. Hemen

ötesinde, alan ürkütücü ve devasa bir mağaraya açıldı.

Bir kez daha durdu ve göğüs hizasında havada süzülen şeye hızla göz kırptı. Avucunun içinden daha büyük olmayan küçük bir top parlıyordu. Şimdiye kadar gördüğü en tuhaf şeylerden biriydi.

Ortası siyah olan silueti gökkuşağı dallarıyla parlıyordu. Ürettiği ışık beyazdı ve renkten tamamen yoksundu. Aynı anda hem her şey hem de hiçbir şeydi.

Mağaranın içinde farklı yüksekliklerde yüzen yüzlercesi varmış gibi görünüyordu.

İleri doğru hareket etti. Tam etrafından dolaşmaya niyetlenmişken, vücudunun varlığı onu yana itti ve ulaşamayacağı bir yere doğru fırladı.

O küçük ışıklar mağaranın içinde ne olduğunu ortaya çıkardı.

Bir kez daha, her şeyi içine çekerken ayakları durdu. Büyüklüğü nedeniyle gözüne çarpan ilk şey, tam merkezde yer alan taş bir heykel oldu.

Bir kadının kuklasıydı, boyu onun bir metre on bir santimlik boyunun en az dört katına ulaşıyordu. Gevşek tirbuşon bukleli uzun saçları, güçlü yüz hatlarına sahip kadınsı bir yüzü çerçeveliyordu. Kaşları yüksek, yanakları belirgin, çenesi ve çenesi bile sertti. Ancak burnu, dolgun ve somurtkan dudakları ve gözlerinin şekli son derece kadınsı ve yumuşaktı.

Sadece yüzü bile nefes kesiciydi ve onu oyan kişi bunu özenle ve şefkatle yapmış, en küçük ayrıntılara bile dikkat etmişti. Uzun, düzensiz kirpikler, diğerlerinden biraz daha yukarıda duran bir kıvrım ve sağ gözünün dış kıvrımında oluşan doğal bir kırışıklık.

Omuzlarının üzerinde duran, kapüşonu geride ama boynunun etrafında buruşuk duran tüyden pelerin bile karmaşık detaylara sahipti. Ön kısmının ayrıık olması, onu gören herkesin vücudunun hatlarını, dolgun göğüslerini, kıvrımlı belini ve geniş kalçalarını görmesini sağlıyordu. Giydiği mütevazı elbise sadece az miktarda göğüs dekoltesini ve sol bacağının uzunluğunu ortaya çıkarıyordu.

dizden aşağısı.

Gideon'un bakışları kızın ifadesini anladığında yumuşadı. Ağzının sert çizgisindeki sertliğe rağmen, ressam onun gözlerini şefkatli bir şekilde yakalamayı başarmıştı.

Aleron onun yanına geldi ve sonra işaret etti. "Bu Cadı Baykuş," diye açıkladı. "İnsan formundayken böyle görünüyor."

"Cadı Baykuş mu?" *Aleron onun hakkında konuştu.*

"Bir keresinde kendine anne demişti. Bunun ne anlama geldiğini ancak Weldir bana açıkladığında anlayabildim." Gideon gri taş a bakarak, "Çok güzel," diye iltifat etti.

"Gerçekten mi?" Aleron başını eğdi, gözbebekleri koyu sarıya döndü. Onları Gideon'a doğru tuttu. "Bence sen daha çok öylesin." Ondan mahcup, garip bir kıkırdama geldi. *Çok şirin, Aleron.*

Odanın geri kalanını kontrol etmek için bakışlarını yana çevirdi ve diğer heykelleri fark etti. Aleron'u onlara doğru çekti. Heykellerin her biri daha korkunç halleriyle bir Duskwalker'a benziyordu.

"Hey, bu sensin." Gideon, Aleron'un heykelini işaret etti. Yarasa kafatası, keçi gibi kıvrılan uzun boynuzları ve devasa kanatları olan tek heykel olduğu düşünülürse, o olmalıydı. "Ve bu da Ingram, doğru mu?"

Ingram'ın kuzgun kafatasını ve kısa, yukarı doğru çıkık keçi boynuzlarını işaret etti. Karmaşık pullar oyulmuştu ve çoğunun dışında çıkıntılı kemikler vardı. O uzun kertenkele kuyruğunu da daha önce görmüştü.

Ingram'ın sağında, adını bile koyamadığı iki küçük yaratık vardı. Çömelip onları inceleyebilmek için Aleron'un elini bıraktı. Birbirlerinin üzerinde sürünüyor gibiydiler, biri yüz yerine özelliksiz bir ovalliğe sahip blobby bir bebek vücudundan başka belirgin bir şekle sahip değildi, diğeri ise bir tür hayvan kafatasına sahipti - bir tür kurt ya da tilki.

"Bunların ne olduğunu biliyor musun?" Gideon sordu.

"Hayır, onları daha önce hiç görmedim," diye cevap verdi Aleron, sesinde bariz bir omuz silkme vardı.

"Yeterince makul." Ayağa kalktı ve hiç düşünmeden elini uzattı, ancak Aleron aniden iri elini kendi elinin etrafına dolayınca irkildi ama şaşkınlığı çabucak geçti. "Bu kim o zaman?"

Kafatası hizasında diğerlerinden daha uzun duran bir Duskwalker'a doğru ilerlerken, etkileyici boynuzlarının onları daha da heybetli kıldığını düşündü. Bir tilkinin kafatası, gövdesinin üst kısmının yanı sıra ön kollarının ve baldırlarının arkasını kaplayan büyük tüylerle çevriliydi. Uzun tilki kuyruğu dışında kalan kısımları Aleron gibi kabarık değildi.

"Bir adı var mı bilmiyorum ama biz ona tilki Mavka derdik." Bir sonraki Duskwalker'ı işaret etti. "Bu Kitty ya da Faunus. İki ismi var; nedenini bilmiyorum. Hoş biri - onu seviyoruz."

"Kitty mi? Bu nasıl bir isim böyle?" Gideon kedi kafatasını ve öne doğru gitmeden önce geriye doğru kıvrılan, böylece uçları yanaklarına doğru çıkabilen koç boynuzlarını incelerken başını salladı. Her tarafı kabarık olmasına rağmen kuyruğu bir kedininki gibi uzun ve inceydi. "Yüzüne ne olmuş böyle?"

Kafatasının sol tarafında içi erimiş bir maddeyle dolu bir çatlak vardı. Yanağından geçmeden önce gözünün üzerinden aşağı inerken o taraftaki boynuzun tamamını çevreliyordu.

"İblis Kral ona zarar verdi. Kafatası tamamen kırıldı ama tekrar bir araya getirildi. Bunu nasıl yaptığından emin değildik." Bir eliyle dişlerini kapattı ve düşünceli bir şekilde kemikli yüzünün yan tarafındaki pençesine vurdu. "Belki ben de aynı şekilde bir araya getirilebilirim?"

Gideon daha yakından bakmak için öne doğru eğilirken Aleron'a baktı. Aleron'un sesinde en ufak bir üzüntü ya da acı belirtisi yoktu, sadece düşünceli bir hali vardı ve gözbebeklerinin rengi de değişmemişti. Yine de, Aleron'un üzerinde durmaması için 'Kitty/Faunus' konusunu geride bırakmaya karar verdi.

Geçenlerde gördükleri impala gibi kıvrık boynuzları olan kurt kafataslı bir Duskwalker'ın yanına geldiklerinde Aleron, "Bu Orpheus," dedi.

Kürkü vücudunun büyük kısmını kaplarken, uzun balık yüzgeçleri sırtından, ön kollarından ve baldırlarından aşağı iniyordu. Güçlü görünüyordu ve şu ana kadar vücudunun dışında en az kemik çıkıntısı varmış gibi görünüyordu. Küçük, yukarı doğru kıvrılan bir geyik kuyruğu vardı. "Biz... biz ona karşı nazik değildik," diye itiraf etti Aleron. Gideon gözbebeklerinin kırmızımsı bir pembeye dönüştüğünü fark etti. "Ona zarar verdik ve insanları tuttuğu evinin bir kısmını yıktık. *Ondan* sonra bize hiç güvenmez oldu.

onun tuz çemberinin içinde dinlenelim."

"Bir evi vardı ve insan mı besliyordu?" Gideon, bir Duskwalker'ın bunu yapabileceğini öğrendiğinde şaşırarak sordu. Her nasılsa, Aleron'un gözbebeklerinin rengi parladı. Utanmış gibi görünmüyordu, daha ziyade... *utanç* içindeydi.

"Bir tanesini yemeye çalıştığımızda oldukça sinirlendi," diye dürüstçe belirtti. "Bundan sonra bölgesine yaklaşmamıza izin vermedi. Hatırlamak zor, çünkü kana susamışım ve böyle zamanlarda anılarım genellikle bölük pörçük oluyor. Sadece şimdi hatırladım çünkü ona bakıyorum. Ama... Sanırım onu çok derinden yaraladık."

"Arkadaşını öldürmeye mi çalıştın?" Gideon kaşlarını hayal kırıklığıyla çatarak sordu. "Ben de sana çok kızardım."

"Özür dilerim," diye inledi Aleron.

"Özür dilemen gereken kişi ben değilim," diye homurdandı Gideon ve boynunun yan tarafını ovuşturarak arkasını döndü. Aleron'u üzmemek istememişti ve şimdi bunun için kendini oldukça kötü hissediyordu. "Bu kim?"

Kafasında ayı kafatası ve boğa boynuzları olan bir Duskwalker'ı işaret etti. Diğer Duskwalker'lardan daha kısa olmasına rağmen kas ve yağ oranı bakımından çok daha iri görünüyordu. Karnı yuvarlaktı, uylukları ağaç gövdesi gibi kalındı. Vücudunun dışında çıkıntı yapan hiçbir kemik yoktu ve etli elleriyle diğer Duskwalker'ları ikiye bölecekmiş gibi görünüyordu.

Kürkü kısaydı, neredeyse hiç fark edilmiyordu ve onu gerçekten bir Duskwalker gibi gösteren tek şey kafatası, boynuzları, pençeleri ve uzun boğa kuyruğuydu. Sırtından, ön kollarından ve baldırlarından aşağı inen ekidna dikenlerini fark etti ve diğerlerine kıyasla onu gerçekten tehlikeli gösteren de bunlardı. Kolunu bir kez savurduğunda yanına yaklaşan her şeyi un ufak edip delebilirdi.

Ayrıca sağ göz deliğinden aşağıya doğru inen pençe izleri ve burnunun üstünde kılıç yarasına benzeyen bir şey vardı. Kafatasında herhangi bir gerçek 'yara izi' olan tek kişi oydu.

"Bu Merikh. O... garip biri. Onu nasıl tarif edeceğimi bilemiyorum."

Gideon kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bir insanın hem kötü hem de nazik olması mümkün mü? Bizi sevmezdi, bizimle oynamayı ya da konuşmayı reddederdi ama koğuşunda dinlenmemize izin verirdi. Onu ne kadar kızdırırsak kızdıralım ya da kaç kez kavga edersek edelim bizi asla geri çevirmedi. Hatta bize isim bile verdi."

"Hepiniz akrabasınız, değil mi? Kardeş misiniz?" Gideon başını sallarken bakışları Aleron'a kaydı. "Seni önemsiyor gibiydi ama belki de sadece yalnız kalmak istiyordu? Ailesinden uzak dururken kardeşlerini korumak isteyen bir ağabey gibi. Emerie'ye karşı asla kötü niyetli olmadım ama onlara kendimle ilgili gerçeği söylemeden önce onu ve ailemizi kendimden uzak tutmam gerektiğini hissettim. Aksi halde çok acı verici olurdu."

Aleron burnunun ucunu tekrar kavradı. "Anlıyorum."

Sonra Gideon ayaklarını açarak ellerini kalçalarına koydu - Aleron'un tuttuğu eliyle birlikte - ve son bir Duskwalker'ın önünde durdu.

Daha önce karşılaştığı yılan da farklı görünmüyordu.

"Hâlâ çok büyük." Gideon başparmağını yılan kafatasına doğru kaldırırken Aleron'a döndü. "Aranızda en ürkütücü görünenin o olduğunu biliyorsun, değil mi? Yılanlardan korkmam ama o bunu sorgulamama neden oluyor."

Aleron boştaki elini göğsüne götürerek pençelerini kalbinin üzerine yerleştirdi. "Biz...

ürkütücü müüz?" Gideon irkildi. *Kahretsin, böyle söylememeliydim.*

"Evet, ama bir bakıma bu da çok havalı," diye geveledi Gideon, az önce neden olduğu acıyı hafifletmeyi umarak. "Belki önyargılıyım ama bence kafataslarınız harika. Siz Duskwalker'ların hepinizde doğaüstü bir güzellik var. Özellikle de sen Aleron."

Bu, Duskwalker'ı canlandırdı ve alçalan başı yukarı doğru sarsıldı. "Özellikle ben mi?"

Sorusundaki neşeli notayla rahatlayan Gideon gülümsedi. "Şey, evet. Kanatların çok havalı ve onlara sahip olan tek kişi sensin. Bu seni özel kılıyor, kendi ailen içinde bile. Şimdi beni uçuşa götürdüğüne göre, benim kanatlarım olmadığı için biraz kıskanıyorum."

Bu kez, gözbebeklerindeki sarı parladı ve neşesini vurguladı. *Artık onu okumanın bu kadar kolay olması gerçekten hoşuma gidiyor, çünkü tüm renklerin ne anlama geldiğini hemen hemen anladım. Bu onu çok dürüst yapıyor.*

Aleron kollarını Gideon'un gövdesine dolayıp onu dev bir kucaklamayla yerden kaldırmadan önce hiçbir şey fark edecek zamanı olmamıştı.

"Senin kanatların olabilirim, Gideon." Kanatları ileri geri seğirdi ve kuyruğu bile kabarıp titreşti. "Beni özel ve güzel görmene sevindim. Bu hoşuma gitti."

İçindeki şaşkınlık hafiflediğinde, Gideon'dan gelen kahkaha sıcak, şefkatli ve sessizdi. Kolları iki yanında sıkışmış olmasına rağmen ona tekrar sarılmaya çalıştı.

"Duygularını incittiysem özür dilerim," diye mırıldandı Gideon onun kabarık göğsüne doğru. "Umarım olumsuz bir şey kastetmediğimi biliyordur."

Etrafındaki güçlü kollar sıkılaştı, tıpkı Aleron'un kanatlarının gelip onu tüylü bir kozayla sarması gibi. "Sorun yok. Sizi rahatsız etmediğim sürece ürkütücü olsam da umurumda değil. Sen de çok güzelsin. Bir insana göre çok güzelsin." Gideon homurdandı. "Yani çoğu insanın güzel olmadığını mı söylüyorsun?"

"Hepiniz yumuşacık ve zayıfsınız. Yine de bu özelliğini

umursamıyorum." Mizah dudaklarını büktü. "Ahh. Bu çok derinden

yaraladı, Aleron."

"O zaman belki de kendini gerçeğin üzerinde kesmemelisin,

değil mi?" "Oooh! Bu işte iyiye gidiyorsun."

Eğer Aleron da aynı şeyi ona yapmaya başlar ve Gideon'un kafasını karıştırmayı başarır, akıl sağlığı için hiç umut kalmayacaktı. Birinin kendisiyle doğru şekilde oynamayı bilmesine bayılırdı.

Onu tekrar ayağa kaldırırken Aleron'dan küçük bir kıkırdama yükseldi. "Sen iyi bir öğretmensin." Sonra da Gideon'un başının üstünü okşamaya başladı. "Dinlemek ve öğrenmek istememe neden oluyor, böylece senin istediğin bir şey olabilirim."

Aleron onu bir grup başka heykele doğru sürüklerken Gideon'un kaşları alnını kırıştıracak şekilde birbirine yaklaştı.

"İstedğim bir şey mi?" diye sormadan edemedi.

"Ben senden farklıyım. Bana karşı tereddütlü ve güvensiz olduğunu zaten gösterdin. Seni rahat ettirmek istiyorum, böylece benim sana duyduğum şefkati sen de bana karşı hissedeceksin."

Gideon tam olarak anlamadı. *Ama onu rahat ettirmeye çalışıyordum!* Aleron'a karşı hoşgörülü ve açık fikirli olduğunu düşünüyordu. Hatta adama mastürbasyon bile yapmıştı. Daha ne yapabilirdi ki?

Aleron'dan az önce söylediklerini ve Gideon'un açıklığa kavuşturması gereken pek çok şeyi anlatmasını isteyemeden, başka bir Duskwalker'ın yanına götürüldü. Başlarının üzerinde büyük boynuzları olan bir tavşan kafatası vardı ama o artık dikkatini vermiyordu. Yanında sıra sıra oturan üç küçük özelliksiz yaratık bile Gideon'un dikkatini çekmemişti - her ne kadar diğer Duskwalker heykellerinin yanında gördüğü iki blobby yaratığa benzeseler de.

Onun yerine, gözleri sürekli Aleron'a kaydı.

Bana karşı bir şefkat mi hissediyor? Ne tür bir şey? Arkadaşlık mı, yoksa daha fazlası mı? Ne istiyordu? *Öbür dünyada birbirimize karşı herhangi bir şey hissetmemizin bir anlamı var mı?*

O düşünürken, Gideon bu mağaranın başka bir tünele açılan odasının arka tarafına sürüklendi. Aleron onları aşağıya doğru yönlendirirken karanlık etraflarını sarmıştı.

Onun yerine beni bekliyor olabilir mi? Eğer öyleyse, bunu çileden çıkarıcı buldu.

Yine de ormandan bu yana aralarında romantik ya da cinsel bir şey yaşanmasına izin veren bir durum olmamıştı. Bu tür senaryolar genellikle yemek yerken ya da iki kişi kucaklaşarak uyumak için uzandığında gerçekleşirdi.

Aleron kendini zorlamaya devam etti ve birçok Dünya günü boyunca uykusuz kaldı. İkisinin de yemek yeme isteği yoktu. Gerçekte, birbirlerinin arkadaşlığı dışında, dünya cansızdı. Tek sıcaklık, Gideon'un Aleron'a okuduğu kitaplardan öğrendiği her şeyi ya da bir insan için hayatın nasıl olduğunu öğretmeye çalıştığı neşeli sohbetler sırasında paylaşılıyordu - ki bu genellikle kasvetli bir konu olabiliyordu.

Aleron ne zaman kendisiyle ilgili bir şey paylaşa, bu genellikle ona kaba davranan İblisler, çok az temas kurduğu diğer Duskwalker'lar ve Ingram'dan ibaret olurdu.

Ingram, Aleron'un düşüncelerini sürekli işgal ediyor ve sık sık ikizini anıyordu. Akrabasına duyduğu sevgi ve şefkat mizahla, şakayla ve Gideon'u derinden etkileyen özel kucaklaşmalarla sarmalanmıştı. Ancak, aynı şeyler Aleron'un derinliklerinde yatan gölgeleyici hüznün ve yalnızlıkla da doluydu.

Saklamaya çalıştı.

Gideon, Weldir'in uyum sürecinin en zor ve en çetin kısmında ona yardımcı olduğunu öğrenmişti. Çocuğunun yanında kalmış, onu asla terk etmemişti. Aleron'un üzüntü ya da öfke fark etmeksizin acısını ondan çıkarmasına izin vermiş, Weldir'in bunu değiştirmek için yapabileceği çok az şey olduğunu bilerek tüm bunların ağırlığını taşımıştı.

Aleron'un bunu anlaması biraz zaman almıştı ama anladığında ona güvenmeye başladı. Boşluğun ruhunu kafatasını, korkularını ve acılarını bırakabileceği destekleyici bir yer olarak görmeye başladı.

Bu, Gideon'un bu yükü taşımak zorunda olmadığı anlamına geliyordu ve bunu yapıp yapamayacağını da bilmiyordu. Aleron'un durumuna karşı duygusuz olduğu için değil, aynı sorunla karşı karşıya oldukları için.

Burada benim dayanağım oldu.

Gideon geride bıraktığı hayata duyduğu özlemi tam olarak paylaşmamış olsa da, Aleron onun yanında olmuştu. Sabırla, Gideon'un her şeyi özümsemesine izin verdi. Buna her şeyden çok ihtiyacı vardı.

Neden üzgün olduğunu sormadan sessizce ağlamasına izin verecek birine ihtiyacı vardı. Gideon'un, yere oturup yüzünü dizlerine gömüp her acı anıyı düşünmek istediği zamanlarda onu ileriye götürecek güçlü birine ihtiyacı vardı.

Gideon bunu başlatana kadar, elini neredeyse rahatlatıcı bir şekilde sıkacak birine ihtiyacı olduğunu fark etmemişti. Gideon tüm benliğini geren öfke ve acı yüzünden elini sıkıtığında bile, Aleron onunla bir bakış paylaştı ama bunu asla sorgulamadı.

Kendini umutsuzca kaybolmuş hissettiği bir dünyada Aleron onun dayanağı olmuştu. Sonra Aleron, bazen karşılığında ona ihtiyaç duyarak güçlendiğini hissetmesine izin verdi.

Sık sık yaşadıkları sessizlik nöbetleri her iki taraf için de kayıp ve üzüntüyle doluydu ama asla yalnızlık yaymıyordu. Boğucu değildi. Gideon bazen avuçlarının birbirine değmesinin onu gerçek bir Hayalet gibi üşümekten alıkoyan tek şey olup olmadığını merak ediyordu.

Peki, tüm bunlar olurken fiziksel olarak nasıl yakınlaşacaklardı? Belki Gideon'un aptalcaydı ama sık sık anların özel olması gerektiğini düşünürdü.

İlk öpücük. İlk samimi dokunuş. Paylaşılan daha derin, nazlı ve gizli duyguların ilk açığa çıkışı bile... tüm bunların bir ön hazırlığı olmalıydı. Kontrolden çıkan ve onu içten içe ısıtan mükemmel bir ortamın ürünü olmalıydılar.

Aleron için bu tür şeyler zordu.

Öpecek dudakları yoktu, Gideon'dan neredeyse bir buçuk metre uzun olduğu gerçeğini bir kenara bırakın, bu yüzden ona ulaşmak zordu. İlk samimi dokunuşları daha çok kontrolden çıkmış bir eğitim dersi gibiydi. Ve paylaştıkları

Her ikisi için de kafa karıştırıcı olan bu durum nedeniyle daha derin duygular birbirinden kopuktu.

Bunları bir canavarla neden yapmak istediğinden bile emin değildi, sadece yapmak istiyordu. Ve Beau yavaş yavaş kalbini Aleron'un ele geçirmesi için terk etti. İri yarı adamı ortağı olarak görmeyi bırakmış, onun yerine bir yabancıya dönüşmüştü.

Bu acı verici olmalıydı ama artık *acımıyordu*.

Gideon öbür dünyada mutlu olabileceğini hiç düşünmemişti, sadece hoşgörülü olabilirdi. Aleron'la birlikte, memnuniyet ve neşe onu ele geçirmişti.

İşi karmaşık hale getirerek bunu mahvetmek istemiş olabilir mi? Cevap hayır olmalıydı. Bu arkadaşlık yeterli olmalıydı. Bunun yerine, kendini işleri daha ileri götürmek isterken buldu. Aralarında neler olabileceğini, bunun onları nereye götürebileceğini ve gerçekten nelerin mümkün olduğunu görmek istiyordu.

Bunların hepsi Aleron'un kalbinden doğdu.

Duskwalker'ın içinde Gideon'un sahip olabileceğini düşündüğünden çok daha fazla nezaket ve şefkat vardı. Zekâsı gerçekten düşük olabilirdi ama birine nasıl davranılacağına dair anlayışı derindi - muhtemelen Ingram'la olan bağının bir yan ürünüydü.

Gideon aynı duygusal zekaya sahip olduğunu söyleyebilmeyi isterdi ama değildi. Çok sayıda arkadaşı, sağlıklı bir ilişkisi ve onu seven ve kabul eden bir ailesi olmasına rağmen, hayatının ilerleyen yıllarına kadar bunların çoğuna sahip olmamıştı.

Ondan önce ketum, içine kapanık ve neredeyse utangaç biriydi. Kim olduğunun büyük bir kısmını bile anlamamışken açık sözlü olmayı zor buluyordu.

Aleron'a daha fazla ulaşmalı mıyım? İçimde büyüyen duyguların çelişkili ve şaşırtıcı doğasına rağmen, onlar oradaydı.

Bunun Aleron'a tamamen bağımlı olmasından kaynaklandığından endişelendiğinde gözleri kırıştı. Yine de, her nasılsa, hissettiği şeyin gerçek olduğunu içten içe biliyordu. Bu sahte, karmakarışık dünyadaki en gerçek şeydi. Ama endişe verici soru şuydu: Ya Aleron Gideon'a sadece bu nedenle bağlıysa? Şimdiye kadar tanıştığı tek dost canlısı insan olduğu için duyguları karışmış olabilirdi.

Bu düşünce göğsünde bir delik açtı, tam da Aleron'un ruhuna dokunduğu yerde.

Bu da bunca zamandır neden Aleron'u beklediği muammasına geri döndüğü anlamına geliyordu. Gideon'a basit bir arkadaşlığın ötesinde bir yakınlık hissettiğini göstermek için ilk hamleyi -daha doğrusu herhangi bir hamleyi- Aleron'un yapmasını istiyordu.

Aşk, şehvet, daha yakın olma arzusu. Koca canavar kalbinde Gideon için bir yer olabileceğini gösteren bir şey, *herhangi bir şey*.

Ona duygularının Gideon'unkilerden etkilenmediğini ve kendisine ait olduğunu göstermesi gerekiyordu. *O zaman neden bana karşı bir şefkat hissettiğini söyledi? Kahretsin! Bundan daha kafa karıştırıcı bir şey olabilir mi?*

Gideon bunun kendisini daha fazla rahatsız etmesine izin verirse lanetlenirdi.

Kolunu geri çekerken Aleron'un dikkatini çekmeyi umarak, "Hey," dedi. "Bir hassasiyet hissettiğini söylediğinde..." Sesi tamamen kesildi.

Gerçekliğe geri döndüğünde ve farklı bir odaya tamamen açılmış olan çevrelerine baktığında, çenesi düştü.

O küçük ışıklardan daha fazlası süzülerek odayı tamamen aydınlattı. Rahatsız edici bir dehşetin soğuk ürpertisi yan tarafına doğru kaydı.

Aleron'un elini bırakarak sırtının üzerine atladı. Ön kolunun tamamını göz deliklerinin üzerine yerleştirmeyi başarırken, diğer kolunu da boynuna doladı.

"Bakma, Aleron!" diye bağırdı, göz kürelerini örten kolunun gerçekten de her şeyi gözden sakladığını umarak. Aleron başını bir o yana bir bu yana çevirerek ondan kurtulmaya çalıştı. "Neden olmasın?"

Gideon'un gözleri Cadı Baykuş'un çıplak ve sapkın heykellerinden birinden diğerine kaydı. Tek bir tanesinin bile tam olarak içine işlemesine izin vermemeye çalıştı, sadece bunun kesinlikle ikisinin de tanık olmaması gereken bir şey olduğundan emin olmak için bakışlarını etrafta gezdirdi.

Özellikle de Aleron'a, onun çocuğuna.

Tamam, Weldir. Şimdi saplantılı bir sapık olduğunu ortaya çıkardın. Gideon'un kulakları, bir kadının vücudunu çırılçıplak ve tamamen çıplak görmenin verdiği rahatsızlığın yanı sıra utançtan da ısındı. *Zavalı kadın için bir seks tapınağı gibi.*

Bunun farkında mıydı?

"Bana güvenin," dedi Gideon boğuk bir sesle. "Bu bir çocuğun ebeveynini görmek isteyeceği bir şey değil. Ben bile görmek istemiyorum." Böyle bir şey olmamalıydı bile.

Aleron başını ileri geri sallamayı bıraktı ve sakinleşti. "Buna tanık olmamam mı gerekiyor?"

"Sadece arkanı dön. Döndüğünde gitmene izin vereceğim."

"Tamam, sana güveniyorum," dedi Aleron, ancak ses tonundaki mutlu not çok açıktı. Söyleneni yaptı ve ahlaksız odaya

arkasını döndü.

Tam ayrılırken, Gideon bir şey fark etti. *Weldir'in hiç resmi yoktu.* Sadece Cadı Baykuş tek başına. Birçok pozisyonun mümkün olabilmesi için iki kişi gerektiği düşünülürse, bu tuhaftı.

Geldikleri tünele geri döndüklerinde, Gideon ön kolunu Aleron'un kemikli yüzünün üzerinden kaldırdı. Ancak, daha kaymaya başlamadan Aleron kolunu geri itti ve kışının altına destekleyici bir kol koyarak onu sırtına binmeye zorladı.

"Kanatlarımın arasına çok güzel sığıyorsun." Aleron onu ileriye doğru taşıırken adımlarında bir sıçrama oldu ve önceki mağara tekrar görüldü. "Sen onların içindeyken de böyle hissediyordum. Seni tamamen koruyorum, oysa Ingram o kadar büyük ki sanki onu tam olarak koruyamıyormuşum gibi hissediyorum."

Kollarını onun boynuna dolayan Gideon'un dudakları belirsizlik içinde gerildi.

"Hey... bana karşı ne hissettiğini açıklayabilir misin? Bu ikimiz için de işleri kolaylaştırır." Aleron bunun üzerine kafasını eğdi. "Kendini sıcak ve hafif hissediyorsun. Seninle böyle uçmak kolay olurdu."

Gözleri mizahla kırışırken dudaklarından bir kıkırdama geçti. "Kastettiğim bu değildi. Burayı kastediyorum." Gideon bir elini kabarık göğsünün üzerine koydu.

Aleron'un gözbebeklerinin kırmızımsı bir pembeye dönüşmesini beklemiyordu ve Gideon onları saklamak için kafatasını öne doğru yönlendirip yönlendirmediğini merak etti. Gideon'un altında kaskatı kesilmişti ve iri bedenindeki gerginlik sinirli olduğunu ima ediyordu.

Aleron sonunda, "Söylemek istemiyorum," diye mırıldandı.

Gideon'un tüm yüzünü bir kaş çatma ifadesi kapladı. "Neden olmasın?"

Aleron'un sırtı dik ve sağlam olan omuzları çöktü ve içe doğru döndü. "Bunu son yaptığımda her şeyi sorgulamıştın."

"Geçen sefer mi?" Konuşur konuşmaz Aleron'un neyi kastettiğini anladı.

Oh. Baş. Aleron'un ensesine dayanana kadar eğildi. Benden hoşlandığını söyledi, ben de biraz fazla hızlı hissettirdiğini söyledim.

İçini çekerken kendine kızgınlık duyuyordu.

O zamanlar söyledikleri doğrudu ve endişeleri ağırdı. Gideon'un hâlâ o endişeleri ve korkuları vardı ama şimdi bunlar kendi arzularıyla karışmıştı - güçlenene kadar karşılık vermeye başladığını bilmediği duygular.

"Sana sorduğum o sorular... onlar önemliydi, Aleron. Sen her şeyi öğreniyorsun, ben de seni öğreniyorum. Hoş olmayan konuşmalar yaptığımız zamanlar olacak, ancak bunlar eşit bir anlayış dengesi sağlamak için gereklidir. İlişkiler, ne tür olursa olsun, iletişim temelleri üzerine inşa edilir."

"Bunu paylaşmayan söylüyor," diye karşılık verdi Aleron. "Bana soruyorsun ama ben sana zaten söyledim."

Ses tonunda duyabildiğim bu alay mı? Gideon kızgınlıkla gözlerini kısmak için yüzünü kaldırdı.

"Ben zaten kim olduğumu biliyorum ve ne istediğimi ve ne hissettiğimi anlıyorum. Öte yandan sen, aletin nereden olduğunu bile bilmeyen birisin. Gerçekten ne istediğini anladıktan sonra, sen başlatmalısın. Sen başlattığında, ben de yönlendirebilirim."

Aleron dişlerini ayırarak ofladı. "Neden? Her şeyi bilen sensin. Ne yapacağımı ya da ne söyleyeceğimi nasıl bilebilirim ki? Ben insan değilim."

Gideon bir kolunu serbest bıraktı, Aleron'un arkasını destekleyeceğine güvenerek boynuzlarından birini yakalayabildi. Onu geri çekerek Aleron'u kendisine bakmaya zorladı. Sonra, Duskwalker'ın boynunu sonuna kadar çevirebildiğini fark edince, kendi yüzüne vurmamak için geri çekildi.

"Bunun için terimler ve etiketler var, ancak açıklayacağım şey, saflığınızdan yararlanmak istemediğimdir. Sen büyük bir çocuksun ve büyüdüğünü söyleyebilirim ama içgöründen yoksunsun. Kendi bedeninin ve arzuların konusunda bile içgöründen yoksunsun. Ya seni incitirsem ya da kafanı karıştırırsam? Bu sadece kendi bencilliğim için istediğim bir şey değil."

Her ne kadar Gideon'un yüreğini sızlatan endişeleri olsa da, insanlıktan yoksun olan Aleron'du. Onun ihtiyaçları ve netliği daha önemliydi.

"Bu aptalca bir sebep," diye homurdandı Aleron kısık bir sesle, başını öne çevirmek için boynuzunu elinden çekip aldı. "Bunu gereksiz yere kafa karıştırıcı ve zor bir hale getiriyorsun."

"Karmaşık da ondan." Kafatasının üst kısmını okşadı. "Bunu çözeceksin ve bunu yapman için bolca vaktimiz var."

Görünüşe göre, tüm cansız sonsuzluk.

Tüm bu konuşma Gideon için aydınlatıcı olmuştu. Duskwalker'ın ona doğrudan söylemesine gerek yoktu. Hatırlatma yeterli olmuştu.

"Ama ben de senden hoşlanıyorum," dedi Gideon, Aleron'a bir şeyler vermesi gerektiğini bilerek. Bu ifadenin verdiği güveni o kadar güçlü hissediyordu ki en ufak bir utanç duymadı. "Sadece gerçekten ne istediğini bul. Burada seninle birlikte olan tek insan olduğum için değil, *ben olduğum* için istediğinden emin ol."

"Seninle birlikte olan tek kişi de benim," diye karşılık verdi Aleron.

"Evet, ama hislerim mantıklı değil, bu yüzden bana mantıklı geliyorlar."

Hırslayarak ve Gideon'u tek koluyla dengeleyerek, keskin pençesini burnuna doğrultmak için bir elini kaldırdı. "Hiç mantıklı değilsin, seni kafa karıştırıcı *lanet* insan."

Ha! Küfür etmeyi öğreniyor. Ne kadar eğlenceli!

Gideon bir kahkaha patlattı, bu da Aleron'un hırlamasını daha da derinleştirdi. "Eğer hoşuna gitmiyorsa, beni yere bırakabilirsin ve

"G t suratını as, seni dev gibi, aşırı büyümüş tüy dökücü."

"Hayır," diye bağırdı. "Ceza olarak orada kalacaksın." Aleron mağaranın çıkışına doğru büyük kuş adımları attı, ağır ayakları taşa çarptıkça dizleri havaya kalkıyordu. "Tüy silgisi de neyin nesi?"

Kıkırdamaları daha da ısrarcı hale geldi.

Acele et, Aleron. Bekliyor olacağım.

İnsanı Aleron'un sırtında hissetmek her bir huzursuzluk baloncuğunu memnuniyetle patlattı. Oraya sığmıştı, ağır kanatlarının arasına güzelce yerleşmişti. Eğer isterse, onları kolayca geçebilir ve Gideon'u sonsuza dek tuzağa düşürebilirdi.

Ne yazık ki sinirlenmişti. Hatta çok sinirliydi.

Ona nasıl yaklaşacağımı bilmiyorum.

Gideon tereddütlüydü. Aleron'un ona ulaşma şansı genellikle konuşmaları, sık ormanda dolaşmanın beceriksizliği ya da kendi endişesi tarafından çalınıyordu. Gideon'un neden olduğu rahatsız edici endişe, cevaplarını bilmediği soruları harekete geçiriyordu.

Neden ortağım kadın olmak zorunda? Bu Gideon'a ağır geliyor gibiydi ama Aleron bir sorun görmüyordu. Onu memnun ettiği sürece eşinin cinsiyeti umurunda değildi. Ve bu küçük insan onu çok memnun ediyordu.

Şey... genellikle. Şu anda, başımıza büyük bir bela olmaya başlamıştı. Öyle ki, Aleron bir kanadının kemeri ile kafasına vurmak istiyordu, böylece ona biraz akıl verebilirdi.

Ama... iki erkek arasında mümkün olduğunu söylemişti. Peki Gideon neden bu kadar karmaşık hale getirdi?

Ona tekrar dokunmak istiyorum. O da bunu yapmaya hevesliydi. *Ya benden uzaklaşırsa? Ya yine o aptalca soruları sorarsa?*

İnsana karşı duyduğu sevginin yanlış olduğunu hissetmeye başlamıştı. Aleron'a göre değil - sadece doğru hissettiriyordu - ama dünyanın bakış açısından.

"Ya sana zarar verirsem? Neden böyle düşünüyor? O küçük ve güçsüz. Onu kolayca ezebilirim.

Aleron Gideon'u sırtında taşımaya devam ederken, girdikleri ilk bölgeden geçip tünelden çıktıklarında, görüşü sürekli renk değiştiriyordu. Bir an öfkeyle kırmızı, sonra endişeyle beyaz, utançla kırmızımsı pembe - nedenini bilmeseydi de - ve son olarak da üzüntüden dolayı maviydi. Daha önce aynı anda bu kadar çok görüş değişikliği yaşadığını sanmıyordu.

Bu sırada Gideon sırt üstü kıkırdamaya devam ediyordu. Kürkü ve tüyleri yoğun bir heyecanla kabardı, buna neden olmaktan mutluydu ama yine de derisi gerginlikle gerildi. İnsan ona mı gülüyordu yoksa onunla birlikte mi?

Bir şey belirginleştiğinde yürümeyi bıraktı. *Başım ve göğsüm ağrıyor.* İçini kemiren duygular sonunda hissettiği keyfi bastırınca sızlanmak istedi.

"Neden durdun?" Gideon kahkahası kesilerek sordu.

Aleron cevap veremedi, ayaklarının tüneldeki son garip ışıkları neden geçmek istemediğinden emin değildi. Karmakarışık düşüncelerini bir araya getirmeye çalıştı, ama bunlar şaşkınlıkla tutunduğu ipin yıpranması gibi çözülüyordu. Zihnindeki boşluklardan nefret ediyordu; tamamlanmamış bir yaratık olduğunu belli eden eksik parçalardan.

Onun sessizliği üzerine Gideon bacaklarını indirdi. Aleron'un kaslarını rahatsız edici bir zayıflık yumuşattığında, insanı tutmaktan vazgeçerek aşağı kaymasına izin verdi.

Bu bitmek bilmeyen gün ona ağır geliyordu. Bu amansız sorular onu zorluyordu.

Huzursuzluğunun kaynağı insan erkekti.

Elinde kafa karıştırıcı ama çekici küçük bir canavar vardı. Gideon'un attığı her kahkaha göğsünü ağrıtıyor, her gülümseme onu yaralıyordu. Sık sık takındığı ciddi bakış onu bütünüyle yutmaya çalışıyordu, çünkü Aleron bunu nasıl düzelteceğini bilmiyordu.

Gideon'un kişiliği onu çoğu zaman gördüğünden daha büyük gösterirdi. Parlak ve sıcak, aynı zamanda sakinleştirici bir şekilde soğuk da olabiliyordu. Kolayca gülebiliyor, öğretmeye istekli ve Aleron nasıl yapacağını bilmediğinde sessizliği dolduracak kadar cesurdu.

O sabırlıydı, oysa Aleron bu mizaçtan yoksundu. İnsanın nasıl bekleyebildiğini veya kendini tutabildiğini bilmiyordu. Aleron sabırsızlığının onu içten dışa yemekle tehdit eden bir parazite dönüştüğünü düşünürken değil.

Hangi arzusunun onu sürekli vurduğunu bile bilmiyordu, yine de *her şeyin* dalgası ona bir *şeyi* tatmin edene kadar hareket etmesini, dokunmasını, tatmasını, tüketmesini söylüyordu.

Derinleşen nefeslerle göğsü kabardı.

Biz çok farklıyız. Aralarındaki sorunun kalp, zihin ve beden farklılıkları olup olmadığını merak etti. Gideon onu hiç arzuluyor muydu? Yoksa tüm bunların içinde sadece Aleron mu kaybolmuştu?

Zamanla, Gideon'un o güne kadar gördüğü en büyüleyici yaratığa dönüştüğünü yavaş yavaş fark etmişti. Bir süre sonra Aleron, bu insanın yakışıklı ve büyüleyici ışığının peşinden koşan bulanık bir pervaneye dönüşmüştü. Ona hiç anlamadığı şekillerde değer vermeye başlamıştı ve bu da göğsünü acıtıyordu. Bunları ifade etmek için can atıyordu. Tüm hayatı boyunca olduğu gibi içgüdülerinin onu ele geçirmesine ve yönlendirmesine izin vermek istiyordu.

Aleron, Gideon'la bir şeyler yapmaya kalkışır ve itilip kakılırsa, onu yakınında tutmaya çalışarak pençeleriyle Gideon'un ruhani bedenine bir şekilde zarar vereceğinden endişeleniyordu. Ya Aleron aptalca bir şey yapıp hayal kırıklığı içinde insanın ruhunu yakaladıysa ve ona kalıcı olarak zarar verdiyse?

"Hey," dedi Gideon usulca, zaten tüm dikkatini elinde tuttuğunu bilmeden onun dikkatini çekmeye çalışarak. Hatta ön kolunu arkadan tutmak için öne doğru uzandı. "Yardıma olacaksan benimle konuşabilirsin."

Görüşü nihayet kalmak için bir renk seçtiğinde Aleron hızla etrafında döndü. Gideon'la ilgili görüşünü mide bulandırıcı bir beyazlık istila etti, tıpkı bu beyazlığın tıkayıcı duygusunun boğazını bir kordon gibi sarması gibi.

Aleron küçük insana bakarken, elleri karıncalandı ve hayal kırıklığıyla titredi, midesi belirsizlikle alçaldı. Tüm kasları istekle sıkıştı ve kanatları bile sırtına doğru gerildi.

Gideon başını kaşırken yüzünü yana çevirdi ve zaten dağınık olan açık kahverengi saçları daha da karıştı. "Gerçekten kafanı karıştırmaya çalışmıyorum, söz veriyorum. Dediğim gibi, iletişim-"

Aleron'un sağ eli kendiliğinden ileri atıldı. Ne olduğunu anlamadan eliyle Gideon'un çenesinin tamamını kavradı, onu susturdu ve çekiştirdi. Kafatasını indirdi.

Erkeğin gözlerindeki şaşkın ifadeye, gözlerinin genişlemesine yüreği yandı. Dudakları şok olmuş bir solukla nasıl da aralanmıştı.

Ama şu anda iletişim kurmak istemiyordu. Ne söyleyeceğini, nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. Özünün her zerresi, Gideon'un içinde büyümesine neden olduğu iğrenç yaratığı yatıştırmak için harekete geçmesini istiyordu.

Dişlerini ayırarak Gideon'un dudaklarını dağınık bir şekilde yaladı. Bu iyi hissettirdi - *doğru hissettirdi*. Özellikle de yüzündeki minik tüylerin Aleron'un dilini gıcıklamasıyla.

"B-bekle," diye hırladı Gideon, tam da Aleron bu kez onun hareket eden

dudaklarını yaladığı sırada. "Hayır. Beklemek yok," diye usulca hırladı Aleron.

Aleron'a başlatmasını söyledi. İşte buradaydı, ne yapması gerektiğini bilmemesine rağmen başlatıyordu! Yine de avı geri çekildi - kaçmaya, *kaçmaya* çalışıyordu!

Aleron da onu takip etti, durmadan ağzını yalıyor, dili daha önce olduğu gibi içine girmek için *yalvarıyordu*. Birkaç saniye içinde Gideon'un sırtı mağara duvarına dayandı ve bu da içindeki yırtıcıyı tamamen tatmin etti. Artık gidecek, kaçacak hiçbir yeri yoktu ve Aleron onun kaçan canavarını mutlulukla yakalamıştı.

"Sana bunu düşünmeni söylemiştim!" Gideon göğsüne bastırarak bağırdı.

Aleron onun ellerinden birini tuttu ve yakalamak için duvara doğru itti. Onu sakinleştiren tek şey, sanki Gideon'un içindeki kavgaya karşı onu yatıştırıyormuş gibi konuşan diliydi.

İnsanı gerçekten hissedebilseydi daha kolay olurdu. Eğer korku kokusu alsaydı, dururdu. Eğer kalbi endişeden hızlı atıyorsa, geri çekilirdi. Bunun yerine, Gideon'un sonunda onu kabul edeceği umuduyla devam etti. Onun belirsizliğini yalayarak yok etmek ve tıpkı ormandaki gibi yeniden erimesini sağlamak istiyordu.

"Aleron," diye uyardı Gideon ve onun delici yeşil gözlerindeki ciddi parıltıyı fark etti. Derinlikleri normalden daha derindi.

Görüşü koyu maviye dönüşürken Aleron ciğerlerini yakan bir inilti çıkardı. "Benden düşünmemi istedin ama ben çoktan düşündüm. Benden inisiyatif almamı istediniz, ama bunu yaptığımda bana beklememi söylediniz."

"Çünkü emin olmak istiyorum-"

Aleron geri çekilip Gideon'a bakarken, boğazında fokurdayan bir hayal kırıklığı hırıltısı gürledi.

"Bana doğru gelen şeyi yapıyorum!" Aleron kükreyerek Gideon'un şaşkınlıkla geri çekilmesine neden oldu. "İçgüdülerimi takip ediyorum çünkü başka türlü nasıl olacağımı bilmiyorum. Ve bu..." Gideon'un ağzını bir kez daha yaladı ve saçların sertliği ile dudakların yumuşaklığı dilini hem sıyırdı hem de yatıştırdı. "Bu iyi hissettiriyor. İstediğim şey bu ve bunu seninle yapmayı arzuluyorum. Son yaptığımdan beri her saniye bunu arzuluyorum."

Aleron her ne kadar geriye yaslanmak istese de bunu yapmadı. Çünkü o anda Gideon'un tehlikede olacağını biliyordu.

ve Aleron onu incitmek *istemi*yordu. İyileşebilse bile, Aleron karşısındaki insan erkeğe acı vermek *istemi*yordu.

İçindeki hayal kırıklığı çaresizliğe dönüşüyordu. Keşke nasıl hissettiğini ifade edebilseydi, bunu bir insanın anlayabileceği şekilde gösterebilseydi.

İlk başta Aleron, Gideon'u gelini yapma düşüncesine sadece eğlenceli olacağını düşündüğü için gülüp geçmişti. Ingram'ın nasıl olup da onun yerine bir dişiye seçebildiğini, soydaşlarının neden sırf onun için öbür dünyaya kadar geldiklerini merak etmişti. Onu nasıl burada tek *başına bırakabildiğini* bilmek istiyordu.

Anlamaya başlamıştı. Şimdiden bu yükün ağırlığından hoşlanmıyordu ama yine de *denemek istemekten* kendini alıkoyamıyordu.

Gideon'un yanında geçirdiği her an onu değiştirdi.

Yol boyunca bir yerlerde Gideon'u kalbine yerleştirmişti. Her ne kadar Tenebris'te bu ebedi bağı asla paylaşamayacak olsalar ve ne kadar umut etse de bu hep bir dilek olarak kalacak olsa da, Aleron bu insanı istiyordu. Yanında, kanatlarında, dilinin altında ve elinde.

Tamamlayamasalar bile Mavka bağının özünü istiyordu. Eğer Gideon onu unuttur ve ortadan kaybolursa, her köşede erkeği arayacak ve onu bir kez daha yoldaşı olmaya ikna edecekti.

Bildiği ve onun için önemli olan tek şey buydu.

Ancak, Gideon'un tek istediği onun arkadaşlığıysa, Aleron bunun kendisi için ne anlama geldiğinden korkuyordu. Gideon sevgisine karşılık vermezse onun yanında olacak gücü olup olmadığını bilmiyordu. Zaten canı yanıyordu. Eğer pes eder ve onunla birlikte akılsızca dolaşırsa, bu acı büyüyerek acı veren bir yaraya mı dönüşecekti?

Aleron ne olursa olsun onu takip edecekti. Sadece tek taraflı olmamasını tercih ederdi.

Weldir, bağlanmamış bir insanla birlikte kalmanın eninde sonunda acı verici olacağını söylerken bunu mu kastediyordu?

"Bana değer verdiğini söylemiştin..." Aleron, Gideon'un gözlerinin kafatasında gezinmesini izlerken kelimeleri sessizce söyledi. "Ama sadece bu kadar mı?"

Hak ettiği tek şey bir dokunuş muydu? Ona vücudunu öğretmek, arzusun ne olduğunu göstermek ve daha fazla ilerlemeyi küçümsemek için yeterli miydi? Evet, kendisine bir şeyler öğretilmesini istemişti ama bu isteğinin altında Gideon'a daha yakın olma özlemi yatıyordu.

Tanık oldukları çift, ona bunun neleri gerektirdiğinin bilgisini vermişti.

Yüzünün tekrar zevkle buruştuğunu görmek istiyorum.

"Hayır," dedi Gideon sonunda, omuzları gevşeyerek. "Öyle değil."

Onu yaklaştırmak için Aleron'un boynunun yan tarafındaki kürkü çekti. Zorla olmasa da, Duskwalker açıkça Gideon'un ne yapacağını görmek için kendisini çekmesine izin verdi.

Gideon dudaklarını Aleron'un en uzun dişlerinden birine değdirerek mırıldandı, "Eğer gerçekten istediğin buysa, devam et o."

Aleron'un tüm vücudu bir anda titreşti. Gideon tam başka bir şey söylemek için ağzını açtığında, kafatasını geri çekerek dişlerini ayırabilir ve dilini Gideon'un dudaklarıyla dişleri arasındaki boşluğa sokabilirdi.

Gideon'un fikrini değiştirmesini engellemek için hızlı olması gerekiyordu.

Dili Gideon'unünün üst kısmına yanlamasına değdiği ve Gideon da hoşnutlukla geri ittiği anda, Aleron memnun bir inilti çıkardı. Gözbebekleri normal pembe renklerine döndü. İnsanın kirli çenesini tekrar kavradı ve dilinin daha fazla içeri girmesine izin vermek için daha da ayırarak aşağı çekti.

İstilas memnuniyetle karşılandı ve sonunda kanatları gevşedi. Gideon'un parmakları kürkünün derinliklerine daldığında, küçük insanın kolu boynunun arkasına dolandığında daha da sarktılar.

Aleron, Gideon'un duvara yaslanmış diğer elini sıkıca kavradı ve pençeleri taşa saplandıkça kayanın parçalanmasına neden oldu. Dillerinin dokulu ıslaklığı Gideon'un duyularını selamlarken, Aleron'un eli Gideon'un çenesinden kayarak boğazını okşadı ve daha aşağıya doğru inmeye başladı. Aralarındaki boşluğu yavaş yavaş kaldırarak yaklaştı.

Keşke onun tadına bakabilseydim. Aleron onun ağzından içmek ve özünden parçalar yutmak isterdi. *Nasıl kokardı acaba?* diye düşündü, Gideon'un gömleğini pençeleriyle yakalayıp erkeğin küçük gövdesini ovalarken.

Bir zamanlar Aleron'u okşadığı gibi insana dokunmaya, ona öğretildiği şekilde arzu uyandırmaya çalıştı. Gideon'un giysileri içinde bu kadar etkili hissetmemişti. Aleron her zaman çıplaktı ama o bile kürkünün üzerinden dokunmakla köklerine kadar inip etini okşamak arasında bir fark olduğunu biliyordu.

Gideon'un gözleri tembelleşip usulca kapandığında, bir tıslama sesi çıkararak sıkıştı. Aleron tereddüt etti, elini gömleğinin altına sokmaya çalışarak onu incitip incitmeyeceğinden emin değildi, ona bir engel olmadan dokunmak istiyordu.

Belki de pençelerinin keskinliği onu yaralamıştı.

Aleron daha nazik olmaya çalışarak malzemenin kenarıyla oynadı ama sadece bir inilti duydu. Gideon elinin içinde öne doğru eğilerek pençelerinin ve parmak uçlarının baskısının kalçalarının arasındaki deriye daha kuvvetli bir şekilde değmesini sağladı.

Yeni bir taktik denedi, bunun yerine elini sağa doğru süpürebileceği yandan yaklaştı. Aleron kumaşın altına girdiğinde

ve elini Gideon'un belinin çıplak derisi üzerinde gezdirdiğinde, parmak uçlarının altında esneyen ve dalgalanan kasları merak etmeye başladı. Aleron Gideon'un sırtında gezindi, kasların dansına, omurgasının girintili çıkıntılı haline hayret etti.

Ta ki Gideon onun dilini ısırana kadar. Gideon öne doğru sıçradı ve ayağını yere vurdu, bu sırada ondan boğucu bir ses geldi. Ani acı Aleron'un irkilmesine neden oldu.

İçinden bir hırıltı yükselirken dili geri çekildi.

"Beni ısırдын." Kızgınlığı hızla söndü ve burnunun ucunu insanın şakağına doğru itti. "Canını yakıyor muyum?"

Muhtemelen elini Gideon'un omurgasında gezdirmeyi bırakmalıydı ama o anda Gideon'un muhteşem biçimine duramayacak kadar hayran kalmıştı. Teni pürüzsüzdü, güçlü ve dolgun kaslarla yastıklanmıştı ve bu da omurgasının ortasının ağır bir şekilde eğilmesine neden oluyordu. Birinin sırtının çekici olabileceğini hiç düşünmemişti, ancak en basit şeyin bile aletin dikişinin arkasında seğirmesine neden olabileceğini çabucak öğreniyordu.

"Pençelerin gıdıklıyor," dedi Gideon ürpererek. "Tüm vücudumu hassaslaştırıyor."

"Bu kötü bir şey mi?" Aleron, Gideon'un kulağının ucunun pembeleştiğini fark edince kafasını yana eğerek sordu.

Üstünü yaladı.

"Hayır!" diye havladı, sanki ona oynayacak daha fazla yüzey vermek istercesine başını yana eğdi. Ya da belki de insan ondan kaçmaya çalışıyordu. "Lanet olsun. Daha önce hiç bu kadar hafifçe dokunulduğumu sanmıyorum. Dürüst olmak gerekirse biraz tuhaf hissediyorum."

Kulakları çok hassas. Aleron dilini kulaklarından birinin üzerinde ve etrafında tekrar döndürdü ve Gideon kısıp bir inilti çıkardı. *Ve bana durmamı söylemiyor.*

Aleron 'gıdıklayan' pençelerini ve avuçlarını Gideon'un sırtında gezdirmeye devam etti ve geri dönebilmek için aşağı doğru kaydı.

Aynı zamanda, boynundan aşağı bir yol açarken dilini tekrar tekrar kaydırdı.

Aleron bunu doğru mu yapıyordu? Umurunda değildi. Sonunda Gideon'a dokunuyordu ve okşamaları memnuniyetle karşılanıyordu. Erkekten gelen her boğuk ses, Aleron'un kürkünü sanki ondan koparmaya çalışıyormuş gibi daha sıkı kavrarken çıkardığı her boğuk ses, sikiinin dikişinin arkasında şişmesine neden oldu.

"Pençelerini kılıfına sokabilir misin?" Gideon göğsünü avucuna yaslayarak yalvardı ve kaçmak istercesine döndü. "Bu çok fazla. Konsantre olamıyorum."

Aleron bunun nasıl yapılacağını kısa bir süre önce öğrenmişti ve kendisine söyleneni seve seve yaptı. "Daha iyi misin?" diye sordu, sert avuç içleriyle Gideon'un kaslı göğsünü okşamaya devam ederek.

Başını öne eğerek Aleron'un göğsüne çarptı ve sonra başını salladı. İçindeki gerginlik azaldı ama Aleron başparmağını küçük, sert bir tomurcuğun üzerinde gezdirdiğinde çok belirgin bir şekilde seğirdi.

"Bunun gibi mi?" Aleron, Gideon kendi meme uçlarına dokunduğunda ne kadar hoş hissettiğini hatırlayarak, ileri geri fırcalayarak sordu.

"Mhm. Evet." Gideon kürküne sokulmak için başını iki yana çevirdi. "Çok yumuşaksın. Tüylerin bile güzel." Gideon takdirini göstermek istercesine kolunu boynundan indirdi, böylece elini boynuna sürtebildi

Aleron'un sırtı. Gideon onu yavaşça geri çekti ve Aleron'dan şaşkın bir hırıltı yükseldi. Kürkü ve tüyleri zıt yönlerde doğru kaldırılırken vücudu öne doğru eğildi. Basınç hafifti, zevkli bir his yaratıyordu ve Gideon'un gıdıklanmaktan kastının bu olup olmadığını merak etti.

Görüşü anında mor renge büründü ve Gideon'un küçük elinin vücudunu keşfetmesi damarlarına arzu pompaladı. Sadece birbirlerini okşuyorlardı ama Aleron'un dikışı, içinden çıkmaya başladığında yarıldı. Başladığı anda kendini tutma şansı kalmamıştı, uyarılmışlığı bu insanın gücü altında hızla artıyordu.

Artık Aleron dokunmanın sorun olmadığını, daha fazlasını arzulamasının tek taraflı olmadığını ve Gideon'u incitmediğini bildiğine göre, tüm endişeleri dağılmıştı.

Bunun yerine, içinde kükreyen bir orman yangını gibi bir sıcaklık tutuştu. Çekici erkeğin ona dokunduğu her yerde Aleron'u yakmak isteyen ve onu tüketmekle tehdit eden bir ateş.

Sonunda Gideon'un sıkışmış elini bıraktı, böylece başının arkasını kavrayabildi. Onu geri çekti ve dilini bir kez daha davetkâr dudaklarının arasından geçirdi. Aleron bu kez dilini Gideon'un kinin etrafında döndürürken daha sertti, aralarında serbestçe zonklayan sikiyle daha muhtaçtı.

Belki de ikisinin de nefes almaya ihtiyaç duymaması onların yararınaydı, çünkü insanın nefes alabileceğinden şüpheliydi. Aleron ise yanaklarından heyecanlı homurtular çıkarıyordu.

Daha fazlasını. Daha fazlasını istiyordu. Aynı anda her yere dokunmak, bu erkeği o kadar çok okşamak istiyordu ki kafası karışıyor ve ardında ağırlar bırakıyordu.

Gideon kanat eklemine okşadığında Aleron'un çıkardığı inilti yüksek ve şiddetliydi, ardından tüm vücudu titredi. Her iki kanadı da yere düştüğü için, bu kanat aniden geriye fırladı ve Gideon'un dokunuşuyla sertleşti.

Gideon şaşkınlıkla irkildi ve elini çekti ama Aleron umutsuzca bir kez daha dokunmak istedi.

"Yine," diye homurdandı Aleron, elini gövdesinde gezdirirken. Kanatlarının bu kadar hassas olduğunu bilmiyordu. "İyi hissettirdi, bu yüzden durma."

Gideon'un sikiinin üzerinden kayarak onu kavradı ve pantolonunun içinde sertleştiğini gördü. Aynı anda, küçük insan Aleron'un kanat eklemine okşarken onun kaygan başını kavradı ve ikisi birlikte inledi.

Bu onu tahrik ediyor, beni. Diliyle, pençeleriyle ve dokunuşuyla. Gideon tereddüt etmeden sikini ve kanadını okşuyor, karşılığında aynısını yaparken farklı olanı kabul ediyordu.

Ve sadece bunu bilmek bile... kalbinin çok özgür bir şekilde hafiflemesine neden oldu. Tıpkı bu dünyanın sahte gökyüzünde yaptığı gibi süzülüyordu. Aleron, serbest bırakılarak yere çakılana kadar uçmasını istedi.

Düşündükçe ürperdi, coşku şimdiden üzerine çökmüştü. Daha da çılgına döndü.

"Bölmemeyi düşünmüştüm," dedi derin bir ses arkalarından ve ikisinin de birbirlerine sarılırken donup kalmalarına neden oldu. Gideon irkilerek dilinin ucuyla boğuk bir çığlık atarken, göğsünü itmek için sikini ve kanadını bıraktı. "Ama bunu burada yapmamamı tercih ederim."

Gerilim onu sarstığında Aleron'un tembel kanatları havaya kalktı. Dilini Gideon'un ağzının mutluluğundan kopardı, kafatasını sağa çevirdi ve Weldir'e gürleyerek bir uyarı gönderdi.

Kollarını göğsünde kavuşturdu, görünüşü yarı saydam bir bulut gibiydi, kireçli kaşlarını çattı. "Ufaklık, az önce bana *hırladın mı?*"

"Bizi yalnız bırak," diye karşılık verdi Aleron, elini Gideon'un kasıklarından çekip kalçasını kavradı ve onu kendine yaklaştırdı.

Sonunda arzuladığı şey ona hediye ediliyordu! Boşluğun ruhunun buna engel olmasına izin vermeyecekti. Bu insanla bu noktaya gelmek çok zor olmuştu ve şimdi aleti derin bir arzu ve ihtiyaçla titriyordu.

Weldir geri çekilip eliyle çıkışa doğru işaret ederek, "Hayır, yapacağımı sanmıyorum," dedi. "İkiniz de birbirinizle uğraşmayı bırakıp bu özel yeri terk edeceksiniz."

Gideon'a doğru ilerlerken çıkardığı cevap niteliğindeki hırıltı, Aleron'a bulutlu formdan bir nabız atışı kazandırdı. Weldir'in dudakları keskin dişlerini ortaya çıkarmak için geri çekildi.

"Aleron," diye seslendi Gideon alçak sesle, göğsünü sıvazlayarak. Kafatasını ona çevirdi, yüzündeki sıcak ifadenin soğuduğunu ve oldukça paniklediğini fark etti. "Kusura bakma dostum, ama ruh halim bozuldu."

'Ruh hali' gibi bir şey nasıl öldürülebilir? Ah, insanların o aldatıcı konuşmalarından biri daha. Sinirli bir huff ile geri çekilmeye başladı.

"Bekle," diye fısıldadı Gideon sarsılmış bir sesle, daha uzağa gitmesini engellemek için yanlarındaki kürkü kavradı. Başını aşağı çevirerek Aleron'a saçlarının üst kısmını gösterdi. "Şöyle yapabilir misin... Bilmiyorum, önce aletini kaldırabilir misin?"

Kulaklarının uçları daha önce olduğundan daha kırmızıydı ve Aleron'un gözleri mor renkte karardı. Onları diliyle okşama dürtüsü yine onu rahatsız etti.

Bunun yerine o da aşağı baktı.

Aleti, uyarılmanın mor zonklayan bir kutbu olarak aralarında çıkıntı yapıyordu. Üstteki iki dokunaç onun çevresine dolanmış, diğerleri ise tutunacak bir şey aramak için kıvranıyordu.

Şu anki dolgun haliyle, içine geri döneceğinden şüpheliydi. Ne zaman içinde yavaşça sertleşse, bazen, neyse ki, yakalanır ve dikişinin arkasına sıkıştırdı. Ancak bu sefer çok hızlı bir şekilde sertleşmişti. Şimdi bile baskının ona uymayacağını söyleyebilirdi.

"Bu şekilde içeri girmeyecek," diye itiraf etti, çünkü son seferinde içeri çekilmesi için yumuşaması gerekmişti.

"O zaman kendini bir kanatla ört?"

Gideon'un kafatasına bakmayıp sol taraftaki boşluğa bakmayı tercih etmesinden hoşlanmamıştı. Ama görünüşe göre o da Weldir'e bakmak istemiyordu.

"Neden saklamak zorundayım?" Aleron başını öne eğerek sordu.

"Çünkü görmemeyi tercih edeceğimi biliyor," diye araya girdi Weldir, tüyleri diken diken olmuştu. Boşluğun ruhunun kaybolup gitmesini diledi.

İyi. En azından sorun Gideon'un görmek istememesinden değil, tamamen onun varlığından kaynaklanıyordu.

Kanadını öne doğru sardı ama Gideon'u da kalkan olarak kullanmak için kanadının içine aldı. Sırtını Aleron'un göğsüne dayayarak Gideon'u sıkıca tuttu, insan sertleşmiş shaftının omurgasına sürtünmesinden dolayı kaskatı kesilse bile.

Sadece basit bir temas bile kalçalarının tek bir hamle yapmasını sağlamıştı. Gideon'un sırtı ona o kadar iyi geliyordu ki, ikisini birbirine sıkıca bastırıp shaftını pompalamayı düşündü.

"Ne istiyorsun Weldir?" Aleron bunun yerine tersledi.

Belki ondan çabucak kurtulursa, samimi dokunuşlarına devam edebilirlerdi.

Kollarını hâlâ göğsünün üzerinde kavuşturmuş bir halde, başını üstün bir edayla geriye doğru kaldırdı. Her şeyi görünür olmasına rağmen, formunun sisli bulutu küçük ayrıntılarının tam olarak algılanmasını zorlaştırıyordu. Bazen dudaklarının incilmesi ya da gözlerinin seğirmesi gibi hareketin olduğu yerlerde kalınlaşıyordu.

"Buraya kimsenin gelmesini beklemiyordum," dedi Weldir, yüzünü arkalarındaki tünele doğru çevirerek. "Ne kadar uzağa gittin?"

Aleron konuşmadan Gideon hemen, "Çok uzak değil," diye araya girdi.

Weldir'in gözleri güvensizlikle kısıldı. Aleron'un Tenebris'te bulunduğu onca zaman boyunca, Weldir hiç bu kadar... soğuk olmamıştı. Aslında ona karşı oldukça şakacıydı.

"O zaman neden kişisel tünellerimde bu tür çirkin davranışlara rastlıyorum?"

Gideon kollarının arasında omuz silkti. "Konuşmamız biraz hararetlendi ve ışıklar dikkatimi dağıttı. Olur böyle şeyler?"

Neden yalan söylüyor?

"Ama-"

Aleron daha aksini söyleyemeden, Gideon'un dirseğini arkasından karnına doğru savurmasıyla şaşkınlıktan sözcükleri boğazında düğümlendi.

Gideon sessizce, "Kapa çeneni," diye tısladı.

Birkaç gergin an geçti. Weldir başını sallamadan önce kollarını gevşetirken iç çekti. "Takip edin," diye emretti ve çıkışa doğru yönelmek için arkasını döndü.

İkisi de kımlıdamadı.

"Lanet olsun," dedi Gideon sonunda bıkmın bir iç çekişle, başı yana eğik. "Az önce engellendiğimize inanamıyorum."

"Durmak istemiyorum." Aleron eğilip dilini Gideon'un ensesinden geçirerek boğazının kenarını yaladı. Sonra Gideon'un kasıklarını avuçlamak için aşağı uzandı ve sikinin sönmüş olmasından dolayı hayal kırıklığına uğradı.

Küçük insan dişlerinin arasından tısladı ve dizleri içe doğru dönerek irkildi. "Kahretsin. Taşaklarımı bu kadar sert sıkma."

Aleron, bir erkek insanın anatomisinde penisinden daha fazlası olduğunu fark ederek tutuşunu hemen yumuşattı. Geçen sefer 'taşak' görmemişti, muhtemelen hâlâ saklıydı ama parmaklarının ucunda küçük ovaler hissetmişti. Gideon'un keşfetmesi gereken yeni bir yerdi - özellikle de tepkisi ona hassas olduklarını bildirdiğinden beri.

Hassas iyi, diye umuyordu.

"Daha iyi mi?" diye mırıldandı, elini hareket ettirmeyi reddederek.

Hâlâ sertleşmiş olan sikini Gideon'un güzel sırtına dayadı, keşke gömleğinin altından kaymış olsaydı da onunla doğrudan temas kurabilseydi. Aleron'un siki yağlanmaya devam etti ve ne kadar havaya maruz kalırsa kalsın asla kurumadı. Gömleğin arkasını başarıyla ıslatmıştı.

"Bu çok utanç verici. Kendimi ebeveyni tarafından yakalanmış bir ergen gibi hissediyorum." Bakışlarını yukarı çevirirken Gideon'un başının arkası göğsüne çarptı. "Bundan sonra nasıl hâlâ sert olabiliyorsun?"

Utanması mı gerekiyordu? 'Yakalanmış' olmaları pek umurunda değildi, sadece devam edemeyeceklerini biliyordu.

"Takip edin dedim," diye emretti Weldir, öncekinden çok daha sert bir şekilde. Artık görüş alanında olmayan sesi, sanki her yerden konuşuyormuş gibi etraflarını sarmıştı.

"Gidelim," diye homurdandı Gideon, bir adım öne çıkarak. "Bir yarı-tanrı kendi diyarında sinirlendiğinde neler olduğunu görmek istemiyorum."

Aleron oflayıp pufladı ve avının kanadının örtüsünden ayrılmasına izin vermeyerek peşinden gitti. Her şeye rağmen, sevinç omurgasını sızlatıyor ve kuyruk tüylerini kabartıyordu.

Gideon beni arzuluyor. Gözbebekleri normalden çok daha parlak bir pembeye dönüştü.

Bu hassas duygularda yalnız değilim.

Gün ışığına çıkıp Weldir'i selamlarken Aleron Gideon'u yanından ayırmadı. Mağaranın ağzının hemen ötesindeki açıklıkta onları bekleyen boşluğun ruhunun ifadesi sisin içinde seçilemeyecek kadar bulanıktı.

Aleron'un Weldir'in kullandığı unvanın fena halde yanlış bir ifade olduğunu anlaması uzun sürmemişti. Onun aleminin tıpkı Peçe'nin içindeki sis gibi karanlık olduğunu varsaymışlardı. Onu yarattığı dünyanın aydınlığında incelediklerinde, sonsuz günün ruhu olarak adlandırılabilirdi.

Yaratıcısına karşı oldukça huysuzdu ve sıkıntısının geçeceğinden şüpheliydi. Yine de ereksiyonu yumuşamıştı. Weldir yaklaştıklarında, "Bu insanın hâlâ seninle olduğunu görmek beni şaşırttı ufaklık," dedi.

Küçük olan. Weldir ona ve diğer Mavka'ya hep böyle seslenirdi. Şu anda Aleron onunla neredeyse aynı boydayken, sadece yarım ayak daha kısayken, küçük bir şey olarak adlandırılmak tuhaftı. Daha önce, dört ayak üzerinde yürüdüğü zaman daha anlamlı gelmişti.

Aleron homurdandı ve başını umursamaz bir tavırla yana çevirdi. Pençeleri Gideon'un kollarına daha da battı, incitici bir şekilde değil - umuyordu - ama güvenli bir şekilde.

Weldir'in erkeği ondan koparmaya niyetli olup olmadığını bilmiyordu ama buna izin vermeyecekti.

"Gücümü toparlamak için uyuyorum ve yaklaşık bir ay sonra seni ona bağlı buluyorum." Bir kolunu kaldırarak gönülsüz bir omuz silkme hareketi yaptı. "Hem de hiç bulunmaman gereken bir yerde."

"Bir ay mı?" Gideon'un kısık sesinde bir parça şaşkınlık vardı. "Bu..." Parmaklarını saçlarında gezdirmek için bir elini kaldırdı. "O kadar zamandır mı buradayız? Kahretsin, sanki sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor."

Gerçekten mi? Aleron mırıldandı.

Bundan daha az olduğunu düşünmüştü. Yine de zaten birkaç yıl yaşamıştı, o yüzden bu geçen zaman ona çok küçük gelmişti. Nasıl sayacağını bilmiyordu ama mevsimlerin birçok kez tekrar ettiğini görmüştü.

Yazın bereketi sonbaharın solgunluğuna evrilir, sadece kırağı dünyayı beyazlatırdı. Sonra bahar gelir, serin esintilerde dans eden renkler patlardı. İlkbaharı hep sevmişti.

Bahar, kışın soğuk ve kasvetinden sonra rahatlık getirdi. Hayat ve hoşluk getiriyordu. Başını

Gideon'a doğru eğdi. *Bana baharı hatırlatıyor.*

Öte yandan, insan da kahverengi saçları ve yeşil gözleriyle ona bir ağacı hatırlatıyordu. Bir ağaç kadar inatçı, kıpırtısız ve güçlüydü, sinir bozucu bir şekilde öyle. Bu fikir onu neredeyse kıkırdatıyordu.

Gideon, ağaç.

"Sanırım bunun bir önemi yok. Bu dünyada çocuğumu ne mutlu edecekse," dedi Weldir ve Aleron'u saçma düşüncelerinden kopardı.

Eğer yaratıcısının onayını belirtme şekli buysa, buna gerek yoktu. Weldir onaylasa da onaylamasa da Aleron'un seçimi konusunda hiçbir tereddüdü yoktu ve bundan vazgeçmeyecekti. Gideon yanında kaldığı sürece kimsenin ne düşündüğü umurunda değildi.

Weldir kıpırdamadan durdu. Sanki normal bir insan gibi davranma dürtüsünden yoksunmuş gibi, hiçbir zaman gerçekten hareketli olmamıştı. Hatta sanki buradaki varlığı da diğer her şey gibi uydurmaymış gibi yerden bir parça yüksekte süzülüyordu.

"Senin için bir görevim var, Aleron."
Merakla başını kaldırdı. "Benim için mi?"

Weldir yüzünü yana çevirdi ama ifadesi donuk kaldı.

"Senden daha fazla insanlığa sahip olduğu için Nathair'e sormayı tercih ederdim ama o kadar uzun süredir burada ki konuşma yeteneğini kaybetti," diye açıkladı, sözlerinin Aleron'u ne kadar incittiğini bilmeden.

Weldir'in ilk tercihi o değildi.

"Bu yılan Mavka mı? O zaman neden bana soruyorsun?" Aleron niyetinden biraz daha fazla düşmanca bir tavırla tersledi.

Bir adı olduğunu bilmiyordu ya da belki de ona söylenmiş ve unutulmuştu. Her iki durumda da, bunu daha önce bilmeyi tercih ederdi.

"Çünkü bu görevi emanet ettiğim kişi bir Mavka olmalı." Weldir bakışlarını tekrar onlara çevirdi. "Yaldızlı Bakire sonunda uyandı ve artan gücüyle farkında olmadan onu hissetmeme izin verdi. Ona gidemem - diyarımı ya da Dünya'daki sisleri terk edemem - ama birinin benim yerime Elf dünyasına gitmesi gerekiyor. Ondandır bir isteğim var."

Aleron'un vücudu bir kez daha şaftını yutmuş olsa da, muhtemelen öyle olmasaydı bile ileriye doğru adım atacaktı. Kanadını açtı ve Gideon'u bırakırken arkasına getirdi.

"Tenebris'ten *ayrılabilceğimi* mi söylüyorsun?" diye sordu inanamayarak. "Evet. Ben izin verdiğim sürece her zaman gidebilirsin."

Bu bilginin ağırlığıyla dizginlenemeyen öfke, gövdesini iğrenç bir pençe darbesi gibi kesti. Gözleri kıpkırmızı parlarken, boğazından bir hırıltı koptu. Kanat tüyleri bile kabarak onu eskisinden daha büyük ve korkutucu gösterdi.

"Madem her zaman gidebiliyordum, o zaman neden beni burada tuttunuz?!" Aleron pençelerini avuçlarına geçirerek bağırdı. Weldir'in soyut formunu kesip biçme arzusu içini kapladığında pençelerini öne doğru fırlattı ama bunu denemenin nafile olduğunu biliyordu. "Bunca zamandır Ingram'la birlikte olabiliyordum!"

Weldir, onun öfkesinden ya da hızlı yaklaşımından etkilenmeden, gözlerini ona dikmekten başka bir şey yapmadı. Ona doğru baktı.

Weldir soğukkanlılıkla, "Evet, akrabalarınıza musallat olabiliyorsunuz," dedi. "Ve bunu yaparken de birbirinize işkence edersiniz." Bunun üzerine kafatası sarsıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Fark ettiniz mi ya da yaşadınız mı bilmiyorum ama Ingram size ya da Emerie'ye dokunamadığında çok üzüldü. Yaşayan dünyaya geri dönmenize izin verseydim ikinizi de bekleyen şey bu olacaktı. Size fiziksel bir form veremem, bu nedenle akrabalarınızın yanında dolaşan bir Hayalet olurdunuz."

İçinden keskin bir ısıklık sesi yükseldi. "Ama ben onunla *birlikte* olurdum."

Tenebris'te akrabasını özlemediği tek bir an bile geçmemişti. Gideon'la birlikte başka harika şeyler hissetse bile, her saniye göğsü onun yanında olmak için ağrıyordu.

Şu anda birlikte olamayacaklarını uzun zaman önce kabullenmişti ama bu göğsündeki soğuğu durdurmuyordu. Bunu, kalbini sürekli donduran bir buz parçası gibi düşünüyordu.

"Ingram yeryüzüne dokunabilir ama size verilen tek şey görme ve işitme duyularınız olurdu. Başka hiçbir şey deneyimleyemezsiniz. Onun sensiz büyümesini izleyecektin, sensiz hayatı dolu dolu yaşayacaktın ve gerçekten işkence gören sen olacaktın."

"Benim için fark etmezdi," diye itiraz etti.

Akrabalarını geride bıraktığı için her türlü cezayı kabul edebilirdi. O gün onu ve kendisini koruyamaması sık sık canını yakıyordu. Daha hızlı olsaydı... daha zeki, daha güçlü olsaydı. *Uçabilseydi...* bunların hiçbirisi olmazdı.

İkizine duyduğu aşk onu yerde tutmasaydı, *ikisini de* kurtarabilirdi. Aleron bunun için

sık sık pişmanlık duyardı.

Başından beri kanatları vardı. Onları her yere götürebilir, her kavgadan kaçabilirdi.

Onun yerine, ihmalkârlığı ayrı oldukları anlamına geliyordu. Akrabalarına ve kendisine zarar vermişti. Birbirlerini kaybettiler.

Göğsünden acı dolu bir inilti daha kopmak üzereyken, küçük ve zar zor ısınan bir el avucunun kıvrımına dokundu. Kafatasını Gideon'a doğru çevirdi ve parmak uçlarını kendi parmaklarının geniş boşlukları arasına sokmaya çalıştı.

Birden göğsünde büyüyen ağrı yumuşadı.

"Aldırmazdın," diye tersledi Weldir. "O dünyada olup da onun bir parçası olmamanın nasıl bir şey olduğunu herkesten iyi bilirim."

Aleron tekrar yaratıcısına baktı ve onun puslu ellerini açıp kapatırken avuçlarına baktığına tanık oldu.

"Birinin yanında olup da onu hissedememenin, koklayamamanın, tadına varamamanın ne kadar yalnızlık olduğunu da biliyorum. Bu sizi içten dışa çürütür ve bu acının özel bir biçimidir. Sahip olmadığınız bir kalbe yerleşen bir acı. Milyonlarca kelime tek bir sessiz eylemin yerini tutamaz." Sonra, Aleron'un gerçekten anlamasını sağlamak için bakışlarını kaldırdı ve şöyle dedi: "En çok ihtiyacı olduğu anda kanadının rahatlatıcı ağırlığını soydaşının üzerine indirmek gibi."

"Ama-"

"Haksız değil, Aleron," diye ekledi Gideon onun yanından. "Belki farkında değilsin ama kanatlarınla çok konuşuyorsun. Eğer iletişim kurma şeklinin ayrılmaz bir parçasıysa, kendini ifade etmek için onları kullanamamak işleri zorlaştıracaktır."

Bunun doğru olabileceğini düşündü. Şu anda bile kanatlarından birini Gideon'a sarma özlemi duyuyordu. Birçok geceyi

Ingram onların kozasının içindeydi ve bu her zaman doğru hissettirmişti.

Muhtemelen bunu özleyecek ve karıncalanmanın onu da içine çekeceğini hissedecekti. Sürekli inkâr etmek muhtemelen vicdanına ağır gelirdi.

Sessiz kaldı, bu açıklamanın onu rahatlatıp rahatlatmadığından emin değildi. Ingram'ı tamamen kendi başına bırakmak yerine denemek isterdi.

Belki de onun İblis Avcıları'na gitmesini engelleyebilirdim. Yaşadığı tüm acıları önleyebilir ve belki de boş bir varoluşa bile ona rehberlik etmeye devam edebilirdi.

Emerie'yle tanışamayacaktı ama Aleron bunu umursayıp umursamadığını bilmiyordu. Son gördüğü Ingram, diğer yarısının içten içe yaralanmış bir versiyonuydu. Sadece mor bir hayalet olsa bile, derin sesindeki hüznü notaları ya da kertenkele kuyruğunun ucundaki huzursuz kıvrımı bilecek kadar iyi tanıyordu onu.

Sonra yine... Ben de Gideon'la tanışmazdım, diye düşündü küçük insanına bakarak.

Ve eğer dürüst olmak gerekirse, onun kokusunun eksikliği onu çok rahatsız ediyordu. Onu tatmak istiyordu ve aralarında paylaştıkları sıcaklığın olması gerekenin sadece bir kısmı olduğunu biliyordu. Bazı şeyler eksikti, önemli şeyler.

Başka bir yol olmadığı için onları kabullenmişti ama yine de aklının bir köşesinde bu soru vardı. İçgüdüleri ona bir şeylerin yanlış gittiğini söylüyordu ama o bunu görmezden gelmeyi seçti.

Weldir, Ingram'a burada insanıyla birlikte olmanın eninde sonunda yanlış hissettireceğini söylerken bunu mu kastediyordu? İlişkileri yanlışın tam tersi gibi hissettirse de, bu eksik şeyler sonunda dikenleri büyütecek miydi? *Ben sadece insanın anılarını kaybedebileceğini ya da onunla bağ kuramamanın üzücü olacağını kastedtiğini sanıyordum.*

Ama bundan daha fazlası mıydı? Aleron'un başka biriyle gerçek hayatın eksikliğini, derinliğini daha fazla kaldıramaması ne kadar sürerdi? Bunu düşündükçe derisi daha çok kaşınıyor ve midesi daha çok bulanıyordu.

Bunun için Gideon'un yanında olmasından memnundu. Elinin küçük bir hareketi onu teselli etmiş ve açıklamasını yutmasını Weldir'inkinden daha kolay hale getirmişti. Sadece onun varlığı bile kafatasının üzüntü ve yenilgiyle alçalmasını engellemişti.

"İhtiyacım olan şey Yıldızlı Bakire'den tek bir damla gözyaşı istemeniz," dedi Weldir ve herkesi isteğine geri döndürdü. "İblisler Dünya'ya getirildiğinden beri Nyl'theria'ya geri dönmedim ama sizi Elf şehri Lezokos'a götürmek için elimden geleni yapacağım."

Gideon'un kaşları iyice çatıldı ve burnunun bir tarafı kırıştı. "Bekle, yani Elfler *gerçekten* var mı?"

Weldir onu görmezden geldi. "Kapıya vardığınızda, onların muhafızları geçmenize izin vermeyecektir. İblisler sana zarar veremeyecek, bu yüzden onlar girişine izin verene kadar istediğin kadar oyalanabilirsin. Merikh'in orada olduğuna dair bir sezgim var ve size yardım edeceğine inanıyorum."

"Merikh?" Aleron başını eğerek sordu. "Kaybolduğu yer burası mı?" "Evet.

Dişi bir Elf onu oraya götürdü."

"Raewyn'den bahsediyorsun." Elf dostunu hatırlayınca göğsünde bir neşe yayıldı. Ancak kendisine verilen zor görevin farkına vardığında bu sevinç kayboldu. Weldir'e doğru bir pençe doğrulttu. "Merikh bana yardım etmeyecek. O nefret dolu biri."

Weldir'in dudakları tebeşir gibi kalınlaştı ve yayıldıkça daha belirgin hale geldi. Dişlerini göstererek sırttı. "Kadınlar güçlü yaratıklardır. Onları en inatçı çocuğumun bile kolayca kandırılabilirliğini bilecek kadar izledim. onu."

Aleron'dan küçük bir kıkırdama kaçtı. "Ona karşı oldukça koruyucu ve sahiplenici olduğu doğru."

Ayı kafataslı Mavka'nın onu ve soydaşlarını koyu yeşil gözbebekleriyle nasıl uğurladığını hatırladı. O zamanlar gözden kaçırdığı bu ayrıntı, Gideon sayesinde kendi görüşü de bu renge dönüştüğü için şimdi daha da aydınlanmıştı.

"Benim adıma Yıldızlı Bakire'yi karşılamana yardım etmelerini talep ederseniz, müdahale etmelerine izin verilmez. Ben yarı-tanrı olsam da bu bir tanrılar meselesidir. Sen benim vasım ve elçimsin ve eğer hâlâ eski gelenekleri takip ediyorlarsa, doğrudan onunla görüşme talebinde bulunmana izin vermeliler. Kabul edip etmemek tamamen onun kararı olacaktır."

"Neden gözyaşı?" Aleron merakla sordu.

Neden yardım etmesi gerektiği konusunda hiçbir soru yoktu. Yaratıcısını derinden önemsiyordu, özellikle de Tenebris'e ilk geldiğinde onun için yaptıklarından sonra.

O olmasaydı, Aleron korkunç bir şekilde kaybolurdu. Pek çok ruhu yemiş, onların anılarını kazanmış ve parçalanmış, deli bir yaratığa dönüşene kadar öfke ve acısıyla karışmasına izin vermiş olurdu.

Weldir küçük bir iç geçirdi. "Sebebi seni ilgilendirmez. O anlayacaktır ve önemli olan da bu." Sorusunun cevaplanmamasına sinirlenerek kafatasını bir hışımla iki yana savurdu.

"İyi. Ne zaman gideceğiz?"

"Biz mi?" Başını eğerken buğusu titriyordu. "Bu görev sadece ve sadece senin için."

Küçük bir gümbürtüyle kanadını uzatıp Gideon'un etrafına sararken vınladı. Kolunu da onun etrafına indirdi ve kalçasını kavrayarak onu kendi tarafına çekti.

"O zaman hayır." Reddetmek kolay olmadı, özellikle de bu insanın yokluğu fikri bile onu uyuşturmuşken. "Ben

yapacağım

Gideon'u burada bırakmayacağım. Unutmasına izin vermeyeceğim."

"Eğer bu kadar sorun olacaksa, senin yerine onun bilincini açık tutabilirim."

"Hayır," diye tekrar reddetti Aleron. "Ya o gelir ya da ben hiç gitmem." Sonra, Weldir'in yalan söyleme ihtimaline karşı pençesini ona doğrulttu. "Eğer benim bir Hayalet olarak gitmem mümkünse, bu bir insanın da gidebileceği anlamına gelir. Buradaki varoluşlarımız aynı ve sen bana daha önce sana bağlı olduğumuzu söylemiştin."

"Evet, ama sizi kendi isteğim dışında buraya geri çağırmamak için gücümün çoğunu feda etmek zorundayım. Bu, insanla birlikte iki katına çıkacak ve gücümün çoğunu harcadıktan sonra bilincim daha yeni yerine geldi. Şu anda güçlü değilim."

"O zaman daha sonra deneriz," diye teklif etti Aleron.

Aleron'un Tenebris'teki varlığı boyunca dünya ikinci kez şiddetle sarsıldı. Karşısındaki güçlü varlığın sessiz öfkesinin bir sonucuydu bu; bulanık ifadesini karartan bir bakışla başını eğmişti. Üst dudağı dişlerinin üzerine doğru kıvrılmıştı.

Geçen sefer öfkenin kaynağı o değildi ama Weldir onu bu konuda sorguladığında dünyanın neden titrediğini açıklamıştı. Dünya ellerinin ve ayaklarının altında titreyip gürlediğinde bunu fark etmemek zordu.

Aleron sadece başını kaldırdı ve umursamaz bir tavırla uzaklaştı.

Weldir ona asla zarar vermezdi. Aleron'a ve buradaki diğer Mavka'lara karşı bir zaafı olduğunu zaten göstermişti. Hırslayabilir, tıslayabilir ve tehdit edebilirdi ama bunlar Aleron'un Ingram'a yaptığı şeyler kadar boş olurdu.

Her şey sessizleşti ve tedirginleşti. Sonra Weldir bir of çekti.

"Küstah çocuk. Sabrım tükendiği için şanslısın." Ellerini yenilgiyle havaya kaldırdı. "Peki, insanı yanına al. Ancak, Yıldızlı Bakire'nin oyunlarını riske atıyorsun. Kendi seçimlerin için beni suçlama."

"Kimse gerçekten gitmek isteyip istemediğimi sormayacak mı?" Gideon kollarını göğsünde kavuşturarak konuştu. "Belki de bazı Elf tanrılarıyla tanışmak istemiyordumdur."

"Benimle gelmek istemiyor musun?" Aleron gözleri maviye kayarak ve ona dönerek sordu. Derinleşmesine izin verdi.

Gideon onun kafatasına bakar bakmaz dudakları inceldi ve bakışlarını kaçırdı. "Ben öyle bir şey demedim." Gözleri tekrar kafatasına kaydı, bakışları buluştu ve tekrar başka tarafa baktı. Kolları göğsünün üzerinde gerildi ve pazularının esnemesine neden oldu. "Bunu yapman hiç adil değil."

Aleron onları mavi tutabilmeyi diledi ama mizah onu etkilediğinde kolayca sarıya dönüştüler. Bir kıkırdama çıkardı. Erkeği gözbebeklerini böylesine hüzünlü bir ifadeyle kolayca manipüle edebileceğini bilmiyordu.

Bunu keşfettiği için sevinçten kanatları çırpındı.

Yere en ufak bir ışık kırıntısının bile değmesine izin vermeyen yukarıdaki yoğun gölgeye aval aval bakan Gideon, ağaçların bu kadar devasa olabileceğine inanamıyordu. Ya da yaprakların mavi ve pembe olabileceğine.

Bu ağaçlar kaç yaşında? En az üç yüz metre, belki de daha uzun olduklarını tahmin ediyordu. Onları gölgeleyenlerin en büyükleri olmadığını şimdiden söyleyebilirdi. Bir tanesini kesmek bir yılını alır. Sonsuz sayıda baltaya ihtiyacı var.

Tek bir ağaç bile kesilemeden vücudu pes ederdi.

Sadece bir tanesi bile bir kasabanın etrafını duvarla çevirmekle kalmayıp tamamını inşa etmeye yetecektir.

Bir 'dal' ondan daha uzun olabilirdi. Yere düşüp çürüyen yapraklardan birkaçı çift kişilik bir yatağın üzerine serilebilecek kadar büyüktü. Bir tanesi üzerine düşse, muhtemelen altında ezilirdi - eğer soyut olmasaydı.

Ağaçların çoğunlukla parlak mavi yaprakları vardı ama kabukları koyu kırmızı renkteydi. Tüm gövdeler, kabuğun pul benzeri eklemelerinden akan kalın, eriyen özsuyla kaplıydı. Özsuğu *tatlandırıcı, çay ve hatta bazen yapıştırıcı olarak kullanılabilir.*

Yeterince güçlüyse, yaprakların içindeki ipek bile giysi, yatak takımı, halı ve daha fazlasını yapmak için kullanılabilir.

Sadece bir ağaç bile bütün bir kasabanın geçimini büyük ölçüde artırabilir. Kimse üşümeyecek, giysisiz ya da evsiz kalmayacaktı. Elf dünyasında olması çok kötü.

Gideon kendisine en yakın olana hayranlıkla bakmaktan kendini alamadı. *İçimde tırmanma isteği var. Acaba çıkarsam bulutların üstüne çıkabilir miyim?*

Gözlerini tekrar aşağı indirdiğinde, dünya dışı bir çiçeği incelemek için çömelmesine bile gerek kalmadı. Büyüleyici ve *parlayan* kırmızı yapraklar, daha da parlak sarı bir merkezi çevreliyordu. Polen sapı olmayan bir ebegümeci çiçeğine benziyordu. Siyah damlacıklar taç yapraklarına ve onu canlı tutan donuk mavi sapa yapışmıştı.

Çalı onun göğüs hizasına kadar geliyordu ve herhangi bir şeye dokunabilseydi, tek bir çiçeği desteklemek için iki eliyle tutması gerekirdi.

Bulanık bir böcek vızıldayarak yaklaşıp kadar çiçeğin rengi ona zehirli olduğu izlenimini verdi. Siyah bir damlacıktan bir yudum almadan önce parlayan sarı polenlerini topladı. Gideon büyülenmiş bir halde, bir tür hayvanın -belki de bir kedinin- kafasına sahip yeşil tüylü bir güve olan yaratığın başka bir çiçeğin etrafında çırpınısını izledi.

Yapraklar ve çimen gibi diğer bitki yaşamının çoğu deniz mavisiydi.

Weldir tarafından onları doğrudan Elf şehrine götüremeyebileceği ve İblislerle karşılaşabilecekleri konusunda uyarılmışlardı. Elbette korkacak bir şeyleri yoktu ama böylesine mistik bir dünyanın var olabilmesi dikkat çekiciydi.

Austrális'ten bile daha fazla İblis tarafından istila edildiğini iddia etmişti ama yine de çok huzurlu görünüyordu.

Uzakta bir tür kuş cıvıldıyor ve görüş alanının hemen ötesinde farklı türde bir böcek kanatlarını vızıldatıyordu. Her şey yavaş ve dingin bir hareketle sallanıyor, rüzgâr yaprakları hışırdatıp dalları birbirine çarparak hafifliyordu.

Aleron uzakları işaret ederek, "Bu tarafta büyümlü bir bariyerin tepesini görüyorum," dedi.

Gideon bir bok göremiyordu ama Aleron'un içgüdülerine güveniyordu. O muhtemelen insanüstü görüşe sahip bir Duskwalker'dı, o halde neden onunla tartışındı ki?

Her zaman olduğu gibi, bilinçsizce birbirlerinin ellerine uzandılar.

Weldir'in Tenebris'e geri ışınlanmalarını engellemek için sihrini kullanıyor olmasına aldırmaksızın, Gideon yine de

dokunmaya devam etmezlerse anılarını kaybedecekti. Sadece bu dünyanın ortasında durduğu bir transa girecek ve geri çağrılmadan önce Aleron'un görevini tamamlamasını beklemek zorunda kalacaktı. Muhtemelen o kasvetli ve yürek parçalayıcı kayıp, uyuyan ruhlar kanyonuna.

Gerçekten oraya gitmek istemiyorum. Bilinçsizce Aleron'u biraz daha sıkı. Onu terk etmek istemiyorum.

Ağaç sınırını aşır açık bir alana adım atmak uzun sürmedi. Uzun, deniz mavisini saplar rüzgârla dalgalanıyor, sanki toprak aniden suya dönüşmüş gibi dalgalanıyordu. İleriye doğru yürüdüler ve çimen sadece onların soyut formlarının içinden geçti.

İşin tuhafı, bunların hiçbiri Gideon'u gerçekten şaşırtmamıştı. Zaten başına çok şey gelmişti ve bu kadar kısa sürede çok şey öğrenmişti. Artık yaptığı her şey yeni gibi görünüyordu. Sürekli değişen ölümüne karşı dirençli hale gelmişti.

Gideon önlerindeki şaşırtıcı güzellikteki manzaraya baktı. Önlerinde, üzerine düşen üç farklı renkteki güneşin ağarttığı bir şehir uzanıyordu. Biri mavi, biri yeşil ve en küçüğü de sarımsı bir kırmızıydı.

Söyleyebildiği kadarıyla diyardaki diğer tüm ağaçlardan daha büyük olan devasa bir orta ağaç, canlı bir fener gibi duruyordu. Pembe ve mor yaprakları sallanırken şehrin yarısına benekli bir ışık saçıyordu. Beyaz gövde, toz ve kirin yağmur nedeniyle eski binaların yanlarına yaptığı gibi, eriyen gri ile lekelenmiş gibi görünüyordu.

Mimari, ağacın dalları ve kökleri içinde inşa edilmişti. Kökler, bir damarlar ağı gibi toprağın içinde ve dışında dalgalanıyor, binalar sanki ağacın kendisinden yaratılmış gibi içine ve çevresine gömülüyordu.

Şehrin geri kalanı, merkezdeki ağaçtan daha uzakta, ağaç kabuğundan ya da krem rengi bir taştan inşa edilmişti. Etrafındaki duvarlar yüzlerce metre uzunluğundaydı ve Elf şehrinin büyüleyici güzelliğini azaltıyordu.

Hiç kimsenin ya da hiçbir şeyin girip çıkmasına izin vermeyecek şekilde tasarlanmış bir kaleye benziyordu. Taş duvarlardan oluşan güzel bir kafes.

Neyse ki her yerde renk cümbüşü vardı. Bazı evlerin tavanları cam kubbeli olsa da, olmayanlar farklı renklere boyanmıştı. Uzaktan bakıldığında şehir eğlenceli ve şenlikli görünüyordu. Bronz direklerden sarkan birçok pankart, ağartılmış beyazı gizlemek istercesine daha fazla rengi dalgalandırıyor.

Her yerde, sanki her evin ve işyerinin yan tarafında erimiş cevher parlıyordu - gümüş, altın ve daha fazla bronz. İlk bakışta şehir zengin bir zevke sahip, varlıklı ve hatta temiz görünüyordu.

Ortadaki ağaç alanın ortasına gölge düşürüyordu ve yüksek duvarlar da üç güneşin yeşil gökyüzünde nerede durduğuna bağlı olarak etrafta bir miktar gölge yaratıyordu. O baktıkça gökyüzü yavaş yavaş mora dönüşüyor ve gölgeler hareket ediyordu.

Gideon daha sonra bir tür deniz ya da okyanustan gelen pırıl pırıl suyu ve şehrin kendisine bağlanan kumsalı inceledi. Kumun kendisi sanki bir tür kristal parçacıklarıyla parıldamasına rağmen, en azından suyun normal koyu mavi bir tonu vardı.

Şehrin tüm çevresini saran yarı saydam, petrol kaygan baloncuğu görmezden gelmek zordu. Güzelliğine rağmen ötesindeki dünyadan duydukları korkuyu açığa vuran bir bariyer.

"Dürüst olmak gerekirse, dünyanın hayalet gibi görünmesini bekliyordum," dedi Gideon gülerek. "Sanki onu düzgün bir şekilde algılayamayacakmışız gibi."

Aleron başını ona doğru eğdi ama hiçbir şey söylemedi. Yine de gözbebekleri koyu sarı renkteydi. Onlar bu yeni çevreyi keşfederken o da derin düşüncelere dalmış olmalıydı.

"Başka bir gezegene adım atmışız gibi hissediyorum." Belki de öyledir. "Her şey çok uzun - Elflerin dev olup olmadığını merak ediyorum."

"Dev mi? Buradaki ağaçların büyüklüğünde bir insan gibi mi?" Aleron sordu ve Gideon başını salladı. "Hayır, çok büyük değiller."

Gideon bunun üzerine mırıldandı, biraz rahatlamıştı. Küçük bir fareymiş gibi incelenmeyi pek de istemiyordu.

Geniş bir nehre paralel ince bir yokuştan aşağı yürüdüler. Balık benzeri yaratıklar akan suya girip çıkıyor, sanki oyun oynuyorlarmış gibi zıplıyorlardı. Yakın olmadıkları için onları tam olarak tanımlayamadı ama oldukça tüylü görünüyorlardı.

Eğer Elfler dev değilse, o zaman kapıları neden bu kadar uzun? Gideon onlara rastladıklarında düşündü.

Yukarı doğru bakarken gözlerini güneşten korudu. Bu anlamsızdı. Zaten elinin içinden de parlıyor, kendisine bile şeffaf görünmesine neden oluyorlardı.

Beyaz ahşaptan yapılmış olan mühürlü girişin üzerinde altın, gümüş ve bronzdan oluşan girdaplı desenler, sanki içeride yaşayanlar burayı süslemek ve daha az kasvetli hale getirmek istemişler gibi oynasıyordu. Tasarım, kökleri içinde bir tür Elfçe yazı bulunan bir tohumu saran bir ağaç oluşturunuyordu.

"Kapıyı çalmalı mıyız?" Gideon dudaklarını büzerek sordu.

Aleron geçide doğru adım atarak, "Sadece geçebiliriz," dedi.

Derin bir gümbürtüyle burnunun ucu, içinden geçmesini engelleyen bariyere çarptı, ardından yüzünün ve vücudunun geri kalanı çarptı. Geriye doğru sıçrayarak burnunu ovuşturdu. Kemikli kafasını salladı ve ondan kuru, takırdayan kemiklerin sesi geldi.

"Canım acıdı," diye inledi Aleron.

Gideon kıkırdama isteğini yumruğunun içine öksürerek bastırdı, çünkü başının neredeyse

omuzlar oldukça eğlenceliydi. Ayrıca, acının çabucak geçeceğinden ve kalıcı olmayacağından emindi.

Sonra Aleron yumruğunu bariyere vurdu. Bir gümbürtü yerine dalgalandı ve Gideon'un kafası çınladığını duyduğunu sandığında seğirdi... çınıyor muydu? Aleron ona her vurduğunda, rüzgâr çanları gibi hafif, tiz bir melodi çıkıyordu.

Saniyeler içinde, geçidin üzerindeki zengin metal cevherleri canlandı. Birbirine kenetlenmiş desenlerini çözerek, geriye doğru çekilen su gibi geri çekildiler. Çift kapının dikişi, arkalarından gelen güneş ışığının Aleron ve Gideon'un üzerine dolmasına izin verecek şekilde çatlayarak açıldığında ortaya çıktı.

Kapılar içeriye doğru tamamen açıldığında bile bariyer asla ortadan kalkmadı ve geçmelerine izin vermedi. Ancak, bariyerden yeni bir baloncuk çıkararak onları çevreledi.

Aleron'un elinin kendi elinin etrafında sıkışmasından, büyük Duskwalker'ın kapana kısılmaktan huzursuz olduğunu anladı. Öte yandan Gideon bunun gerçek amacını tahmin etti. Bir İblis saldırmak için yaklaşırsa, bunu yapmak için muhtemelen kale duvarlarının koruyucu gölgesini takip edeceğinden, güvenliklerini sağlamaktı.

Eşiğin diğer tarafında, şimdiye kadar gördüğü en tuhaf mızrakları tutarak yaklaşan iki asker vardı. Bıçaklar direklerin ilk çeyreğinden aşağı indiği için bunların aslında bir tür glaive olabileceğini düşündü. Her bıçağın dibinde, beyaz direğe bağlandığı yerde, karmaşık bir şekilde süslenmiş bir şerit vardı - mızraklardan birinde mavi, diğerinde ise kırmızıydı.

Kapı gibi, savaş kıyafetinden çok süs gibi görünen zırhlarının dikişleri boyunca kıvrımlı ve düğümlü desenler dans ediyordu. İlk bakışta sessiz beyaza boyanmış bir metal gibi görünüyordu. Yine de, biri kanatlı miğferin içinden arkadaşına bakmak için döndüğünde, zırh katlanıyor ve sanki şekillendirilebilirmiş gibi kıvrılıyordu.

Askerlerin görünen tek kısımları yüzleri ve ellerinin alt tarafıydı. İkisinin de derisi koyu kahverengiydi ama insanlarda görülen pembe ya da zeytin rengi tonlardan yoksundu ve bunun yerine gri gibi görünüyordu.

Acaba masal kitaplarındaki gibi sivri kulakları var mı?

Birbirleriyle daha önce hiç duymadığı ve tarif etmeye asla başlayamayacağı bir dilde konuşuyorlardı. Müzikaldi, tonları nazikti ve yumuşak konuşuluyordu.

Aleron bariyerden geri çekilerek, "Weldir'den bir görev aldım," diye açıkladı. "Yaldızlı Bakire ile konuşmamızı istiyor."

Gideon, omuzları gergin ve tüyleri kabarmış olan Aleron'a bakmaktan kendini alamadı. Belki de çoğu göze ve kulağa Aleron'un sesi gürültülü, kendinden emin ve hatta biraz... kibirli gelirdi. Özellikle de başını yukarı kaldırmış, omuzlarını geriye atmış ve sanki göz korkutucu olmak istermiş gibi kanatlarını kabartmışken.

Korkutucu görünmeye çalışıyor. Gözleri şefkatle karışan bir mizahla kırışıyordu. Ama onun büyük, yumuşak bir oyuncak olduğunu biliyorum.

Gideon bunun arkasında durabilirdi. İnsanlarla ilk tanıştığında genellikle kendini belli ederdi. Kendine aşırı güvenen ve kibar biri gibi görünmeyi severdi, oysa fırsat verildiğinde aslında tam bir şapşaldı.

Aleron konuştuktan sonra gözleri maskesiz bir şaşkınlıkla büyüdü, adamın ağzı düştü. Yüzlerini birbirlerine çevirdiler ve konuşmaları aceleye geldi.

Adam kaçtı, kadını geride bıraktı ve kadın elini sanki beklemeleri için uzatmış gibi düzleştirdi. Görünüşe göre, çok evrensel bir jest.

Gideon başparmağıyla onaylamayı düşündü ama bu insanlara orta parmak göstermekle eşdeğer olur diye vazgeçti. Bunun yerine başını salladı.

Aleron'a döndü ve sonra yüz hatlarını bir tarafa doğru sıkılaştırdı.

"Benden ne yapmamı istediğinden emin değilim." Gideon giysilerini düzeltmeye, hatta var olmayan kirlerden arındırmaya çalıştı, aniden bakımsız görüldüğü için endişeliydi. Püskülünü geriye doğru savurdu ve büyük bir kısmı alnına düştüğünde sinirlendi. "Bu senin işin olduğu için karışmayı düşünmüyorum. Sadece moral desteği için gelmeyi kabul ettim."

"Rahatlamak için ihtiyacım olan tek şey senin varlığın," dedi Aleron ve Gideon'un göğsünde fevkalade acı verici bir hassasiyetin kabarmasına neden oldu. Duskwalker burnunu bekleyen askere doğru kaldırdı ve sonra tekrar ona doğru çevirdi. "Ben... Pek çok şeyi tek başıma yapmadım. Her zaman akrabalarım yanımdaydı. Hata yapacağımdan korktuğumu itiraf etmek beni utandırıyor."

Gideon'un gözleri yine mizahla kırıştı. "Yalnız kalmak istemediğin için gelmemi istediğini sanıyordum." "Bu da var."

Aleron onun elini bir kez daha sıktı. "Weldir'in verdiği sözleri tutacağına ne kadar güvensen de, seni de yanımda tutmak istedim.

kendi iç huzurum için benim tarafımda. Eğer görevimi düzgün bir şekilde açıklayamazsam ya da... Bunu yapamadığım için hayal kırıklığına uğrarsam."

Aleron'a sempati duymak yerine, gurur Gideon'un göğsünü kabarttı. Aleron dürüsttü, oysa çoğu kişi eksik olduklarını düşündükleri yerlerle ilgili utançlarını paylaşmamayı tercih ederdi. Aleron'un zekâsının düşük olduğunu biliyordu ama gözbebekleri utançtan ya da mahcubiyetten kırmızımsı bir pembeye döndüğünde bile bunu cesurca itiraf edecek içsel güce sahipti.

"Büyüdüğümde senin gibi olmak istiyorum," dedi Gideon kıkırdayarak ve onu rahatlatmayı umdu.

Aleron başını eğdiğinde Gideon onun kafasını karıştırdığını anladı. "Ama sen çoktan büyüdün."

Dudakları geniş bir sırıtişla ayrıldı. "Bunu söylediğin için seni takdir ettiğimi söylüyorum. Kusurlarını kabul etmek cesur bir insan olmayı gerektirir.

Bunu ben bile yapamam ama keşke yapabilsem. Keşke yargılanma korkusu olmadan kim olduğum konusunda şeffaf olabilseydim."

"Ama ben seni yargılamam," dedi Aleron. "Ve senin de beni suçlamayacağına inanıyorum."

Sırıttışı yumuşayarak sıcak bir gülümsemeye dönüştü. *Bu gidişle kalbimi göğsümden söküp alacak.* Eğer bir kalbi olsaydı.

Beklerken geçen zamanı doldurmak için Gideon, Aleron'un gerginliğini dağıtmak amacıyla onunla havadan sudan konuşmaya çalıştı. Gökyüzünü, üç güneşi ve daha sonra şehrin içinde görebilecekleri şeyleri işaret etti.

Aleron'un omuzları sonunda gevşedi ve Gideon'un eklemlerini birbirine vurmaya bıraktı.

Ta ki boyu kadar geniş, ürkütücü bir yaratık kale duvarlarının uzun koridorunda ilerleyene kadar.

Gideon parmaklarının un ufak olacağını düşündüğünde tısladı. *Tanrım, Aleron.* Parmak eklemlerine yayılan acının, tekrar bıraktığı anda azalacağını bildiği için şikâyet etmedi.

Ayaklarını yere vuran devasa formun arkasında, hepsi de daha önce ortaya çıkan ikisiyle aynı zırhı giyen bir grup asker cesurca takip ediyordu.

Solunda yine zırh giymiş iki adam vardı, ancak birinin gövdesini kaplayan koyu mavi bir tunik cübbesi vardı ve üzerine gümüş bir ağaç dikilmişti. Diğeri de yeşil olmasına rağmen benzer bir elbise giymişti. İkisi de miğfer takmıyordu ve botlarının o kadar yumuşak olduğunu yeni fark etmişti ki ikinci bir deri gibiydiler.

Sağında, sakladığı kadar ortaya da çıkararak soluk lavanta rengi bir elbise giyen salkım söğüt bir kadın, zarif bir şekilde onun yanında yürüyordu.

Göğüs dekoltesi mütevazıydı, çoğu çapraz peçenin içinde saklıydı ama kolları serbestti. Geniş, dökümlü kumaş kurdeleler omuzlarının arkasından sarkıyor ve tüm tüllü malzeme yerde süzülürken etekle dans ediyordu. Elbisesinin zevkli ama cüretkâr kesimi sayesinde bacakları her adımda kalçasına kadar görünür hale geliyor ve garip, tabansız ayakkabıları ortaya çıkıyordu.

Bronz ve altın bilezikler o hareket ettikçe şingırdayıp birbirine vuruyordu. Sağ ayak bileğinde üç, sol ayak bileğinde bir tane, bileklerinde ise çok daha fazlası vardı. Altın yapraklar bembeyaz saçlarının uzun perçemine işlenmişti; bu saçlar çözülmeden önce başının tepesinde altı kez karmaşık bir şekilde örülmüştü. Yarı yukarı yarı aşağı, sıkı sarmallar her adımında dalgalanıyordu.

Gideon'un fark ettiği bir şey de tüm bu insanlar arasındaki olası Elf niteliğiydi. Kulakları gerçekten de uzun ve sivriydi. Hepsinin saçları beyazdı ve kahverengi tenlerinin koyuluğundaki farklılıklara rağmen, hepsinde garip bir insanlık dışı gri ton vardı. Yine de diğer özellikleri o kadar belirgindi ki onları birbirinden ayırmak kolaydı - burunlarının şekli, dudakları, çeneleri, kaşları, gözlerinin şekli ve rengi gibi.

Boyları ve ağırlıkları farklıydı, ancak yeşilli adam dışında çoğunlukla söğüt gibi görünüyorlardı.

Kadının burnunun kenarına ve yanaklarına şirin bir şekilde serpiştirilmiş koyu renkli çilleri ve sağ gözünün altında küçük bir güzellik izi bile vardı. Ortadaki yaklaşmakta olan Duskwalker dışında en uzun boylu olan ve elinde bir tür baston tutan tek kişi oydu.

Gözbebekleri beyaz bir yıldız patlamasıyla parlıyordu ve zengin, erimiş kahverengi irislerle kaplanmıştı.

Demek Merikh bu, diye düşündü Gideon, Weldir'in özel mağarasındaki heykeldeki yüz hatlarını hatırlayarak. Rahatsız mı olmalıydı yoksa ona hayranlık mı duymalıydı, kestiremiyordu.

Beyaz ayı kafatası, sağ göz deliğinden aşağı inen pençe izleriyle Aleron'unkinden bile daha vahşi görünüyordu. Uzun boğa boynuzları kumlu kahverengiydi ama tehditkâr bir taç gibi başının üzerinde yükseliyordu. Parlak kırmızı ipek bir tunik tombul gövdesinin üzerinde duruyordu ama yuvarlak karnına ve göğsüne tam oturuyordu. Kolsuzdu ve altında dizlerinin hemen altından bağlanan siyah bir pantolon vardı; bu pantolon pençelerle kaplı çıplak, insansı ayaklarını ortaya çıkarıyordu.

Kısa siyah kürkü tüm vücudunu kaplıyordu ve Aleron ya da Ingram'ın aksine, üzerinde görünen tek kemik kafatasıydı.

Ön kollarına, baldırlarına ve sırtına Elf askerlerinin giydiği esnek beyaz metale benzer muhafazalar bağlanmıştı.

Şaşırtıcı bir şekilde, Aleron'dan yarım ayak daha kısa görünüyordu ama bu onun daha az tehditkâr görünmesini engellemiyordu.

Hepsi bariyerin hemen ötesinde durduğunda, arkasında bir boğa kuyruğu kıpırdadı ve parlak kırmızı gözleriyle onlara baktı. Etli kollarını devasa göğsünde kavuşturmuş, mesafeli bir duruş sergiliyordu.

Aralarında ağır ve rahatsız edici bir sessizlik hüküm sürüyordu. Herkes nefesini tutmuş diğerinin konuşmasını bekliyordu. Aleron cesaretini toplayıp bir adım öne çıktı. "Merikh-"

Merikh'in gözbebekleri kızıl renkleriyle parladı.

"Ne oldu lan?" diye bağırdı, sesi Aleron'unkinden daha gür ve derindi. Göğsü tedirgin nefeslerle hızla kabarıken, bir pençesini Aleron'a doğrultmak için bir kolunu yarı açmıştı. "Pembeleşmişsin, tıpkı bir hayalet gibi, Weldir'in diyarını ziyaret ettiğimde dönüşmeye başladığım gibi. Nasıl oldu bu? Nasıl öldün?"

Kardeşinin öldüğünü öğrendiğinde verdiği tepki bu mu? Gideon tiksintiyle düşündü. *Tam bir pislik. En* azından bu konuda daha nazik ya da kibar olabilirdi. Bunun yerine, üstünlük taslayan ve suçlayıcı bir tavır takınmıştı.

Gideon, Aleron'un başının nasıl eğildiğini ve omuzlarının nasıl içe döndüğünü fark etti. "İblis Kral Mavka'ya saldırılmasını emretti. Bir sürü tarafından istila edildik ve ben hayatta kalamadım."

Merikh'in iri, etli elleri gerginlikten gözle görülür bir şekilde titrerken bir sıkılıp bir açılıyordu. Sonra bir tanesini kafatasının üzerine vurarak *"Siktir"* diye hırladı.

Gideon kalın, koyu gri parmaklarının aralıklarında, arkalarındaki karanlıkta mavinin titreştiğine yemin etti. Yine de elini burnunun köprüsünü kavrayacak şekilde indirdiğinde, parıltısı bir kez daha kırmızıydı.

Sağındaki adama döndü ve adamın arkadan bağlanmış, omuz hizasındaki saçları Merikh'le yüzleşirken sallandı. Donuk bir ifadeyle, Alacakaranlık Gezgini'nin onun üzerinde yükselmesine izin verdi.

"Sen! Seni küçük bok kafalı," diye küfretti Merikh, bir pençeyle zırhlı göğsüne vurarak. "Bunun için kafanı kırmalıyım. Eğer sen-"

"Merikh, lütfen," diye yalvardı sağındaki kadın, kolunu uzatırken - sadece ıskalayıp tekrar denemek için. O zaman Gideon kadının görme engelli olduğunu fark etti, oysa bileğine dolanmış bastondan bunu anlaması gerekirdi. "Kim o?"

Merikh kadına döndü ve muhtemelen onun buruşuk, endişeli yüz hatlarını fark etti. Beyaz kaşları korkunç bir şekilde çatılmış, dolgun dudakları gerginlikle birbirine bastırılmıştı. Kolunu kadının tutmasına izin vermek için geriye bıraktığında hemen sakinleşti. Diğer elini kaldırıp ayı kafatasının uzunluğunu avuçladı.

"Aleron," dedi sessizce, sesi onun için ondalık sayılarla yumuşamıştı.

Uzun, kıvrık beyaz kirpiklerin çevrelediği kahverengi gözleri hızla yaşlarla doldu. Onlara doğru döndü ve gözlerindeki yıldız patlamaları - sanki göz bebeklerinin yerini almışlardı - onlara doğru parladı.

"Merhaba Raewyn," diye nazikçe selamladı Aleron, Merikh arkasında gölgelenirken o yaklaşırken kendini alçalttı. Gideon, Aleron'un elini serbest bırakarak yollarına çıkmadan onlara doğru ilerlemesini sağladı.

"Çok üzgünüm," diye hıçkırarak elini bariyerin üzerine koydu ve bileğinin yanıyla yanaklarından birini sildi. "Merikh burada olduğuna göre biraz mana taşı çıkaracaktık ama senin için çok geç kaldık."

"Sorun yok. Bu senin hatan değil, bu yüzden özür dilemene gerek yok." Elini bariyerin üzerine, tam Elf'in elinin olduğu yere koydu, Elf'ten daha yüksek bir hıçkırık koptu. "Lütfen ağlama, küçük Elf."

"Ama Dünya'dan ayrılalı o kadar da uzun zaman olmadı," dedi ve Merikh omzuna rahatlatıcı bir el koyduğunda başını hafifçe ona çevirdi. "O zamandan bu yana sadece yedi ay geçmiş olmalı. Bunu hiç beklemiyordum... Aman Tanrım!" Aleron'la bir kez daha yüzleşirken nefesi kesildi. "Ingram nerede? O iyi mi?"

Aleron küçük ama zayıf bir kıkırdama çıkardı. "Ingram hayatta ve geliniyle birlikte. Emerie çok tatlı biri." "Yalnız değil mi?" Merikh sordu. "Şimdiden bir gelin bulduğunu öğrendiğime şaşırdım."

"Çok şey oldu. Buraya Raewyn'le birlikte geldiğini bilmiyordum." Aleron ayağa kalktı ve Gideon'dan sadece bir karış daha uzun görünen kısa boylu Duskwalker'a baktı. "Yüzeye geri döndüğünüzü sanıyorduk."

"Mağaramı siz ikiniz mi dağıttınız?" Ses tonu sert değildi ama içinde bir hoşnutsuzluk belirtisi vardı.

Tuhaf bir şekilde, Aleron kafatasını yukarı ve yana doğru kaldırdı. "Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok. Kitaplarınız ve süs eşyalarınız aynen bıraktığınız gibi duruyor."

Gideon, Aleron'un apaçık yalanı karşısında kendini tutamayarak, öksürüğünün arkasından bir kahkaha attı. Bu sadece onun varlığına dikkat çekiyordu.

Tüm bunların içinde önemsiz olduğu gerçeği olmasaydı kaskatı kesilirdi. Gideon sadece bir seyirciydi, o kadar. İhtiyacı olursa Aleron'a yardım ederdi ama aksi takdirde kendisini konuşmaya dahil etmesinin bir anlamı yoktu.

Aleron her zamanki gibi kolayca dikkati dağılan biri olarak ona doğru sıçradı. Gideon şaşkınlıkla irkildi ve gösterilmek üzere öne doğru itildiğinde topuklarını havaya dikti.

"Bu Gideon, Tenebris'te bulduğum insan yoldaşım." Aleron'un sesindeki neşeye kanatlarının ve kuyruğunun titreşimi, tüylerinin vınlaması ve çırpınması eşlik ediyordu. "O Emerie'nin kardeşi ve birlikte geçirdiğimiz süre boyunca birbirimize bağlandık. Bana çok şey öğretti."

Garip bir aptal gibi, aniden ortadan kaybolmayı dileyerek el salladı. "N'aber? Hepinizle tanıştığıma memnun oldum."

Artık daha yakın olduğu için, kendisinden yarım ayakta daha uzun olan Raewyn'e bakabilmek için boynunu geriye doğru eğmesi gerekiyordu.

Doğru, bir dev değildi ama ona kıyasla büyük bir kadındı.

Merikh ona hiç aldırış etmeden kafatasını yanındaki kadına yöneltti. "Hayalet oldukları için girişlerini sorunlu görmüyorum, doğru mu?"

Raewyn tek başına başını salladı. "Kimseye zarar veremeyeceklerine göre, bunun bir sorun olacağını sanmıyorum. Ama..." Dolgun dudakları gerildi. "Buraya neden geldiğinizi bilmeliyiz. Bir meclis üyesi olarak, onay için bir şans olup olmadığı konusunda cevap verebilirim."

"Weldir bana bir görev verdi. Onun adına Yıldızlı Bakire ile konuşmamı istiyor."

"O zaman hayır," diye hızla tersledi Merikh. "O işe yaramaz yarı tanrıya söyle, kendi krallığında çürüsün. Aradığı her neyse-" Raewyn kolunun tersiyle karnına vurduğunda zayıf bir boğulma sesi çıkardı.

"Bu işler böyle yürümüyor," dedi iç çekerek ve tuhaf gözlerini devirdi.

"Ama bu Weldir!" Merikh, şehrin geri kalanının uzandığı taş koridoru işaret etti. "Diğer meclis üyeleri ona olan bağım nedeniyle burada kalmamı neredeyse yasaklıyorlardı."

"Evet, ama bu farklı. Gerçekten endişe verici olsa da." Derin düşünceler içinde çenesini kavradı. "Uymamız gereken kurallar var. Bunlardan biri şudur: iyi bir sebeple tanrılarımızla konuşmak isteyen herkese resmi olarak özgürce konuşma hakkı verilmelidir.

onlarla bir görüşme talep edin. Bunu yapmamak ilahi cezaya neden olabilir. Başka bir tanrının Nyl'therian aleminin dışında bırakıldığı duyulmamış bir şey değil, bu yüzden istedikleri zaman iletişim kurmalarına izin vermeliyiz."

"Ona istediği hiçbir şeyi vermemeyi tercih ederim," dedi Merikh. "Kurallara lanet olsun. Sana onun hakkında ne hissettiğimi söyledim."

Raewyn kafatasını avuçlarının arasına almak için uzanmadan önce yüzünü buruşturdu. Merikh kafatasının ağırlığını Raewyn'in bekleyen avuçlarına bıraktığında Gideon kaşlarını çatı. Agresif Duskwalker'ın onların önünde herhangi bir açık şefkat ya da kırılganlık göstermesini beklemiyordu.

Tatlı olmak yerine kıkırdayarak "Çok kötü" dedi. Bunun için ona hafifçe hırladı, ancak bir saniye sonra homurdandı. "Burada yapılan budur, Merikh. Ayrıca, kardeşinle vakit geçirmek istemiyor musun?"

"Bu saçma sorunun cevabını biliyor olmalısın," diye homurdandı Merikh, sinirli bir şekilde ağzının içini yalayarak. "Gerçekten konuşmak istediğim tek kişinin sen olduğunu biliyorsun." Sonra hemen ekledi: "Ve Lehnenia."

"Hâlâ sosyal becerilerin üzerinde çalışmamız gerekiyor."

Bir kez daha ofladı, ama aynı zamanda başını avuçlarının arasından çıkardı - tıpkı birinin gözlerini devirmesi gibi.

Gideon sessiz kalmaya niyetlenmişti ama Merikh'in ona verdiği tepki karşısında Aleron'un kanatları hafifçe sarkınca, içinde kızgın bir demir yumağı parladı.

"Senin derdin ne lan?" Gideon Merikh'e doğru havladı ve tam bariyerin önüne gelene kadar ilerledi. "Burada bulunduğumuz birkaç dakika içinde Aleron'a tam bir ahmak gibi davrandın. O senin ailen. En azından kendi kardeşine karşı bir parça nezaket gösterebilirsin."

Sonunda Merikh ona baktı.

Gideon gözlerini kısarak ona keskin bir bakış fırlattı. Yanındaki sağ eli sıkı bir yumruk şeklinde kıvrılırken, piçin suratına bir yumruk indirme isteği duydu.

"Bilmeni isterim ki insan, dünyanın gördüğü en büyük hıyar olmaktan büyük gurur duyuyorum. Kendi türüme karşı çok az düşkünlüğüm, sizinkilere karşı ise derin bir nefretim var."

Sonra Merikh dizlerinin üzerine çökecek şekilde alçaldı. Her nasılsa, bu duruş Gideon'a kendisiyle bir çocuk gibi konuşuluyormuş gibi hissettirdi. Sanki aşağılık, küçük ve zayıf biriymiş gibi.

Sesi alçak ve sessizce sinir bozucuydu, "Burada bulunma nedeninizin asil olmadığından hiç şüphem yok. Weldir'e yardım edersen sana hayat bahşedeceğini mi umuyorsun? İnancını bencil bir şeytana bağlıyorsun, insan. Sana oldukça düşkün olduğunu zaten kanıtlamış olan ve senin kirli niyetlerini fark edecek kadar insanlıktan nasibini almamış olan benim türümden birinden faydalanmak çok daha alçakça. Eğer hayatta olsaydın, o küçük kafanı çoktan o zayıf bedeninden ayırmış olurdum."

Gideon hak ettiği öfkeyi kusmak için bağırarak, Aleron'un kanatları ve kolları onun etrafındaydı. Onu yerden kaldırdı, göğsüne bastırdı ve sanki doldurulmuş bir oyuncakmış gibi korumak için yana doğru salladı. Canavarca bir hırıltı çıkardı ve bu hırıltının titreşimi ve derinliği ikisini de gümbürdetti.

"İnsanımı tehdit edemezsin," diye havladı Aleron, dişlerini ona geçirerek. "Buraya gelmesini ben istedim. Bir gelinle bile değişmediğini görüyorum."

Kurtulmak için mücadele eden Gideon bir kanadını aşağı çekerek yumruğunu Merikh'e doğru kaldırdı ve kendini tüylü kozasından kurtardı. "Eğer hayatta olsaydım, o sert kafana bir kazık çakardım. Sonra da gidip nefret ettiğin babanın diyarında acı çekerdin."

Gideon'un böyle bir şeye kalkışması fikri onu gerçekten eğlendirmiş gibi, Merikh'in gözbebekleri parlak sarı renkte parladı. Derin, karanlık bir kahkaha attı.

Onun zalimce bir karşılık vereceğini anlayan Raewyn yanındaki ayağını yere vurdu ve arkalarındaki askerlere eliyle işaret ederek dikkatini çekti. "Kes şunu Merikh. Seni izleyen insanlar var ve bazıları hâlâ senin varlığına alışmaya çalışıyor."

Başını çevirdi. "İngilizce anlayamazlar, Raewyn. Tek bildikleri bir anlaşmazlık yaşadığımız ve bunun Weldir'i protesto etmek için olduğunu söyleyebilirim." Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bunun benim lehime olacağını biliyorsun."

Adamdan uzaklaşmadan önce ellerini havaya kaldırdı, bileğine bağlı bastonu yanında havada sallanıyordu. Ancak askerlerin yanına vardığı anda soğukkanlılığı geri geldi ve onlarla nazik ve saygılı bir şekilde konuştu.

Gideon onun isteklerini açıkladığını düşündü.

"Dişinizi üzdünüz," dedi Aleron sessizce.

Merikh gözbebekleri normal kırmızı renklerine dönerken mırıldandı ve Aleron'un ki pembeye döndü.

"O iyi. Benim nasıl biri olduğumu ve insanlara karşı neler hissettiğimi biliyor. Onunla aramı düzelttikten sonra beni affedecektir."

Aleron Gideon'u ayağa kaldırdı ama sanki ileri atılıp Duskwalker'a biraz daha sözlü saldırıda bulunacağından endişelenmiş gibi gitmesine izin vermedi. Bunu düşündü.

"Peki ya Mavka?" Aleron başını öne eğerek sordu. "Öfkenizi hak edecek ne yaptık biz? Hiçbir zaman gerçekten misafirperver olmadınız."

Merikh'in tüm vücudundaki saldırganlık söndüğünde Gideon'un yüz hatları seğirdi. Cevap vermeden Raewyn yaklaştı.

"Mericato ikinizin de girişine izin verdi." Merikh'in bariz kabalığı nedeniyle daha önce öfkelenmesine rağmen, genel yönlerine doğru parlak bir gülümseme verdi. "Sizi Lekezos Şehri'ne açık yüreklilikle karşılıyoruz. Lütfen size yönelen bakışları yanlış anlamayın; Duskwalker'lar bizim türümüz için yeni bir tür ve hiçbirimiz daha önce bir Hayalet'e bakmadık. Onların bakışları meraktan kaynaklanacaktır ve konseyin incitecek ya da korkutacak insanların girişine izin vermeyeceğine inanmaktadırlar."

Üzerlerindeki baloncuk kaldı ama çok daha büyük olanla kesiştiği alan açılarak geçmelerine izin verdi. "Merkez saraya girdiğimizde, sizi beklemenizi istediğim bir odaya yönlendireceğiz. Sizinle şahsen ilgilenmem gerekecek.

Diğer meclis üyelerini gelişinizden ve neden geldiğinizden haberdar edin. Uzun sürmez ama Merikh'i yanınızda bırakacağım, böylece ihtiyaç duyulması halinde çeviri yapabilecek biri olacak, zira şu ana kadar Elysian Elfçesini öğrenmeyi iyi karşıladı. Bu görev sizin için sorun olmaz, değil mi Sör Huysuz Ayı?"

Gülümsemesi, kendisine oflayan Merikh'e yöneldiğinde küçümseyiciydi. "Hiç de değil, *Konsey Üyesi* Raewyn."

Ellerini bir kez birbirine vurdu. "Mükemmel! Lütfen Mericato'yu takip edin, kendisi Lekezos güvenliğinin başı olduğu için yolu o gösterecek."

Askerler yola çıktığında, Raewyn ve Merikh birkaç adım geride kalıp sessizce bir şeyler tartıştılar. Gideon, Aleron'un elini tutarak onu yanına çekti, çünkü Duskwalker takip etmek yerine -muhtemelen aşinalıklarından dolayı- onlarla kalmaya niyetliydi.

Ancak bu durum, Gideon'un bir zamanlar memleketi olan Fishket'te tanık olduğu bir etkileşime benziyordu. Bu olayda, *onlar*

davetsiz misafirlerdi ve daha fazla kavga çıkma ihtimalini en aza indirmek için askerleri takip etmek en iyisiydi.

Raewyn'in Duskwalker'ı azarladığını görmeyi umarak omzunun üzerinden baktı. Bunu hak etmiş olmalıydı.

Bir hırıltı kale koridorunda yankılanırken Merikh'in gözbebekleri kıpkırmızı oldu. Şaşkınlıkla gözlerini kırıştıran Merikh, kızın burnunu kırıştırmasını, dişlerini gıcırdatmasını ve bunu başını sallayarak ona geri yapmasını beklemiyordu.

Gerçekten az önce ona hırladı mı? Bunun oldukça tehlikeli olduğunu düşündü.

Yine de, büyük ayı kafataslı Duskwalker iki eliyle kadının çenesini kavradı, onu hareketsiz tuttu ve burnunu soktu. Bunu yaparken gözbebekleri parlak pembeydi.

Adam kızın yanağını yaladığında kızın kıkırdaması çok yüksekti.

Çok kolay pes etti, diye homurdandı Gideon, başını öne eğerek.

Yine de çok tatlı olduğunu göstermişti.

Eğer onun kalbini kazanabilirse, o kadar da kötü olamaz. Aleron'a zarar verdiği için o piçi yakın zamanda affetmeyi planladığından değil.

Sanırım ona karşı oldukça korumacı hissetmeye başladım.

Aleron çok yumuşak kalpliydi. Gideon'un onun için savaşmak istemesine neden oluyordu, hayatta olsaydı onu ikiye bölecek bir canavarla yüzleşirken bile.

"Özür dilerim," diye homurdandı Gideon sonunda Aleron'a, utançtan ensesi diken diken olmuştu. Yüzünü buruşturduğunu gizlemek için ağzını kapattı. "Bu işe karışmamalıydım. Yardım etmek yerine sorunlara yol açan bir kavgayı kışkırttım."

"Bu kadar... hırçın olabileceğinizi bilmiyordum?"

Gideon buna güldü. "Evet, sanırım. İnsanların küçük adamlarla uğraşması ya da sebepsiz yere birine kaba davranması benim için sorun."

Aleron kolunu omuzlarına dolayıp Gideon'un kulağını yalarken onu tuttuğunda sessiz bir inilti duyuldu.

"İlginize minnettarım. Benim için anlamı büyük." Bir pençesini Gideon'un pembeleşen yüzüne doğrulttu, bunun kulağının yalanmasından mı yoksa Aleron'un sözleri karşısında göğüs kafesinin arkasında kıpırdanan utangaçlıktan mı kaynaklandığından emin değildi. "Yine de bunu bir daha yapma, Gideon. Seni tehdit ettiği için hâlâ çok kızgınım."

Boşta kalan elini gönülsüzce omuz silkerek havaya kaldırdı. "Tutamayacağım sözler veremem." Yine de şu andan itibaren en iyi davranışını sergilemeye çalışacaktı.

Aleron'u kontrol altında tutmam gerekiyordu, tam tersi değil.

Şehrin kapılarından geçirildiklerinde, Gideon insanların yüzlerinde gördüğü neşeyi beklemiyordu. Huzur ve memnuniyet, neşeli seslerden, mümkün olan her yere sıçrayan renklerden ve geçtikleri temiz altyapıdan belliydi.

Pek çok insan ağzı açık bakakaldı ama bakışlarında kin ya da nefret yoktu. Raewyn'in öngördüğü gibi, bunun nedeni meraklı ve pek çoğu daha iyi görebilmek için yaklaştı.

Orta ağacın kendisine açılan bir kapıdan girdiklerinde bile, gövde görünüşe göre yaşanabilirdi, bu bakışlar devam etti.

Gideon, beyaz ağaç kabuğundan duvarlar ve döşemeler ya da boşlukları dolduran erimiş cevherden etkilenmemeye çalışarak onlara ayna tuttu. Kendisinden yarım ayak, hatta daha fazla uzun olan sivri kulaklı birçok insana kabaca bakmamaya çalıştı.

Birçok açık kapıdan geçerek yemek yiyenlerden, gelişigüzel uzanıp sohbet edenlere ve ders çalışanlara kadar çeşitli işlerle uğraşan insanlarla dolu odalara girdiler. Her nasılsa, aynı anda hem sessiz hem de dayanılmaz derecede gürültülüydü, sanki herkes kısık sesle konuşmaya çalışıyordu, ancak seslerinin toplu çarpışması sürekli sohbet ve hareketi belirgin hale getirdi.

Koridor sonsuza kadar devam ediyor gibi görünüyordu, onlar içeride yükseldikçe ince bir şekilde spiralleniyordu. Ne kadar yükseğe çıkarlarsa cevher o kadar görünür oluyordu, ta ki bazı bölümleri camla değiştirip ışığın içeri süzülmesini sağlayana kadar.

İnsan kalabalığı içinde oldukça tuhaf bir şeyi fark etmesi biraz zaman aldı.

Ancak başının üstünde kahverengi boynuzları olan ve kırmızı gözleriyle onlara bakan bir adamın yanından geçtiklerinde, bu insanlardan bazılarının İblis benzeri özelliklere sahip olduğunu fark etti. Ama bu çok saçmaydı, değil mi? Bu Elfler İblislerin aralarında yaşamasına isteyerek izin vermez, onlarla herhangi bir insanmış gibi gülüp konuşmazlardı.

Bundan şüpheliydi, özellikle de hiçbiri Dünya'da gördüğü o boşluğa benzer dış görünüşe sahip olmadığından. Etleri parlak değildi, sanki onları bir arada tutan obsidyen hiçliğin içinde yıldızlar parıldamaya başlayabilirdi.

Muhtemelen sadece farklı bir Elf türüdürler. Kim bilir, ben kimim ki yargılayayım?

Geniş bakışları başka bir kişiyle birleşti.

Onu parçalara ayırırken varlığının, ruhunun derinliklerine bakan İblis'in kırmızı gözlerine aşina oldukları için... rahatsız olmamak zordu.

Bakışlarını kaçırdı. *Bir süredir nasıl öldüğümü düşünmemiştim.* Gideon, ensesindeki tüyler diken diken olurken Aleron'a biraz daha yaklaştı.

Durduklarında, Mericato denen adam bir kapıyı işaret etti ve Merikh yanlarından geçip gitti. Kapıyı açtı ve tek kelime etmeden içeri girdi. Gideon, Aleron'la bakıştı ve diğerleri çıkarken onlar da sessizce içeri girdiler.

İçerisi şimdiye kadar gördüğü mimarinin çoğuna benziyordu, duvarlar az önce tırmandıkları koridorla eşleşiyordu.

Hafif güneş ışığı gömülü cevherin parlamasına ve Merikh'in girişinden kaynaklanan tozun parıltılara dönüşmesine neden oldu. Cam parçaları duvara pencere olarak yerleştirilmiş, bunun için delikler açılmak yerine oluşumdaki doğal boşluklardan yararlanılmıştı.

Kapı arkalarından kendiliğinden kapandığında durakladı.

Mütevazı ve sade dekoru incelerken, bir tür ofis ya da bekleme odasına götürüleceğimizi düşünmüştüm, diye düşündü.

Ancak sol taraflarında, kapıları kapalı iki odaya açılan kısa bir koridor vardı. Sağ tarafta, açılan bir kapı, içinde büyük bir yer kaplayan bir yatak bulunan geniş bir odayı ortaya çıkardı. Yatak özenle hazırlanmıştı ve üzerine düğümlü sarmaşıklar gibi desenli soluk mavi ve yeşil bir battaniye örtülmüştü.

Bakışlarını tekrar giriş alanına çevirdiğinde, sağ tarafta dört kişinin rahatlıkla oturabileceği büyük bir altın masa ve ona uygun sandalyeler vardı. Siyah minderler pelüş ve son derece konforlu görünüyordu.

Sanırım altın burada değerli değil. O sandalyelerden biri bütün bir köyü bir yıl boyunca besleyebilirdi.

Sol taraflarındaki kalın, dikdörtgen masaya uyuyordu. Masanın arkasında, duvara yaslanmış, tanımlayamadığı ama küçük tüylere benzeyen bir malzemedan yapılmış bir salon vardı. Az önce geldikleri kapının hemen yanındaki duvara yaslanmıştı.

Önlerinde bir tür mutfak vardı, ancak ocak oldukça küçüktü ve görkemli bir yemek pişirmek için pek kullanışlı görünmüyordu. Muhtemelen şu anda içinde durdukları ağacın kabuğu ve daha fazla cevherden oluşan bir karışım, etrafında bir tezgah oluşturuyordu.

Yukarıdaki ışık tuhaftı, çünkü alevden ziyade yeşil bir taştan yapılmış gibi görünüyordu. Daha önce hiç böyle bir şey görmediği için hayretler içinde kaldı.

"Neredeyiz biz?" Gideon ağzından kaçırıldı, çünkü bu hiç de beklediği bir şey değildi.

"Benim evim. Raewyn seni buraya getirmemizin daha iyi olacağını düşündü." Merikh yüksek sesle içini çekti, bir yandan da bir yemek sandalyesini arkaya iterek içine çökmesini sağladı. "Size içecek bir şeyler ikram ederdim ama bu oldukça saçma görünüyor."

Gideon'un kaşları çatıldı. Salonda oturan oyuncak bebeğe ve masanın üzerindeki resimli kitaba bakınca daha da derinleşti.

"Burası senin mağarana benzemiyor," dedi Aleron hafif bir kıkırdamayla, muhtemelen odadaki gerilimi azaltmaya çalışarak.

"Hayır, çok farklı," diye kabul etti Merikh. "Senin için olduğu gibi benim için de çok şey değişti. Yine de itiraf etmeliyim ki, ben daha iyi taraftayım."

Merikh'in karşısındaki her iki sandalye de aniden geriye savruldu ve sanki Merikh onları tekmelemiş gibi ahşap zemine süründü. "Al, oturuyormuş gibi yap. Bir çift hayalet heykel gibi ayakta durmaktan daha rahat olacaktır. En azından benim için."

Karşı çıkmak istemesine rağmen çünkü... bu adamı siktir et, Gideon kendisine söyleneni yaptı. İlk sandalyeden süzülerek geçti ve ikincisini aldı. İkisi de koltuklarının üzerinde havada asılı kaldı ve yerleşmek için ellerini sallaması birkaç dakika aldı, yoksa tavana doğru yükselecek ya da yere batacaktı. Aleron da aynı sorunu yaşıyordu ama en azından kuyruk tüyleri doğrudan koltuk arkalığından geçiyordu ve ayak bağı olmuyordu.

Merikh iki dirseğini de masaya dayamıştı ama bir kolunu masanın üzerine koyarken diğerini çenesinin alt kısmını avucunun içine alabilecek şekilde büktü. Pençelerini yüzeye sürttü, ifadesiz, kemikli yüzü onları içine çekti.

"Her zaman doğru ve bilge olan gelinimin tavsiyesine uymaya karar verdim," dedi, sesi tamamen sıkılmış geliyordu. Harika. Gideon gözlerini devirdi, bu kibirli *bok kafalının* ne söyleyeceğini merak ediyordu.

"Mavka'nın beni öfkeliendirecek ne yaptığını sordunuz. Doğrusu, hiçbir şey." Ses tonundaki duygusuzluk ikna edici olmaktan çok uzaktı ve pençelerinin rahatsız edici ritmik gümbürtüsü kulaklarında çınlıyordu. "Mesele sadece, bu bilgi türümüzün geri kalanına aktarılırken en çok acı çekenin ben olduğum gerçeğinde yatıyor. Yük altında olan benim ama hiçbiriniz benim yanımda olacak kadar akıllı davranmadınız. Bunun yerine, evime geldiniz ve merakınızla onu yok ettiniz ya da huzur içinde kalmayı tercih ettiğimde beni etkileşime girmeye zorladınız. Kardeşlerimin yok olmasını istemediğim için sizi koğuşumda barındırdım ama ne siz ne de Ingram kendinizden ötesini düşünmediniz. Diğer tüm Mavka'lar benim edindiğim zekâdan yoksun ve bu da hepinizi yardıma ihtiyaç duyduğum herhangi bir soruna karşı bencil yapıyor. Aklımda hep şu soru vardı: Karşılığında beni teselli edemeyen ya da destekleyemeyen bir aileye neden şefkat göstereyim?"

"Ama biz kendimizden başka bir şey olmayı bilmiyoruz," diye karşı çıktı Aleron, ama sesi kısıktı ve içinde incinmişlik ve şaşkınlık karışımı bir his vardı. "Seni her zaman kucağımıza almaya çalıştık, seninle oynamaya çalıştık ve sen asla aynı şeyi yapmak istemedin."

El ele tutuşmayı bıraktıklarından beri, Gideon teselliye ihtiyacı olursa diye avucunu Aleron'un dizine koydu. Bu sefer Gideon sessiz kalacak ve konuşmalarına izin verecekti. Dilini ısırarak zorunda kalsa bile bu onun haddi değildi.

"Biliyorum ve bunun için seni suçlamıyorum. Ama anlamalısın ki Ingram'la aramızda ilk kez bu kadar tutarlı bir konuşma oldu. Seninle sohbet bile edemezdik ve bir çocukla konuşma şansım daha yüksek olurdu. Bir beyni paylaşan iki aptal gibiydiniz. Hepiniz bana yabancı gibi gelirken herhangi birinizle nasıl bağ kurabilirdim?"

"Peki ya diğer Mavka?" Aleron ellerini öne doğru uzatarak yalvardı. "Kitty akıllıdır ama o bile sizden uzak durmamız gerektiğini söyledi. Bize çok şey öğretti."

"Peki ona kim öğretti sanıyorsun?" Merikh ters ters baktı. "*Faunus* dünyaya duyduğum nefreti neden bırakamadığımı anlamadı. Olayları kendi istediği gibi görmemi istedi ve bu da kendi türüm arasında bile dışlanmış biri olduğumu fark etmemi sağladı. Şimdi gerçek zorluklarla yüzleştiği için muhtemelen her şeyi daha çok benim gibi görüyor, ama artık çok geç. Hoşgörüsüzlüğümle bu bağların potansiyelini kırdım ve bunu isteyerek yaptım."

Aleron yarasa kafatasını Gideon'a doğru çevirdi. "Bu adil mi?"

Gideon *kısa süren* sessizlik yeminini bozarak, "Hayır, pek sayılmaz," diye cevap verdi. Kendi davranışlarını hatırlayınca yüzünü buruşturdu. "Ama dürüst olmak gerekirse, kendinizi ailenize ait hissetmediğinizde... kırılgan olmak *kolaydır*. Gurur duymadığım pek çok şey yaptım." Gideon Merikh'e ters ters baktı. "Ama onun suçu olmadığı halde hıncımı asla kız kardeşimden çıkarmadım. Ona asla bu şekilde davranmazdım."

Merikh başını yana eğmeden önce, "Ben herkese böyle davranırım," dedi. "Bu doğru değil. Dünya'daki herkese bu şekilde davrandım. O dünya bir canavar görmek istiyordu, ben de ona bir tane verdim. Peki ya bu dünya? Bir Nyl'therian su damlacığının içinde Dünya'daki herkesten daha az zalimlik ve yargı vardır."

Gideon bundan şüpheliydi, çünkü hayatı boyunca tanıdığı insanlar nazik ve sevecendi. "Yine de," diye homurdandı, bakışlarını kaçırarak.

"Dinle beni küçük insan," diye hırladı Merikh, ön pençesini ona doğrultarak. "Ben yaşayan en yaşlı ve en bilge Mavka'yım. İdeolojilerini ve ahlak anlayışını bana yükleyemezsin. Bir insan olarak senin görüşlerin önyargılı. Biz Mavka'ların çektiklerini sen çekmedin. Biz sadece İblisler tarafından değil, insanlar tarafından da avlanıyoruz. Sizin güvenebileceğiniz başkaları, bağ kurabileceğiniz kasabalar ve köyler var. Biz yalnızız ve isteklerimizi dile getirecek yeteneklerden yoksun olduğumuz için birbirimize dönmemiz bile kavgayla sonuçlanabilir."

Pençelerini masaya vurmaya geri döndü, gözbebekleri kırmızı renkleriyle daha parlaktı.

Sanırım bir Duskwalker için durum farklı olurdu. Bakışları Aleron'a kaydı ve yüzünde acı dolu bir ifade belirdi.

Gideon, İblis Avcıları'nın Ingram'a işkence ettiğinin farkındaydı. Hatta onu serbest bırakmadan önce yakalayan kişi Emerie'ydi. Onlar için hayatın nasıl olduğunu hayal bile edemiyordu. Eğer Merikh gerçekten de en yaşlılarıysa ve en çok insanlığa sahip olanlarıysa, soydaşlarıyla bir ilişki kurması zor olmalıydı.

Bir insan olarak bile, kardeşler arasında büyük bir yaş farkı varsa, bu onları önemli ölçüde zorlayabilirdi. Bir de ebeveynleri tarafından dışlanmak ve dışlanmış gibi hissetmek... Merikh'in dünyayla alıp veremediği olmasına şaşmamalı.

Muhtemelen herkes tarafından terk edilmiş hissetmiştir. Dünyanın kendisi.

Ve yine de... Gideon bu masaya doğru eğilip boynuzlarından birini kapma ve kemikli suratını ahşap yüzeye çarpma arzusundan kurtulamıyordu.

Adil olmasa bile, büyük kardeş olarak, bunun onların hatası olmadığını anlamalısınız. Olgun olmak böyle bir şey değil miydi? Acı karşısında nezaketi elden bırakmamak, böylece bu yükü başkalarına yüklememek?

Sonra neredeyse yüzünü avucuna vuracaktı. Bir *kez daha, bir insan gibi düşünüyorum.*

Merikh'in söylediklerinin bir kısmının mantıklı olmasından ve bunun Gideon'un içindeki eski yaralarıdeşmesinden nefret ediyordu.

Emerie'ye karşı adil olmaya çalışmıştı ama Emerie ondan üç yaş küçüktü. Ayrıca, öz anne ve babasını kaybetmiş olması, üzerine yüklendiğini düşündüğü beklentilerin ağırlığı ve kendini anlayamaması yüzünden Gideon her zaman düşünceli biri olamamıştı.

Mükemmel değildim.

"İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, Raewyn üzerimdeki yükün kıskançlık olduğunu fark etmemi sağladı," dedi Merikh ve sonunda pençelerinin ritmini durdurarak kollarını göğsünde kavuşturdu. Koltuğunda arkasına yaslandı. "Türümüzle ilgili pek çok özellik ve bireysel kişilikler beni rahatsız etse de, diğerlerinin çektiği acılardan ben de kurtulamadım. Buna içerledim ve hâlâ da içerliyorum. Hiçbir şey geçmişini değiştiremez ya da anılarımdan silemez. Kabul göreceğim bir yer bulduğumda bunların kaybolacağını düşünmüştüm, ama tüm bunlar?" İki kolunu da kaldırarak çevrelerini işaret etti. "Raewyn'le tanışana kadar neden tek bir gün bile huzur bulamadığımı sorgulamama neden oluyor."

Aleron sessiz kaldı, muhtemelen kendisine söylenen her şeyi özümsemeye çalışıyordu. Umarım gelecekte soruları olursa, Gideon bunların çoğunu açıklığa kavuşturabilirdi.

Yine de kafatasını kısa bir süreliğine Gideon'a çevirdi, sanki Merikh'in sözleriyle ilgili önemli bir şey fark etmiş gibiydi. Hatta Aleron başını eğdi ve Gideon'un kalçasını biraz daha sıkı kavradı.

Yanaklarım neden ısınıyor? Gideon, hiçbir şey söylenmediği için, diye düşündü ama birden nabzının utangaç bir şekilde attığını hissetti. Neyse ki ayı kafataslı Duskwalker'la tekrar karşılaştılar.

Merikh'in geçmişte karşılaştığı durumlarla yüzleşmek zor olmuş olmalı. Soğuk ve k i n d a r tavrı, bu olaylardan dolayı travma geçirdiği ve hâlâ iyileşmeye çalıştığı izlenimini veriyordu.

Bu onun davranışını mazur gösterir mi? Hiç de değil, ne de yutulmasını daha tatlı hale getirdi.

Yine de bunu neden yaptığina ışık tutuyordu, bu da en azından bir başlangıçtı. Merikh'in 'kaba' olduğunu söylemesi dışında, Aleron ondan hiç bahsetmemişti, bu yüzden Aleron'un sadece o anda incinip incinmediğini merak etti.

Söyleyebileceğim kadarıyla, gerçekten bağışlayıcı. Aleron kin tutmuyor gibi görünüyordu - ya da belki de bu onun kısa ve genellikle geçici dikkat süresinden kaynaklanıyordu.

"Yine de bu umursamadığım anlamına gelmiyor," diye devam etti Merikh. "Koğuşumdaki tüm Mavka'ları korudum çünkü sizi korumak istedim. Hâlâ da öyle. Jabez'in öfkesinin daha da şiddetlendiğini bildiğim halde burada olmak vicdanımı rahatsız etti."

Gideon etli yumruğunu masaya vururken irkildi ve aynı anda diğer elini kafatasının üzerine koydu. Duskwalker'ın bastırılmış hayal kırıklığı yüzünden titreyen eline baktı.

"Şansım varken o boynuzlu pislği öldürmeliydim. Burada böyle olmanız, içinizden birinin

Öldü ve bu ikinizden biri... Bu beni o kadar öfkeliendiriyor ki ne yapacağımı bilemiyorum. Sen ve Ingram ayrılmaz bir ikiliydiniz. Bunun ikiniz için de ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyorum."

Sadece birkaç kelimeyle, dikenli tavrının ardındaki gerçeği ortaya çıkarmış ve Gideon'un hissettiği yakıcı, dikenli öfke biraz dağılmıştı. Tam olarak değil ama yeterince.

Umursuyor.

Gerektiğinde onları içeri almaya ve keder hissetmeye yetecek kadar.

"Ben... özür dilerim," dedi Merikh sessizce ve parmaklarının aralıkları arasındaki karanlıkta mavi bir ışık titreşti.

Gideon'un dudakları aralandı, Merikh'in *herhangi bir şey* için özür dilemesine şaşırılmıştı. Bunu yapacak birine

benzemiyordu. Aleron başını eğdi ve öne doğru eğildi. "Neden özür diliyorsun?" Vücuduna doğru el salladı. "Bu senin hatan değil." "Çünkü bunu önleyebileceksen burada kalmayı tercih ettim." Elini onunkinden çekmeden

kafatası, diğerini Aleron'a işaret etti. "Jabez ona katılırsam Mavka'ya yapılan saldırıları durdurmayı teklif etti. O zamanlar bile... Kalbimde Raewyn'i seçeceğimi biliyordum, yokluğum kardeşlerimden birinin ölümüne suç ortaklığım anlamına gelse bile. Üzgünüm çünkü geleceği bilseydim ve bunu öngörseydim bile, yine de onu ve bu hayatı tekrar tekrar seçerdim. Bu konuda ben de en az onun kadar suçluyum."

Aleron elini Gideon'un elinin üstüne koyup sıkarak, "Hiç sanmıyorum," diye karşı çıktı.

Kendi rahatı için miydi, yoksa güç aramak için mi? Her iki durumda da, Aleron'un kendisinden bunu istemesi gövdesinin şefkatle şişmesine neden oldu. Kendisine ihtiyaç duyulduğunu hissetti.

"Evet, artık Ingram'la birlikte olmadığım için üzgünüm ama tekrar birlikte olmanın bir yolunu bulacağımıza dair umudum var. Weldir geri dönme şansımın olabileceğini söyledi, tıpkı Ingram'ın gelinini İblis Kralı öldürdükten sonra ona geri döndürebildiği gibi."

"Ne?" Merikh dizginleyemediği bir şaşkınlıkla elini kafatasından indirerek sordu.

Gideon yüzünü buruşturdu ve avucunu yukarı kaldırarak beklemesini işaret etti. "Denedim," diye düzeltti. "Gerçekten ölüp ölmediğini bilmiyorlar ama kullandıkları güneş taşıyla yok edildiğini umuyorlar."

"Güneş taşı mı?!" Merikh boğuk bir sesle konuştu. Koyu sarı gözbebeklerini doldurdu ve burnunun ucunu düşünceli bir şekilde kavrayıp ön pençesini onun kenarına vurdu. "Cadı Baykuş... onu geride bıraktığımızda mağaramdan almış olmalı." Karanlık bir kıkırdama çıkardı. "Seni işbirlikçi hırsız. Onu almak için geri dönseydim ne yapardın?"

Belli ki soru onlara yönelik değildi.

Sonra Merikh onlara döndü, bir kolunu göğsünde kavuşturdu ve gönülsüzce aralarını işaret etti.

Sesi sert ve otoriterdi, "İkiniz de Raewyn'i bundan haberdar etmeyeceksiniz, anladınız mı? Yalnız kaldığımızda ona Jabez'den bahsedeceğim, böylece bu konuyla rahatça başa çıkabilir."

Gideon kaşlarını kaldırdı, burada anlatılacak bir sır olduğunu sezmişti.

İkisi de Raewyn'in neden bilmemesi gerektiği konusunda onu sorgulayamadan evlerinin kapısı usulca açıldı. Üçü de söz konusu kadına ve onun tuttuğu küçük ele döndü.

Raewyn ikisinin de içeri girebilmesi için çocuğu nazikçe öne doğru çekerken, küçük gözleri Aleron ve Gideon'un şeffaf, hayaletimsi formlarıyla irileşti. Yüz hatları buruştu ve Raewyn'in arkasına geçip elbisesinin eteğinden tutarak yüzlerine doğru çektiler. İpeksi kumaşa ve bacağına gömüldüler.

Bir kez daha saklanmadan önce Aleron'a baktılar.

"Üzgünüm," dedi Raewyn yatıştırıcı sesiyle küçük bir kıkırdamayla. "Yeni insanlara karşı biraz utangaçtır ve sanırım sana karşı daha da utangaç, çünkü normalde Nyl'theria'da göreceğimiz türden biri değilsin. Hayaletler nadirdir, koğuşun ötesinde bile."

Raewyn dikkatli adımlarla ilerledi ve odanın içinde yönünü bulmak istercesine elini yemek masasının üzerine koydu. Çocuk onun karşı tarafına geçti ve ardından Merikh'e baktı.

Kafatasını ona doğru eğdi.

Onlara temkinli bir bakış attıktan sonra, onun yanına koştu. Sonra ellerini havaya kaldırdı ve bir çocuğun kucağa alınmayı istemesi gibi açıp kapadı.

"Tc'tk, tc'tk," diye haykırdı kafatasına doğru, gözlerini ondan hiç ayırmadan.

Teni orta kahverengiydi ama aynı gri alt ton onda da mevcuttu. Gevşek, kıvrıkcık beyaz saçları sivri kulaklarının arkasını çevreliyordu, geri kalanı ise sadece omuzlarının üst kısmına geliyordu. Onun boyutlarında bir çocuk için fazla büyük görünen iki boynuz, Merikh'in boğa boynuzlarına benzer bir şekilde yukarı doğru uzanıyordu, ancak daha koyu bir kum tonundaydı.

Küçük siyah pençeleri yukarıdaki taşların ışığında parlarken, kırmızı gözleri kaba ve korkutucu Duskwalker'la güvenle yüzleşirken ışıltıyordu.

Yalvarışından birkaç saniye sonra Merikh onu iki eliyle tutup kaldırdı, arka tarafını bileğinin iç kısmına yerleştirdi ve diğer eliyle de onu sabitlemek için sırtından tuttu. Bir kez daha saklanmak için hemen yüzünü adamın kalın boynunun yan tarafına gömdü.

Kolsuz, açık turuncu elbisesi sade ve ayaklarına kadar uzanıyordu. Raewyn gibi onun da 'ayakkabılarının' tabanı yoktu, ancak ayaklarının üst kemerlerini süsleyen sandaletler gibiydi ve onları sabitlemek için ayak başparmaklarının etrafında

halkalar vardı.

Raewyn yaklaştı ve parmaklarını yukarı doğru kaydırmadan önce bir elini küçük boynunun kıvrımına koydu. Çocuğın kulağının arkasına birkaç tutam daha saç sıkıştırdı ve sonra onunla Elfçe konuştu. Çocuk sadece başını salladı.

"Aleron?" Raewyn yüzünü masanın onların tarafına çevirerek sordu.

"Evet, Raewyn?"

Başını ona doğru çevirdi ve gülümsedi. "Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Diğer meclis üyelerini gelişinizden haberdar ettikten sonra *Lehnenia*'yı derslerinden almam gerekti."

Aleron başını çocuğa doğru eğerek, "O küçük bir Elf," dedi. "Küçük olabileceğini bilmiyordum."

Merikh'in iç çekişi anlamlıydı. "O daha çok genç. İnsanlar olgun başlamazlar." Onun sırtını sıvazladı. "Ayrıca o bir Elf değil."

En azından tam olarak değil."

"O bir Delysian." Hem Aleron hem de Gideon anlamayarak başlarını salladıklarında, Raewyn'in dudaklarında bilmiş bir gülümseme belirdi. "O bir İblis. Lekezos'ta boynuzları olanların çoğu İblis'tir."

"Anlamıyorum," dedi Aleron. "Eğer onları dışarıda tutacak bir koğuşunuz varsa neden İblisleri burada tutuyorsunuz?"

"Burada durum farklı," diye cevap verdi Merikh ondan önce. "İblisler yeterince insan yedikten sonra onların özelliklerini alır ve bizim gibi zekâ kazanırlar. Avlanmayı bırakırlar ve bunun yerine İblis köyünde olduğu gibi bir toplum oluşturmaya başlarlar."

"Şeytan köyüne hiç girmedim," dedi Aleron, utangaç bir tavırla burnunun kenarını kaşıyarak. "İçeri girmemize asla izin vermediler."

"Bir İblis köyü mü var?" Gideon'un dudakları yaltaklanarak büküldü. "Ve insan gibi mi davranıyorlar?"

Merikh, Gideon'a dönmeden önce, "Sizi içeri almamalarına şaşırmadım," dedi. "Ve evet, aynen öyle. İnsanlar gibi olurlar ve hatta sonunda onlara benzemeye başlarlar. Burada Elf halkı için de aynı şey geçerli. Ancak, artık koğuşun ötesinde neredeyse hiç Elf kalmadığı için, İblisler kendi benliklerini artırmak için tamamen oluşmuş olanları avlamaya başladılar."

"Gelişiminin sonuna gelmiş herkese burada, şehrimizde barınma imkânı sağlıyoruz," diye devam etti Raewyn, elleri düzgünce katlayabilmek için görme bastonunun parçalarını ayırmakla meşguldü. "Kimseye zarar vermek gibi bir arzuları olmadığı için, onları şehrin içinde barındırmakla ilgili bir sorununuz yok. Benim Elf türüme Elysian deniyor, bu yüzden biz onlara Delysian diyoruz, çünkü birkaç fiziksel farklılık ve beslenme gereksinimlerine rağmen tıpkı bizim gibiler."

"Ben de sorguladım," dedi Merikh, Gideon'un inançsızlığını okuyabiliyormuş gibi ayı kafatasını sallayarak. "Ama burada gerçekten uyum içinde yaşıyorlar. İblislere adil davranılıyor ve şehre kabul edilmeleri bir çeşit yeniden doğuş anlamına geldiği için hoş karşılanıyorlar. Geçmişleri affediliyor ve onlara o kadar güveniliyor ki içlerinden birkaçı şehrin yönetimine bile yardımcı oluyor."

Gideon bunu bir türlü anlayamıyordu. Bu insanlar sanki canavar değillermiş gibi İblislerin evlerine girmesine izin veriyorlardı.

İblisler yüzlerce yıldır insanlara terör estiriyordu. Hatta bir tanesi Gideon'u öldürmüş ve muhtemelen yemişti.

Bu gerçeği görmezden gelmek ve değişebileceklerini kabul etmek zordu.

Gideon Merikh'in kolunda dinlenen çocuğa baktı ve onu anlamaya çalıştı. Ayrıca, Duskwalker'ın onu sanki kendisi için değerliymiş gibi özenle tuttuğunu düşünerek, yüz hatlarından herhangi bir nefret ya da hoşnutsuzluğu uzak tutmaya çalıştı.

Merikh, "Lehnenia'nın annesi buraya geldikten kısa bir süre sonra öldü," dedi. "Ailesi şehre kaçarken saldırıya uğradı."

Bu Gideon'un kaşlarının çatılmasına neden oldu. "Yani onu evlat mı edindiniz?"

"Sanırım bizi evlat edindiğini söylemek daha doğru olur." Raewyn ona küçük bir gülümseme sundu. "Böyle bir şeye hazır değildik ama gördüğünüz gibi Merikh'ten hemen hoşlandı."

Garip bir şekilde, Merikh'in gözbebeklerini kırmızısı bir pembe kapladı ve oturduğu yerde kıpırdandı. Bunu inkar etmedi.

Çocuk, küçük kollarından birini kalın boynundan ayırmayı başarana kadar Duskwalker'a tutunmaya devam etti. Merikh onunla Elfçe konuşurken bile Lehnenia geri çekilmedi. Artikülasyonu ve telaffuzu yavaştı, sanki konuşurken kendine güveni yokmuş gibiydi.

Raewyn mutfak benzeri alana doğru adım attı ve iki içecek hazırlamaya başladı. Fincanlardan biri küçüktü, diğeri ise büyüktü ve kulpsuz bir çay fincanına benziyordu.

Merikh başını tekrar Elf kadına doğru eğdi. "'Onlar öbür dünyadan ziyarete gelen Hayaletler' desem nasıl olur?"

Kadın onlara dönüp bakmadan cevap verdi ve adam kadının söylediklerini tekrarladı.

Çocuk ayağa fırladı, gözleri kocaman olmuştu. Sonra heyecanla göğsünü sıvazlayarak konuştu. Merikh'in gözleri başını sallamadan önce bir saniyelğine mavi renkte parladı. Omuzları düşerken kızın yüz hatları hüzünlendi.

Konuşmayı anlayamasa da, Merikh'in Raewyn'den ne istediğini göz önünde bulundurarak Lehnenia'nın ailesinin ziyaret edip edemeyeceğini sorduğunu düşündü.

Kız onlara bakmaya cesaret etti.

Boş ver. O sadece bir çocuk.

Gideon ona el sallayınca yüzündeki ifade hafifledi, sonra o da el sallayınca yüzüne küçük bir gülümseme yayıldı. Aleron onu taklit ettiğinde güldü.

Köpekbalığına benzeyen dişleri belirginleşmişti ama Gideon onun köpek dişlerinin ağzına göre çok büyük olduğunu fark etmekten kendini alamadı. Etraflarındaki dişleri garip bir şekilde yanlara doğru itmişler, onları içeri doğru zorlamışlar, böylece diğerleri ağzının ortasında bir damar oluşturmuştu.

Sonra Aleron'u işaret etti ve konuştu.

"Kafatasının benimkine benzediğini ve dişlerini sevdiğini söylüyor," diye tercüme etti Merikh, dinlerken uzun bir duraksamadan önce. "Neden pembe olduğunu ve nasıl Hayalet olduğunu merak ediyor."

Sonra homurdandı, özellikle de Merikh'e dönüp konuştuğunda. Uzun dişlerinden birini tüm eliyle kavradı ve kıkırdarak oynatmaya çalıştı. Onunla konuşurken gülümsemesi parlaklaştı ve sonra Raewyn'e bağırdı, sadece Merikh'e geri döndü.

Asık suratlı Duskwalker'ın çocuğun önce dişlerinden birini, sonra da bir boynuzunu çekip durmasına izin vermesine şaşırان Gideon, bu etkileşimi hayranlıkla izledi.

Ona karşı gerçekten sabırlı davranıyor. Beklediğinden daha fazla.

Raewyn gelip çocuğa bir fincan uzattı ve çocuk fincanı iki eliyle hevesle alıp içindekileri büyük, gürültülü yudumlarla yuttu. Sonra, Raewyn Merikh'in yanına oturduğu sırada, sanki tüm zaman boyunca nefes almayı unutmuş gibi nefesini içine çekti.

Kızı ayağa kaldırdı, bir çantayı işaret etti ve Elfçe bir şeyler söyledi. Kız başını salladı, o da tekrarladı. Onu işaret etti, ayağını yere vurdu ve sonra çantayı gösterdi.

"Raewyn," dedi yüzünü buruşturarak. "Lütfen yardım edin."

"Hayır!" Bir kakhaha attı. "Eğer ondan ödevini yapmasını isteyeceksen, sensiz yapmayacağını biliyorsun."

"Misafirlerimiz var." Hâlâ çocuğa doğru eğilmişken kafatasını ona çevirdiğinde, gözleri bir kez daha kırmızımsı pembeye dönmüştü, gülümsemesi muzipleşti. Homurdandı. "Sakin söyleme. Onların önünde olmaz."

Ayağa kalktığında kuyruğunu çocuğun ayak bileğine doladı ve onu yerden kaldırarak baş aşağı dönmesini sağladı. Çocuk neşeli bir çığlık attı. Kapı aralığından bir çanta kaparak salonun önündeki alçak masaya doğru yürürken çocuğu salladı, yere oturdu ve onu iri dizinin üzerine yerleştirdi.

Birlikte çantasını açtılar, garip, kireç renginde bir parşömen ve bir tür ağaç kabuğundan yapılmış bir yazı gereçleri çıkardılar. Sonra birlikte çocuğun ev ödevi üzerinde çalıştılar.

"Onlara aldırmayın." Raewyn'in yumuşak sözleri Gideon'un dikkatini öne çekmeye zorladı. "Hâlâ dilimizde nasıl yazılacağını öğreniyor ve ona öğretmeyi kendine görev edindi."

Sol tarafından hafif bir homurtu yükseldi. "Sana bir şey söyleme demiştim!"

"Neden?" O da güldü. "Bunda utanılacak bir şey yok. Sadece birkaç aydır buradasın ve kimse senden her şeyi bu kadar çabuk öğrenmeni beklemiyor."

Lehnenia dikkatini dağıtmadan önce yanıt olarak homurdandı. Kendini tutamamış gibi, Aleron ayağa kalktı ve onlara doğru yürüdü. Çömeldi ve kişisel alanlarını ihlal ederek onları kabaca yakından inceledi.

Lehnenia rahatsız olmuş gibi görünmediğinden ya da belki de mutlu bir şekilde ona da öğretmeye çalıştığından, Merikh buna izin verdi.

Daha önceki konuşmalarından kaynaklanan tüm rahatsız edici gerginlik küçük kız tarafından yok edilmişti. Gideon Merikh'e karşı karışık duygular beslese de, onunla kızın etkileşimini izlerken göğüs kafesinin arkasına bir sıcaklık yayıldı. Aleron'un bakışları karşısında bunu daha da tatlı buldu.

"Onu neden evlat edindiniz?" Gideon Raewyn'e dönerek sordu.

Muhtemelen bunu sormak ona düşmezdi ama durumun alışılmadıklığı birçok soruyu da beraberinde getirdi.

Merikh bir Duskwalker, o bir Elf ve çocuk da bir İblis'ti; tüm bunların tuhaflığını kimse inkâr edemezdi. Ayrıca, eğer ilişkileri yeniyse ve Gideon'a göre sadece birkaç aydır burada olduğu doğruysa... her şey çok hızlı gelişmişti.

Önemli bir meclis üyesi ya da onun gibi bir şey olduğunu düşünürsek, acele kararlar verecek birine benzemiyordu. Yönetici konumundaki insanların genellikle eylemleri için iyi nedenleri vardır ve zamanlarını ve ek sorumluluklarını belirli şekillerde yönetirler. Böyle aceleci kararlar vermezlerdi, özellikle de hayatlarını değiştirecek türden kararlar.

Kendisi de evlat edinilmiş biri olarak, bu konuda bazı hisleri vardı.

Muhtemelen kararsız ve düşüncesiz bir bencillik yüzünden bu masum kız daha sonra kötü etkileyebilecek acele bir karar vermediklerini umuyordu. Eğer birini yanlarına alacaklarsa, bunu akıllıca yapmaları ve çocuğun ihtiyaçlarının odak noktası olmasını sağlamaları gerektiğine inanıyordu.

"Hmm." Raewyn'in ifadesi düşünceli bir hal aldı. "Dürüst olmak gerekirse, gerçekten doğru zaman değildi. Lehnenia şehre getirildiğinde dört yaşındaydı ama bir yıldır burada yaşamaya ve ailesiz kalmaya alışmaya çalışıyor ve bu hiç de kolay olmadı." Sempatı ile karışık çok zayıf bir gülümseme verdi. "Boynuzları ve dişleri çok hızlı büyüyor ve hem Elysian hem de Delysian'lı diğer yetimler ona sataşiyor. Merikh çok farklı olduğu ve onun gibi büyük dişleri ve boynuzları olduğu için, birkaç kez etkileşime girdikten sonra ona kolayca bağlandığını düşünüyoruz. Bizimle gelmek istedi ve biz - o - hayır diyemedik."

Gideon'un görüş alanında Merikh'in gözbebekleri oldukça parlak kırmızımsı bir pembeye dönmüştü. Yerde oturur pozisyonda ayaklarını sürüyerek ilerlerken, birinin nefesinin altında yapacağı gibi sessizce bir şeyler mırıldandı. Ayı kafatası, önündeki parşömene ve Lehnenia'ya geri dönmeden önce onlara doğru eğildi.

Merikh bariz utancına rağmen sessiz kalmayı tercih etti. Gideon bunun, kendisini savunmasız hissetmesine neden olan bir şeyin ifade edilmesinden kaynaklandığını düşündü.

"Hâlâ alışma sürecinde," diye devam etti Raewyn. "Sadece bir haftadan biraz fazla bir süredir bizimle birlikte. Uyum sürecinde onunla olabildiğince çok vakit geçirmeye çalışıyoruz. Ben de bunun için bazı görevlerimden geri adım attım. En önemli olanı yaptığım için kimse aldırıyor."

Gideon kıza doğru bakarak, "Anlıyorum," diye mırıldandı.

Mutlu görünüyordu. Merikh'in onu dizinde tutma ve onunla etkileşime girme şekline aşık olduğunu anlamak kolaydı.

Oda iki Duskwalker ve Lehnenia arasındaki konuşmalarla doluydu. Raewyn sağ kulağını onlara çevirmiş, güzel yüzünde hoşnut bir gülümsemeyle oturduğu yerden dinlerken huzurlu görünüyordu.

Aleron'un kanatları ve kuyruk tüyleri sık sık kabarıyor ve ne yaptıklarıyla ilgili soruları çoğunlukla göz ardı edilse bile neşeyle titreşiyordu.

Gideon sessiz kaldı ve her şeyi içine sindirdi.

Sanırım bu Aleron'un bir çocuğun ne olduğunu anlamasına yardımcı olacak.

İblis gencini gözlemlemek için çömeldiğinde, onu tuhaf bulmaktan kendini alamadı. Vücudu çok küçük ve narin görünüyordu ve ona dokunmanın imkânsız olduğuna şükretti.

Gözleri büyük ve yuvarlaktı, köpek dişleri ve boynuzları çok büyüktü ve geri kalanıyla orantısızdı ve yine de elleri küçük şeylerdi. Merikh'in parmaklarından birini zar zor tutabiliyordu.

Bu kadar küçük insan bile görmedim. Onun ve Gideon'un varlığından kolayca korkmuş ve gençlerin korkak olduğuna inanmasına neden olmuştu.

Yavrunun kendisine rağmen, aslında sadece Merikh'in onunla nasıl etkileşime girdiğini görmek istediği için yaklaştı. Özellikle de ona bir gençle konuşmanın kendisiyle, Ingram'la ya da diğer Mavka'larla konuşmaktan daha kolay olduğunu söyledikten sonra.

Onların zekâsını bu küçük yaratıkla karşılaştırdığı için gücenmeli miydi? İlk başta öyle olmuştu. Ancak, izledikçe bir şey çok daha belirgin hale geldi.

Merikh'le sohbet etti, o da hemen cevap verdi ve önlerindeki eşyalarla ona bir şeyler gösterdi. Yakından bakınca, genellikle sert ve saldırgan olan Mavka'nın dizinin üzerindeyken ne kadar rahat davrandığını fark etti. Ne tek bir kası bile gerilmişti ne de sivri uçları muhafızlarının altında şişmişti.

Sanki kırılğan yaratığa zarar vermek istemiyormuş gibi pençelerini bile kınına sokmuştu.

Aleron onun pençelerinin ne kadar küçük olduğuna ve dişlerinin gerçekten tehditkâr görünmediğine dikkat etti. Korunmaya ihtiyacı olan bir yaratıktı ve ne kadar uğraşırsa uğraşsın bir Mavka'ya zarar veremezdi.

Ondan bu yüzden mi hoşlanıyor? Raewyn'in belirttiği yaşta bile Merikh ile açık bir şekilde iletişim kurduğu için mi? Tartışmalar ya da kavga etseler bile gencin hiç şansı olmazdı, oysa hem kendisi hem de soydaşları Merikh'e ciddi zararlar verebilirdi ve vermişlerdi de.

Onunla en son dövüştüklerinde bile, ayı kafataslı Mavka tüm dövüşü kazanmasına rağmen bir kolunun tamamını kaybetmişti.

Merikh'in onlara karşı savaş kazanan tek Mavka olduğu düşünüldüğünde, bu zor bir başarıydı.

Merikh parşömeni işaret etti ve genç çocuk çözemediği bazı karalamalar yazmadan önce başını salladı. *Öğrenebiliyor.*

Yakın zamana kadar Aleron bile bu şekilde oturup hiçbir şey öğrenemeyeceğini biliyordu. O ve Ingram sıkılır ve oynamak isterlerdi. Dersi unutulardı.

Merikh'in sabrının *neden* sadece çocuk için var olduğunu anladığında kanatları çırpıldı.

"Mavka yaratık gibidir," diye mırıldandı yüksek sesle. "Küçük hayvanların büyükleri takip ettiğini gördüm. Biz daha çok onlar gibi davranıyoruz, bu genç gibi değil."

Merikh burnunu ona doğru kaldırdı. "Bunu kendi başına tahmin edebilmene şaşırdım."

Aleron'un gözleri parlak sarıya dönüştü ve huysuz Mavka'nın iltifatını mutlulukla kabul etti. Genç kız yüzünü onunkine çevirdiğinde daha da parladı ve ona kocaman, dişlek bir sırıtış attı. Sonra parşömeni Aleron'un yarasa kafatasına doğru kaldırarak daha yakından bakmasını istedi.

Başını sallarken öyle yapıyormuş gibi davrandı. Sonra ona saçmaladı.

Ondan hoşlanıyorum. O da Raewyn gibi arkadaş canlısı.

Onu derisiz yüzü ya da kanatları ve pençeleri yüzünden yargılamadı. Onun bir Mavka olmasına aldırış etmedi ve onun

Onu açıkça kendi öğretilerinin bir parçası haline getirdiler.

Her ne kadar küçük olsa da kalbi misafirperverdi. Raewyn'le ilk tanıştığında onun hakkında böyle düşünmüştü ve yanında geçirdiği kısa gün boyunca ona karşı sevgi beslemeye başlamıştı.

Gözleri Merikh'in uzun boğa boynuzları arasında asılı duran Raewyn'in mavi ruh alevine kaydı. Bir top şeklinde kıvrılmıştı ve kıvrıcık saçları başının arkasında hafifçe dalgalanıyordu.

Merikh'in duygularından bahsetmesinden sonra çoğu kırık dökük ve içinden çıkılması zor olan uzunca bir süre düşündükten sonra, Aleron sonunda paylaşma cesaretini kazandı.

"Kaba olmana aldırmadık," dedi dürüstçe, kaşlarını çatarak kendisine bakan gence bakarak. "Dinlenmemize izin verdin ve bizi bir kez kurtardın. Bunları hatırlıyorduk, bu yüzden senin hakkında düşündüğümüzde ya da konuştuğumuzda, her zaman çelişkili oluyordu. Sözlerinizle kötü, davranışlarınızla iyiydiniz. Kollarımızı koparıp bize vururken bile güvendediniz."

Merikh homurdandı, sonra ona bir parmağını kaldırdı. "O bir kerelikti," diye homurdanarak çıkıştı. "Kuyruğuma ve sırt dikenlerime yaptıklarınızdan sonra ikiniz de bunu hak ettiniz."

"Lehnenia'nın önünde küfür etme!" Raewyn bağırdı.

"O beni anlayamaz!" diye kükredi.

"Umurumda değil. Çocukların sezgileri güçlüdür ve böyle şeyleri anlarlar."

Özellikle de çocuk ona doğru tıslayan, şakacı bir hırıltı çıkardığında yenik bir of çekti. Yine de kızın yüzü bir sırıtişla parlıyordu. Ön pençesini, sanki onunla küçük çocuğu tehdit edecekmiş gibi açtı ve burnuna vurdu.

"Onun tarafını tutma. Benim güzel yıldız ışığım görüldüğünden daha zorludur. İkinizin ona karşı birleşmesine ihtiyacım yok.

Ben."

Aleron araya girmeden önce kıkırdadı. "Söylemeye çalıştığım şey şu: Eğer herhangi bir pişmanlık duyuyorsanız, lütfen bunu yapmayın. Duygularımız

Size karşı, çatışmalı da olsa, her zaman sıcak davrandık - diğer tüm Mavka'lara olduğu gibi. Size yük olmak istemedik, bu yüzden geri dönebileceğimiz güvenli bir yer olduğunuz için teşekkür ederiz."

Merikh'in gözbebekleri utançtan kırmızımsı bir pembeye döndüğünde memnun olan Aleron, ayı kafatasını etrafa savururken tekrar kıkırdadı.

"Başka seçeneğim yokmuş gibi. Denediğim halde seni kovamadım."

Aleron bilerek başını eğdi. "Ama bir seçeneğiniz vardı. Bizi götürebileceğinizi biliyorduk ama koğuşunuzdayken bunu yapmamayı tercih ettiniz. Sizi takip ettiğimizde de bizi yanınızdan uzaklaştırmadınız."

"Gerçekten sinir bozucusun, bunu biliyor muydun?" Merikh elini Aleron'un soyut yüzüne doğru salladı. "Git o şirin, sevgi dolu sözlerini başka bir yere götür. Onlara ne ihtiyacım var ne de onları istiyorum."

O böyle söyledi ama Aleron tam tersini düşündü.

Aleron kendisinin ve soydaşlarının Merikh için bir acı kaynağı olduğunu görebiliyordu. Aleron'dan hoşlanmasa veya onunla bir şey yapmak istemese bile, hiçbir şey Aleron'un onu kendi tarzında önemseydiği gerçeğini değiştiremezdi. Akrabaları gibi değil ama belki de benzer şekilde.

Artık bunu dile getirebildiğine göre, bunu yapmak istiyordu. Kendisi için olduğu kadar Merikh'in iyiliği için de bunu yapmak istiyordu.

İkisi de bir şey söyleyemeden, genç kız parşömeni aldı ve fırlattı. Parşömen havada çırpındı, sonra da yazma aleti yere çarptı. Kız çığlık atmaya başladığında Aleron irkildi ve o kadar sert ve hızlı bir şekilde irkildi ki istemeden de olsa ondan nefret ederek geri çekildi.

Birkaç dakika önce onların arkadaşlığından keyif alıyordu. Şimdi ise Merikh'in dizinin ve masanın üzerine uzanan Gideon'un yanına koştı ve onun yuvarlak karnına tekmeler savurdu. Hatta Gideon'un çenesinin altına vurarak başını kaldırmaya zorladı ve Gideon'dan kontrol edilemeyen bir hırıltı yükseldi.

Çocuk daha sert tekmeledi ve dişlerini gösterdi.

Raewyn hızla ayağa kalktı ama Merikh elini ona doğru uzattı. "Yapma," diye sertçe ekledi ve Raewyn'in duraklamasına neden oldu. "Sadece orada kal. Sana tekrar zarar vermesini istemiyorum."

"Nesi var bunun?" Aleron gözleri belirsizlikten bembeyaz olmuş bir halde sordu.

Merikh, bağırmaya, ağlamaya ve gövdesine vurmaya devam eden çocukla boğuşurken sonunda ayağa kalktı. Merikh onu tutmaya çalıştığında omuzlarına vurdu ve onu itti.

"Onu odasına götüreceğim," dedi onlara. "Ben onu sakinleştirirken siz de açıklayın."

Aleron elini Gideon'un omzuna koydu ve iki nedenden ötürü temas kurdu: Birincisi, bilincinin kaybolmadığından emin olmak için, ikincisi de Gideon'un onu rahatlatabilmesi için. Elfçe sözler söylerken Merikh'in onunla birlikte hızla uzaklaşmasını izledi.

"Görmezden gelinmekten hoşlanmıyor," dedi Raewyn özür dileyen bir yüz ifadesiyle. "Dilimizi anlamadığının farkında değil. Ona cevap vermediğiniz ve Merikh'in dikkati sizin tarafınızdan dağıtıldığı için saldırdı. Diğer yetim çocuklar tarafından iyi muamele görmediği için ilgi arıyor, olumlu olsun ya da olmasın. Gardiyanlar bunu telafi etmeye çalıştı ama

diğerleriyle de ilgilenmek zorundalar ve bunu yaptıklarında hoşuna gitmedi."

Aleron, Gideon'a dönmeden önce, "Kulağa karmaşık geliyor," diye homurdandı. "Bunu yapan gençlerden hoşlanmıyorum. Sakin ve eğlenceli olduğu zamanları severdim. Tekmelenmek istemiyorum."

Gideon kıkırdadı, ancak Aleron'un bakışları bunu yaptığı için kırmızıya dönüştüğünde ağzını kapattı.

"Sana ne diyeceğimi bilemiyorum, Aleron," dedi, ses tonunda neşe ve mizah vardı. "Çocuklar böyledir işte. Onları kontrol edemezsiniz ve kendi iradeleri vardır."

Çocuğun ıgıllıkları azaldı. Çok geçmeden odadan bir kıkırdama sesi duyuldu. O anda Merikh'i anladı.

Mavka kontrol edilemezdi ve kendi iradeleri vardı, ama aynı zamanda tehlikeli ve saldırgandırlar ve öğretilemezlerdi. Ayrıca kolayca sakinleştirilemezlerdi ve böyle bir öfke nöbeti kan dökölmesine dönüşebilirdi.

"Onunla bu kadar iyi anlaşmasına şaşırdığınızla eminim," dedi Raewyn, yüz hatlarında sevgi dolu bir gülümseme belirirken, çenesi ellerinin arasındaydı ve gittikleri yere bakıyordu. "Ama huysuz davranışlarının altında sabırlı ve şefkatli olduğunu hep biliyordum. Böyle anlar bana ona neden aşık olduğumu hatırlatıyor. Ona karşı inanılmaz derecede nazik, tıpkı bana karşı olduğu gibi."

Merikh tekrar bulundukları alana girdi. Genç kızın yüzü şişmiş ve kuruyan gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Aleron'a baktı, yüz hatlarını inatla buruşturdu, sonra sivri dilini ona doğru uzattı. Merikh de aynı şeyi yaptı, dilini Aleron'a doğru uzattı ve o da güldü.

O da kıkırdarak alçak masanın önüne oturdu ve kızın attığı her şeyi topladı. Sonra, hiçbir şey olmamış gibi, onun 'ev ödevi' dediğı şeyi tekrar yapmaya başladı.

Aleron onlara geri dönmedi, az önce olanlardan oldukça rahatsız olmuştu. Bunun yerine, kendini güvende hissettiğı Gideon'un yanında kaldı.

Bundan hoşlanmadım. Aleron'un bu kadar kaotik bir şey için sabrı yoktu.

Belki Merikh gibi daha fazla insanlığa sahip olduğunda daha misafirperver olabilirdi. Şu anda, gördüğü kadarıyla, tamamen ilgisizdi. Çok zor görünüyordu.

Arkadan bir kapı sesi duyuldu.

Raewyn ayağı kalkarken kapıya doğru sesini yükseltti. Ne dediklerini bilmese de sesleri nazik ve derindi.

Raewyn, "Tapınak yardımcıları şimdi sizi bekliyor," diyerek hem onun hem de Gideon'un ayağı kalkmasını sağladı. Tatlı ama hüzünlü bir gülümseme verdi ve bu ona en son vedalaştıklarında ona verdiği gülümsemeyi hatırlattı. "Sadece tapınağı girmesine izin verilenler gidebileceğı için sizinle gelemeyiz. Ama ikinizle de tanışmak bir zevkti ve evimize geldiğiniz için teşekkür ederiz."

Küçük bir vedalaşma oldu ama konuşurken yüz hatlarındaki hüznü fark etti. Aynı duyguyu yansıtan bir soğukluk göğsünde dönüp duruyordu. Onu, Elf arkadaşını özleyecekti ve onunla daha fazla zaman geçiremediğı için hayal kırıklığına uğramıştı.

Merikh ise homurdanarak elini salladı ve dikkatini Lehnenia'dan hiç ayırmadı.

Aleron sık sık geniş ve ferah alanlara açılan koridorlarda yürürken dalgındı. Bakışları yanlarından geçtikleri Elflerin ve İblislerin üzerinde geziniyordu. Birkaç yeşil ya da kahverengi gözle ve bir kez de parlak mavi bir çift gözle bağlantı kurdu ama üzerinde durduğu kırmızılardı.

ağrıyordu.

Aleron'un iyiliğini, kalbinin nasıl acıyor olabileceğini düşünmesi Gideon'un ne kadar dikkatli olduğunu gösteriyordu. Bu

Aleron'u ne kadar derinden önemseydiğini gösterdi. *Yardım* etmek istedi.

Bu arada Aleron, yüzündeki temkinli ifadenin etraflarındaki tuhaf insanlardan kaynaklandığını düşünmüştü.

O anda, Gideon'u kollarının arasına alıp yerden kaldırmak ve kanatlarının arasına alıp yutmaktan başka bir şey istemiyordu. Onun duygularını ne kadar takdir ettiğini ve karşılık vermek istediğini ifade etmek için.

Merikh'i mi düşünüyordu? Elbette, diğer pek çok şeyle birlikte bu da aklındaydı.

Umarım söylediklerim yeterli olmuştur.

Merikh belli ki derinden yaralanmıştı. Ona elinden geldiğince yardım etmek istemişti ama aynı zamanda bencilce kendi kaygılarını da hafifletmek istiyordu. Gideon ona iletişimin önemli olduğunu öğretmişti, bu yüzden her ikisi için de iyileştirici bir bağ oluşturmak amacıyla anlayabileceği şeylerden bahsetti.

Eğer yanında ona öğretebileceği her şeyi öğreten bu insan olmasaydı, Aleron kaybolurdu. Konuşma sırasında tökezlerdi. Bağlantı kurma şansını mahvederdi.

Bunun yerine Merikh onun sevimli ve sevecen olduğunu söyledi. Bu tanımlamalar aşağılayıcı bir şekilde dile getirilmiş olsa bile, ayı kafataslı Mavka'nın Aleron'un samimi duygularına karşı bağışıklığı olamazdı.

"Bu kadar dengesiz bir genci neden yanlarına aldıklarını sormam yanlış mı olur?" Aleron, Gideon'un bu konudaki merakını yargılamayacağını bildiği için rahatça sordu.

Gideon, "Hayır, inat olsun diye söylemediğinizi bildiğim için bunu sormanın yanlış olduğunu düşünmüyorum," dedi.

Bir kez daha tüm varlığı sızladı. Sorusunun kinle dolu olmasını kesinlikle istememişti ve Gideon'un bunu fark etmesine bayılmıştı.

"Bence öyle olacağını biliyorlardı - öyle olmaları. Ayrıca o çocuğun ne kadar kırılmış olduğunu umursadıklarını ve sadece onu iyileştirmeye yardımcı olmak istediklerini sanmıyorum. Bilmediği bir ortamda ailesini kaybetmek ve ardından zorbalığa uğramak... Masum bir çocuğun kaldırabileceği çok şey var. Buradaki koruyucu duvarların dışında neler gördüğünü hayal bile edemiyorum."

Gideon'un yüz hatları düşünceli bir şekilde gerildi, alt dudağı öne doğru sarktı.

Tenebris'teki mağarada dilleri oynadığından beri Aleron bir insanın etli dudaklarına, özellikle de Gideon'unakilere karşı yeni bir takdir kazanmıştı. Dillerinin tekrar birbirine değmesini ya da dudaklarının onu yakalamasını istiyordu.

Dilinin yaptığı gibi karıncalanmalarını umarak onları ovalamayı ve okşamayı severdi. Bakışları küçük insanının üzerinde oyalanırken gözlerinde mor bir parıltı belirdi.

Gideon başını öne doğru kaldırarak, onları toplayan iki askeri ve cüppeli bir kişiyi hâlâ takip ettiklerinden emin oldu. Neyse ki birileri dikkat ediyordu, çünkü Aleron kesinlikle dikkat etmiyordu.

Benim için yine o yumuşak sesleri çıkarmasını istiyorum.

"Ama," diye devam etti Gideon, "Merikh hakkında öğrendiklerimden ve gözlemlediklerimden sonra, yaşadığı onca şeyden sonra çocuğu geri çevirememiş olması muhtemel. Geçmişte sana kötü davrandığını söyledin ve sanırım bu onun dengesiz olduğu anlamına geliyor. Belki de tıpkı kendisi gibi davranan birini korumak, onun şu anda olduğu kişiye dönüşmesini engellemek istiyordur. Muhtemelen o çocuğu kendi acısını iyileştirmek için yanına aldığının farkında bile değil."

"Bu bencillik değil mi?" Aleron başını öne eğerek sordu.

Şaşırtıcı bir şekilde Gideon'un dudakları hafif bir mizahla kıvrıldı. "Biraz, ama bunun kasıtlı olduğunu sanmıyorum. Ancak bu, Merikh'in o çocuğa ebeveynlik yapabilecek tek kişi olabileceği anlamına geliyor."

Aleron bundan şüphe duyarak ofladı. Sanki tek bir hareketle ne demek istediğini anlayabilecekmiş gibi, Gideon kısık bir kıkırdama çıkardı.

"Bize karşı kaba tavırlarını bir kenara bırakırsak, kadınına karşı nazik, hatta koruyucu." Gideon elini yana doğru salladı. "Sabır yeterli değil ama Lehnenia onu tekmelerken hoşgörü ve anlayış gösterdi. Pek çok insanın davrandığını gördüğümünden daha iyi bir ebeveynlik sergiledi. O çocuğa her zaman kendisine davranılmasını istediği şekilde davranacak."

Belki Gideon bunun farkında değildi ama Aleron'un ona duyduğu sevgi, söylediği her kelimeyle birlikte artıyordu.

Merikh ile tartıştıktan sonra bile bağışlayıcıdır.

İnsan, ayı kafataslı Mavka'dan ne kadar hoşlanmadığını gizlemiyordu ama yine de ondan iyi söz ediyordu. Aleron'un içinde Merikh'e karşı nefret uyandırmaya çalışmak yerine, ki Gideon gibi kurnaz biri tarafından yönlendirilirse bu mümkündü, onun kardeşini daha sıcak görmesini sağlamaya çalışmıştı.

Bu küçük insanı daha da çok istemesine neden oldu. Bu kadar sakin, yardımsever ve nazik bir varlığa zarar gelmemesi için onu koruyucu kanatları altına almak için can atıyordu. Böylesine hassas bir yarattığı pençeleri arasında tutmayı arzuluyordu, böylece bu doğayı kendi doğasıymış gibi tutabilirdi.

'Sevgi' kelimesinin ne anlama geldiğini öğrenir öğrenmez, Aleron uzun zaman önce kalbinin sevgiyle dolu olduğunu fark etmişti. Ingram'ı akrabası, Merikh'i kardeşi, Raewyn'i arkadaşı ve hatta Weldir ile Lindiwe'yi yaratıcıları olarak seviyordu.

Ama bu insana karşı göğsünde filizlenen, kaban aşk duygusu tüm bunlardan farklıydı.

Ağzını her açtığında kaslarına hücum ederek her tarafına yayılırken şiddetliydi. Avuçlarının dokunduğu yer onu yakıp kavururken, damarlarına kadar ilerliyordu. Gideon ne zaman onun özünü okşayan bir şey söylese ya da yapsa, uzanıp onu patlayana kadar *sıkmak* istiyordu. Zihnini öylesine karıncalandırıyordu ki tek yapmak istediği kafatasını o yatıştırıcı küçük

ellere bırakıp o güzel, büyüleyici yüze bakmaktı.

Ve bu Gideon'un dünyayı nasıl gördüğü, ona nasıl davrandığıyla ilgiliydi... ve Aleron'la. Zihni açıldı, yargılamadan uzakta ve kabul ediciydi. Aleron da böyle olmak istiyordu.

Hiçbir dünya için bir tehdit olmak istemiyordu ve bu insan ona nasıl daha iyi olacağını öğretiyordu - bilmeden bile o.

Yürüyüşleri sırasında bir noktada görüşü daha parlak bir pembeye kaymıştı. *Çok sevimli.*

İlk başta, bu kadar etli, kürksüz, zayıf bir yaratığın kendi türü için nasıl çekici olabileceğini anlamamıştı. *Anlıyorum. Şimdi, Ingram.* Önce bu insanın kalbini görmesi gerekiyordu ve ancak ondan sonra dış görünüşü onu cezbetmeye başladı.

Yakın olmak, Gideon'a her şeyini verene kadar dokunmak, onları tek bir varlık haline getirmek için artan özlem, hayranlıktan doğmuştu. Onu izlemek için can atıyor, güzelliğinden ve duygularından büyüleniyor, güvenebileceği bir yol bulabilmek için onun ihtiyaçlarını ve isteklerini anlamayı arzuluyordu.

Bunları ne kadar çok arzuluyorsa, Gideon'un çenesinin keskin kıvrımı ya da burnunun ince ucu da o kadar çok dikkatini çekiyordu. Dişleri ve dilinin onların üzerinde gezinmesi. Hafifçe bronzlaşmış teni yumuşak ve pürüzsüz görünüyordu ve pençelerinin arkasını her santiminde gezdirmek istemeye başlamıştı.

Göğsünü, karnını, kalçalarını görmek istiyordu, böylece giysilerinin altında ne yattığını öğrenebilecekti. Küçük insan onları ne kadar uzun süre giyerse, vücudunu ondan ne kadar uzak tutarsa, saklı etini onun için o kadar erotik hale getiriyordu.

Bir de sesi vardı. Derin, erkeksi ama her zaman şefkat dolu. Bu erkek onu uyutabilirdi ve hatta şimdi ona mırıldanır ve mırıldanırsa onu öfkeli bir durumdan çekip çıkarabilecek güce sahip olabileceğini düşünüyordu.

Bana katılmasını istediğim için memnunum. Öyle olmasaydı Gideon'un öfkeli biri olduğunu asla bilemezdi. Onu Aleron'un iyiliği için kullanması hoşuna gitmişti.

Gideon da tıpkı kendisi gibi kusurluydu. Onu mükemmel olarak görmeye başlamış, zihninde tapınılacak bir konuma yerleştirmişti. Öyle olmadığı gerçeği, ona olan düşkünlüğünün artmasını sağladı.

Bakışlarını Gideon'un açık kahverengi saçlarının tepesinden alamayan adam, durmaları söylenene kadar varacakları yere geldiklerini fark etmedi.

Aleron etrafına bakındı, Elf merkez sarayını daha fazla göremediği için hayal kırıklığına uğramıştı.

Bir dizi büyük çift kapının önünde durdular. Şehre girdikleri kapılar gibi, erimiş cevher de bir ağaç gibi dönen bir desen oluşturuyordu. Ancak içine gömülü olduğu malzeme, içinde bulundukları starfir ağacının beyaz kabuğuydu. Raewyn şehre ilk vardıklarında ve şehirde yürüdüklerinde çevre hakkında çok şey anlatmıştı.

Yukarı baktığında tavandan ziyade pembe ve mor yaprakları fark etti. Yapraklar sallanıyor, ara sıra iki aydan gelen soğuk ama benekli ışığın içeri girmesine izin veriyorlardı. Biri diğerinden çok daha büyüktü ve onu takip eden oval olana kıyasla yuvarlaktı.

Devasa dalların arasında bir boşluk bulduğunda içini huşu kapladı. Lacivert gece göğünün çok ötesinde bulutlu, yıldızlarla dolu bir çizgi tüm ufku kaplıyordu. O yeşil bulutun ortasında parlak kırmızı bir ışık parlıyordu.

Aleron bir pençesini ona doğru kaldırdı. "O da ne?"

Gideon onun işaret ettiği yeri takip etti ama sadece omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok. Başka galaksiler olduğuna dair teoriler var, ama çılgınca bir tahminde bulunacak olursam, belki de budur?"

Her zamanki gibi, insan onu şaşırtan bir şey söyledi. Tam bu konuda daha fazla bilgi almak için ona döndüğü sırada, cüppeli Elf onları durdurdu.

Farklı bir dilde konuşmaya başladı.

Üzerindeki soluk yeşil giyside karmaşık işaretler yoktu ama her hareket ettiğinde kollarında ve eteğinde bronz parlıyordu. Uzun, düz beyaz saçlarının yanları örülmüştü ama tepesi ve arkası açık bırakılmıştı.

Yüzünde bronz izler vardı: koyu kahverengi gözlerinin köşelerinden aşağı doğru inen iki çizgi, sanki erimiş gözyaşları dökmüş gibiydi. Alt dudağı boyanmıştı ama üst dudağında bir leke bile yoktu.

"Hey, dostum," dedi Gideon, ellerinden birini sallayarak, "söylediklerinin tek kelimesini bile anlamıyoruz."

Elf'in yüz hatları sertleşti, iç çekmeden önce gözleri kısıldı. Sonra yanağı seğirdi ve Aleron'un özür dileyen bir yüz buruşturması olduğunu düşündüğü bir ifade takındı.

"*Kon, kon,*" dedi, hoş bir gülümseme dudaklarını kıvrıp gözlerini doldururken ileriye doğru el salladı.

Çıplak ayağını yere vurdu ve yeşil bir büyü akıntısı ağaç kökleri gibi bir yol izleyerek yere doğru aktı. Metal bir kıydan çekilen su gibi geri çekilmeden önce kapıya, cevherlerin desenlerini döndürdüğü yere doğru yayıldı.

Gideon, "Burada neden pek çok insanın ayakkabı giymediğini merak ediyordum, ama onlarla hissedebildikleri için olmalı," dedi. "Büyü yapabildiklerini fark etmemiştim, ya sen?"

Aleron'a döndü, gözleri kocaman ve şaşkınlıkla parlıyordu ve şaşkın insana kıkırdamadan edemedi.

"Tüm bu büyüyü fark etmedin mi?" Aleron bile saraydaki aydınlatma taşlarının büyü kullandığını anlayabilmiş ve buradaki insanların ne kadar az miktarda büyü kullandığını fark etmişti.

Gideon'un yüzü buruştuğunda Aleron derinleşen kıkırdamalarını gizlemek için burnunun ucunu kapattı. "Şey, hayır. Ben başka her şeye bakıyordum," diye homurdandı ve sevimli yüzünü gizlemek için arkasını döndü. "Ama bir şey yapabilmeleri harika.

ayaklarını büyü için kullanırlar. Bunu yapmak için yere dokunmaları gerekir."

Kapılar açıldıktan sonra cüppeli kişi tarafından ileriye doğru yönlendirildiler ve içeride iki kişi daha olduğu ortaya çıktı: bir Elf kadın ve bir İblis erkek. İkisi de onlara doğru küçük gülümsemelerle döndü.

Çok arkadaş canlısıydılar. Endişelenmesi gerekip gerekmediğini merak etti ama bakışlarında herhangi bir düşmanlık sezmedi. Aleron koku alma yeteneğinden yoksun olmasından hoşlanmıyordu; niyetlerini veya korkup korkmadıklarını daha iyi ölçebilirdi.

Yanında duran Gideon elini serbest bırakarak iki avucunu da yukarı doğru çevirdi. Aşağı bakarken avuçlarını açıp kapattı.

"Lanet olsun. İnsan olmak gerçekten berbat bir şey. Senin gibi havalı kanatlarım yok ve bu insanlar büyü kullanabiliyor.

Neden insanlar böyle harika özelliklere sahip olamıyor?"

"Büyü kullanabiliyorum," dedi Aleron, Gideon'un kanatlarına 'havalı' demesi göğsünü gururla kabartmıştı.

Bunu gerçekten hiç yapmadığını söylemedi. Ingram ona bunun mümkün olduğunu söylemişti. Bir gün, o da dene.

"Oh iyi." Gideon gözlerini devirirken inledi. "Sadece yüzüme vur, neden yapmıyorsun? Sonra da bana güneşi yiyebileceğini söyleyeceksin.

ve boktan altın."

"Boktan altın mı?" Aleron bir elini burnuna götürmeden önce başını eğerek sordu. Dişlerini sıktı. "Mavka bırakın altını, atık bile üretmez."

Gideon aniden donmuş gibi durdu.

"Affedersiniz... Az önce ne dediniz? Ama yemek yediğinizi söylediniz!" Onun bağıışıyla, etraflarındaki üç kişinin yüzlerindeki gülümseme aniden kayboldu ve bunun yerine ifadeleri belirsizleşti. Kendi aralarında kıpır kıpır bir bakış attılar.

Ne olduğunu fark eden Gideon'un yüz ifadesi soldu.

"Oh, kahretsin. Burası muhtemelen bir tür kutsal yer." Yüzünü avucunun içine aldı. "Boş ver. Bunu daha sonra konuşabiliriz."

Aleron, sorunu göremeyince sadece başını salladı.

Gideon yüzüne tuhaf bir gülümseme yerleştirdi ve ellerini kaldırarak ilerledi. "Bağırdığım için özür dilerim," dedi yanaklarını buruşturarak.

İfadeleri yumuşadı ve karşılığında beceriksizce güldüler. Sonra İblis yerde duran ve birbirine yakın durmaları halinde üç Mavka'nın sığabileceği büyüklükteki gümüş bir disk işaret etti.

Aleron bakışlarını çevrelere çevirirken onların gittiği yönü takip etti.

Bu geniş, çatısız odada zemin düzdü, sanki bu ağacın en tepesinde duruyorlardı. Etrafında dallar büyümüş, gökyüzüne uzanmadan önce duvarlar oluşturacak şekilde kıvrılıp bükülmüştü. Aralarındaki boşluklardan, gecenin karanlığıyla iyice gölgelenmiş olsa da, ötesindeki dünyayı görebiliyordu. Bu gölge, sanki bazı ağaçlar ve bitkiler geceleri aydınlanıyormuş gibi, dünyanın doğal ışıltısının fark edilmesini sağlıyordu. Ağaçların olmadığı uzun bir tarla ya da çayır gibi bir alan, sanki yıldızlar çimenlerin arasında dans ediyormuş gibi parılıyordu.

Daha fazlasını görebilmeyi diledi ama boşlukların arasında herhangi bir şeyi incelemek zordu.

Ancak şimdi dünyanın parladığının farkındaydı ve nihayet üstlerindeki yaprak saplarının da hafif bir ışığa sahip olduğunu fark etti. Karanlıktan ziyade farklı renkleri hâlâ görebilmesinin nedeninin bu olduğunu fark etmemişti.

Bakışları etraflarını saran üç kişiye kaydı. Cüppeleri tamamen aynıydı. Yüzlerindeki boyalar benzer şekilde çizilmişti ama her birinde farklı metaller vardı: bronz, gümüş ve altın.

Onlara işaret eden İblis'in elleri altın rengindeyken, dişi Elf'in elleri gümüş rengindeydi. Hepsini hazırmış gibi başını salladı ve birbirlerine uzanmak için kollarını kaldırdı. Elleri asla birbirine değmedi, aralarındaki boşluklar uzundu.

Bir sonraki konuşan dişi oldu. Ancak, gözleri kafatasının içine doğru yuvarlanıp sadece beyazlarını ortaya çıkardığı anda, adamın tüyleri kabardı.

Yanlış. İçgüdülerini ona hemen bunu söyledi.

Böylesine üzücü bir manzaradan uzaklaşmak için geri adım attı ve sadece onları buraya getiren erkekten uzaklaşmak için eğildi. Üçüncü cüppeli kişinin gözleri gibi onun gözleri de aynıydı.

Parmak uçlarından süzülen sarı büyü, üzerinde durdukları diskin tabanının etrafında yarı saydam, parlayan bir daire oluşturdu. Bir çatlaktan geliyordu, sanki ışık arkasından, zeminin içinden parlıyordu ve saklanmıştı.

"Neler oluyor?" Aleron, Gideon'a çarparak sordu.

Bundan hoşlanmamıştı. Her şeyin büyüleyici dinginliğine rağmen uğursuz hissettiriyordu.

Gideon'u kanatlarının güvenli kollarına aldı ve kafatası bir o yana bir bu yana savrulurken ona sıkıca sarıldı.

"Yanlış kişiye soruyorsun dostum," diye mırıldandı Gideon onun göğsüne doğru.

İnsanı da yanına alan Aleron bir daire çizerek her birine kabarcıklı bir hırıltı gönderdi. Bunu daha yüksek sesle yaptı ve içinden tehditkâr bir şekilde kadına doğru patlamasına izin verdi, tek zikreden o olduğu için onu uyardı.

"Öfke, öfke," diye müzikal, kadınsı bir ses etraftan şarkı söyledi.

Göğsü, tuttuğu insan için artan endişe ve korkuyla çarpıyordu. Aleron çemberin ortasından kaçmak için bir adım öne çıktı.

Ayakları altından çıktı - ya da daha doğrusu zemin sıvılaşta. Hızla ve aniden zemine battıklarında kükredi.

Gümüş disk.

Sanki yenilmişler gibi etraflarındaki dünya tamamen yok oldu.

Tam gümüş diskin içine gömüldükleri sırada, kafaları bir tür sıvı geçidi gibi başka bir taraftan çıktı. Göz kapakları hızla titreyen Gideon, onları yutan gümüş yüzünden gözlerinin yanmasını bekledi.

Aleron'un kükremesi boğuklaştı ve başı eşikten geçerken kesildi. Diğer tarafa sağ salım çıktıklarında kükreme kesildi.

Gideon göğsündeki acının, çılgına dönen Aleron'a duyduğu sempatiden mi, yoksa onun bu kadar korumacı davranmasından mı kaynaklandığını bilmiyordu.

Korktuğunda bile yaptığı ilk şey Gideon'u kendi tarafına çekmek olmuştu.

Bir oduncu arkadaşı tarafından ormandan gelen bilinmeyen bir gürültünün önüne itilmiş, ancak bunun bir şey olmadığını anlamış biri olarak, şefkatli Duskwalker'ın tam tersi tepkisi karşısında kalbi sıkıştı. Aleron, Gideon'u korumak için tüm vücudunu kullanarak kanatlarıyla kalkan oluştururken başının yan tarafını bile tutmuştu.

Aleron'un ilk içgüdüğü Gideon'un iyiliği olmuştu ki bunu görmezden gelmek zordu. İri adamın gerginlikten titrediğini ve pençelerini kazara ona sapladığını hissettiğinde daha da fazla.

Biraz canı yanmıştı ama Gideon'un dişlerini sıkıp geçiştiremeyeceği bir şey değildi. Aleron'a söylemeye hiç niyeti yoktu, hele bunun nedenini bu kadar dokunaklı bulmuşken.

Doğrusu, ilahi söyleyen Elf Rahibesi ya da adı her neyse, onu da çok korkutmuştu. Aralarındaki dil engeli yüzünden olacıklardan haberdar olamıyorlardı ve kadın ilahi söylerken onlara sormak pek de verimli olmamıştı. Duskwalker onu yakalamadan önce Aleron'un yanına çekilmiş, kürkünün rahatlığını ve sırtının sıcaklığını arıyordu.

Yutan karanlık, Aleron kanatlarını hareket ettirip arkasına getirdiğinde bir perde gibi ikiye ayrıldı.

"İyi misin?" Aleron, yüzünü kafatasına doğru yönlendirmek için başının yan tarafını tutarak sordu ve diğer kolunu beline doladı.

Gideon çevrelerine bakmadan önce başını salladı.

Sadece siyah bir taşan yapılmış, ama *ıslıl ıslıl parlayan* bir bina, bir tür piramit kule gibi mavi gökyüzüne uzanıyordu. Yine de, açık bir kapı ve ona çıkan merdivenler dışında herhangi bir mimari biçime sahip değildi. Mükemmel kesilmiş obsidyen gibi görünüyordu, her tarafı pürüzsüzdü, neredeyse prizma şeklindeydi.

Garip ağaçlardan oluşan bir halka, içinde bulundukları açıklığın geri kalanını çevreliyordu. Nyl'theria'ya ilk geldiklerinde gördükleri kızıl ağaçlara benziyorlardı, parlayan mavi yaprakları vardı ama sızan özsu metalik kırmızı renkte parlıyordu. Kemerli kökler, suya benzeyen bir şeyin içinden geçmeden önce yerden kalkıyordu. Fokurdayan kırmızı bulutlar - muhtemelen özsudun kaynaklanıyordu- çözünmeden önce suyun içine dağıldı.

Bakışlarını aşağıya çeviren Gideon, derin bir gölün yüzeyinde durdukları için merakla bir ayağını kaldırdı. Havada durmuyorlardı ve toplu ayakları hareket ettiklerinde gölün dalgalanmasına neden oluyordu.

Sürüklenen bakışlarını bu kez sola çevirdiğinde açıklıkta daha fazla ilerleyemedi.

Gideon başını yukarı doğru eğerken şaşkınlıkla geri adım attı. *İşte bu büyük bir kadın*, diye düşündü şaşkınlıkla.

Kendi boyunun en az üç katı uzunluğunda, alışkın olduğu Elf ten rengine sahip bir kadın onlara bakıyordu. Yine de bir bakışta onun tamamen farklı bir varlık olduğunu anladı.

Saçları küçük, tirbuşon buklelerle sıkıydı ama o kadar uzundu ki beline kadar geliyordu. Her bir teli altınla parlıyordu. Ona ne kadar uzun süre bakarsa, ondan gelen metali o kadar çok fark etti.

Altın, ellerinde ve kollarında, ayrıca ayaklarında ve baldırlarında kıvrılan asma benzeri desenlerde parlıyordu. Yavru gözlerinin irislerinde, dudaklarının köşelerinde, sanki tükürüğü altınla doluymuş gibi ve kaşlarında yansiyordu. İlk bakışta onun görmediğini düşünmüştü ama gözleri sanki görüyormuş gibi onların üzerinde geziniyordu.

Bir adım öne çıktı.

Gökkuşağı kırıklarıyla parıldayan siyah cübbesi sade ve basit bir tasarıma sahipti. Çarpıcı güzelliği düşünüldüğünde, ona yardımcı olacak süslü kıyafetlere ihtiyacı yoktu. Bunun yerine, kolsuz giysi göğsüne ve gövdesine ipeksi dokusuyla sıvı gibi yapıştı ve sadece az miktarda şehvetli göğüs dekoltesi gösterdi. Sonra bacaklarının etrafında dans etti, eteğin alt kısmı suyun üstünü okşarken sadece sol uyluğunu ortaya çıkardı.

Yaklaştığı her adımda biraz daha küçülüyordu. Yavaş yavaş yaklaştı, küçük bir mesafe yürüyormuş gibi görünüyordu.

Kulakları o kadar uzundu ki, başının üstünden bir iki santim yukarı çıkıyorlardı. Işıktan yapılmış bir taç başının üzerinde dikenli bir hale gibi duruyordu, bir şekilde keskin ve tehditkâr ama aynı zamanda meleksi bir doğası vardı.

Onların üzerindeyken, Aleron'dan yaklaşık yarım ayak daha uzun duruyordu.

Gideon'u arkasına itti ve ona yumuşak bir uyarı hırıltısı verdi. *Neden yeni olan her şeye ilk tepkisi hırlamak oluyor?*

Zevk, yeni bir insan, anlamadığı bir şey. Garip ama komik cazibesine eklenecek bir şey daha.

Duskwalker'ın etrafından dolanarak keskin gözlerle baktı, güzel kadın karşısında büyülenmişti.

Parlayan altından yapılmış iki kanat, Aleron'un tehdidi üzerine arkasından çırpınarak nihayet varlıklarını belli ettiler. Garip bir şekilde, ona bağlı değillerdi; bunun yerine, bir el genişliğinde bir boşluk kadar uzakta süzülüyorlardı.

İri göğüslü, söğüt boylu ama kıvrımlı, kadınsı melekler tarafından yontulmuş gibi görünen nazik yüz hatlarıyla onlara bakıyordu. Kadınsı, çünkü Gideon hiçbir erkeğin bu kadar çarpıcı güzellikte birini yontamayacağını farkındaydı.

Yanakları yüksek, yuvarlak ve çene hattı güçlüydü. Dolgun dudaklarının üzerinde geniş, dügmeli bir burun yer alıyordu. Kaşları derin kemerli değildi ama gözlerini zarifçe çevreliyordu. Sert bir ifadeye sahip olsa bile, iyi huylu biri gibi görünüyordu.

Ona bakınca, onun Yıldızlı Bakire ve aradıkları tanrı olduğunu anladı.

Gideon onun yüksek sesle, gürleyerek ve emrederek konuşmasını bekliyordu. Ellerini havaya kaldırıp bir tür güçlü varlık gibi konuşmasını, güç gösterisi olarak şimşekler fırlatmasını ve diz çökmelerini talep etmesini bekliyordu. Dünya bir depremle sarsılırken onun merhametli doğasına şükretmeleri gerektiğini söyleyerek kibirli olmasını bekliyordu.

Kadının bakışlarında küçümseme görmeyi bekliyordu, özellikle de omuzları geride ve çenesi krallara layık bir havayla eğik olduğu için. Yürüyüşü bile salına salına olmuştu.

Bunun yerine öne atıldı ve Aleron daha ne olduğunu anlayamadan kafatasının üst ve alt kısmını kavradı. Sanki bir Hayalet değilmiş ve soyutmuş gibi ona dokunarak, kendi yüzünü tehlikeli bir şekilde onun dişlerine yaklaştırdı.

"Ne güzel bir çocuk!" diye mırıldandı, dudaklarını ve burnunu onun burnunun ucuna sürttü. Sesi orta tonda, ne çok yüksek ne de çok alçaktı ve mutlak bir zevk içeriyordu. "Kafatasına bak. Ne tür bir hayvana ait bu?"

Aleron'un kanatları, her ne kadar geri kalanı kaskatı kesilmiş olsa da, sarktı. Gideon tepkisi için onu suçlamadı, çünkü kendisinin de neler olup bittiğine dair hiçbir fikri yoktu.

Konuşurken dudaklarının kelimeleriyle uyuşmadığını fark etti. Onlarla aynı dili konuşmuyordu ama bir tür büyü iletişim kurmalarını sağlıyordu - muhtemelen onunkini.

"Ve sen!"

Gideon'a döndü ve paniğe kapıldı. Tanrım, bu heybetli kadın ne istiyordu? Kadın onu sakinleştirmek için iri elini başının üstüne koymadan önce geri çekilme fırsatı bulamadı. Gideon'u tamamen sarmıştı ve son derece sıcaktı.

"Ne kadar küçük ve şirin olduğuna bak." Sanki bir Elf'inki gibi sivri olmadığını vurgulamak istermiş gibi kulağını çekti. "Daha önce krallığımda hiç insan olmadı, ölüsü bile."

Aleron onu göğsüne çekip koruyucu bir şekilde sarılınca Gideon şaşkınlıkla irkildi.

"Dokunma," diye gürledi Aleron, sesi tehditkârdı.

O da karşılık olarak güldü, gözleri mizahla kırışıyordu.

"Daha fazla ilgi mi istiyorsun?" Aleron ondan kaçmaya çalışsa da kadın uzandı ve tekrar kafatasını avuçladı. "Ne kadar iyi bir çocuksun, önündeki tüm zorluklara rağmen buraya kadar geldin. Umarım konuşmacılarım sana karşı nazik davranmışlardır, onları anlayamasan bile. Bana kimin adına geldiğinizi ve onunla olan bağlantınızı söylediklerinde, size son derece nazik davranmaları gerektiğini söyledim. Torunlarımdan biri için en iyisini istiyorum."

Torun mu? Alt dudağı, çenesi çözülüp düşme tehlikesi geçirene kadar düştü. Oh. O Weldir'in annesi, bu yüzden...

Gözleri seğirdi, garip olanı ne zaman yeni normal olarak kabul etmeye başladığını merak ediyordu.

Bu, Duskwalker'ların teknik olarak tanrı oldukları anlamına mı geliyor?

"Gideon," diye fısıldadı Aleron, daha sıkı tutunarak. Bir heykel gibi hareketsiz duruyordu, tüm varlığı o kadar gergindi ki titremeye bile başlamıştı. "Bana yardım et."

Gözle görülür bir şekilde irkildi ve yüz hatları kederli bir hal alarak onu tutmayı bıraktı.

Gideon'un içinden kopan kahkaha sessizdi ama z a p t edilemiyordu. *Onu çok korkutmuştu.* O kadar

korkutucu Duskwalker'ı korkuttuğu için çok mutluydu.

O yeni biriydi. Aleron'un bir yabancıyla ilk kez karşılaştığında böyle açıkça karşılandığından şüpheliydi.

Gideon kıkırdamalar arasında, "Seninle tanıştığı için mutlu," dedi. "Sevgi gösteriyor."

Gözleri kararırken dudakları onaylamaz bir şekilde düzleşti. "Hareketlerimin bir çevirmen gerektireceğini fark etmemiştim." Bu sözler Gideon'u mizah anlayışından uzaklaştırdı. İç çekti ve Aleron'un güçlü kollarına yığıldı.

"Özür dilerim," dedi Gideon, onun altın rengi, yavru gözleriyle yüz yüze gelerek. "Bizim geldiğimiz yerde, Duskwalker'lara pek sıcak davranılmaz."

Altın kirpiklerinin ucu kıvrıldı ve dudakları daha da sertleşti. "Neden olmasın? Ona bir bak, çok güzel."

Gideon buna nasıl cevap verebilirdi? Son zamanlarda Aleron'u muhteşem biri olarak görmeye başlamıştı; tamamen benzersiz bir şekilde yakışıklıydı.

Neden olmasın? *Çünkü insanlar aptaldır.* Aleron'un mucizesini geri dönülmez bir şekilde görmemişlerdi.

"Biz Mavka'lardan korkulur," diye cevap verdi Aleron, Gideon sadece sessiz kaldığında. "Kafataslarımız insanları dehşete düşürür ve bizi avlayıp saldırırlar ya da korku içinde kaçarlar."

Etrafında kıvılcımlar parlarken gök gürültülü bir gumbürtü etraflarındaki her şeyi titretti. Beklediği deprem ve şimşek çakmıştı!

"Neden? Sizde herhangi bir düşmanlık sezmiyorum."

Aleron kafatasını Gideon'a doğru eğdi, beyaz gözleri parladı. Duskwalker'ın sessizce ne aradığını bilmediği için cevap olarak omuz silkti.

Ben de muhtemelen sessiz kalmalıyım. O bir insandı ve şu anda tartışılan sorunlu türdü. Bu gibi durumlarda en iyisi başını öne eğmek ve sadece gerektiği zaman konuşmaktı.

"Biz... onların çoğunu yedik," diye açıkladı Aleron. "Açlığımız bitmek bilmiyor ve sık sık kana susamışlığa kapılıyoruz. Bu onların suçu değil."

Gürleme de kıvılcımlar gibi kesildi. Gözlerini yana çevirdi. "Anlıyorum. Demek lanet Weldir'in ötesine uzanıyor." Burnu ve yanakları kederle buruştu. "Gerçek bir formu olmadığı için açlık çekmiyor ama görünüşe göre İblis'in kana susamışlığı çocuklarıyla paylaşıyor. Düşmanlık hissetmiyorum çünkü sen öldün ve bu arzuyu yok ettin."

Daha sonra Aleron'a temkinli bir bakış attı, ancak bu bakış anında kayboldu.

"Çocuğumun benim ihmalim yüzünden acı çekmesi her zaman haksızlıktı. Şimdi torunlarıma da zarar verdim."

"Bu bir lanet değil," dedi Aleron kendinden emin bir şekilde ve kadının duraksamasına neden oldu.

Onun bu sözleri Gideon'un dudaklarının şaşkınlıkla aralanmasına da neden oldu. "Pardon?" diye mırıldandı.

"Buna lanet demek bizde bir sorun olduğu anlamına gelir," diye devam etti Aleron, kolları Gideon'un üzerinde gevşeyerek. "Biz Mavka... Weldir bütün olmadığımızı ve hiçbir özelliğimiz olmadan doğduğumuzu söyledi. İlk tükettiğimiz şey bizim formumuz oluyor ama bir çapamız eksik. Ona sahip olduğumuzda, açlık ortadan kalkar."

"Ruh yemekten bahsettiğinizi varsayıyorum." Yüzen, parlayan kanatları arkasında hızla çırpındı. "Weldir'in bu özelliğini öğrendiğimde çok şaşırdım çünkü babası bir ruh koruyucusu değildi. Bir ölüm tanrısı olmak büyük bir onurdur ve onların gücü genellikle benimkiyle eşittir."

"O zaman sen neyin tanrısısın?" Aleron başını sık sık yaptığı gibi sevimli ve meraklı bir şekilde eğerek sordu.

"Ben mana tanrıçasıyım," diye yanıtladı sıcak bir şekilde. "Yaşamın onuruna sahip olanlar zayıf olma eğilimindedirler, çünkü kendi diyarlarındaki her şeyin doğumu için güçlerini sürekli olarak verirler. Ölümle ilgili olanlar gibi, alanlar da barındırdıkları her ruhla birlikte büyürler ve genellikle yaşamla yeniden doğmak için bir sözleşme yaparlar."

Aleron tek ve tereddütlü bir adımla ilerledi. "Peki ya Weldir? O genellikle zayıftır ve uyuması gerekir."

Gözleri, Gideon'un sadece üzüntü ya da acıma olarak yorumlayabileceği bir ifadeyle eğildi. "Henüz tam olarak şekillenmedi, bu yüzden topladıkları onu mevcut tutmaya ancak yetiyor. Şu anda bile onu hissedebiliyorum ve yakın zamanda hiç uyanamayacak kadar zayıfladı - biz ölümsüz olduğumuz için bu ölümle eşdeğer. Bu kadar çok ruhu yok etmemeliydi, yoksa bir daha asla uyanamayabilirdi."

O ve Aleron birbirlerine baktılar. Daha doğrusu Gideon koyu sarı gözbebekleriyle bir bakış paylaştı.

Jabez'i öldürüp Emerie'yi hayata döndürmeye çalıştıkları zaman olmalı. Gideon yapabilseydi, o adama yılın babası ödülünü verirdi.

Çocukları için kendi hayatını feda etmek... Bu çok güzel bir şeydi. Sonra, zayıflığının ortasında, bir çocuğu ölen sevdikleriyle yeniden bir araya getirmişti.

Gözlerini Aleron'un yarasa kafatasına çevirerek, "Bu arada özür dilerim," dedi. "Buna lanet dediğim için gücendirmek istememişim. O böyle görüyor, çektiği onca acıdan dolayı böyle adlandırıyor. Weldir kendini kusurlu görüyor ama bence o olduğu haliyle mükemmel. Eğer o olmasaydı, ben ve burada kalan birkaç tanrı artık burada olmazdık."

Gideon'un kafası eğildi.

Bu kadar küçük bir şey için özür dilemesini bir kenara bırakın, daha yüce bir güçle karşılaşacağını hiç düşünmemişti. Onun yardımsever doğası övgüye değerdi.

Dudakları Gideon'a bilmiş bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ancak bu benim anlatacağım bir hikâye değil. Aynı zamanda birçok insan yüzüylünü kapsayan bir hikâye ve senin zamanın sınırlı. Weldir'in gücünü kullanmasına bir süre ara verdim ve sizi kendi diyarına geri çağırmasını engelledim ama ben de daha yeni uyandım. Tam kapasitemde değilim, bu yüzden ağlamıyorum."

"Ağlıyor musun?" Aleron kafatasını sorgulayarak Gideon'a çevirdi. "Ağlamak gibi mi?"

"Evet," diye güldü Gideon cevap vermeden önce. "Düşünmeme gerek kalmadan manamı Elf dünyasına bu şekilde doğal olarak besliyorum. Ayrıca bu âlemin onlarınkine paralel ve baş aşağı olmasının nedeni de bu, çünkü ayaklarının dibindeki sinerji suları doğrudan onlara akıyor."

"Bunun için neden kederle dolu olmak zorundasın?" Aleron sordu, tam da gözbebekleri onun için derin bir maviyle dönerken. "Burada seni kanatlarının rahatlığına kavuşturacak kimse yok mu?"

Nefes nefese kaldığında abartılı bir şekilde ağzını kapattı, gözleri büyüdü. "Aman Tanrım," diye homurdandı. Sonra Gideon'a bakarken onu işaret etti. "O çok tatlı!"

Gideon'un gözleri şefkat ve mizahla kırıştı. *Ben de öyle düşünüyorum.*

Bir kez daha öne çıktı, Aleron'un kafatasının yanlarını kavradı ve dudaklarını ve burnunu ucuna doğru soktu. Daha önceki gibi irkilmedi ama tüyleri kabardı.

"Duyarlılığınızı takdir etsem de buna gerek yok." Geri çekilip arkasını döndü, omzunun üzerinden bakarken yüzünde nazlı bir ifade vardı. Gideon onun bakışlarını takip etti, birinin sözlerini kesmesini beklediği bir bakıştı bu. "Ama gelmenizin bir nedeni var."

Aleron başını salladı. "Evet. Weldir beni bir gözyaşı elde etmekle görevlendirdi.

"Eminim öyledir," dedi mırıldanarak. "O kadar iyi, o kadar sabırlı davrandı ki. Muhtemelen onu terk etmişim gibi hissediyordur.

Benden bu kadar küçük bir şey istemesi hiç de şaşırtıcı değil."

Altın sarısı sarmalları, ayaklarının altındaki su dalgalanırken alanda gezinirken sıçradı ve dalgalandı. Elini bir masanın kenarını okşar gibi kaydırarak yüzünü yukarıya, üzerlerinde parlayan sessiz güneşe doğru kaldırdı.

Sonra başı geriye eğildi, boynu büküldü ve kavislendi, böylece dudaklarını büzerek ve gözlerini kısarak onlara bakabildi.

Ses tonunda kara mizah yüklü bir ifadeyle, muzipçe, "Asıl soru şu: Yapmalı mıyım?" diye

sordu. Gideon öfkeyle bir şeyler söylemeye hazırlanarak ağzını açtı ama hemen kapattı.

Lanet olsun. Merikh ile zaten yeterince soruna neden oldum. Kalbi Weldir için savaşmak istese de, daha çok Aleron onu önemsiyor gibi görüldüğü için, bunu yapmadı. Bu onun haddine değildi ve işleri daha da kötüleştirmek istemiyordu.

Aleron başını öne eğdi. "Evet. Bence yapmalısın."

Buna güldü, özellikle de sorusu retorik olduğu için.

"Demek istediğim bu değildi, sevgili çocuğum," diye şarkı söyledi. Bir kez daha onlardan uzaklaştı ve düşünürken mırıldandı. "Weldir'e istediğini verebilirim ya da ona daha fazlasını verebilirim. Bunu sadece senin vereceğin karara bırakıyorum."

"Anlamıyorum." Ah, Aleron'un en sevdiği kelimeler.

"Güzel." Hızla dönmeden önce kıkırdadı.

Ellerini dizlerinin üzerine koyarak Gideon'la baş hizasına geldi, burnu Gideon'unkinden bir santim kadar uzaktaydı. Merikh'in yaptığına aksine, üstünlük taslamaktan ziyade onları eşit kılmak ister gibiydi.

Şefkatli bir annenin çocuğuna doğru eğilmesi gibi hissettirdi.

Aleron onu uzaklaştırmak için Gideon'un koluna uzandığı anda, Gideon onu durdurmak için elini aralarına

soktu. "Buraya neden geldin, insan?"

"Ben mi?" Kaşları birbirine sıkıca kenetlendi. "Neden bana sorma zahmetine girdiğini anlamıyorum. Tüm bunların içinde ben önemsizim." "Güç ya da bir dilek için gelmedin değil mi?"

Başını yana eğerek uzun saçlarının bir şelale gibi omzunun üzerinden dökülmesine neden oldu. Altın rengi, yavruağzı gözleri onunkilere dikilmişti ve bu gözlerdeki berrak yansımaya bakmak onu tedirgin ediyordu.

Başının yan tarafını ovuştururken bakışlarını kaçırdı. "Hayır, pek sayılmaz. Eğer ölürsem hiçbir şeye ihtiyacım kalmaz." "Peki ya hayat?"

Kahkahasını tamamen bastırmayı başardı. *Evet, bunu düşünmüştüm.*

Ama bunu sormayacak olmasının nedeni, bunun bir önemi olduğunu düşünmemesiydi. Gideon onunla hiçbir şekilde akraba değildi ve daha önce de belirttiği gibi, konuyla ilgisi yoktu. İstek ve arzularının pek bir önemi yoktu ve Aleron üzerinde olumsuz bir etkisi olacaksa bunları dile getirmemeyi tercih ederdi.

Yine de alaycı bir gülümsemeyle "Verebilir misin?" diye sordu.

Gülümsediğinde dolgun dudakları muzip bir surat ifadesi aldı.

"Belki."

O zaman Aleron'u hayata döndürebilirdi. Çok değer verdiği akrabalarının yanına dönebilirdi.

Aleron Ingram'ı korkunç bir sızı gibi özlüyordu. Bunu asla saklamaz, sık sık ondan ve birlikte yaşadıkları anılardan bahsederdi. Gözbebekleri bu yüzden sık sık koyu, yutkundurucu bir maviye bürünürdü ve bu renk Gideon'u onun için hep

üzümüştür.

Eh, bu Tenebris'te yalnız kalacağı anlamına geliyorsa ne olmuş yani? Nasıl olsa unutacak ve o ürkütücü kanyonda uyumaya gidecekti.

kayıp ve istenmeyen ruhlar. Geride bırakıldığının farkında bile olmazdı.

Sanki daha fazlasını bekliyormuş gibi iki parmağını Gideon'un çenesinin altına yerleştirdi ve yüzünü tekrar kendi yüzüne çevirdi. "Eee?"

"Bana bilmek istediklerimi zaten söyledin," diye sakince karşılık verdi, bu kez onun akıldan çıkmayan gözlerine

bakmadan. "Buraya sadece Aleron istediği için geldim. Bunun dışında söyleyebileceğim başka bir şey yok."

"Anlıyorum." Ayağa kalkıp Aleron'a dönmeden önce dudakları gerildi. "Peki ya sen? Hayat mı arıyorsun?"

Kafasını Gideon'a doğru eğdiğinde Aleron'a başını sallayarak cevap verdi. *Devam et, dostum. O senin büyükannen ya da her neyse.*

Muhtemelen sana yardım edecektir.

"Evet," diye cevap verdi. "Akrabalarımın yanına dönmek

istiyorum." Kaşları çatılırken gözleri seğirdi. "Akraba mı?"

"O benim *ikizim*." Elini göğsüne götürdü, pençeleri içeri girdi. "Ama-"

"Şşşt, şşşt," diye sustu. Elini burnunun üzerine koyarken gözleri sempatiyle eğildi. "İhtiyacım olan her şeyi duydum için."

Yaldızlı Bakire kollarını kaldırdı, sanki bir tür büyü yapacakmış ya da büyük bir şey söyleyecekmiş gibi. Tam o sırada ağzını açtığı anda, bir çığlık hepsinin siyah kristal prizmaya doğru dönmesini sağladı.

Parlak yeşil pullara benzeyen etli bir adam onlara doğru koştu. Sivri kulaklarıyla Elflere benzeyen formu, düz, neredeyse insansı, sürüngen yüzünün keskin ve sert çizgileriyle uyuşmuyordu. Aralarındaki küçük mesafeye rağmen sarı gözleri kısıktı ve kısa, koyu yeşil saçları dalgalanıyordu.

Yaldızlı Bakire ciyakladı. Telaşla her birinin kolundan tuttu. "Gitmemiz gerek!"

Gideon onun onlarla birlikte kaçmak üzere olduğunu düşündü ama dünya parladı ve onlar da başka bir yere taşındılar. Çevre değişti. Bataklık ağaçlarıyla çevrili olmak yerine, kilometrelerce havadaydılar.

Şaşkınlıkla geri çekildiklerinde, bir tür cam levha ya da görünmez bir zemin üzerinde durdukları anlaşıyordu. Altlarında lavlar dağlar boyunca kıvrılıyor, dereler halinde akıyor, sonra da çatlayıp derelere dönüşüyordu.

Bir zamanlar son derece huzurlu bir düzlem olması gereken yer şimdi vahşileşmişti. Yükseklerden gelen sıcaklığı bile hissedebiliyordu, sanki cehennem çukurlarına getirilmiş gibiydiler.

Sonunda gülerek, "Bu çok yakındı," diye haykırdı. "Evergreen Hizmetkârı oldukça korumacı olabiliyor, özellikle de uykudan yeni uyandığımda. Burada bize ulaşması mümkün değil."

Evergreen Servant mı? Şey, kesinlikle yeşildi. Neredeyse kuyruğu yerine iki ayağı üzerinde koşan bir yılanı benziyordu, el ve ayak parmaklarının ucunda pençeleri vardı.

Başını iki yana savurarak saçlarını geriye doğru itti ve yolundan çekti. Ne rüzgâr ne de Aleron'un tüyleri onu itti.

Ellerini tek bir kez çırpı. "Ama bu benim lehime çalışıyor. Artık ne yapmak istediğimi biliyorum."

O bir suçlu. Bakıcısından kaçmış.

"Aleron," dedi dişlek bir sırtısla. Gideon ikisinin de ona isimlerini söylediğini hatırlamıyordu. "Size bir seçenek sunuyorum."

Harika. Bu iyi bir şey olamaz. *Sanırım onu test etmek falan istiyor.* Her neyse, umarım yardımcı olabilir. Dünyayı işaret ederken etraflarında dolaştı.

"Burada, bu alemde, yaşam ve ölüm önemli değildir. Burada sen sadece ölümsüz olan bir varlıksın." Tek bir parmağını kaldırdı. "Ancak, aşağıdaki nehirlerden birine düşmek, sonsuza dek dayanılmaz sıcaklıkta boğulmak, bitmeyen bir işkence anlamına gelir." Onlara sırtarak baktı. "Çok gerekli olmadıkça neden kimsenin buraya gelmediğini tahmin edebilirsiniz."

Kendine engel olamayan, ayakları kendi kendine hareket eden Gideon, Aleron'un önünde durdu ve kollarını açtı. "Eğer ondan yüzmeye gitmesini istiyorsan, cevabım hayır."

Göğsü korkuyla gerilmişti, Aleron'un sırf bu tuhaf tanrıçanın eğlencesi için acı çektiği düşüncesine dayanamıyordu. Kendini lav nehirlerine atmayı tercih ederdi.

Gideon'un yanağını çimdikledi. "Ben asla böyle zalimce bir şey yapmam. Benim hakkımda böyle düşünmeye nasıl cüret edersin?"

Sertçe çekti. Pek acımamasına ve sadece derisini yana doğru germesine rağmen kaşlarını çatı.

"Lütfen insanımı rahat bırak," diye yalvardı Aleron, onu sakinleştirmek için bileğini nazikçe tutarken. "Ona dokunmana tahammülüm her seferinde biraz daha azalıyor."

Onun müdahalesine aldırmadan bıraktı ve gözlerini Gideon'a dikti.

"Öte yandan senin tanrısal bir özün yok, insan. Zayıfsın, güçsüzsün ve dediğin gibi önemsizsin. Daha lavlara ulaşmadan sıcaktan parçalanacaksın, ruhun sonsuza dek sönecek."

Tüm neşesi, neşesi ve hatta nezaketi kayboldu.

"Aleron, insanı mı yoksa yaşam şansını mı seçeceksin?" Buz gibi bakışlarını Gideon'a dikerek, "Bakalım Mavka'm gerçekten ne kadar tatlı," diye mırıldandı.

Yer Gideon'un altından çıktı ve bir anda dibe çakıldı. Tek başına.

Bir yandan havayı tırmalayarak bağırırken, bir yandan da Aleron'a ve hâlâ cam platformun üzerinde duran Yıldızlı Bakire'ye bakıyordu.

Lanet olsun!

Bir an Gideon yanındaydı, sonra bir baktı ki... *gitmiş*.

O kadar ani bir şekilde ortadan kaybolmuştu ki, Aleron onun düştüğünü fark etmeye bile fırsat bulamamıştı. Yanındaki boşluk bir anda soğuk, boş ve çorak hissettirdi.

"Neyi seçeceksin?" diye sordu Yıldızlı Bakire, az önce tanık olduğu şey karşısında kafatasının şaşkınlıkla ona doğru kalkmasına neden olarak. "İnsanı feda edersen sana yeni bir hayat verebilirim. Ya da onun peşinden git ve seni olduğun gibi Weldir'e geri göndereyim."

Gövdesinin ortasından başlayıp göğüs kafesinin arkasına doğru yayılan buz, nabzına karıştı. Yayıldıkça, damarlarını sular seller gibi kol ve bacaklarından aşağı inerken, gözbebekleri kıpkırmızı parladı. Pençelerini açarken parmakları seğirdi ve dişlerini ona gösterebilmek için ağzını araladı.

Öfkesi kabardığında hırıltısı daha çok havlamaya benziyordu. Ama Aleron ona, onun yaptıklarına ve içinde dönen buz gibi yıkım kasırgasına takılıp kalmayacaktı.

Kanatları geriye fırladı ve tam uzunluklarına kadar uzandı. Aleron hızla dalarak küçük insanının bağırışını kovaladı. Çok yavaş tepki vermişti. Gideon çoktan düşmüş, aşağıdaki sıcak lavlara doğru hızla alçalıyordu.

Kafatasının kırıldığı ve kendi hayatından çok soydaşlarının hayatından endişe ettiği gün hariç, daha önce hiç bu kadar dehşete kapıldığını sanmıyordu. Dehşet omurgasından aşağıya doğru akıyor, Gideon'a daha da yaklaşmak için kanatlarını çırparken kanatlarını sertleştiriyordu.

Aylardır ilk kez, rüzgâr yüzünü kesiyordu, acı ve keskin. Kürkünü ve tüylerini hisırdattı.

Kanatlarının vınlaması normalden daha ağırdı, havada huzur içinde süzülme yerine onunla savaşıyordu. Tüm gücüyle Gideon'a uzanırken onunla, o görünmez düşmanla savaştı.

Erkek dönmüştü, sanki bu onu kurtaracakmış gibi kaderine bakıyordu. "Gideon!" Aleron tam da sıcaklık yükselmeye başladığında kükredi.

Gideon ters döndü. Saçları alına ve şakaklarına dökülürken, kahverengi pantolonu ve gri kolsuz tuniği havayla doldu ve dalgalandı.

"Aleron!" Alındaki panik ve endişe dolu kırıksıklık gerildi ama yine de gözlerinde rahatlama belirdi. Korkudan o kadar solgun görünüyordu ki Aleron'un midesi bulandı.

"Onun için geleceğime inanmıyor muydu?" diye düşündüğünde göğsünün yara bere içinde kaldığını hissetti.

Gideon elini Aleron'a doğru uzatırken takla attı ve önce ayakları yere düştü. Saniyeler içinde sıcaklık neredeyse dayanılmaz hale geldi.

Gideon'un küçük parmak uçları pençelerinin sivri uçlarına sürtündü ve Aleron'un kalbi iskaladığı için endişeyle sıkıştı.

Tekrar salladılar.

Aleron kanatlarını sertçe çırpı ve Gideon'un bileğini kavradı, sonra da onu göğsüne çekti. Erkeğe sıkıca sarıldı, gövdelerini birbirine bastırdı ve dünya parlak kırmızıya büründü. Görülebilen tek şey sıvı ateşti.

Artık yere çok yakındılar ve Aleron'un onları lavlara kafa üstü dalmaktan alıkoyma olasılığı düşüktü. *Hayatta kalabilirim*. Yıldızlı Bakire de böyle demişti, değil mi?

Mavka batmış olsa da, belki de onları güvenli bir yere yönlendirmenin bir yolunu bulabilirdi - bu, toprakta pençeleriyle ilerlemek anlamına gelse bile.

Bu yüzden kanatlarını Gideon'un etrafına sararak onu kabarık tüylerinin içinde kozaladı ve sırtı tehlikeye dönük olacak şekilde döndü. Yakıcı sıcaklık canını yaktı ve irkilmesine neden oldu. Erimiş sıcak sıvının çıtırtısı, fokurdaması ve köpürmesi kulaklarını doldurdu ve bir şeyin sesinin bu kadar üzücü olabileceğini hiç fark etmemişti.

Tam inmek üzere olduklarını düşündüğü sırada başını içeri soktu.

Aleron yüzünü yumuşak, serin ve... yanmayan bir şeye mi çarptı? Aslında, cızırdayan sıcaklık kaybolmuş, geriye sadece etraflarında dönen ferahlatıcı hava kalmıştı.

Başını kaldırdığında, birkaç dakika önce üzerinde durdukları görünmez platformun üzerinde yattıklarını fark etti.

Gideon altında, korunmuş ve güvendedeyken, neler olduğundan emin olamayarak kafasını sağa sola çevirdi.

Yaldızlı Bakire orada durmuş, onlara gülümsüyordu.

Aleron daha derin, vahşi bir hırıltıyla Gideon'u kollarından kurtardı ve dört ayak üzerinde onun üzerinde durdu. Daha korkutucu görünmek için kanatlarını geniş kavisler halinde açtı ve dişlerini göstermek için çenesini ayırdı. Daha güçlü ve daha hızlı olacağından emin olmak için daha canavarca, dört ayaklı formuna geçti.

Aleron her ne kadar Yıldızlı Bakire'ye doğru atılmak istese de, Gideon'dan ayrılmayı kesinlikle reddediyordu. Eğer onu ikinci kez düşürürse, yakın olması gerekiyordu. Yakında olmalıydı ki onu daha hızlı kurtarabilsin ve sonra onları ondan uzaklaştırabilsin.

Yana doğru adım attığında, uzun, metalik saçları salınırken güneşte parılıyordu. Gülümsemesi hiç eksilmedi. Dişlerinden salyalar akacak ve kafatası hafifçe sallandıkça titreyecek kadar şiddetli hırlamasına rağmen gözleri sıcacık kırıştı.

Sonra biraz daha yaklaşmaya cesaret etti.

Onu uyarmak için tehditkâr bir havlama sesi çıkardı ve vücudu daha da şişti. Kafatasının tabanından kuyruğuna kadar uzanan tüylerinin bir saldırganlık yüzgeci gibi görüldüğünden hiç şüphesi yoktu.

"Öfke, öfke," diye neşeyle şarkı söyledi.

"Geri çekil," diye sertçe çıktı Aleron, ayağını Gideon'a vurarak hâlâ altında olup olmadığını kontrol etti.

"Kolayca kana susadığını söyleyen bir varlık için oldukça sakın görünüyorsun." Kadın etraflarında dönerken, Aleron da onu takip etti ve koruduğu değerli yarattığın üzerine basmamak için ellerini ve ayaklarını titizlikle çaprazladı. "O insana o kadar değer veriyorsun ki, saldırmak için bile yanından ayrılmıyorsun."

"Gitmek istiyorum." Ondan ve bu tuhaf dünyadan uzaklaşmak istiyordu. Kız ona bakıp dudak büktü. "Sana bir hediye bile vermeden önce mi?"

Gideon'un daha önce söylediği benzer sözleri taklit ederek, *"Eğer ödülün bu insana tekrar zarar vermeyi içeriyorsa, cevabım hayır,"* dedi.

Gözleri büyüdü ve dudakları şokla aralandı. Sonra güldü. "Hayır. Oyunum sona erdi. Artık daha fazla oyun oynamaya niyetim yok. Sen ve bu insan güvendesiniz."

Bu onu rahatlatmak yerine güvensizliğini daha da derinleştirince, ayakları yerden kesilince şaşkınlıkla bağırdı. Etrafında yarı saydam bir baloncuk oluştu. Onu baş aşağı çevirdi ve yönünü bulmak için kendini doğru şekilde yerleştirmek için mücadele etti. Baloncucu pençelemek hiçbir işe yaramadı ve çok çabaladığında, onu sersemletmek için döndürdü.

Başı dönerken öfkesi söndü.

Çevresinde, kadının elini Gideon'a doğru uzattığını fark etti. "Gördün mü?" Kendini tekrar düzelterken Aleron'a doğru bakarak, "Gördün mü?" dedi.

Gideon kendi başına ayağa kalktı. Sonra, her zaman yaptığı şeyi yaptı ve temiz olmasına rağmen pantolonunu fırçaladı.

"Senin aptal testini geçti mi?" Gideon, Aleron'a bakarak tükürdü. "Böyle bir şey yapacağını tahmin etmeliydim."

İçindeki balon da onun gibi ters döndü. Etrafında kaymak ve bir kez daha sırt üstü olmak yerine, patladı. Dört ayak üzerine düştü ve tüylerini düzeltmek için vücudunu sallayarak düzgün bir şekilde oturmasını sağladı.

"Evet," dedi sıcak bir ifadeyle. "Mükemmel iş çıkardı ve beklentilerimi aştı."

Aleron bir kolunu bacaklarının önüne koyarak Gideon'un önünde korumacı bir şekilde durmaya hazırlanırken, insanının omuzlarının nasıl gevşediğini fark etti.

Gideon'un dudaklarının bir tarafı gülümsemeyle kıvrılırken, gözleri bir tür hüznle eğilmiş gibiydi. "Bu onu hayata döndüreceğiniz anlamına mı geliyor?"

"Hayır," diye yanıtladı onlara genişçe sıratarak. "Ben bir büyü tanrısıyım, yaşam ya da ölüm değil. Böyle bir yeteneğim yok." Yüz ifadesi düştü ve bir ayağını öne doğru attı. Aleron da onunla birlikte hareket ederek bacaklarının önüne yerleşti. "Ne oluyor be?!" Gideon ellerini öfkeyle yumruk yaparak haykırdı. "O zaman bütün bunları neden yaptın?"

"Çünkü bir Mavka'nın kalbinin bencil olup olmadığını görmek istedim. Çocuğumun yavrularının gerçekte nasıl olduğunu bilmek istedim. İstedığı şeyi kaybetmek anlamına gelse bile, bir başkasını kurtararak iyi bir şey yaparsa onu ödüllendirin." Yüz hatları sertleşti ve altın kirpikleri dalgalandı. "Ya da kötülük yaparsa değer verdiği şeyleri elinden alarak onu cezalandırın. Altımızdaki lavlar seni gerçekten söndürebilirdi ve ona dokunmana izin verdiği için karşılığında hiçbir şey alamazdı."

Gideon soğuk bir ifadeyle, "Oldukça zalimsin," dedi, "ve olgunlaşmamışsın."

Aleron'a yaklaştı ve kafatasını şefkatle kavradı, yeşil gözlerinde güven ve takdirle ona baktı. İnsanın şefkatli dokunuşu karşısında öfkesi nihayet yatıştı ve gözbebekleri normal pembe renklerine döndü.

Sen iyi misin? Aleron Gideon'un gözlerindeki soruyu görebiliyordu, bunu hiç dile getirmemiş olsa bile. Aleron cevap olarak onun dokunuşuna eğildi.

"Zalim, olgunlaşmamış, deli." Ellerini bir kez birbirine vurdu. "Binlerce yıl hayatta kalmaya çalışıyorsun ve binlercesi senden bir dilek istiyor. Bazen en iyisi önce onlarla oynamak ve içlerinde korkunçluk olanlara yardım etmediğinizden emin olmaktır."

"Ona istediğini bile veremiyorsun," diye homurdandı Gideon, gözlerini kafatasından ayırmadan. "Öyleyse neden zahmet ediyorsun?" "Ben yapamam ama başkası yapabilir." İkisi de bakışlarını ona çevirdiğinde, onlara bilmiş ama acıyan bir gülümseme verdi. "Ve

Aleron'un davranışları, bugüne kadar bana yabancı olan birine güvenmemi sağladı." Gideon gözlerini devirdi. "O senin torunun."

"Ve kendi çocuklarım kendi güçleri için beni yutmaya çalıştılar. Kanın hiçbir anlamı yok."
Konuşmalarından ve ondan bıkan Aleron aralarına girdi. *"Weldir'in aradığı şeyi bize verecek misin?"*
Yavru gözleri adamın kafatasına kaydı. "Hayır, ona çok daha değerli bir şey vermek niyetindeyim."

İki elini yana doğru salladı ve çevreleri değişirken bir serap gibi sallandı. Sonra bir kez daha, Nyl'theria'dan geldikleri gölün - ya da göletin - yüzeyinde durdular.

Az önceki iki bacaklı yılan erkek, kilometrelerce yüksekliğe ulaşan ısıltılı siyah kristale giden basamakların yanında duruyordu. Kollarını kavuşturmuş, pençeli bir ayağıyla suyun yüzeyine vurup dalgalanmasını sağlayarak dik dik bakıyordu.

Onu görmezden gelmeye niyetli olduğunu göstermek için saçlarını omzunun üzerinden savurmadan önce ona baktı. Sarı gözleri daha da kısıldı ve hışım ile ileri atıldı.

"*Almethrandra*," diye tıslayarak uyardı.

"Oh, sus artık," diye tısladı. "Ben iyiyim, değil mi?"

"Sen zayıfsın!" diye kükredi, ancak çok yaklaştığında görünmez bir duvara çarptı. Duvara çarptıktan sonra burnunu kavradı. "Onarıcı sarmaşıklarımı bırakmamalıydın!"

Onu terslemek için burnunu kaldırdı ve adamın bariyere çarpma sesi sessiz vızıltılara dönüştü. Onu ya da muhtemelen durdukları yerin ötesindeki her şeyi susturmuştu.

"Bir tanrının aklını kaybettiğini görmek ister misin?" diye sordu gülerek.

Sonra elini başının üzerindeki yüzen hale tacına uzattı. Arkasındaki yeşil erkek daha da tedirginleşti ve omzunu bariyere çarptı. Sonra, büyük bir güçle, bir parçayı bir *çentikle* kopardı.

Açık ağzından anlaşıldığı kadarıyla, Evergreen Hizmetkârı kükredi.

Aleron ona pek aldırış etmedi, bunun yerine kafatasını ona doğru eğdi. Sadece bir anlığına tüm vücudu *değişti*.

Kahverengi teninin zengin rengi kül rengine dönmüştü. Saçlarındaki altın rengi ısıltısını kaybetmiş ve matlaşmıştı - parlak bukleleri bile sanki içlerindeki nem kurumuş gibi kabarmıştı. Dudakları çatlayıp kururken, yanakları da köprücük kemikleri gibi çukurlaşmıştı.

Bacaklarındaki dönen altın rengi bile açık griye dönmüştü, tıpkı gözbebekleri gibi.

Bitkin ve zayıf görünüyordu, sanki içindeki hayat ve kan çekilmiş gibi bir hali vardı.

Yine de, bir kalp atışı kadar kısa bir süre içinde, tüm bu zaman boyunca gördükleri kadar şehvetli ve canlı göründü... *neredeyse*. Şimdi onun düştüğünü görünce, kadının kendi üzerine yerleştirdiği cazibenin farkına vardı.

Bu... normalde nasıl görüldüğü mü? Önlerindeki versiyon yapı ve biçim açısından aynı görünüyordu, sadece daha güçlüydü. *Ne kadar zayıf olduğunu saklıyor...* Bu olmalı.

Aleron kafatasını, pençelerini bariyere saplamayı başarmış olan sürüngen erkeğe doğru kaydırды. Gözleri kırışırken, insansı yüzünün etrafındaki pullar sivri uçlara dönüştü. İnce ama keskin bir dizi kedi dişi bile çıkardı.

Kıpırdamayı bırakmıştı ama sessiz, sinir bozucu hareketsizliği az önce yaptıklarına karşı verdiği iç mücadeleyi daha iyi anlatıyordu. Kadın onlara yaklaşırken sarı gözleri Aleron ve Gideon'a nefret dolu bir bakış attı.

Tacının parçası artık parlamıyordu ama Aleron'a doğru uzattığında hâlâ ışıktaydı.

Onu elinde tutması gerektiğini düşünerek, akıllıca bir kararla formunu daha insansı olana çevirdi.

Adam ona uzandı ve kadın uzun, ince çiviye adamın koyu gri avucuna yerleştirdi. Ağırlığı karşısında homurdandı, küçük boyutu nedeniyle bu kadar ağır olmasını beklemiyordu. Onu sıkıca kavradı, alışılmadık sıcaklığını ve hafifçe titreşiyormuş gibi elini nasıl karıncalandırdığını fark etti.

"Üzerindeki hakimiyetimi bıraktığımda Weldir'in buna hazırlıklı olacağından şüpheliyim," dedi sesi çatlak ve gergindi. Aradaki farka bakarak bakışlarını ona doğru kaldırdı. "Eğer Nyl'theria'ya geri dönmek istiyorsan, bunu yapamayacaksın. Buradan onun diyarına geri ışınlanacaksın."

Aleron, içinde bir dizi duygu kabarmasına rağmen başını salladı. Merikh ve Raewyn'i tekrar görmek isterdi, özellikle de uzun bir süre bu şansa sahip olamayacağı düşünülürse. Görünüşe göre bir geçide ihtiyaç duyulacaktı ve her iki dünyada da İblis belası varken, diyarları arasında köprü kurmak zor olacaktı.

Yine de kafatasını Gideon'a doğru çevirdiğinde aldırmadı.

Buradan ne kadar çabuk ayrılırlarsa, yoldaşı konusunda o kadar rahat hissedecekti. Yıldızlı Bakire'nin 'testi' onu hâlâ tedirgin ediyordu. Gideon güvende olduğu ve onun yanına döndüğü sürece, istediği her lavın içine atlayabilirdi.

Ben de onunla tekrar yalnız kalmak istiyorum. Tüm bu insanlar ve tanrılar onun yoluna çıkmaya devam etti.

O gizli mağarada birbirlerine dokunmuşlardı ve yarıda kesilmeselerdi ne olacağını bilmek istiyordu.

Elf dünyalarında geçirdikleri zamandan sonra, bu erkeğe daha yakın olma arzusu, Aleron'un ona olan sevgisi artmıştı.

Onu korumaya, böylesine kırılgan ve küçük bir bedenle savunmaya çalışan birine dokunmayı beklemesi, her santimine tapma isteği uyandırıyor. Gideon'un ağzının oldukça huysuz ve ateşli olabileceğini bildiği halde yalamak, bunu yapma arzusunu artırdı.

Bu düşünce bile omurgasından aşağıya bir heyecan fırlamasına ve etinin sıkışmasına neden oldu.

Aleron taç parçasını inceleyebilmek için elini hafifçe açtı. Ona teşekkür etmeli miydi? Weldir'in istediği şey bu değildi, gerçekte ne istediğini bildiğinden değil.

O daha konuşmadan, Evergreen Hizmetkârını tutan görünmez bariyer ortadan kayboldu. İleri doğru koştu ama Yıldızlı Bakire'yi yakalayacak kadar hızlı değildi çünkü bacakları tutmadı ve yana düştü.

Pullarının altındaki deriden kırmızı parlamıyordu ve sudan kızıl yapraklı sarmaşıklar fışkırıyordu. Damarlar onu yakaladı,

Böylece dizlerinin üzerinde suyun üzerinde kayarak onun altına dalabildi. Kollarının beşiğine düştü.

Hiçbir şey söylemedi, göz kapakları ağırlaştı ve bakışları soldu. Ayağa kalkarken onlara sırtını döndü, çıplak omuzları kaskatı kesilmişti. "Weldir bunun için minnettar olsa iyi olur," dedi soğuk bir sesle, sesi sertti. "Bu onun her şeyi telafi etme yolu, ama bu

gerçekten gücü varken gelmeliydi."

Omuzlarının üzerinden onlara bir bakış attı, sarı gözleri düşmanca ve affetmezdi. Sonra elini yanağına koyduğunda yumuşadılar. Kristale giden merdivenlere doğru yürürken başını eğdi.

Yanında, Gideon solmaya başladı. Aleron bakışlarını kendi ellerine çevirdi ve onların da saydamlaşmaya başladığını gördü.

Onu bir endişe dalgası sardı ve Aleron hemen elini uzattı. Gideon'un kolunu yakaladığında sakinleşti ve bunun onu kaybetmeyeceği anlamına geldiğini umdu.

Sonra her şey kayboldu.

Bakışlarını taşıdıkları yeni çevrede gezdiren Aleron, ortamın tanıdıklığını fark etti.

Hiç ayrılmamışlar gibi, Weldir'in gizli tünellerinin bulunduğu mağaranın önündeki açıklık hiç değişmemişti. Dağın geri kalanı, her zaman olduğu yerde duran parlak, sahte güneşin gölgesini üzerlerine düşürüyordu. Serinlikten ve kokulardan yoksun alışılmadık rüzgâr, Gideon'un açık kahverengi saçlarını okşarken kürkünü ve tüylerini dalgalandırıyordu.

Tenebris'e bıraktıkları yerde geri dönmüşlerdi.

Gideon'un kolunu tutuşu gevşedi, artık güvende olduklarına göre daraltıcı değildi. O endişe kırıntısı, her ne kadar acımasız ve panik içinde olsa da, normal yumuşak tınısına doğru dağıldı.

"Sanırım geri döndük," dedi Gideon, sıcak ve içten bir gülümsemeyle, öbür dünyaya döndüğü için rahatlamış görünüyordu.

Kanatları seğirdi, yanı başındaki küçük insanın memnuniyetinden hoşnuttu.

Aleron cevap veremeden, elindeki sıcak, vızıldayan metal parçası zorla avuçlarından çekildi. Onlardan birkaç dakika sonra ısınlanmış olan Weldir'e doğru süzüldü.

Biçimi kireçli ve puslu bir doku olarak kaldı, vücudunun hatları onu örten bulut tarafından bulanıklaştırıldı. Taç parçasına bakan Weldir çenesinin ucunu tuttu ve bu da yüzünün geri kalanını görmesini zorlaştırdı. Karışıklık yüzünden bulanıklaşmıştı.

Weldir yüzünü onlara doğru kaldırmadan önce, "Bu istediğimden çok daha fazlası," diye mırıldandı sessizce. "Bunun önemini anladığınızdan şüpheliyim."

Aleron kendisine söylenenleri tekrarlayarak, "Evergreen Hizmetkârı minnettar olman gerektiğini söyledi," dedi.

"Öyleyim, hem de çok," diye yanıtladı dalgın dalgın. "Benim adıma bunu sağladığın için sana da minnettarım ufaklık. Ona oldukça kızgın olduğuna hiç şüphem yok." Weldir küçük ama derin bir kahkaha attı. "Babam ona karşı her zaman aşırı korumacıydı. Daha doğrusu *olası babam*."

Weldir parçayı sertçe kavradı, sıkı ve parça kayboldu. Eli yanına düşerken parmaklarını salladı.

"Ondan hoşlanmıyorum," diye mırıldandı Aleron dürüstçe, elini Gideon'un kendisinden en uzaktaki koluna dolayarak erkeği kendi tarafına çekebildi. "Gideon'u neredeyse yok ediyordu."

Weldir'in yüz hatları gerginleşti ve kefeni emilerek vücuduna yapıştı. Dar bir bel ve zayıf kaslı bir gövde belirginleşti. Aleron daha fazla ayrıntıya dikkat edemeden hızla dışarı itildi.

"Anlıyorum. Ruhlarımdan birine zarar vermeye kalkıştığı için haklı olarak öfkelenmiş olsam da, bu bana neden bu kadar değerli bir şey verdiğini açıklıyor." Başını eğdi ve Aleron'un şaşkınlıkla kendi başını eğmesine neden oldu. "Üzerinde düşünmem ve yapmam gereken çok şey var."

Sonra başka bir şey söylemeden ortadan kayboldu.

Aleron, Gideon uzaklaşana kadar Weldir'in kaybolduğu noktaya baktı.

"Vay canına. Tam bir maceraydı. Bu kadar kısa sürede çok şey olmuş gibi hissediyorum."

"Çok uzun süre gittiğimizi sanmıyorum. Belki bir gün." Aleron yorulmaya başlamıştı, sanki ruhlar kanyonundan hemen sonra son kez dinlenmesinin üzerinden günler geçmişti.

Gideon dirseğini yukarı kaldırarak boynunu ovuşturdu ve bakışlarını Aleron'un kafatasından kaçırdı.

"Daha önce söylediğimden emin değilim ama yolunuza çıktiysam gerçekten özür dilerim. Bir şey beni sinirlendirdiğinde

oldukça öfkeli olabiliyorum.

geri dön." Elini öne doğru götürüp yanağını ovuşturdu, uykuya ihtiyacı olmadığı halde tuhaf bir şekilde yorgun görünüyordu. "Gitmeseydim muhtemelen daha iyi olurdu. Sana hiç yardım etmiş gibi hissetmiyorum."

Gideon'un kendini tutuş şekliyle ilgili bir şey, acı dolu, çatık bir ifadeyle yana bakması, Aleron'un göğsüne dokundu. Bu onu sıcak hissettirdi, kırılmalı ve güvensizlik, kendisi ve nasıl tepki verdiğiyle ilgili kendi kuşkularını yatıştırdı.

Muhtemelen tuhaftı ama bu durum Gideon'un ona daha güzel görünmesine neden oluyordu.

Aleron uzandı, yolun bir kısmında tereddüt etti, sonra pençelerinin pürüzsüz sırtını sert yanağına sürtmeye cesaret etti.

Gideon irkildi ve başını kaldırıp baktı ama geri çekilmedi.

"Yanımda olman bile beni rahatlatmış," dedi Aleron kendinden emin bir ifadeyle ve onunla daha göz hizasında olabilmek için gövdesini yana eğdi. "Ne kadar gergin olduğumun farkında olduğunu sanmıyorum. Kendi başıma asla çözemeyeceğim şeyleri anlamama yardımcı oldun."

Merikh'in kendisine davranışına öfkelenen Gideon olmasaydı, daha sonra yaptıkları aydınlatıcı konuşmayı paylaşacakları şüpheliydi. Aleron ayı kafataslı Mavka'nın ne kadar derinden yaralandığını asla öğrenemeyecek ve kendince özür dileme fırsatı bulamayacaktı. Raewyn ve o İblis gençle olan ilişkisine şaşkınlıkla bakacak ve bu konuda eğitilme umudu olmayacaktı.

Orada bulundukları süre boyunca ona rahatlatıcı bir şekilde dokunabilecek ya da sadece yanında olabilecek birinin olması Onun için *orada olmak*, tüm dünya demekti. Buna ihtiyacı vardı. Yanlış hissettiren bir yerde birinin yanında olması.

Dışlanmış olduğu ama birinin elinin içine ait olduğu bir yer.

Gideon mizahtan yoksun bir kahkaha attı. "Bir kavga başlattım ve neredeyse seni ateşin içinde yüzdürüyordum."

Bu harika insana nasıl davranıldığına dair öfke ateşi hâlâ etinin altında kaynıyor olsa da, Aleron pençelerini nazikçe öne doğru getirerek iki tanesini çenesinin altına yerleştirdi. Kafatasını aşağı indirirken Gideon'u kendisine bakmaya zorladı. Burnunun ucunu Gideon'un dudaklarının köşesine dayadı ve yüzündeki tüylerin kaşınması Aleron'un dişlerini karıncalandırarak omurgasından aşağı bir heyecan gönderdi.

Bu his Aleron'a karanlık tünelde yaşadıkları anı hatırlattı. Tenin sıcaklığı, saçların gıcıklayıcı hissi, hepsi Gideon'a aitti ve kafatasının pürüzsüz kemiğine karşı harika hissettiriyordu.

Aleron konuşmalarına dikkat etmeyi bıraktı. Bunun yerine elini Gideon'un boynunun yan tarafına dolayarak onu sevgisi için sabit tutmaya çalıştı.

Dikenli. Memnun bir mırıltı verdi.

"Bu arada teşekkür ederim," dedi Gideon yumuşak bir sesle, Aleron'a oynayabileceği daha fazla yer açmak için başını yana eğerek. "Beni kurtardığın için."

"Her zaman seni seçeceğim," dedi Aleron hiç düşünmeden, sadece duraksamak için.

Bu doğru muydu? Her zaman Gideon'u mu seçecekti? Aleron'un zihninde, bu insana başlangıçta düşündüğünden çok daha fazla değer verebileceğini fark eden bir şey yerleşti. Gerçekten onsuz yaşayamayacağını bildiği -ve artık hayatta olmadığı için bunu sadece şimdi yapabildiği- akrabasıyla dengeyi sağlayacak kadar.

Ve öbür dünya sadece bu erkek sayesinde katlanılabilir hale gelmişti.

Gözlerim onun için pembeleşiyor. Normal renginde değil, ama sadece Ingram'ın üzerinde parladı. Aşk... öyle miydi? Farklı ve tamamen özel bir versiyonu.

"Ne dedin sen?" Gideon kaçmak ve ona bakmak için başını geri çekerek sordu. Şaşkınlık ses tonunun hırıltılı bir hal almasına ve yükselmesine neden oldu.

Aleron onun daha uzağa çekilmesine izin vermedi.

Göğüs kafesinin arkasında büyüyen, şişen, sıcak duygu, sevgisini göstermesini talep ediyordu.

Aleron dişlerini ayırdı ve dilini Gideon'un yumuşak, etli dudaklarında gezdirdi. Aleron onun tadını alamasa da, dudakların hissi cehennemin daha sıkı, daha hızlı dönmesine ve ardındaki her şeyi parçalamasına neden oldu. Aleron'un eli boynunun yanında, parmak uçları insanın başının arkasını kavrarken, Gideon'u daha da yaklaştırdı.

Dili bu kez Gideon'un dudaklarını yalayıp ayırırken daha talepkardı, böylece Aleron onu dişlerine değdirebilecekti. Sadece dudakların engebeli, sert dokusu bile özüne bir haz heyecanı göndermeye yetmişti.

"Yarıda kesildiğimizi unutmadım," diye mırıldandı Aleron kabaca. "Ve devam etmeyi çok isterim."

Yorgun olmadığını söylemek yalan olur. Aleron uzun zamandır dinlenmemişti ama şu anda bu insana dokunma arzusu onu rahatsız ediyordu. İnsan ellerinin onu 'serbest bıraktığı' ilk andan beri bu arzusu vardı ve daha önceki yakınlaşmanın azıcık tadı onu doyurmaya yetmemişti. Aleron daha fazlasını istiyordu, Weldir gelmemiş olsaydı ne olacağını bilmek istiyordu.

O zamandan beri bu konuyu düşünmeyi gerçekten bırakmamıştı.

Gözbebekleri çoktan mor renge dönüşmüştü ve siki dikişinin arkasında karıncalanıyordu.

Gideon'dan küçük bir kıkırdama mırıldandı. "Biraz sokulma ve bir öpücük, sonra gitmeye hazırsın. Seni kışkırtmak o kadar kolay ki hiçbir şey yapmama gerek kalmıyor."

Belki de Aleron'un utanması gerekirdi ama Gideon'un yeşil gözleri ona bakıyor, her kelimeyle birlikte yumuşuyordu,

rahat kalmasını sağladı. Erkek bir kolunu kafatasının arkasına dolayıp kendini yukarı çektiğinde daha da rahatladı. "Ama evet, ben de unutmadım."

Dudakları ve dişleri ayrılarak Aleron'un içeri girmesine izin verdi ve dilinin yan tarafı Gideon'un daha kısa, daha düz olan dilinin tepesine sürtündü. Birbirlerinin üzerinde dalgalanan dokulu tat tomurcuklarının hissinde kaybolmasına izin verdi.

Gideon iki elini de Aleron'un yanlarından geçirerek kürkünü avuçladı.

Öğrendiği her şeyi kullanmak isteyerek elini Gideon'un sırtına doğru kaydırды ve böylece erkeğin omurgasını selamlayabildi. Aleron daha fazla ilerleyemeden pençeleri onun nefesinin kesilmesine neden oldu.

Gömleğinin engeline rağmen, Gideon'un sırtı, Aleron'un parmak uçları aşağıya doğru kaydığında, tıpkı ellerini Aleron'un göğsüne doğru sürüklediği gibi kamburlaştı. Gideon'un parmakları kürkün içinden geçerek altında saklı olan çıkıntılı kaburga kemiklerine ulaştı ve bu cesur temas Aleron'un şaftının seğirmesine ve daha da sertleşmesine neden oldu.

Aleron gömleğinin arkasını çekiştirerek, "Bu yoluma çıkıyor," diye mırıldandı.

Sonunda görmek istedi. Saçlar sık sık peçeli yakadan dışarı çıkıyordu ve Aleron göğsünde gerçekten ne kadar olduğunu bilmek istiyordu. Bu insanı sadece açgözlü parmaklarıyla değil, aç gözleriyle de keşfetmek istiyordu.

Aleron'un dili ağzının içindeyken konuşamayan Gideon ellerini geri çekerek malzemeyi kaldıracıydı. Aleron da ona yardım etti ve son anda ağızlarını ayırmak zorunda kaldıkları için hayal kırıklığına uğradı. Gideon başını eğip, yüzünü göğsündeki kürke gömmeden önce Aleron'un onun ateşli yüz hatlarına kısa bir bakış atmasına izin verdiğinde daha da çok hayal kırıklığına uğradı.

Ama Gideon'un geniş omuzlarının ve sırtının hafifçe bronzlaşmış etini görebildiği için memnundu. Aleron elini Gideon'un omurgasında bir kez daha gezdirdiğinde kasları gözle görülür bir şekilde esnedi ve onun için dans etti. Dilini Gideon'un kulağının yuvarlak kabuğunda gezdirdi ve erkek hırıltılı bir inilti çıkardığında çok sevindi.

Başka ne biliyordu? Aleron başka nerelere dokunarak böylesine zevkli, harikulade sesler çıkarabilirdi? Bu insanı açlıktan öldürmek istiyordu.

Aleron tam bir sonraki hamlesinin ne olacağını düşünürken, içinden kısık ve şaşkın bir hırıltı çıktı. Islak bir şey sert ama hassas bir meme ucuna doğru kaydı. Tekrar oldu, cesurca. Bir daire çizerek dönen bu şey, Gideon'un kürküne gömülü yüzü tarafından tamamen gizlenmişti ama Aleron bunun onun dili olması gerektiğini biliyordu.

Koyu mor, görüş alanına sızdı ve içinden şoklar geçirirken bu his karşısında dizleri titredi.

Kollarını aşağı indiren Aleron, Gideon'un arka tarafını kavradı ve onu hızla ayaklarından çekti. Erkek şaşkınlıkla nefesini tuttu, başı Aleron'ununkinden bile daha yükseğe ulaşana kadar kaldırıldığında sırtındaki kürk ve tüyleri kavramak zorunda kaldı.

Penisi o kadar dolmuştu ki dokunaçları bile onu zapt edemiyor, leğen kemiğinden fırlıyor ve çılgınca gümbürdüyordu, Gideon'un göğsünü yaladı. Aleron onu göğüs kaslarının üzerinde çaprazlamasına gezdirirken, süpürme işlemi uzun ve dağınıktı. Aradığı şeyi, aynı sert tomurcuğu buldu ve erkeğin bacakları gövdesine dolanırken seğirdi.

"Meme ucunu yalamam hoşuna gitti, değil mi?" Gideon şakacı bir şekilde törpüledi.

"Evet," diye tısladı, aynı kıvılcımların geri dönmesini umarak.

Aleron'un diğer kolu Gideon'un düşmemesini sağlamak için çaprazlamasına sırtına otururken, o da Gideon'un kalçasının kıvrımını tuttu.

Dili çok büyük olduğu için göğüs ucuyla oynamasını zorlaştırıyordu ama Gideon'un başı yine de zevkle geriye doğru eğildi. Boğazındaki sert top sallanıyor, çenesi geriliyor ve köşelerinde küçük kas düğümleri oluşuyordu. Aleron, Gideon'un diğer meme ucuna doğru ilerlerken göğsünü kaplayan tüyleri burnuyla karıştırdığında, Gideon'un elleri kanatlarının tabanını kavramak için daha da geriye kaydı.

Ancak erkek inleyip ona doğru hamle yaptığında Aleron göğüs kafesinin hemen altına bastıran sert uzunluğu fark etti. Aleron onu daha sıkı sıkı, daha derinden hissetmek istiyordu - Gideon'un kendisi için, kendisi tarafından tahrik edildiğini doğrulamak için. Aletindeki derin zonklama yalnız değildi ve onu bir anlığına kalınlaştırıp şişiriyordu.

Aleron dizlerinin üzerine çöktü, tüm kasıklarının gerildiğini hissettiğinde artık ayakta durmak istemiyordu. Sonra Gideon'u dikkatle çimlerin üzerine yatırdı ve ona zevk vermesi umuduyla yalamayı bırakmayı reddetti.

Görmek istiyorum. Aralarında hiçbir engel olmamasını istiyordu, böylece ilk kez bu insanı tam olarak görebilecekti.

Aleron bu konuda o kadar çaresizdi ki parmaklarını pantolonunun beline soktu ve aşağı çekmeye çalıştı. Gideon homurdanarak pantolonu çekip çıkarmak yerine altında kaydı. Sinirlenen ve giderek daha da sinirlenen Gideon, yanlışlıkla insanın göğüs kaslarının tamamını ısırdı.

Aleron tekrar çekti.

Gideon'un elleri kafatasının yanlarını kavradı ve başını yukarı kaldırdı.

"Isıracaksan bu kadar sert ısırma." Aleron onu düşüncesizce incittiği için tepki bile veremeden, Gideon bir elini sikinin başına dolayarak dişlerinin arasından tıslamasını sağladığında ağırlığını yere vermek zorunda kaldı. "Birileri çok istekli ve heyecanlı."

Gideon ondan mı yoksa aletinden mi bahsediyordu, yoksa ikisi birden miydi? Çünkü o anda ikisi de aynıydı, kalbi ve aleti birlikte ağrıyordu.

Aleron'un midesi alçaldı, sertçe sıkıştı ve küçük insan ona bir vuruş yaptığında aleti mutluluktan parçalanmakla tehdit etti. Aleron'u o kadar kolay karşıladı ki, şefkatin akınına uğrayan zihni sersemledi.

Yine de Gideon geri çekildi... neyse ki sadece pantolonunun düğmelerini çözmek için.

Aleron bir saniye bile kaybetmedi. Bel kemerini bir kez daha kavradı ve pantolonu yırtarak aşağı indirdi, kazara pençeleriyle parçaladı. Bir hırıltı serbest kaldı - başka bir lanet bariyer! İnsan bir çeşit şort giyiyordu.

Yeter artık! Yeter artık. Görmek istiyorum.

Aleron onları da yırtıp attığında Gideon bir kahkaha krizine girdi. Aleron kafatasını eğip vücudunun aşağısına baktığında kahkahası hızla söndü.

Gideon'un sikini görmüş olmasına rağmen, geçen sefer dikkati dağılmıştı. Ayrıca tamamen soyunmamıştı ve Aleron Gideon'u doyasıya seyrederek gözlerinin öğrenmesine izin verdi.

Gideon'un tüm gövdesi boyunca uzanan beyaz kabarık yara izlerini çift vuruşla okşadı - pençe izlerinden oluşan çapraz bir desen. *İşte böyle ölmüştü.* Onları okşadı, çektiği acı ve korku yüzünden onlardan nefret ediyordu ama onu Aleron'a getirdikleri için onlara değer veriyordu.

Gideon'un omuzları genişti, göğsü kaslarla doluydu ve kıllarla tozlanmıştı, beli ise dardı. Çok ince ve zor fark edilir olsalar da kaslar karnından aşağı doğru kasılıyordu. Göbek deliğini görüp daha aşağılara baktığında, birinin kalça kemiklerinin derin kıvrımlarının bu kadar... erotik olabileceğini ya da bu kadar harika bir yere çıkabileceğini fark etmemişti.

İnce, bulanık bir iz karnının ortasından aşağı inerek leğen kemiğini selamliyordu. Koyu renk kıllar, shaftının tabanını ve bir tür sarkan keseye benzeyen şeyi kaplıyordu.

Geçen sefer çok sert kavradığında erkeğin nasıl tepki verdiğini ve onlara ne isim verdiğini hatırlayarak pençelerini kınına sokan Aleron yavaşça *taşaklarını* kaldırdı. Beklediğinden daha serttiler ve dokunuşunun altında rahatça hareket ediyorlardı. Gideon'un aleti sarsıldı ve Aleron onları tamamen kavradığında, hatta başparmağıyla okşadığında, ikinci kez titreşti.

O benden farklı, diye düşündü Aleron, parmak uçlarını shaftının yan tarafına doğru okşayarak.

Onun kadar kalın değildi, onun kadar uzun değildi ve mor renkten yoksundu. Soluk pembe ucu dışarı bakarken, başı kısmen deriyle korunuyordu. Aleron onu kavradığında, neredeyse tüm uzunluğunu büyük yumruğunun içine alıp okşadığında, pembe başın daha büyük bir kısmı görünür hale geldi.

Diğer elini Gideon'un dizine koydu ve kıllarla kaplı uyluğundan yukarı çekti. Bu ona istediği tepkiyi vermişti; bacakları seğirip ayrılacak ve böylece Aleron dokunmak için daha fazla özgürlüğe sahip olacaktı.

Gideon uzun bir süre sonra, "Sanırım sırt üstü yatsan daha iyi olacak," dedi.

Aleron o zaman Gideon'un ona vücudunu keşfetmesi için zaman tanıdığını fark etti.

"Neden?" Sırt üstü yatmaktan pek hoşlanmıyordu, zira kanatları sık sık ayağına dolanıyor ve üzerinde yatmak rahatsız edici olabiliyordu.

"Çünkü ilk seferimizde kontrolü benim ele almam en iyisi." Gideon'un gözleri Aleron'un kalçalarının arasından çıkan çıkıntılı ereksiyona ve bir şeye tutunmak için hafifçe kıpırdanan dokunaçlara kaydı. "Sen her anlamda benden çok daha büyüksün. Mümkünse ikimizden birinin diğerine zarar vermemesini tercih ederim."

Aleron buna öfkelenmişti ama mantığını inkâr edemedi. Gideon'a kendisinden daha çok güveniyordu.

Yana doğru eğildi, sağ kanadını açtı, ardından sol kanadını açarken sırt üstü yuvarlandı. Kanatlarını hafifçe açabilmek için kıpırdamak zorunda kaldı, kanatlarının dirsek eklemleri başının üzerinde bükülmüştü. Boynuzlarının uçları yere battığı için kafatası öne doğru zorlanıyordu.

Her zaman Gideon'a odaklanacağı anlamına geldiği için umursamadı.

Gideon'un gördüğü dişi gibi üzerine çıkmasını bekliyordu ama onun yerine dizini Aleron'un kalçalarının arasına sokarak onları açmaya zorladı. Gideon uzun kuyruk tüylerinin üzerinde diz çöktü ama ağırlığı Aleron'u rahatsız etmeyecek kadar hafifti.

Aralarındaki boyut farkı nedeniyle, mor sikiğin ucu insanın güzel ağzına yakındı. Yalayabilir miydi? Dilinin Aleron'unkine karşı nasıl hissettirdiğini düşününce, hassas ucun üzerinde kayma hissinin hoşuna gidebileceğini düşündü.

Gideon arkasına yaslandığında içi hayal kırıklığıyla doldu ama iki eli de Aleron'un sikini kavradığında bu hayal kırıklığı çabucak gölgelendi. Gideon ilk çeyreği okşadığında hafifçe itti. Eklemleri kilitlendi ve Gideon'un üst üste binen parmaklarının aletin çevresi ve uzunluğuyla oynamasını izlerken gözlerinin mor tonu derinleşti.

Başparmakları başın hemen arkasında oynadığında Aleron'un kasları kasıldı, her biri sırayla derin oyuğa girdi.

Sonra Gideon sanki derinliklerini keşfediyormuş gibi bir elini dokunaçlarına daldırdı. Hassas bir yeri, Aleron'un sikiğinin dibine gömülü iki ovali avuçladı ve sertçe iterken içinden bir tıslama çıktı.

Gideon bir şeyler aramak için arkasına yaslanarak daha aşağılara dokunmaya çalıştı.

"Kahretsin," diye ısırdı erkek, elini Aleron'un dokunaçlarından çekerken, dokunaçlar ona yapışmakta ısrar ediyordu. Daha aşağıya, dokunaçlarının dışına dokundu ama hiçbir şey olmadı. "Sen gerçekten... Sana girebileceğim hiçbir yer yok."

Görüşü şehvet dolu tonunu korusa da hayal kırıklığı göğsüne sızdı. "Bu sevişemeyeceğimiz... anlamına mı geliyor?"

Aleron bunu nasıl yapacaklarını gerçekten umursamıyordu, yeter ki mümkün olsun. Gideon iki erkeğin seks yapabileceğini söylemişti,

Ve bir şekilde birbirlerine bağlanmalarını diledi. Birbirlerine karışmalarını ve kaynaşmalarını.

Gideon'un dudakları b z    , sonra da sanki mizahını saklıyormu  gibi utangaç bir gülümsemeye d n    . Sürünerek Aleron'un   t ne çıktı ve Gideon'un siki kendi sikine kayınca inlemeye ba ladı. Tam da erkeğin kalçalarını kavradığı sırada ona doğru itmeye ba ladı,

Bu hafif temas onu cesaretlendirmeye yetince, Gideon onun ellerini tuttu ve yere doğru itti.

"Hayır, bu sevişemeyeceğimiz anlamına gelmiyor," dedi, hevesli siki Gideon'un altından çıkıp yanaklarını saran Aleron'a bakarak. "Ancak, bunun yerine içime girmen gerektiği anlamına geliyor ve ben de sana bunu *nasıl* yapacağını göstermeyi umuyordum."

Onun içinde olacağım. Ve sadece bu erkekle bir olma düşüncesi bile vücudunun istekle kenetlenmesine neden oldu.

"Yine de yavaş gitmemiz gerekecek," diye devam etti Gideon, Aleron'un burnunun kenarına bir öpücük kondurmak için başını çevirerek. "Partnerime dokunabildiğim sürece nasıl yaptığım umurumda değil" - Gideon boynunu öpmek için eğildi - "bir şekilde" - sonra küçük canavar Aleron'un göğsünü ısırdı - "mümkün."

Aleron irkildi ve dişlerinin sertçe ısırması karşısında inledi.

Sonra Gideon kollarını dikleştirerek arkasına yaslandı ve Aleron'un kafatasına bakarken dudaklarını yaladı. Delici yeşil gözlerindeki karanlık sıcaklık büyüleyiciydi ve sadece Aleron'a odaklanmış olmaları, kalbinin ve vücudunun daha fazlası için pençeleşmesine neden oldu.

Üzerimde böyle oturması hoşuma gidiyor. Gideon çıplaktı, taşakları üzerinde dururken aleti yukarı kalkmıştı. Aleron, sanki onu gerçekten kontrol etme şansı varmış gibi kendisini sıkıştıran insandan hoşlanıyordu. Ağzının oynaklığından ve belini kavrayan kalın, sıcak kalçalarından hoşlanıyordu.

Gideon kalktı ve Aleron'un sikine uzanırken arkasına baktı. Göğsünü öne doğru itti ve Aleron onu tekrar yalayabilmek için yukarı itmek istedi.

"Biliyor musun, kendi kayganlaştırıcına sahip olman çok güzel," dedi Gideon, onun uzunluğunu okşarken. "Bunu bir erkekle yapmak için yaratılmış gibisin."

Gideon çaldığı kayganlaştırıcıyla elini öne ve kalçalarının arasına götürdü. Aleron çok az şey görüyordu ve ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu. Yine de Gideon'un yüz hatları gerildi ve yanakları kızarıırken derin bir nefes verdi.

Eli aşağı yukarı hareket etmeye başladığında, Aleron'un sabırsızlığı onu Gideon'un göğsüne ittirdi. Aleron dizlerini hızla yukarı çekerek erkeğin dizlerine yaslanmasını ve açıkta kalmasını sağladı, sonra da başını öne eğdi. Burnunun arkasını görebilmek için çevirdiğinde, Gideon'un iki parmağının kesesinin arkasındaki küçük bir deliğin içinde kaybolduğunu gördü.

"Burada mı?" Aleron, Gideon'un kalçasını kavrayıp daha iyi görebilmek için yana doğru çekerek sordu. "Oldukça küçük görünüyor." "Evet, işte bu yüzden kıcımlı senin için hazırlıyorum. Anal genellikle çok sabır gerektirir ama Tenebris'te oldukça hızlı iyileştigimi düşünürsek, çok fazla endişelenmemize gerek kalacağını sanmıyorum." Aleron'un çevresini değerlendirmek için tekrar arkasına baktı,

ve dudakları gerildi. "Aslında bunu tek başıma yapabileceğimi sanmıyorum."

Gideon bir kez daha boştaki eliyle Aleron'un sikini okşamak için arkaya uzandı ve kayganlaştırıcının büyük bir kısmını çaldı. Kaşlarını sallarken sırlıklam parmaklarını Aleron'a doğru salladı.

"Yardım etmek ister misin?" Gideon ona şakacı bir sırıtış attı. "Eğer öyleyse, yardımına ihtiyacım olacak."

Bunu öğrenmenin heyecanıyla hiç tereddüt etmeden Gideon'a sol elini uzattı, çünkü sol eli daha baskındı. Gideon, Aleron'un parmaklarına sıvı sürdükten sonra onları kalçalarının arasına götürdü. Aleron tam Gideon'un olduğu yere dokunduğunda büyük avucu kesesini kavradı, sonra kendi parmaklarını pembe deliğinden çıkardı.

Aleron'un ne yapması gerektiğini anlaması fazla zaman almadı ama Gideon ona orta parmağını sokmasını işaret etti. Sıkıydı ama zaten kendini yeterince germiştir, kolaylıkla içeri girdi. Aleron içindeki pürüzsüz dokuyu, kaslı halkanın nasıl sert olduğunu ve parmağının tabanını nasıl sıkıştığını fark etti ama geri kalanı rahat ve sıcaktı. Parmaklarını pompaladığı için Aleron gördüklerini taklit etmeye çalıştı ve Gideon'un göğsünde tüyleri diken diken oldu.

"Evet, aynen öyle," diye homurdandı Gideon, avucunu gövdesine dayayarak. "Sanırım şimdi bir saniye ekleyebilirsin."

Aleron daha da sıkı olmasını bekliyordu ama halka yavaşça açıldı. Gideon'un burnu kırıştı ve çok hızlı sokmaya çalışmış olmalı ki Aleron'un elini tuttu.

"Yavaşça," diye ısrar etti kırık ama güven verici bir iniltiyle. Aleron sonunda iki parmağını da içeri soktuğunda, Gideon'un deliğinin nasıl kasıldığını ve titreştiğini fark ederek parmaklarını nazikçe itti. "Tamam, şimdi prostatımı bulmak için parmaklarını ileri doğru it. Bu yumuşamamı engelleyecek ve benim için daha iyi olacak."

Yavaşladı. "İyi hissetmiyor musun?"

"Sadece bana güven, tamam mı?" Onu ne kadar endişelendirse de, Gideon'un bakışlarındaki sıcaklık, güven ve arzu dolu parıltı onu sakinleştirdi.

Neyse ki Tenebris Gideon'un her türlü acı ve ağrısını iyileştirecek, bu 'hazırlığın' her ikisinin de çok az sabır göstermesini sağlayacaktı. Gideon parmaklarının etrafında yumuşamaya başlamıştı bile ve Aleron onun küçük pembe deliğinin koyu gri parmakları tarafından gerilmesini izlemekten keyif alıyordu.

Aleron söyleneni yaparak parmak uçlarını ileri doğru itti ve içeri girip çıkarken parmak uçlarını kancaladı. Belki de Aleron bunu bir insanın narin bedenine göre fazla sert yapmıştı, çünkü Gideon hırıltılı bir nefes verdi. Gideon, dizleri içe doğru vurarak, "Siktir," diye boğuk bir ses çıkardı.

Aleron durmadı, çünkü Gideon ona durmasını hiç söylememişti. Erkek de sanki daha fazlasını istiyormuş gibi hareketleriyle ileri geri hareket ediyordu.

Yumuşak bir inilti çıkarırken aleti sertleşmiş, burnu kıvrılmıştı. Aleron'un kanatları gururla çırpındı, bir zamanlar onun

zevkle doluyken böyle acı dolu bir ifade ve ses çıkardığını görmüştü.

İyi iş çıkardığı ve küçük insanının derin dokunuşundan zevk aldığı için heyecanlanan Aleron öne doğru eğildi. Boştaki kolunu Gideon'un beline dolayarak onu sabit tuttu, sonra da hafifçe kaldırdı, böylece Aleron hem göğsünü rahatça yalayabilecek hem de kendine daha fazla yer açabilecekti.

Kıcının halkası daha önceki gibi yumuşayana kadar iki parmağını soktu. Aleron kendisine söylenmeden önce üçüncü bir parmak daha soktu.

Gideon başı geriye düşerken inledi ve kendini sabit tutmak için Aleron'un omuzlarına tutundu. Tek bir el alttan bir boynuzu kavradı ve Gideon'un kolayca kabul edip bir tanesine uzanmasına bayıldı.

Gideon'un kalçaları hafifçe kıpırdadı, teni sanki mutlulukla dalgalanıyormuş gibi karıncalandı. Aleron dilini daireler çizdirerek sert meme ucunu okşamaya çalıştıkça bu hareket daha da sıklaştı. O kadar küçüktü ki, her çekişinde onu tükürükle köpürtmeye devam etti.

İçinde bir sıcaklık hissediyor. Yumuşak, ağzının içi gibi. Dili delip geçmekten hoşlanıyordu ve sikinin çok daha hassas olduğunu zaten biliyordu. *Güzel hissedecek.*

Salyaları kemikli ağzının boşluğunu doldururken nefes nefese kaldı.

İçine girmek isteyerek, dördüncü parmağını hızla içeri sokmayı başardı. Gideon'un yüz ifadesi gerginleşti. Yanağı seğirdi, sağ gözü irkilirken kırıştı ve gergin, boğuk bir inilti çıkardı. Gideon'un sikinin yumuşamaya başladığını fark eden Aleron durakladı ve dudaklarından bir iç çekiş döküldü.

"Teşekkürler," diye mırıldandı. "Bana bir saniye ver. Senin büyüklüğünde bir şey için hiç hazırlık yapmam gerekmemişti." Sonra, sanki o anki gerilimi azaltmak istermiş gibi, Gideon kıkırdadı. "Çok etkileyicisin Aleron ve gerçekten iyi gidiyorsun. Çok iyi davranıyorsun, benim için yavaş gidiyorsun, sabırlı oluyorsun."

İltifatlar karşısında pençeleri zevkle kıvrıldı.

Belki de göğsünün gururla kabarması ve tüylerinin kabarması için en aptalca nedendi ama bu güvence harikalar yarattı. *İyi gidiyorum. Hoşuna gidiyor.*

Övgü, hiç ilgi gösterilmeyen sikinin nabızı atarken kabarmasına bile neden oldu. Gideon'un ve kendisinin sabrı sadece birkaç kelimeyle ödüllendirildi - sanki Gideon onlara ihtiyacı olduğunu hissetmiş gibiydi.

Fark ettiği acıya ve kalın parmaklarından dördünün Gideon'un derinliklerinde olmasına rağmen, erkek Aleron'la ilgilenmek için zaman ayırmıştı. Aniden acele etse bile.

Bu, kalbinin uçuşa geçmesine ve hayranlıkla havalanmasına neden oldu. "Tamam, olabileceğim kadar hazırım," dedi Gideon.

Aleron'un tutuşundan sıyrıldı ve aletin ucunu kavradıktan sonra alevlenmiş kenarın hemen altından tuttu. Kıcına doğru çekti ve Aleron'un parmak eklemlerine çarparak çekmesini işaret etti. Ona özgürlük vermek ve kendisinin de izleyebilmesi için geriye doğru uzanan Aleron, Gideon'un kalçalarını kavradı. Erkeğin tatlı kıç yanaklarının alt kısımlarını sinsice yoğurarak dolgun yumuşaklıklarını hissetti.

Aralarına gömülmek üzere olduğunu düşününce, bu erkeğin yuvarlak kıcına yeni bir takdir duydu.

Parmaklarını ilk karşılayan gerginlik göz önüne alındığında, tüm hazırlıklar beklenenden daha kolay olmasına yardımcı olurken, vücudu yol verdikçe en ucuna karşı baskı yayıldı. Kalın sikinin ucu içeri girdiğinde ve onu rahat bir sıcaklık karşıladığında, Gideon gövdesine bastırabilmek için bıraktı. Erkek arkasına yaslandı, boğazındaki top sallanırken çenesindeki düğümler esnedi.

Baş içeri girdiğinde Aleron kısık ama heyecanlı bir hırıltı çıkardı. *Sıkı!* Pençeleri kınından çıktı ve Gideon'un kalçalarının yumuşak etini keserken, dişleri hafifçe ayrılarak zevk dolu bir homurtu çıkardı. *Çok sıkı. Beni daha fazla sıkmasını istiyorum.*

Aleron yukarı doğru iterken dalgınca onu aşağı itti, sırtı sikini çevrelemeye başlayan yumuşaklık karşısında eğildi. Gideon'un nefesi kesildi, tam da dişleri mutlak bir mutluluk içinde daha da ayrılırken. Şaftı kalınlaştı.

Koyu mor dokunaçları hızla kıvrıyor, bir şeye tutunma arzusuyla onu rahatsız ediyordu. Bu insanı yere sermek istiyorlardı, bu yüzden Aleron'un üzerine kapana kısılana kadar tamamen bindi.

Ve Gideon'un sıkı halkasının Aleron'un üç tarafındaki örgülü düğümlerin üzerinden kaymasının titreşimli hissi, tüm kasıklarının şiddetli bir zevkle içe doğru kenetlenmesine neden oldu. Hassas değillerdi ama şaftının çekirdeğini karıncalandırıyorlardı. Gideon, iki örgü de dâhil olmak üzere Aleron'u boylu boyunca yutsa nasıl hissederdi acaba?

Yüzeye daha fazla kayganlaştırıcı sızdı ve Aleron onu daha sert itmeye çalıştıkça her şeyi daha ıslak ve daha kolay hale getirdi. Baş bu saldırı altında geriye doğru eğilmeye çalıştığında boynuzları toprağı oyarken başının altındaki çimen ve toprak çıtırdadı.

Gideon onun gergin ellerini tutup Aleron'un gövdesine bastırıldığında bile derin bir inilti onu terk etti.

"Pençelerine dikkat et," dedi Gideon sertçe, gözleri kısılmıştı. "Ve beni bu kadar hızlı aşağı itemezsin. Bırak bunu ben yapayım."

Yüz hatları sakinleştiğinde Gideon'un vücudundaki gerginlik de azaldı. Aleron, Tenebris'in Gideon'a verdiği zararı iyileştirmiş olduğunu umuyordu.

Aleron'dan özür dilemek üzere olan her ne varsa, kararlı erkek onun üzerinde zıpladığında eriyip gitti. Azar azar

biraz, daha çok içten beslendi. Aleron onu yakalama arzusu için kemirdiğinde göğsünü tırmaladı ve bunun yerine kendini tutarak titredi.

Gideon iki halkanın hemen üzerine oturduğunda, Aleron onu yukarı itmek ve yolun geri kalanında zorla aşağı itmek için tüm içgüdüleriyle savaşıyordu. *Dokunmayın. Sikeyim. Dokunmak istiyorum.* O kadar çok istiyordu ki, özellikle de dokunaçları Gideon'un kalçalarına dolanmaya başladığından beri.

Gideon onu tamamen ele geçirmeye çok yaklaştı.

Aleron aşağı baktı ve sikiinin bu güzel insan tarafından yutulduğunu gördü. Görüşü o kadar karanlıktı ki, Gideon sanki Aleron'un sikini içeri sokmak istercesine ileri geri hareket ederken, gözden kaybolmak üzere olduğunu düşündü.

Yine de, Gideon yarı yumuşak sikini tutup okşayarak vücudunu bir kez daha sertleşmeye teşvik ettiğinde, Aleron bunun onu ne kadar zorladığını fark etti.

Aleron ona doğru uzandı.

Gideon, "Bekle," diye homurdandı.

Onu görmezden geldi. Bunun yerine, Gideon'un belini tuttu, sonra bir avucunu sırtına doğru kaydırıp, diğerini ise gövdesinin ön kısmında gezdirdi. Aleron onun göğsünü okşadı, elinin soluk pembe meme uçlarına değen sertliğinin ve pençelerinin omurgasının girintilerini gıdıklamasının iyi hissettirmesini umuyordu.

Gideon'un kıcı, bir törpü sesi çıkarırken onun etrafında sıkıştı. Aynı zamanda, tekrar dikleşirken kıvrımlı vuruşları uzadı.

Ve Aleron dokundukça, avuçlarıyla bu erkeğe tapındıkça, dili ilgiyle burnunun üzerinden kaydıkça, Gideon daha fazla hareket etti. İnsan penisi aşağı yukarı sallanırken, tırnakları Aleron'un tüylü karnına battı ve önündeki manzara karşısında nefes nefese kaldı. Gideon'un vücudu önce belli belirsiz ileri geri sallanıyor, sonra ayakları yere kayıyor, böylece ayak parmaklarıyla dengesini sağlayabiliyordu. Sonunda düzgün bir şekilde hareket etmeye başladı ve tekrar aşağı bastırmadan önce Aleron'un sikiinin yarısını yukarı kaydırıp.

"Kahretsin," diye küfretti Gideon, üzerine çıktığından beri ilk iniltisini çıkararak. "Daha önce içimde hiç bu kadar derin bir şey olduğunu sanmıyorum."

Aleron nasıl karşılık vereceğini bilemiyordu, özellikle de ellerini insandan çekmesi gerektiğinde, yoksa daha hızlı hareket ederse Gideon'u *sakatlayacaktı*. Şu anda Aleron kendini berbat hissediyordu, ne yapacağını, nasıl hareket edeceğini bilemiyordu ve aşırı his yüklemesi zihnini kızartıyordu. İtmeyi çok ama çok istiyordu, kalçaları çılgınca bir ihtiyaçla sürekli seğiriyordu.

Gideon'u onun üzerine itmek istedi.

Dili öne doğru eğilip yalamak için kaşınıyordu. Dokunaçları ete tutunmaya çalıştı ama bunu düzgün bir şekilde yapabilmeleri için yeterince derin değildi. Aleti şişmeye devam ediyor, derin bir acıyla zonkluyordu.

Aleron uyarılmanın zirvesinin nasıl bir his olduğunu hatırlıyordu. Mutluluk onu bir ağaca çarpan yıldırım gibi çarparken tüm vücudunun nasıl sertleştiğini, kaskatı kesildiğini - sıcak, ani ve şiddetli. Bunu tekrar hissetmek istiyordu.

Pençe uçlu ayak parmakları sıkıştı ve karnı çukurlaştı.

Aleron nefes almayı ya da herhangi bir ses çıkarmayı bıraktığını fark etmemişti, ta ki boğuk, tekinsiz bir inilti dişlerini titretene kadar. Kanatlarını çırpıp, sert zemine çarpıp ve insan olmayan her parçası - kürkü, tüyleri, tüm lanet özü - mutluluk içinde yayıldı.

"*Gideon*," diye seslendi Aleron, ne istediğini gerçekten açıklayabilmek için düşüncelerinin bir araya gelmesini diliyordu.

"İyi hissettiriyor mu, Aleron?" diye sordu sessizce, nazlı nazlı, garip nefesler arasında, güzel delici yeşil gözleri kafatasına sabitlenmişti.

Ama bu Aleron'un adıydı... erkeğin zevkinden söz eden bir tonda söylenmişti ve bu da onun kontrolünü ve kararlılığını parçaladı.

Hafif bir kükreme yankılayan ayrık dişleriyle, elleri öne doğru fırladı. Gideon'u sıkıca kavradı, dipsiz bir zevk kasıklarını pençelerken, Gideon'u aşağı iterken kalçaları da yukarı kalktı. Gideon daha tam olarak üzerine çıkmayı başaramadan, şaftı titremeye ve *sertleşmeye* başlamıştı.

İki halka içeri girdiğinde, insan derin bir ciyıklama sesi çıkardı. Gideon kaçmaya çalıştı ama Gideon onu sıkıan elleri ve dokunaçlarıyla geri itti.

"*Nngn*," diye homurdandı Aleron ve irkildi. Gideon sikini her kaldırmaya çalıştığı anda, Aleron'un her parçası onu aşağıda tutuyor ve bu ince hareket onu biraz daha kırıyordu.

Sonra Gideon'un nefesi kesildi ve bir tür farkındalıkla kalçalarını geçici olarak döndürdü. Dokunaçları onu hapsedip kilitlediği için zar zor da olsa Aleron'un üzerinde hareket etmeye başladı ama bu Aleron'u köpürtmek için yeterliydi.

Zihni ve bedeni sadece hayatta kalmaya çalışarak seğirirken göğsü çöktü. Gideon,

içinden titreyerek çıkan sesleri yansıtarak ona bir inilti verdi.

"Vay anasını," diye inledi Gideon, kendini sabitlemek için ellerini Aleron'un gövdesine vururken, onun üzerinde daha sert, daha hızlı zıplıyordu. "*Vay anasını*. Bu çok iyi hissettiriyor."

Aleron tekrar yerine oturup sikiinin dayanılmaz nabız atışları durduğunda, kararmış gözleri yeniden mor renge büründü.

Gideon'un yüz hatlarını inceledi. Gözleri kapalıydı, burnunun kenarı kırışmıştı, dudakları sürekli erotik sesler

ıkararak ayrılıyordu. Kendi sikini yumruklarken kalçaları sanki içine sokuyormuş gibi ileri geri oynadı ve başı ne eğildi.
"Siktir," diye mırıldandı Gideon nefesinin altında, saçları alnına dūřerken. "Sakın aşağı inme, sakın yumuşama."

Aleron'un aletinin coşkulu ve heyecanlı kalınlığını kaybetme ihtimali, önündeki manzara karşısında hemen imkânsız hale geldi. Gideon'un çıkardığı sesler ve vücudu seğirip kasılırken Aleron'un aletini emmeye devam etmesi, onun hızla alevlenen bir ihtiyaç içinde guruldamasına neden oldu.

Sırtındaki dişlerinin arasından sızan salya onu boğuyordu ama aldırmadı. Aleron elini Gideon'un kalçalarına yerleştirmeye odaklandığında da öyle oldu. Aleron test etmek için tek bir hamle yaptı, kısa ama derin bir hamle ve küçük insan cevap olarak inledi.

Böylece Aleron sonunda kalçalarındaki ağrıya boyun eğdi ve Gideon'u itişlerle selamlayarak aşağı yukarı sallandı. Artık boşaldığı için, kendisinden başka bir şey gelmemiş olmasına rağmen, kayganlaştırıcıdan dolayı her şey daha ıslak hissediyordu. İkisi de sertçe hareket ederken, gıcırdarken ama asla iki halkayı geçmezken, hafif bir gıcırtı vücutlarının selamlaşmaya başlayan fwap'ına karıştı.

Gideon onların etrafında kalmaktan memnun görünüyordu ve Aleron onun bütün olarak yutulmuş olmasından memnundu.

Gideon kürkünü öyle sert kavrayıp çekiyordu ki, lifleri etinden koparmakla tehdit ediyordu. Kalçaları hızlandığında ve yarı gizli ifadesi... kaybolmuş ve Aleron'un birkaç dakika önce olduğu gibi çıldırmış gibi görüldüğünde değil. Tüm yüzü kızarmıştı, bronzlaşmış göğsü ve omuzları da.

Sonra kıcı sertçe sıkıldı ve Aleron'un onu çevreleyen sıklıktan irkilmesine neden oldu, ta ki tekrar tekrar titreşip sıkılana kadar. Ama Aleron itişlerini yavaşlattı, siki çekirdeğine kadar ezilirken duyduğu mutluluk hissinin tadını çıkardı.

Gideon seğirdi, kasları farklı aralıklarla esnedi, sanki sıçrarken tüm vücudunun kafası karışmış gibiydi. İniltisi sessiz ve sarsıntılıydı ama Aleron'un duyularını erotik bir şekilde okşuyordu.

Aleron'un Gideon'un etrafından dolaştığını fark etmesi bir an aldı ama bunu kabul etti ve hayretle izledi. Bunu merakla deneyimledi. Bunun bir parçası olduğu, bu insanın zevkinin nedeni olduğu için omurgasını yırtan bir heyecanla dinledi.

Benim. Benim güzel insanım. Bunu tekrar tekrar görmek istiyor, bunu yapmanın farklı yolları olup olmadığını merak ediyordu. Gideon sonunda sakinleşti. Kıpırdamadan, kollarını gövdesine yaslayarak yüzünü Aleron'unkine doğru kaldırdı.

"Burada doğru dürüst boşalamıyor olmamız gerçekten berbat bir şey," diye yakındı Gideon havalı bir şekilde. "Meni bile üretmiyoruz ama sanırım bu şimdiye kadar yaşadığım en yoğun orgazmdı."

Seks konusunda çok az tecrübesi olan Aleron bunun üzerine başını eğdi, boynuzları bu sırada çimenleri daha fazla yırttı. "Bu normal değil mi?"

"Yok artık," diye neşeyle haykırdı. "Ama lanet olsun, Aleron. Bir an için beni gerçekten endişelendirdin. Dibiindeki halkanın çok fazla olacağını düşünmüştüm ama..." İnlerken burnu kıvrıldı ve daracık deliği onu sıktı. "İçimde harika hissettirdi."

Aleron'un siki içinde titreşiyordu. "Gideon..." dedi sessizce, kalçalarını yukarı itmeden önce. "Hâlâ sertim."

"Sanırım şanslısın o zaman." Gideon bakışlarını yumuşamakta olan sikine çevirdi. "Bu dünya çok geri olduğundan, normal insan dayanıklılığına uymam gerekmiyor gibi görünüyor."

Sonra, insanı ona hınzırca bir sırıtış attı, öyle ki gözleri bir an için pespembe parladı. Aleron'un göğsüne bastıran Gideon bir kez daha onun üzerinde hareket etmeye başladı. Gideon'un Aleron'un ilk başta düşündüğünden çok daha alaycı ve şakacı olduğunu öğreniyordu ve zaten oldukça yoğundu.

Bu onu küçük insanına daha da aşık etti. "Bakalım ne kadarını kaldrabileceğim, şimdi tamamen ısındım."

Gideon yana doğru eğilmeden önce bile Aleron bu fikirden ürperdi. Onu kaybetme endişesiyle, birazcık bile ayrılmasına izin vermeyi reddederek, Aleron yuvarlanana kadar onunla gitti.

Gideon'un üzerinde, elleri ve dizleri üzerindeydi.

Uyluklarını Aleron'un kalçalarına dolayan, ayaklarının topuklarını Aleron'un arkasına bastırarak onu harekete geçiren Gideon, yüzünü Aleron'un kürküne gömdü.

"Hadi koca adam," dedi boğuk bir mırıltıyla. "Sik beni. Bunca zamandır kendini tuttuğunu görebiliyorum ve canımın yanması konusunda endişelenmemize gerek yok gibi görünüyor."

Aleron'un nasıl tepki vereceğinden tamamen emin değildi, çünkü bunu daha önce hiç yapmamıştı, Gideon'un üzerinde bir kez daha ürperdi. Ağrıyan kalçalarını, küçük erkeği tamamen ve tamamen doldurana kadar ileri doğru çarptı. *Daha fazlasını istiyor. Onu becermemi istiyor.*

Aleron'un tek bildiği... Gideon'un kaybolan iniltisinden zevk aldığı ve bunu küçük erkeğiyle yapmayı kafasına takmış olduğuydu.

Aptal insan.

Aleron tüm gücüyle saldırırken pençeleri toprağı oyuyordu.

Gideon onu serbest bırakmamalıydı.

Gideon kontrolsüz, acı dolu bir kahkaha attı. Vücudunu bükerek yan tarafını saran pençelerden kaçmaya çalıştı ama bunun yerine yüzünü tüylerin içine gömdü. Bir çift uzun, güçlü kolun yanı sıra onu hapseden büyük, siyah, kabarık kanatlarla birlikte kaçacak hiçbir yeri yoktu.

"Beni gıdıklamayı kes!" Gideon daha fazla kahkaha çılgılığı atmadan önce bağırdı. Ayak parmakları bile tiksintiyle kıvrıldı.

Ortağının kıkırdaması yaramaz olduğu kadar şeytaniydi de. "Nasıl kıvrandığına bak," diye neşeyle haykırdı Aleron. "Sana acı veriyormuş gibi davranıyorsun ama yine de keyifle gülüyorsun."

"Gülüyorum çünkü gıdıklanıyorum! Eğer durmazsan seni eşek sudan gelinceye kadar döveceğim." Elbette tehdidi boştu, ama işeme yeteneği olsaydı, bu daha utanç verici olabilirdi.

"Denemeni görmek isterim, küçük canavar." Aleron'un ses tonundaki neşe ve alay onu rahatsız etmişti.

Gideon misilleme olarak başını öne eğdi ve göğüs kaslarını olabildiğince sert bir şekilde ısırdı. Dişleri yumuşak bir şey bulmadan önce kemiğe çarptı ama Aleron inlese bile dişlerini geçirmede ve ısırma devam etti.

Aradığı tepkiyi alamadı.

Aleron Gideon'u kendisine doğru daha sert itti ve kalçalarını -kendi dikişini- onun kalçalarına dayadı. Yine de pençeleriyle Gideon'a işkence etmeyi bıraktı.

Isırığını bıraktı ve başını yarasa kafatasına bakacak şekilde geriye çekti. "Bunu yapman hoşuma gidiyor," diye mırıldandı Aleron.

Dudakları bilmiş bir mizahla kıvrıldı. Evet, Aleron'un da Gideon kadar sert ısırılmaktan hoşlandığını biliyordu.

Bir gün boyunca... kim bilebilirdi ki? Bu Duskwalker durdurulamaz, pompalayıcı bir güç olmuştu. Gideon ikisinin de kaç kez boşaldığını sayamıyordu ama hiçbir zaman tam anlamıyla tatmin olmamış, bir damla bile meni üretememişti. Basınç artıyor ama hiç azalmıyordu. Gideon anında iyileştiği için gücü asla tükenmiyordu. Dayanıklılığı bu hayat kadar sonsuzdu.

Gideon her saniyesinden ne kadar keyif aldığını düşünerek Aleron'a olabildiğince çok pozisyon gösterdi. Duskwalker kanatları nedeniyle sırt üstü yatmaktan pek hoşlanmıyor gibiydi ama ikisini de kanatlarıyla sarmaktan hoşlanıyordu. Eğer Gideon'un etrafında dönmüyorlarsa, kanatlarını geriye doğru açıyor, üzerlerinde kavis çiziyor ve ara sıra heyecanla çırpıyorlardı.

Aleron'a bacaklarının ne kadar açılabilmediğini göstermişti, kaslarının sıklığı ve kütlesi nedeniyle hiçbir zaman aşırı esnek olmadığı düşünülürse bu çok da uzak sayılmazdı.

Yine de Aleron onun üzerine yatıp vücutlarını birbirine sıkıştırmayı seviyordu. Bir noktada, Gideon elleri ve dizleri üzerine çökmüş, çılgınca çarpılmıştı ve bu büyük Duskwalker ağırlığını onun üzerine bindirmişti. Gideon'un dizleri altından kaymış, düz yatmasına ve yere çakılmasına neden olmuştu.

Genelde kaşındırıcı ve rahatsız edici olan çimen, sikine yumuşak gelmişti.

En önemli ve büyük ayrıntı, tamamen Aleron'a özgü bir şeydi.

Her ne kadar üç yanından aşağı inen örgüler harika hissettirse de, kocaman sikinin dörtte üçüne kadar inen iki halka Gideon'un *yıldızları* görmesini sağladı.

Genelde gözleri şaşı olan ya da kafası tamamen uyuşan biri değildi ama kalın halkalar prostatına derin ve yoğun bir şekilde masaj yapıyordu. Hiçbir insan aleti bunu yapamazdı ve herhangi bir acı ya da rahatsızlık dizlerinin bükülmesi, sırtının

eğilmesi, ayak parmaklarının kıvrılması, kasıklarının karıncalanması hissiyle tam anlamıyla bastırılmıştı.

Sürekli olarak, bulutların üzerindeydi. Coşku. Sadece Aleron'un sikiinin içine girmesiyle oluşan bir cennet.

Eğer Aleron yolun sadece bir kısmına girmiş olsaydı, geniş kafası o tatlı noktaya çarpacaktı, ama derine girmiş olsaydı, Gideon'un hissedeceği tek şey buydu.

Eğer yaşıyor olsalardı, hızın, derinliğin ya da kalçalarının ne kadar sert çarpacağıının kontrolünü tamamen Aleron'a bırakmak kesinlikle akıllıca olmazdı. Normal bir insan kesinlikle bunun bir kısmıyla bile başa çıkamazdı. Ama Gideon insan ya da canlı değildi, bu yüzden iri adamın vahşileşmesine izin verdi ve Gideon da onun gibi bundan zevk aldı.

Yine de Gideon bunu Aleron'a açıklamıştı - ileride ihtiyacı olursa diye. Nedense Aleron daha sonra sanki denemek istercesine itişlerini yavaşlattı ve yumuşattı, bu da şehvetli sevişmeyi daha tutkulu bir seansa dönüştürdü.

O noktaya gelene kadar o da yorulmuştu. Gideon'un aksine, Aleron'un dinlenmeye ihtiyacı *vardı*.

Gideon'u dev bir oyuncak ayıymış gibi tutan Aleron, kanatlarını yutarak uyumuştı. Bu, Gideon'a her şeyi sindirmesi için zaman veriyor, sık sık kendi kendine sırtıyor ya da tesadüfen kendini sertleştiriyordu.

Şimdi ise çıplak, hâlâ iç içe ve karanlığın içinde gizlenmiş bir şekilde yatıyorlardı. Tıpkı gözetledikleri o insan çift gibi gülüyor, şakalaşüyor ve birbirlerinin arkadaşlığından keyif alıyorlardı. Bu ona bir kış sabahı battaniyenin altına gömülmeyi, dünyada en çok değer verdiği kişiyle uyanmayı ve onunla saklanarak vakit geçirmeyi hatırlattı.

Bu diyarda keşfedilecek daha çok şey vardı ama bu daha sonra gelebilirdi. Gideon bu bağdan memnundu ve Aleron sıkılıp dolaşmak isteyene kadar burada kalmaktan mutluydu.

En azından o böyle düşünüyordu.

Tam Aleron'un sertleşmesi için onu teşvik etmek umuduyla dikiş yeriyle oynamaya uzanmıştı ki, sarıldıkları yerin dışından biri konuştu.

"Birkaç saatliğine gidiyorum ve döndüğümde zavallı gözlerimin kutsandığı şey bu mu?" Weldir ses tonunu sertleştirdi ama onaylayıp onaylamadığını belli etmedi.

Aleron kanatlarını daha sıkı sıkı. "Git buradan," diye hafifçe gürledi.

"Evet, kışt, Bay tozlu adam! Yoksa dev tüy silgimi üzerinize salarım," diye araya girdi Gideon. "Yeterince sözümüzü kestin."

Karanlığın içinde Aleron'un gözbebekleri parlak sarı renkte parladı. "Oldukça tozlu." İkisi de kıkırdadı.

"Her ne kadar sizi kendi halinize bırakmayı tercih etsem de, Aleron'la konuşmam gereken bir konu var. Bu çok önemli."

Gözleri normal soluk pembe renklerine dönerken Aleron pervasızca Gideon'a baktı. Neden Duskwalker'ın onun ne düşündüğünü bilmek istediği hissine kapılmıştı?

Gideon gözlerini devirdi ve dramatik bir *ugh* sesi çıkardı. "Peki!"

Weldir bu dünyanın hükümdarıydı ve onu gerçekten kızdırmamayı tercih ederdi. Şakacı davranmasının tek nedeni, şimdiye kadar kişiliği hakkında öğrendiklerinden yola çıkarak, onun bunu umursayacağını düşünmemesiydi.

Aleron'un kanadını tamamen çekmediğinden emin olarak indirdi. Gideon oturduğu yerden kalkarak etrafı kolaçan ederken, Aleron da onu takip etti. "Kıyafetlerim hangi cehennemde?"

Weldir bulutlu kaşlarını kaldırarak, "Gitti," dedi. "Ruhun çıplak. Bu nedenle, daha önce giydiğin kıyafetler benim uydurduklarımdı. Onları çıkardığın anda yok oldular."

Weldir'in daha önceki sisli oluşumunun aksine, kireçli şeritlerden yapılmış gibi görünüyordu. Kurdeleler özünün etrafında dönüyor, parlıyor ve birleşiyordu ve vücudunun sadece dörtte birini oluşturuyordu. Çenesi, yanağı, burnu, sağ gözü ve boynuzundan başka yüzünde pek bir şey görünmüyordu. Vücudu da benzer bir model izledi; sadece bazı kısımları görülebiliyordu.

Gideon'un göz kapakları sıkıntıyla aşağı indi. "Ah." Sonra çıplak vücuduna, özellikle de siyah tüylerle gizlenmiş kasıklarına doğru el salladı. "O zaman biraz daha yaratabilir misin?" diye *kibarca* sordu.

Weldir'in oğlu tarafından çıplak ve birbirine dolanmış halde bulunmaktan duyduğu utancın yanaklarını kızartmamasının tek nedeni gördüğü sapkın heykellerdi. Adam, tanrı ya da her neyse, belli ki seks konusunda hiç utangaç değildi. Gideon neden utansındı ki?

Weldir görünen elini salladı ve daha önce olduğu gibi aynı düz giysi vücudunun etrafındaki yerine oturdu.

Gideon ayağa kalktı ve elini Aleron'a uzatırken sekiz metrelik yarı-tanrıyı görmezden geldi. Gideon, Aleron'un aslında iri adamın ayağa kalkmasına yardım edecek gücü olmadığını bilmesine rağmen, yine de onu tutup yardım ediyormuş gibi yapmasını takdir etti. Gideon bunu ilk kez denedikleri zamanı hatırlayarak ona hafifçe gülümsedi.

Ayağa kalktığı anda, Aleron vücudunu şiddetle salladı ve her parçasının titremesine neden oldu. Gideon yüzünden dağınık bir şekilde tuhaf yerlere yapışmış olan kürkü ve tüyleri yer değiştirdi ve ona doğru düzgün uzandı. Hiçlikte kaybolmadan önce kanatlarından birkaç başıboş tüy uçtu. Yakası kabardı, sonra yerine oturdu.

Aleron'un göğsünün daha önce olmayan bir güvenle kabardığını fark etti.

Gözbebekleri bir an için parlak sarı renkte parladı ve ancak elini Gideon'un böğrüne doladığında soldu. Ses tonu sert ama nazik olan Aleron, "Ne istiyorsun?" diye sordu.

Gideon oldukça ciddi olmasına rağmen, "Umarım başka bir görev değildir," diye şaka yaptı.
"Hayır." Weldir elini uzatarak yaklaştı. Serçe parmağı diğerine dokunmuş olmalı ki, o da görünür hale geldi

- mürekkep yaymak gibi. "Bir Şey denemek istiyorum."

Havadan bir kafatası belirdi. Alışılmadık derecede büyüktü ama Gideon'un kaşlarını çatması için fazla bir Şey gerekmedi. Aleron'un yarası kafatasına ve kıvrılan keçi boynuzlarına bir bakış attı ve *neredeyse* aynı göründüklerini fark etti.

Boynuzların rengi ve burnun biraz daha kare olması gibi birkaç farklılık vardı ama bunun dışında aynıydı. Weldir'in avucunda eğildi ve sanki üzerine ışıltılı tozlar atılmış gibi altınla parladı.

"Nedir bu?" Aleron mesafeyi kapatırken kafasını eğerek sordu ve Gideon'u merak içinde bıraktı.

Geride kalmıştı, gerek yoktu.

"Lindiwe, Jabez'in kalesinin enkazında senin kafatası parçalarını bulamadı. Ben de ondan bana seninkine çok benzeyen bir meyve yarasası kafatası ve keçi boynuzları bulmasını istedim." Weldir'in başı ona doğru eğildi. "Senin için onları olabildiğince çabuk bulmak için varını yoğunu ortaya koydu."

"Neden?" Aleron ona dokunmak için ileri uzandı, ama soyut eli sadece içinden geçti.

"Fiziksel olduğu için ona dokunamazsın ama..." Weldir yüzünü kaldırarak Aleron'a baktı. "Yaldızlı Bakire'nin bana verdiği tacın bir parçasıyla, bunu sana yeni bir kafatası vermek için kullanmak istiyorum. Lindiwe ve ben, onun büyüsü ve benim paralarımı birleştirerek, bunu seni hayata döndürmek için kullanabileceğimizi umuyoruz."

Aleron'un kanatları yavaşça sarktı. Gideon'un arkasında durduğunu görebildiği tek Şey buydu.

"Bu... bu tekrar Ingram'la birlikte olabileceğim anlamına mı geliyor?" Sesindeki fısıltı halindeki umut o kadar güçlüydü ki, Gideon'un içini kemirmesine yetecek kadar elle tutulur hale gelmişti.

Göğsüne arpan soğuk sızıya rağmen, Aleron'un adına kederli gülümsemesine engel olamadı. Onun istediği de buydu, yeniden soydaşlarıyla birlikte olmak. Gideon bunun onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordu.

"Umarım öyledir," diye onayladı Weldir başını sallayarak. "Onu ruhunun etrafında şekillendireceğim, böylece onu bir kez daha doldurabileceksin ve birleşik büyü onu sana bağlamak için yeterli güce sahip olmalı."

Weldir onu Aleron'un yüzüne doğru kaldırdı ve Gideon ne olacağını görebilmek için kenara çekildi.

"Gitmeden önce... bir süre daha burada olacak mı?" Gideon avuçlarını pantolonuna sürterek sormadan edemedi.

Ona veda etmek istiyorum.

Muhtemelen onu bir saat içinde unutacak olan Gideon için bir önemi olmasa bile, yine de Duskwalker'ın gelecekte onu sevgiyle anmasını isterdi. Geçtiğimiz ay Gideon için çok Şey ifade ediyordu ve büyük bir kısmı bunu kalıcı olarak hatırlayabilmeyi diliyordu.

Hatta Weldir'e uyku durumuna geçtiğinde, rüyalarından bazılarının Aleron'la geçirdiği zamanlara ait olup olamayacağını bile sorabilirdi. Tabii bu mümkün olsaydı.

"Evet, burada zamanı olacak. Ben onu tüketmeden önce bir gün," dedi Weldir.

Kafatası bükülmeye başladı, Aleron'un şeklini almak için ufak ufak değişti. O ve kafatası bir tür emme gücüyle savaşıyor gibiydiler, sanki ruhu kafatasına gerçekten yapışmış gibiydi.

Gideon işe yaramaya başlamasını ve Aleron'un şeklinin değişmeye başlamasını hayretle izledi. Uzuvarlarının uçları, tıpkı Ingram'ınkilerin mor olması gibi, pembe bir hayalete büründü ve gövdesi bile bu rengi alana kadar yavaş yavaş büyüdü.

Ne kadar uzun sürerse, huşu duygusu başka bir duygu tarafından o kadar boğuluyordu.

Saniyeler dakikalar gibi geliyordu, her biri Gideon'un sahte nabzını özlemle daha da derine vuruyordu. Sadece Aleron'un göğsü kafesi beyaz kalmıştı ama o da yavaş yavaş şeffaşlaşmaya başlamıştı.

Kendisinininde de bir sızı vardı ama endişesini dile getirmeyi reddetti. Gideon bir adım ne çıktı ama aniden onları durdurmak ister gibi elini uzatmadı.

Gitmesini istemiyorum. Hiçbir Şey söylemedi.

Son saniyede, Aleron tamamen bir hayalete dönüşmeden önce, eğilerek uzaklaştı.

"Hayır!" Aleron boğuk bir sesle tökezleyerek geri çekildi, tüm tüyleri tedirginlikle diken diken olmuştu. "Hayır mı?" Weldir inanamayarak sordu, tek bir kaşının çatıldığı görülüyordu.

"Peki ya Gideon?" Aleron elini ona doğru salladı.

"Peki ya o?" Weldir yüzünü ona dönerek sordu. Bir kahkaha attı. "Seni hayata döndürmek için bir gelinin bağlayıcı gücüne ihtiyaım olabileceğinden, benden bir ruh çalabileceğini söylediğimi biliyorum ama yanılmışım. Yaldızlı Bakire'nin armağanıyla, bunu yalnızca bununla yapabiliyorum. İnsana artık ihtiyaç yok."

Gideon'un yüz ifadesi soluklaşırken başı ne eğildi. Farkına vardığında dudakları hafifçe aralandı. *İnsana artık ihtiyaç yok.*

Gideon'un vicdanını çok acımasız bir soğukluk dalgası kapladı. Sonra Aleron için yeşermiş olan tüm o şefkatli ve hoş duygular birdenbire göğsünde yakıcı bir kömür gibi yandı.

Gözlerini kocaman açmış, bakışları yere kayabilsin diye başını eğmişti.

"Oh," diye sessizce mırıldandı. "Beni bu yüzden yanında tuttuğunu fark etmemiştim."

Bu tuhaf dünyada yalnız kalmamak için ortak bir anlayış ve istekle birbirlerine kenetlendiklerini sanıyordu. Eğer Aleron'un başlangıçta Gideon'u geri dönmek için kullanmak gibi gizli niyetleri olduğunu bilseydi

hayatında, tüm bu tek taraflı görünen duyguların içinde kabarmasına ve birikmesine izin vermemiş olabilir.

Pantolonunu kavradı, gerçek olamayacak kadar bulanık ve yanlış hissettiren malzemeyi yumrukladı, *aptallık* ettiğini fark etti.

İyiymiş, sık kafalı. Bir canavara karşı hisler beslemeye karar verdin ve aslında hiçbir önemin yokken seni mahvetmesine izin verdin. O sadece Aleron'un hayata dönmesi için bir gereklilikti, daha doğrusu öyleydi.

Gideon başını kaldırdı ve ağzını ovuştururken başını yana çevirdi. *Lanet olsun, bunu bilmek neden bu kadar acıtıyor?*

Neden veda etmek, kullanılmış olabileceğini fark etmekten daha kolay geliyordu? Biri derin ve anlayışlı bir üzüntü yaratırken, diğeri ihanet ve utancın sıcak vuruşunu getirdi.

"Gideon..." Aleron seslendi ve daha önce yüksek sesle konuştuğunu fark etti.

Gideon kafatasına bakmadan karanlık bir kahkaha attı. "Hey dostum, her şey yolunda. Eğlendik ve sen de bir sürü şey öğrendin. Önemli olan da bu, değil mi?"

Gideon neden saçmaladığını ve yüzüne bir sırıtma yerleştirdiğini bilmiyordu. Belki de canı yandığı ve acınası ya da aptal görünmemek için iyiymiş gibi davranarak bununla başa çıkmaya çalıştığı içindi.

Her şey kesinlikle iyi değildi, ama parlayan tek ışık yakında unutacak olmasıydı, bu yüzden önemli değildi. Midesindeki bu korkunç, mide bulandırıcı his de tıpkı varlığı gibi yok olacaktı. Zavallı, kayıp ruhların hüznünlü vadisine gitmek üzereydi.

Aleron'un gelini olmayı aklımdan bile geçirmiyordum, çünkü o bunun mümkün olduğunu düşünmemişti. Bu, yalan söylendiği ya da kandırıldığı için gözlerinin cam gibi olmasını engellemedi. İçeriden yapılan bir şakanın hedefi olmak hiç iyi hissettirmemişti,

Ya da kendini korumak için bilmenin faydalı olacağı hayati ve önemli bilgilere sahip olmayan tek kişi.

Evet, Aleron'a veda etmek berbat olurdu ama en azından utanç ve mahcubiyet içinde olmazdı. Özellikle de Gideon genellikle birinden gerçekten *hoşlanmadıkça* onunla seks yapmazdı. Tanrım, son birkaç saat içinde yaptıklarının utancı! Hepsi duygusal olarak tek taraflıydı!

Tam bir aptalım. Bunun ona bir insan tarafından yapıldığını öğrenmek korkunç olurdu, ama bir canavar? Kendine gülmek istedi.

Burada... Duskwalker'ı sevdiği ve endişelerini hafifletmek istediği için onun elini tutuyordu, oysa Aleron bunu sadece hayata dönüş biletini kaybetmemek için yapıyordu.

Aleron'un yaklaştığını fark etmemişti, ta ki büyük, sıcak bir el boynunun yan tarafını kavrayana kadar. Bu dünya ona bu dokunuşun yanlış hissettirmesine izin verme nezaketini bile gösteremiyordu - teninin bu şefkatli dokunuştan tiksiniyor tüylerinin diken diken olmasına.

Gideon öfke, ihanet ve incinmişlik içinde titriyordu. Kaslarını gerginleştirerek hareketsiz hale getirmeyi umarak elini yumruk yaptı ama bu sadece durumu daha da kötüleştirdi.

"Neden üzgünsün?" Aleron, Gideon'un hatırı için daha küçük olmak istermiş gibi, daha alçakta duracak şekilde diz çökerek sordu. "Üzgün mü?" diye mırıldandı, yüzünü sahte bir sırıtışla onunkine çevirerek. "Üzgün olduğumu kim söyledi?"

Tamam, yalan inandırıcı gelmedi. Aleron'un gözbebekleri bile bir an için kızardı.

"Artık kendini istemediğin birine bağlamak zorunda değilsin ve gidip Ingram'la birlikte olabilirsin," dedi Gideon başını Weldir'e doğru sallayarak. "Bu senin için bir şans."

Aleron'dan geri çekildiğinde, gözbebekleri koyu maviye döndü. Aleron ellerini yukarı kaldırdı ve Gideon'un başının iki yanını kocaman ellerinin arasına alarak yanaklarını sıktı ve dudaklarını öne doğru şişirdi.

"Neden kendimi istemediğim birine bağlamak zorunda olmadığımı söylediğinizi anlamıyorum. Ben bunu hiç söylemedim."

Bu konuşmayı neden yapıyorlardı ki? Weldir gerçeği söylemişti ve şimdi Aleron'un bu konuda zor ve garip bir tartışma yapması gerekmiyordu. Gideon bundan kaçınması için ona kolay bir çıkış yolu bile vermişti. O halde neden bu konuşmayı yapmaya çalışıyordu ki?

Sonuna kadar görmezden gelinmiş olsaydı herkes için daha kolay olurdu. Şimdi ise en *başından* beri görmezden gelinmiş olmayı diliyordu.

Gideon kaşlarını çatarak, "Duygularını zorlamak zorunda olmadığını söylüyorum," diye homurdandı.

"Ama sensiz gitmek istemiyorum," dedi Aleron, küçük bir mızıldanma sesi yankılanırken.

Gideon içini çekti ve gözlerini devirdi. "Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Hayata geri dönecek olsan bile, sırf senin arkadaşın olmayı seçtiğim için bana da bir hayat borçlu olmanı beklemedim. Bunu istediğim için yaptım, karşılığında senin arkadaşılığından başka bir şey alma beklentim yoktu. Beni de yanında götürmek zorunda değilsin."

Aleron gerçekten de yaptıklarının kendi çıkarlarına hizmet ettiğini mi düşünüyordu? Belki de farkına varmadan Merikh'in düşünce tarzını paylaşmıştı.

Gideon'un söyledikleri doğrudu. Sadece istediği için Aleron'un arkadaşısı olmayı seçmişti. Ve şu anda göğsünde sızlayan acı için suçlayabileceği başka kimse yoktu. Gerçeği bilmek isterdi ama günün sonunda Aleron hiçbir zaman niyetini paylaşmak zorunda kalmamıştı.

Elbette berbattı ve yapılması gereken boktan bir *şeydi* ama olsun. Bunun için ağlamanın bir anlamı yoktu. En azından ona zaman verilmeyecekti.

için.

Aleron'un elleri gevşedi ve başı öne eğildi. "Ama benimle gelmek isteyeceğini düşünmüştüm."

Gözbebeklerinin mavi rengi koyulaşırken kafatasından bir vınlama sesi yankılandı. Alt kısımları kırıldı. Küçük parlayan su damlacıkları küçülüp kaybolmadan önce kafatasının etrafında süzölmeye başladı.

Gideon şaşkınlıkla başını geriye attı ve Aleron'un elleri bu yüzden ondan uzaklaştı. Kanatları tamamen sarktı.

Bu kez ondan bir inilti koptuğunda, Gideon'un kaşları birbirine sıkıca kenetlendi. "Sen... sen *ağlıyor* musun?"

Aleron uzanıp boynunun yan tarafındaki kürk yakasını kaşırken, sanki ona bakmaktan kaçınmak istemiş gibi kafatasını sağa doğru kaydırıldı.

"Senin benim gelinim olmanı istedim. Benim seni sevdiğim gibi senin de beni sevdiğini sanıyordum," diye homurdandı Aleron acı dolu küçük iniltiiler arasında. "Bu yüzden daha önce bir olduğumuzu sanıyordum. Neyi yanlış yaptığımı anlamıyorum."

Bu kez başı geriye doğru döndüğünde, Gideon bu yüzden tökezledi.

"Az önce beni... *sevdiğini* mi söyledin?" diye sordu, bunu söylediği için bile şaşkına dönmüştü.

"Şey, evet. Bunu yapmamam mı gerekiyordu?" Aleron'un yüzen damlacıkları daha hızlı damladı ve sanki üzüntüsünün ağırlığıyla kütleli olarak büyüymüş gibi daha da büyüdü. Göğsünü tırmaladı. "Ingram'ı sevdiğimden farklı ama burada hissediyorum."

Aleron'un dürüstlüğü onu şaşırtmıştı.

Gideon ne olup bittiğini anlamaya çalışmakla meşgul olduğundan ayakta durmaya konsantre olamayarak kıcının üstüne düştü. Dizleri bükölü ve geniş, ayakları neredeyse birbirine değecek şekilde, botlarının tabanlarını bir arada tuttu.

"Yardıma ihtiyacım var, çünkü kafam gerçekten karıştı," dedi Gideon, dikkatini çekmek ve bakışlarını birleştirmek umuduyla başını Aleron'un kafatasının işaret ettiği tarafa doğru eğerek. "Beni sadece hayata dönmeme ihtiyacın olduğu için yanında getirdiğini sanıyordum, Aleron. Sırf bunu yapabilmek için beni gelinin yapmayı düşündüğünü sanıyordum."

Ondan çıkan hırıltılı homurtunun içinde hırıltılı bir sızlanma vardı. "Bir gelini asla böyle bir nedenle seçmem," diye çıktı Aleron, dişlerini ona doğru geçirerek. "Bir gelin özeldir, bunu ben bile biliyorum. Kalbimizin içinden seçmemiz gereken biridir; sevdiğimiz ve değer verdiğimiz biri. Anlamsız olmamalı."

"Ah," diye içini çekti Gideon, bir elini kaldırıp yanağını ovuşturduktan sonra sıkıntıyla parmaklarını kapalı gözlerinin içine soktu. "Anlıyorum. Weldir'in söyledikleri yüzünden bana karşı samimi bir şeyler hissetmediğini düşünmüştüm."

"Bu duruma kafa karışıklığı katmış olabileceğimin farkındayım," diye araya girdi Weldir ve Gideon'un varlığını hatırlamasına neden oldu. Elini yüzünden bir santim uzaklaştırarak Weldir'e donuk bir bakış fırlattı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Bilmiyordum," diye cevap verdi omuz silkerek. "Gereksiz olduğu halde benden bir ruh daha çalınmasından hoşnut olmasam da, Jabez'le herkesin savaşından sonra hâlâ oldukça zayıflamış durumdayım. Ama bu ikinizin de tercih ettiği bir şeyse, yapılabilir."

Gideon, Emerie ve Ingram'ın yeniden bir araya gelmesine yardım ettiği düşünölürse, bunu zaten anlamıştı.

Kireçli, kaburgalı piç kurusuna dudak bükü. Bunun başlıca nedeni göğsünün hâlâ acıdan sızlaması ve Aleron'un ağlıyor olmasıydı. Aleron'un ruhani gözyaşlarını bir kez daha içine çektiğinde, söylediği her şey nihayet yerine oturduğu için acısı tamamen dağıldı.

Bunun yerine, bu kadar güçlü bir sevgi gösterisi beklemediği için yanakları ve kulakları ısındı. Bu durum Gideon'u, az önce kendisini bombardımana tutan o korkunç duygulardan sonra nedense oldukça utangaç yapmıştı.

Aleron'u seviyor muydu? Aslında tam olarak emin değildi, çünkü bu konu üzerinde hiç bu kadar düşünmemişti. Ona aşık mı oluyordu? Karasevdasının daha fazla bir şeye dayanmadığını inkâr etmek imkânsızdı.

Vücudu Aleron'a oldukça coşkulu bir şekilde karşılık vermişti. Gideon bu hassas duyguların gün geçtikçe daha da güçleneceğini hayal ediyordu. Özellikle de hayatın anlamsız olmadığı ve daha fazlası için potansiyelin olduğu gerçek, yaşayan dünyada.

Bazen bir ilişki emek ister. Her zaman anlık değildi, ama flört etmenin amacı da buydu - uyumlu olup olmadıklarını görmek.

Her şeye rağmen Gideon uyumlu olduklarını biliyordu.

Birbirleri için mükemmel olmadıklarını umuyordu, aksi takdirde sıkıcı olurdu. Bazen iyi zamanları daha iyi hissettirmek için her şeyin dağınık olması gerekirdi, yeter ki o zamanlarda birbirlerini rahatlatılsınlar ve desteklesinler.

Elf dünyasına gittikten ve Gideon'un yol boyunca yaptığı tüm hatalardan sonra, Aleron'un harika bir kalbi olduğunu biliyordu. Bunca zaman boyunca ruhu saftı.

Buna kanmamak zor.

"Gerçekten böyle mi hissediyorsun, Aleron?" Gideon kafatasının yan tarafını tutarak sordu, böylece ona doğru yönlendirebilecekti. "Beni gerçekten seviyor ve gelinin olmamı istiyor musun?"

Bu sonsuza kadar sürerdi, değil mi? Sonsuza kadar Aleron'la birlikte olma fikri hoşuna gitmişti. Ingram ve Emerie de yanında olursa daha da iyi olurdu.

"Evet," diye sızlandı Aleron, sesi güçlenene kadar ve Gideon'un dokunuşundan uzaklaşmaya çalıştı. "Ama eğer bunu istemiyorsan seni zorlamak istemiyorum. Aşkın paylaşılması gerekmediğini fark etmemiştim ve bu şekilde oldukça incitici

oluyor."

Ha! Şimdi durumları tersine dönmüştü. En azından Gideon'un bunu çabucak ve net bir şekilde düzeltecek bir içgörüsü vardı. Gideon dizlerinin üzerine çöküp kollarını Aleron'un boynuna dolayarak ona sarılırken, "Gel buraya hayatım," diye mınıldandı. "Sen

beni hiç zorlamamış olursun. Eğer seninle gelmemi istiyorsan, bunu her şeyden çok isterim."

Gerçekten gitmesini istemiyordum. Burada benimle kalmasını istedim. Müdahale etmemesinin tek nedeni bencil olmak istememesiydi - tüm varlığı ona bağlıyor olsa bile.

Gideon onu sıkıca kavradı ve yüzünü kürküne gömdü. "Ben de sana aşık oluyorum, Aleron."

Aleron'un kanatlarının uzun kürkünün arasından havalandığını ve onun sözleriyle yeniden güç kazandığını gördü. Sonra da pençelerini Gideon'un sırtına ve omzuna hafifçe geçirdi, sanki Aleron ona tutunmak, onu kapana kısmak istiyormuş gibi.

"Gerçekten mi? Bu duyguda yalnız değil miyim?" Ses tonundaki içten umut Gideon'un yüreğini burktu. "Hayır, ama bir an için bunu önemseyen tek kişinin ben olduğumu düşündüm. Bunun için

Weldir'i suçlayabilirsin." Tozlu piçten dişlerini gıcırdatan bir hırıltı duydu.

"Üzgün olmana şaşmamalı. Bu konuda yalnız hissetmek oldukça acı vericiydi."

"Evet. Bir süredir senden oldukça hoşlanıyorum. Daha fazlasını istediğini bilmiyordum, çünkü bunu hiç söylemedin. Bana daha önce söylemeliydin."

"Ama sana söyledim. *Gelin* teriminden hoşlanmadığını söylemiştin."

Gideon yüzünü buruşturdu ama sonra ona doğru parlak bir kahkaha attı. "Bu çok kadınsı bir terim, Aleron. Bunun için beni suçlayamazsın. Ama eğer böyle demek istiyorsan, elbette. Senin gelinin olacağım." Gideon geri çekildiğinde, Aleron'un gözbebeklerinin ve süzülen gözyaşlarının güzel bir gün batımı gibi pembeye döndüğünü gördü. "Artık ağlamayı kesebilirsin."

"Elimde değil," diye mırıldandı Aleron. Gideon'un sevinçten olabileceğini düşündüğü bir şekilde tüyleri kabardı ve şişti. "Rahatladım. Seni başka türlü ikna etmek için burada kalmayı düşündüm."

"Gerek yok. Seninle gelmek istiyorum, gerçekten. Söz veriyorum." Gideon öne doğru eğildi, böylece dişli burnunun ucuna bir öpücük kondurabildi. "Hadi gidip Emerie ve Ingram'ı birlikte bulalım."

O zaman büyük bir aile olarak hep birlikte olabilirlerdi. Sadece bu düşünce bile tüm varlığının beklentiyle kabarmasına neden oldu.

Ingram'ın Aleron için olduğu kadar Emerie de onun için dünyalara bedeldi. Yeni hayatını küçük kız kardeşiyle paylaşabileceği gerçeği kulağa mükemmel geliyordu. Aksi takdirde Emerie boyutunda büyük ve önemli bir parça eksik kalacaktı.

Uzun ve çok ihtiyaç duydukları bir kucaklaşmayı paylaştıktan sonra, ikisi de ayağa kalkıp Weldir'le yüzleştiler. Aleron Gideon'un elini sıkıca kavradı, neredeyse eziyordu. O da karşılık vermeye çalıştı.

Weldir tam altın tozlu kafatasını ruhuna takarken Aleron sordu, "Gideon iyi olacak, değil mi? Her şeyi unutmayacak, değil mi?"

"Hayır," diye yanıtladı Weldir. "Emerie ve Ingram yeniden bir araya geldiklerinde onlara göz kulak oldum ve o da Tenebris'le ilgili anılarını korumayı başardı. Aksi takdirde buna izin vermezdim, çünkü Mavka ve gelin bir kez bağlandıktan sonra ruhsal olarak ayrılmazlar."

Kendinden emin olan Aleron ruhunun başını kafatasının içine soktu ve kafatası ona göre şekillendi, büküldü ve tamamen aynı olmak için değişti. Tüm bu süre boyunca, tamamlanıncaya ve artık dokunamaz hale gelinceye kadar el ele tutuştular. Kendisinin pembe bir hayalete dönüştüğü düşünülürken, Aleron'un kapladığı alan boş geliyordu.

"Şimdi gerçek bir Hayalet gibi görünüyorsun," dedi Aleron başını eğerek. "Beyaz ve şeffafsın."

Gideon ellerini çarpık parmaklarıyla havaya kaldırdı ve "Yuh!" diye bağırdı.

Sadece durumu hafifletmesi gerekiyordu. Birdenbire midesini bir gerginlik kapladı. Berbat bir düğün gibi hissediyordu ve ömür boyu evlenmek üzereydi. Sarsılmaz kararlılıklarına rağmen düğün günlerinde gergin hissetmeyen bir çift var mıydı?

"İyi misin, sevgilim?" Gideon endişeyle sordu, Aleron'un iyi olduğundan emin olmak istiyordu. "*Benim* olduğunda iyi olacağım," diye hırladı, içinde sahiplenici bir oyunbazlık vardı.

Omurgasından aşağı garip bir ürperti geçti.

Bu bildiri oldukça ilkeldi ve Gideon'u tekil bir zihinsel okşamayla rahatlatmayı başarmıştı. *Yakında* bundan çok daha fazlasını elde etmeyi umuyordu.

Dünya'da her şey daha güçlü hissedilecek.

Gideon geri döndüğüne inanamıyordu. Bunu ummaya hiç cesaret edememişti.

Bir pençeli ayağından diğerine zıplayan Aleron, sabırsızca ağırlığını kaydırdı.

Rüzgârın gerçek serinliğini hissetmeyeli ve rüzgârda uçuşan kokuları içine çekmeyeli uzun zaman olmuş olsa da, bir zamanlar olduğu gibi burnunu çekmedi. Sert kabuğunu hissetmek için boynunu en yakın ağaca sürtmek ve hatta belki de tadına bakmak için özsuğunu yalamak istese de, iki ayağı üzerinde durduğu yerde kaldı.

Parlak güneş omuzlarına hafif bir sıcaklık yayıyordu, şafak sökeli çok olmamıştı. Bu gerçektir ve o da sık sık kararmış gözlerini kaldırıp güneşi içine çekiyordu. Yapraklar kahverengi, sarı, kırmızı ve yeşildi, birçok dal ise çoraktı. Öldüğünde, şiddetli bir sel gibi üzerine gelen bir İblis sürüsü tarafından istila edildiğinde, sonbaharın başlarında olduğunu biliyordu.

Artık kış neredeyse kapılarına dayanmıştı. Kırağı erimeye çalışıyor, havaya çiy ve ıslak toprak kokusu yayılıyordu. Kafasını bir ağacın kırıldığını duyduğu yöne doğru çevirdi, heyecan kalbini patlatmak istiyordu.

Weldir, Ingram'ın yakınlarda olduğunu söyledi.

Ona gitmek istedi. Ona *koşmak* istedi. Rüzgârda onun kokusunu bulmak, peşine düşmek ve kafatasını pullarına sürtebilmek için akrabasını yere sermek istiyordu. Ingram'ı en başından beri olması gereken yerde, kanatlarıyla çevrelemeyi her şeyden çok istiyordu.

Bunu yapmak yerine, parlak sarı görüşü bir Hayalet aramak için toprak, sopalar ve çürüyen yaprak çöpleri arasında sürüklendi.

Neredesin, Gideon? Aleron bu noktada ilk kez görüldüğünden beri bir saat geçmişti ve orada kalarak değerli gelinini bekliyordu.

Her ne kadar soydaşını avlamayı arzulasa da, Weldir onu insanının buna hazır olmayabileceği konusunda uyarılmıştı. Çıplak olacaktı, çevresinden emin değildi ve alışmak için birkaç dakikaya ihtiyacı olabilirdi. Görünüşe göre insanlar başkalarının, özellikle de karşı cinsin önünde soyunmaktan rahatsız oluyorlardı.

Ingram'ı görmek için biraz daha beklemek zorunda olsa da, akrabalarıyla tekrar tanışmadan ve kız kardeşiyle yeniden bir araya gelmeden önce gelininin memnun olmasını tercih ederdi.

Zaten aylarca beklemişti, birkaç saatin zararı olmazdı.

Parlak pembe gözünde patladı. *Bana aşık olduğunu söyledi.* Bu onu sevdiği anlamına geliyordu... değil mi? Ya da ona karşı güçlü hisler beslediği?

Başını salladı, kuru kemiklerin çıkardığı ses onu çınlattı. *Buraya benimle geldi, önemli olan tek şey bu.*

Gideon onu seçmişti, tıpkı Aleron'un bu erkeği seçtiği gibi. Bu kadarı yeterliydi.

Onu koklamak için sabırsızlanıyorum. Gideon nasıl kokuyordu? Hayal bile edemezdi ve hoş bir sürprizle karşılaşmak varken bunu denemeyi tercih etmezdi. *Eminim harika kokuyordur.*

Kalbi ve kişiliği inanılmazdı - Aleron'a karşı çok nazik, kibar ve sıcaktı. Kokusunun neden bunu yansıtmadığını anlayamadı.

Sonra her şey oldu. Şeffaf beyaz bir Hayalet titreyerek alana girdi. Boğuk bir nefes almaktan kendini alamadı.

Aleron huzur içinde uyuyan ve yan tarafına kıvrılmış Gideon'un yanına gitti ve onu yerden kaldırıp Aleron'un kollarının ve kanatlarının güvenliğine almaya hazır bir şekilde etrafında diz çöktü. Tüyleri ve kürkü nedeniyle rüzgârın soğuğu onu rahatsız etmese de, insanlarda böyle şeyler yoktu. Gideon'un üşümesini istemiyordu.

Uzun kirpiklerle kaplı göz kapakları seğirdi, açılmadan önce sıkıca kenetlendi. Gideon yüzünü ona doğru kaldırdı,

nefesi kesildi ve katılaştı.

Aleron'un o güne kadar duyduğu en korkunç çılgılığı attı. Aleron irkildi ve şaşkınlıkla geri sıçradı, Gideon altından çekilip toprağı ve sopaları ona doğru tekmeledi. Arkasını dönüp kaçtı.

Eğer Gideon'un yoğun, hızlı ve ağır kalp atışları bunu ele vermediyse, ondan yayılan güçlü, ekşi korku kokusu ele veriyordu.

Aleron gelininden aldığı ilk kokunun dehşet olduğuna inanamıyordu. Gideon'un oflaya puflaya aldığı nefesler ve ıstırap dolu kırışık gözleri kalbini parçaladı.

"Lütfen. Lütfen beni yeme," diye *yalvardı* Aleron'a.

Bir şeyler yanlış. Çok yanlış.

Aleron yüzünün yan tarafını hafifçe okşamak için uzandı ama güzel yeşil gözleri pençelerine kayınca Gideon'un korkusu daha da arttı. Tereddüt etti ve geri çekildi, özellikle de erkek onu korumak için kollarını başının üzerine attığında.

"Gideon?" Aleron başını eğerek usulca seslendi.

"Aman Tanrım." Hıçkıklara boğuldu. "Adımı nereden biliyor lan bu?!"

Farkına varmakla kalmadı, bir taş gibi üzerine düştü. *O hatırlamıyor. Beni hatırlamıyor!*

Aleron ayağa fırladı ve ne yapacağını ya da sinen gelinini nasıl rahatlatacağını bilemeyerek geri çekildi. O... ondan çok korkuyordu! *Ne yapacağım ben?!*

"Weldir!" Aleron kükredi, ancak Gideon'un karşılık olarak çıkardığı rahatsız edici ses karşısında irkildi. "Biliyorum," dedi Weldir, sesi sanki uzak bir yerden konuşuyormuş gibi yankılıydı.

Aleron sesine döndü ama hiçbir şey bulamadı. Boşluk görünüşte boştu. "Weldir?"

"Buradayım," diye cevap verdi Aleron'un döndüğü noktada. "Şu anda başka bir ruh kullanamam; güç kaybıyla başa çıkamayacağım. Beni sadece duyabiliyorsun ama buradayım."

Belki bir insan gözüyle görünmez olabilirdi ama Aleron Weldir'in varlığından haberdar olduğu için bir şey fark etti. İnsansı bir şekil her şeyi bulanıklaştırıyordu. Görüşünde sadece küçük bir değişiklik olmuştu ve belki de sadece bir Mavka gibi keskin bir göze sahip bir şey bunu fark edebilirdi.

Gideon kollarını indirdi ve geniş, panik dolu gözlerle Weldir'in sesinin nereden geldiğini aradı. "Neler oluyor?" Gideon endişeli, oflayıp puflayan nefeslerle sordu. "Kim var orada?"

"Unutmayacağını söylemiştin!" Aleron Weldir'i tersleyerek kırmızı kürelerini ona doğru çevirdi. Eliyle taptığı, titreyen yaratığı işaret etti. "Bunun olacağını bilseydim, emin olana kadar daha uzun süre beklerdim."

Weldir iç geçirmeden önce, "Evet, şey... hepimiz öngörü gücüne sahip olmayı dileriz," diye söylendi. "Dediğim gibi, Ingram'ın gelini anılarını korudu." Bulanık bir kolunu kaldırdı, sanki çenesini tutmuş gibiydi. "Ama sadece bir günü hatırlamak zorunda kaldı. Bu insan... Rüya halinden uyanalı bir aydan fazla oldu. Belki de çok uzun bir süreydi."

"İşte bu! Deliriyorum," diye kıkırdadı Gideon, eline bakmadan önce. "Bir İblis hiçbir şeyle konuşuyor ve hiçbir şey de ona cevap veriyor." Ondan gelen kahkaha tiz ve dengesizdi, sanki gerçekten aklını yitirmiş bir yaratık gibiydi. Sonra ellerinin ötesine baktı ve açıkta kalan kasıklarını kapatmadan önce ciyaktı. "Lanet olsun! Ben neden çıplağım? Kıyafetlerim nereye gitti?"

"Bu çok kötü," dedi Weldir. "Gerçekten hiçbir şey hatırlamıyor."

"Sen!" Gideon, Aleron'un kafatasını göstererek bağırdı. "Bana ne yaptın sen? Kız kardeşimi yemene engel oldum, sen de benimle uçup beni çınlıçiplak soydun öyle mi? Buraya nasıl geldim ben?"

"Seninle uçmak mı?" Aleron onlara bakmak için başını çevirdiğinde kanatları kıkırdadı. Sarktılar. "Seni öldüren İblis ben değilim."

Tanrım, Gideon'un onu bir İblis sanması bile... Yüreği sızladı. "Sanki. Şimdiye kadar gördüğüm tek kanatlı İblis sensin."

"Ben bir Mavka'yım!" Aleron ona kükredi, elleri sıkı yumruklar halinde kenetlenirken titremeye başladı. Aleron'un kendisi de İblisler tarafından yok edilmişti! Biri olarak adlandırılmak, biriyle kıyaslanmak... öylesine aşağılık bir şeydi ki saldırmak istedi. Yüzünü işaret etti. "İblislerin kafatası yoktur." Sonra Weldir'e döndü. "Bize ne diyorlar? Duskwalker'lar mı?"

Her nasılsa Gideon'un yüzündeki renk daha da solmuştu. Hasta görünüyordu ve kalbi sanki bayılmak üzereymiş gibi hızla çarpıyordu. Korku hissi daha da kötüleşti.

"A... Duskwalker mı?!" Bir elini havaya kaldırdı ve yenilgiyle gözlerini devirdi. "İşte bu kadar. Ben öldüm."

"Bu konuşma hiçbir yere varmayacak," dedi Weldir, bulanık formu yerde titreyen dehşet içindeki insana doğru ilerlerken. "Bir şey denememe izin verin. Belki hatırlamasını sağlayabilirim."

Sesin yaklaştığını fark eden Gideon'un irkilmiş ve donuk bakışları Weldir'in yaklaştığını görmeden etrafa savruldu. Boşluğun ruhunun hareket ederken hiç ses çıkarmaması da işe yaramadı.

Weldir insanının önünde çömeldi ve bir eliyle ona uzandı. Elini Gideon'un başının üstüne koymasına rağmen, Gideon bunu hissetmiyor gibiydi. Sonra Gideon dondu, ağzı sözsüzce açılıp kapanırken tüm vücudu kaskatı kesildi. Gözleri sadece beyazları görecek şekilde geriye döndüğünde, Aleron'un tüyleri bu doğal olmayan görüntüden nefretle kabardı.

Acı dolu bir *çığlık* attı.

Aleron, Gideon'unu geri getireceğini umarak bunu kabullenmeye çalıştı. Ciğerlerinin kapasitesinin çok ötesinde devam eden bu ses ne kadar uzun sürdüyse, kanatlarını o kadar çok dalgalandırdı.

Aleron bir insanın acı çekerken çıkardığı sese çok aşına olduğu için ürpererek, "Dur," dedi. Bu sesin kendi gelininden gelmesi... ona dayanılmaz geliyordu.

Gideon kasılmaya başlamadan önce havayı pençeledi.

"Dur dedim!" Aleron kükreyerek müdahale etmek için ileri atıldı. Hiçbir şeye pençe atmadı. "Ona zarar vermeyi kes!"

Weldir bir hırıltıyla onu bıraktı ve geri çekildi. Gideon yana doğru sarktığında Aleron diz çöktü ve başı yere değmeden onu yakaladı. Küçük erkeğin iri ellerinin arasında cansız bir şekilde yatması, artık çok zayıf olduğu için korkmaması, Aleron'un içini burktu.

Weldir bir tür lanet savurdu. "Onlara sahip. Anıları var - sadece onlara erişemiyor." "Neden?"

Aleron sızlandı.

"Bilmiyorum."

"Neden bilmiyorsun?!" Gideon'dan gelen kan kokusunu aldığında gözleri Weldir'e doğru bembeyaz parladı. Kan kokusu burun deliklerinden birine dolmuştu ama kokuyu alabildiği için başka yerlerden geldiğini de biliyordu.

Artık açlığın midesini ve zihnini kemirmesine neden olmuyor, bitmek bilmeyen açlığını doyumak için onu çılgına çevirmiyordu. Kendisine ait bu yeni parçayı sindirme şansı verilmemişti.

"Ben her şeyi bilen biri değilim!" Weldir bağırarak karşılık verdi. "Dediğim gibi, her şeyin yolunda gideceğini düşünmüştüm. Bugüne kadar bunu hiç yapmadım. Bırakın birinin seçtiği bir gelini, kendi çocuklarımdan birini bile hayata döndürmedim. Bu benim için yeni bir şey."

"O zaman... ben ne yapacağım?" Aleron baygın haldeki gelinine bakarak iniltiyle sordu.

Aleron erkeğin kahverengi saçlarını alnından sıyırdı ve tenindeki ter damlacıklarını fark etti. İnsanların sıcak olması gerekirken teni buz gibiydi - bunu bilecek kadar çok yemişti onlardan.

Weldir sessizce, "Hatırlamasına yardım et," dedi.

"Ya yapmazsa?" En kötüsünden korkuyordu. Sevgi dolu ve konuksever gelinini kaybetmekten korkuyordu. "O zaman ne yaparım?"

"Sana bir kez aşık oldu. Bunu tekrar yapmasını sağla."

Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. İlk seferinde nasıl yaptığını bile bilmiyordu.

İlk karşılaşmaları korku dolu olmamıştı. Ingram ve Emerie oradaydı, neredeyse... birbirlerine rehberlik ediyorlardı. Ingram Aleron'a çok şey öğretmişti ama onları tanıştıran, daha konuşmadan önce Gideon'un Mavka'ya karşı duyduğu endişeyi dindiren kişi Emerie'ydi.

Aleron tek başınaydı. Gideon'a bu konuda yardım edebilecek kadar insanlığa sahip olup olmadığını bilmiyordu.

Beni onu öldüren iblisle karıştırdı.

Aleron elini Gideon'un geçmişteki ölümünün ve bunun ne kadar korkunç olduğunun kanıtı olan yara izli karnının üzerine koydu. Bu acıyı biliyordu, defalarca yaşamıştı ama insanlar narin yaratıklardı.

Şimdi Gideon baygın yatıyordu ve korku kokusu dağılmıştı, onu boğan endişe bir nebze olsun gevşedi ve gelininin şimdiye kadar deneyimlediği en taze ve en güzel bahar gibi koktuğunu kabul etmesine izin verdi.

Hatırladığım kadarıyla mor bir çiçek gibi kokuyordu ve... paçuli. Gideon, Aleron'a Tenebris'te gösterdiği bitki gibi kokuyordu ve bubitkinin adını ona öğretenin kendi gelini olması kalbini kabarttı.

Kollarını ve kanatlarını Gideon'un etrafında kıvırdı, onu kucaklayarak sıcaklığını ve güvenliğini sağlamayı umuyordu. Kafatasını Gideon'un parlak saçlarına gömüp ürpererek bir nefes verdi.

Senin için deneyeceğim. Aleron onu daha sıkı sıktı. *Sen benim gelinimsin. Seni seviyorum ve sen de beni seçtin.*

Gideon onun için mükemmeldi. Eğlenceli, zeki, bağışlayıcı.

Karşılaştığı şey ne olursa olsun, önündeki engeller ne olursa olsun, Tenebris'te geçirdikleri zamanı düşünecekti. Açıklıkta, kucağında saklandıkları, güldükleri ve alay ettikleri o ana geri dönmeye kararlı olacaktı.

O benim. Buraya benimle gelmeyi o seçti.

Hatırlaması gereken şey buydu.

Gideon kısa, sık nefeslerle fındık ve sedir ağacının derin kokusunu içine çekti. Bu kokunun tanıdıklığı zihninde canlandı.

Bu ona çalışmayı bıraktığı ve tepeden tırnağı kesilmiş ağaç tozuna bulandığı, kıcıını bir ağaç kovuğunun üzerine koyduğu günleri hatırlattı.

ateşin etrafına düşmüş bir ağaç gövdesi. Fındık çorbası iş arkadaşlarının favorisiydi, bu yüzden özellikle kış aylarında her zaman sıcak bir tencerenin etrafında toplanırlardı.

Sıcaklık etrafını sarmıştı. Neredeyse çok sıcaktı ya da belki de bunun nedeni gözlerinin arkasında zonklayan baş ağrısıydı.

Sıcaktan zorlukla nefes alabiliyordu ama yine de ürperdi.

Bir şeye yakalanmış olmalıyım. Kahretsin, bu iyiye işaret değildi. İşten bir gün bile izin almaktan nefret ediyordu, çünkü bu maaşını kesiyordu ve kendi evini satın almak için para biriktiriyordu.

Burnunun ucunu çok yumuşak bir şey gıdıkladığında burnu iki yana doğru kıvrırdı. İlk başta bunun bir hapşırık ya da Beau'nun asi göğüs kılları olduğunu düşündü.

Erkek arkadaşı gibi kokmadığını düşünürsek, bu hiç mantıklı değildi. Ayrıca ona karşı yatıyormuş gibi de hissetmiyordu.

Burnu tekrar seğirdiğinde, belki de öğle yemeği sırasında sızıp kaldığını ve iş arkadaşlarından birinin kendisiyle dalga geçtiğini düşündü. Gideon'un fındık çorbasının kokusuyla öğleden sonra uykusuna yatıp aç rüyalar görmesi ve adamlardan birinin yüzüne bir yaprağı gıdıklayarak onu uyandırması ilk kez olmuyordu.

Gözlerini kırıştırarak açtı ve kendisini karşılayan karanlığa kaşlarını çatı. Hemen paniğe kapıldı. "Göremiyorum!"

Tam çalışıp çalışmadıklarını kontrol etmek için gözlerini kapatacakken, üzerinde bir ışık patladı. Ortaya çıkan şey neredeyse hiç uyanmamış olmayı dilemesine neden olacaktı.

Gideon ondan uzaklaşmak için İblis'in... durun, hayır, *Duskwalker'ın* göğsünü itti. Ani hareketlerinden ürken Duskwalker'ın nefesi kesildi ve onu bıraktı. Yere yığıldı ve omzu sert toprağa çarptığında tısladı.

Tamam, demek ki önceki korkunç bir rüya değilmiş!

Duskwalker'ın ona sarıldığı gerçeğiyle baş edemeyerek yüzünü buruşturdu ve çıplak kasıklarını örttü. Soğuk bir rüzgâr etrafını sararak ısınmış teninde ürpermelere neden oldu.

Geriye doğru kayarken çıplak kıkına keskin bir sopa saplansa da hiçbir şey onu o devasa kanatlara bakmaktan alıkoyamadı. Daha önce de böyle kanatlar görmüştü, Emerie'yi kurtarmak için savaşırken üzerinde vınlayıp çırpınıyorlardı. Kanatların sesi ve görüntüsü, sadece bir kez değil, iki kez karnına ve göğsüne çarpan derin bir acıyla sonsuza dek iç içe geçecekti.

Onlara bakmaya dayanamayarak bakışlarını başka yöne çevirdiğinde içinden bir ürperti geçti.

Bunun bir kabus, en derin korkularının acımasız bir şakası olduğunu düşünmüştü. Güvenli bir yere bırakılırken çığlık atan ve Gideon'un bayram kurbanı olarak onun yerini aldığı kız kardeşi için parlak zırhlı şövalye olduğu çarpık bir kahramanlık rüyası.

"Gideon," diye seslendi Duskwalker, ismine son derece dikkat ederek.

Bakışlarını gövdesini saran yara izlerini görmek için aşağıya çevirdiğinde buna odaklanamadı. Derin, keloid yara izleriyle kabarık ve beyazdılar, sanki yıllar önce derisine kazınmış gibiydiler.

Biri onu bir şekilde iyileştirdi mi?

Daha dün geceydi, şimdi gün ortası olduğunu düşünürsek. En azından kendine böyle söylüyordu. *Gerçekten birkaç gün baygın mı kaldım?*

O zaman onu kim kurtardı ve şimdi neredeler? Duskwalker kurtarıcısını onu yiyebilmek için mi öldürdü?

Tırnaklarını karnına geçirene kadar ellerinin korkudan titrediğini fark etmemişti. Kendini tamamen kaybolmuş hissettiğinde gözleri kıvrırdı ve derin bir şekilde eğildi.

Evden ne kadar uzakta olduğunu merak ederek etrafına bakındı.

Şimdiye kadar, Duskwalker ona zarar vermiyordu ve onunla konuşmuştu. Belki de ondan cevaplar alabilirdi.

"Ne oldu? Neredeyim ben?" Ve önündeki canavardan nasıl kaçabilirdi? Hangi yön onu Fishket'in koruyucu duvarlarının güvenliğine götürecekti?

"Perde'nin batısında'yız."

Gideon bunu duyunca irkildi ve sesinin derinliğini fark etti. Daha önce sohbet etmiş olsalar da, bu canavarın konuşabiliyor olması onu hâlâ ürkütüyordu.

Batı mı? Lanet olsun! O İblis beni ne kadar uzağa götürdü? Endişeyle bakışlarını önündeki kanatlara dikti. *Yoksa beni buraya getiren o muydu?*

Gideon'u umutsuz hissetmesini sağlamak için bilerek mi evinden ve ailesinden bu kadar uzağa götürmüştü?

Duskwalker'ın kafatasına bakmayı reddederek, "Ben neden çıplam?" diye sordu. Bunu rahatsız edici bulmuştu.

Şimdi düşününce, onunla birlikte uçup giden İblis'in kurt gibi bir ağzı vardı - ki bu ağzın üzerinde kesinlikle deri vardı.

Ne olursa olsun, doğduğu günden bu kadar çıplak olduğu için utançtan yüzü kızarmıştı. Hem de ormanda. Karşısında kimin ya da neyin olduğu önemli değildi. Kıkına bir taşın saplandığını bile hissedebiliyordu!

"Ruhun çıplak, yani cisimlendiğinde üzerinde hiçbir giysi yoktu." Duskwalker kocaman pençeli elini yere dayadı ve Gideon bacaklarını yukarı çekene kadar dizlerinin üzerinde yaklaştı. Durdu. "Yakınlarda bir kasaba var. Seni giydirebilmek için uyanmanı bekliyordum."

"Beni giydirmek mi?" Bu canavarın söylediği her şey, hızlı ve çılgın düşüncelerine daha fazla kafa karışıklığı ekledi. "Anlamıyorum. Beni yemeyecek misin? Senin türünün yaptığı şey bu: İnsanları öldürmek."

Duskwalker pürüzsüz pençelerinin arkasını kaval kemiğine sürttüğünde derisi ürperdi. Bacağını geri çekti. Sessizce ve biraz da hüznle, "Sana asla zarar vermem," dedi.

Buna güvenebilir miydi? Bakışlarını ona yöneltti ve hiçbir zaman gerçeği ya da yalanı göstermeyen derisiz yüz hatlarını değerlendirmeye çalıştı. Kıvrımlı, helezonik keçi boynuzlarına ve bir çift şeytan boynuzu gibi formunun üzerinde nasıl yükseldiklerine baktı. Kafatası bir yarasaninkine benziyordu, beyazdı ama yine de güneş ışığında altın rengi ipuçlarıyla parılıyordu.

Uzun kürkü ve tüyleri, kanatları ve kuşa benzeyen kuyruğunu içine çekerken geri kalanı bulanıklaştı. Yumuşak görünüyordu ama o kadar iriydi ki bir ayıya bakmak gibiydi. Pençeleri yardımcı olmuyordu ve kuşa benzeyen ayaklarına bakmak tuhaftı.

"Ben neden buradayım?" Gideon sızlandı.

Endişesi ve korkusu hâlâ yüksekti ve hiç azalmamıştı. Aslında, her nefes alışında daha da kötüleşiyor, gövdesi onunla birlikte kabarmaya başlıyordu.

"Çünkü sen benim gelinimsin. Sen hatırlamıyorsun ama biz öbür dünyada birbirimize bağlandık."

İçinden duyusuz bir kahkaha yükseldi ve sonunda ayağa kalkmaya cesaret etti. *Ne s a ç m a l ı y o r bu? Gelin mi? Öbür dünya mı?* Hiçbiri mantıklı gelmedi.

"Uzun zamandır hayatta değildin," diye devam etti diz çöktüğü yerde kalarak. "Boşluğun ruhu Weldir'e ait bir diyar olan Tenebris'teydin."

Gideon başını iki yana sallayarak geri çekildi. *Harika. Adam kafayı yemiş.*

"Kasaba ne tarafta demiştin?" Gideon rahat görünmeye çalışarak sordu, bu kaçık canavardan bir an önce uzaklaşmayı umuyordu.

Oradan bir şeyler bulabilirdi. Biri onu giydirip eline bir balta verse, Fishket'e dönmek için canla başla çalışırdı.

Gideon aniden yüzünü kapattı, çünkü korku yüzünü solgunlaştırmıştı. *Kahretsin. Beau çok endişelenmiş olmalıydı.* Beau tanıdığı en yumuşak kalpli, en şefkatli adamdı. Ortadan kaybolduğu için saçını başını yolmuştur, muhtemelen uzun sakalını da.

Duskwalker başını eğdi, kuru kemiklerin çıkardığı ses ondan geliyordu. Bu sinir bozucuydu ve Gideon'a İblislerin gölgelerden yaptığı alayları hatırlatıyordu.

Mavi gözbebekleri kararan Duskwalker'ın kafatası iki ağacın arasındaki bir yönü işaret etti. "İnsan kokusunu bu taraftan alıyorum."

"Bu taraftan mı?" diye sordu başparmağını oraya doğru uzatarak. Adam başını sallayınca Gideon ona iki parmakla selam verdi ve kafatası şeklindeki kafasını meraklı bir köpek gibi eğdi. "Güzel. Yardımın için teşekkürler ama bundan sonrasını ben hallederim."

Ona gerçekten zarar vermeyeceğine, hatta belki de her ne sebeple olursa olsun onu yanlışlıkla kurtaran kişi olduğuna inanmayı seçerek ormana doğru yürüdü. Arkasından gelen ağır, sinir bozucu çıtırtılar onu irkiltti.

Takip etmeyeceğini umuyordu.

"Nereye gidiyorsun?"

"Kasabaya tabii ki." Arkasına bakarken adamın ne kadar iri olduğunu fark edince dudakları aşağı doğru büküldü. Gideon'un bir buçuk metrelik boyundan bir buçuk metre daha uzun olan adam, tehditkâr bir duvar gibiydi. "Kaba olmak istemem ama kutsal olan her şey aşkına, beni takip etme."

"Biz ayrılamayız. Biz birbirimize bağlıyız, bu yüzden bana geri döneceksin." Gideon yanıt vermeyince, Duskwalker ekledi: "Konuşmalıyız."

Git konuşacak bir ağaç bul. Ondan daha anlayışlı olur.

Gideon durmayınca, yumuşak bir hırıltı vücudundaki tüm tüyleri diken diken etti. "Seni bırakmayacağım. Sen benimsin ve seni korumalıyım."

"Korunmaya ihtiyacım yok," diye mırıldandı Gideon.

Beni korumak mı istiyor? Mükemmel. Bu, şimdilik ona zarar vermeyeceği anlamına geliyordu. Gideon dev canavar midesinin sonunda homurdanmaya başlayacağından emindi ve hızla kaçmazsa bir sonraki yemeği o olacaktı.

Şu anda, Gideon'u bir arada tutan tek şey, onu her daim yaşayan bokunu kaybetmekten alıkoyan tek şey, derinden strese girdiğinde hareket etme arzusuuydu. Yürümeye ve çözüm anlamına gelen bir yöne doğru gitmeye ihtiyacı vardı.

Endişesi geçmeyecekti, bu yüzden eve dönene kadar sırtacak ve katlanacaktı.

Pençeli bir el dirseğine dolandı ve kolunda tiksindirici bir ürperti yarattı. Ondan uzaklaştı ve Duskwalker'a döndü.

"Lütfen..." diye yalvardı, onu kızdırmamak için nazik olmaya çalışıyordu. "Lütfen, bana dokunma."

Çıplaktı ve bunun neden ve ne anlama gelebileceğinden emin değildi. Vücudunu zihinsel olarak kontrol etmişti ve ne kadar uzun süre baygın kaldıysa da başına korkunç bir şey gelmediğini kesinlikle biliyordu.

Ayrıca ona güvenmiyordu.

"Gideon." Duskwalker'ın sesi sertti. "Konuş benimle."

Sadece başını salladı ve kasabaya doğru devam etmek için döndü. *Beni yalnız bırak.*

Aynı büyük, sıcak el tekrar koluna dolandı ama bu sefer hafifçe geri çekti. İçgüdüleri aptalca, aptalca, düşüncesizce onu ele geçirdi. *Bana dokunma dedim!* Adam dönüp kapalı yumruğunu kaldırırken ve tüm gücüyle yüzüne vururken zihni çılgılık attı.

Duskwalker'ın kafası yana doğru dönmek yerine, Gideon'un parmak eklemlerinin arkasından ön koluna doğru acı fişkırırken bir çatırtı duyuldu. Yaralı elini kucaklarken acı dolu bir feryat koptu.

"Lanet olsun!" diye tısladı, gözleri yaşarırken yere yığıldı. "Kafatasın neyden yapılmış, *demirden mi?*"

Vuruşunun arkasındaki güç ve şu anda içinde bulunduğu acı göz önüne alındığında, ya bir yerini kırmış ya da en azından çatlatmıştı

o.

Muhtemelen misilleme için tetikte olmalıydı ama hiçbir şey gelmedi. Kafatasına baktığında mavi küreler parlıyordu. ona eskisinden daha karanlık bakıyordu.

"Bana vurdun," diye inledi burnunun yan tarafını avuçlayarak. Sonra kafatası aşağı doğru eğilirken gözbebekleri beyaza dönüştü. "*Yaralanmışsın!*"

Sanki Gideon'un sağlığını kontrol etmek istiyormuş gibi ileri atıldı. Duskwalker yaralı elini kavradığında keskin bir nefes aldı ve ikisi de şaşkınlıkla birbirlerinden uzaklaştı.

"Benden ne halt istiyorsun?!" Gideon öfkeyle bağırdı, sabrı tükenmişti, çektiği acı onu daha da aptallaştırmıştı.

Duskwalker şaşkınlıkla geri çekildi. "Beni yemeyeceksen rahat bırak!"

Kırmızı, maviye dönmekten önce parladı. Pençeli elleri bir sıkılıp bir çözülürken, kürkü ve tüyleri dalga dalga kabararak onu daha tehditkâr bir görünüme büründürdü.

"Sen benim gelinimsin," dedi tekrar, sanki bu Gideon için *bir* anlam ifade ediyormuş gibi. "Buraya benimle gelmeyi, benimle birlikte olmayı sen istedin ve bunu yaparak seni hayata döndürdük."

"Senin kim olduğunu bilmiyorum! Bugünden önce seni hiç görmedim."

"Çünkü unuttun!" diye tersledi, sonra gövdesini sıvazladı. "Ben Aleron."

Siktir git, ahbap.

"Dinle... Aleron'du, değil mi?" Gideon iç çekerek ve yüzünü buruşturarak, gözlerini kısarak konuştu. "Her ne olduğunu düşünüyorsan, olmadı. Sen bir yabancısın ve bir Duskwalker'la arkadaş olacağımdan şüpheliyim."

"Ingram ve Emerie öbür dünyaya geldiklerinde tanıştık, Gideon."

Bu, Gideon'un başını geriye atmasına ve kaşlarının çatılmasına neden oldu. "Emerie, kız kardeşim mi?"

"Evet, Emerie," diye hızla mırıldandı Aleron, sesi giderek hafifliyordu - neredeyse hevesli. "O bir dişi, parlak kırmızı saçları ve yüzünde noktalar var."

Gözleri yana kaydı. *Bu çok inandırıcı. Kulağa* Emerie gibi geliyordu. "Ayrıca yüzünde de yara izleri var."

Gideon kaskatı kesildi. "Kesinlikle tanımıyor." Yine de, adını bilseydi tanışmış olabileceklerini inkâr etmek zordu.

Aleron kafatasını avuçladı. "Küçük insan... sen öleli sekiz yıl oldu. O yanımdayken bunu açıklamak daha kolaydı ama çok uzun zaman oldu."

Buz gibi bir korku omurgasından aşağı süzüldü. Yaralı elinin tersini karnına bastırarak döndü ve bir ayağını diğerinin önüne koydu. Sallanan aletini şimdilik görmezden geldi.

Hayır. Kesinlikle hayır. Aleron'un az önce söylediklerine inanmayı reddetti. Daha dün gece ya da birkaç gün önce falan kaçırılmıştı. Sekiz yıl olmamıştı. İmkânsızdı.

Çünkü... o kadar uzun zaman önce olduğunu kabul ederse, hayatı *sona ermişti*. Arkadaşları, ailesi, erkek arkadaşı, işi, her şey gitmişti. Bunu kabul edemezdi ve etmeyecekti de.

Bu hayalperest canavar gidip başka bir yerde saçmalayabilirdi. Gideon evine gidiyordu, çünkü evi hâlâ vardı, tıpkı kendisinin hâlâ var olduğu gibi.

Hayattaydı, serin ve temiz havayı soluyor, benekli güneş ışığı tenini ısıtıyordu. Etrafındaki dünya gerçikti.

Çıplak ayaklarının altını kesen sivri kayalara ve sopalara aldırmadan hışımla ilerlerken, Aleron onu takip etmeye devam etti.

İri yarı varlık büyük bir toplantıyı ve ardından bir yolculuğu anlatmaya çalışırken Gideon'a bir an bile huzur verilmedi.

Tenebris adında bir öbür dünyada uyanmamıştı. Görünüşe göre kuzgun kafatasına ve kısa, yukarı doğru çıkık boynuzlara ve vücudunun üzerinde pullara sahip olan Ingram adındaki bu sözde 'akraba' ile tanışmamıştı.

Aleron ona Emerie'nin bir İblis Avcısı olduğunu söylediğinde alaycı bir kahkaha attı. *O kız evde bir kemirgen ya da hamamböceği olduğunda korkudan neredeyse altına işeyecekti*. Onun İblis avcısı bir baş belası olması fikri o kadar çılgıncaydı ki komikti.

Ve Aleron'un onu Ingram ve kolayca korkutulabilen küçük kız kardeşinin sihirli bir şekilde gün batımına doğru birlikte atladıklarına ikna etmeye çalışması daha da komikti. Özellikle de bunu yapmak için ölmüş olması gerektiğinden ve onu evde ailesinin yanında bulacağını umduğundan.

Dünyada bir canavarla birlikte değildi. *Emerie bir Duskwalker'a mı aşık? Pfft.* Bu kulağa Gideon kadar doğru geliyordu.

Görünüşe göre bu kişinin yoldaşydı; bu nedenle tamamen yanlıştı.

Hepsi bir hayaldi, bir yalandı.

Hayatı sona ermemiştı.

Sekiz yıl olmamıştı.

Aleron onun kolunu tekrar tutarak, "Lütfen bekleyin," diye yalvardı.

"Dokunma bana!" Gideon bağırarak kolunu büktü ve ondan uzaklaştırdı. Bunu daha kaç kere söylemesi gerekiyordu?

Küçük bir çayırın hemen karşısında, sanki bir kurtuluş sütunuymuş gibi duran kasabaya baktı. "O insan kasabasına gidiyorum. Etrafta çıplak dolaşmamak için üzerime bir şeyler alacağım ve buraya geri dönmeyeceğim, bu yüzden gitseniz iyi olur."

Kapılara çıplak yaklaşmak zorunda kalması aşağılayıcı olacaktı ama buna katlanacaktı. Tüm bunlardan kaçabileceği anlamına geliyorsa, alay edilmeye dayanabilirdi. Aleron'dan kaçacaktı.

"Bir gün içinde benim yanıma döneceksin."

"Bu bir tehdit mi?" Gideon burnunu öfkeyle kırıştırarak alay etti. "Ne yani? Buraya geri dönmezsem, sırf bana ulaşmak için içeri girip orayı koruyan bütün askerleri öldürecek misin?"

Ne iş ama! Aleron onun yanında kalmak için rızasını alamadı, bu yüzden onun yerine bir grup masum insanı mı öldürecekti?

"Hayır," diye cevap verdi Aleron alçak bir sesle... hüznle mi? Başı öne eğildi, omuzları ve kanatları sarktı.

"Göreceksin. Gördüğünde, seni bekliyor olacağım."

"Evet, her neyse." Duygusal bir Duskwalker onun sorunu değildi.

Gideon uzaklaşırken sağlam elini salladı.

Eninde sonunda anlayacak ve gidecek.

Gideon, kıymetli damak tadına saldırma şerefsizliğine uğradığı en kötü bira bahanesiyle üzüntülerini boğarken, ağrıyan baş ağrısını emziriyordu.

Hayatında pek çok utanç verici an yaşamıştı ama sadece bir pantolon için bir kasabada eğlenceli bir gösteri gibi dolaştırılmak belki de bok listesinin en başında yer alıyordu. Daha kötü olmamasının, aşağılanmasının çok uzun sürmemesinin tek nedeni, üst düzey yetkililerin araya girmesiydi.

Haklı olarak astlarına çok kızmışlardı.

Askerler Gidyon'a eziyet etmekle kalmamış, bu sahne sokaktaki her erkek ve kadının gözlerini yakmıştı.

Neyse ki aletini kavradığı sırada görüş alanında hiçbir çocuk yoktu.

Bundan sonra kendisine hemen giysiler, ayakkabılar ve hatta özür olarak küçük bir kese para verildi. Askerlerden bazıları ona acımış, çıplak kıcıyla alay ettikten sonra ona zavallı bir ahmak demiş ve hatta kendi paralarından bir miktar teklif etmişlerdi. Elbette o da kabul etti.

İşte burada, yıkık dökük, küflü bir meyhanede, parasını içkiye harcıyordu.

Muhtemelen onu saklıyor olmalıydı ama o anda bir içkiye her şeyden çok ihtiyacı vardı.

Pis sıvının içinde kendi yıpranmış, yorgun yüzüne bakarken, Duskwalker'ı düşünmeden edemiyordu. Aynı zamanda geri dönmek için yanıp tutuştuğu hayatını da düşünmeden edemiyordu.

Bir acı darbesi tüm yüzüne yayıldığında irkildi ve yaralı elinin topuğuyla başının yan tarafını ovuşturdu. Uyandığından beri sanki biri kafatasına bir tokmak indirmiş gibi hissediyordu.

Bok gibi hissediyorum. O da öyle görünüyordu. *Keşke şu ozan zavallı arpi parçalamayı bıraksa.* Her akortsuz, tiz nota sol kulak zarını patlatıyordu.

En azından ona verdikleri siyah deri pantolon temizdi ve verdikleri beyaz tuniğin üzerinde firfır yoktu. Kahverengi çizmeleri biraz yıpranmıştı ama bugünlerde yeni bir çizme bulmak çok zordu.

Yine de bir ceket tercih ederdim, diye düşündü sıvı cehennemi dudaklarına

götürürken. En azından şömine odayı sıcak tutuyordu.

Neyse ki kimse onu rahatsız etmeye gelmedi, çünkü pek de sosyal bir ruh halinde değildi. Gece ilerledikçe sonunda inledi ve alnını yapışkan çubuğa dayadı.

Biri başının tepesine vurdu. "Hey, sen. Burada uyumak yok. Geceleri bile kapılarımı açık tutuyorum, ama bu kasabanın zavallı uykusuzları için."

"Kusura bakma dostum," diye homurdandı Gideon, başının ne kadar döndüğünü fark ederek. "Gidecek başka bir yerim yok, bu yüzden uyanık kalmaya çalışacağım ve yarın kalacak bir yer bulacağım."

"Sana iyi şanslar." Siyah saçlı adam homurdanarak kahverengi gözlerini ona dikti. "Gecekondu mahallelerindeki diğer insanlarla birlikte boş bir ev için çırpınacaksın. Şu anda yaşanabilir konut sıkıntısı çekiyoruz."

Dudakları yaltaklanarak büküldü. "İnsanları geceleri sokaklarda uyumaya zorlamıyorsunuz, değil mi?"

"Hayır. Etrafta bu kadar İblis dolaşırken bu insanlık dışı olur." Zayıf adam daha sonra kalan alkol kalıntılarını temizlemek için kupaların içini temizlemeye başladı. "Bir barınak var ama aşırı dolu. Muhtemelen yerde uyuyacaksınız."

Gideon ciddi bir iç çekişle omuz silkti. "Ben güçlü bir delikanlıyım. Bana bir battaniye verin, toprakta uyurum. Başımı yastığa koyabildiğim sürece umurumda değil."

Barmen kıkırdadı. "Sende ruh var. Bugünlerde bunu pek göremezsiniz."

Evet, elden bir şey gelmediğinde Gideon şikâyet etmeyecekti. Çok geçmeden Fishket'e geri dönecekti.

Orada rahatça dinlenebilirdi, ya kendi yatağında ya da Beau'nunkinde - hangisi olduğu önemli değildi.

Çabuk dönsem iyi olacak. Gideon'un hayatta olup olmadığını bilmesi bile, Beau'nun onu uzun süre bekleyeceğini biliyordu. Birkaç hafta, birkaç ay, hatta belki bir yıl. Kesinlikle yıkılmış olacaktı ama iri yarı adamın rahatlayacağını, muhtemelen ağlayacağını ve onu en büyük kucağına çekeceğini biliyordu.

Gideon o harika anı bekleyecekti.

"Bir tane daha?" diye sordu barmen boş bardağını alırken. "Tadı bok

gibi olmayan bir şeyiniz var mı?"

Gideon'a özür dileyen bir yüz ifadesi takındı. "Pek sayılmaz. Kısa girdiğimizden beri tedarik oldukça kötü."

Kulakları seğirdi. "Kış mı?" Dik oturdu ve elini barın üzerinde sabitledi. *Kahretsin... Gerçekten beş ay oldu mu?!*

"Bugünün tarihi ne?"

"Mayıs'ın yirmi dokuzu," diye yanıtladı adam şaşkın bir ifadeyle. "Zamanın nasıl geçtiğini anlamadın, değil mi?"

Alnını avucunun içine yerleştirdi, elini yanaklarındaki ve çenesindeki kirli sakalların arasından yüzüne doğru sürükledi.

"Evet, bunu söyleyebilirsin."

Beş ay mı? Gideon inanamayarak yüzünü yana çevirdi. *Uyuyor muydum? Yaralarım tamamen iyileşti.*

Eğer beş ayı gerçekten unuttuysa, bu süre zarfında Duskwalker'la tanışmış olma ihtimali vardı. Gerçekten arkadaş olduklarından şüpheliydi. Ya birbirlerini bir tür çıkar için kullanıyorlardı - Gideon'un muhtemelen tehlikeli dünyayı gezerken yardımı ihtiyacı vardı ve Aleron... şey, ondan ne isteyebileceğini bilmiyordu.

Çıplak uyandım.

Hayır! Hayır! Gideon belki de böyle bir nedenle bedeninden vazgeçmiş olabileceğini kabul etmeyi reddetti. Bunu asla yapmazdı ve bu düşünce bile onu tiksintiyle ürpertiyordu. Canavar yüzünden değil ama partnerinin türü ne olursa olsun böylesine acınası bir nedenle seks yapmak.

Tanrım, artık bilmiyorum.

Bu gerçeklikte geçen her dakika sadece daha fazla soru, daha fazla kafa karışıklığı getiriyordu. Bir insan bu kadar uzun bir süreyi nasıl unutabilirdi? Travma... belki? Yakınlarda kaçabileceği bir kasaba olduğunu öğrenene kadar zihinsel olarak bununla başa çıkmak için her şeyi bastırdı mı?

Anlayabildiği kadarıyla, migreni patlamasına rağmen kafasında bir yara yoktu. Yine de... eğer yeterince sert vurduysa, eski bir beyin sarsıntısından dolayı hafıza kaybı yaşayabilirdi. *Kafatasım gayet iyi.*

Keşke aynı şeyi eli için de söyleyebilseydi. Sağ elinin orta ve yüzük parmakları o kadar şişmiş ve kararmıştı ki bir yerini kırdığını biliyordu. Parmaklarını germeye ya da hareket ettirmeye çalışmak bile acı veriyordu.

Nedenini bilmiyordu ama... ensesinde bir suçluluk duygusu vardı. Küçük bir parçası, Duskwalker'a vurduğu için acı çekmeyi hak ettiğini düşünüyordu.

Düşünceli bir şekilde kulağının arkasını ovuşturarak nedenini anlamaya çalıştı.

Aleron onun için bir yabancıydı; tanımadığı biriyle neden ilgilensin ki? Hiç kimse kendi rızası olmadan elle tutulmaktan ya da tutulmaktan hoşlanmaz, bu yüzden eylemleri haksız değildi. Ayrıca, bir canavar olduğu gerçeğiyle birlikte, genellikle kendi türünü yiyen bir şeye karşı kendini savunuyordu.

Etobur bir canavar. İnsan yiyen bir kabus.

Yine de neden bu kadar üzgün görünüyor? Tam taze bira bardağını dudaklarına götürürken durakladı. *Bu düşünce de nereden çıkmıştı? Yüzünde bir kafatası var... Bir kafatası üzgün görünemez.*

Belki de gözbebeklerinin mavi rengiydi. Ama bu rengin ne anlama geldiğini bilmiyordu, değil mi? Yine de onları kederli olarak düşünmekten kendini alamıyordu.

Evet, ben de depresyundayım. Kalp atışlarının her birinde korkunç bir yanma hissi yayılıyor, damarlarına hüznü kanıyordu. Ağlamak mı yoksa bir şeyi -tercihen canlı olmayan bir şeyi- yumruklamak mı istediğini bilmiyordu.

Kendine acıyan Gideon, gün nihayet ağardığında öfke, keder ve kendinden nefret eden bir varlık haline gelmişti.

Etrafa iş soruyor, her tezgâhtan bir sonuç alamıyordu. Kendi aptallığı yüzünden, yaralı eli nedeniyle yoğun emek gerektiren işleri sormaktan kaçınmıştı. Ne yazık ki bütün kolay işler kapılmıştı.

Dağınık parmak eklemelerine bakarak iç geçirdi. *Muhtemelen bunu tedavi ettirmeliyim.* Bir doktor bulmak yerine, önceki gün pislik yapan gardiyanlardan birine yaklaştı.

"Beni kereste fabrikasına ya da oduncu loncasına yönlendirebilir misiniz?" Gideon sordu.

Kadın ona güldü, yanındaki asker de öyle. "Ormandan yeni geldin ve şimdi oraya geri mi dönmek istiyorsun? Ölmek falan mı istiyorsun?"

Sinirli bir şekilde parmaklarını saçlarında gezdirerek onları geriye doğru taradı. "İşe ihtiyacım var ve ben bu işte iyiyim. Eskiden kasabamda ağaç keserdim."

"O elinle," dedi zırlı adam homurdanarak, "baltayı bırak, kuş tüyü tuttuğun için bile şanslısın. Sadece bir yük olursun. Buralarda çok fazla İblis var. Doğum günü kıyafetinle buraya canlı gelebildiğine bile şaşırdık."

Utançtan kızaramayacak kadar yorgun olduğu için tek yapabildiği zihinsel bir inleme oldu.

"Bakın, yapmak istediğim son şey oraya geri dönmek." Diğer şeylerin yanı sıra, Duskwalker'ın onu bekliyor olmasından endişeleniyordu. "Ama eve dönmek istiyorsam bozuk paraya ihtiyacım var. Sadece sol elimi kullanabilirim."

Zırlı kadın başıyla kaskını bir ilan panosuna doğru salladı. "Eğer gerçekten çalışmak istiyorsanız, panoyu kontrol edin. Kimsenin yapmak istemediği bir sürü eski iş var. Kirli işleri almaya istekliysen hızlıca iyi para kazanabilirsin."

Her ne kadar kaba ve kanlı bir bezle gizlenmiş olsa da, parmak eklemlerindeki makul büyüklükteki kesik enfeksiyon kapabilirdi. "Bok küremekten kurtulmayı umuyordum," diye homurdandı Gideon, onlara dönerek.

İnatçı ve kararlı bir şekilde kurula yaklaştı. Yapabileceği pek bir şey yoktu. Taş işçiliği ya da demircilik gibi ustalık gerektiren herhangi bir şey onun yeteneklerinin dışındaydı. Sağlıklı bir bireyin gücünü gerektiren herhangi bir şey de, düzgün bir yumruk bile yapamadığı düşünüldüğünde, dışlanmıştı.

Düşünceli bir mırıldanmayla bir iş çağrısı aldı. "Bitki toplayıcısı mı?"

Kulağa masumca geldiği için yanakları buruşsa da gerçeği biliyordu. Bu kişi kasaba duvarlarının çok dışına ve gölgeli ormanın derinliklerine gitmek zorunda kalacaktı. İlanın en eskilerden biri olmasına şaşmamalı.

En altta 'bir hafta içinde yenmesi muhtemeldir' şeklinde ince bir yazı olmalıdır.

İğnelenmiş parşömen parçaları arasında aranan suçluların yüzleri vardı. Bir isim dikkatini çekene kadar sadece göz gezdirdi.

Bitki toplayıcı ilanını bıraktı ve üzerinde İblis Avcısı amblemi bulunan aranan suçlu parşömenini yırttı.

En üstteki 'Emerie' ismini ve biraz tanıdık gelen yüzü -daha doğrusu yarısını- okurken elleri titredi. Titreyen eliyle ağzını kapattı, yaşadığı şok onu parşömeni yaralı eliyle buruşturacak kadar uyuşturmuştu.

"Hayır," diye fısıldadı. "Bu doğru olamaz." Ama bunu görmezden gelmek zordu.

Çizilen kadın Emerie'nin burnuna, dudaklarına, çillerine ve hatta dalgalı saçlarına sahipti. Doğu bölgesinden, Zagros Kalesi'nden gelmişti ve Aleron'un bir gün önceki saçmalıkları nedeniyle bu durum akla gelmişti.

Kağıdı kapattığı gibi muhafızların yanına geri döndü.

Tam içlerinden birinin omzunu tutacakken, içlerinden birine saldırmakla suçlanma ihtimalini düşünmeden önce duraksadı.

"Hangi yıldayız?" diye sordu.

Birbirlerine kasklarının arkasından ihtiyatlı bir bakış attılar.

"Gerçekten tuhafsin, bunu biliyor muydun?" diye alay etti adam. "Hangi yılda olduğumuzu nasıl bilmezsin?" "Buraya nasıl geldiğini hatırlayamadığını söylemişti," diye cevap verdi kadın.

"Hangi yıldayız?!" Gideon bağırdı. "Dalga geçmeyi bırak ve şu lanet soruya cevap ver."

"İki bin yirmi üç." Adam bir adım öne çıktı. "Bakın, sizi bir doktora götürmemiz gerekiyor mu? Pek iyi görünmüyorsunuz ve eğer hastalığınız bulaşıcıysa, o zaman..."

Adamın bundan sonra söylediği her şey duyulamaz hale geldi. Sanki biri kulaklarına pamuk tıkamış gibi hissediyordu, başı sanki bütün kan oraya hücum etmiş gibi çarpıyor ve zonkluyordu.

Mide bulantısı onu solgunlaştırırken saç çizgisini ter kapladı.

Yalan söylemiyordu. Boğazından yükselen boğuk, sessiz hıçkırığı bastırmak için elini ağzına götürdüğünde, biri kolunu tuttu. Sersemlemiş bedenini bir at gibi dolaştırdılar ve ayakları onu takip ederken kendi kendine hareket etti. *Aleron doğruyu söylüyordu. Gerçekten de sekiz yıl oldu.*

Gözlerinden yaşlar süzüldü ve ne onları tutmayı ne de yanaklarını boyadıklarını görmeyi umursadı.

Gerçekten bir İblis Avcısı oldu. Gerçekten yüzünün yarısını kaybetti. Peki ya ailemiz? Gözyaşları gittikçe hızlandı ve sessizce döküldü. Sekiz yıl. Beau'ya, köpeğime, arkadaşlarıma ne oldu? İçlerinde hayatta olan var mı, yoksa bir tek ben mi...

Olmasından korktuğu her şey oldu.

Dizlerinin bağı çözüldü ve iki asker onun acınası halini gidecekleri yere kadar taşımak zorunda kaldı. Bir insan tüm bunları öğrendikten sonra nasıl ayakta durabilirdi? Bir insan bununla nasıl başa çıkabilirdi?

Ben öldüm. O gece gerçekten yenildim.

Çok geçmeden, ağır ilaç ve temizlik alkolü kokan bir odada oturuyordu. Birisi kontrol etmek için elini tuttu, ancak düşünceleri odak noktasını ele geçirdiğinden görüşü bulanıklaşmıştı. Onların boğuk soruları kendi soruları arasında kaybolmuştu.

Hepsi beni unuttu mu? Dünya sanki o hiç var olmamış gibi yoluna devam mı etti?

Muhtemelen insan beyninin kendi ölümüyle gerçekten başa çıkamamasından kaynaklanıyordu, ancak bir parçası

dünya sadece... duracaktı. Sonunda dünyayı terk ettiğinde, her şey de yok olacaktı.

Bu kadar uzun bir aradan sonra geri dönmeyi aklına bile getiremiyordu.

O zaman kaç yaşındayım? Yirmi üç yaşındaydı... bu hâlâ öyle olduğu anlamına mı geliyordu? Şimdi yirmi yedi yaşında olacaktı. Artık onun küçük kız kardeşi değil, ablası olacaktı.

Zavallı Emerie. Bana söylediği son şey sikilmektir. Onun hayatını kurtarmadan hemen önce. Bunca yıldır bunun onu nasıl yiyip bitirdiğini hayal bile edemiyordu. Loncaya benden intikam almak için mi katılmıştı? Bu onun kalbini paramparça etti.

Hayatı onun uğruna heba olacaktı. Gerçek mutluluk, aşkı bulmak ve bir aile kurmak için hiçbir şansı olmayacaktı. Loncaya katılmak tüm bunları geride bırakmak demektir.

Onun hayatını mahvettim.

Kendi kaybının sebebi o olmuştu. Onu asla suçlayamazdı, buna asla cesaret edemezdi. *Çok üzgünüm, Beau.*

Yere oturan Aleron, avucunun kaba kıvrımında duran gelininin minik ruhuna baktı. Yanlış bir şey yapma ihtimaline karşı ona uzanmakta tereddüt etmesine rağmen, Gideon'un yokluğunda ona bakma arzusunu inkâr edememişti.

Onu ilk tuttuğunda kalbi kabarmış, ayağa kalkıp ona bakar gibi olduğunda gözbebekleri parlak pembe bir renk almıştı. *Tıpkı ona benziyordu.* Fiziğinden, sanki biri yalamış da yerinden oynatmış gibi kıvrılan saçlarından, gülümsediğindeki gamzelerinden, komik ve kendinden emin duruşuna kadar.

Ön parmaklarının arkasıyla onu gıdıklamış ve sessizce kıkırdamasını sağlamıştı. Kafatasına bakmak için avucunun içine oturduğunda bile bu kadar hareketli ve uyanık olması onu şaşırtmıştı.

En azından ruhu benimle olmak istiyor.

Bunun Gideon'unu tamamen kaybetmediği anlamına geldiğini umuyordu.

Ancak gün bitip gece çöktüğünde ve güneş sonunda bir kez daha parladığında, ondan yankılanan inilti sık ormanın içinde yankılandı.

Gideon'un parlak ve tamamen yanan ruhu, kömür gibi görünene kadar yavaş yavaş soldu. Sadece başı hâlâ alev alev yanarken, büyük kısmı söndü. Dizlerinin üzerine çöktü ve sanki... *güçsüzmüş* gibi uzandı. Ne kadar dürtmeye çalışsa da onu hayata döndüremedi.

Ruhunun dönüşümüyle, insanına bir şey olduğunu biliyordu - bunu biliyordu. Aleron ayağa kalkıp isimsiz kasabaya doğru fırlamak istedi. Gideon'a gitmeyi her şeyden çok istiyordu.

İçgüdüleri bunu talep ediyor, düşüncelerinin kafesini vahşi bir canavar gibi titretiyordu. Çılgınca, kaçmak için hırıliyordu.

Aleron yapamazdı. İnsanlar ona saldıracaklardı ve eğer kendisine zarar verilirse ya da Gideon'un yaralandığını görürse öfkesine yenik düşeceğinden endişeleniyordu.

Sabrı kazandı ve Gideon sonunda şeffaf bir Hayalet olarak ayaklarının hemen ötesinde cisimlendi. Artık onun yanında olduğuna göre, Aleron ruhunu ait olduğu yere, boynuzlarının güvenliğinin arasına yerleştirdi. Ancak serbestçe süzülürken, bağlayıcı ipleri ona ve boynuzlarına bağlandığında, gitmesine izin verdi.

Kıpırdamadan Gideon'un uyanmasını bekledi, ihtiyaç duyması halinde ona yer açtı.

Bunu hemen yapmadı.

Fiziksel olarak dönüp gözlerini açtığında bile, göz kapakları titriyordu, bakışları sersemlemiş ve kayıtsızdı. O gürültülü, şamatacı ve heyecanlı erkek kaybolmuştu. Onun yerine, ruhu gibi cansız yatıyordu. Sonunda doğrulduğunda, bacakları önünde dimdik dururken yere baktı. Ellerin arkası yerde, aralarında duran Aleron, yaralı olanın artık iyileşmiş olduğunu fark etti.

Gelininin görünüşü ve bunun göğsünde yarattığı soğuk acıyla baş edemeyerek tereddütle elini uzattı.

Pençelerinin arkasını serin yanağına değdirdi. Adam irkilmedi ya da dokunuşun farkına bile varmadı.

Ama sessiz bir fısıltıyla, "Haklıymışsın. Sekiz yıl oldu."

Bu durumda olmasının sebebi bu mu? Aradan bu kadar uzun zaman geçmesi Gideon için bu kadar üzücü müydü?

"Bütün hayatım gitti," diye devam etti. "Emerie orada olmazsa evde beni bekleyen kimse olmayacak. Evlat edindiğim ailem muhtemelen ölmüştür, çünkü yaşlılardı. Erkek arkadaşım muhtemelen hayatına devam etmiştir - tabii aptalca bir şey yapmadıysa. Köpeğim de muhtemelen artık hayatta değil. Benim için geriye hiçbir şey kalmadı."

Söylediklerinin çoğunu Aleron anlamadı. Ayrıca bütün bunları bilmediği de ortaya çıktı. Gideon, Aleron sorsa bile geçmişle ilgili pek bir şey paylaşmamayı tercih etmişti. Bunun nedeni paylaşmamak mıydı, yoksa acısı konusunda ona güvenmemiş olması mıydı?

Aleron kendi göğsünü avuçlayarak, "Ama hâlâ Emerie ve ben varız," dedi. "O benim akrabalarımınla birlikte ve hepimiz bir arada olabiliriz."

Aleron hangisinin daha çok canını yaktığını bilmiyordu; onun akıldan çıkmayacak kadar solgun ve boş yüzü mü, yoksa yavaşça kırışan gözlerinden düşen yaşlar mı?

Tanıdığı canlı insan neredeydi?

"Emerie'ye gitmek istemiyorum. Onun kendi hayatı var - benim artık parçası olmadığım bir hayat. O muhtemelen çok değişti, bense hâlâ öldüğüm ve onu geride bıraktığım günkü kişiyim." Sonra, sesi kısık ve boğuk bir şekilde fısıldadı: "Daha iyi bir ağabey olmalıydım. Onu güvende tutmak için daha fazlasını yapmalıydım."

"Bu senin hatan değil," diye güvence verdi Aleron, başını kaldırması için elinin tersiyle Gideon'un alnını hafifçe dürttü. Bu işe yaramayınca, işaret parmağının ön boğumunu Gideon'un çenesinin altına yerleştirerek zorla kaldırdı. Yeşil gözleri ona dikilmiş olsa da, onu gerçekten görmediği belliydi.

"Nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum." Keşke bilseydi. Aleron onun Emerie için yaptığı özverili fedakârlığı bildiği halde, Gideon'un kendi ölümü için kendini suçlamasından hoşlanmamıştı.

Böylesine asil bir davranış için kendini kötü hissetmemeliydi. "Beni neden kendinle birlikte hayata döndürdün?" "Çünkü ben... seni seviyorum."

Gideon'un göz kapakları hafifçe aralanarak canlandı. Yine de bakışlarının kafatasına odaklanışındaki tedirginlik Aleron'un omurgasında bir ürperti yarattı.

Erkek, hiçbir uyarıda bulunmadan ayağa kalktı. Ormana döndü ve yürümeye başladı, kasabaya doğru değil.

"Nereye gidiyorsun?" Aleron takip edebilmek için ayağa kalkarak sordu.

"Herhangi bir yer. Herhangi bir yere." Başını yarı yarıya geriye attı ama sanki Aleron'a bakmayı gerçekten istemiyormuş gibi durakladı. "*Hiçbir yerde.*"

"Sana söyledim, ayrı kalamayız. Zaten bana geri döndün. Bu yeterli değil miydi-"

"Biliyorum," diye araya girdi Gideon.

Takip edeceğimi biliyor. Ormandaki döküntüleri ezerek attığı ağır adımlarla başını Gideon'un arkasına doğru eğdi. *Tenebris'te yaptığı gibi yürümek mi istiyor?*

Erkek durdurulamaz bir güçtü. Sessiz, düşünceli bir gezgin.

Aleron onu teselli etmek için elini tutmaya gittiğinde, yolculukları sırasında birçok kez yaptığı gibi, ona onları hatırlatmayı umarak, Gideon elini çekti. Onu kendi önüne sakladı.

Mavi gözleri karardı ve göğüs kafesinin arkasındaki soğuk acı şiddetlendi. *Artık elimi tutmak ya da dokunuşumu almak istemiyor.*

Ona bakabilmek için Gideon'un yanına koştu ve yüzünde hâlâ aynı çelişkili solgun ama ağlamaklı ifadenin olduğunu gördü. Aleron'un gözbebeklerinin dibi, hüzünlü erkeğe, kendisine ve neşeli gelininin kaybından dolayı tüm göğüs boşluğunun ağrmasına sempati duyarak kırıldı.

Günün geri kalanında aralarında paylaştıkları sessizlik yalnızlıktı ve uzadıkça daha fazla içlerini kemiriyordu.

Onu

. Ama Aleron, Gideon'un hatırlayacağını umarak gelinini takip etmeye devam etti. Ona döneceğini umarak.

Onu şimdiden özledim.

Gideon hem zevk hem de sıkıntının bir araya gelmesiyle oluşan karışık bir inilti çıkardı. Etrafında, içinden yükselen sıcaklık, kaynağa yaklaştıkça alnını terle kapladı. Topraksı ve misk gibi bir koku, ciğerleri ve zihni ağrıyana kadar duyularını yutmaya çalıştı, açgözlülükle içine çekene kadar dönüp durdu.

Kapalı göz kapaklarının ardında görüntüler parladı, hızla geçerken kavraması zor hayaller. Sesler Gideon'un vicdanında yankılandı, bir an için yüksek sesle duyulduktan sonra birçoğu birbirine karışarak sessizce boğuldu. Hafif bir sıcaklık onu yuttu, ama aynı zamanda derinlerden yayıldı, çarptı ve pompalandı, ta ki görüşü dalgalanırken görüntüler bile bulanıklaşana kadar.

Bulanık görüntülerin ardını görmek, zihnini lekeleyen net görüntüler bıraktı.

Başını gökyüzüne doğru eğdiğinde altında koyu renkli, kabarık ve büyük bir şey vardı. Birdenbire durum değişti ve sırtüstü yattı, bacakları o kişinin kaçamayacağından emin olmak için daha sıkı sarılırken merkezde kalmak için kürkünü kavradı.

Girdap alevlerinden oluşan ve uhrevi bir parlaklık veren iki mor ışık ona bakıyordu. Onlara bakarken vücudunda arzu dolu bir ürperti yayıldı.

Bir kez daha görüntü değişti.

Tek gördüğü yüzüne yapışan otlardı. Yine de hareket eksikliği yerini hissettiği şeye bıraktı. Pençeli bir el nazikçe çenesini ve boğazını kavrayarak onu arkadan kavradı. Kalçalarını yukarı kaldırmak için ortasına dolanan bir kol, kalçalarını birleştirerek kışına sertçe vurdu. Bir şey kalçalarının, sikinin ve taşaklarının etrafına dolanmış, Gideon da aynı şeyi yapınca adam titreyip sarsılana kadar daha da sıkı kavramıştı. Şehvet dolu nefesleri yoğun, köklü zevk iniltileri ise derindi.

Ve yine de, gerçek tatmin asla gelmedi. Baskı hiç azalmadı. Bunun yerine, patlayacağını düşünene kadar artarak devam etti.

Yüzünün yanına bir kafatası indi. Tam kulağı ve yanağı sevgi dolu bir şekilde yalanırken görüntü kayboldu.

Sanki bir şeyin içinde korunuyormuş gibi parlayan mor küreler dışında karanlık her yeri kaplamıştı. Bir kafatasının parıltısı fark ediliyordu, tıpkı onu sadece tutan değil, aynı zamanda *içine giren* yaratığın tüylerindeki hafif yansımalar gibi.

Zihnindeki bir bağlantı yerine oturdu ve görüntüler, kişinin tüm yönleri bir araya getirilene kadar tekrar oynatıldı.

Garip, örgülü dokulara ve tutunmayı seven dokunaçlara sahip mor bir horoz. Her hamlesinde daha da yaklaştırmaya çalıştığı canavarın tüm vücudunu kaplayan kürk. Sırtlarından aşağıya doğru uzanan tüyler, arkalarında çırpınan kanatlar. Sonra ağzının yarıklarında yalmasına izin verdiği bir Duskwalker'ın yarsa kafatası ve keçi boynuzları.

Kahretsin, diye küfretti Gideon, sert ve zonklayan sikini avucuna sürttü. Gözleri titreyerek karanlığa açıldı ve irkildi. *Çok sertleştim.*

Bundan nefret ediyordu. *Neden* sert bir şekilde uyandığından, aletin ve taşaklarının serbest kalmak için can atmasından ve rüyasının aksine bunu başaracağı umuduyla elini nasıl sıkıdığından nefret ediyordu.

Rüyalarının hiçbir mantıklı değildi. Hiçbir bağlamı, kafiyesi ya da nedeni yoktu. Fiziksel haz dışında hiçbir duygu açığa çıkmamıştı.

Müstakil ama delicesine sapkın bir rüya.

Rüyamda Duskwalker ile... seks yaptığımı mı gördüm? Yüz hatları sıkıntıyla buruştu, kalbi endişe ve ihtiyaçla çarpıyordu.

Neden? Aleron'a karşı hiçbir çekiciliği yoktu.

Uykuya dalana kadar, Aleron'un onu rahat bırakmasını içtenlikle istemişti!

Nefes alamıyorum. Göğsü gerginlikten öylesine sıkışmış, nefesleri öylesine kesilmişti ki bayılmasına ramak kalmıştı.

Tekrar o rüyaların içine mi itilecekti?

Hayır. Bunu istemedi. İlk set yeterince eziyetliydi.

Çok azdım. En azından uyumadan önce hissettiği boşluğa kıyasla yeni bir duyguydu bu. Bu durumda olmamayı tercih ederdi.

İçinden, etrafından ısı yayılmaya devam etti, onu sardı ve başını yastığa koyduğunda üzerine çöken soğuğu alıp götürdü. Kış soğuğu titremesine neden olmuştu ama sonunda bayılacağını biliyordu.

Rahatlatıcı sıcaklığın içine daha da sokuldu ve çok rahatlatıcı gelen garip bir kokuyu içine çekti. Bu ona evi, kahkahaları ve iyi, sıkı çalışmayı hatırlatıyordu.

Ereksiyonunun azalmasını dileyerek tekrar elini sıkarken, etrafında yankılanan başka bir kalp atışını fark etti. *Çok büyüktü.*

Çok gürültülüydü. Göz kapakları neredeyse kapanıyordu, böylece ona odaklanabiliyor ve kendi telaşını hafifletmesine izin verebiliyordu.

Yumuşak, kabarık ve lifli bir şey burnunu gıcıkladı.

Gideon'un gözleri parladı ve sonra kocaman oldu.

Yukarıya ve etrafına baktı, sadece karanlığı fark etti. Sonunda bir ışık boşluğu dikkatini çekene kadar - gün ışığı.

Bir şeyin içindeyim. İşte o zaman arkasından geçen büyük kolları fark etti. Önündeki şey, sürekli ama eşit bir şekilde genişleyen ve büyük nefeslerle daralan bir göğüstü.

Korku gözlerini daha da açtı ve Gideon çırpınmaya başladı. Tüm gücüyle itip kakıyor, nefes alış verişleri daha da daralıyordu. Uzunlarından aşağıya doğru önsezili bir ürperti yayıldı.

Kanatlar bir perde gibi açılarak ona özgürlük sağladı. Aleron'un cezbedici kokusuyla kirlenmemiş havaya doğru koştu.

"Siktir!" Gideon elleri ve dizleri üzerinde soğuk, sert toprağa düşerek bağırdı. "Yapma bunu! Beni kanatlarının arasına alma." "Gideon?" Aleron'un sesi normalden daha tizdi. Sesi stresli, temkinli ve emin değildi.

Bu Duskwalker'ın onun iyiliği için endişelenmesine ne ihtiyacı vardı ne de bunu istiyordu. Titreyen kolları gevşedi.

"Boğulacağımı sandım," diye homurdandı Gideon, terden sıırıslıkam olmuş alnını çapraz kollarının üzerine koyana kadar eğdi. Hâlâ diz çökmüş bir halde yere doğru eğildi.

"Kanatlarımı... boğucu mu buluyorsun?" Aleron sessizce

sordu. "Elbette öyle! Kanatlı bir İblis tarafından

öldürüldüm!"

Bu doğrudu ama paniğinin nedeni bu değildi.

Boğuluyorlar mıydı? Gideon emin değildi.

Zor uyanmamış olsaydı, etrafını sarmalarından rahatsız olmayabilirdi. İçindeki arzu dolu vücut ısısı onu ısıtırken, rüyaları kafasını karıştırırken ve hayatı kontrolden çıkarken, o anda yakınlığa dayanamadı. Koku, kalp atışı ve yumuşaklık... çok fazlaydı.

Aleron'un inleyerek verdiği yanıt açtı.

Kahretsin. Şu sesi çıkarmayı kes! Nedenini bilmiyordu ama lanet olası göğsünü oyuyordu.

Yumuşak bir rüzgâr çevredeki ormanın yapraklarını hışırdattı ve tenine değen buz gibi hava iğneler gibi battı. Gideon içinde bulunduğu durumu düşündükçe zihni daha da çürüyordu.

Ağaçlar duvar gibi etrafını sarıyor, canlanıp onu kıvrımlı, budaklı köklerinde boğmakla tehdit ediyordu.

Kapana kısılmış gibi hissediyorum, diye kendi kendine ağladı Gideon. Elleri sıkı yumruklar halinde kıvrılmıştı. *Kendimi kapana kısılmış hissediyorum.* Aleron tarafından, hayatı tarafından, dünyanın neresinde olduğu tarafından.

Görünüşe göre kendisinin başka bir versiyonu onu bu hayatta tuzağa düşürmüştü ama o bunu hatırlayamıyordu. Hiçbir şey hatırlamıyordu ve yine de neden bunun acısını çeken kişi olmak zorundaydı?

Bunu neden yaptım? Neden kendimi bu Duskwalker'a bağladım... sonsuza dek? Nasıl böyle bir karar verebildi? Bunu anlayamıyordu. Hiçbir insan kendini bir canavara bağlamamalıydı, o halde nasıl bu kadar dikkatsiz olabildi?

Pantolonunun kasık dikişi, pantolonunun paçasından aşağı akan aletin sert uzunluğuna baskı yapıyordu ve canı acıyordu. Ezilmesine ya da ortadan ikiye ayrılmaya çalışmasına rağmen, o anda kendini açacak gücü bulamadı.

Saçlarını yolmak, geçmişine ve ölü haline lanet okumak istedi. Peşini bırakmayan stres ve sekiz yıl önce gerçekleşen ama onun için sadece göz açıp kapayıncaya kadar geçen hayatının kayıpla sarsıldı.

Tüm bunlara alışmak için dört günü vardı ve o... alışmamıştı. Dört gün, bildiği her şeyin, sevdiği herkesin ve kim olduğunun yok olduğunu öğrenmek için fazla bir zaman değildi. Üstüne üstlük, bu Duskwalker tarafından o kadar kapana kısılmış ve baskı altında hissediyordu ki, bununla başa çıkamıyordu.

Sanki rızası, özgürlüğü elinden alınmış gibi hissediyordu. Tüm hayatı ondan çalınmıştı ve yine de sadece gülümsemesi

ve bundan mutlu olması mı gerekiyordu?

Bunu nasıl yapacağım?

Dört gün önce, İblisler ve Duskwalker'lar onun için korkunç, dehşet verici, insan yiyen, aşağılık canavarlardan başka bir şey değildi. Aralarında ayırım yapmak için hiçbir neden yoktu. Onlar sadece derisini kaslarından ayırmak ve kemiklerinin iliğini emmek isteyen kana susamış yaratıklardı.

Hatta biri bunu yapmıştı.

"Neden?" diye fısıldadı, geçmişteki Gideon'un bunu nasıl ya da neden yaptığına dair bir cevabı olmasını diliyordu. Aleron'u sevmiş olması nasıl mümkün olabilirdi? İnanması çok zordu ve bundan tamamen şüphe ediyordu.

Bu bir yalandı, kendine söylediği buydu. Aleron'un onu kayıtsız tutmak, bir parçası olmak istemediği bu bağı kabul etmesi için kandırmak için söylediği bir şey.

Öyle olmalı.

Aleron onun yerine "Üşümüştün," diye cevap verdi. Aptal ölü halinin ona bir cevap vermesini beklememeliydi ama kendisinden gelen yankılanan sessizlik karşısında yüz hatları acı içinde buruştu. "Titriyordun, ben de seni kanatlarımla ısıtmanın daha iyi olacağını düşündüm."

Aleron yaptığı şeyi görünür bir nezaketle mi paketliyordu? Evet, Gideon titreyerek uyuduğunu hatırlıyordu ama zorla kanatlarının içine sürüklendiğini hatırlamıyordu.

Sadece rüya. İki ayrılmaz, çılgın varlık gibi seviştikleri titreşen görüntüler.

Hayır, yapmadım. Kollarını başının arkasında kavuşturdu ve yere değmesini engellemek için dirseklerini yüzünün yan tarafına bastırdı. Toprak ve çimen kokusunu içine çekti, bunun endişesini yatıştırdığını ve Aleron'un kokusunu sisteminden temizlemesine yardımcı olduğunu fark etti. *Onu öbür dünyada becermedim. Bu gerçek değil. Sadece bir rüya. Lütfen.*

"Bırak da üşüyeyim," dedi Gideon, sesi çatallaşmış ve kısık.

Kendi iradesi dışında sert olmaktansa üşümeyi tercih ederdi. Kontrolün kendisinde olmasını istiyordu - hayatının, bedeninin, düşüncelerinin. Elinde kalan tek şey onlardı.

En azından son bir gündür içinde bulunduğu uyuşukluktan daha uyanık hissediyordu.

Yürümem lazım. Aceleyle ayağa kalktı ve tökezledi, ayağını düzeltmek için bir ağaç gövdesine yaslanarak dengesini sağladı. Sonra ileriye doğru yürüdü.

Aleron onu takip etti - Gideon takip edeceğini biliyordu. Ayak sesleri gürültülüydü, çıtırdıyordu ve onu kovalamaya devam eden canavara karşı her zaman tetikte olmasını sağlıyordu.

Sürekli avlanan bir avdı.

Göğsü sıkışmış bir halde ormanda ilerlerken, ciğerleri çılgınca aldığı nefeslerle şişmeye devam ederken, çevresini tanımak umurunda değildi. Nereye gittiği, etrafında ne olduğu ya da varacağı yer önemli değildi.

Sahip olduğu tek amaç şuydu: yürümek.

Ne işi, ne evi, ne arkadaşları ne de ailesi vardı. Hiçbir şeyi yoktu ve bir hedefi, bir amacı olmadan parçalanacağından korkuyordu. Korkuyordu... pes edecekti. Su içmediği için *yemek yemeye*, işlemeye bile ihtiyacı yoktu. Artık hiçbir şey onu insan gibi hissettirmiyor ya da ona dürtü vermiyordu. Tüm insanlara bir amaç veren yiyecek için avlanmaya ihtiyacı yoktu.

Ona hayatta ikinci bir şans verilmiş olmasına rağmen, düşüncelerini çözene kadar yürümezse kendine ne yapacağından endişe ediyordu. Eğer vazgeçerse... öbür dünyayı tekrar arayacaktı.

Gidyon bunu da reddetti.

İradesi ne kadar zayıflamış olsa da, kendini ne kadar boş ve kof hissetse de, ne kadar hapsolmuş olsa da, Gideon son gücüyle hayata tutundu. O son ipliği bir mengene gibi kavradı.

Mücadele ediyordu. Zihninin derinden hasta, kalbinin yaralı ve kırık olduğunu biliyordu. Yasın tüm adımlarını aynı anda, kendi başına işlemeye çalışıyordu. İnkâr, kabullenme, pazarlık, depresyon ve kesinlikle öfke.

Kendince, bunun acısını Aleron'dan çıkarmamaya da *çalıştı*.

Kargaşası yüzünden Duskwalker'ı ne kadar suçlasa da, eğer Gideon onu buraya getirmesine gerçekten izin verdiyse... bunun için onu tam olarak suçlayamaz ya da ondan nefret edemezdi. Belli ki Aleron'un canını yakıyordu ama dizlerinin üzerine çöküp uyuyana kadar ilerlemekten başka bir şey yapamadı.

Aleron birçok kez yaptığı gibi, "Gidip Ingram'ı bulmak istiyorum,"

diye rica etti. "O zaman git bul onu," dedi Gideon sakince, ona bakmayı reddederek.

"Yardıma olabilir. Onlarla tanışırsanız Tenebris'te geçirdiğiniz zamanı hatırlayabilirsiniz."

Gideon hatırlamak istemediğini söylemek için ağzını açtı ama sonra kapattı. Bunu söylerse sadece Duskwalker'ı incitmiş olacaktı. Duruma hiçbir faydası olmadığı halde gereksiz yere acı vermeyecekti.

"Sana nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum, Gideon."

Diğerleri gibi yanından geçip gitmek yerine bir dalı yüzüne doğru itip kırdı. "Yardıma ihtiyacım yok."

Yardıma ihtiyacı olduğunu söylemesi onda bir sorun olduğu anlamına geliyordu. Belli ki vardı ama bu aynı zamanda *kendine* yardım etme yeteneğinden yoksun olduğu anlamına da geliyordu. Kendini av gibi hissediyordu, oysa güçlü ve dirençli olmayı tercih ederdi. Akli başında ve akli başında.

Bunu başarana kadar sadece biraz zaman ve affedilmek istiyordu. Görünüşe göre *ölmeyeceğini* düşünürsek sabırlı olabilirdi. Dört gün, şimdiye kadar ona verilen tek süre buydu.

Bu ne kadar adil?

"Eğer gerçekten onları bulmak istiyorsan, git bul. Seni durdurmayacağım," dedi soğuk bir şekilde.

"Ama seni tek başına bırakamam," diye tersledi Aleron. Oysa istediği tam da buydu. "Ormanda sana zarar gelmesini istemiyorum. Bir İblis gelebilir."

"Zaten bir tanesi tarafından yenildim." Gideon öfkesinin bir kısmını boşaltmak umuduyla bir kayayı tekmeledi. "İkinci kez olsa ne fark eder ki? Sadece sana döneceğim, değil mi?"

"Bana 'dönmek' zorunda kalmanı istemiyorum. Sen benim gelinimsin ve birlikte kalmamızı istiyorum."

Gideon kendisine 'gelin' denmesini reddetmek istedi ama omzunun üzerinden bakıp kendi ruhunun Aleron'un boynuzları arasında süzüldüğünü görünce bunu inkâr edemedi. Görünüşe göre, o bir gelindi ve ruhu *korkunç* görünüyordu, ölmekte olan bir kömür gibi kararmıştı.

Aleron'un ona ne olduğunu söylememiş olmasını diledi. Bu her şeyi inkâr etmeyi, yutkunmayı daha da zorlaştırıyordu. Kafatasına bakmayı daha da zor buluyordu, kendi ruhunun onun hemen üzerinde asılı durduğunu biliyordu.

Belki... belki her şeyi bilseydim daha iyi olurdu.

Gideon şu ana kadar Aleron'u ve aralarında geçenleri görmezden geliyordu.

Yine de ruhuna bakınca, bir şeyler olduğunu inkâr etmek imkânsız hale geliyordu. Bunu yapması aptallık olurdu. Öyleydi.

Bilse daha mı iyi olurdu? *Ya o sapkın anıları geri getirirse?* Onları hatırlamak istememişti, bu fikirden hoşlanmıyordu ama bunu yapmazsa, hayatlarının geri kalanında bu avare halde sıkışıp kalacak mıydı?

Bana hiç zarar vermedi. Gideon ne derse desin, nasıl davranırsa davransın ya da onu nasıl görmezden gelirse gelsin, bu Duskwalker ona bir kez bile zalimce davranmadı. *Sanırım* o kadar da *kötü görünmüyor*. Kişisel olarak biraz tuhaf ve fiziksel olarak kesinlikle ürkütücü ama kötü biri değildi.

Buna zorlanmaktan nefret ediyordu ama başka yolu yoktu, değil mi? Ya Aleron'u kabul edecekti ya da gelecekleri acı ve üzüntüyle dolu olacaktı.

Ne istiyorum ben? Bu daraltıcı acının bitmesine ihtiyacı vardı.

Onunla gerçekten arkadaş olmak istemiyordu ama belki yine de deneyebilirdi?

"Hey, Aleron," diye homurdandı Gideon, başını eğip yanağının iç kısmını çiğnerken. "Bana Tenebris'te geçirdiğimiz zamanı anlatabilir misin?"

Belki de... sadece teslim olmak ve hatırlamak daha iyi olurdu.

Eğer yapmazsa... Eğer yapamazsa, gerçekten bir hayalete dönüşebilirdi. Zaten yolu yarılamıştı.

İyileşiyor mu yoksa kötüleşiyor mu bilmiyorum, diye homurdandı Aleron küçük insanını isteksizce takip ederken.

Geçen her saniye, Gideon'u yerden kapıp havalanmayı diliyordu. Weldir ona Ingram ve Emerie'nin ilk geldiklerinde

yakınlarda olduklarını söyledi ama bu günler önceydi.

Kuzey yönünde attıklarına inandığı her adımda, soydaşlarından daha da uzaklaştıklarından endişeleniyordu. Bırakın

günü, onları bulmak her geçen saat daha da zorlaşıyordu.

Yine de Gideon'u takip etmeye devam etti. Zamana ihtiyacı olduğunu anlayarak onun istediğini yapmaya devam etti.

Ama saniyeler acı dolu dakikalar gibi geliyordu ve yalnızlık boğucuydu. Keskin hava, Gideon'u rahatsız etmemek için ondan

saklamaya çalıştığı bir ses olan vınlamayı ciğerlerinde hissetmesine neden oluyordu.

Bir başkasının varlığında bu kadar yalnız hissedebileceğimi fark etmemiştim.

Gideon ondan hikâyelerini istediğinde her şeyin değişmeye başladığını düşünmüştü. Paylaşmak için heyecanlanmış,

hatırlayabildiği kadarıyla her anı ayrıntılarıyla anlatmıştı.

Emerie'nin çektiği acıları, yaralarını, evinin yandığını ve anne babasının aynı gece öldüğünü öğrenmenin Gideon için

daha derin bir acıya yol açtığını kısa sürede fark etmişti. Aleron, boş yüzüne yine tuzlu sıvı damladığında daha fazlasını

paylaşmakta tereddüt etmişti.

Kırılğan insanını yanlışlıkla içi boş bir duruma geri döndürmüştü. Hatta iradesi dışında şeffaflaşmıştı ve bunu fark

etmemiş gibi görünüyordu. Sanki... duygusal ve fiziksel olarak gerçekten hissizleşmişti.

İşte o zaman Aleron ruhunu boynuzlarının arasından çıkararak kontrol etti. Yüzünde zar zor fark edilebilen bir ışık

çatlağı kalmıştı. Çatlaktan küçük alevler fışkırmaya devam ediyordu, sanki tüm ruhunu yeniden hayata döndürmeye

çalışıyordu.

Aleron'un sessiz kalma arzusuna rağmen, Gideon daha fazlasını istemişti. Bu yüzden, temkinli ve korkmuş bir şekilde,

ona boyun eğdi ve

Dinlen.

Tenebris'teki bir aylık süreyi açıklamak çok zaman almıştı - aslında bütün bir gün ve gece -. Bir ay boyunca

Akşam, Aleron anlatmayı bitirmeden önce Gideon dinlenmek için uzandı.

Gelininin soğuktan titreyerek kendine yapışmasını izlemek zorunda kalmak, tanık olduğu en acı verici şeylerden biriydi.

Aleron'un sıcaklığına verecek bir cevabı vardı ama küçük insanının ısrarla reddetmesi ona yardım etmesini engelliyordu.

Daha fazla dayanamayınca, sonunda yan yattı ve kanatlarından birini geriye doğru açarak Gideon'u soğuktan korudu ama

umarız önceki gece olduğu gibi boğmazdı. Sıkı kucağında, kolları ve kanatlarıyla onu tamamen sarıp sarmalamak yerine,

Aleron Gideon'un huzur içinde dinlenebilmesi için soğuğu uzaklaştırmaya yetecek kadarını yaptı.

Şafak sökmek üzereyken uykuya dalmak istememişti ama bir süre sonra Gideon'un oturduğu yerden kalkması onu

uyanıklığa itti.

Aleron da doğrulup ellerini gergin bir şekilde karnına bastırdı. Ona tekrar bağırılmasını istemiyordu, Gideon'un dünyanın

sonu gelmiş gibi ellerinin ve dirseklerinin üzerine yığılmasını da istemiyordu.

İkisini de yapmadı.

Gideon, Aleron'un kanadının ağırlığını itip göz ucuyla ona güvensiz bir bakış atmış olsa da tepkisi aynı olmamıştı. Ona

teşekkür etmedi ama Aleron'un da umurunda değildi - bunu yapmak için izin verildiğinde değil

Sessizce.

Gelinini, başını örtmeyen tek bir kanattan oluşan cılız bir battaniye ile sıcak tutabiliyordu. Fazla bir şey olmayabilir ama yine de bir şeydi.

Aleron erkeğiyle ilgilenmek, onu kucağına alıp bir zamanlar olduğu gibi sarılmak istiyordu ama gecedен ve soğuktan korunmak için bir tür sığınak olmak günlerdir izin verdiğinden daha fazlaydı.

Belki aptalcaydı ama umudun yeşermesine izin verdi.

Aleron ayağa kalktı ve farkında olmadan erkeğin ayağa kalkmasına yardım etmek için elini uzattı. Gideon bunu reddederek kendi başına ayağa kalktı ama bir bağlantıyı yeniden canlandırmak için yaptığı her hareketin fark edildiğini umuyordu.

Belki bir gün bu oyunu tekrar oynayabilirlerdi. Gideon'un onu ayağa kaldırmaya çalıştığı ve Aleron'un küçük insanın faydasız çırpınışlarına kıkırdamalarını tutarak orada oturduğu oyunu.

Ve böylece Aleron, varış noktası olmayan yolculuklarında Gideon'un yol göstermesini bekledi. Yolculuk sırasında, bir ayı kapsayan ve Aleron için *her şey* demek olan Tenebris hikâyelerini anlatmaya devam etti.

Gideon'un daha sakın görüldüğünü ve Merikh, Raewyn ve Elf dünyasıyla tanışmasını anlatırken o kadar da solgun olmadığını fark etti. Hüzünlü erkek sorular bile sordu ve Aleron'la tamamen meraktan doğan bir *sohbet* başlattı. Ne yazık ki birçoğuna cevap veremedi. Duskwalker'ların kendi türünü yiyerek insanlık kazandığını ve Elfler, insanlar, İblisler ve hatta kendi türü hakkında pek bir şey bilmediğini açıklamak zorunda kaldı.

Ama bu sayede Gideon'un önceki benliğine dair küçük bir ışık parladı.

"Kimse sana bir şey öğretmezse nasıl öğreneceksin?" Aleron dudaklarından ikinci kez dökülen bu sözlere sıkı sıkıya sarıldı.

Gideon, istemeden de olsa, Aleron'u Tenebris'te yaptığına benzer bir şekilde bilgi ve zeka eksikliği konusunda rahatlattı.

Gelininin hala orada, hala nazik ve sıcak olduğunu, ancak şu anda zihinsel çürüme tarafından yutulduğunu ortaya çıkardı.

İçindeki kömürü yontması gerekse bile, Aleron onun bir kez daha lav gibi parladığından emin olacaktı.

Tam Yıldızlı Bakire'yle buluştuktan sonra Tenebris'e dönüşlerini anlatmaya başlamıştı ki, ağır ve sert bir su damlası kafatasına çarptı. Cümlesinin ortasında durdu ve yukarı baktı.

Hızla hışırdayan yaprakların arasından gökyüzü gri fırtına bulutlarından ışık saçıyordu. Üzerine bir damla daha düştü, sonra bir tane daha, bir tane daha, ta ki hafif bir sağanak üzerlerine çiseleyene kadar.

Yapraklar ilk başta yeterli bir örtü oluşturdu, ancak sonunda yaprakların çanakları devrildi ve üzerlerine büyük damlacıklar döküldü.

Kürkünü kesen bir rüzgâr, yanındaki dişlerin takırdamasına neden olmuş gibiydi. Şimdi sadece ıslak ve perişan görünüyordu.

Aleron kanatlarından birini kısmen açtı ve dirsek kemerini öne doğru itti. Gideon ona bir bakış atıp kollarını ovuşturdu, sanki bu onu giysilerini ıslatan az miktardaki yağmurdan kurutmaya yetecekmiş gibi.

"Sağ ol," diye homurdandı Gideon, ayağına dikkat etmek için ileriye bakarak. "Şemsiyemi evde unutmuşum."

Aleron daha önce hiç *şemsiye diye* bir şey duymamıştı. Anlamını çözmesi birkaç saniyesini aldı ve aklına bir tür yağmur barınağı geldi. Aklına bir türlü gelmeyen esprili bir yanıt bulması ise daha da uzun sürdü.

Basitçe gerçeği söyledi. "Senin *şemsiyen* olmaktan memnunum."

Her ne kadar "her zaman" demek istese de, Gideon'u üzmemek istemiyordu. Aleron ne zaman onun gelini olduğundan ya da aralarındaki bağın uzun ömürlü olduğundan bahsetse, özellikle de bu konudaki hislerinden söz etse, hep içine kapanırdı. Mümkünse bu konuda konuşmamayı öğrenmişti.

Gideon'un dudaklarının bir tarafı kıvrılıp yukarı doğru seğirdiğinde, sanki bir gülümseme savaşıyormuş gibi gördüğüne inanmakta güçlük çekti. Tam olarak gülmedi ama mizahtan yoksun bir kakhaha attı.

"Bu çok bayattı." Kahretsin, bu kelimenin anlamını bilmiyordu ki bir yorumla karşılık versin. "Sanırım kanadını benim için kullanacak kadar uzun olduğun için şanslıyım. Özellikle soğuk ve ıslak olmak istemiyorum."

Ani bir baş dönmesi başladı. Sonunda bir açıklama yaptı.

"Oldukça kısa boylu olman büyük şans," dedi başını abartılı bir şekilde iki yana sallayarak. "Bir Elf çocuğuyla aynı boyda olduğunuza şüphe yok."

"Affedersiniz?" Dudakları şaşkın bir yaltaklanmayla geri çekildi.

Aleron derin düşüncelere dalmış gibi burnunun ucunu kavradı. "Aşağıda hava nasıl? Burası oldukça güneşli."

Gideon'un çenesi inançsızlıkla düştü ve gözleri bile büyüdü. Aleron sadece bir kalp atışı kadar bir süre için hata yaptığından endişelendi. Elleri korkuyla yumruk oldu ve nasıl özür dilemesi gerektiğini düşündü.

Bir homurtu duyuldu ve ardından küçük bir kıkırdama geldi. "Vay canına, Aleron. Bu acıttı." Gideon sanki yaralanmış gibi gömleğini göğsünün sol tarafına doğru tuttu.

Uzun zamandır beklenen ve çok özlenen Gideon'un espri sesini duyunca içinde bir rahatlama balonu patladı. Aleron omuz silkti. "Daha uzun boylu olmayı öğrenememiş olman benim suçum değil. Senin için diz çökeyim mi, böylece eşit olabiliriz."

yükseklik?"

"Büyüksün, beni yanlış anlama ama o kadar da uzun değilsin, Aleron." Kahkahalar kesilmiş olsa da, sesinde hafif de olsa sıcak bir mizah tınısı vardı. "Eskiden oduncuydum. Dikkat etmezsen seni ağaç zannedip bir iki yerinden kesebilirim."

"Bu bir tehdit miydi, küçük insan?" Aleron şakacı bir şekilde mırıldandı. "Eğer denersen, seni bir ağaca asabilirim." "Pekâlâ, sen kazandın." Gideon ellerini havaya kaldırdı. "Kabul ediyorum."

Yakışıklı yüzü donuklaşmış olsa da, orman yeşili gözleri hâlâ onun üzerinde parlıyordu. Bu gözlerde Dünya'ya döndüklerinden beri olmayan küçük bir yaşam kıvılcımı vardı.

Ruhuna ulaşma ve yeni alevler için onu inceleme dürtüsü Aleron'u sardı ama Gideon'un bakışlarından kopmayı reddetti. Gelini nihayet ona bakıyor, onu gerçekten görüyordu ve daha önce var olan korku, endişe ve belirsizlik yoktu.

Gözleri parlak pembeye döndü, Gideon'un bu yönünü geri kazandığı için mutluydu - kısa ömürlü ve hafif olsa bile. "Elf çocukları gerçekten o kadar uzun muydu?" Gideon suratını asacakmış gibi bakarak homurdandı.

Aleron, Gideon'un bel hizasındaki bir boyu işaret ederken, "Tanıştığımız tek kız bu kadar büyüktü," dedi. "Beş yaşındaydı.

Dediğim gibi, seni gölgede bırakmaya çok yakınım."

Gideon'un teslim olduğunu ve onu daha fazla kızdırmanın kaydettiği ilerlemeye zarar vereceğinden endişe ettiğini düşününce bir kahkaha daha beklemiyordu. Yine de zorladığı için ödüllendirildi.

"Biliyor musun? Aslında oldukça komiksin." Bu iltifat, Gideon'un son birkaç gündür tesadüfen neden olduğu tüm acılara merhem gibi gelmişti. "Bunu senden beklemiyordum."

"Bana sen öğrettin," diye itiraf etti Aleron. "Senden önce alaycılığı bilmiyordum. Sık sık kafamı karıştırırdın ama yine de bunu oldukça komik bulurdun."

"Eminim öyledir," dedi Gideon, dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrılmıştı. "Muhtemelen seninle uğraşmaktan zevk almışımdır. Bunu bütün arkadaşlarımla yapma eğilimindeyim."

Arkadaşlar dedi... Bu beni yine böyle gördüğü anlamına mı geliyor? Umut daha da çiçek açtı ve göğüs kafesinin arkasında hafif ve kabarıktı.

Konuşmaları sonunda kesilmiş ve Gideon, Aleron'un takip ettiği ifadesiz haline geri dönmüş olsa da, kuyruk tüyleri titreşiyordu.

Bana onu nasıl geri kazanacağımı öğretti.

Tenebris'te geçirdikleri süre boyunca Gideon Aleron'a nelerden hoşlandığını, nelerden hoşlanmadığını ve memnuniyetinin derinliklerine nasıl ulaşacağını öğretmişti. Şakacı şakaları, sert sözleri - ilk başta bunları nasıl kullanacağı konusunda başarısız olmuştu. Ancak bu erkeğin sabrı ve öğretmeye istekli olması sayesinde Aleron sonunda bunlarda ustalaşmaya başladı.

Bunlar kendi kişiliğinin yeni yönleriydi. Artık Ingram'dan uzakta olduğu için, Aleron bir birey olarak kendini öğreniyordu. Akrabalarıyla zihinsel olarak paylaştığı birleşik bahçede benzersizlik çiçekleri filizlendirerek büyüyordu.

Ve anahtar onlardı.

Bu parçalar... sadece Gideon sayesinde gün ışığına çıkmıştı. Gelini, yoldaşlıkları sayesinde onun içindeki büyümeyi beslemişti. Şimdi de Gideon'un içindeki ölmekte olan çiçekleri besleyip her zamankinden daha güçlü ve parlak bir şekilde yeniden büyümelerini sağlama sırası Aleron'daydı.

Tıpkı tomurcuklanan bahar çiçekleriyle dolu bir tarlada olduğu gibi, Aleron da buzları eriten güneş olacaktı. Gideon şimdiden, içinde oynayıp eğlenme zevkine eriştiği en güzel çayır gibi kokuyordu.

Benim küçük baharım. Seni eriteceğim.

Aleron bunu göstermek istercesine, kanadının dirseğiyle Gideon'un başının üstüne hafifçe vurdu. Elbette nazik bir vuruştı; ona gerçekten zarar vermek istemiyordu.

"Ah," diye homurdandı Gideon, Aleron'a şüpheli bir bakış fırlatırken saçlarını ovuşturdu - saniyeler önceki boşluğun yerine hayat dolu bir bakıştı bu.

Gözbebeklerini aydınlatan sarıyla kafatasını yana çevirdi. Islık çalamadığı için mırıldandı. Küçük insanı bir kez daha kuşkulanmaya başladığında, Aleron yine aynı şeyi yaptı.

Ona ne oldu böyle?! Gideon, Aleron'un küçük sırtını iterken, dik durmak için elinden geleni yaptığını düşündü. Eli kaydı ve kanatlarından birinin üzerine yüzüstü düştü.

Gideon, büyük Duskwalker'ın omzuna eğilmiş bacaklarını tekmelemeyi reddederek, "Beni yere bırak," diye talep etti.

Aleron, "Hayır," diye karşı çıktı ve onu rüzgârı kesilene kadar zıplattı. "Küçük insan ormanda yürümeye çok kararlı olduğu için yürüme ayrıcalıklarını kaybetti."

"Ah, hadi ama," diye inledi Gideon, sallanmasına izin vererek. "Gerçekten yüzüstü düşeceğini düşünmemiştim."

Dürüst olmak gerekirse, kimse Aleron'a bilerek çelme taktığı için Gideon'u suçlayamazdı. Duskwalker geçen gün boyunca onu kızdırmıştı. Hafif yağmur fırtınası geçtikten sonra Aleron onunla alay etmiş, kanadını ona çarpmış ve onu rahatsız etmek için elinden geleni yapmıştı.

Sonunda canına tak ettiğinde, mizah ateşinin onu ısıttığını hissetmesine rağmen, sadece... bacağına uzattı.

Aleron'un gerçekten tökezlemesini beklemiyordu, çünkü onun sadece tökezleyeceğini düşünmüştü. İniş yolundaki her şeyi yok eden uzun bir ağaç gibi düşmüştü. Neredeyse Gideon'u yere serecekti, çünkü kendini sabitlemek için başarısız bir girişimde bulunurken kanadı etrafına takılmıştı.

Gideon, altından gelen çıtırtı ve sopa seslerinin yanı sıra tüm vücudunun sert toprağa çarpmasıyla oluşan etkileyici sesle irkilmişti.

Aleron kırmızı parlayan küreleri ona doğru tuttuğunda, Gideon kaçtı. "Öldüm ben," diye düşündü, ama bir şekilde tamamen güvende olacağını biliyordu. Fazla uzaklaşmadan belinden yakalandı, etrafında döndürüldü, hiçbir ağırlığı yokmuş gibi ayaklarından çekildi ve Aleron'un omzunun üzerinden fırlatıldı.

Tüm bunlar ilk başta onu ne kadar sinirlendirmiş olsa da, sonunda onu *eğlenceli* kılan şeyin bu olduğunu fark etti. Uyuşukluk, üzüntü ya da öfkeden başka bir şey hissetmediği günlerin ardından, başka duygulara kapılmıştı - özellikle de kızgınlığa. Bu aynı zamanda depresif ve emin olmayan düşüncelerine ve onu rahatsız eden acı verici sorulara odaklanmayı bırakmasını da sağladı.

Bu ona erkeklerle takıldığı zamanları hatırlattı. O ve arkadaşları şefkatle zorbalık yapmayı, sert oynamayı ve birbirlerini kızdırmayı severlerdi. Tabii ki, zorba oldukları için hassas konularla uğraşarak asla çok ileri gitmezlerdi, ama aptal değillerdi.

O ve Emerie de benzer bir ilişki kurdular.

Elbette bu ona evini ve kaybettiği her şeyi hatırlatıyordu ama bunlar aynı zamanda yeni anılardı. Bir Duskwalker'dan beklemediği kadar eğlenceli anılar.

Aleron'la olan geleceğinin kasvetli ve ciddi bir görevden başka bir şey olmayacağını düşünmüştü. İhtiyaçlarının, isteklerinin ve mutluluğunun önemli olmadığı bir tutsak gibi dünyanın dört bir yanına götürüleceğini. Sonunda kendisine büyük keyif veren kişiliğinin büyük bölümünü kaybedeceğini.

Kimse mükemmel değildi ama Gideon kendini seviyordu. Nazik, saygılı, bilge, komik ve her yönüyle iyi bir insan olmaya çalışıyordu. Başarısız olduğu anlar vardı ve bazen öfkesine yenik düşüyordu ama gerçekten iyi olmaya çalışıyordu.

Aleron'la birlikte tüm bunları kaybedeceğini düşünmüştü. Artık kahkaha, duygusallık, öğrenme ya da herhangi bir şey yoktu. İnsanlardan soyutlanmak istemiyordu ve her zaman bir grup içinde seyahat etmeyi tercih etmişti.

Yine de, görünüşe göre aşk kuşları olan Ingram ve Emerie ile bunu yapma fikri, o sefil bir zihin durumunda sıkışıp kalmışken... evet, bunu hayal etmek acı vericiydi.

Beau olgun, sakin ve suskun biriydi ama kapalı kapılar ardında Gideon'a karşı şakacı davranarak taviz vermişti. Aynı şekilde Gideon da onun toplum içinde çekingen olma arzusuna saygı duymuş ve arkadaşlarına yaptığı gibi ona sataşmamıştı. Bu, her ikisinin de farklı şekillerde kaybettiği ve kazandığı karşılıklı bir anlaşmaydı.

İster toplum içinde ister özel hayatlarında olsun, Beau'nun yanında gerçekten kendisi olamamak onu hep rahatsız etmişti ama ilişkiler böyle yürüyordu. Al gülüm ver gülüm ve her iki tarafın da ihtiyaçlarının partnerlerinin yapabileceklerinin en iyisiyle karşılandığından emin olmak için bol bol iletişim.

Aleron... bunu bana karşı kıskırttı.

Gelinler, gelecekleri ve boğazını sıkıan eller gibi hissettiği her şey hakkında konuşmalar kesilmişti. Sessizlikte, kalbi ne kadar ağrıya da yalnız değildi.

Sonra, tam da düşünceleri en dip noktasındayken, kendi sesinin çok fazla versiyonuna dönüşürken ve başa çıkmak için çatlamaya ve geçici deliliği kucaklamaya hazırlanırken, Aleron onu en kötüsünden çıkardı.

Kalbi ve başı o kadar çok acıyordu ki. Şimdi bile, Aleron'un ağır ayak seslerinden sıçrarken, acı yayıyorlardı. Yine de o kadar baskı hissetmiyordu. Her ne kadar omzundan aldığı darbelerle nefesi kesilmiş olsa da, sonunda vicdanının sessiz feryatlarıyla dolu olmayan bir nefes alabildiğini hissediyordu.

Karanlıkta, ona kim olduğunu hatırlatacak birine ihtiyacı vardı. Sadece birkaç saniyeliğine kendisi gibi hissetmesine izin verecek birine. Kafasının içindeki amansız sesi susturmak ve böylece kendisinin ötesindeki dış dünyaya odaklanabilmesini sağlamak için.

Hâlâ kızgın hissediyordu, bu iğrenç duygu içinde enfeksiyon kapmış bir yara gibi iltihaplanmıştı ama en azından zayıfca gülümsemişti.

Gideon, Aleron'un kanatları arasındaki tüylerden bir avuç kaparak, "Beni yere indirmezsene, seni bir tavuk gibi yolacağım," diye tehdit etti.

"Yapma bunu, acıtıyor." Aleron ona bakmak için başını yüz seksen derece döndürdü. "Eğer yaparsan, seni gökyüzüne çıkarırım." Tehdidini vurgulamak için kanatlarını çırpıttı.

Tüylerini bırakan Gideon oflayıp pufladı. "Yapmamamı tercih ederim. Uçmak hakkında ne hissettiğimi bilmiyorum." "Tenebris'te yaptığın gibi bundan da keyif alacaksın."

Gideon onu terslemek için ağzını açtı ama kapattı. *Daha önce uçuşumu hatırladım.*

Önceki gün, Aleron onu kanadıyla koruduktan kısa bir süre sonra, bir anı aklına gelmişti. Kısa sürmüştü, sadece birkaç saniye, ama çok canlıydı. Gideon kucaklanıyor, rüzgâr saçlarını ve giysilerini nazikçe iterken, gerçeküstü bir dünya açılıyordu. Çayırılar ve bir dağ, ormanlar ve büyük, karanlık bir kanyon. Altında, içinde bir yaratığın kuyruğunun kaydığı küçük bir göl vardı.

Düşündüğü gibi korkmamıştı. Aksine, çok güzel ve heyecan vericiydi.

Kırmızımsı turuncu saçları tanıdık geldiği için Emerie olduğunu tahmin ettiği kişinin bulanık bir görüntüsü dışında, başka yeni bir anı edinmemişti. En azından o öyle düşünmüyordu. Çoğunlukla kişisel olmayan anılardı ama uçmanın heyecanını kesinlikle hatırlıyordu.

Sadece bunun gerçek mi yoksa çılgın bir hayal mi olduğunu bilmiyordu. *Sanırım bu gerçekten Tenebris'ten gelen bir şeydi.*

Gerçekten hatırlamaya başlayabileceğini düşünerek korku ve paniğin gelmesini bekledi ama ikisi de gelmedi. Kendini oldukça sakın hissediyordu.

Bu, Aleron'un o sapkın rüyasının gerçekten gerçek olduğu anlamına mı geliyor? Yüzünü buruşturdu ve gözlerini sıkarak kapattı, aniden üzerine hücum eden görüntülerin yok olmasını diledi.

Alnında ter lekeleri belirdi ve ağzı kurudu. Hayır, böyle bir şeyi kabul etmeye hazır değildi. Yaşayan Aleron'u ancak bir arkadaş olarak görüyordu ve daha fazlasını düşünmeye hazır değildi.

Tam mide bulantısı midesine sızmaya başlamıştı ki, Aleron acı dolu bir homurtu çıkardı ve tam o anda büyük bir *gümbürtü duyarak* yürümeyi aniden bıraktı. Gideon neredeyse omzundan düşecekken nefesi kesildi ama sıkıca kavranan bir el onu hemen kurtardı.

Başını yukarı çevirdiğinde Aleron'un boynu doğal olmayan bir şekilde bükülmüş halde hâlâ kendisine baktığını gördü.

Ondan bir kahkaha patlaması geldi. "Gerçekten az önce lanet bir ağaca mı çarptın?!" Onu işaret etmeye çalıştı ama bunu çok garip buldu. Ayrıca, kahkahalar bir dikiş atmasına neden olunca kollarını Aleron'un omzunun arkasından çaprazlamak zorunda kaldı ama midesini tam olarak tutamadı. "Yürüdüğün yere dikkat et, ahmak!"

Aleron'un kanatları seğirdi, sinirli bir şekilde açılıp kapandı. Koşarak çarptığı ağaçtan geri adım atarken homurdandı ve başını beceriksizce savurdu. Gözbebeklerinde kırmızımsı bir pembelik belirdi ve bu Gideon'un ondan gelmeye devam eden sesi bastırmak için dudaklarını ısırmasına neden oldu.

Evet, bahse girerim utanç vericiydi.

Gideon'un küre değişimlerinin renginin ne anlama geldiğini zaten bildiğini fark etmesi uzun sürmemişti. Onlara dair hiçbir anısı olmasa da, anlamlarının Tenebris'ten buradaki bilincine geçtiğini düşündü.

Aleron'u okumayı kolaylaştırdığı için buna minnettar olmuştu. Ayrıca kafatasını daha az ürkütücü ve ürkütücü hale getirdi ve bunun yerine orada olduğunu fark etmediğı değışen bir güzellik verdi.

Aleron onu yere bıraktı ve başını başka tarafa çevirerek göğsünü ovdu. *Gerçekten somurtuyor mu? Bu biraz... sevimli.*

Her zamanki gündemlerine göre, Gideon yürüdü.

Bunun için aynı coşkuya sahip değildi, sanki bunun için nedeni azalıyordu. Bir süredir hiç olmadığı kadar hafiflemiş hissediyordu ve bunun nedeni o olduğu için çevresinden Aleron'a baktı.

Her şey düşünüldüğünde garip.

Ona teşekkür etmeliyim. Son günler ikisi için de zor geçmişti. Kendisine nasıl davrandığına rağmen onu rahatlatan kişiye karşı biraz nezaket göstermeliydi.

Tam teşekkür etmek için ağzını açmıştı ki, garip bir ses dikkatini çekti. Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştı. Tepesi güneşli olduğu ve yaklaşan bir İblis gibi görünmediği için bunu merak eden Gideon hızını artırdı.

Ağaçlar açılmış, orman arkalarına düşmüş, uçsuz bucaksız mavilik uzakta boydan boya parıldamıştı. Kumun kenarına geldiklerinde, önlerindeki dingin manzara karşısında dudakları huşu içinde aralandı.

Dalgalar kıyıya çarpıyor, köpürüyor ve beyaz köpükler çıkararak kıyı şeridinde ilerliyor, sonra da geri çekiliyordu. Göz alabildiğine uzanan su, sanki okyanus ve gökyüzü birbirine karışmış gibi, mavi ufukla neredeyse karışmadan önce uzaklara kadar uzanıyordu. Tuzlu kokuyu içine çekerken yumuşak bir rüzgâr elbiselerini ve saçlarını hışırdattı.

"Vay canına," diye mırıldandı Gideon, bakışlarını daha fazla kumsalın uzandığı soldan, arazinin bir eğime dönüştüğü sağa doğru çekti. Sahili çevreleyen devasa bir uçurumun dibinde kayalar yükseliyordu. "Daha önce hiç kumsala gitmemiştim."

"Suyun yakınına gitme," diye uyardı Aleron, onun yanına gelerek. "İblisler bazen kumun altında saklanır."

Gideon bunu öğrenmemiş olmayı dileyerek içini çekti. Gördüğü şeyin sakinleştirici ihtişamını azaltıyordu ama pantolonunu yukarı sıyrıp su sıçratma isteğini durduruyordu. Su ayak parmaklarını dondursa bile umurunda olmazdı.

Kumun çimenlerin üzerine serpildiği bir nokta bulana kadar yaklaştı, sonra kendini aşağıya bıraktı.

"Gel, otur," dedi Gideon, başıyla yanındaki yeri işaret ederek. Botlarını çıkardı ve ayak parmaklarını sarı, taşlı kuma gömdü. "Bunun tadını benimle birlikte çıkar. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamadığım için bir süre kalmak istiyorum."

Sanki tek ihtiyacı olan izinmiş gibi, Aleron ayaklarını önüne açarak poposunu yere koydu. Kuyruk tüyleri bunu zorlaştırdığı için hafifçe öne eğilmek zorunda kaldı ama kambur pozisyonunda rahatsız görünmüyordu.

Aleron'un tuhaf pençe uçlu, dört parmaklı ayaklarını görmezden geldi, özellikle de seğirip kapandıklarında.

Bir süre kumsala baktıktan sonra Gideon gözlerini kapattı. Dalgaların yuvarlanışını, rüzgârın sesini ve kokusunu, üşümüş tenini ısıtan güneşin sıcaklığını içine çekti. Yorgunluk onu ele geçirdi, fiziksel olarak değil ama duygusal olarak. Kendi içinde, rahatlatıcıydı. Kum parçalarını çalarak denize geri dönen her dalga, ruhu için bir merhem gibiydi.

Bu... huzur verici.

Eğer dünya buna izin verseydi, sonsuza dek orada kalabilirdi. Sadece o, Aleron ve deniz. Ancak bu düşünce aklına geldikten sonra Duskwalker'ı da bu fanteziye dahil ettiğini fark etti.

Sanırım bana karşı büyüyor. Son iki günden sonra sevmemek zor. *İnsanlar hep mutlu olduğumu düşünürdü çünkü dertlerimi paylaşmazdım.* Sadece Beau ve Emerie hayatın onu ne kadar sıkboğaz ettiğini keşfetti ve geçmişteki hatalarından haberdar oldu.

Neşe maskesinin altında kasvetli olduğunu bilenler onlardı. Aleron bunların hiçbirinden korunmamıştı ama yine de... o hâlâ buradaydı.

Gideon gözlerini açarak daha önce hiç dokunmadığı dünyayı içine çekti. Ayak parmaklarını kaldırarak kumun ayaklarından süzülüşünü izledi ve sonra tekrar ayaklarının altına gömüldü. Kumun parlayabileceğini ya da bu kadar sert olabileceğini asla tahmin edemezdi. Sarı tuza benziyordu.

"Bir şey beni rahatsız ediyor," diye mırıldandı Gideon, özellikle büyük bir dalga çarptığında başını kaldırarak.

Aleron başını eğip sonra da ona doğru çevirdiğinde, başka bir konuya geçmeyi düşündü. En içten düşüncelerini paylaşmak tuhaf geliyordu ama gerçekten sonsuza dek birlikte olurlarsa... Aleron'a sırtını dayaması o kadar da kötü olur muydu? Bu fikir ona keyif vermiyordu, çünkü Aleron'a yaralı yanları konusunda güvenip güvenemeyeceğinden emin değildi.

Dertlerini sadece iki kişiye emanet etmişti ve o zaman bile sadece bir kısmını paylaşmıştı.

Duskwalker'a kısa bir bakış, onun ufka doğru ilerlediğini gösteriyordu. Sessizlik hâkim olduğu için Gideon'a devam etmesi için baskı yapmıyor, onun kendi kararını vermesine izin veriyordu.

Belki de bu yüzden devam etti.

"Öldüğüm günü düşünüp duruyorum." Kumla oynamaya devam etti ve bunu belirsizliği içinde kıpırdanmak için bir yol olarak kullandı. "O gece eve gitmemiş olsaydım belki de ölmezdim diye düşünüyorum. Genelde evimle *arkadaşımın evi* arasında yaşırdım."

Beau ile olan ilişkisini daha fazla açmadı, çünkü artık kazara Aleron'u incitmek istemiyordu - eğer erkek arkadaşın ne demek olduğunu anladiysa. Beau sekiz yıl önceydi.

Ondan, eski hayatından nasıl kurtulacağını bilmeyi diliyordu. Bunu gerçekten istemeye başlamıştı.

"O gün sadece ailemi ve Emerie'yi özlediğim için eve gittim ama eğer arkadaşımın evinde kalsaydım, onu dışarıda köşeye sıkıştırmazdım. Gecenin bir yarısı verandanın merdivenlerinin hemen ötesinde tartışmazdık. Niyet ettiği gibi içeri gizlice girseydi İblis onu alıp kaçmaya çalışmayabilirdi. Yine de... Ben de merak ediyorum."

eve gitmeseydim, ben onu kurtaramadan Emerie yine de götürülür müydü? Öldüğünü öğrenseydim bununla başa çıkabileceğimi sanmıyorum. Şu anda bile, onu kurtaramadığım bir hayatı yaşama fikri bile göğsümü o kadar acıtıyor ki kalbimin durmasından endişe ediyorum."

"Olanları değiştiremeyeceğin halde neden 'keşke'lerle oyalanıyorsun?" Aleron sessizce sordu ama sesinde derin bir melankoli vardı. "Burada birlikte olmak... Neden bu düşüncelerle kendine zarar veriyorsun?"

Lanet olsun. Yine duygularını incittim. Utanç ensesini sızlattı ama Aleron'u gerçekten incitmek istememişti. *Muhtemelen bunu onun yüzünden söylediğimi sanıyor.*

"Bilmiyorum," diye homurdandı Gideon, yatıştırmak için boynunu ovuşturarak. "Dürüst olmak gerekirse onlara yardım edemem. Sanırım sadece doğru seçimi yapıp yapmadığımı bilmek istiyorum. Sanırım bunun bir nedeni eski hayatıma geri dönmek istemem ama aynı zamanda... Emerie'nin hayatını mahvettiğimi hissediyorum. Oldukça mutlu bir insandı ama Tenebris'te onun hakkında öğrendiklerimizden sonra... Onu geride bıraktığım için kendimi çok suçlu hissediyorum. Onu ve diğer çocuklarım öldükten sonra beni yanlarına alan ailemi hayal kırıklığına uğratmışım gibi hissediyorum. Bu suçluluk duygularından kurtulmak ve o gecenin neden olduğu acıyı herkesten esirgeyebilir miydim diye düşünmek çok zor. Arkadaşlarımız ve meslektaşlarımız gibi pek çok insan etkilenebilirdi. Bu bizim ötemizde bir şey ve temas ettiğimiz herkesi etkileyebilirdi. İblis saldırılarının insan kasabaları üzerinde böyle bir etkisi var."

Üzerlerine ağır ve keder dolu bir sessizlik çöktü. Aleron'un eli kalktı ve uzandı ama tereddüt etti ve geri çekti. Uzattığı bacaklarının arasına geri koydu.

Gideon düşüncelerinin fiziksel eylemini izlediğinden, Aleron'un rahatlatmak için büyük avucunu omzuna koymak istediğini anlamıştı. Bir kez daha, hayal kırıklığı omurgasından aşağı inerken, utanç ensesine battı.

O anda, platonik ama rahatlatıcı bir dokunuşu takdir edebilirdi. İçini donduran soğuk hüzne karşı birinin elinin sıcaklığını hissetmek. Yalnız olmadığını ve bu hislere sahip olmanın normal olduğunu gösteren bir jest.

Kendisinden başka suçlayacak kimsesi yoktu ve bunu biliyordu. Aleron'u o kadar uzaklaştırmıştı ki, Gideon'u üzeceği ya da onun dokunuşundan çekineceği korkusuyla bu kadar basit ve masum bir şey bile yapamıyordu.

Omuzları çöktü. *Öncekinden daha kötü hissediyorum.*

"Öldüğümde, bunun nedeni bir İblis sürüsünün soydaşlarıma ve bana saldırmasıydı," dedi Aleron. "Yarım günden fazla bir süre boyunca kaçtık. Bizi bilerek ayırdılar, sonra da kafatasımı ezdiler. Öbür dünyada uyandığımda... tek düşünebildiğim Ingram'dı. Biz hiç ayrılmadık ve sık sık tek bir varlık gibi düşünüp hareket ettik. Onun yanında olamadığım için perişan haldeydim ve yanımdaki boşluk bana oldukça boş geliyordu. Yine de, kendi bencil acıma rağmen, Ingram için daha çok korkuyordum. Aptalca bir şey yapacağından endişeleniyordum, ki yaptı da, ama bir yanımda eğer yanına gidemezsem gelip bana katılmasını diliyordu."

"Başına bu kadar korkunç bir şey geldiğini bilmiyordum." En azından Gideon'un ölümü sadece birkaç dakika içinde gerçekleşmişti.

Hayatı için bu kadar uzun süre kaçmayı hayal bile edemezdi.

"Ama... Değiştiremeyeceğim şeyler üzerinde hiç durmadım," diye devam etti Aleron, kafatasını ona çevirerek. "Yapabileceğim hiçbir şey yoktu, tıpkı senin yapabileceğin hiçbir şey olmadığı gibi. İkimiz de ölmüş ve geri dönmüş olsak da, yaşadığımız zamanın ağırlığının aynı olmadığını öğrendim. Benim için fark etmeyeceğini de anladım. İster bir ay ister sekiz yıl olsun, hiçbir şey değişmemiş gibi akrabamın yanına dönecektim. Beni hoş karşılayacaktır - bundan eminim. Ama ya sen? O hayata geri dönemezsin. Aradan çok uzun zaman geçti ve biz birbirimize bağlandık."

Gideon bu son kısmı duymaktan nefret ediyordu ama gerçeği de inkâr edemezdi.

"Üzerinde durduğun hiçbir şey olanları değiştirmeyecek." Sonra Aleron kafatasını ona doğru çevirdi ve Gideon kendini onun parlayan bakışlarıyla buluşurken buldu. "O gece yaptığın fedakârlığa her zaman hayranlık duymuşumdur. Seçme şansım olsaydı ben de aynı fedakârlığı yapardım."

"Onu kısmen suçladığım için kendime biraz kızıyorum," diye homurdandı Gideon ama sonunda iç çekti. Ritmik dalgalara bakarak bakışlarını kaçırdı ve her seferinde keskin tuzlu su kokusunu onlara doğru püskürtürken köpüklenmelerini izledi. "Ama evet, eğer seçme şansı verilseydi, ben ya da o söz konusu olsaydı yine yapardım. Keşke buna gerek olmasaydı."

"Emerie akrabalarımından memnun," dedi Aleron kendinden emin bir şekilde ve öne doğru eğilerek pençeli parmaklarının arasından kumları elledi. "Ingram iyi biri. Beni her zaman mutlu etmeye çalıştı, benim onu koruduğum gibi o da beni korudu ve kalbi çok büyük. Daha iyi bir Mavka isteyemezdi."

Göz kapakları yarıya kadar indi ve Aleron'a donuk bir bakış attı. "Çok büyük bir varsayımda bulunuyorsun."

Aleron küçük bir kıkırdama çıkardı. "Görmemiş olsam bile bundan eminim. Kendisine Ingram'la birlikte olmak isteyip istemediği sorulduğunda, bunun nelere yol açacağını bildiği için ona atladı. Onu uzun zamandır tanıımıyordum ama bana sarıldı ve nezaket gösterdi. Çok hoş bir kadın seçti ve ben de onun adına mutluyum. Bunlar üzerinde durmayı seçtiğim şeyler. Ingram ben yanımdan alındıktan sonra bile mutluluğu buldu ve eminim sizin hayatınızdakiler için de aynı şey geçerlidir."

Nedense Gideon'un dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Evet, sanırım bu doğru. İnsanlar iyileşmeyi öğreniyor, özellikle de bu kadar uzun zaman sonra." Dizlerini onlara sarılmak için yukarı kaldırdı ve çenesini onların üzerine koydu. "Teşekkür ederim. Biraz daha iyi hissediyorum."

"Hoş geldiniz. Hazır olduğunuzda kendiniz göreceksiniz. Emerie ve Ingram'ı birlikte bulabiliriz."

Hazır olduğumda... Göz ucuyla Aleron'u inceledi ve gözbebeklerinin her zamanki soluk pembeliğini fark etti. *Artık beni zorlamıyor.*

Gideon'un iyiliği için sabırlı olmaya niyetliydi. Söylemese bile bunu takdir ediyordu. Bu onun daha rahat olmasını sağlıyordu.

Aleron'un varlığı.

Kontrolün kendisinde olduğunu ve bu kararı kendi isteğiyle verebileceğini hissetmeye ihtiyacı vardı. Zorlanmış hissetmemeye ihtiyacı vardı.

Aleron'la gidersem, belki biz de mutlu olabiliriz, ya da öyle bir şey. Emerie'yi deli gibi özlemeye başlamıştı. Aleron onunla ne kadar şakacı olursa, küçük kız kardeşinin suratını ekşi ama sevimli bir şekilde asana kadar onu kızdırmayı o kadar çok istiyordu.

"Emerie ve Ingram'ı birlikte bulabiliriz."

Neden daha önce de böyle bir şey söylemişler gibi geldi?

Aleron'la dizlerinin üzerinde konuştukları bir anı canlanmaya başladı. Patladı ama içinde rahatlama ve neşe duyguları kabardı.

Yeni bir anı geldi. İhanet duygularının bombardımanına uğradığında gözlerini yakan ve burnunu sızlatan bir anı.

Duymaya başladığı kelimeler kristal berraklığına kavuşmadan önce karışık ve duyulamazdı. *Benden bir ruh çalabileceğini söylediğimi biliyorum, çünkü seni hayata döndürmek için bir gelinin bağlanma gücüne ihtiyacım olabilir, ama ben-*

Beyaz bir yılan kafatası görüntüsü turuncu küreleriyle üzerine dikilince görüntü kayboldu. Bağlamın dışında, kafasını iki yana çevirme şekli ürkütücüydü ve son anının bağırsağa bir yumruk gibi hissetmesine yardımcı olmadı.

Kendine geldiğinde hiçbir şey değişmemişti.

Aleron hâlâ onun yanında oturuyordu. Dalgalar hâlâ çarpıyordu. Güneş hâlâ sırtlarında parlıyordu ama içlerini korkunç bir öfke kaplamıştı.

Aleron başını ona doğru eğdi. "Kalp atış hızınız arttı. Bir sorun mu var?"

Gideon elleri ve dizleri üzerinde yuvarlanarak Duskwalker'dan uzaklaştı, kum yığınlarını yumrukladı, sonra ayağa fırladı. Öfke yanaklarını, ensesini, kulaklarını kızarttı, ta ki patlayacağını düşünene kadar.

"Sana neredeyse güvendiğime inanamıyorum." Gideon karanlık bir şekilde kıkırdadı, ellerini tekrar yumruk yapmadan önce kumu bırakmak için çözdü.

Ona karşı yumuşamaya başladığıma inanamıyorum.

"Gideon?" Aleron dört parmaklı, kuşa benzeyen ayaklarının üzerine kalkarak sordu.

"Kandıracak başka bir ruh bulamadin, ha?" Gideon omzunun üzerinden bakabilmek için başını çevirerek ısırdı. "Sanki seninle kendi isteğimle gelmişim gibi konuştun ama işin içindeki zorlamadan bahsetmeyi unuttun."

Aleron temkinli bir şekilde uzandı ama elini geri çekti. Gözbebekleri bembeyaz parlarken iki elini de göğsüne götürdü. "Anlamıyorum," diye itiraf etti. "Daha birkaç dakika önce memnun görünüyordun."

Evet, birkaç dakika önce gerçeği bilmiyordu. Aleron'un yanında mutlu olduğu gerçeği daha da yoğun bir öfkeye yol açmıştı.

"Seninle gelmemi istemedin. Bana ihtiyacın vardı."

Kahretsin, bunu söylemek bile göğsünü sızlattı. Bir ömür boyu yetecek kadar duygusal işkence çekmemiş miydi? "Bu doğru değil," diye yalanladı Aleron. "Tenebris'i sensiz terk etmek istemedim."

Gideon alkışlamaya başladı. "Demek aldatmacan sırasında duygularını da geliştirdin. Bravo." Sonra Gideon döndü, kollarını açtı ve güldü. "Biliyor musunuz? İyi ki hiçbir şey hatırlamıyorum. Böylece, en başta geliştirmemem gereken bir sürü duyguyla uğraşmak zorunda kalmıyorum. Birlikte geçirdiğimiz zaman hiç var olmamalıydı."

Aleron yumuşak bir gümbürtü çıkardığında burnu nefretle kırıştı. Gideon'un gözleri parlayan kırmızı küreleri görmezden gelerek dik dik baktı.

"O anılar benim için çok değerli. Tenebris'e döndükten sonra hikâyemizi bitiremedim ama sonrasında olanlara değer veriyorum." Keskin bir pençe gösterdi ve pençe güneşte parladı. "Her ne sebeple olursa olsun onları lekelemene izin vermeyeceğim."

Sanki Gideon aptallık ediyormuş gibi davranıyordu!

Ona yalan söyleyen ben değilim. Sanmıyorum. Hayata dönmesinin başka bir yolu olmadığı için mi onunla buraya gelmeyi kabul ettim?

Gideon'un duyguları onu manipüle etmek için bir yol olarak mı kullanılmıştı?

Eğer onu gerçekten önemsiyorsam... Bakışları irkilmeye dönüştü. *Evet, gerçeği öğrendikten sonra bile muhtemelen bunu kabul ederdim.* Gideon düştüğünde, sert düşerdi. Kolay lokma değildi ama sevdiği insanlar için her şeyi göze alırdı.

Bakışları geri döndü ve Aleron'a yöneltti.

Kimse manipüle edilmiş hissetmekten hoşlanmazdı. Neyse ki artık bu Duskwalker'a yaslanabileceği bir sıcaklığı kalmamıştı - sadece midesinin derinliklerinde bir boşluk vardı. Bu ihanetin pisliğini tutup atmak için kazabileceği bir yer.

"Madem onun hakkında hiç susmuyorsun, git lanet olası akrabanı bul ve beni rahat bırak. Umarım yeterince ayrı zaman geçirirsek, aramızdaki bağ eninde sonunda zayıflayacaktır."

"Anlamıyorum," diye tekrarlardı Aleron, bu kez sızlanarak. "Az önce sen... bekle, ne dedin?" Kafatası ürkütücü bir şekilde eğildi.

Gideon kararlılıkla, "Beni kendi bencil çıkarları için manipüle eden biriyle birlikte olmak istemiyorum," dedi. "Belki

Hatırlamıyor olmam benim için bir lütuf, çünkü artık duygularımı çarpıtmak zorunda değilsin."

Öfkesi içini ne kadar yaksa da, sesindeki hüznü karışımı kendi kulakları tarafından bile fark ediliyordu.

Aleron'dan gelen hırıltı tehditkâr ve korkunçtu. Gideon kendini gülerken buldu ve içindeki kinin kabarmasına izin verdi.

"Ooooh, çok korkuyorum." Gideon parmaklarını ona doğru oynattı. "Ne yapacaksın, öldürecek misin beni? Hayata geri döneceğim.

Benim kadar kendini de lanetledin."

"*Sen **benimsin**, küçük insan,*" diye homurdandı Aleron, Gideon'un tepesinde yükselebilmek için daha da yaklaşırken sesi eskisinden oktav daha koyuydu. "Seni incitebileceğimi düşünmen bile ne kadar kaybolmuş olduğunu gösteriyor. Aramızdaki bağ koparılamaz. Ve kırabilseydim bile kırmazdım."

Sanki daha tehditkâr görünmek istermiş gibi ya da belki de üzgün olduğu için kanatlarını açtı. Eğer öyleyse, ne güzel! Gideon da çok üzgündü.

Boynuzlarının arasında kömür gibi süzülen ruh Gideon'un dikkatini çekti. Dünyadan saklanmak için zayıfça bir topun içine kıvrılmış gibi görünüyordu, ellerini göğsünde kavuşturmuş ve ayaklarını kışının altına sokmuştu. Kendini küçük hissederek üzerine atladı ve bir boynuzunu tutarak diğeriyle ruhunu geri alabildi. Ancak ayağa sıçradığında eli boştu.

"Bu da ne...? Ama onu tuttuğunu gördüm." Ruh artık ona ait değildi ve ona dokunamıyor muydu? "Geri ver onu. Bir canavara bağlanmak istemiyorum!"

Bu onundu ve her zaman onun olmalıydı! *Neden kendimi böyle birine bağladım ki?!*

Aleron'un söyledikleri ve yaptıkları karşısında nefesinin kesilmesini ve gözbebeklerinin koyu maviye dönüşmesini görmezden geldi. "Bir *canavar* mı?" Aleron pençeli *korkunç* elini kürkle kaplı göğsünün üzerinde gezdirerek sessizce konuştu.

Gideon yüzünü buruşturdu, özellikle de bunun onu ne kadar incittiğini görebildiği için. Belki de çok ileri gitmişti ama öfkesinin kendisini ele geçirmesine izin vermişti.

Bunu söylememeliydim. Aleron öyle biri olsa bile, yeni hayatında uyandığından beri ona karşı hiç de kötü davranmamıştı.

"Aleron... Bak, üzgünüm-"

"İstedğin bu muydu?" Aleron uzanıp Gideon'un ruhunu aldı ve ruh zayıf bir şekilde avucunun içinde yatıyordu.

Gideon'un ellerinden birini tuttu, çevirdi ve ruhunu nazikçe üzerine yerleştirdi. Ruh onun üzerinde değil, Aleron'un en son bıraktığı yerde süzülüyordu.

Sonra, geri adım attığında kanatları titredi, tüm vücudu da aynı şeyi yaptı, sanki üzerine ani bir ürperti çökmüş gibiydi. "O benim olduğu kadar senin de, ama artık bunu yapamam." Sesinin tonundaki sessizlik, ona karşı bile rahatsız ediciydi.

Gideon'un öfkesi. "Bunu tek başıma yapamam. Ne görmek ne de gerçekten *dinlemek* istiyorsun."

Ruhuna aval aval baktıktan sonra bakışlarını Aleron'a çevirdi. "Bu da ne demek şimdi? Burada yalan söyleyen ben değilim." "Sana hiç yalan söylemedim, Gideon," dedi Aleron, öncekinden daha da kederli bir ifadeyle. "Sen sadece bir şeyler hatırlayacak kadar

gerçeğin farkına var. Ingram ve Emerie'nin size yardım edebileceğini umuyorum, zira ben sizin buzlarınızı çözecek insanlığa sahip değilim."

"Yardıma ihtiyacım yok!" Bunu her zaman olduğu gibi kendi başına yapabiliirdi. Aleron bunu her söylediğinde, kendisini daha da zayıf ve acınası hissediyordu.

"Benden seni yalnız bırakmamı istedin, ben de sonunda bunu yapacağım."

Gideon daha cevap vermeye fırsat bulamadan, gevşek çenesi şoktan çözülmek üzereyken, Aleron kanatlarını açtı. İlk kez kanatlarının ürkütücü uzunluğunu gördü ve toplamda yirmi metreyi bulduklarını tahmin etti.

Şaşkınlıkla geri çekildi.

Kanat çırpıktıklarında vınlıyorlardı. Yerden kalktı - ancak iki saniye sonra yüzüstü düştü. Başını dik bir kolun üzerinde sallarken gözbebekleri koyu sarıya büründü. Kanatlarını hızla çırparak sıçradı ve tek dizinin üzerine yere düştü.

"Ne halt ediyorsun sen?" Gideon inanamayarak sordu, dudakları bükülmüştü.

"*Uçmaya çalışıyorum!*" diye kükredi. "Daha önce Dünya'da hiç uçmadım. Buradaki hava ve rüzgâr farklı. O kadar kolay değil." Gideon'un burnu alaycı bir ifadeyle kıvrıldı. "Tanrıya şükür bunu yaparken beni tutmuyordun."

Aleron değişmeden önce kırmızımsı pembe bir ışık parladı. Biçimi daha da canavarlaştı, bacakları eğildi ve kolları dört ayaklı bir pozisyona uyum sağlamak için uzadı.

Gideon şaşkınlıkla geri adım atarak, "Lanet olsun," diye homurdandı. Aleron'un bunu yaptığını daha önce hiç görmemişti.

Başka bir şey söylemeden, her ne kadar hırlasa da, Duskwalker yokuşun yönündeki ormana doğru koşmaya başladı. Onun gidişiyle kendini daha kötü mü yoksa daha iyi mi hissettiğinden emin olamayan Gideon, gözlerini onu en son gördüğü boşluğa dikti.

Sonunda ruhuna geri döndü.

Her neyse. Çok da önemli değil. Hayal kırıklığı ve üzüntü gözyaşları gözlerini yaktı, ruhunun tüm başını kaplayan alevler geri çekilip yüzünde bir çatlaktan başka bir şey olmadığında daha da arttı. Öfkeli olmaktan bahsediyorum.

Ruhu bir dirseğinin üzerine yaslandı ve Aleron'un gittiği yöne doğru uzandı. Yüzünü Gideon'un yüzüne çevirerek, iki katı yeşil yarık daralarak ona baktı ve sonra... ona orta parmağını gösterdi!

Sen de siktir git.

Kayboldu, muhtemelen Aleron'a geri dönüyor.

Gittiğine inanamıyorum. Gerçekten gitmesini beklemiyordu.

Hayal kırıklığıyla göğsünü ovuşturdu, aniden acıdı.

"Siktir et bunu!" Gideon bağırarak ormana doğru yürümeye başladı.

Kıyıya geri dönmeden önce sadece birkaç metre gidebildi, Aleron'un geri gelme ihtimaline karşı geri dönüyordu.

Bilmiyordu, muhtemelen onunla biraz daha dövüşmek için. Duskwalker gittiğine pişman olup onun için geri dönerse diye geri dönmüyordu. En azından kendine böyle söylüyordu.

Botlarına da ihtiyacı vardı ve onları teker teker ayağına geçirdi.

Tam ikinci botunu giyerken, sağ tarafında, uçurumun kenarından büyük siyah bir yaratık atladı. Hızla akan denize doğru

düşmeye başladı. *Seni aptal!*

Gideon yüzme bilmemesine rağmen onu kurtarmaya gidiyormuş gibi kıyıya doğru fırladı ama Aleron kanatlarını açıp süzüldü. Kanatlarını çırpıttı, sanki hızlıca alıştıyormuş gibi döndü ve gökyüzünde ufuk boyunca uçtu. Gideon'un soluna daldı ve ormanın üzerinden Austrális'in merkezine doğru uçtu.

Aleron gerçekten gidiyordu ve bu nedense kendisini daha da kötü hissetmesine neden oluyordu.

"Gerçekten gitti." Oturdu ve yüzünü ellerinden birinin içine yerleştirdi. "Hayatım nasıl bu hale geldi?"

Bir Duskwalker ile tartışıyordu. Normal bir durumda, bu bir ölüm cezası olurdu.

Sadece her şeyin daha iyi olmasını istiyorum. Bunu istemek çok mu fazla? Tam da Aleron'u gerçekten kabul edebileceğini düşündüğü anda, bunu imkânsız kılacak bir şey öğrendi. *Kendimi kapana kısılmış hissediyorum.*

"Bağ gerçekten koparılamaz mı?" diye mırıldandı, tamamen kederliydi. Bu noktada, sadece bundan kaçmak için öbür dünyaya geri dönmeyi gerçekten istemeye başlamıştı.

Her ne kadar yaşamak istese de, özellikle boş ve boktan bir hayat istemiyordu. "Küçüklerimden birine işkence etmeni izlemekten yoruldum," diye yankılandı derin bir ses.

O sesi hatırlıyorum, diye düşündü elini indirip etrafındaki boşluğa bakarken. Az önce öğrendiği çirkin gerçeği ortaya çıkaran sesin aynısıydı bu, ama hayata döndüğü gün de oradaydı.

"Dikkatsizliğimin bu iletişimsizliğe neden olmasına izin vermeyeceğim... hem de *ikinci kez.*" Gideon yenilgiyle başını geriye atarken ellerini havaya kaldırdı. "*Tanrım,* şimdi ne olacak?!"

Gideon temkinli bir şekilde sese doğru geri çekildi, onu göremiyordu ve ondan uzaklaşmak istiyordu. Ayağa kalkmadan bir şey başının tamamını tuttu. Bir çift el gibi değil, görünmez bir sihir topu gibi hissediyordu.

"Hatırlamanızı sağlayamam ama o güne dair anılarımı size aktarabilirim."

Gideon hareketsiz hale getirilirken boğuk bir ses çıkardı. Zihnine bir anı seli enjekte edildi.

Dışarıdan bakan birinin gözünde canlanan ilk görüntü, kendisinin ve Aleron'un kanatlarına sarılmış, *çıplak* haldeyken birlikte gülüp eğlenmeleriydi.

Gerisi hızla kendisine dayatıldığı için bunu düşünecek zamanı olmadı. Gideon adının Weldir olduğunu öğrendi ve Aleron'un bunu ona daha önce söylediğini hatırladı.

Aleron'un büyüyle dolu bir kafatası almasını izledi. Weldir'in bu kavgaya neden olan sözlerini ve Gideon'un başka bir dünyaya döndüğünde solan tenini ve incinmiş yüz hatlarını duydu. Aleron'un itirafını ve Gideon'un birlikte geçirdikleri zamanın hiçbirinin hile ya da ihanetle dolu olmadığını fark etmesini sabırla izledi. Sonra kendi itirafını ve birlikte Dünya'ya gelebilmeleri için Aleron'a elini uzatan kişinin nasıl kendisi olduğunu.

Zoraki anılar beynine sokuldukça daha çok sarsılıyordu. Gerçek dünyayı göremese de gözleri başının arkasına yuvarlandı. Bakırımsı kanın tadı dudaklarına ve diline yayılmadan önce her iki burun deliğinden damlayan sıvı gıdıklandı.

Dayanılmaz bir acı kafatasında çatallandı.

Ne kadar sıkışırsa sıkışsın, ne kadar güçlü ve şiddetli olursa olsun, Weldir vazgeçmedi. Burada müdahale edecek bir Aleron yoktu. Gideon'un bayılmasına da izin vermedi, enjeksiyon sırasında bilincini açık tuttu.

Bir süre sonra her şey bulanık bir kırmızıya büründü, sanki kanı her şeyi bulanıklaştıracak kadar beynine akıyordu.

Sonunda bittiğinde yere yığıldı. Koyu sessizlik tüm duyularını yuttu. Başı ikiye ayrılmış gibi hissediyordu, bir kulağı sanki ağzından sızan kanla doluymuş gibi tıkalıydı.

Saatler sonra, soğuk kemiklerine kadar işlemişti.

Yan yattığında, dudaklarından soluk soluğa bir irkilme çıkmadan önce titredi. Zonklayan başını tutarak, gözleri bulanıklaşıp kayarak, bir topun içine kıvrıldı.

Başım yanıyormuş gibi hissediyorum.

Yanıyordu, kafatasının içinde sürünen böcekler gibi hareket eden şimşek kıvılcımlarından oluşan dallı bir acı.

Weldir ona her ne yapmış olursa olsun, acı devam ediyordu. Burun deliklerinden birini tıkayan kurumuş kan nefes almasını zorlaştırıyordu ve aynı taraftaki kulak neredeyse sessizleşmişti.

Karanlık çevresini fark etmesi uzun zaman aldı.

Gece çökmüştü ve beraberinde bir ürperti ve kâbus gibi canavarların tehdidini getiriyordu. Siyah ve ışıltılı bir kubbe onu örtüyor gibi görünüyordu ama bulanık görüşü nedeniyle bunun sadece gözlerinin bir oyunu olup olmadığından emin değildi.

Tam bir hayal kırıklığı tüm varlığını doldurdu. *Benim için geri gelmedi.*

Aleron ona nasıl davrandığını, ona nasıl davrandığını, ona neler söylediğini gördükten sonra neden geri gelsin ki? Tüm bunlar, aklına bölük pörçük bir anı geldiği ve ona sarıldığı içindi çünkü *aptal* olduğu inkâr edilemezdi.

Suçluluk duygusu zehirli bir yılan gibi özünün etrafında dolanıyordu ve dehşet dolu iniltisini içine hapsetmek için ağzını kapattı.

Tenebris'e dönersek. Ona gerçekten aşık olduğumu söylemiştim.

Bir başkasının bakışları arasında kendine bakmak kafa karıştırıcıydı ama dişlek ve ışıltılı sırtışı kendini belli ediyordu.

Yoldan geçen bir yabancı onu o anda görseydi, ne kadar *mutlu* olduğunu doğru bir şekilde tahmin edebilirdi.

Tam bir hıyar gibi davrandım. Elini yukarı kaydırıp ağrıyan gözlerine masaj yaparken sessizce kendine küfretti. Keşke varlığını ikiye bölebilseydi de kendini bir güzel dövebilseydi. *Aleron bunların hiçbirini hak etmemiştir.*

Weldir'in ona gösterdiği şey... lanetleyiciydi. Bunu ya da duygularını yaşamamış olması ya da kendi bakış açısından tek bir şey bile hatırlamaması önemli değildi. Koca adam tatlı, dürüst ve kırılgan, ağlayan gözbebeklerine sahipti.

O coşkudan şu anki sefil durumlarına, tüm acılarının sebebi olan kırık ve terk edilmiş bir Gideon'a... *Benim için çok güçlüydü.*

Aleron'a karşı birdenbire büyük bir aşk duygusu filizlenmemiştir ama bu ona karşı derin bir minnettarlık duymasına yol açmıştı. Gideon'un zihinsel, fiziksel ve duygusal olarak dayanılmaz derecede zayıf olduğu bir dönemde Aleron onun yanında kalmıştı.

Zihninin fırtınalı okyanuslarında dolaşacak ve ona elini uzatacak birine ihtiyacı vardı. Onu yüzeyin altında, çoktan boğulmuş ve karanlık uçuruma yitip gitmiş halde bulup, ışığın ve sıcaklığın güzelliğinin olduğu yere, yukarı çekecek birine ihtiyacı vardı.

Kendisinden biraz fedakârlık yaparak onu nefes almaya zorlayacak birine ihtiyacı vardı. Aleron'un ona büyük, şapşal ama tatlı kişiliğiyle yaşamayı hatırlatmasına ihtiyacı vardı.

O sırada çoğu fark edilmemiş olsa bile, Gideon'a karşı ne kadar sabırlı olduğunu hatırladı. Kendi yaptıklarının çoğundan irkildi ve başını tutarken daha sıkı kıvrıldı.

Hay sikeyim. Ona öyle dememeliydim. O bir canavar değildi ve bu lanet kelime onun dudaklarından dökülmemeliydi.

Gideon gözlerini kapadı, tekrar uyursa gecenin daha çabuk geçeceğini umuyordu. Özür dilemek istiyordu, bunu yapmak için

Doğru. En azından Aleron'dan hoşlanmaya çalışabilirdi.

Ona bir kez aşık olduysam, belki ikinci kez aşık olabilirim.

Sadece Aleron'un onu affedebileceğini umuyordu.

Bu seferki karşılaşmamız neden bu kadar farklıydı? Gideon Dünya'da doğduğu günkü gibi çırlıçıplak uyandığı için miydi? Aleron'un önce o parçasını ısırp koparacağından endişe ederken aletini örtmek zorunda kaldığı için o kadar utanmıştı ki, o zamandan beri aklı başından gitmemişti.

Geri kalan her şey tabağına daha da fazla yığılmıştı.

Öbür dünyada, Aleron'la karşılaştığında sakın mıydı? Varlığının bir önemi olmadığına farkına varması - ve ölüyken yaşayanlar için üzülmeyin bir anlamı olmaması - Duskwalker'a yaslanabileceği anlamına mı geliyordu? Yıldızların onlar için mantıklı olmayan bir şekilde aynı hizaya geldiğini düşündü ama sonunda kalbi için doğru hissetmiş olmalıydı.

Uykuya dalamayınca, baş ağrısı geçmeyince ve düşünceleri onu daha da kötüleştirince gözlerini araladı. Kumlara hafifçe vuran denize baktı. Müreккеpli suya yansıyan hilal, dalgaların arasında parlıyordu ve o kadar güzeldi ki buna tanık olmayı hak etmediğini düşündü.

Acı içinde inleyen Gideon, sırtını ona vermek için yuvarlandı.

Yukarıdan gelen beyaz ışığın aydınlatığı kırmızı gözler dikkatini çekti. Ağaç sınırının hemen önünde, onu sessizce izleyen İblis'in bakışlarıyla karşılaştı. Koruyucu kubbenin hemen ötesindeki otlar, sanki yaratık Gideon uykuda savunmasızken ona ulaşmaya çalışmış gibi parçalanmıştı.

Yüz hatlarını anlamaya çalıştı ama gecenin karanlığı sadece en ufak ayrıntılara izin veriyordu. Ay gözlerini parlatıyor, küçük, neredeyse insansı ve hoyrat bir burnu olduğunu göstermeye yetecek kadar ışık veriyordu.

"Kimse sana birini uyurken izlemenin ürkütücü olduğunu söylemedi mi?" Gideon kalçasının üzerinde yükselirken alay etti.

Otur.

Görünüşe göre bu, elleri ve ayakları üzerinde sıçramak ve koruyucu muhafızına doğru fırlamak için bir işaretti. Kubbeyi pençeledi, kafa-

ona vurdu. Ciyaklama ve hırlama sesleri hızla yükseldi ve korkunç küçük bir kretin sesini andırıyordu.

Baş ağrısı için çok gürültülü, ağrıyan görüşü için çok hızlıydı.

Gideon'un içinde birikip duran öfke sonunda patladı. Kendinden tiksınme ve etrafındaki her şeye ve her şeye karşı duyduğu genel nefret birbirine karıştı. İçindeki her asitli damlayı İblis'e yöneltti.

Gideon ayağa fırladı ve omzunu kubbeye vurdu. Onu kırmak için birlikte savaştılar.

"Bırak beni," diye fısıldadı, adrenalini yüzeye çıkmaya zorluyordu, böylece sert kaslarını gevşetebilir, onu sıcaklıkla doldurabilir ve

ona güç verdi. Bırakmayınca, "Çıkarın beni!" diye bağırdı.

Bunu hak eden bir şeyi yumruklamak istiyordu. Tüm bu kin dolu nefreti ve gerçekten serbest bırakma şansı bulamadığı kederli duyguları açığa çıkarmak istiyordu. Kendini daha iyi hissedene kadar öldürmek, yok etmek ve sakatlamak istiyordu.

Tüm acısını ve hüsrânını asla hedefi olmaması gereken birinden çıkarmak yerine, karşılığında ona zarar vermeye kararlı bir şeye zarar vermek istedi.

Kubbe bir balon gibi patladı.

Gideon küçük İblis'i tökezlediğinde kendini yakalamaya bile fırsat bulamadan yere düşürdü. Onu yerde tutmak için göğsünün üzerine binerken ve dizlerini kullanarak pazularını yere sabitlerken, içinden hırıltılı, çatlak bir kükreme patladı.

Sonra, vahşi bir hayvan gibi iğrenç, salyayla kaplı dişlerini gösterip pençeleriyle havayı kesip doğrarken, bir eliyle boğazını yakaladı. Kendisini ısırmasını engellemek için çenesini itti. Serbest eliyle yumruğunu geriye doğru kaldırdı ve yüzüne doğru fırlattı.

Sıcak ete ve sert kemiğe çarptığında bir *güm* sesi duyuldu. Yaratık homurdandı, ancak altından çıkmak için mücadele ederken korkunç bir tıslama çıkardı.

Yumrukladı ve durmadı.

Vahşi hırıltıları acınası hırıltılara dönüştüğünde bile, her şeyini... serbest bıraktı. Gideon'un yüzünü, pazularını, yan tarafını pençeleyip kan şeritlerinin akmasına neden olduğunda bile, tüm gücüyle yumrukladı.

Onu öldürenin İblis olmasını diledi, kendisi olmasını diledi, öfkesinin ve üzüntüsünün fiziksel bir tezahürü olmasını diledi. Dişleri kazara parmak eklemlerini kestiğinde ve kendi kanı İblis'inkine karıştığında bile yüzüne vurdu. Kafatası çatlamaya başlayıp sonunda çöktüğünde ve hareket etmeyi bıraktığında bile, onu un ufak edene kadar durmadı.

Göğsü sanki çakıl taşıyla doluymuş gibi ağırdı. İçini jilet gibi kesecek kadar soğuk havayı içine çektikçe ciğerleri ağrıyordu. Burnundan kısa nefesler alıyordu ama tükürük lekeli dudaklarından uzun, odaklanmış ve buğulu nefesler veriyordu.

Gözyaşlarının tuzlu izleri yüzündeki kesik yaraları yaktı ve kendi kanının akıntılarına karıştı.

Ancak gözyaşlarından önünü göremez hale geldiğinde durdu ve yüzünü kapatırken acınası bir hıçkırık koptu. Ne yaptığını ya da neden yaptığını bilmiyordu ve bunun gerçekten yardımcı olduğunu da düşünmüyordu. Yine de şiddet o kadar iyi hissettirmişti ki, rahatlayarak mı yoksa utanç içinde mi ağladığını bilmiyordu.

Kum yer değiştirdi ve Gideon omzunun üzerinden baktı. Denizden sürünerek çıkan, kuyruğu balığa benzeyen ama gövdesinin üst kısmı insana yakın olan İblis'i selamlamak için ayağa kalktı.

Az önce öldürdüğü gibi küçük olmasa da yavaş görünüyordu.

"Sanırım seninle başa çıkabilirim," diye mırıldandı Gideon uyuşmuş bir halde, otların arasına yarı yarıya gömülmüş büyük bir kayayı fark edince aşağı uzandı. Tehlikeye doğru tökezleyerek yürürken botları kumda gıcırdadı. "Aksi takdirde, beni Aleron'a beklenenden daha erken geri götürmüş olursun."

Yumruğuna bulaşan İblis kanı, yüzündeki kir ve kuruyan gözyaşları ve damarlarına dolan şiddetli adrenaline bir çılgılık atarak İblis'e doğru koştu.

Beni yemeye çalışan her şeyi öldüreceğim.

O bir av değildi ve Gideon öyle hissetmekten *bıkmıştı*.

Gün ağardıktan çok sonra, Gideon saklanmak için tırmandığı ağacın içinde kaldı. Zonklamanın şiddetini azaltmak için parçalanmış bir kolunu göğsüne bastırarak altındaki İblis'i görmezden gelmeye çalıştı.

Gölge, İblis'e gün içinde bile özgürlük sağlayacak kadar gölge oluşturuyordu. Ne zaman kazara bir ışık huzmesine dokunsa tıslıyor, içinden bir duman tütüyordu. Zamanının çoğunu ağaca tırmanmaya çalışarak geçiriyordu. Kuduz, vahşi ve muhtemelen havadaki kan kokusuna takıntılı olan bu yaratık hiç durmadı.

Yarı balık İblis'le boğuşmayı bıraktı ama taşıyla onun beynini dağıtmayı başardı. Ondan sonra, şafak gökyüzünü daha açık bir laciverte çevirene kadar çoğunlukla iyiydi. Altındaki küçük piç, diğerlerinden daha küçük olmasına rağmen hızlı bir şeydi.

Kaba kuvvetinin, hızla savrulan pençeler ve çılgınca şaklayan dişler karşısında hiçbir önemi yoktu. Beşikteki koluna baktı.

Kolunu yırtmıştı ve açıkta kalan etinin her yerinde derin oyuk izleri vardı. Yaratık derisini ve kaslarını kemiğe kadar parçalamıştı. Üç parmağı ezilmişti ve her tarafı acı içindeydi.

Yüzü de pek iyi durumda değildi, bir gözü şişmişti. Pantolonu çoğunlukla iyiydi, her ne kadar doymuş olsa da donmasını engelliyordu. Yine de kendi kanıyla karışmış sayısız mor İblis kanı lekesi sevindiriciydi.

İki kişiyi öldürmüştü, ki bu çoğu insan için söyleyebileceğinden daha fazlaydı. Bir geceliğine o da Emerie gibi bir İblis Avcısı olmuştu ama Emerie yıllardır loncanın bir üyesi olduğu için muhtemelen ondan çok daha iyi becerilere sahipti. Kendisine gelin denmesinden dolayı iğdiş edilmiş hissetmeye başlamıştı, kız kardeşinin muhtemelen şimdi onun kıcını tekmeleyebileceğini bilmekten bahsetmiyorum bile. Az önce yüzleştiği geceden sağ çıkmak mı? Acısına rağmen gururu kabarmıştı.

Kırmızı gözleri kendi gözleriyle buluşan İblis'e baktı.

Elbette, Aleron'a daha çabuk dönebilmek için kendisini yemesine izin verebilirdi ama bir kez yenmenin yeterli olduğuna karar verdi. Sabırlı olmaya hazırdı, özellikle de Aleron'a böylesine kötü bir nedenle dönerek onu daha fazla üzme zorunda kalmayacağı anlamına geliyorsa.

Gömleğimi çıkarayım mı? En son ona nakledildiğinde giysilerini korumayı başarmıştı. *Kana bulanmış. Bunu görmesini istemiyorum.*

Tam da bunu yapmak için harekete geçtiğinde, vücudu şeffaflaştı. Süzülüyordu ama ağırlıksız hissetmek umurunda değildi. En azından acısı azalmıştı.

Belki de bunu nasıl yapacağını kendi başına bulmalıydı.

Pekala. Başlıyorum.

Karanlık onu bir anda yuttu.

Gözlerini açtığında parlak mavi bir gökyüzü belirdi ve gözlerini güneşe karşı kısarak baktı. Yan yatmış gibi kıvrılmış bir pozisyonda yeniden ortaya çıktığında, cisimsiz haliyle ellerinin ve dizlerinin üzerine kalktı.

Altından, yeşillikler içinde bir bulanıklık halinde toprak geçiyordu.

Yerden kilometrelerce yukarıda, hafif rüzgârla sallanan ağaçların tepelerini, uzakta parıldayan bir nehri ve solunda çok uzakta olmayan dağları fark etti. Gideon büyük bir kanat takımının vınlamasıyla başını kaldırdı ve arkasından Aleron'un etkileyici kanat açıklığını gördü.

Onu gördüğü için rahatlamış bir halde ona doğru uzandı. "Aleron," diye seslendi ama aniden fiziksel bir dönüş yaptı.

Yere kafa üstü çakılırken ondan gelen çığlık daha çok bir çığlık gibiydi. Harika! Tamamen iyileşmişti, sadece lanet olası yere çarpmak için.

Buz gibi soğuk rüzgâr elbiselerini ve saçlarını kesip geçti ve hızı anında gözlerini sulandırdı. Kolları ve bacakları çırpınırken, dehşete kapılmış gözleri acı dolu ölümünü durdurmak için bir cevap aradı.

Cisimsiz formuna geri dönmeye çalıştı ama ne olduğunu anlayamadı. Paniği her zaman düşünmesine izin vermiyordu.

"Gideon!" Aleron kükredi.

Sırtını yaklaşan kıyametine dönebilmek için havada dönmeyi başardı. Aleron'un kendisine doğru dalışa geçtiğini görünce rahatladı.

"Aleron!" diye bağırdı ve elini pençeli olana doğru uzattı.

Gideon'u havada kovalarken kanatlarını daha hızlı çırttı. Sonra güneşi tuttu.

Zihni ve görüşü, bir anı o anda olanlarla karışmaya ve biçim değiştirmeye çalışırken ikiye bölündü. Aleron tıpkı şimdi olduğu gibi başka bir dünyada onun için dalışa geçmişti. Korku Gideon'un boğazını sıkarken, gözbebekleri bembeyaz olmuş elini uzattı.

Aleron parlak bir güneşi daha gölgede bırakırken, ayaklarının hemen altında yeşillik yerine sıcaklık ve lav parıltısı parlıyordu. Bir an için zaman yavaşlamış gibiydi.

Şu anki Gideon'a ait olmayan duygular göğsüne bir balyoz gibi indi. Hayranlık, umut, güven ve saygının yoğun gücü bir top gibi içine çarptı.

Aleron'un sıcak eli bileğini kavradığında, Gideon nefes nefese, gözlerini kırıştırarak tek bir görüntü görmeye çalıştı. Altın rengi tirbuşon bukleleri olan iri bir kadının görüntüsü parladı ve gözleri onunkilerin derinliklerine baktı. Onlarda kendi yansımalarını gördü.

Onu hatırladı - sesini, muhteşem yürüyüşünü, burnunu Aleron'un sivri burnunun ucuna sürtüşünü. Ayrıca onu görünmez bir platformun kenarından nasıl düşürdüğünü de hatırlıyordu.

Tuhaf bir Elf tanrısı diyarında geçirdiği zamanın daha fazlası aklına gelmeden, Aleron'un kollarının güvenli beşiğine itildi.

Zorlu nefesler alıyordu, gözleri kocaman açılmıştı. *Bu bana geri gelen en keskin anıydı.* Çoğu eksikti ama şimdi Aleron'un ona bahsettiği Yaldızlı Bakire'nin yüzüne sahipti. Ona anlatılanlar geri kalanını doldurmasına yardımcı olmuştu.

"Beni sen seçtin," diye fısıldadı Gideon, imgelemine kastederek. Aleron başını eğdi ama cevap vermedi.

Duskwalker kanatlarıyla onları yerinde tutarak havada süzüldü. Neredeyse vücudunun etrafında kıvrılacaklarmış gibi kıvrılıyorlardı, uçları buluşuyordu, sadece geri fırlamaları için. Aleron'un ağırlığını taşıyabilmesi için büyük kanatlara ihtiyacı vardı.

Yere doğru yavaş yavaş inmeye başladılar ama Gideon, vahiy onu karnından yumrukladıktan sonra dikkatini zar zor toplayabildi.

Suçluluk duygusu bir kez daha ensesinde diken diken olurken, gözleri ıstırap içinde eğildi. *O lavın içinde ölmeme izin vermesinin onu hayata döndüreceği söylendiği halde beni seçmişti.*

Aleron ihtiyacı olmadığı halde kaç kez onu seçmişti? Gideon'u Tenebris'te geride bırakma korkusuyla yeniden doğuşunu bile durdurmuştu.

Kahretsin. Dün ona bütün o kötü şeyleri söyledim. Hiçbiri doğru ya da hak edilmiş değildi!

Aleron'un bedeninin gücü Gideon'un küçük bedenini sıkıca kendisine sabitledi ve Gideon yüzünün yan tarafını kurtarıcısının sert göğsüne gömdü. Yumuşak kürkü burnunu, yanağını ve çenesini okşarken, fındık ve sedir ağacı kokusu etrafını sardı.

Bu şeyler artık onu endişeyle doldurmuyor, bunun yerine vahiyleri aracılığıyla onu beslemeye yardımcı oluyordu.

Aleron'un ayakları sık bir ormanın ortasında yere değdiğinde onları bir sessizlik kapladı. Sessizlik sinir bozucuydu ve muhtemelen Duskwalker'ın varlığının hayvanları susturmasından kaynaklanıyordu ama o buna aldırmadı. Bunun yerine, Aleron'un nefeslerinin ve şakağına vuran kalp atışlarının şarkısı bu sessizliği doldurdu - en azından kendi ayaklarının üzerine basana kadar.

Gideon'a bakarken soluk pembe gözbebekleri maviye döndü. İki elini de yumruk yaptı ama sol elinin işaret parmağıyla Gideon'un kolunu işaret etti.

"Saldırıya uğradın," dedi Aleron ve sesindeki soğuk, kederli ton derinden etkiledi. "İşte bu yüzden seni tek başına bırakmak istemedim."

Kulakları yanan Gideon çıplak kolunu örttü. "Sorun değil. Nasıl olsa kışlarına tekmeyi bastım."

"Anlıyorum, yani bana ihtiyacınız yok." Her nasılsa, gözbebekleri daha da karardı ve bunu öğrenmenin onu ne kadar üzdüğünü vurguladı. Geri adım atarak ondan uzaklaşan Aleron, kafatasını Gideon'un arkasındaki yöne doğru kaldırdı. "Eğer o tarafa gidersen, yakınlarda bir insan kasabası var. Eminim kendi türünüzle birlikte olmak istersiniz, ben de bu yüzden

buraya geldim."

Gideon'un omurgasını soğuk bir korku ürpertisi sardı.

Aleron geri adım attı, döndü ve sıçramaya hazırlanmak için kanatlarını açtı.

"H-hey, bekle!" Gideon elini uzatarak ileri atılırken haykırdı.

Aleron ondan kaçtı ve yana doğru adım atarak neredeyse düşmesine neden oluyordu. Onu yakalamak için kanadını ileri itti ve sonra onu ayağa kaldırdı.

Gideon, Aleron'un bir şey söylemesine ya da yapmasına fırsat vermeden, "Konuşmak istiyorum," dedi.

Aleron'un ellerini gergin bir şekilde karnına bastırması ve kanatlarının sırtına doğru gerilmesi, midesine saplanan bir bıçak gibiydi. Başını sallayarak aralarına biraz daha mesafe koydu.

"Seninle nasıl konuşacağımı bilmiyorum," diye itiraf etti Aleron, ona bakmamak için burnunu aşağıya ve yana doğru eğerek. "Ben insan değilim. Bir insan olarak yaşamamın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum. Dediğin gibi, ben bir canavarım."

"Aleron..." Gideon acıma, pişmanlık ve suçluluk duygusuyla yüzünü buruşturdu.

"Seni kederinden kurtarmak istiyorum ama neye ihtiyacın olduğunu anlamıyorum. Tek bildiğim, bunun... *ben* olmadığım." İri adamın ne kadar titrediğini görebildiği için gözleri daha da eğildi. "Seni yalnız bırakmamı istediğini söylemiştin. Her ne kadar bunu yapmak istemesem de, Emerie'yi aramak için benimle gelmeyi reddediyorsun ve onu bulmam gerekiyor. Emerie bir insan; sana yardım edebilir."

Aleron'un kanatları bir kez daha uçmaya hazırlanarak yavaşça yeniden parladı. Aralarında sadece birkaç metre vardı ama birden sanki aralarında kilometreler varmış gibi hissetti.

"Özür dilerim, Aleron," dedi Gideon kararlı bir ifadeyle ve Aleron ona bakıyormuş gibi görünmese bile, bu ifadenin samimiyetini görebileceği umuduyla gözlerini ona dikti. "Dün söylediklerim... Hiçbirini söylememeliydim. Sen bir canavar değilsin ve bunu söylediğim için gerçekten üzgünüm. Tamamen dürüst olmak gerekirse, Dünya'da seninle birlikte uyandığım andan beri nasıl davrandığım için de özür dilerim."

Kanatları sırtına doğru düzleşmek için içeri çekildi. "Anlamıyorum. Neden birdenbire bunu söylüyorsun?"

Gideon yüzündeki ve yanağındaki zorlukla fark edilebilen kirli sakalı ovuşturarak, "Bir şeyler hatırlıyorum," diye homurdandı.

Başını başka yöne çevirmesine rağmen Aleron'un başını kaldırdığını fark etti. "Öyle mi?" derken sesi umut doluydu.

"Sorun şu ki, hepsi bağlamından kopuk, hiçbir mantıklı değil ve çoğu zaman bölük pörçük. Bazen sadece bir ses ya da bir ses ya da sadece bir görüntü. Bana bir düzen içinde gelmiyorlar." Elini indirerek ona baktı. "Dün Weldir'in senin hayata döndürülmek için bir geline ihtiyacın olduğunu söylediğini hatırladım. Hepsi bu, başka bir şey yok. Ne öncesinde ne de sonrasında olanlar. O anda, tıpkı o zamanki gibi, senin tarafından gerçekten ihanete uğramış, gerçekten incitilmiş ve çok kullanılmış hissettim."

"Ama senden gelmeni istememin nedeni bu değil-"

"Biliyorum." Gideon onun mavi gözleriyle buluşmak için bakışlarını kaldırdı. "Sen gittikten sonra Weldir geldi ve kendi anılarını vicdanıma zorla yerleştirdi. Bizi senin kanatlarında oyalanırken bulduğu andan, sana yeni kafatasını verirken elini tuttuğum ana kadar. Bana bir bağlam verdi ve sana ne kadar yanlış davrandığımı fark etmemi sağladı. Geçtiğimiz hafta, benim yapabileceğimden daha fazla güç ve zeka gösterdin."

İleri doğru bir adım attı ama Aleron geri çekilince mesafenin geri kalanını kapatmak için tereddüt etti. Gideon onun da titremeye başladığını fark etmemiştir, ta ki gergin bir şekilde ensesini ovuşturana kadar.

Bu düşündüğümünden çok daha zor. Ve lanet göğsü çakılla doluymuş gibi acıyordu - ağır, grenli ve nefes alması zor.

Çelik gibi bir nefes aldı. Bir sonraki kelimeleri söylemek onu ne kadar güçsüz hissettirecek olsa da, buna katlanması gerektiğini biliyordu.

Açıklaması gerekiyordu.

"Ben iyi değilim, Aleron. Başından beri iyi olmadığımı biliyordum. Gerçekten kızgındım, üzgündüm ve kendimi o kadar umutsuz hissediyordum ki yere uzanıp ormanın üzerimde büyümesine izin vermeyi düşündüm. Etrafımdaki her şeyden ve her şeyden nefret ediyordum ve bana amaç veren tek şeyin yürümek olduğunu hissediyordum. Mesele şu ki... beni yalnız bırakmanı istememin nedenlerinden biri de bir parçamın bunun acısını senden çıkarmak istememesiydi. Ama sen gitmedin ve bu, istemesem de seni incitmeye devam ettiğim anlamına geliyordu. Zamana ihtiyacım vardı, boşluğa ihtiyacım vardı, kendi hayatımın kontrolünün bende olduğunu hissetmeye ihtiyacım vardı."

Küçük iniltisi Gideon'u neredeyse kırıyordu. "Ama şimdi seni rahat bırakmaya çalışıyorum. Dediğim gibi, buradan çok uzakta olmayan bir insan kasabası var."

Ağır bir iç geçirdi ve parmaklarını kapalı gözlerine sokabilmek için elini kaldırdı.

"Bunu seni incitmek için söylemiyorum, Aleron." Dişlerini sıkı, duygularının barajını tutmaya çalışırken çene düğümleri esnedi. "Lanet olsun, dostum. Senden özür dilemeye çalışıyorum. Sorunlarımı kendi başıma halletmeye alışkınım. İnsanlara yaslanmaya alışık değilim çünkü çoğu zaman gülümsemek daha kolay geliyor ama şu anda bunu yapamıyorum. Bunların hiçbirinin senin hatan olmadığını söylemeye çalışıyorum ve artık bunun farkındayım."

"Ama bu benim hatam. Seni buraya getirmemiş olsaydım..."

Neden Aleron sonunda bunu söyleyerek lanet gözlerini yaşarttı? *Pişman mı oldu?* Duskwalker ona kendi tarzında koşulsuz destek ve şefkat gösterdikten sonra, Gideon'un Aleron'u böyle bir düşünceye itebilmesi son derece üzücüydü.

"Bunların hiçbirisi ne senin ne de benim suçum. Weldir bile birlikte geçirdiğimiz zamanlara dair anılarımı kaybedeceğimi bilmiyordu. Tüm bunların senin için nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. Seni ne kadar önemseydiğimi söylerken

birden bire bir yabancıya dönüşmek." Aleron'a bir kez daha bakabilmek için elini yüzünden çekti. "Bunu en başından söylemeliydim ama seni hatırlamadığım için gerçekten üzgünüm."

Mavi gözbebekleri cam gibi diplerinden kırıldı ve yarasa kafatasının etrafında eterik gözyaşları süzüldü. Yürek parçalayıcı olsa da, bu Duskwalker'ın güzelliği ve kemikli yüzü, boynuzları ve hatta kanatları, bu parlayan, eterik damlalar tarafından vurgulandı.

"Artık denemeye hazırım," diye devam etti Gideon. "Gelen anılarla savaşmak yerine onları kabullenmeye çalışacağım, tıpkı senin gibi. Ingram ve Emerie'yi bulmak için seninle geleceğim. Nereye gitmek istersen, oraya gideceğiz."

"Benimle gelmek ister misin?" Aleron göğsünü avuçlayarak sordu. "Benim yanımda olmak ister misin?"

"Evet, ama önce insan kasabasına gitmek istiyorum." Aleron'un kanatları tam yükselmeye başlamıştı ki daha da aşağı indi. "Yeni kıyafetler, kendimi koruyabileceğim bir silah ve param yeterse belki bir ceket almam gerekiyor."

Soğuk, hafif bir rüzgâr etraflarını sardı ve titremesi sadece ne kadar üşüdüğünü vurguladı. Her nasılsa, aralarındaki sessizlik daha da buz gibi görünüyordu.

"Sana zarar gelmesini istemedim," diye homurdandı Aleron bir adım daha yaklaşp nihayet aralarındaki mesafeyi kapatırken. Pençelerini Gideon'un çıplak kolundan bir santim ötede dans ettirdi ama Aleron'un istediği gibi dokunmadı. Gözbebeklerinde kıızılık parladı ama en azından ruhani gözyaşları yatışmaya başlamıştı. "Seni korumak istedim."

"Beni korumanı istemiyorum." Gideon çektiği acıyı hatırlatan bu söz üzerine onun kolunu tuttu. Yine de Aleron geri çekildiğinde, yanlış bir şey söylediğini ve yaptığını fark etti. "Dün gece her ne kadar korkunç olsa da, sonunda kendimi güçlü hissettim. Bir İblis yüzünden öldüm ve bu beni rahatsız ediyordu. Beni korumak ve güvende tutmak istediğini her söylediğinde, kendimi gerçekten küçük ve zayıf hissettim. Korunmak istemiyorum ama. Tek başıma savaşmak da istemiyorum. Aramızdaki ilişkinin dengeli olmasını istiyorum. Birine yük olmaktan başka bir işe yaramayan güçsüz bir insan gibi hissetmektense, birbirimize yaslanabilmemizi istiyorum. Çabalarım anlamsız olsa ve benim için endişelensen bile, seninle eşit olduğumu hissetmeme izin ver." Ardından, biraz mizahı zorlayarak, "Elimde bir balta olduğu sürece. Çıplak ellerimle yapmak biraz berbattı."

"Sana böyle hissettirdiğim için özür dilerim," dedi Aleron, sanki Gideon'un hatırı için daha küçük görünmek istermiş gibi çömelerek.

Hayal kırıklığı içinde inleyerek elini yüzüne vurdu. "Yanlış bir şey yapmadığın halde benden özür dilememelisin. Bana böyle hissettirmek istemediğini biliyorum."

Aleron ayağa kalktı ve bir kez daha onun üzerinde yükseldi. *Beni rahat ettirmek için elinden geleni yapıyor.* Kesinlikle yardımcı olmuyordu ama Duskwalker'ın aptalca çabaları suçluluk ve utancının kabarmasına karşı sevimliydi.

"Ne söylememi ya da ne yapmamı istediğinizi bilmiyorum. Bu, küçük boyunuzla alay etmemem gerektiği anlamına mı geliyor?" Gideon'a bakarken başını yana eğdi ve sonra kafatasının hareketlerinden de anlaşılabacağı üzere bakışlarını aşağıya doğru kaydırđı. "Sana küçük insan demek hoşuma gidiyor."

Gideon'un bir insan için ortalamanın biraz üzerinde bir boya sahip olduğu düşünülürse, bu yüzden kendisiyle alay edilmesi fikrini tuhaf buluyordu.

Genelde tam tersi olurdu.

Tekil, ölü bir kahkaha attı.

"Boyumla uğraşmayı bırakırsan, sanırım seni tekmeleyeceğim. Yine de sana çalım atarsam, seni yere devirebilirmişim gibi davranırsan iyi olur."

"Ama bu yalan olur."

Gideon'un dudaklarının köşesi kalkmakla tehdit etti. "Evet, ama bu egomu daha iyi hissettirecek. Şu anda oldukça zedelenmiş durumda." Kalbi de yaralı hissediyordu ama en azından Dünya'ya geldiğinden beri olduğundan daha hafifti.

Aleron'u sevmiyordu ve bir Duskwalker'a karşı nasıl böyle hissetmesi gerektiğinden emin değildi ama gelecekte Aleron'un affını kazanabileceğini umuyordu. Bu yüzden aklının ne kadar karışık olduğunu ve Aleron'a nasıl davrandığı konusunda ne kadar üzgün olduğunu açıklamaya cesaret etmişti. Daha iyi ve daha kabullenici olmaya çalışacaktı.

Onu uğursuz bir gölge gibi takip eden ürkütücü bir yaratık olarak değil, en azından bir *arkadaş* olarak görmek için çaba gösterecekti.

Artık her şey yoluna girdiğine ve nihayet içini döktüğüne göre, yırtık giysileri içinde gerçekten üşüyordu. Bir an önce harekete geçme zamanı gelmişti.

Pantolonuna bağlı bozuk para kesesini eline aldı ve ne kadar hafif olduğunu fark etti. "Kasabadayken Emerie ve Ingram hakkında bir şey duyan olup olmadığını sorabilirim. Belki yakınlarda görülmüşlerdir."

Akrabasını bulmaktan bahsetmek bile gergin duruşunu daha odaklanmış bir hale getirdi. Koyu sarı, parlayan gözbebeklerinde dönmeye başladı. "Bunu hiç düşünmemiştim."

"Bir kapıya gidip kapıyı çalmış olamazsınız."

Aleron düşünceli bir şekilde mırıldandı, Gideon da onun bunu onayladığını anladı. Döndü ve Duskwalker'ın yanına gelmesini bekledi, sonra da birlikte kasabaya doğru yol aldılar.

Gidip akrabalarını bulalım.

Sıcaklığın giderek düşmesiyle birlikte Aleron, gelininin kasıtlı olarak yapılmış küçük bir açıklıkta koşmasını izledi.

Güneyden esen güçlü rüzgârın ayaklarını yerden keseceğini düşündü ama yine de mücadele etmeyi başardı. Saçları savrulup dalgalandı ve yeni gri ceketinin kapüşonunu kafasına geçirmeye çalışmaktan anlamsızca vazgeçti.

Solundaki uzakta, ışık ufuk boyunca parıltılar halinde gökyüzünü aydınlatıyordu. Sadece ara sıra şimşekler görülebiliyordu, bulut örtüsü çatallanan ışınların çoğunun görünmesine izin vermeyecek kadar ağırdı. Gökyüzü dans ediyordu, bu şoklardan sonra gecikmeyle gürliyordu ama her geçen dakika daha da kötüleşiyordu.

Bulutlar uzun zaman önce üzerine çökmüştü ama kalınlıkları dünyayı gerçekten karanlığa gömmeye daha yeni başlamıştı.

Yapraklar, dallar ve hatta küçük dallar güçlü rüzgârda dalgalandı ve otların yaprakları rüzgârın gücüyle yere serildi. Aleron'un kürkü ve tüyleri arkasındaki ağaçlar ve çalılarla birlikte hışırdadı.

Ayaklarının üzerinde sağlam durarak ve dinlenmek için bir ağacın gövdesine tutunarak Gideon'u bekledi.

Yalnız kaldığı süre içinde, doğru dürüst konuştuklarından beri geçen iki gün boyunca Gideon'u düşündü. Gelini hemen hemen aynıydı. Hâlâ kaybolmuş gibiydi, hâlâ içine kapanıktı, az konuşuyordu ve gözlerinin altındaki koyu lekeler hiç yumuşamamıştı. Seçtiği gelininin zihni tarafından bu kadar yıpratılmış olduğunu görmek acı veriyordu ama tek tesellisi artık Aleron'un varlığını reddetmemesiydi.

Şimdilik bu kadarı yeterli olacaktır.

Tanıdığı Gideon'a, sıcak, misafirperver ve burnunun kenarını öpmek için öne eğilmekten mutluluk duyan Gideon'a sahip olma ihtimali varsa... bekleyebilirdi. Onu kalbine tamamen kabul edecek Gideon için gerekirse asırlar boyunca bekleyebilirdi.

Şu anda öyle görünmese bile buna değerdi.

Tenebris'teki son anları... onlar sadece bir başlangıçtı.

Gideon ona tamamen açılmaya daha yeni başlamıştı. Aleron da kendini erkeğe rahatça ifade etmeye daha yeni başlamıştı. Sonunda yine o noktaya gelseler ve sonra bunu aşsalar ilişkileri ne kadar derinleşir, gelini ne kadar daha davetkâr ve şefkatli olabilirdi?

Gideon hızla yaklaşırken melankolik yüz hatları göğsünde bir delik açsa da Aleron bu umudu korudu. Mor çiçekler ve paçuli gibi çiçekli çayır kokusu ona doğru kanat çırpı ve Aleron'un duyularıyla buluştuğunda esintiyi ısıttı.

Tam önünde duran Gideon ellerini ısıtmak için koltuk altlarına soktu. Siyah pantolonuna ilmekli bir baltanın bıçağı bulutlu ışıktaki parlıyordu.

"Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. Yaklaşan fırtına yüzünden kapıları kapattılar," dedi Gideon, tam o sırada yüzüne büyük bir ıslak yaprak sıçradı.

Göz kapakları donuk bir ifadeye büründü, özellikle de Aleron bu yüzden ona güldüğü için. Göğüs kafesinin arkasına yayılan rahatlamaya engel olamadı. *Bana geri döndü.* Gideon'un dönmesi birkaç saat sürmüştü ve Aleron yine terk edildiğinden endişelenmeye başlamıştı. Umudu olsa da, ateşkeslerinin uzun sürmeyeceğine dair endişeli paranoya varlığını sürekli kemiriyordu.

Gideon, Aleron'a güven verme ihtiyacı hissetmiş gibi, "Bu Hayalet olayını çözmek düşündüğümünden çok daha zormuş," diye devam etti. "Sana nasıl bedensizleşeceğimi sormalıydım. Fırtına dinene kadar orada sıkışıp kalırdım.

ya da çözemezsem yarın gelirim."

Aleron, Gideon'u soğuk rüzgârdan korumak için kanadını öne doğru iterken, "Sana verecek bir cevabım yok," dedi. "Bu senin için olduğu kadar benim için de yeni bir şey."

"Ah." Gideon gözden kaybolmadan önce ona dikkatli bir bakış attı. "Hemen yola koyulmalı ve bir sığınak aramalıyız. Şu yağmur bulutları hızla geliyor gibi görünüyor ve ben gerçekten de onların ortasında kalmak istemiyorum."

Aleron'un pençeleri ağacın kabuğuna saplandı. "Haklarında hiçbir bilgi yok muydu?"

Gideon başını salladı. "Hayır. Yine de buraya Colt'un Karakolu dendiğini öğrendim. Bölgede Emerie'yi ya da herhangi bir Duskwalker'ı görmemişler. Yine de itiraf etmeliyim ki, sorduğumda askerlerinden birkaçı bana biraz tuhaf baktı."

"Bunu son yer için söylemiştin," diye açıkladı Aleron, bir gün önce gün batımından hemen önce gittikleri Slater Kasabası'nı kastederek. Buradan doğuya doğru çok uzakta değildi.

"Evet, ama bu daha da tuhaf bir bakıştı." Gideon başını bir kez daha salladı ve yan tarafını Aleron'un gövdesine dayayana kadar yaklaştı. "Önemli değil. Hadi gidelim. Yakınlarda fırtınadan saklanmak için kullanabileceğimiz boş bir ev ya da mağara olabilir."

Tek bir baş hareketiyle, Aleron kollarını Gideon'un sırtına ve dizlerinin arkasına yerleştirebilmek için alçaldı. Hafif ağırlığını kaldırdı ve onu güvenli bir şekilde göğsüne bastırdı, sonra çömeldi ve kanatlarının büyük bir itişiyile Aleron sıçradı. Eylemsizlik son noktasına ulaşmadan önce bile kanatlarını tekrar çırpı ve havaya doğru daha da yükseğe itti.

Kendi ağırlığını dengelemek ilk başta zor olmuştu ama Gideon'unkini eklemek onu çok az rahatsız etmişti. Artık Dünya'da uçmaya alışmıştı ve bu nefes almak kadar kolaydı.

Ağaçların üzerine çıktıklarında, üzerlerindeki bulutlar oldukça hafif olmasına rağmen uzaktaki bulutların ne kadar karanlık olduğunu fark etti. Parlak ışıklar devam ediyordu ve yumuşak gümbürtüler şimdi çok daha güçlü bir şekilde onlara doğru yankılanıyordu. Rüzgâr ormanın bariyeri olmadan daha da güçlenmişti ve güçlü bir rüzgâr onu geriye ittiğinde Gideon'a daha sıkı sarıldı.

"Belki de yürümeliyiz," dedi küçük insan, soğuktan korunmak için dizlerini göğsüne çekerek. Bir kez daha kollarını kavuşturdu ve ellerini koltuk altlarına sıkıştırdı.

Aleron başını salladı. "Hayır, sorun olmaz. Uçarken daha hızlıyım ve sığınak görmek daha kolay. Fırtınayı yenmeye çalışacağım." Bir fırtınanın içinden uçmak ne kadar zor olabilirdi ki? Gerçi Aleron bunu daha önce hiç yapmamıştı.

Kuzeydoğuya gitmek için döndü ama yağmur üzerlerine yağmadan önce tek bir kanat çırpışı bile yapamadı. Kanatlarının ağırlığından ve tüylerini ve kürkünü ıslatan suyla uçmanın ne kadar zorlaştığından homurdandı. Tüm gücüyle iterek, fırtınanın en kötüsünden kaçınmaya çalışırken gelini için güvenli bir yer aradı.

Etraflarında dönerek, kuzeye uçmak zorunda kalana kadar batıdan doğuya doğru hareket etti. Tam ondan kaçmayı başardığında, bir sorun ortaya çıktı.

Gideon dişlerini gıcırdatarak, "Lanet olsun, Aleron," diye küfretti. "Geri dönmek zorundayız."

Aleron uzaklara baktı ve sadece su buldu. Karanın sonuna ulaşmışlardı ve gidecek başka yerleri yoktu. Aleron bakışlarını altlarındaki uzun sıradağlara çevirerek, "Sizi yere indireyim," diye teklif etti.

"Hayır!" Gideon bağırdı. "Sıradağlar da en az Peçe kadar tehlikelidir. Ve fırtına İblisleri güneşten koruduğu için, muhtemelen bir sürü gibi üzerimize geleceklerdir."

Aleron ağır bir yürekle arkasındaki dünyayı seyretmek için döndü. Gelinini içinden geçirmek tehlikeli görünüyordu ama haklıydı: burada toprağa düşmek yarardan çok zarar getirecekti.

Gökyüzünde çatallanan yıldırımların her birinin etinde karıncalanma yarattığını hissetmeye başlamıştı. Sanki yaydıkları enerji tarafından zorlanmış gibi, çarpmadan önce kürkünü kaldırdılar.

Burnunu kaldırdı. *Belki de yukarı?*

Aklında bu düşünceyle, bulutların üzerine çıkmayı umarak, Aleron büyük zorluklarla çapraz bir tırmanışla uçtu. Rüzgâr onu her yönden itiyordu ve Gideon uzun zaman önce gözlerini sımsıkı yumarak yüzünü Aleron'un göğsüne gömmüştü. Kokusuna küçük bir miktar korku sinmişti ama Aleron bunun daha güçlü olması gerektiğini biliyordu, su en kötüsünü bile temizliyordu.

Tam bulutlara ulaştığında, kürkünün her bir teli, her bir tüyü nefretle havalandı. Korkunç bir karıncalanma tüm vücuduna saldırdı, neredeyse... elektriklendi.

Kanatlarını durdurdu ve bulutlardan mümkün olduğunca uzaklaşmak için düşmelerine izin verdi. Tam kanatlarını tekrar açtığı sırada, yakındaki bir dağın tepesine bir şimşek çaktı ve çok yaklaşmışlardı. Aleron sesin şiddeti karşısında irkildi ve daha da uzaklaşmak için yana yattı.

Beyazlar görüş alanını doldurdu ve fırtınanın şiddetine doğru uçtukça daha fazla savruldular. Rüzgârlar ısıklık çalmaktan ziyade gürlüyordu ve ona tam hızda çarpan bir Mavka'nın soğuk kuvvetine sahipti.

Beklenmedik bir rüzgar soldan değil sağdan geldi.

İçinden kopan kükreme dişlerini parçaladı ve onu sürekli inlemeler ve sızlanmalar takip etti. Acı sağ kanadından yukarı ve tüm sırtına yayılıyor, her kanat çırpışında o kadar dayanılmaz bir acı hissediyordu ki neredeyse kanadını kıpırdatmayı bırakacaktı.

Yalnız olsaydı, belki de yapardı. Gelinini daha sıkı tuttu, dişlerini gıcırdattı ve sıradağlara doğru uçtu.

Fırtınayı da, dinlenecek güvenli bir yer bulmayı da sikeyim. İçinde bulunduğu acıyla, sırf bu havadan kaçabilmek için bir İblis'i mağaradaki yuvasından bile söküp atabilirdi. Karanlık fırtınanın geri kalanını bulabildikleri her sığınakta gelinini koruyarak geçirecekti.

"İyi misin, Aleron?" Gideon su fışkırtırken başını gömülü olduğu yerden çıkararak bağırdı. "Göğsünden gelen çığlıkları duyabiliyorum."

Aleron başını sallayıp aramaktan başka bir şey yapamadı.

Aydınlık bir açıklık bulduğunda, oraya doğru daldı. Sıradağların tepelerinden birinde doğuya bakarak ışığı aradı. Muhtemelen ateşi bilen bir İblis olacaktı ve kendini bir savaşa hazırladı.

Tam ayaklarını mağara ağzının önüne koymak üzereyken, güçlü bir rüzgâr onları içeri itti. Yere çarptı ama onu korumak için vücudunu Gideon'un etrafında olabildiğince kıvrıdı.

Durdukları anda bir hırıltıyla elleri ve ayakları üzerine fırladı ve havayı kirleten çok sayıda İblis kokusunun kaynağını aramaya başladı.

Bir duvara dayanmış üç tane -iki dişi ve bir erkek- buldu. Üçü de kanatlı İblislerdi, ikisinin boyu ve gücü büyüktü, sonuncusu ise küçüktü. Ancak, küçük olan biçimsiz bir İblis'ten çok bir yavruya benziyordu. Erkek, dişileri korumak için kanadını koruyucu bir şekilde açmıştı.

Her iki dişinin de soluk teninde, her zamanki boşluğa benzeyen İblis renkleri ve boynuzları arasında lekeler vardı. Erkek yarasa benzeri kanatları, pençeleri ve dişleri dışında tamamen insan görünümündeydi ama onlar gibi boynuzları yoktu. Saçları koyu kahverengi, teni bronzlaşmış ve şekli tamamen insansı idi.

Adam gömleksizdi ama pantolonu koyu lacivertti, oysa her iki kadın da gri ve kahverengi elbiseler giymişti.

Daha hızlı ve daha güçlü canavar formuna bürünen Aleron, göğsünü aşağı doğru iterek Gideon'u altında tuttu. Titreyen insan olduğu yerde kaldı.

"*Git buradan,*" diye uyardı Aleron, değişim nedeniyle sesi her zamankinden daha derindi.

Erkek kırmızı gözlerini Aleron'a dikti. "Ailemi böyle bir fırtınaya zorlayacağımı düşünüyorsan, bunu isteyerek yapmayacağımı bil."

"*Git dedim!*" Aleron kükreyerek pençeli elini öne doğru uzattı.

Erkek, özellikle dişi korkunç bir tıslama çıkardığında, koruyucu bir şekilde onlara yaklaştı.

"Kızımız böyle bir havada uçamaz!" Kız erkeğin kanadını itmeye çalışınca, erkek kolunu kızın yanına dolayarak onu akıllıca kendisine doğru tuttu. "Ya düşecek ya da onu kaybedeceğiz."

"Sadece bir aptal bunun içinden uçabilir," dedi erkek sakince. "Ve bükülmüş kanadının durumuna bakılırsa, bunun ne kadar tehlikeli olduğunu zaten biliyorsun."

Aleron omzunun üzerinden bakmaya cesaret etti. Kanatlarından biri tehditkâr bir şekilde açılmış, diğeri ise yere doğru sarkmıştı. Onu dinlendirmek sadece taban eklemine etrafındaki zonklamayı daha da kötüleştiriyor gibiydi.

"*Bir sığınağa ihtiyacımız var,*" dedi Aleron onlara, gelinini gösterecek kadar geri çekilerek. "*Onunla kalmanıza izin vermeyeceğim.*"

"Bir insan kokusu aldığımı sandım," dedi dişi, yırtıcı bakışlarını Gideon'un üzerine dikerek. Kadının gözlerindeki açlık, onlara güvenemeyeceğini daha da pekiştiriyordu.

Gideon, "Bırakın beni," diye ısrar etti.

Aleron ona doğru homurdandı ama yediği ters bakış karşısında anında sustu. Başını sallamadan önce Gideon'un pantolonuna iliştirilmiş baltaya baktı. Onlara eşit davranacağına söz vermişti. Gideon'un ayağa kalkıp kendini teşhir etmesine izin vermekten duyduğu endişe içini kemirse de kabul etti.

Gideon baltasını pantolonundan çıkardı ve sapını sıkıca tuttu. Aleron onun biraz önüne geçmekten kendini alamadı.

Üzerlerinden su damlarken, birleşik bir çift olarak durdular.

"*O benim önceliğim,*" diye bilgilendirdi Aleron onları. "*Tehlike arz eden yaratıkların olduğu yerde kalmayacağız. Gidin ve başka bir yerde barınak bulun.*"

"Burası bizim evimiz!" diye bağırdı dişi, eliyle sağ tarafı işaret ederek.

Mağaranın derinliklerinde daha fazla oda ve ışık fark etti. Bu alanda, küçük bir ateş şu anda bir tencerede bir çeşit yemeği ısıtıyordu. Yakınlarda üç sandalyeli bir masa ve yakın zamanda kullanılmış gibi kokan bir yığın battaniye vardı, bu da alanda oldukça düzenli bir şekilde yaşandığını gösteriyordu.

"Baba," diye seslendi ufaklık sessizce, pantolonunun paçasına tutunarak. "Beni korkutuyor. Gitmelerini sağla."

"Bizden ölümle yüzleşmemizi istiyorsunuz, bu ister sizin tarafınızdan ister fırtına tarafından olsun," dedi erkek, sesi alçak ve karanlıktı. "Bu çocuk yanlış bir şey yapmadı, yemek için asla öldürmedi ve kimseye zarar vermedi. İnsan özelliklerinin yarısıyla doğdu ve yine de ölmeden önce ona acı çekirtmeye istekli misiniz?"

Aleron önündeki *aileyi* inceledi.

İblis olmalarına rağmen, normal bir aile böyle mi kuruluyordu? Yavru gerçekten de iki yetişkine benziyordu ve ikisi de onu korumaya istekliydi. Evlerini bir kez daha inceledi ve diğer İblislerin genel yuva benzeri özelliklerinden yoksun olduğunu fark etti.

Erkek olan bana Elf diyarında tanıştığımız Delysianları hatırlatıyor. Gözleri bir kez daha küçük boynuzları ve kırmızı gözleriyle ona Lehnenia'yı hatırlatan genci buldu.

Sonra Aleron başını mağaranın girişine çevirdi ve korkunç bir şekilde şiddetlenen fırtınaya baktı. Gözleri parladı

beyaza geçmeden önce suçluluk duygusuyla turuncu.

Diğer İblislerin çoğu ona karşı oldukça korkunç davranmıştı. Onu pençelemişler, ısırılmışlar ve soydaşlarına zarar vermişlerdi. Yine de bu üçü canının bağışlanması için yalvarıyordu. Ayrıca gelininin yemek olabileceği ya da ihtiyaç duyduklarını görebildiği insanlığın eklenmesi için ona saldırmamayı seçiyorlardı.

Erkek tamamen oluşmuştu, ancak her iki dişi de tamamlanmalarından çok uzakta değildi.

Evlerinden gitmeyeceklerdi ama gelinine zarar vermeye de çalışmıyorlardı. Irkları için nadir görülen bir nezaket gösteriyorlardı.

Bu nezaket onun için yeterliydi. Hiçbir zaman kasıtlı olarak şiddete başvurmamıştı.

Aleron geri adım attı ve kanadını kullanarak Gideon'u yanına çekti. *"Peki. Başka bir yerde sığınak arayacağız."*

Dağın çok daha aşağısında olmasına rağmen başka ışıklar da vardı. Daha yüksek olduğu ve insanı için daha güvenli olacağı için bunu seçmişti.

Kırmızı gözlerini fırtınaya diken erkeğin dudakları gerildi. Hemen ötesinde bir şimşek çakarken yüz hatlarını endişe kapladı. O kadar yakındı ki, ardından gelen gök gürültüsünün patlaması anlık oldu. "Korkunuzu anlıyorum. Eğer bize zarar vermeyeceğine söz verersen, Duskwalker, senin ve bu insanın kalmasına izin veririm."

Dişinin nefesi kesildi ama adam ona tehditkâr bir

bakış attı. Aleron başını iki yana salladı. *"Sana*

güvenmiyorum."

İblis başını salladı. "Yeterince adil."

"Aleron?" Gideon kaşlarını çatarak başını yana eğdi ve sordu.

"Bir yavruları var... Onlara zarar vermek istemiyorum," diye açıkladı burnunu ona doğru uzatarak.

Gideon'un ifadesindeki gerginlik azaldı. Sonra gözlerinde Aleron'a doğru bir yumuşaklık parladı ve Aleron'un kalbi bunu duyunca kabardı. Gelini ona şefkat dolu bir bakış hediye etmeyi çok uzun zaman olmuştu.

O delici yeşil gözler Dünya'ya geldiklerinden beri bir bıçak gibi hissettirmişti ve şimdi yatıştırıcı bir sıcaklıkla üzerinde süzülüyorlardı.

"Vay be. Her ne kadar donmak istemesem de, anlıyorum."

Bu İblisleri gereksiz yere engellemek için güçlerini birleştirmek yerine böyle bir cevabı bu kadar kolay kabul etmesi, Aleron'a Gideon'u neden önemsemeye başladığını hatırlattı. *Bana canavar dedi ama bunu gerçekten kastettiğini sanmıyorum.* Sadece bu bile aksini kanıtlamak için yeterliydi.

Gideon dönüp çıkışa doğru yönelirken baltasını pantolonunun askısına geri soktu. Aleron gözünü İblislerden ayırmamak için geri çekildi, dört ayaklı pozisyonu alçaktı ve gerektiğinde onları savunmaya hazırdı.

"Buradan doğuya doğru giderseniz, kuzeydeki İblis Avcısı kalesini bulacaksınız. Şiddet yanlısı insanlar yüzünden o dağda hiç İblis bulunmaz. Eğer riske girmeye hazırsanız orada bir sığınak bulabilirsiniz."

Aleron homurdanarak başıyla teşekkür etti. Fırtınada geçirecekleri zamanı kısıtlayacağı için tavsiye takdire şayandı. *Onu İblislerin olmadığı bir yere götürmeyi tercih ederim.* Kanadı bu haldeyken savaşmayı tercih etmezdi.

Çıkışa geldiklerinde, kuyruğu ıslak zeminde kayarken, sonunda daha insansı formuna geri döndü. Omurgası düzleşerek küçük insanını daha iyi taşımasını sağladı.

"İnsan," diye seslendi erkek, Gideon'un omzunun üzerinden bakmasına neden oldu. Pençelerini pantolonunun üzerinden sol baldırına doğru çekerken, "Seni hatırlıyorum," dedi.

Başka bir şey söylenmedi ve Aleron İblis'in tuhaf ifadesine omuz silkti. Yine de Gideon'la yüzleştğinde ifadesi solmuş, perili bir hal almış ve kalbi hızlanmıştı.

Aleron onu hızla kollarının arasına aldı. Korkusunun kokusu İblisleri etkilemeden önce fırtınanın içine daldı.

Bardaktan boşanırcasına yağan yağmur bile gelinini sersemlemiş halinden kurtaramadı. Tam da insanının iyiye gittiğini düşündüğü anda, her zamankinden daha kötü görünüyordu.

Kanatlarını her çırpışında çektiği acıya rağmen, güvenli bir yer ararken onun için endişeleniyordu.

İblis her ne ima ettiyse, onu sarsmıştı.

Gideon her şeyin yok olmasına neden olacak kadar yoğun bir şok yaşadığını hiç sanmıyordu. Her şey yok olmuştu - Aleron, fırtına, hatta kendisiyle ilgili duyular bile.

İnsanın kendi ölümüyle yüzleşmesi, onu dünyadan kopardıktan sonra, başını sarmak için çok fazlaydı.

etrafta. Sonra yamyam katilinin bir karısı, bir çocuğu olduğunu ve etinin tüyler ürpertici tadına bir kez daha bakmak için gölgelerde dolaşan korkunç bir kâbus olmadığını öğrenmek ürkütücüydü.

Zihninde, sekiz yıl önce kendisini öldüren İblis'i tamamen farklı bir şey olarak resmetmişti.

Anılarında daha büyüktü, daha çirkindi, ölümüne düşmemek için can havliyle tutunurken sümüksüydü. Gövdesindeki kesik izleri sanki sığ bir anıyı yeniden yaşıyormuş gibi yakıyordu.

Her gece İblis'le ilgili gördüğü rüyalar, hiç yaşanmadığını düşündüğü kahkahalardı. Alaylar, acımasız tehditler ve aşağılık bir canı gibi insanlığın kökünü kazımaya kararlı çılgın bir adam.

Onun yerine, katil bir çocuğu korumuştı. Üzüntülü kadınını geride tutmuştu. Gideon'a aç ya da kindar bir bakış bile atmadan, tehditkâr bir Duskwalker'ı sakinleştirmeyi ve ikna etmeyi başarmıştı.

Gözleri buluşmuştu ama ilk başta hiçbir şey düşünmemişti. Kanatları olan başka bir İblis. Bir tesadüf.

Sekiz yıl önceki İblis'in yüzünde ya da gömleksiz vücudunda insan teni yoktu. Saçları bir boşluk gibiydi, şu anda olduğu gibi bronz bir renkte değildi. O kadar farklı görünüyordu ki, kaba dişleri bile dudaklarının arkasından çıkmayı bırakmış ve şimdi düzgünce arkalarına oturmuştu.

Kalçasını tutmamış olsaydı, Gideon ona inanmayabilirdi.

O uğursuz gece, bıçağını kemerinden çıkarmış ve Emerie'yi serbest bırakmasını sağlamak için İblis'in kalçasına saplamıştı. Sonra vücuduna tırmanırken bıçağı aşağı doğru sürüklemişti. Niyeti bir kanadı yakalayıp yere çakmaktı, İblis de onu düşüşten koruyacaktı.

Onun yerine gövdesi parçalanmıştı ve o oyucu acıyı hâlâ hatırlıyordu.

Bir parçası İblis'in hiçbir şey söylememiş olmasını diledi. Onun hakkında en kötüsünü düşünmekle iyi etmişti.

Ama Aleron nihayet karaya ayak bastığında ve sürekli yağın yağmuru durduran bir eşiği geçtiğinde, Gideon'u garip bir duygu kapladı. Damarlarını istila eden ve kaslarını yumuşatan hafif bir farkındalık akışı aktı.

İçindeki tüm nefret, öfke ve pişmanlık akıp gitmeye başladı. Bunların hepsi, soğuk ve çorak mağarada onu henüz bırakmak istemiyormuş gibi sıkıca tutan Duskwalker yüzünden.

Eğer Gideon'un Aleron'u kabul etme şansı varsa, o İblis'ten kurtulması gerekiyordu. Artık o geceye, sürekli kuşklar, 'ya olsaydılar' ve pişmanlıklar doğuran talihsiz bir olay olarak bakmaması gerekiyordu. Hiçbir şey bunu değiştiremezdi ve katili de onun gösterdiği kadar zalim değildi.

Elbette, Gideon İblis'in onu yemesinin muhtemelen onun daha insan olmasına yardım ettiği anlamına geldiğinin farkındaydı. Bu akıldan çıkmayan düşünce hâlâ canını yakıyordu ama üzerinde durmamaya karar verdi.

Aleron'un iyiliği için bu işin peşini bırakması gerekiyordu. Bunu yapmazsa, Duskwalker'ın onun sevgisini kazanma şansının olacağından şüpheliydi.

Gideon kadere inanıyordu ve bunnevrenin ona yardım etme şekli olduğunu düşünüyordu.

Geçmişindeki tüm önemli insanları geride bırakmanın daha kolay olmasını diliyordu ama bunu nasıl yapacağını henüz bulamamıştı. Onları düşünmek çok acı veriyordu ve o engin denizde boğulmadan yüzebilmek için tüm acısını, pişmanlığını, sevgisini ve suçluluk duygusunu nasıl yönlendireceğini bilmiyordu.

"Gideon," diye seslendi Aleron, o kadar yumuşak, o kadar soluk soluğaydı ki, yumuşaklığıyla Gideon'u sarsıp kendine getirdi. Karanlıkta onlardan başka bir şey göremediği için, mavi gözleriyle buluşmak üzere gözlerini kaldırdı. Bunu rahatlatıcı buldu. "Will... bana sorunun ne olduğunu söyleyecek misin?"

İçinden gelen kahkaha yanlış, karanlık ve garipti. Bir yalandı, çünkü Aleron'un canını sıkmak istemiyordu, bunun bir önemi yoktu -olmamalıydı-.

"Bir şey yok," dedi Gideon etraflarına bakarak. Fırtına bulutları ancak etrafı aydınlatacak kadar ışık alıyordu ve gölgeler her duvara dokunuyordu. "Harika bir iş çıkardın, Aleron. Sanırım mağara boş."

Sonra yere bırakılmak istediğini belirtmek için beşiğinde kıpırdandı ama Aleron bunun yerine onu daha sıkı kavradı. Sonunda onu yere bırakıp aralarına mesafe koymak istercesine geri adım attığında, Duskwalker'ın elleri titriyordu.

Gideon tam bir şimşek çakıp her şeyi aydınlatığı sırada döndü. Aleron'un ellerini endişeyle karnına götürüp kıpırdatması ve kafatasını yana çevirmesi ona bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu.

Gideon'u zorlamak istemiyordu, geri çekilmesine neden olabilirdi ama bilmek istiyordu.

Dudaklarından bir iç çekiş döküldü. Aleron'un ısınıp kaybetmediği için titreyerek ısınmaya çalışan Gideon yere doğru baktı. "Bazen dünya düşündüğümüzden daha küçük," diye mırıldandı. "Gidebileceğimiz onca yer varken, onca mağaraya Güneyden geldiğimde kuzeyde karşılaşabileceğimiz tüm İblislerle... Bu gece beni öldürenle karşılaştık. Kabullenmesi zor bir şeydi. Seni endişelendirdiysem özür dilerim, ama şimdi iyiyim."

Gideon buna inanıyordu, ne kadar tuhaf olsa da. Bununla ilgili tüm olumsuz duygularla birlikte bunu da unutmak istiyordu. Her seferinde zorlu bir adım olsa bile, zihninde huzur istiyordu.

Aleron'dan yankılanan bir hırıltı gelmesini ya da gözbebeklerinin böylesine şiddetli bir kızıla dönmesini beklemiyordu.

"Sana musallat olan o İblis mi?" Sesinin karanlık ve tehditkâr tonu ensesindeki ıslak tüylerin diken diken olmasına neden oldu. Korku muydu, yoksa öfkenin kendisine yönelmemiş olmasını iç gıcıklayıcı mı buluyordu? "Bana söylemeliydin. Söyledim

onu senin için yok etti!" Aleron ağır ve ıslak bir sesle ayağını yere vurdu. "Fırtına geçtikten ve kanadım iyileştikten sonra, senin için bizi oraya geri götüreceğim. Eğer iyileşmene yardımcı olacaksa, ben-"

"Dur, Aleron." Gideon loşlukta göremediği bir şeye takılıp düşmekten korkarak karanlıkta tereddütle ileri doğru adım attı. Aleron'un ışığını bir fener gibi takip etti. "Sorun yok. Geri dönüp onlara zarar vermek istemiyorum."

"Ama bu senin canını yakıyor," diye tersledi Aleron, Gideon'dan daha fazla üzülmüştü bu duruma. "Fırtınadaki yüzün... Hiç bu kadar acı veren bir şey görmemiştim."

Avucunu Aleron'un kolunun üzerine koydu.

"Orada yaptığın şey, bizi dışarı çıkarırken o ailenin kalmasına izin vermen, bence gerçekten takdire şayandı. Pek çok insan tehlikeyle karşı karşıya kaldığında özverili bir şekilde düşünmez ama siz bunu onlar için, o İblis çocuk için iyilik olsun diye yaptınız. Daha fazla kan dökülmesindenense hatırladığım şeyin bu olmasını tercih ederim."

Belki Aleron bunun farkında değildi ama bu Gideon'u ona karşı son derece yumuşatmıştı. Bir canavar örnek bir dürüstlük göstermişti. Şu ana kadar onun yüzünden bir insanda buna bu kadar değer verdiğini bile bilmiyordu. Bu, insanlar arasında bile yaygın bir özellik değildi.

"Kendin için intikam istemiyor musun?" Aleron, Gideon'un dokunduğu kolunu kaldırıp aşağıya bakarak sordu. "Onunla tanışmadan önce, evet. Ama artık istemiyorum. Ne olursa olsun bir çocuğun babasını elinden almak istemem. Biliyorum. Çocukken sadece bir ebeveyni değil, ikisini birden kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim ve bunu kimsenin yaşamasını istemem." Geri adım attı ve gülümsemeye çalıştı, ancak yanlış hissettiğinde düşmesine izin verdi. İçini bir ürperti kapladı. "Dürüst olmak gerekirse, ben daha çok ısınmakla ilgileniyorum. Keşke burada biraz odun olsaydı. Ateş yakmak istersem diye küçük bir seyahat çakmaktaşı ve çelik seti almıştım. Ayrıca, çok karanlık. Yüzünü bile göremiyorum."

"Odun var," diye homurdandı. "Burada eski bir İblis yuvası var. Bir insanın görüşünün bu kadar zayıf olduğunu bilmiyordum ama hemen şurada."

Duskwalker hemen arkasındaki bir noktayı işaret ettiğinde Aleron'un baş döndürücü kokusu Gideon'un burnunun dibine kadar yükseldi.

Daha iyi görebilmek için gözlerini kısıtı ve bir yığın... bir şey fark etti. "Eğer çürümüyorsa, onunla ateş yakabilirim."

Eğer parçalar çok büyükse, küçük odun kesme baltasıyla onları kolayca kesebilir. *Belki o zaman ondan duyduğum o yumuşak sızlanma için bir şeyler yapabilirim.*

Aleron sessiz olmaya çalışsa da acı içinde inlemeye devam etti.

Fark edilmemek için yavaşça öne doğru sürünen Aleron, Gideon'un kıvılcımlar saçan bir alete vuruşunu izledi. Ateş yakmaya çalışırken insanın yolundan uzak durmaya çalıştı ama Gideon bu işe kendini kaptırmıştı.

Gideon onunla dalga geçti ve süreçle ilgili hevesli sorularını yanıtladı.

"Bunu satın aldım ama bir ejderha gibi ateş püskürtebilmeni de umuyordum" diye mırıldandı ve aletine tekrar vurdu.

Kenevir topundan küçük parıltılar çıkınca kollarının üzerine çökerek üfledi. Top yandıktan sonra yedek bir sopayla onu koni şeklinde yerleştirdiği tahtanın derinliklerine itti.

"Türünüzün büyü kullanabildiğinden bahsetmemiş miydiniz?" Gideon sonra sordu. "Parmaklarını şıklatıp ateş yakabilmen gerekmez mi?"

Aleron başını öne eğdi. "Daha önce hiç büyü kullanmadım, bu yüzden bunu yapıp yapamayacağımı bilmiyorum."

Evet, Mavka'nın büyü yapabildiğinden bahsetmişti ama aslında ne bir büyü biliyordu ne de yeteneklerinin kapsamını.

En fazla formunu değiştirip pençelerini kılıfına sokabilmişti ve Ingram bunları göstermişti.

Görünüşe göre pençelerini partnerinin karnına sokarak içine girmek için yapabileceği bir beden değiştirme büyüsü vardı ama bunu öğrenmenin neden gerekli olduğunu bilmiyordu. Gideon Tenebris'te onun aletini gayet iyi almıştı.

Belki de Emerie, Gideon gibi iyi bir öğretmen değildi. Ingram onu doğru dürüst hazırlamamış olmalıydı.

Odun nihayet alev aldığı anda, Aleron ona yeşil gözleriyle kıskanç bir bakış fırlattı. Hiç yanmamasını, böylece Gideon'un onun sıcaklığını aramak zorunda kalmasını umuyordu. Her ne kadar küçük insanını yanına çekip kanadıyla örtmek istese de bunu yapmadı.

Kanatları onun için çok şey ifade ediyordu ve onlar için bir kez korkunç bir şekilde reddedilmek onu ikinci kez denemekten alıkoymaya yetmişti.

Gideon'un alanını ihlal etmek ve küçük insanını onlarla birlikte kucaklama ihtiyacıyla boğulduğunu hissettirmek istemiyordu.

Gelininin bunu kendisinden talep etmesini isterdi - her ne kadar bu giderek daha az olası görünse de. Ateş yakmayı tercih ederdi. "Ah, bu biraz daha iyi," diye homurdandı, parmaklarını ondan gelen ısıda oynatarak. "Bu da seni kurutur."

Aleron'a yaklaşması için el salladı ve Aleron'un kalbi yaklaşma davetiyle yerinden fırladı. Ta ki Gideon hemen ayağa kalkıp ceketini çıkararak uzaklaşana kadar. Ceketini yere serdi.

Neden sadece gitmek için yaklaşmamı istiyorsun? diye homurdandı, gözleri kızgınlıkla parlıyordu. Sonra Gideon krem rengi gömleğinin eteğinden tutup kaldırıncı koyu sarıya döndü.

"Ne yapıyorsun?"

"Isınıyorum. Islak giysilerimi çıkarıp kurutmam lazım, yoksa donmaya devam edeceğim," diye cevap verdi, ıslak kumaş göğsüne ve kollarına yapışırken homurdanıyordu.

Onu çıkarmaya çabalayarak Aleron'a karnının kaslı düzlemini gösterdi. Göbeğinden pantolonuna kadar inen kıllar ağzının içini yalamasına neden oldu.

Sonunda onu çıkardığında, ceketin yanına yere bırakırken sırtı Aleron'a dönüktü.

Aleron, kanatları sırtına doğru gergin bir şekilde gerildiğinde ve sağ kanadı omurgasından aşağıya doğru acı çektiğinde nefesini tısladı. Her ne kadar gelininin çıplak gövdesine açıkça bakmak istese de, özellikle de sırt kasları esneyip dans ettiği için, bunu yapamadı.

Gideon'u en son Dünya'ya döndükleri gün tişörtlüz görmüştü ve ondan önce... bu insan

Kanatlarının içinde gülerken çıplak, memnun ve iyice becerilmişti. Şimdi en ufak bir bakış bile çok fazlaymış gibi geliyor ve çığınca çelişen duygu ve arzulara yol açıyordu.

Uzanıp pençelerini gelinin omurgasında gezdirmek istedi, bundan hoşlandığını biliyordu ama Aleron çok korkmuştu. Ayağa kalkıp yüzünü ateşe döndüğünde, göğsünü ve onu kaplayan toz halindeki saçlarını ortaya çıkardığında, onu daha yakına sürüklemek ve soluk pembe meme uçlarını yalamak istedi.

Aleron geliniyle oynamak istiyordu ama bunu denerse sadece canının yanacağını biliyordu. Sadece elini tutmayı arzuluyordu - daha fazlası için ne umudu olabilirdi ki?

Gideon göz ucuyla ağzının kurumasına neden olan bir şey yaptı. Pantolonunun bağlarına uzandı ve onları çözdü. Aleron'un kalbi göğüs boşluğunda hızla çarpmaya başladı. Bakmamaya çalışsa da kafatasının ona doğru döndüğünü fark etti. Gideon pantolonunu indirdi ve yağmur suyu yüzünden bazı yerleri şeffaflaşmış olan beyaz şortu ortaya çıkı.

Gideon pantolonunu da ateşin yanına bırakmak için eğildiğinde, sırlıklam hallerine rağmen kürkü ve tüyleri kabarmıştı! Çömelmeden önce öne doğru eğildiğinde şortu kıcının yarığına sıkıca yapışmıştı ve sakladığından daha fazlasını ortaya çıkarıyordu.

Gözünün önünde mor bir renk parladı ve ağzının içindeki salyanın ani doygunluğunu bastırdı. Arkasını döndü, tavana baktı ve sadece güç bulmayı umdu.

Hayata döndüğünden beri çok şey olmuştu ve bunların hepsi Gideon'a karşı şehvet dolu düşünceler beslemesini engellemişti.

Şimdi neredeyse tamamen çıplaktı ve Aleron daha fazlasını istiyordu.

Yine de ne isterse istesin, bunun tek taraflı olduğunu biliyordu. Kalbinin içine öyle bir soğukluk yayıldı ki, gözleri normal pembe rengine döndü ve kabarmaya başlayan arzu dolu ateşi soğuttu. Sikinın seğirmesi bile durmuştu.

Gideon'un ateşten yayılan kokusu, o kadar çökmüş ve bereketliydi ki kül soluyormuş gibi hissetti. Onun kokusu her zaman burnunun ucundaydı ama ilk kez dilinin üzerinde olmasını istiyordu.

Bunu benden istemiyor.

Aleron'un gerçekten dokunmasına yalnızca onu uçması için kucığına aldığı izin veriliyordu. Gelinini kucaklamak için tek şansı buydu ve küçük insan bunu bilmese bile bunu sıkıca ve şefkatle yaptı.

Sürekli kısıtlama, gövdesinin etrafındaki bir dizi zincir gibi hareket ediyordu. Onu daraltıyor, *nefes almakta* bile zorlanana kadar tüm varlığını acıtiyordu. Ağırdı, soğuktu ve gelini hemen yanında olmasına rağmen zaman zaman kendisini inkar edilemez derecede yalnız hissetmesine neden oluyordu.

Neredeyse çıplak olmasının Aleron'u nasıl etkilediğinin farkında değilmiş gibi görünen Gideon ellerini dar kalçalarına koyarak döndü. Başparmakları aşağıya doğru uzanan kalça ve leğen kemiği çizgilerine daldı ve kasıklarını kaplayan koyu renkli kıllara doğru ilerledi. Her nasılsa, ıslak saçlarının geriye taranmış olması onu bir saniye öncesine göre daha da yakışıklı gösteriyordu.

Garip bir şekilde Gideon ona küçük bir gülümseme attı. "Ee, bu nasıl? Daha sıcak hissediyor musun?"

"Üşümüyordum," diye mırıldandı Aleron, Gideon'dan başka bir şeye, herhangi bir şeye bakmak için bakışlarını alevlere indirerek.

"Oh," diye homurdandı, sesi kederliydi. "Ben donuyordum, senin de donmuş olabileceğini düşündüm. Boş ver, sanırım.

En azından artık birbirimizi doğru düzgün görebiliyoruz."

"Işığa ihtiyacım yok. Mavka karanlıkta da görebilir."

Bir kez daha, "Oh." diye homurdandı.

Hareket dikkatini çekti, erkek onu pervanenin ateşe düşmesi gibi cezbetti ve kısa bir süre ona baktı.

Omuzlarını içe doğru çevirerek saçlarının kenarlarını kaşıdı ve ıslak boylarını karıştırdı. Daha da geriye taradı.

Aleron'un gözleri koyu sarıya dönerken kafatasını eğdi. Neden onu hayal kırıklığına uğrattığı izlenimine kapılmıştı? Onu üzmemek istememiş olduğu için içinde utanç verici bir düğüm oluştu. Neden sürekli yanlış şeyler söylediğini ya da yaptığını bilmiyordu.

Daha önce bile, o erkek İblisi öldürmek için geri döneceğini söylediğinde, bunun onu mutlu edeceğini düşünmüştü. Ama olmadı; bu anlamsız bir teklifti.

"Gerçekten bağımsızsın," diye güldü Gideon ama Aleron bile bunun tamamen yanlış olduğunu anlayabiliyordu. "Pekâlâ. Peki, benim için arkana döner misin?"

"Neden?" Aleron itaatkâr bir şekilde istenileni yaparken sordu.

"İhtiyacın yoksa ateşin yanında olmayı tercih ederim." Aleron'un bedeni, yaklaşan ayakların taş zemine vurduğu her hafif vuruşta seğiriyordu. "Şu kanadı kontrol edelim ve yardım edebileceğim bir şey olup olmadığına bakalım."

"Kanadım mı?" Aleron, Gideon ona dokunmadan öne doğru sıçramadan önce ciyakladı. Gideon'un etrafında döndü ve onun üzerinde yükselerek durdu. "Kanadım iyi durumda. Kontrol etmene gerek yok."

Gideon'un gözleri büyüdü, kaşları inanmazlıkla kalktı. "Fırtınada bunu sorduğumdan beri iniltilerini kesmedin. Bir bakayım. Bazen bir burkulmanın etrafındaki kaslara masaj yapmak acıyı hafifletmeye yardımcı olabilir."

Aleron bu insana sırtını vermeyi reddetti, özellikle de bu fikir bile kalp atışlarının göğsünden fırlayacağını düşünene kadar hızlanmasına neden olduğu için.

Başını salladı ve kuru kemiklerin çıkardığı sesler duyuldu. "Bir gün içinde iyileşirim. Gerek yok."

"O tüylü kışını hemen şimdi çevir ve otur," diye buyurdu Gideon, yeşil gözleri keskinleşerek yere bakarken.

Gözleri beyazlaşarak geri adım attı. "Hayır. Acımıyor." Gideon da onu takip etti. "Acımıyor lan!"

Aleron hızla aralarına mesafe koymak için döndü ve geriye doğru yürümenin kanadını ağrıttığını fark etti. Şu anki sarkık hali de neredeyse üzerine basacağı anlamına geliyordu.

Mağaranın içinde onu kovalarken, "Neden yalan söylüyorsun, Aleron?" diye bağırdı. Cevap vermek istemedi. *Kanatlarım hassas.*

Gideon ona bunu göstermişti. Ellerini onların üzerine koyan bu insanın aptalca bir şey yapmasına neden olabileceğinden endişeleniyordu.

Ondan gelen en ufak, en hafif dokunuş bile Aleron'un gözbebeklerinin koyu mora dönüşmesine neden olabilirdi.

Ingram'a karşı hiç böyle bir tepki vermemişti, sadece bu insana karşı. Sadece bu insanın ellerinin üzerlerinde olduğunu düşünmek bile arzusunun dikişlerini germesine neden olmuştu.

Bir süre sonra Gideon onu kovalamayı bıraktı ve Aleron sonunda göğsü endişeyle inleyerek ona döndü. Erkeğin yüzü kıpkırmızıydı, yüz ifadesi sinirlilikle gerilmişti.

"Senin için iyi bir şey yapmaya çalışıyorum dostum," diye mırıldandı Gideon alçak sesle, parmaklarını saçlarına daldırıp geriye doğru tarayarak. "Bir sürü şeyi berbat ettiğimi biliyorum ve bunu kendimce telafi etmeye çalışıyorum. Sadece seninle ilgilenmek istiyorum."

Gözleri yana kayarken kırıştı ve omuzları düştü. Sonra derin bir iç çekerek pes etti ve ateşe doğru yürüdü.

Aleron ateşten olabildiğince uzaktaydı ama alevler onu asla Gideon'un söylediklerinden daha fazla ısıtamazdı. "Benimle... *ilgilenmek mi* istiyorsun?"

Sırtını Aleron'a dönerek çömeldi ve ellerini öne uzatarak sıcaklığıyla oynadı. Omuz silkti. "Evet, ama anlıyorum. Her şeyden sonra ben de kendime dokunulmasını istemezdim." Sonra omzunun üzerinden baktı ve onu ileriye doğru salladı. "Yine de gel ateşin yanına otur. Üşümesen bile en azından kürkün kurur. Ağır olmalı."

Saçmalamasının geri kalanı anlaşılmadı. Aleron iki elini göğsüne götürmekle meşgulken içinde garip bir duygu dalgalanmaya başladı. O kadar hafif ve kabarıktı ki, gözlerinin pembeleşmesine neden oldu.

Benimle ilgilenmek istiyor. Ona yardım etmek, dokunmak, iyi hissettirmek istedi. *O zaman ateşi bizim için yakıt?* Sadece kendisi için değil, Aleron'un da üşüyeceğini ve ışığa ihtiyacı olacağını düşündüğü için mi?

Bu jestler küçük olabilir ama onun için *çok şey* ifade ediyordu.

Bu yeniden yakınlaştıkları anlamına mı geliyordu? Dokunuşu acıyı ateşliyormuş gibi ondan kaçmak yerine, aralarında temas kurmayı teklif etmişti.

Bunu istiyordu. Aleron bunu saklamak için elinden geleni yaptı ama vücudu şefkate hasretti.

Gideon'un kanatlarını okşamasına nasıl tepki vereceği konusunda ne kadar endişelense de, onun ellerinin üzerinde olmasını arzuluyordu - herhangi bir yerde. Bunun için öylesine çaresizce yanıp tutuşuyordu ki, midesinin ortasında aç bir çukur gibi oturmuş, özünü yiyip bitiriyordu.

Tereddütle yaklaştı.

Gideon'un sırtına kendi sırtını verdi. Omuzları içe doğru dönerek ve başı endişeyle aşağı inerek oturdu.

"Olanlar yüzünden senden kaçmıyordum," dedi Aleron sessizce, gelininin reddedilmiş hissetmesini istemiyordu. "Kanatlarım hassas olduğu için," diye itiraf etti, gözbebekleri utanç içinde kırmızımsı pembe renkte parlıyordu.

"Ben sana masaj yapmaya çalışırken çok acıyabilir o zaman." Dizlerinin gıcirtısı Gideon'un ayağa kalktığını haber veriyordu ama o gergin bir bekleyişle gözlerini kapattı. "Eğer acıdan endişeleniyorsan, belki de yapmasam daha iyi olur."

Aleron, Gideon'un onun sözlerini ima ettiğinden farklı bir şekilde anladığını tahmin etti. Onu düzeltmedi.

Bunun yerine kanatlarını açarak onlara işaret etti. "Sorun değil. Sadece... dikkatli olun."

Beni uyandırma, küçük bahar. Buna dayanabilir miyim bilmiyorum.

Ona acı verme tehdidi aslında onu rahatlattı. Umarım arzusunu uzakta tutar ve bunun yerine bağ kurmaları için bir an verir. Bunun onları yakınlaştırmasını içtenlikle arzuluyordu ve bu şans için her şeyi yapardı.

"Önce sığa bırakacağım. Bu genellikle burkulmaları ve gergin kasları rahatlatmaya yardımcı olur."

Gideon yana doğru adım attı ve arkasından gelen sıcaklık onu sardı. Mağara ağzından gelen hafif rüzgâr içeride ılık çalışıyordu ama çoğunlukla belli belirsizdi. Giriş doğuya bakıyordu, bu yüzden güneyden esen rüzgârlar içeriye çok fazla giremiyordu.

Karanlık görüşünü engellediğinden sadece başını salladı.

Birkaç dakika boyunca Aleron'un hissedebildiği tek şey ateşten kuruyan tüyleriydi. Dışarıdaki fırtına gök gürültüsüyle gürlerken, bardaktan boşanırcasına yağan yağmur kulaklarını sürekli bir *şaa ile yıkıyordu*. Duyuları her zaman etrafındaki her şeye bu kadar aşırı odaklanmışken, asla gelininden daha yüksek olamazdı.

Nefesleri birbirine yakındı, kalp atışları yavaşlıyordu. Adını koyamadığı mor bir çiçeğin ve ona öğrettiği paçulinin kokusu varlığını sarmıştı.

Aleron arkasında hareket eden ayak seslerini duydu ve nefes almayı bıraktı. Gelininin dokunuşunun heyecanını beklerken içinden gerginlik fişkırdı.

Bunun yerine, Gideon baş ve işaret parmakları arasındaki dokumayı kanat tabanının alt tarafına hafifçe bastırdığında bir

çığlık attı. Kaçmak için ileri sıçramaktan kendini alıkoydu ama gözbebekleri bembeyaz oldu.
"Üzgünüm," diye homurdandı Gideon. "Elimden geldiğince nazik olacağım."

Bir sonraki an, erkek diğerk kanadına da aynısını yaptığında Aleron'un sırtı zevkten kamburlaştı. "Ne yapıyorsun?" diye sordu, çelişkili hislerden emin olamayarak.

"Kanatlara sahip olmak hakkında pek bir şey bilmiyorum, bu yüzden her ikisini de hissetmem gerekiyor."

Başparmaklarını aynı anda sırtından aşağı doğru çekti, her iki tarafta da aynı iki kasın izini sürdü, sonra her birinin tabanını yoklamak için geri döndü. "Kürkün ve tüylerin var, bu yüzden seni gerçekten gözleyemiyorum."

Aleron acıyla öne doğru sarsıldı ama zevkle geri çekildi. "Neden gözünü üzerime dikme ihtiyacı duydun? Bu insanlar için acı verici değil mi?"

Dürüst bir soruydu.

Gideon'un kıkırdaması onu şaşırttı. "Bu bir deyiş. Gözlerimle göremediğim için ellerimle görmek zorundayım demek."

Başparmağını oldukça hassas bir noktanın üzerinde gezdirdi ama bu kez bağırmadı. "Sanırım oldukça büyük bir düğüm buldum. Çok bastırırsam bana haber ver."

Özellikle de yaralanmamış kanadını okşamayı bıraktığından beri nefes nefese, sadece başını salladı. Sarsılmamaya ve kaçmak için sırtını eğmemeye çalıştı ama elinde değildi. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı.

Masaj yabancı olabilirdi ama uçarken kanadını incitmek de yabancıydı. Her ikisi de yeni, her ikisi de tuhaftı ve her ikisi de acı hafifledikçe yavaş yavaş gevşemeye başladığı bu ana yol açıyordu. Sırtına farklı türde bir zevk yayıldı ve o da bunu içine çekti.

Şehvet uyandırmıyordu ama içinde bir şefkat yayıyordu.

Gideon'un çevik parmakları utangaç değildi ve dirseğiyle buluşana kadar sarkan kemeri bile ovuşturdular. Aleron'un gözleri memnuniyetle karardı ve göğsü neredeyse mırıldanarak titreşti.

"Daha iyi hissediyor musun?" Gideon sordu. Aleron sadece başını salladı ve kemikli burun deliğinden homurdanarak bir nefes verdi, bu da onun kıkırdamasına neden oldu. "Bunu evet olarak kabul ediyorum."

O durmadı ve Aleron bir kez daha homurdandı. Sonunda, çıkıntılı omurga kemiklerine baskı yapan kaslara doğru ilerlemeye başladı ve gergin olabilecek herhangi bir yer aradı. Kürek kemiğinin içine girdi, kanat tabanının altına ve üstüne doğru ilerledi.

Farklı kasların her yoğuruluşu Aleron'u daha da yumuşattı, ta ki yapışkan bir su birikintisine dönüşmek isteyene kadar.

"Bu arada teşekkür ederim," dedi Gideon usulca. "Bunu insanlar için yapmaktan hoşlanıyorum." Başlangıçta ağrıyan ve zonklayan bölgelere geri döndü ve ağrı katlanarak azaldı. "Kaslarınız gerçekten çok sert, bu yüzden eskiden ağaç kesicisi olarak çalıştığım için şanslısınız. Baltamı tutmaktan ve kütükleri sökmekten güçlü ellerim ve parmaklarım var."

Aleron cevap vermedi ama etrafına yayılan derin sesi dinlerken duyduğu memnuniyet arttı. Gideon sessizliği zengin tonlarla dolduruyordu ve o anda her sözcük onun özüne muhteşem geliyordu. Gideon'un sesini her zaman sevmişti ama Aleron sık sık tercih ettiği gibi sessiz kalmak yerine onunla konuşuyor olmasından keyif alıyordu.

Güzel erkek. Bunu düşünmek için ona bakmasına gerek yoktu. Yüzü ve vücudu onun için güzel olabilirdi ama Aleron'u cezbeden çok şey vardı.

Hayvan kokusu, toprak, kaya ve yanan odun kokusu, Gideon'un topraksı misk kokusu tarafından gizlenmişti. Zihninde kabardı ve neredeyse zevkten zonklamasına neden oldu.

Sadece nefesleri ve küçük kalp atışları bile Aleron'u sakinleştiriyordu. Vücudu ağırlaştı, hatta uykusu geldi ve gelini güçlü ellerini ağırlarının üzerinde gezdirirken o her şeyi içine çekti.

Benim güzel insanım.

Gideon, Aleron'un yığılıp kalmış haline bakarken dudaklarının kenarları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. *Bundan hoşlanıyor.* Sert kaslarının nasıl yumuşadığı ve duruşunun nasıl sarktığı, sürekli çıkardığı yumuşak mırıltılarla birlikte belliydi.

Gizlice Duskwalker'ın omzunun üzerinden bakan Gideon, onun gözbebeklerinin uykuya dalıyormuş gibi karardığını fark etti.

Aleron bunu fark etmemiş gibiydi ya da belki de fark etmişti ama Gideon kanadını çevreleyen kasları ne kadar çok çalıştırırsa, kanat o kadar dikleşiyordu. Kanadına geri dönen gücü gözlemleyebilmek hoşuna gidiyordu.

O kadar mücadele ettiğine hâlâ inanamıyorum. Aleron'un Gideon'un kendisine dokunmasını istemediği için böyle davrandığını düşündüğünde içi korkunç bir suçluluk duygusuyla dolmuştu. Bunun sadece acı yüzünden olduğunu öğrenmek

rahatlatıcı bir dalga yarattı.

Onu daha fazla incitmemeye çalıştı ve Aleron irkildiğinde ya da kamburunu çıkardığında dokunuşunu her zaman yumuşattı. Bunu ne kadar uzun süre yaparsa, acı veren noktalardan uzaklaşıp sadece geri dönerse, Duskwalker'ın bedeni bilinçaltında o kadar az kaçmaya çalışıyordu.

Bunun işe yarıyor gibi görünmesine sevindim. Gerçekten de şefkatli bir jestle karşılık vermek istedi; bu, her şey için minnettar olduğunu söylemenin ve birçoğu için üzgün olduğunu kendi tarzında göstermenin bir yoluydu.

Parmak uçlarını batırmayı her bıraktığında, Aleron'un kanatları sanki sessizce daha fazlası için yalvarıyormuş gibi seğiriyordu. Bu yüzden Gideon devam etti.

İster romantik ister platonik olsun, birkaç sevgi dili varsa, Gideon iki tanesini kesinlikle biliyordu. Fiziksel dokunuş bunlardan en önemlisiydi ve genellikle sadece çok yakın olduğu kişilere ayrılırdı. İçten içe büyük bir aşk böceği idi ve bunu tek kolla güreşerek, kucaklaşarak ya da sadece omzunu yanında oturduğu kişiye yaslayarak göstermekten hoşlanıyordu.

Tanımadığı ya da güvenmediği insanların kendisine dokunmasından hoşlanmamasının nedeni buydu - ve bundan önce Aleron'un dokunuşundan sık sık kaçınmasının nedenlerinden biri de buydu.

Başka bir dil de hizmet eylemleri idi. Çoğu insana yardım etmekten hoşlandığı için bunun daha az kısıtlaması vardı.

Emerie gençken hastalandığında onu çorbayla beslemek, babalarının çatıyı onarmasına yardım etmek, sokağın aşağısındaki küçük yaşlı kadının pazar ürünlerini evinden dükkânına taşımasına ücretsiz iş gücü olarak yardım etmek. Bunlar ona gurur veren şeylerdi, özellikle de yol boyunca onlarla iyi bir kahkaha atabildiğinde ya da sadece minnettar bir gülümseme aldığı anda.

Elbette, Aleron'la arkadaşlıkları şu anda biraz sarsıntılı olabilir ama bunu yapmak ona zevk veriyordu.

Aleron kendini incittiği için kendini kötü hissetse de, bencil bir yanı bunun için minnettardı. Duskwalker'ın ona gösterdiği iyiliğe karşılık verebilmesi için bir fırsat doğmuştu. Küçük de olsa ve uzun vadede fark edilmeyecek de olsa, kendini affettirmesi için bir yol.

Aleron ona yarın iyileşeceğini söylemişti, yani teknik olarak tüm bunlar anlamsızdı. Yine de, o zamana kadar daha katlanılabilir hale getirebilirse, buna değirdi.

Ayrıca, bunu yapmaya başladığı anda, ona dokunmaktan büyülenmeye başladı.

Tüylerinin bu kadar ipeksi olduğunu fark etmemiştim. Diğer eliyle masaj yaparken birkaç tanesini başparmağı ve parmakları arasında sinsice okşadı. *Ayrıca gerçekten çok güzeller.* Artık kuru olduklarından, kamp ateşinin ışığını yakaladılar ve genel siyahlıklarını korurken mavi ve mor renklerle parladılar.

Ve kürkü gerçekten çok yumuşak. Yanlarından aşağıya doğru hissetti, büyük uzunluğunu geçmek için manevra yapmak zorunda kaldı. *Dev bir oyuncak ayı gibi.* Aleron onu taşırken uzun lifler genellikle burnunu ve yanağını gıdıklardı ama onları elleriyle hissetmek avuçlarının karıncalanmasına neden oldu.

Kas bulmak için aşağıya indiğinde, tüylerinin saplarına dikkat etmek zorunda kaldığında, görmek için kaldırdığında çıkıntılı kemikler bulmuştu. Kaburga kemikleri, omurgasının omurları ve hatta kürek kemikleri: tüm bunlar dış kabarıklığın derinliklerinde gizliydi.

Ayrıca gerçekten güzel kokuyor. Bu düşünce yanaklarını kızarttı.

Aleron'a ne zaman yakın olsa, onun fındık ve sedir ağacı kokusu duyularına nüfuz ediyordu. Bu ona evini hatırlatıyordu. İlk başta onu rahatsız etse de, içinde bir rahatlık bulmaya başlamıştı.

Evini çok özlemişti ama bir şekilde bir parçasını yanında taşımak güzeldi.

Ona masaj yaparken Duskwalker'ın bu kısımlarını takdir ediyordu ama bundan rahatsız olmayı pek de umursamıyordu. Çok az anlam ifade etse de onlardan hoşlanıyordu.

Kasları gerçekten sağlamdı. Kendisinininkiler gibi dolgun ama yoğunlardı. Aleron'un bu kadar güçlü olmasına şaşmamalı. Yoksa bu genel olarak Duskwalker'lar mıydı? Kasları neredeyse taş gibiydi, ya da belki de sadece Aleron'un kaslarıydı, çünkü tüm o kabarıklığının altında gerçekten zayıf görünüyordu.

Gideon özellikle hassas olan bölgeleri son bir kez kontrol ettikten sonra başparmağını kalan son sert düğüme bastırdı. Aleron sessiz bir inilti çıkardı ama bu acıdan kaynaklanmıyordu. İnemeyi ve sızlanmayı bir süre önce bırakmıştı.

"Bundan gerçekten hoşlanmışa benziyorsun," diye espri yaptı Gideon. "Bana tekrar dokunmanı arzuluyorum," diye mırıldandı Aleron.

Durakladı, gözleri hafifçe büyüdü ve Aleron kaskatı kesildi. O gergin bir şekilde kıpırdanmaya başladığında, Gideon söylediklerinin doğru olduğunu göstermek için devam etti. Yine de yanaklarıyla birlikte kulaklarının da ısınmasına engel olamadı.

Onun böyle bir şey söylemesini beklemiyordu. Bu, hazırlıklı olmadığı bir utangaçlık dalgasına yol açtı.

Artık sağ kanadı olabildiğince iyi durumdaydı ve Gideon hassas kaslarını fazla çalıştırmak istemiyordu, yavaşça sol kanadına geçti. Yaralı olmadığı için daha nazik davranarak başparmağını kanadın tabanından yukarı doğru kaydırdı.

Aleron'un tüyleri tüm sırtına yayıldı ve kuyruk tüyleri bile sanki omurgasından aşağı bir ürperti akıyormuş gibi titredi. Kaçmak istercesine öne doğru eğildiğinde, Gideon refleks olarak tabanı kavradı ve onu geri çekti.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" Aleron'un tüm vücudu elini yerleştirdiğinde kaskatı kesilince kaşlarını çattı. "Birinin sırtının sadece bir tarafını çalıştırmak iyi değildir. Dengeli hissetmesi için ikisini de yapmalıyım."

Aleron itaatkâr bir şekilde onu kıcına kadar sürüklemesine izin verdi. İşine geri döndü, sıcak tüyleri ve kürkü kazmaya başladı.

daha hafif bir dokunuş. Dügümleri hissetti, hiç bulamadı ama küçük gerginlik alanlarını bastırdı. Artık tüm kasların nerede olduğunu ve nasıl hissetmeleri gerektiğini tam olarak anladığından, Gideon güvenle bastırdı.

Ta ki iki eliyle kanadını tabanından ilk kavise kadar okşayana ve Aleron'un tüm vücudu titreyene kadar. Tuhaf, boğuk bir inilti çıkardı ve sol eli karnını tutuyormuş gibi aşağıya indi.

Bir kez daha kaşları birbirine çarptı, ama daha hafif bir şekilde. "Seni incitiyor muyum?"

Yine de hiçbir şey diğer kanat gibi bükülmüş hissettirmiyor.

Aslında bunu sadece bir önlem olarak yapıyordu. Sırtlar vücudun komik bir parçasıydı ve yaralı bölgeleri hafifletmek için aşırı telafi nedeniyle sağlıklı kısımlar sıklıkla ağrıyordu.

"Hayır," diye homurdandı Aleron. "Acıtmıyor."

Omzunun üzerinden Gideon'a bakmak için başını yana çevirdi ama eliyle kafatasını aceleyle kapattı. Hızla bir kez daha ileriye baktı.

Ama Gideon'un gördükleri gözlerinin açılmasına ve çenesinin dudaklarından ayrılana kadar gevşemesine yetmişti. Başını öne eğdi ve yüz ifadesini kuruyan saçlarının arkasına sakladı. Dalgın bir şekilde ellerini kavradı ve yokladı.

Gözbebekleri mor. Ve eğer Aleron'la ilgili gördüğü erotik rüyalar aslında anılarının kırık parçalarıysa, o zaman... *Onu tahrik mi ediyorum?* Aniden beceriksizleşen ellerini izlerken gözleri bir o yana bir bu yana kaydı. *Hassas derken bunu mu kastediyordu?*

Peki neden durmuyordu?

Kahretsin. Neden bu kadar çok kızarıyorum? Tüm kafası, sırtındakilerden daha sıcak alevler içinde yanmak üzereymiş gibi hissediyordu.

Birden kalbi kekelemeye başladı, kulaklarında zonklayana kadar damarlarında hızla ilerledi. Daha duyarlı hale geldiler ve Aleron'un nefeslerinin sessizce daha soluk soluğa ve daha nefes nefese olduğunu fark etti.

Birkaç saniye öncesine göre daha sıcak hissediyordu. Gideon artık bunun kendi iç vücut ısısının yükselmesinden kaynaklanıp kaynaklanmadığını bilmiyordu.

Aleron yumuşak ama belli ki bastırılmış bir inilti çıkardı. Her iki kanadı da seğirip hafifçe çırpınana kadar vücudu titredi.

Durmali mıyım? Durmalı mıyım? Duskwalker'ın tepkisi yüzünden değil, kendi tepkisi onu endişelendirdiği için.

Kasıklarının karıncalanmaya başladığını fark ettiğinde, aleti kalçasının üzerinde uzamaya başlamıştı bile. Ve Aleron her boğuk ses çıkardığında ya da kanatları seğirdiğinde, kendi siki daha da sertleşti, ta ki tamamen ereksiyon olana kadar.

Neden sertleşiyorum? Tahrik olmuş ama utangaç bir kızarıklık ensesine bile yayılmıştı.

Kendine engel olamıyormuş gibi, gerçekten iki kez kontrol etmek istercesine, Gideon yana doğru eğildi. Aleron'un ayrıkt dişlerini ve mor gözlerini incelerken dişlerini sıktı. Hatta hafifçe salyası akıyor gibi görünüyordu, dili dişlerinin hemen arkasından çıkarken, kazma pençeleriyle kasıklarını kavırıyordu.

Aleron'un ne gördüğünü bilmemesi için saklanarak geri çekildi. *Kesinlikle tahrik olmuştu.*

Duyguların bir karışımı onu bombardımana tuttu.

Böylesine küçük bir dokunuşun bu Duskwalker'da böylesine içgüdüsel bir tepki yaratabilmesi bir güçlenme hissi. Memnuniyet. Aptalca, muhtemelen aptalca, bunu derinleştirme arzusu. Merakla karışık küçük bir belirsizlik.

Daha ne olduğunu anlamadan, dokunuşu göstermelikten şehvete dönüşmüştü.

Tüylerini kaldırmaktan ve başparmağının ucunu etinin arasında dans ettirmekten başka bir şey yapmayarak onu hafifçe okşamaktan daha iyisini bilmeliydi. Aleron'un azı dişleri keskin bir darbeye kapandı ve ıslak, köpüklü bir hırıltı çıkardı.

Tüm vücudundaki tüyler tepki olarak kalkarken, siki bir damla prekum salgıladığını anlayana kadar titreşti.

"Gideon," diye uyardı Aleron, boştaki elini yere dayayana kadar öne eğildi. Sonra sesi karanlık ve derin bir hal aldı.

"Dur."

Ellerini geri çekti ve teslim olur gibi havaya kaldırdı. "Evet. Yeterince adil."

Çok ileri gitmişti, özellikle de Aleron'la hiçbir şey yapmaya niyeti olmadığı için. Bu fikir onu hâlâ biraz ürkütüyordu ve şu ana kadar onunla uzaktan yakından cinsel bir şey düşünmemişti bile.

Kanatları yanlarını kapatmak için öne doğru itildi ve kafatası sanki bunu gizlemek istercesine alçaldı. Ama Gideon, Duskwalker'ın titrediğini, kürkünün ve tüylerinin ne kadar tedirgin olduğunu görebiliyordu. Neredeyse dev bir tüy yumağına benziyordu ve bunu görmek için geri adım atana kadar uçuşunun kenarına ne kadar tehlikeli bir şekilde yaklaştığını bilmiyordu.

Vay anasını. Az önce ne halt ediyordum ben?

Birden kendini çok açıkta hissederek kıyafetlerini toplamak için döndü. Şu ana kadar, üzerinde iç çamaşırından başka bir şey yokken, onu arzulayabilecek birinin etrafında hoplayıp zıpladığını fark etmemişti.

Onları sadece platonik olarak takılan iki erkek olarak düşünüyordu. Vücudundan utanması için hiçbir neden yoktu ve çoğu erkek onunla ilgilenmiyordu. Diğer erkeklerle yarı çıplak olmak genellikle kimseyi rahatsız eden bir konu değildi. Onun heteroseksüel olmadığını bildiği halde heteroseksüel olan arkadaşları bile birlikte çıplaklıklarını umursamıyordu.

Ancak tişörtünü giydiğinde meme uçlarının ne kadar sertleştiğini ve teninin her yerinin karıncalandığını fark etti. Sonra bir bacağına pantolonunun içine soktu. *Kahretsin, hava alمام lazım.* Özellikle de pantolonunun paçalarını öne doğru çekmesi gerektiğinde.

aşağı inmek istemeyen ereksiyonunun üzerinde.

"Nereye gidiyorsun?" Aleron çıkışa doğru yöneldiğinde sordu.

Gideon ona baktı, ancak mor küreleriyle bağlantı kurduğunda tavana baktı. Her nasılsa, lanet yüzü daha da ısındı.

"Sadece biraz temiz hava alıyorum."

"Ama hala yağmur yağıyor. Yine ıslanacaksın." Sesi o kadar kısıktı ki kulakları karıncalanmıştı.

"Ben şekerden yapılmadım. Erimem," diye karşı çıktı. Sonra zorla bir kahkaha attı; muhtemelen beceriksizliğinden dolayı sarsılmıştı. Yapmaması gereken bir şeyi yaparken suçüstü yakalanmış gibi hissediyordu. "Sadece biraz sıcak hissediyorum. Umarım ateşim çıkmıyordur."

Belki de sayıklamaya ve hastalanmaya başlamıştı.

Mağaradan çıkarken dağın dış duvarına doğru yürüdü, oradaki sığ oyuğun kendisini çoğunlukla kuru tutacak kadar barınak sağladığına şükretti. Bileğinin arkasını alnına bastırdı. Ter alnını hafifçe çiziyordu ama sürekli soğuğun onu hasta etmediğini hemen anladı.

Sırtını duvardan aşağı kaydırıp kıcının üzerine düşerken sessizce güldü. Sonra bir dizini yukarı kaldırıp diğer dizini bükerek ayağını kıcıyla diğer ayağının arasına koydu ve yüzünü avucunun içine aldı.

Bizi tahrik ettim. Kazara, ikisini de tahrik etmişti. Ve yine de. Aslında buna üzülmedim. Bunun yerine, sikini çıkarıp içindeki baskıyı mastürbasyon yaparak hafifletecek kadar dengesiz bir aklı vardı.

Kurduğu için ağzını kapattı ve bakışlarını loş ışıklı girişe çevirdi.

Artık yalnız olduğuna göre orada yaptığı şey bu mu?

Aleti bu fikir karşısında heyecanla sarsıldı ve kendi kendine inledi. Derin, kasıkları kavrayan zonklamaya bir tepki ve dehşet içinde.

Gideon böyle sertleşmeyeli uzun zaman olmuştu. Kalbi aptal bir aşka tutulmuş gibi hızla çarpıyor, vücudu utançtan kızarıyor, nedenini tam olarak anlamasa da aleti sertleşiyordu. Aklı, kalbi ve vücudu karmakarışık.

Hay sikeyim. İn aşağı. Aletini pantolonunun içinden kavrayarak yalvarırken, başını duvara *çarpana* kadar geriye düşürdü. *Bu ondan gerçekten etkilendiğim anlamına mı geliyor?*

Bütün bunlardan önce Aleron'a karşı hiç böyle hissetmemişti. Eğer Duskwalker tahrik olmasaydı, Gideon da olmazdı. Bu sadece iki kişi arasında platonik bir masaj olurdu. Bir süreliğine doktor olma oyunu... *Hava neredeyse karardı. Bunu ne kadar süredir yapıyordum?*

Serin, filtelenmemiş havayı içine çekerek Aleron'un kokusunun onu terk etmesine izin verdi. Aldığı her nefeste kendi sıcak pantolonu daha da güçlendi.

Vücudunun sakinleşmesini ve beynine yetişmesini beklerken, az önce olanlar üzerinde durdu. Utanmak ya da kendine kızmak için bekledi ama ikisi de gelmedi. Bu yüzden, bunun kendisi için, onlar için ne anlama geldiğini ve şimdi ne yapması gerektiğini düşünmeye çalıştı.

Öbür dünyadan duygularımın sızma ihtimali var mı? Ya da... belki de tüm bunları kendisi mi yapıyordu? Yeni olmasını istiyordu. Duygularına bağlam kazandıracak eski anıları yoksa, şu anda aralarında olanlardan doğmalarını tercih ederdi. Gerçek olmasını.

Karıncalanan ve zonklayan siki her şeyin gerçek olduğunu söylüyordu. Bunu beklemese de, kalbi ona tamamen açık olmasa bile Aleron'u arzuluyordu.

Gözlerini kırıştırarak ve dişlerini alt dudağına geçirerek pantolonunun bağlarından birini kenara çekti. *Belki boşalırsam düzgün düşünebilirim.*

Tam da arzusunu tamamen kabul ettiğini düşündüğü anda, kırptırdığı gözlerinin ardında önemli birinin hatırlatıcısı belirdi.

Bir başkası için zorlanırken o kişiyi düşündüğü için kendini suçlu hissetmesi kafasını karıştırdı.

Yine de kendini kötü hissettiği Beau değil, *Aleron*'du. Tam tersi olması gerektiği düşünüldüğünde, olayların garip bir şekilde tersine dönmesi gerekirdi ama onda bu tepkiyi uyandıran kişi Aleron'du. Pantolonundaki sertlik Duskwalker içindi ve sadece Duskwalker içindi.

Onu unutmam gerek. Beau geçmişindeydi. Sekiz yıl geçmişte. O artık erkek arkadaşı değil, eski sevgilisiydi ve muhtemelen Beau'nun şu anda başka biri vardı. *Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum.*

Parmak uçlarını kapalı gözlerinin içine soktu. *Aslında ne kadar zaman geçmiş olursa olsun, benim için iki haftadan daha kısa bir süre önceymiş gibi geliyor.*

Bağlantıyı kesebilmeyi diledi. Zihninde aralarındaki bağı çözebilmeyi. Bunun hızlı ve o kadar ani olmasını istiyordu ki, bunu sindiremesin ve temiz bir sayfa açarak yoluna devam etsin.

Artık Aleron vardı. Tamamen kendi hataları yüzünden çok bozuk ve tek taraflı bir ilişki. *Görünüşe göre beni seviyor, ama... Kalbimi ona nasıl açacağımı bilmiyorum.* Kalbini Aleron'a verebilmek için diğer herkesten boşaltması gerekiyordu. Bunu zarar görmeden yapmak istiyor, çünkü kendini tamamen birine teslim etmeyi tercih ediyor.

Sırf azmış olabilirim diye kafasını karıştırmak ya da onu incitmek istemiyorum. Gideon böyle birini kullanmak istemedi.

Ayrıca Aleron'un olası c ü s s e s i konusunda da gergindi, zira onun için dev gibi bir şeydi. Sonra, bir de onun

Tecrübe seviyesi, gücü. *Ona öğretmek zorunda mıyım? Yoksa bunu zaten yapıyor muydum?*

Titreyen elini yüzüne götürerek sağanak yağmura baktı. *Neden bunu düşünüyorum ki?* Birkaç gün önce sadece düşüncesi bile onu boğucu bir korkuyla doldurmuştu. *En azından... sanırım bu fikir artık beni korkutmuyor.*

Gideon hayatında pek çok şey dilemişti ama belki de ilk kez bir şeyi tüm varlığıyla gerçekten arzuladığını düşünüyordu.

Keşke her şeyi hatırlayabilseydim. Keşke onu hatırlayabilseydim.

Dizleri ve tek bir ön kolu üzerinde öne doğru kıvrılan Aleron, vücudunu gizlemek için kanatlarıyla yanlarını örttü. Ardından, başını kanatlarından birinin kavisinin altına gizleyerek, şehvet dolu ihtiyacını gidermeye odaklanmak için mor görüşünü kapattı.

Diğer eliyle dikişini kapattı ve pençelerinin kendi etine gömüldüğü yerden kan fışkırdı. İçindeki dayanılmaz basıncın yanında onların acısı hiçbir şeydi.

Aleti onun içinde olamayacak kadar sertti. Sıkışmış hissediyor, onu rahatsız edici bir şekilde içeriden geriyordu. Dokunaçları bile sıkışmış, dar yarığın içinde hareket edemez hale gelmişti.

Ne kadar acıtırsa acıtsın pençelerini açmayı reddetti. Kürkü ve tüyleri bunu yapmasından nefret ederek ne kadar kalkarsa kalksın, zonklayan sikini bırakmıyordu.

Ellerini hala üzerimde hissedebiliyorum.

Başparmağını sırtının yaralanmamış tarafındaki kaslara bastırması, ilk masajına kıyasla çok nazik ve hafifti. Gideon'un çekici parmak uçlarının kanadının kavisi boyunca iz sürmesi, tüylerini yavaş bir hareketle teker teker kaldırarak onu gıdıklaması.

Her dokunuş omurgasından aşağı karıncalanmalar gönderiyor, zevki her tarafa yayıyordu. Kendini dışarı çıkmaktan alıkoymak zorunda kalana kadar kasıklarını delip geçtiler.

Kontrolünü kaybetmeden önce Gideon'u durdurması gerekiyordu. Hırıltılı pantolonu öylesine ısınmıştı ki onu boğmaya başlamış, kalbi duracak sanana dek çarpmıştı. Zihni umutsuz, muhtaç bir acıya dönüşene kadar bulanıklaşmıştı, uzanıp değerli, kırılgan, baştan çıkarıcı erkeğini altına itmesine saniyeler kalmıştı. Daha fazla dayanamazsa küçük insanına ne yapacağından korkuyordu.

Karnı sıkıştığında Aleron inledi.

Aleti ağrıyordu ama dibindeki küçük gömülü ovaler bir şekilde şişmiş ve o kadar doluydu ki patlayacaklarından endişeleniyordu.

Tenebris'te daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı, bu his tamamen yeni ve son derece yoğundu.

Her yerime dokunmasını istiyorum. Tepeden tırnağa, kanat ucundan kuyruk ucuna, Gideon'un yumuşak avuçlarını her santiminde gezdirmesini istiyordu, ta ki sikini sıcak, sert ellerine alana kadar. *Beni okşamasını istiyorum.* Tenebris'in ormanlarından birinde ilk kez olduğu gibi.

Senin içinde olmak için yanıp tutuşuyorum, küçük bahar. Aleron nasıl olduğunu umursamadı. Erkek onun altında, üstünde, elleri ve dizleri üzerinde ya da sırtında olabilirdi. Gerekirse ayakta dururken onu havada da tutabilirdi ama Gideon'un vücudunun, içine mutlulukla pompalarken sikine sarılmasını istiyordu. *Onu o kadar kötü becermek istiyorum ki canım yanıyor.*

Dünya'ya ayak bastıkları andan itibaren o erkeği istemişti ama duygusal düşüşler arzularına çok zarar vermişti. Gelininin yorgun ve sıkıntılı ifadeleri onu hiç tahrik etmemiş, sadece kalbinin sempati içinde göğsünde buruşmasına neden olmuştu.

Ama şimdi aralarında bir tür ateşkes sağlanmış ve acı verici bir şekilde yavaş yavaş yakınlaşıyor gibi göründükleri için, aklının bir köşesinde onu rahatsız ediyordu. Her seferinde, gelininin yüz hatları gerginlik ve sertlikten kurtuldukça, daha fazla uzanmak istiyordu.

İnsan yüzünün güzelliğine, açık kahverengi saçlarının yumuşaklığına dokunmak. Bir pençenin kavisli ve pürüzsüz

tarafını, onu karmakarışık şeritlere ayıran delici yeşil gözlerinden birinin hemen altına çizmek, sadece yumuşak bir dudağın üzerinden geçmek. Hatta güçlü

Burnunun ucu, dolgun kaşlarının yüksek kavis, çenesinin ve yanaklarının keskin hatları parmaklarını kıpırdatıyor, okşamayı için onu dürtüklüyordu.

Sık sık Gideon'un boğazının önündeki topa, nabzı atan şahdamarına ve peçe kesim gömleğinin yakasından dışarı fırlayan köprücük kemiklerine bakıyordu. Aleron'un, kendisine güvenildiğini bilerek başparmağının ucunu değdirmek istediği o narin ama büyüleyici yerler.

Kokusu Aleron'un dilini onu tatmak, onu kızdırmak için kaşıdırırken, varlığının her zerresi bu aromayı kendi vücuduna yayana kadar çekici erkeğe sürtünmeyi arzuluyordu.

Gelini, karmakarışık kahverengi saçlarından ayaklarına kadar o kadar güzeldi ki, Aleron ona sonsuz bir şefkat göstermek istiyordu. Dili, elleri, çıplak vücuduna bakışı, hatta kürkü ve tüyleri Aleron'u güzel bahar kokusuna bulayana kadar onu okşamak için mümkün olan her şekilde.

Yine de, ne kadar istese de, bir art niyeti olmadan erkeğe sarılamıyordu bile. Şimdiye kadar özlemini çektiği, arzuladığı şey sadece kendi lanet gelinini masumca kucaklamak ve karşılığında onun da bunu yapmasını sağlamaktı.

Şu anda sahip oldukları, gelininin ona bugün olduğu gibi dokunmaya istekli olacağı kopuk bağa, ona olan artan ihtiyacını açığa vurarak zarar verme riskini göze alamazdı.

Kendini rahatlatmazsa vücudunun pes edeceğini düşündü. İşkenceye rağmen daha sıkı kenetlendi ve ürperdi.

Onu korkutmak istemiyorum. Korku, tiksinti ya da öfke göstermesi durumunda gelininin bu yanını görmesini istemiyordu. Gideon'un yüzünde o tür bir ifade görmek istemiyordu, bu yüzden kendini tutarak acı çekmeyi tercih etti.

Sabrı sadece umuttan güç alıyordu.

Binlerce hızlı ve çılgın kalp atışından sonra baskı hafiflemeye başladı. Ancak Gideon mağaraya yeniden girdiğinde ve yumuşak esinti toprak, çiçekli misk kokusunu ona doğru savurduğunda yeniden bir cehenneme dönüştü.

Homurdandı ve sonra daha sert ürperdi, o kokunun içinde, üzerinde olmasını, kendi kokusunu eritene kadar tüm özüne dokunmasını istiyordu. Aleron onu engellemek için kanatlarını vücuduna daha sıkı doladı, özellikle de salyaları dişlerinin arasından sızarken.

"Hey, artık havanın karardığını bilmen gerektiğini düşündüm," dedi Gideon kayıtsızca, ateşe doğru yürürken ayakları mağaranın taşlarına basıyordu.

Nasıl olur da sadece onun sesi bile sikinin dikeylerinin arkasında acı verici bir şekilde kabarmasına neden olabilir? *Ona ihtiyacım var.* Dirseğinin kıvrımıyla burnunu kapatırken, yaslandığı koluyla pençelerini kafatasının tabanının altına soktu.

"Sen... iyi misin? Seni hâlâ orada o şekilde görmeyi beklemiyordum." Sesi sessiz ve neredeyse nazlıydı.

"Yorgunum," diye homurdandı Aleron, yalan dilinde ekşimişti.

"Yeterince adil." Ses tonundaki homurtu ona inanmayabileceğini gösteriyordu. Neyse ki bu konuda ısrar etmedi. "Ben de yorgunum. Sanırım fırtına bizi gerçekten yordu. Gerçi izlemek güzeldi ama dışarıda kalmak için çok soğuktu."

Aleron ona doğru yürümek için her türlü dürtüye direnirken yanıt vermedi. Tek bir kasını bile oynatırsa aptalca bir şey yapabilirdi.

Uzun bir süre boyunca mağaradaki tek ses Gideon'un ayaklarını sürüyerek dolaşması, yağmurun şıptısı, gök gürültüsü ve ateşin çıtırtısıydı. Belli bir bölgeden yavaşça ama sürekli olarak sığ bir su birikintisine su damlıyordu ve o da buna odaklanmaya çalıştı.

Hafif bir horlama sesi mağaranın duvarlarında yankılandığında Aleron çoktan rahatlamaya başlamıştı. Eğer o anda - can sıkıcı bir şekilde - ona aşırı derecede odaklanmış olmasaydı, bunu duymayabilirdi. En azından Gideon'un uyuduğunu bilmek, onun dayanılmaz ereksiyonuyla tek başına başa çıkmasını sağladı.

Yumuşadığında ve vücudunun geri kalanındaki sertlik gevşediğinde dişlerinin arasından rahat bir nefes geçti. Sonunda kendini açtı ve duvara bakmak için arkasına yaslandı.

Ben... onu özledim. Tenebris'teki son saatlerinde kanatlarının arasında gülen Gideon'u özlemişti. Onunla oynayan, onu kızdırmak için sırtına atlayan ve düşüncelerindeki tüm alanı kaplayan Gideon'u.

Aleron, akrabaları olmadan mutluluğa ulaşmanın mümkün olduğunu düşünmemişti ama öbür dünyadaki son anlarında bunu hissetmişti.

Mavi gözleriyle omzunun üzerinden bakmaya cesaret etti.

Gideon alevlere bakarak ateşin diğer tarafına uzandı. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, ellerini koltuk altlarına sokmuş, başını yastıklamak için ceketini altına sokmuştu. Saçları alına dökülmüş, dudakları ayrılmış ve göz kapakları rüya görüyormuş gibi seğiriyor, huzurlu görünüyordu.

Aleron bu huzuru onunla paylaşmayı arzuluyordu.

Döndü ve ellerinin üzerinde yürüyebilmek için ellerini indirdi. Yavaşça ve tereddütle sürünerek ilerledi, aralarındaki mesafeyi kapattı. Gideon'un uyanmadığından emin oldu, her ihtimale karşı kıpırdandığında durakladı. Sonra dört ayak üzerinde diz çöktü, bir elini Gideon'un yatan başının iki yanına koydu ve çömelmiş bedeninin geri kalanını arkasında tuttu.

Aleron genellikle uyuduğunda insanı kendi haline bırakırdı, bu şekilde savunmasız hissettiğini bilirdi. Yine de bugün zihni, kalbi ve bedeni çalkantı içindeydi ve bununla tek başına başa çıkmaya çalışıyordu. Bu büyüleyici yarattığı özlüyordu ve bu onun özünü kemiriyordu.

Teselli aradı, her zamankinden daha fazla yakınlığa ihtiyaç duydu. Teselliye en çok arzuladığı varlıktan istiyordu.

Burnunun ucunu çok hafifçe Gideon'un saçlarına değdirene kadar kafatasını aşağı indirdi, saçlarını ve kokusunu kısa bir süre hissedebildi. İçinden neredeyse bir memnuniyet iniltisi yükselecekti ama onu bastırmayı başardı. O kadar güzel kokuyordu ki saçlarını kemirmek istedi.

Ne olduğunu anlayamadan onun arkasına uzandı. Çenesinin altını başının üstüne dayarken Gideon'un sürekli sessiz horlamalarını ve düzenli kalp atışlarını izleyerek kıpırdamadığından emin oldu. Dizlerini Gideon'un arkasına sokana kadar yukarı kaldırdı ve küçük gelininin onun kuytusuna mükemmel bir şekilde sığdığını gördü.

Kanadını öne çıkarıp onu örtmek istedi ama sadece kolunu onun üzerine koydu. Ağırlığın onu uyandıracığından endişelenerek tamamen üzerine koymadı ve sıkıca kavramadı.

Gideon'un kalbi göğsünde güm güm atıyor, vücudunun sıcaklığı, onun baskısı yüce hissettiriyordu. Yalnızlığının en kötü yanını bastırmıştı.

İçinden hüzünlü bir memnuniyet yayılıyordu. *Benim için çözül, küçük bahar.* Göğsü yanıyordu ve Aleron bunun onu eritmesini diledi.

Uzun bir süre, bu insanın kendisine doğru bastırılmış olduğu hissinin tadını çıkardı. Bunu yaptığı için içini kemiren suçluluk duygusu ve Gideon'un uyanarak bunu fark etmesinden duyduğu korku ona muhtemelen yanlış bir şey yaptığını söylüyordu.

O anda elinden bir şey gelmedi. *Parlak sarı* görüşü biraz daha dayanmasını sağladı. Bu rengi görmeyeli ve sessiz de olsa bu renkten aldığı keyfi hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Sıkma isteğini reddetti. Onu koklamamak için direndi. Kalbi ve zihni yeniden hizalanıp ona neyi beklediğini hatırlatana kadar usulca sarıldı.

İniltisini tuttu, bunun da canını *yaktığını* görmezden gelmeye çalıştı.

Kolunu geri çekti ve bir kez daha dört ayak üzerinde durana kadar geri çekildi. Sonra Gideon'un kendisini mümkün olduğunca uzakta isteyeceğini varsayarak ateşin diğer tarafına geçti. Uzanarak, Gideon'un göğsünde duran elini burnunun üzerine koydu, böylece elinin kokusu onu rahatlatılabilecekti.

İçindeki soğuğu uzakta tuttu ve huzur içinde dinlenmesini sağladı.

Aleron birkaç saat sonra uyandığında, Gideon'un oturduğu yerden kalkıp ateşe baktığını görmeyi beklemiyordu. Gece hâlâ dünyayı örtüyordu ve o genellikle erken saatlere kadar uyurdu. Huzursuzca, genellikle inilti ve hafif bir korku kokusuyla seğirerek.

Aleron doğruldu ve diğer erkeğin solgunluğunu fark edince gerildi. Gözlerinin altındaki karanlık izler, alevlere şaşkın şaşkın bakmasından daha endişe vericiydi.

Uyandığında genellikle hasta görünürdü ama böyle değildi. En azından son birkaç gündür.

"Gideon?" diye seslendi, dizlerinin üzerine çöktü ve tek eliyle yaklaşmak için hamle yaptı, ama onu yakınında istemezse diye durakladı. Gideon ona gözleri kapalı, yorgun ve zayıf bir gülümseme attı. "Selam."

Genelde cevap vermezken en azından cevap verdi.

Cevap alacağından şüphe etse de, "Sorun nedir?" diye sordu.

Gideon dizlerini yukarı çekti ve baldırlarına sarıldı. "Kötü bir rüya gördüm." Dudakları gerildi, kaşları çatıldı ve içini çekip ikisini de serbest bıraktı. "Hayır, bunun doğru olduğunu sanmıyorum. Sanırım Tenebris'ten bir şey hatırladım."

"Öyle mi?" Aleron, Gideon'un durumunu düşününce rahatlasa mı yoksa üzülse mi bilemedi.

"Evet." Ağzını avuçlamadan önce yanağını ovuşturdu. "Emerie'yle tanıştığımı hatırlıyorum. Bilmiyorum. Belki de yangın yüzündendir ama yaralarını ve bana ailemizin bir yangında, onun kandilini düşürmesi sonucu öldüğünü söylediğini çok net hatırlıyorum. Bu beni şok etmişti. Herkesi kaybetmenin ve aynı zamanda bu kadar acı çekmenin onun için nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum."

Aleron uzun bir süre sessiz kaldı ve yardım etmek için ne söyleyebileceğini düşündü. Aklına hiçbir şey gelmedi, sadece... "Her şeye rağmen bana karşı çok nazikti."

"Evet, her zaman nazik biriydi, o yüzden bu beni şaşırtmadı." Sonra yana doğru baktı. "Eminim sana daha önce anlatmışımdır ama öz ailem ben sekiz yaşındayken ölmüş, onun ailesi de ailelerimiz yakın arkadaş olduğu için beni evlat edinmiş. Benim için gerçekten zor bir dönemdi ama bir şey hep aklımda kaldı."

Gerçek neşe gözlerini doldurdu ve yüz hatlarına renk geldi. Yorgunluğu bile bakışlarını tekrar Ateş.

"Emerie o zamanlar sadece beş yaşındaydı ve görünüşe göre beni bir pastayla neşelendirmek istemişti. Annemiz ona yardım etti, ama o

Birkaç dakikalığına arkasını dönmüş olmalı çünkü yediğim en iğrenç şey oldu. Çok sonra öğrendim ki şeker zannederek yanlışlıkla tuz eklemiş. O zamanlar, sürekli üzgün olduğum için benden intikam almak için kasıtlı olarak sabote ettiğini düşünmüştüm. O günden sonra şaka olsun diye ballı sütüne tuz ekledim. Bunu yıllarca yaptım ama bu yüzden bana hiç kızmadı. Ergenlik çağına geldiğimizde, gülmemin ya da gülümsememin tek nedeninin bu olduğunu itiraf etti, her ne kadar bu beni bir çocuk olarak aptal yapsa da. Bu bana onun ne kadar iyi bir insan olduğunu hatırlatıyor."

Gideon ona bir gülümseme gönderdi ve sonra sanki geçmişi sevgiyle anıyormuş gibi güldü. Aleron ne diyeceğini bilemedi ama Gideon'un biraz öncesine göre çok daha iyi görünmesine sevindi.

Ta ki yüz hatları düşene ve başını öne eğene kadar. "Özür dilerim. Muhtemelen bu hikâyeyi size daha önce anlatmışımdır."

"Hayır," diye homurdandı Aleron, aralarındaki mesafeye rağmen öne doğru uzanarak. "Benim için sakıncası yok. Seni dinlemek istiyorum"

Senin için önemli olan hikâyeleri tekrar anlat. Benimle çok fazla şey paylaşmadın ve bana yenilerini anlatabilirsin."

Gideon onunla konuşuyordu. Bunlar onun *bu* versiyonu tarafından ilk kez anlatılıyordu ve Aleron bunları zaman durana kadar tekrar tekrar dinlemekten memnun olacaktı. Onlardan asla bıkmayacaktı.

Ondan asla bıkmazdı.

Gideon kaşlarını çatarak başını kaldırdı, ikna olmamış gibiydi. "Lütfen durma," diye mırıldandı Aleron sessizce.

"Bilmiyorum," dedi Gideon boş bir kahkaha atarak ve başının yan tarafını kaşıdı. "Elimdeki tek bilgi bu." Sonra yüzünü çıkışa doğru çevirdi. "Ama yakın zamanda buradan ayrılacakmışız gibi görünmüyor. Fırtına hâlâ çok şiddetli. Sanırım konuşacak başka bir şey bulabilirim. Emerie'yle birbirimize ya da arkadaşlarımıza yaptığımız bir sürü eşek şakası var. Yaptığımız planları düşününce hepsi de oldukça komik geliyor."

Aleron'un gözleri parlak sarıya döndü ve Gideon'un kendisiyle daha fazla şey paylaşmak istemesinden memnun oldu.

"O ve ben zaman zaman oldukça benzer insanlar olabiliyorduk. İkimiz de sık sık ağzımıza geleni söyledik, bu yüzden başımız çok derde girerdi.

Bir keresinde-"

"Bu çok garip. Ayağını ağzına mı soktun?" Aleron araya girdi, bir ayağını kaldırıp dişlerinin arasında bileğini kemirirken göğsünü gıcıklayan bir mizah vardı. "Bunu neden yaptın ki?"

"Ne?" Gideon'un gözleri şaşkınlıkla irileşti ve yüz hatları kırışarak gülmeye başladı. "Hayır! Gerçekten demek istemedim!" Güneşle ıslanmış, yosunlu bir orman gibi güzel yeşil gözleri ona doğru hayatla parladı. "Bu bir deyiş, Aleron. Genellikle düşünmeden konuştuğumuz anlamına gelir."

Biliyorum, diye düşündü sıcak bir şekilde, bacağına indirerek. Sadece Gideon'un bunu ona ilk söylediği ve Aleron'un bunu yanlış yorumladığı anı yeniden canlandırmak istiyordu. *Sadece benim yüzümden güldüğünü görmek istemiştin.*

Bu insanın kendisini bir zamanlar sevdiği gibi sevmesini sağlamak için her şeyi yapardı, bu daha önce yaptıkları konuşmaları ve şeyleri tekrarlamak anlamına gelse bile.

Kendisini aptal gibi göstermesine aldırımıyordu, aldığı sıcaklıktan dolayı kalbi şefkatle sıkıştığında değil.

Bu Duskwalker'ın cazibesini tam olarak ne zaman artırdığını Gideon bilmiyordu. Ama bu onu birkaç gülme krizine sokmuş ve gülümsemesine neden olmuştu.

Mağaranın girişinden dışarı baktı. Yağmur dinmiş, yerine kar yağmaya başlamıştı. Bulutlar o kadar karanlık ve öfkeli değildi ve gök gürültüsü dünyayı titretmeyi çoktan bırakmıştı.

Rüzgâr hâlâ ılık çalıyordu ama ikinci günden sonra her saat duruldu.

Belki de fırtınanın olması iyi bir şeydi. Kendilerini eğlendirmek için sopalar, kayalar ve birbirlerinden başka hiçbir şeyleri olmadan bu mağarada sıkışıp kalmışlardı. *Onun hakkında çok şey öğrendim.*

Gideon, Beau gibi konulara değinmeden olabildiğince çok hikâye paylaşmaya çalıştı. Ondan erkek arkadaşı yerine arkadaşı olarak bahsetmeye başlamıştı. Onun hakkında konuşmak her ne kadar acı verse de, üç yıldır onunla bir ilişki içindeydi ve yetişkin hayatının büyük bir kısmı onun ve Emerie'nin etrafında dönüyordu. Sırf bu yüzden geçmişi hakkında konuşmamak ona konuşacak pek bir şey bırakmazdı.

Bazı açılardan, hayatındaki tüm iyi şeyleri paylaşmak onu biraz daha iyi hissettirdi.

Aleron'un Ingram hakkında konuşmasına da izin verdi. Ve bir kez başladı mı, bir daha susmadı. Dürüst olmak gerekirse, Gideon buna aldırmadı. Bu sayede dili kuruyana kadar konuşmak yerine sessizce oturup dinleyebiliyordu.

O... Göğsü derin bir sızı hissettiğinde Gideon alt dudağını çiğnedi. İki gece de benimle yattı.

İlk gece, Aleron uzaklaşarak onu rahatsız edene kadar bu gerçeğin farkında değildi. Rahatlatıcı bir kolun hafifçe çekilmesi onu uykusundan uyandırmıştı. Gözleri zar zor açikken, Duskwalker'ın ateşin karşı tarafında tek başına yatmak üzere uzaklaşmasını izlemişti. İkinci kez... Aleron yanına sokulduğunda çoktan yarı uyanıktı.

Rahatlamış, Duskwalker'ın ne yapacağını görmek için bekliyordu. Sonra da onu arkasından kucakladı. Elini kalbinin üzerine koyarak Gideon'u en masum, en özlem dolu sarılışıyla kucakladı, sanki onu hissetmek istiyordu. Sanki onu yakalamak istemiş gibi.

Gideon bir saat sürmüş gibi görünse bile asla geri çekilmedi. Bunun yerine, Aleron'un bu ihtiyacı karşılamasına izin vererek ve kendisi de bunun *tadını çıkararak* uyanık yattı.

Acı ve şefkat karışımı bir duygu tüm benliğini kaplamıştı. Acı çekiyordu çünkü Aleron'u sadece rahat olmaya zorlamıştı.

Bunu Gideon 'farkında değilken' yapmak ve şefkat göstermek Aleron'un ona ne kadar değer verdiğini gösteriyordu. Ayrıca bir kucaklaşmaya ne kadar *ihtiyacı* olduğunu da fark etmemişti ve çok erken bittiğinde hayal kırıklığına uğramıştı.

Uyuduğunda daha fazla şey hatırlamayı umuyordu - bir şey, herhangi bir şey - ama aklına yeni bir şey gelmiyordu. Sadece Emerie'nin üzücü rüyası ve sık sık kendi ölümüyle ilgili kâbuslar görüyordu ama katiliyle tanıştıktan sonra bunlar hafiflemeye ve o kadar da korkutucu olmamaya başlamıştı.

Ayrıca oldukça komik ve tatlı bir Duskwalker'ın ona sürekli arkadaşlık etmesi, kanatlı canavarlarla ilgili olumsuz duygularını gidermesine yardımcı oldu.

En azından şimdi eğleniyor gibi görünüyor.

Konuşmalar kesildiğinde Gideon Aleron'a naughts and crosses ve makas, kâğıt, taş oyunlarının nasıl oynanacağını gösterdi. Pek entelektüel bir oyun sayılmazdı ama kullanacakları başka pek bir şey de yoktu. Gece boyunca kar fırtınasına dönüşen şiddetli yağmur fırtınasını beklerken zaman dolduracak herhangi bir şey.

İkinci gün Gideon, Aleron'un ikisini de yapamadığını fark ettiğinde ona okuma yazma öğretmeyi kendine görev edinmişti. Zaman alıyordu ve insanlara yeni şeyler öğretmekten hoşlanıyordu. Aleron da öğrenmeye çok açıktı.

Düzgün bir kaya bulduğunda, bulabildiği en düzgün duvara alfabeyi kazıdı. Ona her harfi fonetik olarak nasıl söyleyeceğini öğretti ve sonra kendi adını yazmayı öğretmek için çalıştı.

Duskwalker'ın taşını tutuşunu ve yumruğunun altıyla yazı yazışını izlemek çok tatlıydı.

Aleron önce Gideon'un, sonra da Emerie ve Ingram'ın adlarının nasıl hecelendiğini öğrenmekle çok ilgilenmişti. Gideon diğer Duskwalker'ların çoğunun adını daha önce hiç duymadığı için nasıl heceleyeceğini bilmiyordu. Merikh zor bir isimdi, çünkü fonetik olarak 'Merr-ick' diye okunuyordu ve bunun doğru olduğundan şüpheliydi.

Sonra Aleron'un heceleme için kendi sözcüklerini seçmesini izledi - onun için daha anlamlı olacak sözcükleri. *Belki ileride bize bir kitap bulabilirim. Yeni başlayanlar için okunması kolay bir şey.*

En azından bir insandan daha hızlı öğrendi. Çok daha hızlı.

Sanırım sadece birinin ona göstermesine ihtiyacı var. Taşın taşa sürtünme sesini içine çekti. *Kimse sana öğretmezse öğrenemezsin.*

"İnsan mı?" Aleron dikkatini çekmek için bir pençesini yere vurarak sordu.

Yazdıklarına göz attı ve başını salladı. "İnsanda iki 'o' değil bir 'u' var."

Burnundaki delikten bir of çekti ve Gideon'un mizahla gülümseme isteğini bastırmasına neden oldu. "Harflerin ve kelimelerin neden bu kadar karmaşık olması gerektiğini anlamıyorum," diye tartıştı ikinci kez denerken. "Bana doğru göründü."

Doğru yazdığında Gideon başıyla onayladı. Aleron yeni bir kelimeyle devam etti. *Kelimeleri yanlış yazdığı için kendini kötü hissetmemesine sevindim. Acaba onu bunun için yargılamayacağımı bildiği için mi?* Geçmişteki halinin Aleron'a en azından bu güveni vermiş olmasını umuyordu.

"Mavka," dedi kendinden emin bir şekilde, sanki öyle olsa bile yanlış olduğunu kabul etmeyecekmiş gibi.

Gideon omuz silkerek, "Bunu nasıl heceleyeceğimi bilmiyorum," dedi. "Sizinle tanışmadan önce bu terimi hiç duymamıştım. Biz size Duskwalker diyoruz."

"Duskwalker yanılıyor. Mavka," diye karşı çıktı, elindeki oymayı göstererek. "Orman yaratığı demek."

"Duskwalker da Peçe'den gelen ve hem gece hem de gündüz yürüyebilen bir yaratık demek," dedi Gideon içtenlikle. "İblislerin aksine."

"Hmm. Sanırım ikisi de doğru olabilir." Aleron ayağa kalktı ve daha önce yerdeki tüm odayı kaplayana kadar kelimeleri yazdığı yere doğru yürüdü. Kendi adını işaret etti. "Gideon ne anlama geliyor?"

Oturduğu yerde kalarak bir kez daha omuz silktili. "Emin değilim."

"Emerie?" Gideon yine omuz silktili. "Neden anlamları yok? Ingram barış kuzgunu anlamına gelir ve ona kafatası yüzünden verilmiştir. Aleron ise kanatlı olan, uçan anlamına geliyor."

"Belki de çok sersem olduğum için bana Gideon deniyordur."

Aleron kafatasını hızla ona çevirdi ve aynı fikirde değilmiş gibi kasıtlı bir şekilde homurdandı. Ona nazlı bir sırıtış fırlattı; onunla şakacı bir şekilde didişmek hoşuna gidiyordu. Sonra önünde diz çökmüş olan Duskwalker'a baktı ve aklından bir soru geçti.

"Türünüz hakkında pek bir şey bilmediğim için sormak istiyordum. Tüm Duskwalker'lar uçabilir mi?"

"Hayır." Aleron başını salladı ve kafatasından hafif bir çingirak sesi geldi. "Kanatları olan tanıdığım tek Mavka benim."

"Oh harika. O zaman bu oldukça havalı. Bahse girerim en güçlü ve en hızlı Duskwalker'lardan birisindir çünkü sadece uçabilir ve ekstra ivme için kanatlarını kullanabilirsin."

Aleron'un kuyruk tüyleri iltifattan duyduğu sevinçle titreşti, sonra kafatasını düşünceli bir şekilde kaldırdı ve... mırıldandı. Gideon'un kulakları pembeleşti, kısa bir süre önce Aleron ne zaman mırıldansa, bunun daha önce böyle bir şey söylemiş olabileceğine dair bir işaret olduğunu fark etmişti.

Konuşmaları ikiye katlama konusunda biraz utangaçlaşmıştı.

"Sanırım daha önce uçmayı bilmediğin için şanslısın. Kasabalara kolayca girebilirdin," diye söylenirken, Aleron

yaklaştığında boynunun yan tarafını ovuşturdu.

Poposunu daha önce Gideon'un önünde oturduğu yere yerleştirdi. Biraz uzaktı ama ona yazmak için bolca alan sağlıyordu.

Birden Gideon'un midesi bulandı. "Artık bunu yapmayı planlamıyorsun, değil mi? İnsanları yemeyi. Yani."

Aleron ona karşı hiç şiddet ya da zalimlik uygulamadığı için, ne olduğunu, ne olabileceğini unutmıştı. İnsan yiyen bir Duskwalker. Onu sadece Aleron olarak görmeye başlamıştı, yarasa kafatası ve spiral keçi boynuzları olan bir yüzü olan kişi. Aleron onun beden dilindeki farklılığı ya da belki de kalp atışlarının hızlandığını fark etmiş olacak ki başını öne eğdi. "Hayır, bunu yapmayı planlamıyorum," diye onayladı, doğrulup ona bakarak. "Senin sayende artık açlık hissetmiyorum." Gideon dudakları ve kaşları gerilerek elini boynundan indirdi. "Benim yüzümden mi?"

Aleron ellerini kucağına koydu ve sanki kıpırdanıyormuş gibi yazı taşını kaşıdı. Gergin ve emin görünmüyordu.

"Mavka insan yiyerek insanlığını kazanıyor ve yediğimiz her şey bizi daha büyük ve güçlü yapıyor. Yine de bunların hiçbiri bizi bütün, mutlu ya da tatmin olmuş hissettirmiyor. Her zaman doymak bilmez bir açlıkla doluydum, ama bağlandığımız an bu açlık kayb oldu. Mavka ruh yiyicilerdir ve aradığımız şey bizim..." Cümlesini bitirmek yerine gözbebekleri bembeyaz parladı. Kafatası sola döndü, sonra kıpırdanmaya devam ederken büküldü ve seğirdi. "Üzgünüm, bu senin rahat edebileceğin bir konuşma değil."

Aleron'un özür dileme ihtiyacı hissetmesi Gideon'un ensesinde bir utanç kaşıntısı yarattı. Garip, sahte bir kakhaha attı. "Her şey yolunda. Sordum ya."

Yemek yememe de gerek yok. Gideon'un artık yemek yeme ya da su içme isteği duymadığını fark etmesi uzun sürmemişti. Vücuduna hiçbir şey koymadığı için işemesine de gerek yoktu.

İlk başta bunu tuhaf bulmuş ve nefret etmişti ama şimdi aldıştığı için bunu tercih ediyordu.

Vücudu değişiyor gibi görünmüyordu. Zorlukla kazandığı kaslarından hiçbir şey kaybetmemişti ama bu aynı zamanda saçlarının uzamadığı ya da zar zor fark edilen kirli sakallarının sakala dönüşmediği anlamına geliyordu. Zamanın içinde donup kaldığını ve hayatının geri kalanında bu şekilde görüneceğini çoktan özetlemişti.

O kadar da üzgün değildi.

Gövdesindeki kalın keloid yara izi dışında görünüşüne aldırmıyordu, çünkü bu ona ölümünü hatırlatıyordu. Eğer kendisiyle ilgili herhangi bir şeyi değiştirecek olsaydı bu, dağınık kıyafetleri ve küpesizliği olurdu. Kulak memelerinden sarkan yüzükleri özlüyordu ve içlerinde hissedebildiği deliklerin gelecekte onları takabileceği anlamına gelmesini umuyordu.

Kurtarıcı bir lütuf gibi, parlak bir güneş ışığı mağaranın içine doğru parladı ve dikkatlerini çekti. Üzerlerine vurdu ve Aleron'un kafatasındaki altının parlamasını sağladı. Işık olmadan görmek neredeyse imkânsız olduğu için kafatasının böyle bir şey yaptığını sık sık unutturdu.

Gideon ayağa kalkarak, "Görünüşe göre fırtına tamamen dinmiş," dedi.

Aleron'la bu mağarada geçirdiği zamanın *tadını çıkardığını* düşününce, küçük bir kısmı hayal kırıklığıyla doldu. Ayağa kalkmasına yardım etmesi için elini Aleron'a uzattı.

"Hadi. Gidelim."

Aleron'un kafatası yüzünden uzanmış avucuna doğru alıldı. Gözbebekleri parlak sarı renkte parladı ve geçici olarak ona uzandı.

Sonra hiçbir şey yapmadı.

Gideon ağır sikiciyi kuş gibi ayaklarına çekmek için mücadele etti. Tüm gücünü, tüm kudretini kullandı ama nafile.

Diğer eliyle kalın bileğini tutup ikisiyle birden çekiştirmek zorunda kaldığında, "Bana yardım etmen gerekiyor- AH!" diye homurdandı.

Aleron aniden ayağa kalktı ve Gideon uçarak geri döndü.

Kı üstü düşmeden önce, güçlü bir kol sırtına dolandı ve onu ayakta tuttu. Geriye doğru eğilip tüm ağırlığını Aleron'un ön koluna ve eline vererek, kalbinin hızlı hızlı atmasına rağmen oflayıp pufladı.

"Sana sahibim," diye güvence verdi Aleron, burnunun ucu burnundan sadece birkaç santim uzaktaydı.

Utançtan mı, yoksa Aleron'un kendisine bu kadar yakın durmasından mı kaynaklandığından emin olamadan yanakları kızardı.

Hatta tutunmak için göğsünün uzun tüylerini bile kavramıştı. "İyi yakaladın," diye homurdandı.

Aleron sanki onun kı üstü düşmesini bekliyormuş gibi, onu yakalamak için hemen sıçradı. O kadar hızlı hareket etmişti ki...

Aleron onu tamamen ayağa kaldırırken sessiz, gürleyen bir kıkırdama çıkardığında farkına vardı.

Seni sinsi piç. Bunun olacağını biliyordun.

Gideon bunu gülünç derecede çekici buldu.

Aleron, Austrális'in en doğusuna ulaştıklarında ve Peçe'nin kanyon çatlağının sivrilen noktasını geçtiklerinde durdu. Bu noktaya varmaları bütün günlerini almıştı, çünkü akrabalarından herhangi bir iz bulmak için yeri taramak amacıyla yavaş uçuyordu.

Gece yakında çökecekti, bu da ağaçların gölgesinde hareket eden karanlık bir şeyi görmeyi zorlaştırıyordu. Bu kadar yüksekte, bırakın bir varlığı, toprağın kokusunu bile zar zor alabiliyordu.

Dağlık bir kaleyi geçeli çok olmamıştı, içinde acımasız İblis Avcıları'nın bulunduğunu biliyordu. Gideon uzaktan orayı işaret ederek Zagros Kalesi demişti. Bu ismi sadece Emerie sayesinde biliyordu.

Burası akrabalarımın acı çektiği yer. Aklının yarısı ona dönüp Ingram'a zarar verdiği için onu yok etmekteydi. Onu bağırsaklarının derinliklerine zincirlediği ve ona işkence ettiği için. Bunu yapmamasının tek nedeni güvende tutmak istediği insandı.

Yanında dinlenmelerini de istemiyordu ama ilerlemekte tereddüt ediyordu. "Sorun nedir?"

Gideon kollarının beşiğinin içinden sordu.

"Nereye gideceğimi bilmiyorum," diye itiraf etti Aleron, her kanat çırpışında havada zıpladıklarını hissederek. "Ingram'ın nerede olduğunu, nerede olabileceğini bilmiyorum. Güneye mi gitmeliyiz yoksa geri dönüp kuzeyi mi kontrol etmeliyiz bilmiyorum. Fırtına yüzünden onları kaçırmış olabilirim."

"Ne zamandır sormak istiyordum ama sizin bir eviniz falan yok mu?"

Ingram'ın parlak yanardöner pullarından ya da Emerie'nin parlak kırmızı saçlarından bir iz görebilmeyi dileyerek uzaklara baktı. "Biz birbirimizin eviydik. Başka bir yerde barınmamıza hiç gerek yoktu."

"Bu çok tatlı." Gideon yere bakmak için cesurca yan tarafa baktı. Aleron onun alt dudağını çiğnediğini fark etti; bunu pek sık yapmazdı, o yüzden Aleron bunu tuhaf buldu. Gideon'un sesi alçak, sözleri yavaştı, "Doğudayız, değil mi?" diye homurdandı.

"Evet." Başını sallayarak ileriye işaret etti. "Senin cılız insan gözlerin bunu görebilir mi bilmiyorum ama güney kara duvarı şu tarafta."

Aleron'un yapacağını bildiği gibi gözlerini devirdi. "Bak, ben çocukken bütün havuçlarımı yedim."

"O zaman daha fazla yemeliydin," diye kıkırdayarak cevap verdi Aleron, bunun ne anlama geldiğini ya da havucun ne olduğunu bilmemesine rağmen.

Geliniyle bir kez daha böyle neşeli şeyler söyleyebildiği için minnettardı. Bu sözler onu ısıtıyor, Gideon'a daha yakın hissetmesini sağlıyordu ve Aleron onun için de aynı şeyin geçerli olmasını umuyordu.

İkisi de düşünürken üzerlerine küçük bir sessizlik çöktü.

Bu arada, güneş ufkun kenarına doğru alçaldığında mavi gökyüzü turuncu bir renge büründü. Aleron güneye gitmeden önce kuzeyi iki kez kontrol etmeyi tercih ederek döndü.

Gerekirse, bu topraklar üzerinde çember üstüne çember çizirdi. *Ne kadar uzun sürerse sürsün, onları bulacağım.* Sadece geç olmasındansa erken olmasını tercih ederdi.

Gideon göğsündeki tüyleri tutarak, "Bekle," diye bağırdı. "Senden bir iyilik isteyeceğim."

"Elbette, ne olursa." Bunda gerçekten ciddiydi. Gideon'u memnun edecekse onun için her şeyi yapar ya da verirdi.

"Güneye gidebilir miyiz?" Sonra kısık bir sesle ve karnının üzerinde kavuşturduğu kollarına bakarak ekledi: "Fishket'e."

Tüm vücudu kaskatı kesildiğinde Aleron bir an için boyunu kaybetti. Gözleri bembeyaz kesilirken endişe içini delip geçti. "Neden oraya gitmek istiyorsun?" diye sordu endişeyle. Birkaç saniye önce Gideon'a bir şey vermek konusunda söylediklerinde ciddiydi ama onu almak isteyeceğini hiç düşünmemişti...

ev. Aleron onları oraya götürürse bir daha asla oradan ayrılmak istemeyeceğinden korkuyordu.

Elbette bu, Aleron'un bir gün sonra Gideon bir Hayalet olarak yanına döndüğünde onu oradan almak zorunda kalacağı anlamına geliyordu ama yüzündeki hayal kırıklığını görmek istemiyordu. Buna neden olmak istemiyordu.

Gideon'un her gün Aleron'un onu oraya geri götürmesi için yalvarıp yakarmasını istemiyordu. Bir özlem döngüsü yaratmak için, Aleron onu yanında tutmak için çırpınırken, Gideon da geri dönmek için çırpınıyordu.

Aleron onu ve kaydettikleri ilerlemeyi kaybetmekten korkuyordu. Bunun düşüncesi bile onu iliklerine kadar acıyordu. Mağaraya döndüğünde, Gideon ona elini uzatmıştı.

Sevgiyle uzatılmamış olabilirdi ama Aleron bu insanın elinin sertliğini özlemişti. Onun gücünü ve kendi gücünün yanında ne kadar az kaldığını hissetmek için can atıyordu. Bu yüzden tesellinin ruhunu dağılmasına izin verdi, onu bir daha ne zaman hissedebileceğinden emin olmadan bir halat çekme oyununda uzattı.

"Sadece bunun... farklı olduğunu kendi gözlerimle görmek istiyorum," o kadar sessiz söylemişti ki, Aleron bunu bir Duskwalker'dan başkasının duyabileceğinden şüpheliydi. "*Gittiğini.*"

Aleron başını salladı ve bilinçaltında onları daha da uzaklaştırdı. Aleron bu isteğe direnerek, "Ama gitmedi," diye karşı çıktı.

"Bana gittiğini." Gideon içini çekti, kollarını karnında kavuşturdu ve sonra... başının yan tarafını göğsünün tüylerine yasladı. "*Lütfen mi?* İstedğim şeyin haksızlık olduğunu biliyorum ama burayı evimden başka bir şey olarak göremiyorum."

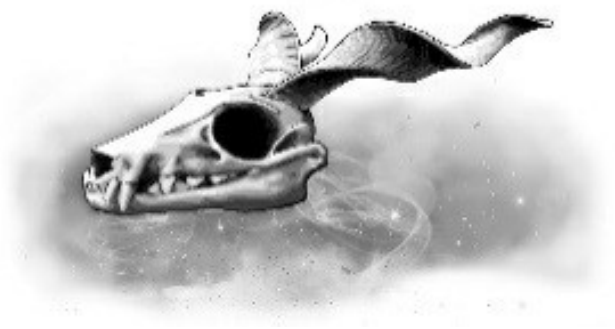
Şimdiden geri dönmek için yalvarmaya başlamıştı ve Aleron'un kalbi buna dayanamadı.

Kuşkularına rağmen Aleron sola doğru yatarak kendi etrafında döndü ve güneye doğru yöneldi. Kanatlarını her çırpışında gövdesini saran görünmez zincirler daha da sıkılaşıyordu. Cığerleri ürperdi, içini dolduran endişe tarafından sıkıştırıldı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Gideon.

"Nerede olduğunu bilmiyorum. Beni yönlendirmeniz gerekecek," dedi Aleron, ses tonundaki karanlık ve ciddi notayı en aza indirmeye çalışarak. "Önce güvenli bir yerde dinleneceğiz."

Bu, Gideon'la biraz daha birlikte olmak için bir bahaneydi, belki o solgun, içi boş haline geri dönerdi.

Fishket'in üzerinde sessizce uçarlarken Gideon'un kalbi endişeyle çarptı.

Öğleden sonra oraya ulaşmışlardı ama o, yaklaşımları için akşam karanlığına kadar beklemelerini önermişti. Ormanda saklanırken, acı dolu bekleyiş sırasında tüm göğsü yanmıştı.

Gideon'un kendisiyle gelmesini istemesini beklemeyen Aleron'un kanatları inançsızlıkla sarktı.

Gideon bunu yüksek sesle söylemese de, bunu özellikle yalnız yapmak istemiyordu. Bunu talep ederek Duskwalker'dan çok şey istiyordu ve Gideon onu da yanında getirebilecekken Aleron'u gereksiz yere incitmek istemiyordu.

Bunun Duskwalker'ın endişelerinin en kötüsünü hafiflettiğini umuyordu.

Böylece, gece yaklaşımlarını örtebilecekken, onun üzerinden uçtular. Hiçbir insan sokaklarda yürümeye cesaret edemiyordu ama birçok mum evlerin içini aydınlatıyor ve ince perdelerin arasından parlıyordu.

Gideon gitmelerini istediği yönü işaret etti ve hemen kasabanın eteklerinde yıkık dökük bir ev gördü.

Aleron'dan inmesini istedi ve yumuşak bir şekilde üzerine inmek için düz bir çatı buldular.

Pençeli parmak uçları ve ayakları şaşırtıcı derecede çevik ve sessizdi.

Aleron tam onu yere yatırmak üzereyken Gideon kalın pazularını kavradı ve başını salladı. "Gerek yok. Burada uzun süre kalmak istemiyorum."

Diğerlerinin arasına sıkışmış, aslında birinci kattan ayrı ikinci bir katı olan bir evi işaret etti. Şehrin yoksul kesiminin çoğunda olduğu gibi aileler iç içe yaşıyordu. Harap bina, son gördüğü zamankinden bile daha kötü durumdaydı; kaçırdığı sekiz yılı sayarsa, bu on iki yıldan fazla bir süre önceydi. Şehrin bu kısmına sık sık gelmemeye çalışmıştı.

Dış duvarlarda kir lekeleri vardı. Birçok tuğla çürümeye başlamış, öyle ki hemen yanındaki eve tamamen yaslanmıştı. Parçalanıyordu, sevilmiyordu ama yıkılıp yeniden inşa edilemeyecek kadar kullanılmıştı.

Yanındaki evler de daha iyi durumda değildi.

"Orası öz ailemle yaşadığım yer."

Aleron hiçbir şey söylemedi ve Gideon'un onun kötüleşen halini görmesine izin verdi. En azından onu son gördüğünde kendi başına dik duruyordu.

Çok değişti.

Önündeki sokak bile daha pis ve yıkık dökük görünüyordu. İşini bitirdiğinde gitmeleri için işaret etti.

Şehrin merkezine doğru gitmeleri için talimat verdi. Bir an daha iyi günler görmüş binaların üzerinden geçiyorlardı, sonra evler daha güzelleşti. Birçoğu yeni inşa edilmiş ya da boyanmıştı ve tek bir tanesinin bile samanında bir delik ya da çatısında eksik bir kiremit yoktu.

Görmek istediği evi bulması biraz zaman aldı ve Aleron'a belli bir bölgeyi birkaç kez dolaştırdı. Sonunda bulduğunda, evin ışıktan yoksun olduğu bir balkona indiler - ya ev boştu ya da herkes birinci kattaydı.

Gerçekten gitti.

Büyüdüğü ve öldüğünde neredeyse tertemiz durumda olan ev artık yoktu. Bir zamanlar arasında yer aldığı evlerde kömür izleri vardı; alevler içindeki bir evin yanında olmanın ama onunla birlikte yanmayacak kadar uzakta olmanın kanıtı.

Şimdi orada duran şey tamamen yeni bir binaydı. İçeride mumlar yanıyor, yeni bir ailenin burada yaşadığının kanıtı oluyordu.

o.

Gideon neye baktıklarını açıklamak istercesine, "Burası öldüğüm yer," diye mırıldandı. Öldüğü yeri işaret etti yeni binayı göstermeden önce tartıştıklarını biliyordu. "Benim ve Emerie'nin evi yanmadan önce buradaydı."

Bunu görmek her ne kadar vicdanını sızlatsa da, sonunda kendisini bu yerden kopmuş hissetmesini sağladı. Evi artık yoktu ve dolayısıyla bu sokakta ve şehrin bir bölümünde onun varlığı da yoktu. Geçmiş gerçektir, geçen zamanın kanıtları vardı ve o bunların hiçbirini için hayatta değildi.

Kendisi ve evi aynı gece ortadan kayboldu.

Tüm bunları özümselediğinde, başka bir yere gitmelerini işaret ederken suçluluk duygusu ensesini sızlattı. Aleron'u bir dizi sokağı takip etmeye zorladı, sadece varış noktalarına nasıl yürüdüğünü biliyordu. Daha iyi durumda olanlarla fakirlerin birbirine karışmaya başladığı kasabanın tuhaf bir bölümüne geldiklerinde, ziyaret etmek istediği son yeri buldu.

Aleron eğimli bir saman damın üzerine indi ve Gideon onun kollarının güvenliğinde ne yapmak istediğini düşündü. Ev aynı görünüyordu, bakımlı ve özenliydi. Işıklar yanıyor ama asıl soru şuydu: Burada aynı kişi mi yaşıyordu?

Gözüne bir şey çarptı - çiçeklerden yoksun küçük bir bahçe şeridinde oturan bir kedi heykeli.

Heykeli görünce, bu konutta aynı kişinin yaşadığından emin oldu.

Sesi boğuk ve duygusallıktan kalınlaşmıştı, "Aleron, beni hemen aşağıdaki caddeye bırakabilir misin?" dedi.

Pençeleri sanki bırakmak istemiyormuş gibi Gideon'un koluna ve bacağına battı ama sonunda başını salladı. Aleron kendisinden isteneni çabucak yaptı ve Gideon, Aleron uçarak aşağı inip onu bıraktığında ve yere hiç değmeden havalandığında kendini tutmaya ancak fırsat bulabildi.

Gideon az önce geldikleri yerden geriye baktığında Aleron'un aynı çatıya dönmüş olduğunu gördü. Gideon ona el salladı, kendisi de endişeden delik deşik olmuşken onun endişesini yatıştırmayı umuyordu.

Sonra, alçaktan sinsice yaklaşan bir hırsız gibi, Gideon daha yakından bakmak için çömelerek eve doğru ilerledi. İki bina arasında bir pencerenin olduğu tarafa doğru ilerledi. Pencere bir duvara baksa da tamamen anlamsız değildi, çünkü sıcak yaz günlerinde içeriye temiz hava girmesini sağlıyordu.

Derin sesler duyduğunda pencerenin pervazına yapıştı ama henüz içeri bakmaya cesaret edemedi. Hava soğuk ve temiz olmasına rağmen, ciğerlerinde takırdayan çakıl taşlarında boğuluyormuş gibi hissediyordu. Boğazına ip dolanmış gibi boğulduğunu hissetti.

Bir süre sadece dinledi ve sesleri anlamaya çalıştı.

"...Sınıfta pek başarılı değil," dedi yabancı, tiz ama erkeksi bir ses. "Öğretmeniyle konuştum ve Cassidy'nin diğer öğrenciler gibi dikkatini vermediğini söyledi."

"Daha altı yaşında, Nolan," diye homurdandı huysuz, yaşlı bir ses. Gideon ağzını kapattı, gittiği yıllar içinde ne kadar yaşlandığına inanamıyordu. Hatta daha da derinleşmişti. "Bir çocuktan ne bekliyorlar ki? Tek yaptığı alfabeyi öğrenmek ve boyama yapmak."

"Anaokulunda bundan daha fazlası var Beau," diye karşılık verdi *Nolan*. "Sanırım bizden uzakta olmak onu gerçekten zorluyor. Sanırım onu orada bırakıp bir gün geri dönmeyeceğimizden endişeleniyor."

Beau sinirli ama yüksek sesle homurdandı ve Gideon tam zamanında pencereden bakmaya cesaret ederek onun alnını avucunun içine almasını izledi.

Aynı görünüyordu ama yine de... çok farklıydı.

Beau hâlâ kaslı ama ağır yapılıydı, göbeği hatırladığından biraz daha yuvarlaktı. Alnındaki ve gözlerinin kenarlarındaki kırışıklıklara bakılırsa Beau, Gideon'un hatırladığı yirmi dokuz yaşından çok daha yaşlı görünüyordu. Bir zamanlar yüzünden bir karış kadar bile olmayan sakalı şimdi göğüs kafesine kadar sarkıyordu. Hâlâ her zamanki gibi uzun olan asi yelesi, Gideon'un düşündüğü gibi tamamen dökülmüştü. Siyah saçlarına ve sakalına beyaz ve gri karışmaya başlamıştı.

Gideon, bildiği yüz olmasa da Beau'nun hâlâ yakışıklı olduğunu düşünüyordu.

Sonra aval aval bakarak Nolan'ı süzdü. Zayıf, uzun boylu ve sakalsızdı. Gözleri kahverengiydi ama yaşlı adama kızgın olmasına rağmen Beau'ya bakarken sıcak ve kibardı.

Gideon bile Nolan'ın ona karşı biraz huysuz olmasına rağmen güzel olduğunu görebiliyordu.

"Biliyorsun onunla konuşmakta pek iyi değilim. Seni daha çok seviyor," diye itiraf etti Beau. "Ama sabah okula kadar onunla yürüyeceğim ve onu rahatlatacağım."

Nolan'ın yüz hatları yumuşadı, belli ki yatışmıştı ve gülümsedi. "Teşekkür ederim-"

Bir çığlık onları durdurdu ve ikisi de ikinci katın bulunduğu tavana doğru baktı. Saniyeler sonra, sarı saçlı küçük bir kız ıslak gözlerle merdivenlerden aşağı fırladı.

"Daaadddyyy!" diye bağırarak doğruca Nolan'ın bacaklarına koştu, tam o sırada merdivenlerden ikinci bir çığlık duyuldu. Ses her saniye daha da yükseliyordu. "G-Gideon yine saçımı çekti."

"O sadece üç yaşında, tatlım." Nolan onu ikinci kata doğru götürmeden önce içini çekti. "Hadi, gidip onu kontrol edelim ve özür dileyip dilemeyeceğini görelim." Beau ayağa kalkıp onu takip etmek istedi ama Nolan eliyle işaret etti. "Sorun yok, ben hallederim. Suyu ocaktan alıp onlar için banyoya koyabilir misin?"

Beau kendisine söyleneni yaptı ve küçük mutfığa doğru yürüdü. Dumanı tüten büyük bir tencereyi iki yanındaki kulplarından tuttu ve sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi kaldırdı. Merdivenlerden yukarı çıkmak için sola dönmeden önce tencereyi yemek alanına doğru taşıırken kendisinden uzakta tuttu.

Sobanın içinde yanmaya devam eden ateş, onların yokluğundan kaynaklanan sessizlikte hayatla birlikte çatırdıyordu. Diz çöktüğü yerde donup kalan Gideon, her şeyin içine işlemesine izin verdi.

Beau başka birini bulmuştu. Yalnız değildi ve bir aileleri vardı. Cassidy adında bir kızları ve *onun* adını verdikleri bir oğulları vardı. Her zaman istediği gibi iki çocuk evlat edinmişlerdi ya da belki de Nolan'ın Beau'yla tanışmadan önce kendi çocukları vardı.

Ne olursa olsun, bu eski hayatının gittiğinin kanıtıydı.

Acıdı. Gözleri sulandı ve Gideon gözyaşlarını tutmakta zorlandı ama görmek istediği şey buydu. Beau mutlu görünüyordu, her zamanki huysuz yüzü öyle görünmese bile. Evleri sıcaktı, sevgi, şefkat ve destek doluydu.

İstediği ama artık sahip olamadığı her şeydi.

İyi olduğuna sevindim. Bunu bilmeye ihtiyacı vardı. Adamın bir şişenin dibinden ötesine bakmayan bir varoluşa dönüşmediğini görmesi gerekiyordu. Beau'nun hayatına devam ettiğini ve Gideon'un ölümünün iyi bir yaşam şansını geri dönülmez bir şekilde mahvetmediğini görmesi gerekiyordu.

Bu korkuların yarattığı suçluluk duygusu onu sürekli *yyip bitiriyordu*. Sonunda bu korkuların kemiriciliği azaldı ve geriye sadece dişlerini serbest bırakmanın verdiği rahatlama kaldı.

Tam geri çekilmek üzereyken, kahverengi, yıpranmış bir çanta gözüne çarptı. Uzun boynu merdivenin altından dışarı çıkmış, masum bir ayağın yoluna çıkmaya tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştı.

Olamaz. Bu benim...?

Gideon anlık bir kararla daha yukarı uzandı ve parmak uçlarını pencerenin soğuk camına dayayarak kilidi kaldırmaya niyetlendi. Kilidin bozuk olduğunu biliyordu, tabii Beau defalarca başının etini yemesine rağmen sonunda tamir etmediyse.

Bir aralık açıldığında durakladı ve burnuna sıcak güveç kokusu doldu. *Yapmamalıyım... Onu bırakmalıyım.* Yine de gözlerini kahverengi çantadan alamıyordu.

Kendine ait bir şeyi geri alma özlemiyle pencereyi kaldırdı. Her gıcırta ve gıcırta yüzünü buruşturarak yavaşça açtı.

Hızla içeri tırmandı, eğildi ve ona doğru yöneldi. Yakalanmamak için hızlı bir çıkış yapması gerekmesi ihtimaline karşı yukarıdaki ayak seslerine dikkat ettiğinden emin oldu.

Tam çantanın yumuşak sapını tuttuğu sırada koridorun sonundan, Gideon'un sıcak şömineli bir dinlenme odası olduğunu bildiği yerden bir vınlama sesi geldi. Bir köpek yavaşça yukarı çıkarken küçük pençeleri sıkıntılı ahşap zemine çarptıyordu.

Lanet olsun! Havlamaya başlarsa, onu ele verirdi.

Kalbi boğazında, çantayı göğsüne bastırırken ona doğru döndü. Ayakları kaçmaya hazırdı, ta ki koridorda zıplayarak ilerleyişini izleyene kadar.

Yüzü ve sırtı siyah ve gri, kaşları ve ayakları kahverengi olan köpek yaklaştıkça kuyruğunu heyecanla sallıyordu.

"Vay anasını," diye fısıldadı, köpeği selamlamak için diz çöktü. "Hey, oğlum."

Siyah-gri sığır köpeği daha ona ulaşmadan sızlanmaları şiddetli çığlıklara dönüştü. Dex zıplayarak patilerini Gideon'un omuzlarına koydu ve yüzünü, saçlarını ve ulaşabildiği her yerini çılgınca, vahşi bir şekilde yaladı. Sekiz yıl önceki köpeği, uzun ve kabarık kuyruğunu sallayarak onu sanki çok özlemiş gibiseldamladı.

"Hâlâ hayatta olduğuna inanamıyorum." Gideon sesini alçalttı ve ensesini, sonra da eskiden sevdiği tüylü yanaklarını kaşıdı. "Beau sana iyi davranıyor mu?" Kayıp arka bacağını görmek için yana doğru eğildi. "Eminim işini iyi yapıyorsundur, ha? Benim için herkesle ilgileniyor musun?"

Merdivenlerin tepesine çok yakın bir gıcirtı dikkatini çekti.

"Dex?" Beau'nun gür sesi bağırdı. "Neden ağlıyorsun?"

Beau daha ağır ayağını en üst basamağa basamadan, Gideon pencereye doğru ilerlerken Dex'in aşkıyla savaşıyordu. Başını dışarı eğmeden önce büyük ve garip çantayı pencereden içeri itti. Dex pantolonunu pençeliyor, onu içeride tutmak için çaresizce tek ayağının üzerinde zıplıyordu.

"Üzgünüm evlat, ama gitmem gerek."

Onu son bir kez okşadıktan sonra Beau'nun gölgesi alt kata doğru süzülürken yere indi. Dex, Beau kaçarken ona havlamadan önce başını pencereden dışarı çıkararak sızlanmaya devam etti.

Kahretsin! Bu çok yakındı.

Değerli çantasına sarıldı, yakalanmadan onu gerçekten çaldığına inanamıyordu. Yine de... teknik olarak çalmamıştı çünkü ona aitti.

Adrenalin damarlarında pompalanırken, soğuk hava onun hızıyla daha da soğudu ve koşarken ılık çalarak üzerinden geçti. Sokağa çıkmadan önce evin yanından aşağıya doğru koşarken ayakları yankılandı ve sesi çok yüksek çıktı.

Hızlı bir kaçışa ihtiyacı vardı, koşarken Aleron'a el salladı, onu suç ortağı yapmak üzereydi.

Saniyeler içinde, Duskwalker onun önüne indi ve Gideon neredeyse yüzünü onun lanet göğsüne çarpıyordu. Aleron onu kollarının arasına alıp havalanmak üzereyken, Beau'nun evinin ön kapısı çarparak açıldı.

"Gel buraya, seni lanet hırsız!" Beau kükreyerek tehlikeli dış dünyaya meydan okudu.

Gideon yüzünü buruşturdu, adamın gerçekten öfkelenmedikçe nadiren küftettiğini ve kesinlikle gerekmedikçe asla bağırmadığını biliyordu. Özellikle de İblislerin pusuya yatmış olabileceği geceleri... Karanlıkta böyle bir yaygara kopardığı için komşularının öfkeleneneğine hiç şüphe yoktu.

Beau yumruğunu sallarken yünlü bir mamut gibi görünüyordu.

Aleron kanatlarını çırpı ve Beau onlara nişan alamadan yukarı sıçradı. Kalbi deli gibi çarpan Gideon, dışarıya doğru koşarken gözlerini Beau'ya dikti. Beau çılgınca Gideon'un değerli gitarını çalan kişiyi aradı, ama gitarı çalanın o olduğunu asla bilmiyordu.

Üzgünüm Beau, ama bunun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun, diye düşündü, hayatı buna bağılıymış gibi göğsüne sarıldı.

Beau için de çok şey ifade ettiğinden emindi ve muhtemelen tüm anıları ona bağılıydı. Gideon onu sakladığına ya da oğullarına onun adını verdiğine inanamıyordu ama bu konuyu fazla uzatmak istemiyordu.

Bu onun bencilliği idi ama *ikisinin de* gitmesine izin vermesinin zamanı gelmişti.

Bunu yaptığıma inanamıyorum. Parlak bir gülümseme dudaklarını kıvırdı ve gözlerini kırıştırdı. *Dex'i tekrar görebildiğim için çok mutluyum.*

O köpeği çok severdi. Beau ona yapma demesine rağmen masanın altındaki yemek artıklarını ona vermiş, ela gözlerinin ona bakıp yalvarmasına, birazcık tatması için *yalvarmasına* dayanamamıştı. Dex harika bir köpek ve harika bir koruyucuydu, gündüzleri ağaçların gölgesinde dolaşan İblislerden iki kez hayatını kurtarmıştı.

"Kimdi o?" Aleron, Gideon'un sayısız kez yürüdüğü sokaktan uçarak uzaklaşırken sordu.

"Önemli biri değil," dedi gülmeden önce - kimsenin onları görmesini istemediği için sessizce de olsa. Göğsündeki sızıya rağmen kendini biraz daha özgür hissediyordu.

Gideon'un yanağını kokladı ve alçak sesle, derin bir kızgınlıkla homurdandı. "Tuhaf kokuyorsun, başka bir yaratık gibi."

Gülümsemesi büyüdü. "Bir köpekleri vardı. Oldukça arkadaş canlısıydı." Aleron sağa doğru yatarak kasabanın etrafını dolaştı ve gözüne bir nokta takıldı. "Gitmek istediğim son bir yer daha var."

Aslında burası zihnindeki gidilecek yerler listesinde yoktu ama bir göz atmayı da ihmal etmedi. İçinde hiç ev olmadığı için şehrin bu kısmında göze çarpan duvarlarla çevrili bir alanı işaret etti.

Aleron sola doğru yattı ve o tarafa yöneldi.

"Oraya inebilir misiniz?" Tam yüksekliklerini kaybetmeye başladıklarında ekledi, "Hiçbir şeyi kırmamaya dikkat edin. Kırarsanız gerçekten saygısızlık etmiş olursunuz."

Alan karanlıktı ve erken kış nedeniyle yaprakları dökülmüş bir ağaç vardı. Dalları budaklı, uzun parmaklara benziyordu ve şüphelenmeyen avları pençelerine almak için korkutucu bir şekilde hazırdu. Kökleri yerden çıkmıştı, ağaç büyük ve ürkütücüydü, toprağın üzerine perdeli gölgeler düşürüyordu.

Sadece dikildiği yer ve buranın ifade ettiği anlam nedeniyle ürkütücüydü.

Aleron'un kanat vuruşlarının her biri taş levhaların üzerinde gezinen ıslak sisi rahatsız etti. Bir kez daha sağlam zemine bastıklarında, Gideon havalanmak üzereymiş gibi görünen Aleron'un bileğini yakaladı.

"Benimle kalır mısın?" Onu sürükledi ve Aleron tökezledi ama hemen peşinden

gitti. "Ya biri beni görürse?" Aleron, bıraksa bile onu takip ederek sordu.

"Buraya kimse gelmeyecek, güven bana." Gideon önce kasabanın geri kalanını kapatan duvarı, sonra da onları çevreleyen çok sayıdaki taş levhayı işaret etti. "Burası bir mezarlık ama burada kimse gömülü değil. Burası sadece insanların vefat edenleri hatırlamak için gidebilecekleri bir yer olsun diye tuttuğumuz bir yer."

Gideon sanki daha dünmüş gibi aradığı plaketi buldu. Diz çökerken çantasını dikkatle yere bıraktı. Üzerindeki kiri fırçaladıktan sonra kızgın bir hırıltı çıkardı. Öz anne babasının plaketine bakarken öfkeden boynu kızardı.

Üzerine kazınmış pek çok isim vardı ama onun sadece bir tanesiyle sorunu vardı: kendisinininki.

"Benimle dalga mı geçiyorsun lan?" diye ısırdı Gideon, evlat edinen ailesinin plaketini bulmak için ayağa kalkmadan önce ağır çantasını kaptı. "Öz ailemi çok az tanıyordum ve onlar benim lanet olası adımı mı kazınmışlar?"

Daha önce hiç gitmediği için istediği plaketi bulmakta zorlandı. Her sıradaki plaket listesinde soyadlarını aradı ve sonunda doğru olduğunu düşündüğü bir tanesine rastladı. Temiz ve bozulmamıştı, sanki birileri yakın zamanda onunla ilgilenmiş gibiydi - öncekinin aksine - ve öfkesi söndü.

Gözleri şefkatle doldu, sonra da sırt üstü düşüp ona baktı. Bacaklarını katlarken ellerindeki kirin tozunu aldı.

Teşekkürler Beau, diye düşündü Gideon, sanki biri taşa keski yerine bıçakla kazınmış gibi kabaca kazınmış ismini görünce.

Aleron taş levhanın üzerine eğilirken o da elini yanındaki gitar kutusunun üzerine koydu.

"Bunun üzerine senin adın kazınmış," dedi ve üzerindeki birçok isme göz atmadan önce eliyle işaret etti. "Ama bu diğerleri gibi değil."

Gideon hüzünlü bir gülümseme verdi. "Evet. Benimle çok ilgilenen biri, küçükken beni yanlarına alan kişilerin ailem olduğunu bilir. Öldüğümde adımı buraya kazınmışlar, çünkü yetkililer bunu öz ailemin plaketi üzerine yapmışlar."

Aleron ayağa kalktı ve başını ona doğru eğdi.

Gideon yanındaki yere vurdu. "Benimle oturabilir misin? Sanırım biraz burada kalmak istiyorum, eğer sorun olmazsa."

Dar toprak koridorda fazla yer olmamasına rağmen, Aleron onun sıvazladığı yere oturdu. Birlikte taşa baktılar.

Hava serindi ama Gideon zihninde dönüp duran heyecanın, duyguların ve genel düşüncelerin onu ısıttığını hissetti. Üzerinde düşünmesi gereken çok şey vardı ama içten içe bu geceye her şeyden daha çok ihtiyacı olduğunu biliyordu.

İlk evinin çürüdüğünü ve ikinci evinin gerçekten yandığını görmesi gerekiyordu. Bir zamanlar sevdiği kişinin yaşlandığını, hayatına devam ettiğini ve ölümünden sonra bile mutlu görüldüğünü görmeye ihtiyacı vardı. Hayatın gerçekten onsuz devam ettiğini bilmeye ihtiyacı vardı, böylece o da onsuz devam edebilirdi.

Bu yeni ve kafa karıştırıcı hayata uyandığından beri Gideon ilk kez pişmanlık ve suçluluk duygusuyla dolu olmayan bir nefes aldı. Üzerine bir sakinlik çöktü ve böyle hissetmesine izin verilmeyeli uzun zaman olmuştu.

Daha iyi hissediyorum.

Göğsü, zihni ve omuzları hafifleyince ellerine yaslandı. Avucunu sert, dokulu bir sıcaklık karşıladı ve soğuk toprak beklediği için elini şaşkınlıkla uzaklaştırdı. Bunun zaten yerde duran Aleron'un eli olduğunu fark etmesi bir anını aldı.

Gideon'un ani geri çekilişi üzerine Aleron'un pençeleri toprağa saplandı. Kısa bir an için gözbebekleri mavi renkte parladı.

Şoku geçince Gideon elini tekrar Aleron'unuğun üzerine koydu. Sonra, bu da yetmezmiş gibi, kulakları gergin bir şekilde ısınırken ve kalbi küt küt atarken, parmaklarını büyük elinin dokusu üzerinde kıvrarak onu tuttu.

Aleron büyük yumruğunu kapatıp Gideon'un parmaklarını yumruğunun derinliğine sıkıştırdığında ondan garip, neredeyse boğuk bir ses geldi. Diğer eliyle burnunun ucunu kapatarak başını yana, Gideon'dan uzağa çevirdi ve gözbebeklerinde parlak sarı bir ışık belirdi.

Duskwalker sadece elini tuttuğu için utangaç bir sevinç gösterdiğinde Gideon'un vicdanına nazik ve tatlı bir duygu sızdı.

Gideon kabaca kazınmış ismini düşünürken dakikalar akıp gidiyordu. Ona bakmaya gelmenin kendisini hüzünlendireceğini düşünmüştü ama birdenbire aklını yanındaki kişiden alamaz oldu. Özellikle de kalbi göğsünde ters dönmüş, utangaç ve keyifsiz görüldüğü için.

Soğuk karanlıkta, havanın en hafif esintileri saçlarını alnında bir ileri bir geri savururken, Aleron'un varlığını kavradı.

Fındık ve sedir ağacından oluşan hafif kokusu artık ev özlemi değil, olması gereken yerde olmanın rahatlığını hissettiriyordu. Aleron'un sıcaklığı Gideon'un parmak uçlarına ve koluna yayılıyor, onları tam olarak anlayamadığı bir şekilde birbirine bağlıyordu. Pençelerinin Gideon'a hafifçe batan uçları keskin, küçük tuzaklar gibiydi ama Gideon kendini, derisinin altına girene kadar daha sert bastırmalarını isterken buldu.

Aleron'un geniş ciğerlerinin ağır nefeslerle çalışırken çıkardığı ses bile kulaklarını çınlatıyordu.

Ölenlerin plaketleriyle çevrili bu yerde, Aleron heybetiyle bir ölüm meleği gibi görünüyordu,

tüylü kanatlar. Gideon daha önce hiç bu kadar güzel göründüğünü düşünmemişti.

"Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim," dedi Gideon sessizce, bu anın huzurunu tamamen çalmamak için sesini yükseltmeyi reddederek. "Ayrıca hayatımın gerçekten kafamın karışık, korkmuş ve kaybolmuş hissettiğim bir döneminde yanımda olduğun için de teşekkür etmek istiyorum. İkimiz için de kolay olmadı ve bunun acısını senden çıkardığım için üzgünüm ama bunu tek başıma yaşamak zorunda kalmamış olmam benim için gerçekten çok şey ifade ediyor."

"Sana çok değer veriyorum Gideon," dedi Aleron kararlı ve sarsılmaz bir inançla.

Daha fazlasını söylemek istemiş gibi kanatları seğirdi ama Gideon o söyleyemeden hızlıca konuştu. Aleron'un tüm bunlardaki rolü için özür dilemeye çalışacağından endişeleniyordu ki bu şu anda isteyeceği son şeydi.

"Evet, ama bu genellikle yeterli olmaz." Gideon yüzünü, öldüğü gece ısıltılı parlayana benzeyen hilal şeklindeki aya çevirdi. "Sana elimden gelenin en kötüsünü yaptıktan sonra bile hâlâ yanımda olduğun için teşekkür ederim. Çok az insan kalabilirdi."

Aleron'un büyük, pençeli elini biraz daha sıktı. *Beni affettiğin için teşekkür ederim, bunu gerçekten hak etmesem bile.* Sonra küçük, mizah dolu bir gülümseme dudaklarının kenarlarını kıvırdı. "Hey, Aleron... Senden bir iyilik daha isteyeceğim." "Ne istersen, küçük bahar."

Sevgi dolu isim oldukça sevimli olduğu için gözleri kırıştı.

"Emerie'yi bulduğumuzda, lütfen ona hayata döndüğümüz ilk haftadan sonra olanlardan bahsetmez misin?" Aleron başını eğdi ve ifadesini tam olarak almak ister gibi öne doğru eğildi. "Neden olmasın?"

"Çünkü beni eşek sudan gelinceye kadar dövmeye çalışacağını biliyorum." Kıkırdadı ve gözlerindeki neşeyi görebilmesi için başını Aleron'un kafatasına doğru eğdi. "Önce yumruklayacak ve soruları sonra soracak."

Aleron hâlâ burnunun ucunu tuttuğundan, düşüncelere dalmış bir halde pençesiyle burnunun kenarına vurdu. "Ona yumruk atsan olmaz mı? Ingram'ı her zaman yumrukluyorum." Ses tonundaki şaşkınlık ifadesi Gideon'u kızdırdı.

Hafif bir kahkaha attı. "Evet, ama kız kardeşine vurmak hoş değil. Mecbur kalmadıkça onunla tartışmamayı tercih ederim. Ne kadar güçlenmiş olursa olsun, vücudum öldüğüm zamanki gibi görünüyor. Ondan daha büyük olduğum için onu incitmek istemiyorum."

Aleron'un geniş omuzları omuz silkecekmiş gibi kalktı. "Eğer istediğin buysa, tamam." "Teşekkürler."

Sonra Gideon bakışlarını bir kez daha aya çevirdi. Onu her zamankinden daha güzel buldu, çünkü göz ucuyla Aleron'un kafatasındaki altın ışıltının parladığını fark etti. Gideon büyük elini daha sıkı sıktı.

Sanırım artık devam etmeye hazırım.

Bir kamp ateşi yukarıdaki yaprakların alt kısımlarını aydınlatarak orman örtüsüne topraksı bir parlaklık veriyordu. Çıtırıyor, hayatla kıvılcımlanıyor ve havaya yumuşak, buharlı bir duman yayıyordu.

Mezarlıkta bir süre daha sessizce el ele tutuştuktan sonra sonunda Fishket'ten ayrıldılar. Mezarlıktan çok az uzaktaydılar, görmeleri imkânsızdı ama Gideon'un tek başına geri dönmesi muhtemelen bir saat sürerdi.

Geri dönmek için tek bir arzu bile hissetmiyordu. Tüm özlemi, memleket hasreti, o kasabaya olan bağlılığı, kasabanın gözden kaybolmasıyla aynı anda kayboldu. Artık önemli değildi, artık düşünmesi gerekmeyen bir yerdi.

Kamp kurmak için seçtikleri yer, ağaçlardan oluşan bir halkanın içinde düzgünce temizlenmiş bir alandı. Ortadaki küçük bir boşluk serin ay ışığının aşağıya süzülmesine izin veriyordu ve yıldızlar onları örten ince bulutların arasından parıldayıp göz kırpyordu.

Gideon çevrelerinde bulduğu son dalları da yere bırakarak sessizliği bozdu. Aleron da aynı şeyi yaparak geri döndü ama elinde çok daha büyük dallar vardı. Duskwalker çıplak ellerinden başka bir şey kullanmadan onları yakmak için daha küçük parçalara ayırdı, oysa Gideon'un baltasını kullanması gerekirdi.

Açabilmek için kahverengi çantasının yanına çömeldi ve açmadan önce ellerini kir ve kalıntılardan temizledi.

Tam son mandal da açılırken, birkaç metre sağında oturmayı tercih eden Aleron'a bir bakış attı. Onun yanına oturmadığı için canı sıkılan ve hayal kırıklığına uğrayan Gideon, en azından mağarada olduğu gibi ateşin karşı tarafında değil de orada oturmayı seçtiği için memnundu.

Bana yakın olmak konusunda hâlâ temkinli. Her zamanki gibi utançtan ensesi diken diken oldu. Mezarlıktan sonra biraz daha rahat olacağını düşünmüştüm. Sanırım işim başımdan aşkın.

Ama... Gideon en iyi zamanlarda bile garip bir aptaldı.

Büyük bir lider olabilirdi, ancak konu kalbinden gelen dürtülere geldiğinde inanç sıçraması yapmakta zorlanıyordu. Çoğu zaman elleri ve hatta dizleri çılgınca titrerken cesurca hareket ederdi.

Düşünceleri Aleron'a nasıl yaklaşabileceği ve aradaki mesafeyi doğal yollardan nasıl kapatabileceği üzerine yoğunlaşmaya başlamadan önce, nefes nefese çantasını açtığında dağıldı.

Gitarı çok iyi durumdaydı, çünkü sadece bazı kenarları bozulmaya başlamıştı - ama bu sesi hiç etkilememeliydi. Parmaklarının ucuyla, kullanılmadığı için paslanmamış tellerin üzerinde nazikçe gezindi; sanki yeni değiştirilmiş gibiydiler. Gülümsedi ve Gideon artık hayatında olmasa da, kendisi için önemli olan şeylerle ilgilendiği için Beau'ya bir kez daha teşekkür etti.

Dev sap, diye düşündü bir kahkaha atarak.

"Bu da ne?" Aleron, başından beri baktığını belli ederek sordu.

Gideon gitarın sapını tutup hevesle çıkardı ve sonunda oturdu. "Bu benim gitarım. Metal telleri koparırsan notalar çalıyor."

Açıklamasına devam edemeden, altında krem rengi, yıllanmış bir zarf ortaya çıktı. Elini zarfa uzattığında yüzü düştü ve soğudu.

İçinde böyle bir şey bırakmadığını biliyordu ve ters çevirdiğinde kimseye yazılmamış olduğunu gördü. Kapağı kaldırıp bir mektup çıkardığında ve katlarını açtığında kalbi hızlandı.

Her ikisi de altın ve sade olan iki yüzük alt kata kaydı ve yere düşmelerini engellemek zorunda kaldı. Beceriksizce

Biri yana kayınca, onu yakalamayı başardı.

Beau'nun asla bakmayacağı bir yere, gitar çantasının yan cebine sakladığı yüzüğe dişlerini gıcırdattı. Sonbaharda ona evlilik teklifi olarak vermeyi planlıyordu. Diğer yüzüğü daha önce hiç görmemişti ama bunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

Gideon yüzünü kapattı, böylece parmaklarını gözlerine sokarak akmak üzere olan gözyaşlarını durdurabilirdi. *Lanet olsun.*

Onun da niyeti benimkiyle aynıydı.

En kötü duygularını bastırdıktan sonra nihayet mektuba baktı.

Sevgili Gideon,

Bugün ölüm yıldönümün ve ben hala seni unutamadım-

Daha fazla okuyamasın diye üst katını aşağı çevirdi.

Gideon'un bir seçeneği vardı.

Bu trajik, romantik mektubu okuyabilir ve tüm duyguların -az önce bıraktığı tüm aşk ve özlem duygularının- geri gelmesine izin verebilirdi. Etrafında kocaman bir gelecek planladığı adama yeniden aşık olmasına izin verebilir, Beau'nun kalbinde hâlâ bir yeri olduğu belli olduğu için bunun karşılıksız olmayacağını bilebilirdi.

Bunu yapabilirdi ya da...

Gideon başını kaldırıp

Aleron'a baktı.

Pençeleri, tırnakları ve siyah kürkü içine çekti. Gözleri, ateşin altın rengiyle parıldayan yarasa kafatasının içinde ısıldayan soluk pembe gözbebeklerinin üzerinde gezindi. Uçan bir ölüm alametiymiş gibi arkasında asılı duran koyu renkli, tüylü kanatlara baktı. Sonra, son olarak, neredeyse tamamen yanan bir ruhu tutan spiral keçi boynuzlarına - bu gece başlamadan önce olduğundan çok daha sağlıklı görünen ruhuna. Daha önce hiç görmediği kadar rahatlamış, huzur bulmuş gibi görünüyordu.

Yanında bir insan ya da normal bir insan yoktu. Onun yerine, insan yiyen, yüzü kafatasından ibaret olan karanlık bir varlık oturuyordu - çoğu kişinin söyleyeceği gibi bir canavar. Yine de... hiç bu kadar rahat olmamıştı.

Gideon hayatı boyunca karanlıktan korkmuştu. İçinde gizlenebilecek keskin dişlere ve kırmızı gözlere karşı temkinliydi ama artık buna ihtiyacı yoktu. Onu koruyan daha büyük ve daha korkutucu biri vardı.

Aleron aynı zamanda sevimli ve tatlı da olabiliyordu. Duskwalker açıkça insanlıktan yoksundu ama nasıl yapacağını bilmediği zamanlarda bile destekleyici olmuştu. Her an patlamak üzere olan birine karşı sabırlı, anlayışlı ve nazikti. İnanılmaz derecede *sadıktı*.

Bir insan daha ne isteyebilir ki?

Elbette cinsel çekim ihtiyacı vardı. Ama mağarada Aleron'un kanatlarıyla ilgilendiği ilk geceden sonra, Gideon bu Duskwalker tarafından tahrik edilebileceğini kesinlikle biliyordu.

Bu fikir artık onu korkutmuyordu. Bunun yerine, onu tahrik ediyor, rastgele şehvetli düşünceler uyandırıyor. O tüylü kanatlar çıplak kalçalarını ya da sırtını okşarken, yumuşaklığıyla onu gıdıklarken nasıl hissedirdi?

Mezarlıkta onun heybetli elini tutarken midesinin garip bir şekilde titremesi dikkatlerden kaçmamıştı; bunlar büyüyen bir aşkın utangaç çırpınışılarıydı.

Hayatında pek çok hedefi olmuştu ama artık yeni bir hayal kurmanın zamanı gelmişti: Aleron. Gideon mektubu okumadan, halkaları ve her şeyiyle birlikte ateşe attı.

Ne buna ne de geçmişteki birinin sevgisine ihtiyacı vardı. Karşısında yeni biri vardı. Ne daha iyi ne de daha kötü.

Aleron ve Beau farklıydı. Biri Duskwalker, diğeri insandı ama ikisi de... kendini buna açık bıraktığı sürece dikkatini çekebilirdi.

Bir kez olmuştu; hatırlamadığı bir zamanda. Şimdiden bunun tekrar gerçekleştiğini hissediyordu. Bunun öbür dünyadan gelen eski duygular mı yoksa artık yenileri mi olduğu umurunda değildi, sadece var olduklarını biliyordu.

Mezarlıkta kalbinin göğsünde utangaç bir şekilde dönmesi. Sıkıştığı mağaradaki günleri. Gideon'u uyandırdığını fark etmeden, bu Duskwalker ona arkadan sinsice sarılmaya çalışmıştı ve kendini Aleron'un ona daha sıkı sarılmasını isterken bulmuştu.

Bu işaretleri görmezden gelemezdi ve gelmeyecekti de.

Onu gerçekten önemsemeye başlıyorum.

Gideon, Aleron'un onun yanında endişeli ya da gergin olmasını önemsiyor, ellerini göğsünde kavuşturma şeklinin ya da kanatlarının sırtına doğru nasıl gerildiğinin aşırı farkında oluyordu. Aleron'un gözbebeklerinin maviye kayması onu derinden rahatsız ediyordu.

Aralarındaki boşluk çorak ve soğuk gelmeye başlamıştı.

Ona uzaktan bakmak, Gideon'un onu her zaman tam olarak algıladığı anlamına geliyordu. Aleron'un ne olduğu inkâr edilemezdi ama normallik ve insan ideolojisi perdesinin arkasına bakıldığında, kesinlikle görülecek çok daha fazlası vardı.

Bir ölüm tanrısı gibi görünüyordu ama ölmenin de bir güzelliği vardı. Tıpkı Aleron'un kafatasında ve ruhani, parlayan kürelerinde güzellik olduğu gibi.

Gideon kaşlarını çattı. *Neden bu düşünceyi daha önce düşünmüşüm gibi hissediyorum?*

Ama bundan daha fazlasıydı.

Aleron'un kişiliği nazikti. İçinde ölmekte olan bir yaratığa karşı nazik ve anlayışlıydı.

Gideon, hayata döndüğü ilk hafta yaşadığı içsel acıyı daha fazla yaşamaktansa, İblis'in onu tekrar tekrar yemesini tercih ederdi. Anlamsız bir hayatta ilerleyemeden uzanıp ormanın üzerinde büyümesine izin verme dürtüsü çok üzücü ve yorucuydu.

Tüm bunlar boyunca hiç yalnız kalmamıştı. Eğer öyle olsaydı, Aleron birçok kez talep ettiği gibi onu terk etseydi, kendi karanlık iç düşüncelerinden kurtulabileceğini sanmıyordu.

Dikkatini dağıtacak, etrafındaki boşluğu dolduracak birine ihtiyacı vardı. Sessizlik, soğukluk. Onu tekrar *güldürecek* birine ihtiyacı vardı.

Hiç kimse, hatta Beau bile onunla ilgilenmezken Aleron onunla ilgilenmişti. Bir insan bir başkası tarafından dövülmeye ancak bu kadar uzun süre dayanabilirdi ve bu Duskwalker kimsenin gösteremeyeceği kadar özverili ve sevgi dolu davranmıştı.

Bu düzeyde bir bağlılıkla ödüllendirilmek için ne yapmıştı... bilmiyordu.

"Gideon?" Aleron seslenince, az önce karşısındaki muhteşem yaratığa bakmakta olduğunu fark etti.

Aleron'un bu yüzden ellerini göğsünde birleştirmesinden nefret ediyordu.

"Ah, özür dilerim." Beceriksizce güldü, bakışlarını yanan mektuptan ayırıp gitarına baktı. Gitarın sapından tuttu ve kutusundan tamamen çıkardı. "İşte, sana ne işe yaradığını göstereyim."

Telleri tıngırdattı ve anında yüzünü buruşturdu.

"Kahretsin, akordu bozulmuş. Bana bir saniye ver."

Sele ve köprü mandallarını kontrol etti, sonra akort mandallarını teker teker çevirerek onlara bağlı telleri parmakladı.

Akordu tutturduktan sonra tüm telleri tıngırdattı, notaların art arda gelmesinden mutluydu.

Gideon tam çalmaya başlamıştı ki durakladı.

"Eğer bu korkunç bir şeyse şimdiden özür dilemek isterim," dedi. "Aslında bu gitarı alalı çok olmadı. Maaşımla alabilmem yıllarımı aldı ve bir grup arkadaşım yirmi birinci yaş günümde geri kalanı için yardımda bulundu."

Ve sahip olduğu iki yıl boyunca, öğrenmek için neredeyse her gün çalmıştı. Ders alacak parası yoktu ama kendi kendine öğrenmek için müzik kitapları ödünç almıştı. Ailesi yardım etmek istemişti ama Gideon bunu kendi başına yapmaya kararlıydı, bu yüzden kendi kendine öğrendiğini gururla söyleyebilirdi.

Yetenekleriyle ilgili özrü aradan çıkardıktan sonra, hafif, içten bir şarkı çaldı, melankolik bir dokunuşun altını çizdi - kendi uydurduğu birçok şarkıdan biri. Bir başkasının bestesini takip etmektense kendi ruhundan çalmayı tercih ediyordu. Şarkıyı, müziği ve klavye üzerinde aşağı yukarı hareket ederken titreşen her bir notayı hissediyordu.

Sekiz yıl öncesine ışınlanmış gibi hissediyordu ama bu bir bakıma moral vericiydi.

Yanlış notayı çaldığında ya da yanlışlıkla bir yerine iki nota çaldığında birkaç kez duraklamak zorunda kaldı. Yine de göğsünün şiştiğini ve zihninin boşaldığını hissetti.

Kelimeler dudaklarından dökülmekle tehdit ediyordu ama onları uzak tuttu. Şarkı söylemeyi severdi ama tamamen sağırdı ve bunun yüzde yüz farkındaydı. Aleron'un hassas kulak deliklerini bu tatsızlığa maruz bırakamazdı.

Ayrıca, bu anın kendisi, Aleron ve gitar arasında geçmesi gerekiyordu.

Sürekli klavyeye bakması gerektiğinden bunu fark etmesi biraz zaman aldı ama kanatların seğirmesi dikkatini çekti. Başını kaldırıp Aleron'a baktığında, gözbebekleri parlak sarıya dönüşmüştü.

Gideon'un dudaklarının kenarlarını çekiştiren ve gözlerinin kenarlarını kırıştıran gülümseme, acısının ve içsel mücadelelerinin ortadan kalkmasının getirdiği hafifliğin bir yansımasıydı.

Şimdiye kadar bu gitarın kendisi için ne kadar önemli olduğunu fark etmemişti ve Aleron'un onu çalmaktan zevk almasına ne kadar ihtiyacı olduğunu da bilmiyordu. Belki küçük bir şeydi ama bunu kabul ettiğini bilmek Gideon'u ona daha yakın hissettirdi.

Çok fazla uzatmak istemediği için birkaç dakika sonra bitirdi ve enstrümanı kucağına yerleştirdi.

Aleron'un kuyruk tüyleri belirgin bir şekilde titreşti ve neşeli göz rengiyle birleşince Gideon bunu alkış olarak algıladı. "Çok iyiydi," diye ekledi, Gideon'un müzikten hoşlandığı tahminini doğrulayarak. Aleron daha da yaklaşmak istercesine kıpırdandı, hatta yerine oturmadan önce biraz kalktı. "Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım."

"Denemek ister misin?" Gideon boynunu ona doğru kaldırarak nazikçe teklif etti. Kaşlarını şakacı bir şekilde oynattı. "Sadece kıramazsın."

Aleron başını salladı. "Hayır. Ona zarar vermeyeceğime güvenmiyorum." Kahretsin, sadece büyük adamın gelmesini istiyordu.

Bahanesi işe yaramadığı için ayağa kalktı ve ona doğru yürüdü. Gideon bacak bacak üstüne atarak Aleron'un karşısına oturdu ve gitarı kürklü kucağına yerleştirdi.

Gideon, teller kendisine dönük olacak şekilde çevirerek, "Sadece pençelerini kınına sok," dedi. "Sana nasıl çalınacağını göstereceğim. Çok az baskı gerektirir."

Aleron hâlâ tereddüt ederek reddedince, Gideon onun iri elini tuttu ve enstrümanın boynunu alttan kavramaya zorladı. Sonra Aleron'un diğer elini tuttu ve telleri tıngırdatmasını sağladı. Tellerden hiçbir kopmadı ve notalardan oluşan bir karmaşa ortaya çıktı.

"Gördün mü?" Sonra Gideon ona parmaklarını kullanarak her bir teli tek tek gösterdi ve her birini ayrı ayrı duymasını sağladı. Hemen bir sorun keşfetti. "Parmakların biraz fazla büyük. Bir saniye."

Ayağa kalktı ve iç ceplerini karıştırmak için gitar çantasına doğru yürüdü. İki küpe birbirine takıldı ama şimdilik onları görmezden geldi; önceliği Duskwalker'dı. İstedliğini bulduktan sonra tekrar Aleron'un yanına gitti.

"Bu bir gitar penası," diye açıkladı, göstermek için başparmağı ve işaret parmağı arasında tutarak. "Telleri tek tek koparmak için kullanıyorsunuz."

Kör, üçgen şeklindeki kazmayı Aleron'un eline verdi, ona nasıl tutacağını öğretti ve sonra kendi başına denemesini bekledi.

Parmak pedleri klavye için hâlâ çok büyüktü ama sorun değildi. Aleron her ne kadar umutsuzca kaybolmuş gibi görünse de bu hâlâ eğlenceliydi.

Bu aynı zamanda ona bir fikir de verdi - başını öne eğerek kızaran yanaklarını kaş hizasındaki saçlarının altında güçlkle saklayabileceği bir fikir.

"İşte. Benim için garip bir açıdan olduğu için nasıl çalındığını anlamak zor." Gideon gitarı havaya kaldırırken yalan söyleyerek homurdandı.

Altından sürünerek geçti, arkasını döndü ve Aleron'un gövdesiyle arasına oturdu. Sırtının küçük kısmına bastıran sıcaklıktan omurgasından aşağı garip bir ürperti geçti. Şimdi bacaklarının arasına oturduğu için Gideon'un kalbi boğazına kaçacakmış gibi çarpıyordu - özellikle de Aleron onu yerine sabitlemek için gitarı indirmediği için.

İçindeki kaçma dürtüsü onu kaşındırdığında gözlerini kapattı.

Aleron sonunda kollarını indirerek Gideon'u kilitledi ve bir şekilde nabızı daha da hızlandı.

Titreyen bir el ile Aleron'un elini tutarak ona klavyeyi nasıl kullanacağını gösterdi. Notaların nasıl çalıştığını, altı telin her birinin ne olduğunu açıkladı ve çalmasına yardım etti.

Yavaş yavaş, azar azar, Aleron'un göğsü sırtına daha da sıkıca bastırdı. Gideon, Aleron'un boynuzlarının arasından ruhuna kadar tüm varlığının ürperdiğini düşündü; Aleron burnunu çekerken kemikli burnunun ucu başının yan tarafına bastırıyordu. Aleron'un nefesi saçlarını okşuyor, kafa derisini gıcıklıyor, kollarından ve bacaklarından aşağı tüyleri diken diken oluyordu.

Ağzı kurudu ve Gideon ona enstrüman hakkında bir şeyler öğretmeye çalışırken birden dili tutuldu. Aleron'un zaten onu dinlemediği belliydi.

"Sen çal," diye homurdandı Aleron arkasından, sesi her zamankinden daha hırçın ve derindi. Bunu doğrudan kulağının dibinde duyunca neredeyse inleyecekti. "Sen bu işte daha iyisin ve ben senin... *müziğinin* sesini sevdim."

Gideon kendisinden isteneni yaptı. Öncekiyle aynı şarkıyı çaldı, artık nasıl çalacağını tam olarak hatırladığı için biraz daha kendinden emin bir şekilde. Belki de ne çaldığı ya da nasıl çaldığı umurunda değildi, çünkü artık bu kadar yakın olduklarına göre neler olacağını görmek için sabırsızlıkla bekliyordu.

Ki bu hiçbir şeydi.

Aleron onu daha fazla koklamak yerine izlemek için başını yana çekti. Ona dokunmaya çalışmadı ve sadece Gideon'un rahatça çalabilmesi için önlerindeki gitara yer açmak amacıyla dizlerini kaldırarak hareket etti.

Ne istediğini, ne beklediğini bilmiyordu ama hayal kırıklığı damarlarında dolaşıyordu. Oynamaya devam etmeye çalıştı, ara sıra ateşe daha fazla odun atmak için durdu, sonra daha fazlasını umarken tekrar yerine yerleşti.

Yine de kendini böyle huzurlu hissetmeyeli uzun zaman olmuştu.

Zaman geçtikçe, ay en yüksek zirvesine ulaştı ve soğuk parmak uçları, uzun süre oynamaktan ellerine bir ağrı yaydı. Gecenin duyguları içinden akıp giderken gözleri ağırlaştı, yüksek ve adrenalin tamamen azaldı.

Saat kaç? Gece çökeli birkaç saat olmuştu ama Aleron onu üç taraftan kuşattığı için hava soğuk gelmiyordu.

Oynamayı bıraktı ve düşünceleri sakinleşirken alevlere baktı.

Ne olduğunu anlayamadan, yorgunluktan gözlerini kısarken göz kapakları sarktı, sonra da kendiliklerinden kapandılar. Kendini uyanık tutmaya çalıştı ama gecenin ağırlığı son enerjisini de tüketince kendini bir kenara kayarken buldu.

Gitar elinden düştü ve kucağından kaydı, ama yere çarptığında hiç çınlamadı.

Aleron öne atılarak müzik aletini yere düşmeden yakaladı. Yavaşça yana doğru kaldırdı, böylece yoldan çekilmiş oldu ve bu insan için önemli olduğunu şimdiden özetleyerek dikkatle yere bıraktı.

Sonra eğildi ve başını öne eğdi, böylece gelininin gerçekten uykuya daldığını ve şimdi bükülmüş bacağının iç duvarına yaslandığını görebildi. Açık kahverengi saçları esintiyle usulca sallanıyor, alnında ileri geri salınıyordu.

sakin, eşit nefesler aldı. Ellerinden biri yere düşmüş, diğeri ise çapraz bacaklarının ortasında duruyordu.

Üzerimde uyuyakaldı, diye düşündü Aleron, işaret parmağının boğumunu kaldırıp boynunun yan tarafındaki kalın, kordonlu kasın üzerinde gezdirdi. Pençesinin pürüzsüz, kavisli kısmı sert çenesinde gezinecek şekilde hafifçe öne doğru hareket ettirdi.

Bu ne anlama geliyor?

Bunun sebebinin Gideon'un onunla yatmak ve onun tarafından kucaklanmak istemesi olduğuna inanmak istiyordu ama Aleron içindeki belirsizliği bir türlü atamıyordu. Erkek enstrüman çalmak ve Aleron'a öğretmek istemişti. Sadece bunu yapmak için mi yaklaşmıştı, yoksa bu şekilde onun huzurunda olmak için mi?

Kalbi ikincisini arzuluyordu. Her bir parçası, Aleron ilgi göstermeye çalıştığında onu reddetmek yerine, gelininin onun ilgisini çekmesini arzuluyordu.

Bunu neden yaptığını bilmiyorum.

Gideon çalmaya başlamadan hemen önce bir çeşit parşömen çıkarmış ve rengi fena halde solmuştu. Güzel gözleri cam gibi olmuş, donuklaşmıştı ve Aleron uzaktan bile bir *korku yumağının* kokusunu alabiliyordu.

Rahatsız edici bir süre boyunca Aleron'un kafatasına bakmış, sonra da parşömeni anlamsızmış gibi alevlerin içine fırlatmıştı.

Onu kovalarken gördüğüm erkeklerle bir ilgisi var mı? Gideon çantayı insanın evinden almıştı, o yüzden bu mantıklı geldi.

Aleron ona insan hakkında daha fazla soru sormak istiyordu, Gideon'a adını ölüm taşına kazıyacak kadar değer veren insan hakkında. Bunu yapmamasının tek nedeni Gideon'un ona anlatacağından şüphe etmesiydi. Tenebris'te bile, zihninde yatanların sadece yüzeyini ortaya çıkarmıştı.

Aleron yeterince şey keşfetmişti ve neredeyse her şey Emerie ve ailesiyle ilgiliydi. Diğer yoldaşları hakkında pek bir şey öğrenememişti.

Gideon'a hayatıyla ilgili hatırlayabildiği her şeyi bir kez anlatmıştı. Bunu tekrar yapmakta bir sakınca görmüyordu, çünkü anlatıklarının çoğu erkeğin ona ısınmasını sağlamıştı. Ancak Dünya'ya gelmek, insanların ne kadar karmaşık ve karmaşık olduğunu fark etmesini sağlamıştı.

Gelin sahibi olmak zordur. Gideon'un boğazını avucunun içine aldı ve başparmağının yanıyla çenesini ileri geri okşadı. *Yine de bunu sevdim.*

Aklının bir köşesinde sürekli olarak son birkaç haftayı düşünüyordu. Yalnızlık, reddedilme ve keder onun için nasıl bir duyuydu. Bunların hiçbirini kolay olmamıştı, çoğu tatsızdı ve bunları yeniden yaşamamayı tercih ediyordu.

Bu bekleyiş zahmetli bir şekilde uzundu. Gideon'un böyle güvenle ve huzurla kendisine yaslanmasının bile buna değebileceğini düşündü.

Çenesindeki tüylerin başparmağını gıdıkladığını fark edince başını eğmeye cesaret etti. Aleron'un tüm vücudu titredi, kanatları arkasında çırpındı ve burnunun yan tarafını kirli sakalına hafifçe sürttüğünde çırpındı. Kemiğine sürtünen dikenli dokudan duyduğu memnuniyetle neredeyse inleyecekti.

Aleron her iki kolunu da Gideon'a doladı ve sakalının ona vurmasını dileyerek tekrar tekrar burnunu soktu.

Burun deliğinin hemen ucundaki güzel kokusu yutuldu. Sıcak, taze ve çökmüş. Onu yalama dürtüsü dilini kaşındırdı ve bunu yapmamasının tek nedeni duracağından şüphe etmesiydi.

Gömleğini kaldırmak istememişti ama çıplak ten parmak uçlarına değdiği anda eli gömleğin altına girdi. Aleron hafif kaslı karnını avuçladı ve oradaki keloid yara izlerini hissetti.

Sadece en ufak bir temas, en küçük bir kucaklaşma ve Aleron'un gözleri daha şimdiden arzudan mosmor kesildi. *Ona dokunmak, onu yalamak, kaçamasın diye onu yemek istiyorum.* Gideon'un ona tekrar arzuyla sarıldığını, onu yakınında tutmak için çaresizce çırpındığını, böylece kaçamayanın Aleron olduğunu görmeyi arzuluyordu.

Erkeğin dudaklarından bir inilti döküldü ve Aleron kaskatı kesildi.

Uygunsuz bir şey yapmıyordu... öyle düşünmüyordu. Ellerinden biri gömleğinin altında olabilirdi ama karnının üzerindeydi ve diğeri de uyluğunun iç kısmını sıkıca kavramıştı.

Bunu düşündü. Her iki elini de kasıklarına ve göğsüne dokunmak için yukarı kaldırmayı düşündü, gelinini zevkle uyandırmak istiyordu. Aleron kendini tutmaktan yorulmuştu. Onları, tapınma ihtiyacıyla kıvranan tek bir yaratığa dönüşene kadar yakınlaştırmayı arzuluyordu.

Ama Gideon dizlerini birleştirip ayaklarını arkasına doğru kaydırduğunda ve yanağını Aleron'un göğüs kafesinin ortasına yerleştirebilmek için döndüğünde, dişlerinin arasından bir iç çekişin geçmesine izin verdi. Bunun yerine, kollarını küçük insanın gövdesine doladı ve farklı bir dürtüye teslim oldu.

Kanatlarını öne doğru itti ve kollarıyla dizlerinin etrafına sardı. Gideon'u onlarla birlikte hissedemese de, kendi bedeni engel oluyordu, yine de onu bu şekilde sarmak olağanüstü bir histi. Aleron tüm gücüyle sıktı, gelininin ilk kez göğsünde uyumasından memnun olmasına izin verdi.

Gideon'un uyanması ihtimaline karşı kanatlarını çıkarmaya hazırdı ve bu, ihtiyacının en kötüsünü bastırmak için fazlasıyla yeterliydi.

Ermeden önce burnunun ucuna beyaz bir şey kondu. Kafasını kaldırdığında küçük, kabarık kar tanelerinin yağdığını gördü. Anında ona ve ateşe çarpıp eridiler ama Gideon'u çoğundan korudu. Birkaç tanesi açık kahverengi saçlarına yapıştı ve

Aleron bunu oldukça sevimli buldu.

Yumuşak nefesler göğsündeki tüyleri dans ettirirken küçük bir kalp atışı çırpındı. Uzun tüylerden bazıları burnunu ve dudaklarını gıdıkladığında Gideon yüz hatlarını düzeltti ve kıkırdama isteğı uyandı.

Ateşten gelen bir çatırtı dikkatini ona çekti ve közlerin içinden bir şey parladı. Altın rengi bir şeydi ama üzerine bir sopa düşmeden önce gerçekte ne olduğunu anlayamadı. Ateş sıçradı ve tekrar çatırdadı.

Ateşe metal mi attı? Aleron bunun üzerinde çok düşündü, Gideon'un bunu neden yaptığından emin değildi. *Ama bu saklamak için önemli değil mi?* Bildiğı kadarıyla, insanlar bu tür eşyaları ticaret için kullanıyordu, özellikle de bu metal rengindeyse.

Belki de parşömenin içinde olduğunu bilmiyordu?

Aleron'un aklına gelen tek mantık buydu ama omuz silkti. Bu konuda yapabileceğı pek bir şey yoktu, tabii gelinini bencilce elinde tutmaktan vazgeçmek istemiyorsa.

Ama yapmadı. *Benimkini. Güzel gelinim üzerimde yatıyor. O bunu seçti.*

Bu insanı güneş doğana ya da ateş sönene kadar tutacaktı. Sonra Aleron onu yatırarak ve iyice dinlenmesine izin verecekti. Birkaç dakika - saat - daha fazlasının zararı olmazdı.

Gideon'un yüzü seğirdi ve kaskatı kesildi, sonra da örtücü sıcaklığın altında büzüldü.

Uykuya daldığını ya da ne zaman yan yatmayı seçtiğini hatırlamıyordu. Sırt üstü yuvarlandı ve çimenlere değmesini önlemek için kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak yan yattı. İstedliğini bulana kadar kıpırdandı ve sonra yüzünü Aleron'un sırtındaki kürk ve tüylere sürttü.

Bu şekilde uyandığı için hayal kırıklığına uğradığını söylemek hafif kalırdı.

Gözlerini neredeyse karanlığa açtı; içeriye sızan tek ışık başının hemen üzerindeki küçük bir boşluktu. Aleron'un kanadı her gece olduğu gibi onu örtüyordu ama o biraz daha fazlasını umuyordu. Belki de önden örtülmeyi? Gövdesine bastırılmasına ve Duskwalker'ın kollarının onu korumasına aldırmazdı.

Gideon bunun daha da sıcak ve tatlı olacağını hayal etti. Aleron'un büyük kalp atışlarını daha iyi duyabilecekti.

Bunun yerine, her zamanki gibi, söylenmemiş ama güvensiz bir ateşkes gibi arka arkaya durdular.

Bana karşı hâlâ kapalı. Gideon Aleron'un elini tuttuktan, her şey için teşekkür ettikten, geçmiş için tekrar özür diledikten ve hatta bacaklarının arasına oturduktan sonra bile. *Onunla oturduğumda bana sarılmak bile istemedi, diye* düşünerek suratını astı.

Koklanmak dışında, Aleron elini yan tarafına veya kalçasına bile koymadı. Hiçbir şey yapmadı.

Yuvarlandığından beri alnını Aleron'un sırtına dayadı ve ciddi bir iç çekti.

Aleron'un mezarlıktaki tepkisine bakılırsa, Gideon bu Duskwalker'ın hâlâ ona *karşı bir şeyler* hissettiğini biliyordu. Artık çok geç olduğundan endişeleniyordu. Aleron'dan karşılıksız şefkat görme potansiyelini tamamen kaybetmiş miydi?

Gideon dün gece geçmişini tamamen unutmayı seçmişti. Kendi kalbini bilerek paramparça etmişti ve şimdi onu her zamankinden daha büyük ve daha iyi bir şekilde yeniden inşa etmeyi planlıyordu, böylece içine dev bir canavar gibi bir şey sığabilecekti. Ama bunu tek başına yapamazdı.

Kendisine şefkat gösteremeyecek kadar gergin ya da korkak birini istemiyordu. Her zaman kendi hikâyesinin kralı olmak istemişti, başkasınının *kötü adamı* değil.

Aleron benim için bir yabancıydı. Öfkesi, kini ve duygusuzluğu bir arkadaşına ya da ortağına, önemsemesi ve koruması gereken birine karşı değildi. Bir yabancı hiç kimse değildi ve genellikle onun için çok az şey ifade ediyorlardı.

Daha da kötüsü, Aleron sadece bir yabancı değil, Gideon'un korktuğu bir şeydi. Bir kabus yarattığıydı ve onu pençeleri ve dişleriyle takip ederek asla bırakmamakla tehdit ediyordu.

Onun durumundaki herhangi bir insan çıldırırdı.

Ama şimdi durum farklı.

Aleron'un kendisi olmasını istedi.

Gideon artık kendini tutmasını istemiyordu, böylece Aleron onun kalbini doğal bir şekilde kazanabilecekti. Aralarındaki mesafeye rağmen bunu yapmaya başlamıştı bile. Aleron kendi tarzında, utangaç ve gergin davranırken bile oldukça sevimli ve çekici olabiliyordu. Bu da çok şirindi.

Bir Duskwalker tarafından sevilmenin gerçekten neye benzediğini görmek istiyordu. Şu anda, Aleron sadece arkadaş gibi hissediyordu.

Ama ya artık beni istemiyorsa? Bu düşünce onu rahatsız etmeye başlamıştı.

Aleron'un sırf aralarındaki bağ nedeniyle mecbur kaldığı için onun varlığına katlandığından endişelenmeye başlamıştı.

Aynı şekilde Gideon da ilk başta ilişkilerini kabul etmek için kendini zorlamıştı.

Belki de Aleron artık uzak bir dostluktan fazlasını istemiyordu. Gideon bunun için onu suçlamayacaktı, çünkü bu onun kendi hatasıydı.

Aleron'un kolları ve kanatlarıyla sarılı olarak uyandığı düşünüldüğünde, başlangıçta daha fazlasını istediği açıktı. Ayrıca bu Duskwalker'la ilgili rüya anıları da vardı... onun *içinde*, farklı bir dünyada. Aleron'un mor dili boynunda, dudaklarında ve ağzının içinde kayarak kendisinininkine sürtünüyordu. Onu içten ve dıştan tahrik ediyordu.

Artık onu endişelendirmediklerine göre, Gideon onunla bütün bu şeyleri yapma konusunda meraklanmaya başlamıştı. Yalamak Aleron'un öpüşme şekli miydi? Hoşuna gidip gitmediğini görmek için birkaç öpücük almaktan çekinmezdi - ölü hali de öyle görünüyordu.

Sanırım cesur olmalıyım. Liderlik etmesi ve bunun onları nereye götürebileceğini kabul etmesi gerekiyordu. "Aleron," diye seslendi Gideon, onları en azından kucaklayarak başlatabilmeyi umuyordu.

Aleron kaçmak için önüne doğru yuvarlanırken onu örten kanat hızla çekildi. Sessiz bir çığlık atan Gideon, diğer kanadı da altından kayınca yuvarlandı. Yerde yattığını sanmıştı!

"Çok mu fazlaydı?" Aleron endişeyle etrafına bakmadan önce sessizce sordu. "Kar yağmaya başladı, bu yüzden doğrudan yere uzanmanızı istemedim."

Aleron'un güvensiz ve uysal davranmasına sinirlenerek doğruldu ve dirseğini onun dizine koydu. Gideon bakışlarını kaçıırken kafa derisinin yan tarafını kaşdı ve bu sırada saçlarını karıştırdı.

Bu kadar büyük biri nasıl bu kadar kararsız davranabilir? Kendisine bu soruyu sorduğu anda, cevabın hoşuna gitmeyeceğini biliyordu.

Gideon etrafındaki ince kar tabakasına bakarak, "Hayır, iyiydi," dedi. "Aslında gerçekten sıcaktı. Teşekkür ederim, gerçekten minnettarım."

Derin bir nefes verirken olumsuz duygularının kendisini terk etmesini sağladı. Sinirle kıpırdanan Aleron'a bir bakış atmaya cesaret etti. *Her seferinde bir adım.*

Ne yazık ki Aleron, Gideon'un bir şeyi kafasına koyduğunda çok cesur olabileceğini öğrenmek üzereydi. Tepeden aşağı yuvarlanan sinirli bir kaya parçası, kötü bir hata olsa bile bir inanç sıçraması yapıyordu.

Gideon eline geçen her fırsatta aralarındaki uçurumu kapatmaya çalışıyordu. Bunu Duskwalker'ı bunaltmayacak bir şekilde yapmak istiyordu. Aleron'un rahat olmasını ve Gideon'un dokunuşunun yalnızca Duskwalker'ın istediği bir şey olması halinde olmasını istiyordu.

Ona sorabilirim... Kendi kendine güldü. *Ama aynı zamanda ağırdan almak istiyorum çünkü ben de emin değilim.* Aleron'dan değil ama onunla ne yapmak istediğinden.

Gideon onu öpmek ve sonra Aleron'un aşırı heyecanlanıp birdenbire ne tür bir aleti varsa götüne sokmaya çalışmasını istemiyordu. O bir insandı ve içine parmaktan daha büyük bir şey girmeyeli yıllar olmuştu. Alıcı genellikle Beau'ydu ve Gideon'un birinin altına girmekten hiç çekinmemesine rağmen, bu kadar uzun süre sonra sabırlı olması gerekiyordu.

Görünüşe göre Roma bir günde inşa edilmemişti ve onun deliği de yedi buçuk metrelik bir Duskwalker'ı bir gecede kaldıramazdı.

Ama bunu düşünüyor olmam... şimdi denemek istediğim anlamına geliyor, değil mi? Gideon'un aklına bir fikir geldi. Gideon'un düşüncelerinin nereye gittiğinden habersiz, ayağa kalkıp karın tozunu almak için kanatlarını çırpın Aleron'a tekrar bakarken kulakları ısındı. *Tabii onu yakalayamazsam.*

Tüm bulanık, bölük pörçük anıları kendisinin içine pompalandığına dairdi. Aleron bunun tam tersi olmasına karşı mıydı?

Kaşlarını çattı. *Ama neden başka bir nedeni olduğu izlenimine kapılıyorum?* Bir anı, bir konuşma canlanmaya çalıştı ama o kadar bulanıktı ki sesleri duyulmuyordu.

Ah, boşver. Sonra hallederim.

Ayağa kalktı ve pantolonunu fırçaladı, çünkü üzerinde orman artıkları birikmişti. Bu arada kamp ateşinin hâlâ yandığını fark etti, sanki Aleron onları yere bırakmadan önce üzerine daha fazla odun atmıştı. Geriye sadece birkaç kor odun kalmıştı ama Gideon yine de biraz kar toplayıp üzerlerine döktü.

İhtiyaçları olan son şey, Fishket'ten bir kilometre bile uzakta bir orman yangını başlatmaktı.

Aleron'a döndü ve onu orada her zamankinden daha garip bir şekilde dururken buldu. Kafatası kısmen yana dönmüştü ve kanatlarından biri kolunu gizlemek için öne çıkmıştı.

Gideon daha fazla meraklanmadan bir şeyin eksik olduğunu fark etti.

"Kahretsin, gitarım nerede?" Gideon bir daire çizerek döndü ve çantasının, kar yağışının yere değmesini engelledikleri yerde, vücutlarının izinin kaldığı yerin hemen yanında olduğunu gördü. Çantaya doğru yürüdü, açtı ve gitarını güvenli bir şekilde içine saklanmış halde buldu. Başını kaldırıp Aleron'a baktı. "Bunu benim için mi koydun?"

"Evet. Sizin için önemli, bu yüzden onu kanatlarımla arasına, yanınıza koydum."

Minnettarlık gözlerinin dış köşesini kırıştırdı. "Teşekkür ederim. Çok akıllıca davrandınız."

Aleron'un gözbebekleri parlak sarı renkte parladı, ancak hemen ardından her zamanki soluk pembe renklerine geri döndü. Yine de, saniyeler içinde dönüştüler

beyaza döndü ve kafasını bir kez daha yana çevirdi.

"Gitmeye hazır mısın?" Aleron kanatlarını hafifçe oynatarak sordu. "Ingram'ı aramaya devam etmek istiyorum." "Sorun nedir?" Gideon onun yerine sordu.

"Önemli bir şey değil." Bunu söyledi ama gözbebekleri parladı... turuncu mu?

Gideon onların bu renge dönüştüğünü daha önce görüp görmediğini hatırlayamadığı gibi, bunun ne anlama geldiğini de bilmiyordu.

Göğsü belirsizlik içinde sıkıştı ve boynunun yan tarafını ovuşturdu. *Belli ki bir sorun var ama ona baskı yapmak istemiyorum.* Omuzları içe dönük, bakışları altında dayanılmaz derecede rahatsız görünen Duskwalker'a bakan Gideon içini çekti.

Sanırım sadece böyle görüldüğünde sevimli buluyorum çünkü onun için çok kötü hissediyorum. O bir Duskwalker'dı! En küçük bir çabayla onu tam anlamıyla ikiye bölebilirdi ama yine de o kadar garip görünüyordu ki Gideon bunu tatlı buluyordu. Bu Aleron'a neredeyse insan gibi hissettiriyordu.

Umarım hazır olduğunda bana söyler. Ya da belki Gideon bunu kendi başına çözebilir. Bunu telafi etmesi gereken şeyler listesine ekler.

Tam çantasını kapatmak üzereyken bir şey hatırladı. Gözleri parladı ve içindeki iki cebi karıştırmaya başladı. *Hadi ama, dün gece seni hissettiğimi biliyorum.* Metal şingirdadı ve dudaklarında bir sırıtsı belirdi. *Evet!*

İki küpe çıkardı - yedek bir set.

İnce kancanın mandalını açıp kulağındaki deliğe sokarken, "Lütfen uysun," diye yalvardı nefesinin altında.

Sıkıca ve yüzünü buruşturarak da olsa geçirip yüzüğü kapatabildiğinde rahat bir nefes aldı. Yüzüğün alt kısmı daha kalındı ve aslında düşük kaliteli olmasına rağmen altın rengindeydi. İkincisiyle eşleşiyordu ve daha kolay girmişti.

İçeri girdiklerinde, Gideon başını salladı, ağırlıklarından ve boynunun kenarlarına vurmalarından memnundu.

Sonra çantasını kapattı ve ayağa kalktı.

"Pekâlâ, gidelim," dedi ve Aleron'un onu kucağına alabilmesi için yaklaştı. Aleron kafasını eğdi, belli ki küpelerinden birini inceliyordu ama yorum yapmadı. "Beni ve gitarı taşımanın senin için sorun olmamasına sevindim."

Aleron onu tutarken Gideon da onu tutacaktı. Umarım gelecekte, kanatlarının önüne geçmediği sürece, Aleron'un sırtına asmak için yeterince büyük bir kayış bulabilirlerdi. Olmazsa, kendi sırtına bağlayacakları bir kayış bulurlar ve Aleron'un boynuna arkadan tutunabilirdi.

Aleron onun etrafına uzanabilmek için çömeldi ve Gideon onun elini bir an için görebildi - iyi olmasa da. Sonra Duskwalker onu yerden kaldırıp göğsüne bastırdı. Her zamanki gibi sağ kolu Gideon'un sırtından geçti ve eliyle pazularını kavradı. Diğer dizlerinin arkasındaydı ama eli onu tutmak yerine sıkı bir yumruk şeklinde kıvrılmıştı.

Aleron'un onu sıkıca kavramadığı gerçeği, bakışlarını ona çekmesi için yeterliydi. Gideon elinin durumunu anladığı anda, yüzü korkudan solup soğumak mı, yoksa öfkeden ısınıp kızarmak mı istediğini bilemedi.

"Lanet olsun!" Gideon yere yatırılmak için kıvranarak göğsünü itti. "Eline ne oldu, Aleron?" Aleron onunla mücadele ederek Gideon'u kollarında tutmaya çalıştı. "Bir şey yok."

"Lanet olsun, değil!" Çabaları boşa çıkınca Aleron'a toplayabildiği en iğrenç bakışı fırlattı. "Beni yere bırak. *Şimdi.*"

Aleron'un sessiz iniltisi bile ayağa kaldırıldıktan sonraki öfkesini azaltamadı. Gideon, Aleron'un bileğine doğru atıldı, ama o elini çekti. "Bana elini ver."

Gitarını yere koydu, avuç içi yukarı bakacak şekilde elini uzattı ve bekledi. Aleron kafatasını

bir o yana bir bu yana savurarak, "Görmeni istemiyorum," diye homurdandı.

Gideon, gözleri daha da kısılırken beklediğini göstermek için parmaklarını oynattı. Aleron'un kanatları bir aşağı bir yukarı kalktı, tüyleri kabardı ve havalandı. Muhtemelen Gideon'un bundan vazgeçmeyeceğini görünce, sonunda elinin tersini Gideon'un avucuna yerleştirdi.

"Ne oldu?" diye sordu sessizce, çektiği acı yüzünden midesi düğümleniyordu.

Elinin tamamı yanmış, derisi çıkıntılı eklem kemiklerinden sıyrılmaya başlamıştı. Parmakları daha kötü görünüyordu ama Aleron yumruğunu açmayı reddettiği için Gideon onları tam olarak inceleyemedi.

"Söylemek istemiyorum," diye yanıtladı Aleron, gözbebekleri turuncu renkte parlamadan önce. "Bana kızgın olmanı... istemiyorum."

"Sana kızgın mı?"

Kaşları birbirine çarptı, gece boyunca bunun nasıl olmuş olabileceğini anlayamadı. Sonra aklına geldi ve Gideon başını sallarken bir iç geçirdi. Bileğini okşadı, muhtemelen işe yaramadığı halde onu yatıştırmak istiyordu.

"Kendime kızgınlım," diye homurdanarak Aleron'un elini sıkıntıyla inceledi. "Benim yakıtığım ateşlerle ilgilenmek zorunda değilsin. Eğer yanarlarsa, onlar için endişelenme. Zaten her zaman kanadını üzerime atıyorsun ve ateş sadece ışık yakmak ve ben uyuyana kadar beni sıcak tutmak için."

Bunu yapması onun ne kadar tatlı olduğunu gösteriyor. Bana ne kadar değer verdiğini. Eğer Gideon bunu bilseydi

Aleron kendine zarar verirse kamp ateşini yakamazdı. Aleron'un acı çekmesinden karanlıkta tökezlemeyi tercih ederdi. *Sıcaklık eksikliğini ona yaklaşmak için bir yol olarak kullanabilirim.*

"Hasarın ne kadar kötü olduğunu görebilmem için elini açabilir misin?"

"Üzüleceğinizi düşünmemin nedeni bu değil." Aleron kendi yumruğuna baktı. "Birini kırdım. Özür dilerim." Aleron tereddütle nihayet açtı.

Büyük avucunun ortasında, Gideon'un bir gece önce ateşe attığı iki altın yüzük duruyordu. Gideon'a ait olan küçük yüzük sapasağlam dururken, büyük olan parçalanmış ve şekilsiz bir hale gelmişti.

Dehşet omurgasından aşağı süzüldü, yüz hatları soldu ve keskin bakışlarını Aleron'un kafatasına dikti.

"İki tane olduklarını fark etmemiştim ama acıdan onları sıktım ve biri avucumun içinde büküldü. Onları madeni para sanmıştım ama görünce sizin türünüzün onları süs olarak kullandığını anladım." Aleron ayaklarının üzerinde kıpırdandı ve bir kez daha, "Özür dilerim. Onları mahvetmek istememişim."

Gideon'un ağzından binlerce kelime dökülmek istedi. Bunları bir daha görmek istememişti, onlara dokunmak istememişti. Varlıklarını unutmayı tercih ederdi.

Bunun yerine, onları alıp cebine sokarken homurdandı. Aleron onları ateşten çıkarmıştı. Onları ne kadar istemediğini açıklamayı kesinlikle reddediyordu.

Gideon sıkılmış dişlerinin arasından zorla, "Teşekkür ederim," dedi ve avucunun yaralanmamış kısmını okşadı. "Ama bunu bir daha yapma.

İnsanların bir kuralı vardır: Ateşe düşerse, yok olur."

"Ama enstrümanınız ve çantanız onları almanızı gerektirecek kadar önemliydi. Alevlerin içine attığını fark etmediğin için onlardan bir şeylerin eksildiğini fark etmeni istemedim."

Gideon'un yüz hatları buruştu, Aleron'un düşünceli sözleri ve jesti karşısında kalbi acı dolu bir şefkatle sıkıştı. Yine de cebindeki ılık yüzükler ağır ve sıcak geliyordu, sanki giysisinde bir delik açmakla tehdit ediyorlardı.

"Aptallık derecesinde nazıksın," diye mırıldandı Gideon, zalimce bir şey söylemek istemiyordu ama sadece durumun gerçeğini ifade ediyordu.

Aleron'un pençelerinin erimiş uçlarını, yok olmuş parmak uçlarını ve Gideon'un aslında olmaması gerektiği halde açıkta olduğunu görebildiği mor kasları inceledi.

Ne yapacağını ya da söyleyeceğini bilemeyerek başını eğdi ve alınını Aleron'un iç bileğine dayadı.

"Benim için kendini bir daha incitme, tamam mı? Seni yeterince incittim ve zaten kendimi berbat hissediyorum."

Onun hakkında nasıl bu kadar kötü düşünebildim? Dünya'da gözlerini ilk açtığında Aleron'un böyle biri olduğunu bilmeyi dilerdi. Her şeyden çok, her şeyi unutmamış olmayı diliyordu, böylece son birkaç haftanın hiçbirini yaşanmamış olacaktı.

Zamanda geriye gidip her şeye yeniden başlamak istemeye başlamıştı.

"Ama bunu senin için yapmakta bir sakınca görmedim," dedi Aleron güvenle. "Kendini kötü hissetmene gerek yok." Bu onun midasını daha da bulandırdı.

Gideon utancın ensesinden aşağı süzülmesinden yorulmaya başlamıştı. Aleron'dan bu kadar ilgi görmeyi hak etmiyordu, hele özür dilemesi gereken o kadar çok şey varken.

Hâlâ konuşmaları gereken şeyler her gün içini kemiriyordu. *Çok fazla hata yaptım.*

Gideon başını kaldırarak, "Suratına yumruğu indirdim, Aleron!" diye bağırdı.

Aleron'un bileğini bıraktı, geri adım attı ve kendine kızarak parmaklarını saçlarında gezdirdi. Bu, düşündüğü ve henüz dile getirmeye cesaret edemediği pek çok şeyden sadece biriydi. *Ona yaptığım... söylediğim onca şey.*

Ona hissettirdiklerim. Ona hissettirdikleri... gözyaşlarını tutamayan Gideon'un arkasından sessizce ruhani gözyaşları döktü.

"Ama bana zarar vermedi." Aleron çömelirken başını eğdi ve kendini daha küçük göstermeye çalıştı. "Onun yerine elini incittim ve kanadı. Ben-"

"Sakin buna cüret etme." Gideon'un ses tonu karanlıktı ve gözlerini kısarak sert bir bakış fırlattı. "Sakin kendime yaptığım bir şey için özür dilemeye kalkma. İyi ki yüzünü değil de elimi kırmışım. Bana doğruyu söylediğini fark ettiğimden beri bunu anlık karma olarak görüyorum."

Aleron o lanet ellerini göğsüne götürdü ve Gideon patlamak istedi. "Seni üzdüm," dediğinde daha da çok.

Keşke her zaman iyi davranmak yerine bana kızsın. Gideon öfkeyi hak ettiği için kabul edebilirdi. Aleron'a karşı kendi kötü muamelesine bir tepki olarak tehdit edilmeyi veya kaba davranılmasını kabul edebilirdi.

Ama bu? Korkunç, vahşi bir canavar olması gereken bu Duskwalker'ın yenilmiş görüldüğü yer? Nasıl da kendi içine çekilmiş gibiydi?

Bu onu kırıyordu. Ve Aleron'a karşı hisleri derinleştikçe, onu daha çok sevdikçe, canı daha çok *yanıyordu*. Gideon artık Aleron'un bu yönünü görmek istemiyordu.

Bunu nasıl düzeltebilirim?

Gideon yüzünü gökyüzüne kaldırdı, ondan güç almaya, ondan bir cevap bulmaya çalıştı. Keşke bir çeşit tanrı

ona acıdı ve ihtiyacı olan cevapları verdi.

Gideon hâlâ kendini iyileştirmeye çalışıyordu ve şimdi yol boyunca verdiği tüm hasarı iyileştirmesi gerekiyordu.

Gözleri göz kapaklarının köşelerine kayarak ruhunu içine çekebildi ve onun tamamen alevli ve hayat dolu göründüğünü fark etti.

Dün gece bir şeyler değişmişti, onu etkileyecek kadar, ama yine de içinde bir değişiklik olduğunu hissediyordu.

Elbette, göğsü artık geçmiş ve içindeki insanlar için ağrıyordu ama şimdi yanındaki kişi yüzünden ağırdı. Bunun bir *anlamı olduğunu* bilecek kadar akıllıydı.

Gideon öfkesini yatıştırmayı başardıktan sonra sisli bir iç geçirdi. Aleron'a doğru yürüdü ve ondan daha küçük olacak şekilde çömelerek onu taklit etti. Sonra bir elini onun kafatasının üstüne koydu.

"Sana kızgın değilim. Öyle görünebilir ama değilim."

"Siz insanlar çok karmaşıksınız," diye homurdandı Aleron. Sesi sinirli geliyordu ama yine de kafatasını yukarı doğru bastırdı, böylece Gideon'un eli daha sıkı bastırdı. "Bağırıp çağırıyorsunuz, sonra da karşınızdaki kişiye kızgın olmadığınızı söylüyorsunuz. Bu pek mantıklı değil."

"Her şey düşünüldüğünde, bu kesinlikle adil bir ifade." Gideon gözlerini onun gözbebeklerine dikmiş, Aleron'un sesindeki samimiyeti görmesini ve duymasını umuyordu. "Geçmişte olan hiçbir şey için özür dilemeni ya da kendini kötü hissetmeni istemiyorum. Bunların hiçbirisi senin suçun değil. Sana karşı davranışlarımın çok azını hak etmiştim ve çoğu için üzgün olduğumu anlamanı istiyorum. Elime olan şey, buna neden olan eylemle karşılaştırıldığında çok az şey ifade ediyor ve sen de bu hareketinle sana bir yumruk sallamamı ne kadar hak etmediğini kanıtladın."

Gideon dikkatle uzandı ve Aleron'un yaralı elinin bileğini tutarak işaret etti.

"Evet, benim adıma kendini yaraladığın için üzgünüm ama yüzüklerden birini eğmiş olman umurumda değil. Kanadınız gibi sizin de bir gün içinde iyileşeceğinizi biliyorum, ancak herhangi bir yaralanma veya hastalık geçici olsa bile, benim yüzümden gereksiz yere acı çekmenizi istemiyorum."

Gideon gelecekte kendini tekrarlamak ya da binlerce kez özür dilemek zorunda kalsa bile, bir gün Aleron'un ona inanacağını umuyordu.

Gideon ayağa kalktı ve bir kez daha gitarını almak için yana uzandı. Aralarındaki gerilim o kadar yoğundu ki bunu kesmek için bir testere gerekirdi. Yine de yüz hatlarını yumuşatmaya çalıştı ve Aleron onu kucağına alıp havaya fırlatırken gülümsedi.

Günün geri kalanında nazik ve dost canlısı olduğunu söylemek isterdi ama her zaman dost canlısı değildi. Daha ziyade, yakın geçmişi derin derin düşünürken sessiz kaldı. Gitar kutusunun gövdesine sarılıp uzun sapını dizlerinin arasına alarak, vicdanında bir delik açan halkaları görmezden gelmeye çalıştı.

Gideon cebinden çıkmalarını umuyordu, böylece onlarla uğraşmak zorunda kalmayacaktı. Aleron'un onları almak için neler çektiğini düşününce, onları atarsa kendini suçlu hissedecekti. Onları 'yanlışlıkla' kaybetmesi yanına kâr kalabilirdi.

Belki onları satabilirim? Fazladan para iyi olurdu, her ne kadar onlar için çok şey alacağından şüphe etse de.

Neyse ki herhangi bir hızda uçmak sohbet etmelerini zorlaştırıyordu. Rüzgâr, Aleron'un Gideon'un kendisini net bir şekilde duyabilmesi için bağırması gerektiği anlamına geliyordu, bu yüzden genellikle sessizlik içinde yolculuk ediyorlardı.

Kesin olarak bildiği bir şey vardı: Ingram ve Emerie'yi bulmadan önce aralarındaki ilişkiyi düzeltmesi gerekiyordu.

İşler kötü gidiyordu ve bunu tek başına yapmayı tercih ederdi. Emerie'yi ne kadar sevse, onu ne kadar özlese ve onu ne kadar görmek istese de, onun önünde Aleron'la birlikte olmak üzere olduğu kadar rahat davranabileceğini sanmıyordu.

Bazı şeyler diğerlerinden daha kolaydı.

Güneş bir kez daha battığında kamp kurdular. Gideon, hafif kar yağışı nedeniyle gerekli olan ateşi yakmadan önce Aleron'a ateşe dokunmayacağına dair söz verirdi.

Sonra uzandı ama uyanık kalmak için kendini zorladı.

Aleron onun arkasına, sırtı ona dönük olarak uzanır uzanmaz, Gideon hemen ayağa kalktı. Tek kelime etmeden ve Aleron'un nasıl irkilip içine kapandığını görmezden gelerek, Gideon onun etrafında yürüdü. Sonra Duskwalker'ın önünde diz çöktü, ağır kolunu kaldırdı ve sırt sırta gelecek şekilde uzandı.

Gideon, Aleron'un sorun olmadığını bildiğinden emin olmak için, Duskwalker'ın kolunu kendi vücudunun üzerine sardı ve başını yastık olarak Aleron'un sert pazularının üzerine koydu.

Kucaklaşma zorlama gibiydi. *Hadi ama...* Kendisini karşılayan durgunluk karşısında gözlerini sıkıca yumdu.

Aleron uzun bir süre gerginliğini korudu, hatta Gideon'u daha da yaklaştırmak için onu sıkıca tuttuğunda bile. Sadece alnı Gideon'un tüylü göğsüne değiyor olsa da, Gideon Aleron'un kalbinin bu yakınlık ve yeni pozisyonları yüzünden ne kadar heyecanlandığını hissedebiliyor ve duyabiliyordu.

Umarım bu endişe değil de heyecandır.

Kendisinininki de ona uyuyor gibiydi ama Aleron'un ısısı vücuduna yayıldıkça sakinleşti. Duskwalker etrafında daha da kıvrıldığında gözlerini kapattı ve saniyeler geçtikçe kendine güveni arttı.

"Bu çok hoş," dedi Gideon ve Aleron'a onayını sözlü olarak bildirdi. Bununla birlikte, Aleron'un sırtını sıvazlayabilmek için elini üstündeki kolun altına soktu. "Ama kanadını öne çekebilir misin? Sırtım donuyor."

Kar erimişti, bu da her yeri bir don tabakasının kapladığı anlamına geliyordu. Rüzgâr hafif olmasına rağmen normalden

daha soğuk ve ıslaktı.

"Seni boğmak istemiyorum."

Gideon bunun üzerine yüzünü buruşturdu. Aleron'un sırtına sertçe vurarak onu tokatladı. "Ver şu lanet kanadı bana, Aleron, yoksa seni ısırırım.

göğüs."

Aleron derin, gürleyen bir inilti çıkardı ve neredeyse... ona doğru *itiliyor* gibiydi. "Hayır," diye boşuk bir sesle homurdandı. "Yapma bunu."

Aleron kanadını ileri fırlattı ve başını serbest bırakarak vücudunun üzerine örttü. Gideon bunu takdir etti, çünkü istediğini elde etmişti ama şimdi... verdiği tepkiden başka bir şey düşünemiyordu.

Gözleri kocaman açılmış ve dişleri yanağının içini kemirirken, "*Isırılmaktan... hoşlanıyor mu?" diye* düşündü. Gideon'un şimdiye kadar ürettiği en büyük ve en yaramaz sırtış, dişlerini ortaya çıkarana kadar dudaklarını kıvırdı. *Bunu bilmek iyi oldu.*

Duskwalker'ın karşılık verebileceği endişesi bile bunun ne anlama geldiğine dair heyecanını azaltamadı.

Sanırım benim için diş çıkarma zamanı geldi.

Aleron uyandığında insanının normalden daha neşeli görüldüğünü fark etti. Ayrıca cildinde daha fazla renk vardı ve gözlerinin altındaki koyu lekeler solmaya başlamıştı. Gideon'un yüzünü Aleron'un göğsüne dayayarak ne kadar çok horladığını ve vücudunun ne kadar gevşediğini düşününce, Aleron onun yeterince dinlenip dinlenmediğini merak etti.

Uyurken yaralı eliyle Gideon'un sırtını tutarken, boynuzlarının arasından nazıkçe gelininin ruhunu almak için uzanmıştı. Yumruğunu açtığı anda, bu kadar parlak ve güzel olmasını, tek bir kömür parçasının bile görünmemesini bekleliyordu.

Aleron onu neden yumrukladığını ve gözbebekleri parlak pembe renkte parlarken Gideon'a neden daha sıkı sarıldığını bilmiyordu. Belki de artık olması gerektiği gibi titrediğini bilmenin verdiği rahatlama onu bunaltmıştı ya da belki de bir umuttu.

Onu ait olduğu yere geri koydu ve kollarını tamamen ruhun sahibine doladı.

Her nasılsa, aklının bir köşesinde, o andan itibaren endişeyle kontrol etme arzusunun azalacağını biliyordu. Sadece bakacaktı çünkü gelininin ruhuna hayranlık duymak istiyordu, onun kendisine ait olduğunu, ona değer vereceğini biliyordu.

İstediği kadar yakın bir şekilde dinlenmeseler de uyku ona da huzurlu bir şekilde geldi. Her iki kanadını da Gideon'un etrafına koruyucu bir şekilde sarmak istiyordu ama yapabileceği tek şey buysa tatmin olacaktı. Tek bir kanat, gevşekçe dünyayı dışarıda tutuyor ama başını özgür bırakıyordu.

Bu hafif memnuniyet, Gideon'un artan ruh halinin de yardımıyla ertesi sabah boyunca ona yayıldı. Çok az konuştukları ve her zamankinden daha fazla bir şey yapmadıkları için aradaki farkı tam olarak anlayamıyordu.

Aleron bunun Gideon'un gözlerindeki sıcaklıktan mı, yoksa dudaklarının o kadar sert basmamasından mı kaynaklandığını düşündü. Belki de gelini uçarken belli belirsiz ona doğru dönmüş, ondan uzaklaşmak yerine gövdesine doğru bastırmıştı. Bazen Gideon diğer tarafa bile dönüyordu - güven gerektiren bir hareketti bu - böylece Aleron'la birlikte yeri arayabiliyordu.

Ingram'ın Emerie'yi güney topraklarının sınırlarına götürmüş olabileceğinden şüphe etse de, Aleron bunu iyice kontrol etmeyi tercih etti.

Bulutların az olması güneşin üzerlerine vurmasına izin veriyordu. İnsanı bunu takdir ediyor gibiydi ve ışığın tadını çıkarmak için yüzünü kaldırdığında erkeğin gözlerinin kapanma şeklinden keyif aldı.

Birkaç kasabadan geçtiler, her birinde Gideon'un hızla içeri koşup Emerie'yi sormasına yetecek kadar durdular ama yaklaştığı tek bir kişi bile onu görmüş gibi görünmüyordu. Gideon sık sık Ashpine Şehri'nden ve büyük *kütüphanesinden* bahsettiği için, Aleron'un artık Ashpine Şehri'nin neye benzediğini bilmesi hoşuna gitmişti.

Ayrıca, kendilerini koruyan sivri uçları olan küçük bir haydut kampının üzerinden geçtiler - birden fazla İblis saldırıyı seçerse pek bir işe yaramayacaktı.

Sonunda kendilerini güneybatı tarafındaki tek dağ kümesinin yakınında buldular. Tam üzerlerinde kısa bir daire çizip kuzeye doğru uçmaya başladıklarında, Gideon neredeyse kollarından düşüyordu.

"Bekle. Bekle!" Gideon bir şeyi işaret etti; karın yere yapışmadığı tek yer orasıydı. "Sanırım orayı biliyorum. Oraya inebilir miyiz?"

Gideon aramalarını durdurmaya devam ettiği için Aleron sinirini bir huff ile bastırdı. Her gece mola veriyorlardı. Memleketinde kaldıkları yer. Aleron'un, fırtınanın en kötüsü dindiğinde yağmurun içinden uçabileceklerini düşündüğü mağara. Ve Gideon'un aramaya yardım etmeyi reddettiği en baştaki yer.

Akrabamı bulmak istiyorum. Akli sürekli ikiziyle yeniden bir araya gelmeye takılmıştı. Düşünceleri her zaman Gideon'a bakmaya çalışmak ile Ingram'a duyduğu özlem arasında bölünüyordu. Kalbi onun yokluğunda, onu ne kadar özlediğiyle çarpıyordu.

Gideon'u sadece bu seferlik reddetme dürtüsü, gelininin sırtışı karşısında içinden uçup gitti. Dişlerini göstermiş, bakışları anlamadığı bir duyguyla parlıyor ve yakışıklı gamzeleri belirginleşiyordu; bu etki Aleron'un kanatlarının zevkle çırpınmasına neden oldu.

Bir saniyeliğine gökyüzünden düştüler. *Bunu özledim, gülümsemesini özledim.* Üzüntü ya da sahtelikle dolu olmayan gerçek bir gülümseme. Onlardan daha fazlasını görmek istedi ve bunu kışkırtan havuzlara bir bakış attı. *Eğer batarsam, onun yerine benim için böyle parlak bir şekilde gülümseyecek mi?*

Aleron onları hemen ağaçların büyümeyi reddettiği bir kaya parçasına geri götürdü. Ormanın arka tarafında sürekli taze su akan küçük havuzlar vardı. Ilık ve nemli hava, yağmaya devam eden karı uzakta tutuyordu. Rüzgârda nemli taş, olgunlaşmış bitkiler ve biraz da... keskin bir şey - alışıksız olmadığı bir mineral - gibi kokuların karışımı dalgalanıyordu. Hoş olmayan bir şey olup olmadığından emin değildi.

Ormanın kenarına indiklerinde, Gideon yere bırakılmak için kıvrandı.

"Bunlar Sünnet Tepesi'nin pınarları," dedi Gideon, sesinden huşu yayılıyordu. Yeşil gözleri havuzların arkasındaki dağda büyüyen gür yeşilliklerin, sonra da onları barındıran kayaların üzerinde gezindi ve bakışlarını Aleron'a çevirdi. "Bunlar sıcak su kaynakları."

Aleron dürüstçe, "Bunun neden önemli olduğunu anlamıyorum," dedi. Burası suydı ve birçok göl ve nehirde geçmişlerdi. "Burası neden bu kadar özel?"

"Çünkü sıcak!" Gideon gitarını yavaşça yere bıraktı ve hemen başının üzerinden uzanarak aynı anda gömleğinin ve ceketinin arkasını tuttu. "Pek çok insan sırf içinde yıkanmak için buraya geldi ve söylentilere göre hiç kimse sağ salim geri dönemedi."

Aleron bundan şüphe duymuyordu çünkü yakın zamanda bölgeden geçen İblislerin izlerini koklayabiliyordu.

"Yüzlerce yıl önce burada, suyun iyileştirici özellikleri olduğunu iddia eden bir tür kuruluş vardı. Birçok kişi bunun bir efsane olduğunu düşünse de, rahatsızlıkları olan insanlar sırf bu kaynaklarda yıkanmak için İblisler tarafından yenme ihtimalini göze alıyorlar."

O konuşurken Gideon tünüğünü çıkardı ve Aleron gergin bir şekilde ağırlığını ayaklarının arasında kaydırды. Aleron giysilerini üzerinde tutmayı diledi, çünkü Gideon'un dalgalanan sırtına bir bakış bile içini sıkmaya yetmişti.

Gideon bir çizmesini çıkarmak için ayağını kaldırdığı anda durdu. Sonra havuzlardan birine doğru yürüdü ve "Bunun beni canlı canlı kaynatıp kaynatmayacağını kontrol etsem iyi olacak" dedi.

Çok sıcak olsun. Onu haşlayacak kadar değil ama soyunup içeri atlamaktan caydıracak kadar. Elinin tamamını suya sokmadan önce suyun yüzeyine geçici olarak dokundu.

"Hayır. Mükemmel," dedi Gideon ve çimenlerin nemli olmadığı bir yere çekildi. Her seferinde bir çizme çıkardı. "Kanatlarını ıslatmak istemediğini biliyorum ama onları yere serip benimle birlikte içine oturabilirsin."

"Ben mi?" Aleron geri adım atarak sordu. "Hayır. Bunu yapmak istemiyorum."

Aslında Aleron arkasını dönüp Gideon'a sırtını dönerek oturmayı planlıyordu, böylece onun vücudunu göremeyecekti. Her ne kadar gelininin baştan çıkarıcı formunu görmek ve ona hayran olmak istese de, daha fazlasını isteyeceğini de biliyordu. Arzu uyandırabilecek her şeyden kaçınıyordu.

Bu insan onun elini *bir kez* tutmasına izin vermiş ve ancak önceki gece onu doğru dürüst kucaklamasına izin vermişti.

Bunlar Tenebris'te olduğu gibi yavaş adımlardı. Tam olarak kucaklaşmaları bir aydan fazla sürmüştü ama birlikte geçirdikleri zaman hiçbir zaman birbirlerini içeren üzüntü ve acılarla dolu olmamıştı.

Her şey değişiyor... Aleron yavaş yavaş onları ayıran boşlukların küçüldüğünü fark etti. *Ama sabırlı olmalıyım, değil mi?* Gideon'un bunu, kendisini, onları kabul etmesine ihtiyacı vardı.

Ugh. Beklemek istemiyorum. İnsanlar neden bu kadar karmaşık olmak zorunda? O zamandan beri olanları bir kenara bırakın, bunu Tenebris'te bile tam olarak anlayamamıştı.

Sevgisi nefretle karşılanmıştı ama şimdi garip, gergin bir düşkünlükle karşılık buluyordu. Aleron değişimleri hiçbir zaman iyi karşılamamıştı ve son birkaç hafta tam bir karmaşa içinde geçmişti.

"Sen kaybedersin." Gideon omuz silkti ve pantolonunun bağlarına uzandı.

Aleron, yavaşça ve sinsice, bakışlarını kaçırabilmek için burnunu çoktan kaldırarak arkasını döndü. Fark edilmek istemiyordu, kaçınması konusunda sorgulanmak istemiyordu.

"Dürüst olacağım, yemeye, içmeye veya işemeye ihtiyaç duymamak bir tür avantaj, ama temiz olmak için çabalıyorum. Ne zamandır seyahat ediyoruz? Üç hafta mı, neredeyse bir ay mı? Bir kere bile yağmur suyu dışında banyo yapmadım. Kış olması ve terlememem kendimi kirli hissetmediğim anlamına gelmiyor. Umarım bu kaplıcalar beden kadar zihin için de şifalıdır."

Arkasından su şırıldıyor ve her ayak vuruşunda kanatları seğiriyordu. Gideon tamamen çıplak mıydı? Sadece bu düşünce bile, gıcırdayan dişlerinin arasından kaçmak isteyen iniltisini gizlemek için burnunun ucunu tutmasına neden oldu.

Bilmemeye dayanamayarak göz ucuyla baktı. Gideon'un kızı şortunun içinde kaybolmadan önce şortu tarafından kapatılmıştı.

suyun derinliklerine doğru ilerledi. Yine de Aleron onun arka tarafındaki yuvarlak kasları ve şortu üzerine yapıştığında ne kadar yumuşak ve yumuşak göründüklerini fark etmişti.

Dokunaçları dikişinin arkasına kaydı, kumaş yerine Gideon'un pürüzsüz tenine yapışmayı diledi.

Boğuk bir ses çıkardı ve gözbebekleri mor renkte parladığında başını öne eğdi. *Sakin bakma.* Tüm vücudu arkasını dönmek için kaşınıyordu.

Gideon yüksek sesle, derin ve tatmin edici bir inilti çıkardığında daha da fazla. *"İşte bu.* Bu çok iyi hissettiriyor."

Bu sözleri Aleron'a daha önce de söylemişti, hem de siki onun içindeyken! İniltisini bastırmak için burnunun ucunu eliyle olabildiğince sıkı, kafatasını ezmekten çok insana duyduğu arzudan korkuyordu.

"Beni kurtarmaya hazır olsan iyi edersin." Sanki sırt üstü yatmış ve yüzüyormuş gibi su sıçradı. "Bu havuz oldukça derin ve ben daha önce hiç yüzmedim. Dikkatli olmazsak boğulabilirim."

Korku dolu bir ürperti omurgasından yukarı doğru süzüldü. Tüylerini ve kürkünü kabarttı ve şimdi kalbi endişeyle hızlandı.

"O zaman sudan çık!" Aleron homurdandı. "Mavka batıyor. Biz yüzemeyiz."

"Eh, endişelenme." Sesindeki omuz silkme, sadece sinirlenmesine neden oldu. "Derin uç sadece senin baş hizana gelecek gibi görünüyor. Açıkçası benim için fazla uzun ama sana bir şey olmaz."

Bu onu hiçbir şekilde daha iyi hissettirmedi! *Yüzme bilmeyen biri neden suya girsin ki?* O ve Ingram bu nedenle derin göllerden kaçınmışlardı.

"Bana katılmalısın, Aleron," dedi Gideon kesin bir ifadeyle. Sonra sesi neredeyse mesafeli bir hal alarak, "Bilirsin, ne olur ne olmaz. Beni güvende tutmak için."

Acı çekiyordu. Aleron onun yanında olmayı, Gideon'u gözünün önünde tutmayı, herhangi bir iş yaparken etrafta uçuşmasını izlemeyi arzuluyordu. Başını iki yana salladı. "Yapamam."

Gelinim neredeyse çıplaktı ve beni yanında istiyordu. Ve o titremekle, direnmekle çok meşguldü, çünkü dokunmak istiyordu!

Gideon'un zar zor giyinmiş bir halde orada olduğunu bilmek bile düşüncelerini kaldırabileceğinden çok daha fazla kızdırıyordu.

Dün gece sarmaş dolaş olduklarında Aleron'un Gideon'a dokunmamak için kendini zor tutması gerekmişti. Eli santim santim kontrolsüzce sırtından aşağı kaymış, ta ki gelininin arka tarafını yakalayana kadar ve aleti neredeyse büyük bir zevkle dışarı fırlamıştı. Geniş avucunun içinde o kadar yumuşak ve yuvarlaktı ki, yoğurması ve tutması için mükemmeldi.

Yumuşamış shaftının ve ona yaslanmış taşaklarının şişkinliği bile nabzını istekle hızlandırdı.

O farkında olmadan uyurken gelinini bu şekilde kavramak yanlış hissettirmişti - hatta Gideon'u shaftını uzak tutmak için dikişine doğru itmek zorunda kaldığında daha da yanlış hissettirmişti. Aleron'un kontrolü kayıyordu.

O hazır değil. En azından o öyle düşünmüyordu. Denemenin ne zaman uygun olacağını da tam olarak anlamamıştı.

Gideon gülümsedikçe, gözlerinde daha fazla hayat parladıkça, Aleron kendini bir tür büyüünün etkisinde hissediyordu.

Keşke daha fazla insanlığım olsaydı. Zihnindeki boşluklar olmasaydı daha kolay olurdu. Düşüncelerinin çözülme şekli, onu geçmişlerinin onu zaten yaptığından daha da belirsiz hale getirdi. *Keşke daha zeki olsaydım.*

Doğru zamanın ne zaman olduğunu anlayabilmek istiyordu. Ne istediğini, neye ihtiyacı olduğunu anlatabilmek istiyordu ama tıpkı Tenebris'te olduğu gibi, bedeni kelimelerden ziyade eylemleri talep ediyordu. İçgüdülerini kullanmak daha kolaydı çünkü.

Ama kendime, içgüdülerime güvenmiyorum. Kontrolün onlarda olmasına izin verdiği birkaç seferde işleri daha da kötüleştirmişti. Aleron kendisi hakkında böyle hissetmekten nefret ediyordu.

Hızlı, gürültülü su sıçramaları stresli düşüncelerini böldü, aynı zamanda fokurdadı.

"Kahretsin! Yardım edin!"

Tüyleri kabarmış, pençeleri sanki bir düşmanmış gibi suyu yaralamaya hazırdı. Kalbi ağzından çıkmak üzereyken Aleron döndü, suya atlamaya hazırdı. Sırf ona zarar gelmesin diye kendini boğulmaya bırakabilirdi.

Durdu.

Gideon orada, sırtüstü yatıyor, bir yandan da hafifçe süzülüyordu. Kocaman, şeytani bir sırıtiş dudaklarını kıvrıyor ve delici yeşil gözleri mizahla parlıyordu.

"Yakaladım seni," diye mırıldandı Gideon şakacı bir şekilde.

Aleron'un gözleri kıpkırmızı parladı ve patlayıcı bir hırıltı çıkardı. Ölümçül pençelerini açarak bir ayağını ileri attı. "Bu hiç komik değildi!"

Gideon gözlerini devirdi. "Seni geri döndürdüm, değil mi?" Sonra taşın üzerine diz çöktü, Gideon elini *ona* uzatırken suyun derinliği sadece göğsünün altına kadar geliyordu. "Bana katıl, Aleron. İyi hissettireceğine söz veriyorum."

Gideon onu yaklaştırmaya çağırırken küçük, sessiz bir inilti göğsünü gıdıkladı. Güneş etrafındaki suyu parlatıyor, gelininin her zamankinden daha mistik ve kışkırtıcı görünmesine neden oluyordu.

Aleron'un o güne kadar gördüğü en büyüleyici yaratıktı.

Saçları ıslak ve her zamankinden daha koyu olduğu için geriye taranmıştı. Sıcaktan pembeleşmiş yüzünün tamamı ortaya çıkmıştı ve Aleron bunu tam olarak görmenin nasıl olup da gelininin daha da yakışıklı olduğunu düşünmesine neden

olduğunu anlamıyordu. Bir acı yayıyordu

Göğüs kafesinin arkasındaki acı, onun yumuşamış gözlerindeki sıcaklık, şefkat ve güven karşısında daha da derinleşti.

Su kollarındaki ve göğsündeki koyu renkli tüylere yapışarak onları parlattı ama Aleron'un dilini kurutan şey düşen damlacıklardı. Birdenbire susadığını hissetti... oysa bu hissi daha önce hiç yaşamamıştı.

Güneş Gideon'un yüzünün yarısını aydınlatıyor, burnunun ucunu, keskin çene çizgisini ve Aleron'un sık sık yalamak istediği boğazındaki yumağı belirginleştiriyordu. Hatta göğüs kasları, pazıları ve çıkıntılı karnı arasındaki çukurları daha da belirginleştiriyor, vücudunun hatlarını serin gölgeler ve sıcak ışıqla gölgeliyordu.

Suyun altındaki kalın kalçaları Aleron'un bakışlarını üzerine çekti. Parmaklarının boşlukları arasında şekillenecek kadar yumuşak olduklarını biliyordu ve onlara dokunmayı, minnettar sıkımlarla yoğurmayı ya da belinin etrafında yastıklanmalarını arzuluyordu.

Gideon'un kolu efordan titremeye başladığında, kalın parmakları Aleron'a doğru açıldığında bile, beklerken onu indirmedi.

Gelini *ona* doğru uzanıyordu. Küçük insanı Aleron'un ona katılmasını istiyordu ama içi öylesine düğümlenmiş ve emin değildi ki, ileriye doğru tek bir adım atmak bile çok zordu.

"İstemiyorsan sonuna kadar girmek zorunda değilsin," dedi Gideon güven verici bir gülümsemeyle, gamzeleri zar zor ortaya çıkıyordu. "Sadece ayaklarını sokabilirsin."

Sadece ayaklarım mı? Biri tereddütle öne doğru adım attı. Bir sonrakini daha kolay buldu. Kanatları gergin bir şekilde seğirdi ve önce bir ayağını sonra diğerini suya soktuğunda nabızı birkaç atım attı.

Gideon'un elini tutmak istedi ama o çok uzaktaydı. Aleron, büyüleyici insanı gözünden daha iyi saklamaya yardımcı olacağını düşündüğünde kenara oturdu. Ayrıca tehditkâr görünme ihtimaline karşı onun üzerinde yükselmek de istemiyordu.

Ama su dizlerine kadar onu çevrelediği için kendini iyi hissetti ve elini içine sokabilmek için aşağı baktı. Gideon, saçlarını ıslatmak için bir anlığına suya dalmadan önce elleriyle havuzun sığ dibini boyunca yürüdü.

Bir insanın sırtı nasıl bu kadar çekici olabilir? Aleron onun çekici formuna bir bakış atarken düşündü.

Gömleği sık sık kaslarının omurgasının etrafında kabardığı derin çukurları gizliyordu. Aleron, Gideon'un sırtının tepesinden yuvarlak arka tarafına kadar uzanan çukurun, dilini yukarı doğru yalarken sokmak için mükemmel bir yer gibi göründüğünü düşündü. Ya da nereye gitmek istediğine bağlı olarak aşağıya.

Şortunun altı transparan. Gözbebekleri mor renkte derinleşirken burnunun ucunu kavradı. Hem rengi Gideon'dan saklamak hem de gelininin görünmesini engellemek için gözlerini kapattı.

Birkaç dakika boyunca, Gideon'un suya girip çıkması dışında her şey sessizdi. Aleron sesi takip etti ve ara sıra ona baktı - ama sonra bir kez daha gözlerini kapattı.

Sakin ol. Bunu yapabiliirdi. Umarım yakında biter.

İnsanlar yıkanmayı sever. Eğer araları düzelirse, bunu Gideon'la birlikte düzgün bir şekilde yapmak istiyordu. Aleron, küçük insan kucağındayken, çıplak ve dokunması, kızdırması ve yatıştırması kolayken onun sıcaklığında ıslanmanın hoşuna gidebileceğini düşündü. Belki de onun sıcaklığı Aleron'un onun sert dudaklarından derin iniltiye çalmasını kolaylaştıracak ve her birini içine çekecekti.

Kulaklarında sadece yaprakların hafif hışırtısı ve damlayan suyun hoş sesi çınılıyordu, ta ki bacaklarının arasından gelen şiddetli bir su *şırıltısıyla* kesilene kadar. Ağırlık dizlerinin üzerine çökünce irkildi ve aşağı bakmak için gözlerini açtı.

Gideon'un yüzü kemikli burnunun ucundan bir adımdan daha az uzaktaydı, kolları uyluklarının üzerinde duruyordu. Aleron onun karnının düzlemini, tüylerle hafifçe tozlanmış göğsünü, küçük soluk meme uçlarını tam olarak gördü.

Hay sikeyim. Kalbi neredeyse patlayacaktı.

"Bahar nasıl?" Dudaklarının bir tarafı çarpık bir sırıtişla kalktı. "Sana güzel olduğunu söylemiştim."

Çok yakın. Çok yakın. Aleron donakaldı, yakalamasına saniyeler kalmıştı ki... emin değildi. Dilini Gideon'un aralanmış dudaklarının arasından geçirebilir, kulağının kabuğuna daldırabilir, göğsünü mü yoksa yuvarlak kıcını mı kavrayabiliirdi?

"Daha derine gel," diye homurdandı Gideon, ayak bileğinden tutup onu içeri çekecekmiş gibi çekerek.

Masum Mavka'yı suda ölüme sürükleyebilen yaratıklara bir isim *verilmeliydi*. Çekici gelini aniden bir tanesine dönüşmüştü ve çağırıcı reddetmek için çaresizdi.

Aleron kuyruğunu öne doğru savurarak bacaklarının arasından suya girdi ve kanatları yere degecek şekilde kayaya yaslandı. Umarım artık suya girdiğine göre, Gideon onu rahat bırakırdı. Umarım havuzun diğer tarafına gitmiştir - ama daha derin alana değil, çünkü koyu maviye ani bir düşüş var gibi görünüyordu.

Aleron daha önce hiç böyle bir sıcaklıkta oturmadığı için, bunu son derece rahatlatıcı buluyordu. Gelininin etobur bir balık gibi etrafta yüzmesi onu gerçekten zevk alamayacak kadar gergin tutuyordu.

Aleron nefes nefese kaldı ve burnunu gökyüzüne doğru kaldırdı. Güneş parlaktı ama suyun sıcaklığına kıyasla çok hafifti. Her nasılsa, kışın ortasında bir parça yaz bulmuşlardı.

Bir kuş uçarak dikkatini çekti.

Ciyak ciyak ötüyor, ona Ingram'la birlikte tepelerinde uçmalarını izledikleri zamanları hatırlatıyordu. *Keşke uçmayı daha önce öğrenmiş olsaydım.* Onlar için her şey farklı olurdu.

Gözlerindeki arzuyu söndürmeyi başardı ve her zamanki soluk pembe rengine geri döndü.

Yine de ne zaman kendini rahatlatmak için başka tarafa bakmaya çalışsa, Gideon o zaman saldırıyordu. Bir çift el Aleron'un dizlerine dayandı ve sonra düzleşmiş bacaklarına doğru ilerledi. Tüm vücudu kaskatı kesildi ve hafif bir ağırlığın kalçalarına yerleşmesiyle yere baktı.

Onun üzerine diz çöken Gideon, bakışları birleşince başını eğdi. "Ne yapıyorsun sen?" Aleron homurdandı.

"Seni tanımak mı? Bunu yapmak için ikimizin de neredeyse çıplak olmasından daha iyi bir yol olabilir mi?"

Ona ne oldu böyle? Gideon ona karşı hiç böyle olmamıştı. Cesurdu ama Tenebris'teki son samimi anları dışında hiç bu kadar ileri gitmemişti.

Gideon burnunun kenarlarını bile tuttu ve... başparmaklarının uçlarını dişlerinin üzerine sürttü.

"Dişlerin çok keskin." Sonra ağzını ayırmaya çalıştı! "Ağzını pek açmıyorsun, bu yüzden dilinin mor olduğunu öğrenmem biraz zaman aldı."

Aleron'un dili endişeyle kıvrıldı, başını kaldırıp ondan ve bu gariplikten kaçmaya çalıştı.

"Kafatasının kemiğiyle hissedebiliyor musun, yoksa duyudan yoksun mu?"

Yumuşak ve sıcak bir şey çenesinin alt tarafına *değdi* ama ne olduğunu anlamak için burnunun ötesini göremedi. Tek bildiği... Gideon'un onun altına eğildiği idi.

Kalbi göğsünde kekeleydi ve kendisine doğru bastırılan şeye inanmaya cesaret edemeyerek donup kaldığında hareket eden tek şey oldu.

"Bunu hissedebiliyor musun?" Gideon sordu, sıcak nefes ona doğru fısıldıyor ve ince dalgalar halinde gıdıklıyordu.

Az önce beni öptü mü? Kafatasında hissettiği gerçekten dudakları mıydı?

Endişe verici bir şekilde, gözbebekleri morarmış ve öylece kalmıştı. Aleron elini aralarına sokarak dikişini tuttu ve bir an içinde dışarı çıkacağından endişelendi. Aleti zonklıyor, kan hızla içine dolduğu için şişiyor ve ihtiyaç içinde nefes nefese kalmasına neden oluyordu.

Aleron burnunu daha yukarı kaldırarak, "Evet," diye homurdandı.

"Gerçekten mi?" Dudakları, Aleron'un çenesinin alt tarafına doğru fırçalarken kemiğin üzerinde dalgalandı. "Bunu bilmek güzel."

Islaklık köşede gezindi, sert, okşayıcı bir dil, tıpkı keşfedici avuç içlerinin göğsünden yukarı kaydığı gibi. Aleron'un kasları bu yabancı dokunuş karşısında sıçrarken, içinden bir ürperti geçti.

Aleron bir eliyle Gideon'un dar belini kavradı, onu yaklaştırmak mı yoksa uzaklaştırmak mı istediğinden emin değildi. Diğeri, pençeleri etini ısırana kadar dikişini sıktı.

Gideon göğüsleri birbirine değene kadar yaklaşırken, pürüzsüz karnı Aleron'un kolunun arkasına bastırdı.

Donup kalmış, gelininin dudakları kemiğini her okşayışında daha da sersemlemiş olan Aleron, bu gezintinin altında eridi. Sonra erkeğin elleri Aleron'un göğsünde daha yukarılara kaydı, boynuna dolandı ve tırnakları sırtındaki tüylere saplanırken etini sıyırdı.

"Gideon," diye mırıldandı, zihni bulanıklaşıyor ve bedeni zayıflıyordu.

Bu neden oluyor? Nefesleri korkunç bir şekilde boğuklaştı.

Parmak uçları kanatlarının dibinde dans ederek kanatlarını yukarı kaldırdı ve kanatlar bükülmeden önce yere çarparak çırpındı.

Fuuuck.

İçini sıkın, kasıklarını titreten, dikişlerini seğirten bir ürperti kapladı içini. Kürkünün her bir teli, her bir tüyü, etinin her bir parçası karıncalandı. İçindeki insanlık dışı parçalar kabarıp şişti ve umutsuzca kasıklarını bırakıp arkasındaki dayanılmaz baskıyı boşaltmak istedi.

"Dur," diye yalvardı Aleron, başı dönüyordu, aniden çok sıcaklamıştı. Pantolonu o kadar derin bir ihtiyaçla bağlanmıştı ki, boğulmasına ramak kalmıştı.

Nefes alamıyorum. Aleron sınırlı insanlığıyla bile düşünemiyordu, bu insan böyle üzerine uzanmışken değil. Sıcak nefesleri, tatlı bahar kokusu kadar Aleron'un zihnini de sarmıştı.

Gideon'u incitmekten korkuyordu ve tüm bunların onun tarafından yanlış anlaşıldığından endişeleniyordu. *Beni tanımak dedi, keşfetmek gibi mi?* O zaman bunun bir işkence olduğunu düşündü.

Gideon gergin bir ifadeyle arkasına yaslandı. Gözleri bir o yana bir bu yana kayarak kafatasını araştırıyormuş gibi görünürken söylenmemiş sonsuz sayıda kelime paylaşıldı.

Erkek içini çekti ve geriye doğru süzölmek için göğsünü itti. "Yeterince makul. Göz kürelerin mora döndüğü için sana dokunmamı istediğini düşünmüştüm."

Aleron hiç düşünmeden onun bileğini yakaladı. Uzaklara baktığı için Gideon bakışlarını tekrar ona çevirdi ve bir şekilde göğsü daha da sıkıştı.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" Aleron bunun nasıl mümkün olabileceğini merak ederek sordu. Reddedilme ya da aralarındaki sallantılı bağ üzerinde gereksiz bir baskı yaratma endişesiyle bu erkeğe duyduğu arzuyu gizlemek için her şeyi yapmıştı. "Nasıl?"

Gideon'un ifadesi yumuşadı. "Birkaç şey hatırlıyorum." Aleron bir iniltiyle onu sıkıca kavradığında hemen ekledi, "Ama

çok fazla değil. Sadece yeterince."

Uzun bir süre kıpırdamadan durdular; Aleron bırakmayı reddetti ve Gideon isteyerek kaldı.

Bunun ne anlama geldiğini biliyor ve yine de... bana dokundu, dudaklarını bana bastırdı. Aleron bunun tam olarak ne anlama gelmesini istiyordu?

umuyordu. Bu erkek... onu istiyordu, aynı şekilde o da umutsuzca, acı içinde ona ihtiyaç duyuyordu.

Gideon, Aleron'un sessizce yalvardığı şeyi hissetmiş gibi görüldüğünde kalbi durdu, nabızı tekledi. *Lütfen... dokun bana, beni iste.* Sürünerek geri döndü ve tam olarak birkaç saniye önce olduğu yere yerleşti.

Aleron bir kez daha gerildi ama bu sefer soğuk bir endişeden ziyade gergin bir beklentiyle. Gideon avuçlarını geçici bir süre için Aleron'un göğsüne dayadıktan sonra parmak uçlarını kürkünün içine soktuğunda kanı kaydadı. Uzun zamandır beklediği bu his onun zevkle titremesine neden oldu. Dudakları kıvrıldı, sonra öne doğru eğildi ve Aleron'un en uzun iki dişinden birine bastırdı, onlardan çekinmiş ya da ürkmüş gibi görünmüyordu.

"Kalbin çok hızlı atıyor," diye fısıldadı Gideon, bir elini yine boynuna götürürken diğer eliyle karnını yokladı. "Ve nefes alıp verişlerin kısa. Sana burada dokunduğum için çok heyecanlı görünüyorsun."

Gideon, Aleron'un parmak eklemlerinin arkasını kavradı ve dikiş yerinden içeri girip elini uzaklaştırmakla tehdit eden şişmiş sikini tuttu.

Dudakları Aleron'un çenesine yaklaşacak şekilde öne doğru eğilen bu baştan çıkarıcı küçük insan tam kulağının dibine fısıldadı, "Sana dokunmamı istiyorsan bırakman gerek, Aleron."

Aleron, karşı konulmaz cazibesinin ağırlığı altında hafifçe ürperirken bir iniltiyi ısırdı.

Kısa bir an için Gideon'un neden aniden kendisiyle yakınlaşmak istediğini merak etti. Ta ki bunu isteyen gelini olmasından başka bir şey umurunda olmadığını fark edene kadar. Sebepleri ister saf ister kötü niyetli olsun, küçük baharının tadına bakmasına izin verildiği sürece önemli değildi.

Onu sık sık güzel bir çayır olarak düşünürdü. Ancak şu anda o, Aleron'un endişelerini kaya ve toprak gibi yavaş yavaş aşındıran bir su kaynağıydı. Eğer buna izin verirse, bu insanın şiddetli, köpüklü akıntılara dönüşmesine ve onu boğmasına izin verecekti.

Ama Aleron onu boğsa bile isteyerek gideceğini biliyordu.

Pençelerini çözerek, sert baskı nihayet ondan kurtulduğunda rahatlayarak dişlerini ayırdı... doğrudan Gideon'un bekleyen yumuşak avucuna. Gideon başını sararak onu tamamen selamladı ve içindeki tüm gerilim boşaldı.

Onu tutmak istiyorum. Buna izin verilmeli, değil mi? Her şey düşünüldü.

Aleron, parmaklarını Gideon'un sırtının pürüzsüz, yumuşak derisine sokmadan önce pençelerini kılıfına sokacak kadar akıllı vardı. Göğsünün üzerinde, Gideon'un bakışlarını aşağıya çevirdiğini hissetti ve kendisini Aleron'un zonklayan sikini okşarken izlediğini bilmek sikinin kabarmasına neden oldu.

Aleron onu koklamak için burnunun ucunu boynunun kıvrımına gömdü ve Gideon ona daha fazla yüzey sağlamak için başını hafifçe eğdiğinde memnun oldu. Yalama dürtüsü Aleron'u rahatsız ediyordu ama bir kez başladı mı duracağından şüpheliydi.

"Gerçekten de mor," dedi sessizce, şaşkınlıktan sesi kısılmıştı.

İhtiyaçtan titreyen Aleron, kendini keşfeden küçük ele teslim ederken düşüncelerinin sessizleşmesine izin verdi. Gelininin Aleron'a istediğini yapmasına ve okşamaya devam etmesini sağlamak için ne gerekiyorsa söylemesine izin verdi.

Bana dokunuyor. Ve şimdiden harika hissettirdi.

Aleron da fırsat varken bu özgürlüğü değerlendirdi ve pençeleriyle nasırlarının onu gıcıklayabilmesi için Gideon'un tüm sırtını dolaştı. Sırtını eğdi, kasları esnedi ve Gideon keskin bir nefes verdiğinde Aleron memnuniyetle gürlledi. Gideon başını kaldırdı ve Aleron çenesinin yan tarafını onunkine sürttü, böylece erkeğin kirli sakalı kafatasının kemiğini çizebilecekti.

Aleron onu şefkatle koklamaya başlar başlamaz, durma yeteneğini kaybetti. Tek yapabildiği burnunu sokmak ve düşüncesizce ellerinin dolaşmasına izin vermektir, zihni uzun zamandır beklediği hislerin onu ezmesine odaklanmıştı.

Yavaşça sıkmaya başladıklarında, iki elin sikine inip çıkan güçlendirici darbeleri. Gideon'un yüzündeki kılları, kafatasının kenarından aşağı yuvarlanan nefeslerini ve Aleron'un dokunmaya aç parmak uçlarının altında teninin verdiği hissi.

Sanki hızla mutluluğa yaklaşıyormuş gibi şaftı kabardı. Çok hızlı, ama çok uzun zaman olmuştu.

Yine de bilinçaltında ağır bir yük vardı ve bu ihtiyaçta yalnız kalmak istemiyordu. Aleron aralarına bakmaya çalıştı. Gideon'un omzu ve kendi aleti, erkeğin de sertleşip sertleşmediğini görmek için görüşünü engelledi.

Çevresinde Gideon'un kulaklarının kızardığını fark etti. Aleron ellerinden birini insanın yan tarafına doladı ve vücudunun çizgisini takip ederek Aleron'un hedefine doğru alçalırken, gözlerini ormana çevirdi. Gideon'un sikinin üzerindeki elleri yavaşladı ve hatta Aleron aşağı indikçe yumuşadı.

Aleron tam göbeğine dokunacakken, Gideon kaçmak istercesine hafifçe geriye doğru eğildi. Aleron durdu, zihninde arzu yoğunlaşıyordu ama endişe de onu kemiriyordu. *Ona dokunmamı istemiyor mu?*

Aleron için artık çok geçti; siki sertleşmiş, serbest kalmış ve uyarılmayla şişmişti. Kendisi başarmak zorunda kalsa bile serbest bırakılmaya ihtiyacı vardı. Sadece... karşılığında gelinini memnun etmeyi tercih ederdi.

"Bundan gerçekten hoşlanıyor gibi görüldüğüne göre, benim bir fikrim var." Sonra Gideon onu bırakmadan önce hareket etmeyi tamamen bıraktı. "Havuzun kenarına oturabilir misin?"

Gelininin ellerinden birini tuttu ve tekrar ağrıyan tarafına yerleştirdi. "Durma," diye yalvardı Aleron, burnunun ucunu cesaret verici bir şekilde şakağına dayayarak. "Eğer istediğin buysa, dokunmayacağım."

"Durmayacağım." Yanaklarının yüksek kemerleri pembeleşmeden önce alt dudaklarını ısırdı. "Ben sadece... bir şey denemek istiyorum."

Aleron kendisine söyleneni yaptı, çünkü Gideon'un tamamen durması ihtimaline karşı onu inkar etmek istemiyordu. Kuyruğu kenarda sallanıyordu ama oturmak için hareket ettiğinde, Aleron'un siki yüzüne bir santimden daha yakinken Gideon'un gözlerinin ne kadar genişlediğini fark etti.

Erkek çabucak toparlandı, öne çıktı ve ayağa kalktı. Gideon hemen ellerini bir kez daha ona doladığında Aleron'un gerilmeye vakti bile olmadı.

"Takip etmiyor musun?" Aleron onun suda kalmasından hayal kırıklığına uğramış bir halde sordu.

Şimdi daha uzaktaydı. *Bunu sadece benim için mi yapıyor?* Kendisine acınması fikrinden hoşlanıp hoşlanmadığını bilmiyordu.

Gideon gözlerini kafatasına doğru çevirirken gözlerinde hınzır bir parıltı parlıyordu. Dudaklarını kıvrıran sinsî sırıtış haylazca görünüyordu ve Aleron bu insanın bir şekilde onun üzerinde sahip olduğu gücün altında ürperdi. Birdenbire bunun acıma olup olmadığını umursamadı, özellikle de gelini açmış gibi dudaklarının kenarını yaladığında.

Gideon yaklaşarak, "Hayır," dedi. "Burada, kalçalarının arasında iyiyim."

İlk başta Gideon'un garip bir şekilde sadece sikini ve dokunaçlarını incelemek istediğini düşündü. Elleri uzun ve sert vuruşlar yaparken, gelininin bakışlarının ve yüzünün onlara bu kadar yakın olmasının sapkın görüntüsünün tadını çıkararak aldırış etmedi. Meraklı erkek o kadar yaklaştı ki nefesi başının etrafını sardı ve Aleron'un ayırık dişlerinden bir inilti döküldü.

Orada iyi görünüyor.

Daha iyi görebilmek için kalçalarını ayırdı ve burnunun ötesini görebilmek için başını çevirmek zorunda kaldı. Gideon vurdu.

Dilini Aleron'un sikinin üzerinde gezdirerek, başın geniş kenarının hemen arkasındaki oluktan yuvarlak uca doğru ilerletti. Tarama dokulu bir ıslaklıktan oluşuyordu ve Aleron, derin bir tiz sesin uzunluğa yayılmasıyla kalınlaştı ve zevk içinde tüm kasıklarını kavradı.

"Beni yaladın," diye homurdandı kısıp sesle. Aleron buna inanamıyordu.

Yaladı - Gideon hassas ucu tüm ağzıyla sardı. Dudakları onu yastık gibi sararken, dili ileriye doğru uzandığında Aleron'u sıcak bir yumuşaklık karşıladı.

Boğazından bir hırıltı koptu ve eli Gideon'un saçlarından alabildiği kadarını avuçlamak için ileri atıldı. Aleron onu orada tutarken titremeler onu sarstı, kanatları sırtına doğru gerildi ve titredi. Diğer eli pençelerini çıkıntının kayasına geçirmiş, bir parçasını koparmakla tehdit ediyordu.

"Ben yaptım." Gideon'un gözleri ona dikilmiş, küçük dili dışarı fırlamıştı. "Bunu daha önce yapmadım mı?"

"Hayır," dedi hırıltılı bir nefesle.

Yüz hatlarını sersemliğe benzer bir şey ele geçirmiş gibiydi. Gideon dilini döndürdü ve dudaklarını ileri geri hareket ettirdi, Aleron'u çılgınca yalayıp yutarken dağınıktı. Her çevirişinde pençeleri seğiriyor, ayakları derin bir zevkle içe doğru kıvrılıyordu.

Aynı anda, Gideon'un elleri, biri yukarı çekilip diğeri dokunaçlarına inene kadar onun yanlarında yukarı ve aşağı tapındı. Gideon keşfederken derinleri kavradı, sonra tabandaki iki ovali nazıkçe sıyırdı ve Aleron'dan mutluluk dolu bir çığlık çıkmasına neden oldu.

Aleron uzun süredir, hatta bundan önce bile, her şeyin neden bu kadar yoğun hissettirdiğini merak ediyordu. Burada sikinin sertleşmesi öbür dünyadakinden tamamen farklı ve daha aşırı bir his veriyordu.

Tenebris'te Gideon'un dokunuşu zevk vermişti ama içindeki *baskı buna* kıyasla daha sessizdi. Kasları en hafif yakınlaşmalarda bile sıçrayıp seğirirken kalçaları bu kadar sarsılmamıştı. Dokunaçları onu kavramıştı ama Aleron'un zevki arttıkça ve hafifletme ihtiyacı beynini eritene kadar arttıkça gelinini tutmak için acı çekmemişlerdi.

Öbür dünyada nefes almak kolaydı ama şimdi her biri canını yakıyordu - sanki yeterince hava alamıyormuş gibi. Duyularını saracak hiçbir koku yoktu ve Aleron'un ağzından salyalar akarak çılgınca nefes almasına neden oluyordu. Gideon kendini çok yumuşak ve sıcak hissetmişti ama dili ve dudakları ona kıyasla daha sıcak geliyor, onu zevkten haşlıyordu.

Ve Gideon başını sallarken, Aleron'un kalınlaşmış uzunluğunu okşarken ve gömülü ovalerini okşarken, Gideon Aleron'un sertçe kenetlenmesini sağladı. Akıllara durgunluk veren baskı, bir şey şaftından yukarı doğru ilerlerken aniden hafifledi ama Aleron parçalanmak üzere olduğunu düşünene kadar tüm vücudunu şiddetli bir sıcaklık, ihtiyaç ve çaresizlikle doldurdu.

Aletin ucundan inci gibi, kalın bir sıvı fokurdadı, tam o sırada içinden bir nefes patladı.

"Sikin kendi kendini kayganlaştırıyor," diye mırıldandı Gideon ona karşı, Aleron'un sikinin yan tarafını dişleyebilmek için dudaklarını yumuşattı. Hatta orasını burasını bile emdi.

Bir kısmını çaldı ve derin, zemini sıkın uyarılmasından hızla yeniden nemlenen lekeler bıraktı. *Daha fazlasını.* Gideon'un onu yalayıp emerek temizlemesini, bunu tekrar tekrar yapmasını istiyordu.

"Ve dölünün tadı da güzel, kokun gibi." Sonra tekrar tekrar başının hemen arkasını yaladı, dilini oluğun içine daldırdı.

Yeni, hassas bir nokta keşfedilmişti. Kafatası geriye doğru eğilirken, gözleri bu saldırı altında karardı ve kayboldu. "Görünüşe göre frenulumun bir insanınki gibi hassas. Aslında o kadar da farklı değilsin."

"Kahretsin, küçük bahar," diye acınası bir şekilde inledi.

Gelinini eritmek istemişti, Aleron'u lanet olası ağız ve elleriyle buharlaştırmasını değil.

"Bunlar farklı ama sevimli sayılırlar." Gideon okşayan elini dokunaçlarına doğru itti, böylece dokunaçlar birbirlerine kenetlenebildiler.

Sonra gülerek, "Aletin çok güzel. Mor bir çiçek gibi."

Aleron başını sallarken burnu göğsüne düştü. Gelini, sikini okşarken ona iltifat ederek saçmalıyordu.

Her kelime kalbini en mutlu şekilde yaralıyor, onu hassas ve yaralı bırakıyordu.

Her şey çok yoğun, bu yüzden Gideon'un saçlarını sıkıca kavradı ve onu susturmak için ağzını sikinin ucuna geri itti. Çok yakındı, tehlikeli derecede yakındı ve bunun bitmesini istiyordu. Pent up ve muhtaç. Çok uzun zamandır bundan mahrum kalmıştı ve canı acıyordu.

Beni yalayabileceğini bilseydim. Bunu ona öbür dünyada yaptırırdım. O da karşılık verirdi. *Güzel dudakları olan güzel bir erkek sikimi yalıyor.*

Aleron, Gideon sertçe ısırana kadar neyi yanlış yaptığını fark etmedi. Acıdan hırladı, keskin heyecanı kasıklarının sıkılmasına neden olsa da gözleri kıpkırmızı oldu. Yaramaz insanın başını, onu uyarmak niyetiyle geriye çekti.

Gideon, "İtme," diye bağırdı, bakışları sertleşmişti. "Bunu yaparak çenemi kıracaksın." Sonra yüz hatları yumuşadı ve ucuna nazik bir öpücük kondurdu. "Bırak ben yapayım."

Gideon, Aleron'un pençeli parmaklarını saçlarından çözüp gergin elini onun yerine omzuna koyduğunda güvensizlik açıkça görülüyordu. Aleron bir hata yapmış ve değerli gelinini incitmişti. Başparmağını köprücük kemiğinin pürüzsüz derisi üzerinde gezdirerek hâlâ dokunmasına izin verildiği ve Gideon'un durmadığı için duyduğu minneti gösterdi.

Yine de Aleron yaklaştıkça, eli Gideon'un saçlarını tekrar yakalamak için daha da yaklaştı, sadece uyarıyı hatırladı ve bir okşama ile fırçalandı.

Daha derin istiyorum. Kaybolana kadar Gideon'un ağzının onu bütünüyle yutmasını istiyordu. *Onun içinde olmak istiyorum.* Tıpkı Tenebris'te olduğu gibi, Gideon yorgunluktan yere yığılana kadar içine pompalamış ve uykuya dalana kadar, tam olarak tatmin olmamış ama tamamen memnun bir şekilde içine girmişti.

Onu tekrar doldurmak, benim için tekrar inlemesini sağlamak istiyorum. Aleron, ikisi de boşalana kadar kendini tatmin ederken Gideon'un sikinin yumuşamaması için yalvardığını duymak istiyordu.

Aleron onu şiddetle uçurumun kenarına iten şeyin ne olduğunu bilmiyordu. O zamanın anısı mıydı, yoksa Gideon'un şu anda ona yapmakta olduğu şey miydi? Belki de bunu yaparken gelininin gözlerini Aleron'a dikmesi, ona bakması, kimi ve neyi tattığını ve tereddüt etmeden okşadığını görmesiydi. Bir şey omurgasından aşağıya doğru bir damlamaya neden oldu, her şey sıkışınca kadar kasıklarına yapışan bir damlaydı bu.

Aleron o kadar boğuk bir inilti çıkardı ki sessiz kaldı.

Sıvı sikine tırmanırken başı geriye fırladı, ağız derin bir nefesle açıldı. Kahretsin, bu Tenebris'te de olmamıştı. Aleti tekrar tekrar şiştiğinde ve o sıcak sıvı doğruca Gideon'un ağzına boşalıp görüşünü tekrar kararttığında coşku içine çöktü.

Yine de, lanet olası kalbi aynı anda yükseldi ve kanatlanıp içinden dışarı fırlamasının mümkün olup olmadığını merak etti. Zevkten titrerken durmuş, kaybolmuştu. Sürekli nabız gibi atan sikinden daha fazla sıvı fışkırırken vücudu gerilmişti.

Bu esnada bir dil Aleron'a doğru kayıyor, bir el de Aleron'un dibindeki sıkışık ovallere okşuyor ve Aleron'un kendinden geçmesine neden oluyordu. Sanki insan onları tamamen boşaltmaya çalışıyormuş gibi hissediyordu.

Gideon homurdanarak boğazını sıktı ama son damla gelene kadar alay etmeye devam etti.

Gideon geri çekildi, tam da Aleron'un kendini desteklemek için kullandığı kolu çökme tehlikesi geçirirken. Pantolonu çılginca çıkarken, ciğerlerinin sıkışmasıyla kaybettiği nefesleri yakalamaya çalışırken kasları sarsıldı. Görüşü bozuldu ve onu öldürmekle tehdit eden mutluluk karşısında kafası şaşkınlıkla sallandı.

Gideon'un dudaklarından beyaz bir sıvı damladı ve çenesinden damlamadan önce onu yakalamak için uzandı. "Vay anasını. Bu kadarını beklemiyordum."

"İçimden bir şey mi çıktı?" Aleron yumuşamakta olan sikine bakarak homurdandı.

Bacaklarının arasında sallanıyordu ve daha önce hiç sert, çıkıntılı, zonklayan bir çubuktan başka bir şey olduğunu görmemişti. Ayrıca daha önce onu kavrayan o sönük tatmini de hiç yaşamamıştı.

Gideon durakladı, gözleri büyüdü ve onları Aleron'un gözbebeklerine kaldırdı. "Buna neden şaşırdın? Daha önce olmadı mı?"

"Hayır."

"Bu senin ilk meni üretişin miydi?" Aleron bu kelimeyi daha önce hiç duymadığı için başını eğdiğinde, Gideon onu taklit etti. "Sperm mi? ...Tohum o zaman?" Başını salladı ve içinden hafif bir çingirak sesi geldi. "Şey, ilk kez bu kadar çok yuttum. Neredeyse bir aydır yediğim tek şeyin senin dölün olduğunu düşünmek biraz tuhaf."

Aleron bol miktarda salyasını yuttu. Bunu duymak onu neden bu kadar tatmin etmişti? Kendisinden bir parça bu erkeğin içindeydi, ortaya çıkardığı ve isteyerek yuttuğu bir madde.

Aleron ayrıca yüzünü boyayan kokuyu da alabiliyordu, Gideon'un kokusuyla karışıyordu ve garip... sahiplenici işaret gövdesine karanlık bir duygu yaymıştı. Hatta gözbebeklerinin daha önce hiç görmediği bir renk olan koyu yeşil renkte parlamasına neden oldu. Gideon çenesini sildikçe ve hatta dudaklarını yaladıkça, dudaklarını oynatıp Aleron'un kokusunu tattıkça, renk daha da derinleşiyordu.

Gideon'un diz çökmüş olduğunu fark ettiğinde bakışları aşağıya kayarken, yarı yumuşak aleti sarsıldı.

Neredeyse tamamen transparan olan şortu, çıkıntı yapan ereksiyonuna yapışmıştı. Kollar iç tarafa doğru bastırarak taşaklarını sarıyor ve pembe baş kolayca fark ediliyordu. Cildi yumuşak olduğunda onu koruma eğiliminde olduğundan, Aleron Gideon'un ucunu sadece tamamen dolduğunda görmüştü - şimdi olduğu gibi.

Tahrik oldu. Bundan, Aleron'dan ve az önce yaptıklarından.

"Artık o kadar utangaç olmayacağını umuyorum," diye mırıldandı Gideon utangaç bir ifadeyle, suya batmak için dizlerinin üzerine çökerken.

Aleron'un salıverilmesiyle işaretlenmişken, onun uyarıldığını görmekle ilgili bir şey zihnindeki son bağı da koparmıştı. Gelini erotizmle onun özünü sikinden emdikten hemen sonra, *bunu* pantolonuna sokup kaçmaya mı niyetlenmişti?

Kontrolü elindeki kül gibi eriyip gitti.

Aleron'dan tehlikeli bir hırıltı yükseldi ve sonra saldırdı.

Bu kadar kolay kaçmana izin vermeyeceğim.

Yakalanıp öne doğru savrulduğunda Gideon'dan şaşkın bir çığlık yükseldi ama sırtı yere çarptığında bir solukla kesildi. Aleron elleri ve dizleri üzerinde Gideon'un etrafına diz çöküp onu hapsedmeden önce ne olduğunu anlamaya ancak vakti oldu.

Yumuşak, gürleyen bir hırıltı havayı titretti. Tehlikeli, tehditkâr ve şehvet dolu bir ön uyarı gibiydi. Salyayla kaplı bir dil çenesinden kulağının üzerine doğru kayarken tüyleri diken diken oldu ve göğsünden kafa derisine doğru bir ürperti bedenini sıktı.

Yine de bastırılmış bir kıkırdama ciğerlerinin dibini yaktı.

İşte geldi. Kendine gelip gelmeyeceğini merak ediyordum. Ve bununla, bu Duskwalker'ın sonunda kendini kaybedip bir şeyler yapacağını kastediyordu!

Elbette Gideon, Aleron yüzünü sikine dayamaya çalıştığında çenesinin neredeyse yerinden çıkmasını takdir etmemişti. Bunu şehvetle dolup taşan zihninin tutkuyla dolduğunun bir kanıtı olarak görmeyi tercih etti.

Alternatiften daha iyiydi: ilgisizlik ya da... huzursuz temkinlilik.

Böylece Aleron'un sınırlarını zorladı ve zorladı.

Belli ki onu okşamak yeterli olmamıştı. Aleron hâlâ çok sakindi, bu yüzden Gideon onun yerine Duskwalker'ı ağzıyla çözüp çözemeyeceğini merak etti. Bunun Aleron'un ilk deneyimi olduğunu öğrenince... şakacılığını artırdı. Gideon sözleriyle sapkın ve erotik olmaya çalışıyor, Aleron'u sadece fiziksel olarak değil, zihinsel olarak da okşuyordu.

Aralarındaki bariyeri yıkıp yıkamayacağını görmek için her şeyi yaptı. Cesur olması gerekiyordu. Bu Duskwalker'ın onu arzuladığını biliyordu ve eğer Aleron harekete geçmeyecekse, bunu yapan kişi Gideon olmalıydı.

Gideon'un ona istendiğini *göstermesi* gerekiyordu.

Bu yüzden Aleron durmadan boynunu yaladığında Gideon ona karşı koymadı. Aleron sert avuçlarını Gideon'un göğsünde gezdirip sertleşmiş, hassas meme ucunu aşındırdığında da Gideon onun dokunuşuna doğru eğildi. Keskin pençeleri Gideon'u okşarken derisinden fırlayacakmış gibi hissettiriyordu ama vücudunun kıvrılması pençelerin heyecanından kaynaklanıyordu.

Gideon büyük bir çocuktü. Belki zeki bir çocuk değildi ama gerektiğinde kendini koruyabileceğine inanmayı seçmişti; gerektiğinde durumu kontrol edebilecekti.

Şimdilik, olanın olmasına izin verecekti.

Aleron ona kasten zarar vermezdi. Gideon, bu Duskwalker'ın istediği her şeyi yapmasına bir noktaya kadar izin verirdi, eğer bu sonunda onun gerçek yüzünü görebileceği anlamına geliyorsa.

Biraz kafa karıştırıcı ve tuhaf olsa bile Aleron'a açık olacaktı.

Aleron dilini kulağına götürdüğünde Gideon hafifçe kıkırdandı ve ardından ılık nefesinin yuvarladığı bir tükürük izi bıraktı. Pençe uçları göbeği ile leğen kemiği arasındaki kıllara sürtündüğünde midesi gerginlikle dalgalandı. Aleron önce sikini, sonra da hassas taşaklarını nazikçe avuçladığında Gideon onun iri elini itti ve Duskwalker'ın çok sert sıkılamayı bilmesine şükretti.

"Benim için zor birisin," diye homurdandı Aleron. Mor dili yüzünün alt kısmını yaladığında Gideon irkildi ve kısa kirli sakalının yüzüne sürtünmesi kulaklarını tırmaladı. "Tadımı beğendin mi?"

Gideon cevap vermek için dudaklarını araladığında, Aleron'un ağzını tıkama fırsatını değerlendirmesine şaşırarak bir nefes verdi.

Nhn. Dili kocaman. Uzun ve sivri, bir yanaktan diğerine yalıyor.

İşin tuhafı, tükürüğü tıpkı sikini kaplayan kayganlaştırıcı gibi tatlıydı. Onu içmeyi umursamadı, özellikle de Aleron tohumunun kalıntılarının hâlâ durduğunu umursamayacak kadar düşünceli davrandığı için.

Sondaj yapan esnek kas çekildi ve Gideon hissi hafifletmek için dilini ağzının kenarında gezdirmek zorunda kalana kadar dudaklarının karıncalanmasına neden oldu.

Aleron bir yandan Gideon'un boynunu yalarken bir yandan da burun deliğini Gideon'un şahdamarına derinlemesine gömdü. Gideon'un nefesi derinleşti ve Aleron tüylü kalçaları Gideon'un kapalı kalçalarının yanlarına değene kadar yaklaşıp gibi oldu.

"Neden bu kadar güzel kokmak zorundasın?" Aleron alçak sesle mırıldandı. "Senin teninden içmemek ne kadar zor biliyor musun?"

"Güzel koktuğumu bilmiyordum." Dürüst olmak gerekirse, Gideon banyosuna kadar orman, toprak ve ter gibi koktuğunu düşünüyordu. Yine de, Duskwalker'ın canavar gibi davranmasına izin vererek bunu hoş karşıladı. "Ben nasıl kokuyorum?"

"Tam olarak emin değilim," diye fısıldadı Aleron, boynunu, köprücük kemiğini ve sonra göğsünü tadarak. "Paçuli ve mor saplı çiçekler gibi kokuyorsun. Onları gördüm, dokundum, kokladım ama isimlerini bilmiyorum."

Aleron ön dişleriyle Gideon'un etini dikkatlice kemirdikten sonra dilini daha önce aşındırmadığı meme ucuna vurdu. Gideon irkildi ve memnuniyetle göğsünü hafifçe kaldırdı.

Kulağa lavanta gibi geliyor. Yine de dünya büyüktü ve o bütün bitkileri bilmiyordu.

Daha fazla oyalanamadan, iç çamaşırının yırtılmasıyla bir anda nefesi kesildi! Aleron'un pençelerini iç çamaşırlarına geçirdiğini fark etmemişti bile.

Gideon, Duskwalker vücudunda bir iz bıraktığında bile kendini örtme isteği duymadı. Değerli kanı ve dolayısıyla duyuları beyninden çıkıp yoğun bir şekilde sikine pompalanıyor olsa da, son derece sakindi.

Aslında bunu yapmasına izin vermeyecektim. İstiyordu ama aynı zamanda sadece vermek istiyordu. *Ama istediği buysa... O zaman tabii ki orada uzanıp Aleron'un eğlenmesine izin vermekten mutlu olacaktı.*

Aleron geri çekilip ayağa kalktığında, Gideon'un bedenini altındaki sert kayaya itmek yerine etrafında dolaştığında su şıprıladı.

Gideon onun bir bacağına kaldırmasına ve dilini bacağının iç kısmına doğru çekmesine, oynamasına ve tatmasına izin verdi. Aleron'un kafatasının güneş ışığında altın renginde parlaması ve mor dilinin gittiği her yerde bir çizgi izlemesi erotik bir görüntüydü.

Bu Duskwalker istediği şeyi yapmak için onun güvenini kazanmıştı.

Vardı vurgusu. Piç kurusu ayak parmaklarının arasını yalayıp neredeyse Gideon'un kafasına vurmasına neden olduğunda bunu iptal etmeyi düşündü. Gıdıklandı, yanlışı hissetti ama yine de siki leğen kemiğine çarptı.

Gideon, bu özel bakımlardan bir damla prekum fişkirinca utanç içinde kolunu yüzüne attı.

Gerçekten garip hissetmeye başladım.

Bu Duskwalker keşfettiği her yerde arkasında bir hassasiyet izi bırakıyordu. Gideon'un kalçası bile bu kez boylu boyunca yaladığında daha da açıldı ve aleti beklentiyle zonkladı. Aleron diğer bacağına sert bir elle okşadı, ikisini de uyarmak istiyordu ve bu Gideon'un nefes nefese kalmasına neden oldu.

Gideon ağırlaşan göz kapaklarıyla kolunu, altından bakabileceği ve kafatasının Aleron'un gitmesini umduğu yere yaklaşmasını izleyebileceği kadar yukarı kaldırdı.

Aleron dizini yukarı ve yana doğru ittiğinde bile rahat kalmaya çalıştı. Gideon bir insana göre güçlüydü ama yeterli miktarda kası olduğu için o kadar da esnek değildi. Bu durum Gideon'a, bu Duskwalker'ın uyluğunun arkasını çok sert bir şekilde kavrayıp kafatasını aşağı indirdiğinde onu kırma ihtimalinin daha az olduğunu hissettirdi.

Bugünden önce, dişli bir ağzın mahrem yerlerine bu kadar yaklaşması fikri endişe vericiydi. Şimdi ise Gideon'u o kadar heyecanlandırmıştı ki, nemli dudaklarının arasından gergin nefesler çıkarıyordu.

Aleron'un sert, salyayla kaplı, sıcak dili kıcının yarığı arasından, dar deliğin üzerinden ve guiche'sinden geçtiğinde Gideon'un başı geriye fırladı, sırtı kamburlaştı. Aleron'un doğrudan göt deliğine yönelmesini beklemiyordu, bu yüzden Gideon'un taşaklarını ve sikini yalamaya başladığında, Gideon çoktan titreyen bir karmaşaya dönüşmüştü.

"Vay anasını," diye inledi Gideon, tutunabileceği bir şey olsun diye iki eliyle Aleron'un burnunu iterek.

Neden bu kadar iyi hissettirdi?

Ve Duskwalker bunu ikinci kez yaptığında, ciğerleri sıkışmış ve bacaklarını daha geniş açmıştı.

"Burayı yalamamdan hoşlanıyor gibisin," dedi Aleron, deliğini tekrar tekrar dillemeden önce nefes nefese. "Dilime en sevdiğin yerleri öğretmek istiyorum."

İlk kez ağzına almamıştı ama tamamen farklı bir his olduğu kesindi. Aleron'un dili bir insanınkinden daha dokulu, daha sıcak, daha ıslak ve çok daha uzundu. Bu his tuhaftı, yanlıştı ama yine de vücudunun buna ne kadar tepki verdiğini inkâr edemiyordu.

Gideon, Aleron dar halkayı açtığını hissedene kadar daha sert ve daha sert sürerken bile inledi. *Hay sikeyim. Tanrıya şükür daha yeni banyo yapmışım-* İleriye doğru fırladı, bir iki santim içine battı ve Gideon gerildi.

"Kahretsin! Siktir, bekle," diye yalvararak burnunu itti. Gideon onun daha derine batmasını engellerken elleri titriyor, vücudu sarsılıyordu ama Aleron geri çekilmedi ve Gideon onun dilinin etrafında zonklamak zorunda kaldı. "B-bekle."

En azından yağlanmıştı ama yine de sanki Aleron'un büyük parmaklarından biri içine girmiş gibi hissetti. Konikti ama hızla kalınlaştı.

Tüm vücudu kızardı, göğsünde ve kollarında tüyleri diken diken oldu. Ani olması hafif bir acı ve rahatsızlık yaratmıştı ama aynı zamanda bir zevk kıvılcımı da vardı.

"Eskisinden çok daha sıkı olmuşsun." Dili kısmen Gideon'un içine gömülüyken Aleron'un *konuşabiliyor olması onun sıkılmasına neden oldu.*

Aşağı baktığında, leğen kemiğinin etrafını sarmış dişli bir çene ve ona bakan mor gözlerle karşılaştı. Her nasılsa Gideon bu rengi rahatlatıcı buldu ve kaslarını kilitleyen gerginliği hafifletti. Beyaz kafatasının altın rengiyle ışıldamasının da yardımı oldu ve bu gözlerini tatlı bir şekilde kamaştırdı.

"Yavaşça," diye güvence verdi Aleron. "Nazikçe mi?"

Aleron dilini geri çekti, ama daha ileri ve öncekinden biraz daha derine bastırdı. Gideon bu konuda ne hissettiğinden tam olarak emin değildi ama eğer Aleron'un yapmak istediği buysa...

Lanet olsun. Kendime bunu hoş karşılayacağımı söyledim.

Geçici olarak başını salladı.

Gideon yemek yemediği için, Aleron'un tadabileceği uygunsuz bir şey yoktu. Temizdi, boştu ve o anda muhtemelen gelecekte hiçbir şeyi isteyerek yutmayacağını fark etti - belki Aleron'un dölleri hariç. Tadı oldukça güzeldi, biraz tuzlu kokusu gibi.

Aleron derine indikçe daha kolay oldu. *Bir çeşit parmak gibi ama daha yumuşak.* Yumuşak ve şekillendirilebilir olması hoşuna gitmişti, onu zorlamak yerine nazikçe kabul etmesi için ikna ediyordu.

Vücudu bu yabancı hissiyata alıştı ve sonra Aleron onu ileri geri ittiğinde eridi. Aleron o güçlü, esnek kası çevirip döndürdü ve Gideon o kadar hassastı ki, inanılmaz hissetti. Aleron onu Gideon'un uzun zamandır aşına olmadığı bir noktaya sürtmeye devam etti, kasıklarını tutabileceğini unuttuğu bir noktaya.

Gideon kalçalarını ustaca salladıkça tohum, sikinin ucu ile karnı arasına yapıştı.

Çok sevimli ve utangaç davrandın... Gideon'un dudakları, ciğerlerini titreten çarpık zevkle nefes almaya çalışırken aralandı. Gözleri derinleşen bir uyarılmayla kırışıyor, başı her saniye daha da dönüyordu. *Ama bana ne yaptığına bir bak.*

Gideon birkaç yumuşak inilti çıkardı, sadece bundan gelmemek için elinden geleni yapıyordu. Neyse ki güneş batmaya başlamıştı, yoksa gözbebeklerini acıyla deleceğini düşünüyordu.

Gideon ön kolunun arkasından izlerken içinden hufflar uçuştı, diğer eli ise Aleron'un burnunun ucunda sabit dururken titremeye devam etti. *Vay anasını. Neden bu kadar iyi hissettiriyor?* Esnek kas sürekli olarak prostatına sürtünüp her seferinde sikinin sarsılmasına ve zıplamasına neden olduğunda yumuşak bir inilti duydu.

Aleron sonunda çekildiğinde, Gideon bir ihtiyaç birikintisine dönüşmüştü. Taşakları eskisinden daha dolgun hissediyordu, siki o kadar sertti ki taşa dönmüş gibi canı yanıyordu ve ağrıyan boşalma ihtiyacı onu rahatsız ediyordu. Gideon devam edebilmek için Aleron'un burnunu tekrar aşağı itmeyi düşündü.

Gideon'un kendini okşamaya başlamamasının tek nedeni, tüm bunları Aleron'la ilk kez yaşıyor olmasıydı.

Geçmişteki halinin bir önemi yoktu. Zar zor hatırlayabildiği şey de önemli değildi. Şu anda, onun için, bu onların ilk samimi anıydı ve sırf olabildiğince hızlı çıkabilmek için ikisinden de bunu çalmayacaktı.

Artık aşırı hassas olan Aleron taşaklarını yaladığında, keskin bir nefesle tısladı. Ama onu *koklayan* ve Gideon'un neredeyse bacaklarını kapatmasına neden olacak bir kokunun peşine düşen Duskwalker'dı. İstese bile, Aleron kendini onun yoluna koydu ve dilini onun... midesine mi değdirdi?

Aşağı baktığında Aleron'un karnındaki küçük inci beyazı prekum birikintisini yaladığını gördü.

Aptalca bir nedenden ötürü, bunu Aleron'un az önce ona yaptıklarından daha sapıkça buluyordu. Daha ilkel, daha canavarca hissettiriyor ve Gideon'a kalçalarının arasında canavar bir Duskwalker olduğunu hatırlatıyordu.

Ayrıca Aleron'un tepki olarak kanatlarını nasıl geriye attığına ve mor gözbebeklerinin renklerinin nasıl koyulaştığına da tanık oldu. Aleron üzücü bir inilti çıkardı ve tüm vücudu, tüylü omurgasından aşağıya doğru inen bir ürpertiye atmaya çalışıyormuş gibi titredi.

Sonra Gideon'un siki gözden kayboldu.

Dişlerini ayırıp aşağı doğru iten Aleron'un dili Gideon'un şaftının uzunluğunun etrafında tamamen döndü. Sert, esnek bir uzuvla sarılmış olmanın verdiği tuhaf his, sünnet derisini hareket ettirirken aşağı yukarı hareket eden ve bu sırada dönüp duran bir uzuv, Gideon'un gündüz gözüyle geceyi görmesine neden oldu.

Aleron'un dili bir şekilde onu sıkıştırmayı başardı ve başının kenarında gezindi. Ucunu harika bir şekilde aşındırdı ve hatta frenulumunun üzerinden kaydı.

"Aleron," diye inledi Gideon, bu hissi başka hiçbir şeyle ya da hiç kimseyle karıştıramıyordu. Hiçbir insan bunu yapamazdı, dokunamazdı

ve Duskwalker'ın iki boynuzunu da yumruklayarak kendini kökledi.

Gideon onları itmek için kullandı, kalçaları sanki orgazma ulaşmasına yardımcı olacakmış gibi umutsuzca hareket ediyordu. Aksine, Aleron'un pençeleri titreyen iç uyluğundan aşağı kayarak onu daha da tahrik etti ve onu çok daha yakına itti. Uylukları kapandığında kafatasını ezdi, sadece onları açtı ve sonra akılsızca itmeye başladığında onları kapattı.

Zaten çok yaklaşmıştı ve Gideon orgazmını kovaladı.

Daha fazla sürtünmeye ihtiyacı olduğunu hissetmiş gibi görünen Aleron dilini daha hızlı doladı. Salya Gideon'un üzerine yayıldı ve kayganlaştı. Midesi alçaldı ve acınası bir iniltiyle dişlerini sıkarken burnu bir tarafa doğru kırıştı.

"Boşalmak üzereyim," diye homurdandı ve Aleron'un boynuzlarını, Gideon onları sıkıca kavradığında ezeceğinden endişelenene kadar daha sıkı yumrukladı.

Aleron *daha* da hızlandı, ta ki Gideon bu hareketi zar zor anlamlandırana kadar. Kalçaları sarsıldı ve seğirdi, sırtı eğildi ve tekrar tekrar gerildi. Aşağı bakarken gözleri kırıştı, dudakları boğuk bir iniltiyle ayrıldı.

Taşakları sıkılaştı. *Siktir, geliyorum.* Aleti gibi onlar da titreşti ve gözleri sersemledi. Tüyleri diken diken oldu, kasları seğirmeye başladı.

Aleron'un kafatası bulanıklaştı ama kesin olarak biliyordu ki... mor dilinden meni ipleri salıyordu.

Bir Duskwalker'ın tehlikeli ağzından içeri giriyordu ve Gideon, içinden fışkıran sesin şimdiye kadar çıkardığı en sert ses olduğunu biliyordu. Muhtemelen Aleron'un ağzının çatısına ya da boğazının arkasına çarpıyordu ama yine de Gideon mutluluğunun dalgalarına binmekten başka bir şey yapamıyordu.

Şaftı her fışkırışta sarsıldı ve ciğerleri nabız atışlarıyla aynı anda sıkıştı. Zihninde ve kasıklarında patlayan beyaz-sıcak zevk onu kemirip duruyordu.

Sonunda durduğunda, Aleron onu serbest bırakmakta yavaş davrandı. Onu tadarken dili ağzının içinde şapırdadı ve sonra dişlerinin arasından kaydı.

Sonrasında çılgınca hırlaması Gideon'un içine korku salmalıydı. Bunu bir uyarı olarak kabul etmeliydi.

Bunun yerine, tepki olarak titreyene kadar vücudunun her sinirini ve hücrelerini karıncalandırdı.

Kalbi hızla çarpan, oksijensiz kalan ciğerleri hızla nefes almak için çırpınan ve tatmin olmuş kasları gevşeyen Gideon, Aleron vücudunda gezinirken bir santim bile kıpırdamadı. Dili her yere gidiyor gibiydi. Gideon'un teninin her santimini tatmak istercesine dolaştı: kalçalarının damar çizgisini, karın kaslarının arasını, göğüs kafesini ve bir meme ucunu.

Duskwalker'ın kalçalarının arasından bir ereksiyon daha çıkacağını düşündü. Aleron şu anda Gideon'un gövdesini bir mastürbasyon aleti olarak kullanmak istese de, bunu umursamayacak kadar doymuştu. Bu iş ikisinin de çok daha boş olmasıyla bittiği sürece, memnun olacaktı.

Aleron elini Gideon'un başının altından geçirerek bir dizi pençeyle kafesledi ve burnunun ucunu boynunun kıvrımına gömdü.

"Gideon," diye mırıldandı Aleron ve Gideon sesteki çaresizliği, inkâr ettiği ihtiyacı ve arzuyu duydu.

Aleron'un adem elmasını yalarken boğazına dolanan hırıltılı nefesleri Gideon'un nefes nefese kalmasına neden oldu. Gideon, Aleron'a kabul edildiğini göstermek için ona sokulmaya çalıştı.

Sadece Aleron'un sikinin başı kıcının dar halkasına değdiğinde kasılması için. *Kastettiğim bu değildi!* Dizleri içe doğru büküldü ve Aleron onu içine itmeye çalıştığında onları ayırmak için göğsüne doğru itti.

"Bekle," diye fısıldadı Gideon kısık sesle. "Çok sıkıştım. Seni alamayacağım."

Hazırlık olarak dilinden daha fazlasına ihtiyacı olacaktı!

Aleron'un elleri o kadar kalındı ki, kolanla başa çıkabilmek için her ikisini de kullanması gerekmişti. Çenesini kırmadan ağzına bile sığmıyordu. Gideon için çok uzun zaman olmuştu ve Aleron şu anda bunun mümkün olabilmesi için bile çok büyüktü.

Üstündeki heyecanlı Duskwalker onu dinliyor gibi görünmüyordu. Sanki bunun Gideon'u etkisiz hale getireceğini biliyormuş gibi dilini kulağının kabuğunun içinde döndürdü.

Aleron mırıldandı, "Beni daha önce de aldın, küçük bahar."

Gideon'un elleri göğsündeyken, Aleron'un kalbinin ne kadar hızlı attığını, nefes alış verişlerinin ne kadar hızlı olduğunu hissedebiliyordu. Vücudu o kadar sıcaktı ki ateş gibi hissediliyordu ve insanlık dışı her parçası, Duskwalker neredeyse dev bir tüylü topa benzeyene kadar karıştırılmıştı.

Aleron sadece heyecanlı değildi; bastırılmış şehvetle çılgına dönmüştü. Ve sonunda Gideon'a dokunma özgürlüğüne kavuşmuştu.

Aleron daha fazla baskıya ihtiyacı olduğunu fark ederek biraz daha sert ittiğinde, Gideon sikinin kendi kayganlaştırıcısı olduğu için şükretti, böylece Aleron onu şimdiden yırtmamış oldu.

Gideon bu azgın Duskwalker'a ulaşabilmek için aklına gelen tek şeyi yaptı.

Elini kaldırdı ve Gideon yumruğunun alt kısmıyla adamın kemikli alnına tek bir sert yumruk indirdi. Bu onun durmasını sağladı. Gözbebekleri beyaza dönmeden önce parlak kırmızı renkte parladı ve sonra tekrar eski mor rengine döndü.

Çok fazla duygu. Bu da Aleron'un doğru düşünemediğini açıkça ortaya koyuyordu. Kalbi muhtemelen karmakarışık ve Gideon bunun sebebinin kendisi olduğunun farkındaydı.

"Bana yumruk attın," diye sızlandı Aleron, Gideon canının yandığından şüphe etse de elini alnına koyarak.

Gideon başının iki yanından tutarak Aleron'u sabit tuttu ve böylece burnunun ucunu öpebildi. "Canımı yakıyorsun. Sakinleşmeni istiyorum, tamam mı? Seks mümkün olmayacak."

Bunun bir olasılık olduğunu her zaman biliyordu ve Aleron'u kendine getirmek için başka yolları da vardı. Gideon onun koca sikini ayağının topuğuyla tekmelemek ve muhtemelen ikisini de incitmek istememişti.

Sonra Gideon aşağı uzandı ve Duskwalker'ın sikini tutarak dışarı itti - çünkü başı kısmen içine sıkışmıştı.

"Özür dilerim," diye homurdandı Aleron, Gideon'un kavrayışından ürperdi ama yine de kalçalarını yukarı kaldırdı.

Gideon onu çekip yönlendirdiğinde, Aleron öne doğru itti. Balçık kaplı siki Gideon'unkine doğru kaydı ve kalça kalçaya geldiklerinde dokunaçları onun kalçalarını sardı. "Sana zarar vermek istemiyorum."

"Biliyorum," diye fısıldadı Gideon, Aleron kalçalarını ileri geri hareket ettirmeye başladığında yüzünü onun tüylü boynuna gömdü.

Gideon bir eliyle Aleron'un sikini tutarak ona itebileceği bir şey verdi.

İşe yaradığına sevindim. Bundan son derece keyif alıyordu ve buruk bir şekilde bitmesini istemiyordu.

Aleron elini Gideon'un başının arkasından çekip hâlâ yerde duran avucunu örttü. Pençeleri Gideon'un elini tutup yakalayana kadar kayaya saplandı. Aleron'un diğer eli aşağı inerek Gideon'unkini sardı ve okşayarak sikine kenetledi.

Burnu Gideon'un başının yan tarafına bastırdı ve Aleron kalın kafayı çılgınca sikmeye başladığında her iniltili nefes alışında kokladı.

Gideon'un şaftı avuç içleri tarafından okşanmıyor olsa da, Aleron'un sıcak horozunun alt yarısı sürekli olarak onun üzerinde kayıyordu. Bu ne kadar uzun sürerse, o kadar çok seğiriyor ve sertleşmeye başlıyordu. Altındaki oluk Gideon'u bir tür yastık gibi sarıyor ve bir yandan diğer yana kaymak yerine onu yerinde tutuyordu. Her şeyin ıslak olması hoşuna gitmişti, bu da sürtünmeyi engelliyordu. Yolun dörtte üçündeki iki halka sertti ama bu da onu yeniden alevlenen bir arzuyla soluk soluğa bırakan tuhafliğe katkıda bulunuyordu.

Gideon, bu Duskwalker'ın devasa bedeninin üzerine çökmesine aldırımıyordu. Giderek daha fazla hoşuna gidiyordu, özellikle de Aleron ısı yaydığı ve kürkü inanılmaz yumuşak olduğu için - her yerini gıdıklıyordu. Aleron kendini güçlü ve erkeksi hissediyordu ve çıkardığı hırıltılı inilti Gideon'un sırtını titretti.

Kokusu Gideon'a yeni bir yuva hissi veriyordu ve Gideon kokuyu derinlemesine içine çekmek için onun kürküne sokuldu.

"Gideon," diye inledi Aleron onun kulağına doğru, çenesinin köşesindeki aynı noktayı tekrar tekrar yalayarak. Aleron ellerini daha sert ve daha hızlı sikerken kalçaları titredi ve sarsıldı, ta ki Gideon azgın bir canavara dönüşene dek. "Çok güzel kokuyorsun. Çok iyi *hissediyorum*. Seni bütün olarak yemek istiyorum."

Aleron aklını tamamen yitirmişti ve orgazm olmak için gevezelik etmeye başladı. Aleron ona Gideon'un içinde olmayı ne kadar çok istediğini, ne kadar yumuşak ama sıkı olacağını anlattı. Gideon'un bedeninin onu nasıl sarmasını istediğini. Aleron harekete geçmeye çalışmadan bunun için yalvardı bile.

Aleron, şimdilik, bırakmıştı.

Bunların hiçbirini daha önce kabul edemezdim. Aleron'un yoğunluğu Gideon'un beklediğinden çok daha güçlüydü ve bu onu korkuturdu. Ama şimdi? Aleron'un canı ne isterse onu yapmasına ya da söylemesine izin veriyordu, yeter ki bu Duskwalker'ı yaklaşan salıverilmesine yaklaştırsın.

Onun için de iyi hissettirdi.

"Benim için gel Aleron," diye homurdandı Gideon, ona yardım etmeye çalışarak. "Beni zevkinle temizle."

Gövdesi kesinlikle tohumla yıkanmak üzereydi, bu yüzden onu kucakladı. Ayaklarının dibinde bir banyo vardı ve bu Duskwalker tatmin olduğunda ikisini de içine geri koymayı planlıyordu.

Aleron ürperdi ama boşalmadı. Gideon bundan hoşlanmadı.

Gideon kürkünün yakasını ısırarak dişlerini Aleron'un boynunun yan tarafına olabildiğince sert geçirdi ve bunun bir cevap olmasını umdu. Aleron'un tüm vücudu sıkıştı, kanatlarının dirsekleri yere çarptı ve kafatası geriye doğru kırıldı. Gideon'un kulak zarlarını delen ve irkilmesine neden olan şiddetli bir kükreme çıkarırken, Aleron'un dişleri ayrıldı.

Yine de aralarından fışkıran ağır, kalın ve sıcak döl ipleri önemliydi. Gideon elini yukarı aşağı hareket ettirerek Aleron'un göğsünü ve boğazını kaplayan döllerini dışarı itmesine yardım etti.

Her vuruş bu Duskwalker'ı daha da vahşi bir şekilde titretiyor, kaslarını daha derin bir gerilimle kilitliyor gibiydi.

İşte oldu. Benim için güzelce ve sertçe gel.

Hiçbir şey kalmadığında, Aleron kısmen onun üzerine yığıldı ve çarpıcı artçı şoklar boyunca kendini sağaltmak için hafifçe itti. Sarsıntılar Aleron'u sarstı ve her tarafının seğirmesine neden oldu.

Aleron sonunda yana düştü, hâlâ Gideon'un iki elini de bırakmak istemiyormuş gibi tutuyordu. Göğsü hızla kabardı, nefesleri o kadar sıcaktı ki Gideon her birinin dalgasını kafa derisinde hissetti.

"Şimdi daha iyi hissediyor musun?" Gideon sinsi bir gülümsemeyle sordu, o anki ereksiyonunu görmezden gelirken dudaklarını kıvırdı. Bacakları usulca tekmelenirken Aleron'dan yankılanan küçük, sevimli mızımızlanma Gideon'un yüzünü güldürdü.

Eminim biliyorsundur.

İkisi de oflayıp puflarken, Duskwalker yanında doygun bir yığın haline gelmişken, Gideon sırtarak alacakaranlıkla dolu gökyüzüne baktı.

Bir yarasa kolonisi cıvıldadı, viyakladı ve ağaçlardan bulutlar gibi yükselirken şakıdı. Gökyüzünde çırpınarak onu daha da karartıyorlardı ve bir şekilde ona Aleron'u ve onun muhteşem kafatasını hatırlatıyorlardı.

Gideon, kendi kabarık gökyüzü yavrusu olduğu için yarasalara karşı yeni bir takdir duydu.

Umarım bundan sonra aramızdaki her şey daha kolay olur.

Son seçirmelerinin de nihayet dağılmasıyla Aleron, Gideon'un ellerini tutuşunu yumuşattı.

İkisi de sikini bıraktığında, dokunaçları koruyucu bir şekilde uzunluğunun yarısına kadar kıvrıldı. Daha önce hiç bu kadar tatmin olmuş hissetmemişti. Sonunda uykuya yenik düşene kadar orada öylece, oflayıp puflayarak yatmayı hiç istememişti.

Gelini onun kokusuyla kaplıyken, Aleron'un dilinde onun tadı varken ve kalbi tüm bunların anlamı için şişmişken, huzurlu olabileceğini düşündü.

Bunun yerine, hareket onu tam uyanıklığa geri getirdi.

"Güneş neredeyse batmak üzere," dedi Gideon, sesi kısık ve zayıflamıştı. Erkek ayağa kalktı ve bu arada Aleron'un son tutuşundan da kurtuldu. "Elimizi yüzümüzü yıkasak iyi olacak."

"Neden?" Aleron suyun içinde durmak için geri kaymadan önce kollarını dikleştirerek sordu.

Aleron onu durdurmadan Gideon boynunu suya soktu. "Bir İblis gelirse diye mi?" Ses tonu bunun açık olması gerektiğini söylüyordu.

Kastettiğim *bu değildi*, diye düşündü Aleron, yüzünü ve başını yıkamak için yüzeyin altına eğilmiş olan Gideon'a dönerken. *Neden yıkanmak zorundayız?* Gelininin kendi işaretiyle kaplanması onu yumuşatmıştı, sanki garip, bilinmeyen bir ihtiyacı karşılanmış gibiydi.

Gideon'un onu hemen çıkarmak istemesi hoşuna gitmemişti.

Yanlış bir şey mi yaptım?

Gideon hava almak için ayağa kalkıp yüzünü ovuştururken saçlarını geriye doğru savurduğunda, Aleron'un görüşü turuncuya kaydı. Evet. Aleron şimdi düşününce, yanlış bir şey yaptığını anladı.

Arzusunu dizginleyemeyerek, şu anda dizlerinin üzerinde duran küçük insana uzandı ve sırtı ona dönük olarak göğsünü yıkadı. Artık eskisi gibi Aleron'a bakmak istemiyor muydu? Bunun doğru olmasını istemiyordu.

Aleron son saniyede tereddüt etti, kuyruğu yere sürtünene kadar hafifçe çömeldi ve bu da daha aşağı inmesini engelledi. Cesaretini toplamaya karar vererek, parmak eklemine arkasını gelininin kulağının yuvarlak tepesine sürttü.

"Ben... özür dilerim," dedi yumuşak bir sesle.

Gideon kaşları çatılmış bir halde hızla dönerek ona baktı. Sonra keskin bir nefes verdi. Tamamen dönüp Aleron'un başının iki yanını avuçlamak için ileri fırladığında su sıçradı.

"Vay anasını. Neden kürelerin turuncu?"

Endişe, çatık alnındaki çizgilerin her birinde, dudaklarındaki gerginlikte ve hatta çenesindeki kasların titremesinden belliydi.

Gideon'un yüz ifadesinden, gözlerindeki renk değişimini sormasının tuhaflığından ve kemikli yüzünü tutuş şekline şaşırarak Aleron hafifçe geri çekildi. Aleron kendi yüzünü yansıtan delici yeşil gözlere bakarken, yumuşak ellerini kafatasına dayamak için Gideon'un bileklerini tuttu.

"Seni incitmek istememişim." Sadece bir kez değil, iki kez.

Ve bu sadece Gideon'un sesini yükselttiği şeydi. Aleron'un ona aptalca zarar verdiği başka zamanlar da var mıydı? Erkeği birkaç kez ısırması, derisini parçalayacak kadar değil ama dişlerinin Gideon'un bacağındaki morartıcı izlerini suyun içinden bile görebiliyordu.

Neredeyse yaptığım şey. Eğer Gideon onu durdurması gereken birçok kez durdurmasaydı, Aleron değerli gelinine zarar verecekti.

O kadar heyecanlanmıştı ki, sonunda açlığını çektiği ilginin bir kısmını görebilmişti ve Aleron düşüncesizce hareket etmişti. Akıllıca geri çekilmesi gerekirken içgüdülerinin onu ele geçirmesine izin vermişti.

Dudaklarından hafif bir kıkırdama döküldü. "Sorun değil, Aleron. Ben istediğimde durdun."

Aleron bu cevaptan tatmin olmadığı için homurdanarak Gidon'un ellerini bıraktı çünkü onları geri istediğı belliydi. Gideon'un dudakları bir şeyler söylemek için aralandı, tam da Aleron daha fazla özür dilemeye niyetlenmişti.

Dağın diğer tarafından gelen tıslama sesleri ikisini de susturdu. Aynı anda ormanın gölgesine baktılar.

Şu anda bulundukları yerde, günün son ışığı üzerlerinde parlıyordu. Çok geçmeden tüm alan gölgelerle kaplanacaktı.

"Yakınlarda İblisler var," diye bilgilendirdi Aleron onu. "Çok fazla değiller ama sanki dağın içinde yaşıyorlarmış gibi kokuları buraya sinmiş."

Aleron Gideon'un arkasındaki tepeyi işaret etti. Büyük bir dağ değildi ama Peçe'ye geri dönmek istemeyenler için yeterli bir siper olabilirdi.

Gideon, "Şaka yapıyorsun," diye ısırdı. Hoşnutsuz bir inilti çıkarırken burnu kırıştı. "Bu gece burada kamp yapabileceğimizi umuyordum. O zaman acele etsek iyi olur."

Sonra insan biraz su alıp Aleron'un göğsüne götürdü ve o da başını ona doğru eğdi. Aleron'un üzerinde Gideon'un kokusu yoktu, sadece kendi kokusu vardı. Karnındaki ve leğen kemiğindeki tüylere sinmiş, hatta şu anda içine doğru kaymakta olan aletini bile kaplamıştı.

Aleron'u da yıkamaya başlayan Gideon'un kulakları kızardığında başını diğer tarafa eğdi.

Beni temizliyor mu? Belki de Gideon'un reddettiğine dair ilk varsayımı yanılttı. Öyle olmasını isterdi. *Sonradan temizlenmek bir insan geleneği mi?*

Sonra Tenebris'teki bir zamanı hatırladı.

Bir insan erkeği ıslak bir bezle bir dişiyi yıkamaya yardım ettiğinde, onu yatıştırdı ve Gideon'un açıkladığı gibi 'bakım sonrası' bakım verdi. *Benimle mi ilgileniyor?*

Göğsünden akan avuç avuç suyla suyun en kötüsü durulandığında, Gideon ayağa kalktı. Sonra üzerlerine bir karartı çöktü ve Gideon sudan çıkıp elbiselerine doğru koştu.

"Kestirmeden gidiyoruz." Her seferinde bir ayağının üzerinde zıplayarak bacaklarını pantolonunun içine soktu. "Belki sınıra doğru gidersek, gece kamp yapmak için iyi bir yer bulabiliriz."

Aleron tamamen ayağa kalkıp kendine bakmadan önce birkaç dakika onu izledi. Islak karnına dokunduğunda görüşündeki turuncu renk koyu sarıya dönüştü. *Dokunduk.*

Elbette bunu beklemiyordu. Tenebris'te, Aleron'un böyle bir yakınlığı başlatan kişi olması gerekiyordu. *Bu onun da benimle aynı şekilde hissettiği anlamına mı geliyor?* Sormak, bilmek istiyordu.

Aleron bakışlarını, kollarını gömleğinin kollarından geçirmekte olan Gideon'a çevirdi. *Ama öbür dünyada... biz birbirimize dokunduktan sonra bile o aptalca, kafa karıştırıcı soruları sordu.*

Aleron'a karşı hâlâ tereddütlüydü.

Kafatasının üst kısmını kavrayarak pençelerini içeri soktu ve net düşünebilmeyi diledi. Neden tüm cevaplar apaçık ortadayken o bir türlü kavrayamıyordu?

Erkek gitar kutusunu aldı ve hızla ona döndü. "Eee?" Gideon küçük bir gülümseme sundu ve bu Aleron'un ağrıyan zihnine ve kalbine merhem gibi geldi. "Sudan atlayacak mısın yoksa balık olmaya mı karar verdin?"

O gülümseme, o espri... sadece gelininin eski haline dönmesi bile Aleron'a her şeyin yoluna gireceğini gösteriyordu. O anda buna her şeyden çok ihtiyacı vardı.

Karaya çıkmak için bir bacağını sudan çıkarırken kendini kıkırdarken buldu. "Sadece balıklar uçabilirse."

Daha sonra düşünebilirim. Şimdilik onu güvende tutmalıyım.

Elinde rulo haline getirilmiş bir parşömen parçası tutan Gideon, sallanan otlardan oluşan küçük bir tepeye doğru koştu. Omzunun üzerinden arkasındaki kasabaya baktı ve gözlerini kısıarak hemen yanında geniş bir mısır tarlası olduğunu gördü.

Greenshire pek dostça davranmamıştı.

Yokuşun tepesine vardığında, parmaklarını sinirle saçlarında gezdirip geriye doğru itti - sadece bir kısmı öne doğru savruldu. Eskiden saçlarını istediği gibi tutan jöleden yoksundu.

Gün ışığında saklanmak için çömelen Aleron onu karşıladı.

Bana kızgın. Gideon'un dudakları gerildi. *Benim hatam olmasa da onu suçlamadığımı söyleyemem.*

En azından dünden sonra araları daha az gergin görünüyordu. Elbette, birbirlerine yaptıklarını hatırladığında Gideon sık sık kızarıyordu - o zamandan beri ikisi de bundan bahsetmeyi tercih etmemişti - ama aralarındaki havanın artık ihtiyatla dolu olmadığını söyleyebilirdi.

Bunun yerine, zaman zaman, başka bir şeyle, *daha fazla bir şeyle* suçlanabileceğini düşündü.

Bu her neyse, sık sık kalbinin göğsünde utangaç bir şekilde çarpmasına neden oluyordu. Bu onu Aleron'a karşı son derece yumuşatmıştı.

Gideon onun bakışlarını kıvrılan keçi boynuzlarından ısıtılı yarasa kafatasına doğru taradı, ta ki gözleri dişlerine düşene kadar. Aleron'un onu neredeyse tepeden tımağa yalayabilmesi için ayrılmış olan dişler, yol boyunca kemirilmişti.

Kahretsin. Göğsü ve kasıkları aynı anda sarsılınca hızla başka tarafa baktı. *Ne zaman onun dişlerine baksam vücudum bir tuhaf oluyor.*

"Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim," dedi Gideon, çok sevimli bir insan olmadığını bilmesine rağmen sevimli görünmeye çalışarak sesine bir dudak büküşü katarak. "Onlara Emerie'yi sorduğumda beni gözaltına aldılar ve neden onu bulmak istediğimi sorguladılar. Görünüşe göre, sadece loncayı terk ettiği için aranan bir suçlu değil, aynı zamanda buradaki birkaç marketten de çalmış."

Gözleri parlak sarı renkte parlayan Aleron'un sert kaslarındaki kızgınlık yumuşadı. "Bu onları yakın zamanda gördükleri anlamına mı geliyor?"

Gideon duyduğu umut karşısında irkildi. Aleron çömeldiği için Gideon gözlerini onunla aynı boydaki kafatasına yaklaştırdı.

"Hayır. Bu neredeyse iki ay önceydi." Aleron'a sepmatik, buruşuk bir ifade verdi. Sonra Gideon elindeki parşömeni yukarı doğru yumrukladı. "Ama elimde bu var. Bana bir harita verecek kadar kibardılar, belki bu gece nereye gideceğimize dair bir plan yapabiliriz?"

Aleron'un aynı anda hem keşif yapıp hem de uçmasıyla, kaplıcalardan Greenshire'a gelmek bile epey zaman almıştı. Aslında birbirlerine oldukça yakın olmalarına rağmen yarım gün sürmüştü çünkü aralarında sadece biraz mesafe ve güney kara duvarı vardı. Elbette titiz davranıyorlardı ama herhangi bir sebep ya da gerekçe olmadan arama yapmak muhtemelen çok uzun sürecekti.

Zaten çok uzun sürmüştü.

Aleron homurdanarak, "Neredeyse gece olmak üzere," diye homurdandı ve başını başka yöne çevirdi. Surat asıyordu. "Ayrıca her zamankinden daha fazla diğer insan kokuyorsun."

"Biliyorum, özür dilerim." Gideon içini çekti ve Aleron'da bıraktığı için gitarına aldığı kayışı takmak üzere diz çöktü.

"Dediğim gibi, beni sorgulamak için gözaltına aldılar. Eğer bu işten sıyrılmayı başaramasaydım, muhtemelen şu anda hapiste olacaktım. Birkaç şey de satın aldım."

Cebindeki yüzükler Gideon'u derinden rahatsız ediyordu. Onları daha önce satmalıydı ama yol boyunca uğradıkları köy ve kasabalarda uzun süre kalmak istememişti. Sadece muhafızlardan biraz bilgi isteyecek ve sonra ayrılacak kadar.

Gece orada kaldıkları için kaplıcalarda kaybolacaklarını ummuştu ama cebinde onlarla uyandı. Yine de yırtık iç çamaşırları kaybolmuştu ve deri pantolonunu onlarsız giymekten hoşlanmamıştı.

Yüzüklerini iyi bir miktar altın karşılığında sattıktan sonra yeni bir çift almıştı. Para kesesi oldukça ağırdı.

Çantasını sırtına bağlayarak Aleron'un onu almasını bekledi. "Pekâlâ, hadi gidip gece için açıkta olmayan bir yerde kamp yapacak bir yer bulalım."

Aleron onları batıya götürdü, bu yoldan geri gelme ihtimallerine karşı bölgeyi keşfetmek istiyor gibiydi. Dönmemişlerdi.

Tam yere inerlerken, Aleron onları yerden yukarı kaldırdı. Havayı koklarken başını belli bir yöne çevirdi.

"Yakınlarda yuva yapmış bir Mavka var," dedi koyu sarı meraklı gözlerle başını eğerek. Yavaşça geri çekilerek onları havaya kaldırdı. "Kokularını bilmiyorum. Burada dinlenemeyiz. Kendi bölgelerinde kalmamızdan hoşlanmayacaklardır."

Gideon, ikiziyle arasındaki samimi kardeşlik bağını düşününce, Aleron'un kendi türünden birine böyle bir tepki vermesini hiç beklemiyordu. Gideon hepsinin hoş ve birbirlerine aşına olacağını düşünmüştü.

Bu yüzden mi bizi hiç onlardan birine götürmedi? Bir yumruğunu şakağına dayadı ve boş yere anılarını yüzeye çıkarmaya çalıştı. Bu hiçbir zaman o kadar kolay olmamıştı ve işe de yaramamıştı. *Yine de Elf dünyasında bir tanesiyle karşılaşmamış mıydık?* Aleron ona böyle söylemişti.

Kamp yapacak bir yer bulduklarında gece çoktan çökmüştü. Kuru çıra bulmak zor olduğundan karanlıkta kamp ateşi yakmak için en uygun zaman değildi. Bir karla karışık yağmur tabakası her şeyi kaplamıştı ama ikisi de verimli bir şekilde çalıştıklarından emin olmak için birlikte çalıştılar.

Gerçekten bir takım olarak çalışmaya başladık.

Bir birim olarak hareket etmelerini, bir görevi yerine getirmek için sözsüz iletişim kurmalarını isterdi. Bu düşünce onu gülümsetti.

Gideon ışığı yaktıktan sonra parşömeni yere doğru açtı ve açık kalması için köşelerine taşlar yerleştirdi.

Soğuk rüzgâr hafifçe esiyordu ama ceketini giydiği için bunu çok da kötü bulmuyordu. Aleron'un omzu kendi omzuna değene kadar biraz sağa doğru eğildi ve iri adamdan yayılan sıcaklık kaslarını anında rahatlattı.

"Sanırım buralardayız," dedi Gideon, Peçe Kanyonu'nun güneybatı bölgesinin hemen altını işaret ederek. Bulundukları yerin hemen yukarısında ve biraz daha solda üç köy vardı - bir tanesinin utanç verici çıplak yürüyüşünü yaptığı yer olabileceğini düşündü. "Dünya'ya tam olarak nereden geldiğimizi bilmiyorum ama sanırım bunu biz yaptık."

Parmağını kuzeye kaydırды. Batıya, Aleron'a haksız yere aralarındaki bağı koparmak istediğini söylediği sahile doğru ilerlerken suçluluk duygusunun midesini bulandırmasından nefret ediyordu.

Kahretsin. Bu gerçekten üç hafta önce miydi? Bu kadar kısa sürede çok şey değişmişti. *Ve dün...* Kaplıcada geçirdikleri zamanı hatırlayınca tüyleri diken diken oldu.

Gideon, izledikleri yolun kanıtlarına ve bu noktaya gelmelerinin ne kadar sürdüğüne bakana kadar her şeyin ne kadar hızlı ilerlediğini fark etmemişti.

Yanaklarının rengi solmuştu ama tahmini bir yol çizerken yüzeyin altında kaynayan pişmanlığı görmezden gelmeye çalıştı. Haritayı daire içine aldı, kuzeye, sonra doğuya, mağaranın olduğu yere, Hawthorne Keep adlı kuzeydeki İblis Avcısı kalesinin hemen arkasına gitti. Ardından, Fishket'i işaret etmeden önce daha da doğuya, Emerie'nin muhtemelen bir Zebani Avcısı olmak için kaydolduğu Zagros Kalesi'ne doğru ilerledi.

Güney topraklarında çok zaman geçirmişler, kardeşlerinden tek bir iz bile bulamadan keşfe çıkmışlardı. Kaplıcaları taradı ve ardından Greenshire'ı ve bugün ziyaret ettikleri mısır mahsullerini işaret etti.

"Sana karşı dürüst olacağım Aleron, nerede olabileceklerini bilmiyorum. Emerie'nin yerinde olsam kuzeyden uzak dururdum," dedi ve bakışlarını haritaya daha da yaklaşmış olan Aleron'a kaldırdı. "Eğer sekiz yıl öncesine göre değişmediyse, kuzeyde dağlar nedeniyle daha fazla İblis Katili var."

"Yani muhtemelen güneydeler mi?" Aleron bir pençesini parşömene vurarak sordu. Parşömende bir delik açtığı elini geri çekti. "Ama güneyi kontrol ettik."

Gideon düşüncelere dalarak yanağını avuçladı.

"Bakın, Emerie'nin yerinde olsam ben de doğudan uzak dururdum." Zagros Kalesi'ni işaret etti. "Muhtemelen terk ettiği lonca burası ve yüzünü tanıyacak bölgelerden geçme riskini almazdı. Ayrıca hem kuzey hem de doğu, güneybatıdan daha fazla kar alır. Kış için bir yere sığınırды. Nerede olduğunu bilmiyorum, çünkü Fishket dışında bulunduğum tek yer Ashpine Şehri."

Aslında bu doğru değildi, çünkü teknik olarak Austrális'in her yerinde bulunmuştu.

Tüm kıtayı kaplayan devasa, kabaca çizilmiş çatlak gözünü almaya devam etti.

Sormak istemediği soruyu sordu.

Gideon yalvaran bir ifadeyle Duskwalker'a döndü. "Peçe'de olabilirler mi, Aleron?"

Az önce parşömende bir delik açtığını unutmuş gibi görünen Aleron parşömene tekrar vurdu. Bu kez, düşünürken burnunun ucunu tuttu.

Aynı noktaya, uzak doğudaki bir bölgeye dokunmaya devam etti.

Gideon orayı işaret etti. "Burayı mı?" Gideon sordu.

"Gelinini İblislerin yaşadığı bu kadar derine götüreceğini sanmıyorum," diye açıkladı Aleron, sanki ona bakıyormuş gibi kafatası ona doğru sallandı. "Ona zarar gelmesini istemezdi ama... Merikh'in mağarası burada. Sen ve ben onun oraya asla dönmeyeceğini bilsek de, genellikle boştur. Raewyn'le birlikte Elf dünyasında. Ama... dinlenmek için güvenli bir yer ve biz orada birçok kez oyalandık."

Merikh ve Raewyn? Bu isimler tanıdık geliyordu. Gideon onlarla ilgili hiçbir şey hatırlamıyordu ama Aleron'un onlardan birkaç kez bahsettiğinden emindi. *Daha önce hatırlamaya çalıştığım kişiler bunlar olmalı.*

"O zaman Merikh'in mağarasına gitmeye başlayalım mı? Tekrar güneye doğru uçabiliriz ve yol boyunca onları bulabiliriz."

Aleron onun saldırı planını kabul ederek başını salladı. Bu aynı zamanda Aleron'u da rahatlatmışa benziyordu; bunun nedeni Gideon'un arayışlarına tüm kalbiyle yardımcı olmaya çalışması ya da bir planının olmasının onu rahatlatması olabilirdi.

Gideon parşömeni yuvarlayarak çantasına götürdü ve saklamak üzere dikkatlice yerleştirdikten sonra yanına oturdu. Sabah giymeyi planladığı yeni iç çamaşırlarını da cebinden çıkardı. Sonra, çoğu gece yaptığı gibi, yorgunluğun kendisini ele geçirmesini bekledi.

Çantasından çıkarmadan gitarının bir telini oradan buradan koparıırken, onu gerçekten çalmak isteyip istemediğinden emin değildi. Dürüst olmak gerekirse, ona sahip olmak bile ona neşe veriyordu. Onun için çok şey ifade ediyordu, bu yüzden sadece ona bakabilmek ve dokunabilmek bile onu rahatlatıyordu.

Bazen hayattaki basit şeylerdi.

Aynı zamanda, hiper farkındalık duyuları Aleron'u içine çekti.

Aleron'un nereye baktığını tam olarak anlamak zordu ama Gideon onun ateşe bakıyor olabileceğini düşündü. Kanatları seğirdi, kapalıyken çırpı ve sırtında dinlendi.

Gözbebekleri maviye döndüğünde Gideon onun huzursuz olduğu izlenimine kapıldı. "Sorun nedir?"

Aleron alçak bir sesle, neredeyse fısıldayarak, "Akrabamı özlüyorum," diye cevap verdi. "Şimdiye kadar onunla birlikte olacağımızı sanıyordum."

Kahretsin, diye düşündü Gideon lanet okuyarak ve ensesini ovuştururken başka tarafa baktı. *Ben olmasaydım muhtemelen öyle olacaktık.*

Ama zamanda geri gidemezdi.

Gideon gitarını kutusundan çıkarmadan önce, "Onları yakında bulacağız," diye söz verdi.

Şimdi o da tedirgin olduğu için dikkatini dağıtmayı tercih ediyordu. Umarım bu Aleron'u ateşe bakmaktan uzaklaştırırdı.

Tüm işi zihni yerine parmaklarının yapmasına izin vererek, aklına ne gelirse onu çaldı. Kısa bir süre sonra

Duskwalker onun çevresinde hareket etti, kısa mesafenin yarısını geçene kadar gittikçe yaklaştı.

Nabızı biraz hızlandı, Aleron'un sonunda aralarındaki fiziksel mesafeyi kendi başına aşmasından çok memnundu. Yolun tamamını kat edemeden durmuş olması önemli değildi.

Aleron kafasını aşağıya çevirerek otları karıştırdı ve gergin bir şekilde kıpırdanarak izledi. Daha önce olduğu gibi kanatları seğirdi. "Seninle oturabilir miyim?" diye mırıldandı sessizce.

Gideon yüzünü doldurmaya çalışan sırtışı bastırdı, onu garip hissettirmemek umuduyla rahat davranıyordu. Yine de Gideon, oynamayı bırakıp bakışlarını Aleron'a çevirdiğinde gözlerinin sıcaklıkla parladığını biliyordu.

"Evet, tabii ki."

Aradaki mesafeyi hızla kapatan Aleron sonunda onun arkasına geçti. Gideon nereye gittiğini sormadan, Aleron'un kucağına çekilince şaşkın bir nefes aldı. Kıcı Aleron'un çapraz bacaklarının arasındaki kuytuya kaydı ve bu sırada gitarını düşürmemek ya da zarar vermemek için ona sarıldı.

Dudaklarından bir kıkırdama döküldü. Duskwalker'ın niyetinin bu olmadığını düşünüyordu ama umurunda değildi. *Bu daha önce hiç yapmadığı bir şeydi.* Gerçekten de yakınlık kurmanın onları birbirine bağlamaya yardımcı olacağını umuyordu ve görünüşe göre haklı çıkmıştı.

Çok konuşkan değildir, bu yüzden belki de bunu yapmak ona daha doğal geliyordu?

Gideon sırtını kürklü göğsüne yasladı ve Aleron'un içindeki gerginlik dışarı taşıtı. Duskwalker kucaklaşmayı kolaylaştırdı ve "Oynamaya devam et. Bölmek istememiştin."

Gideon'un kendini yorması gerekiyordu ama birden her zamankinden daha uyanık oldu. *Daha önce birinin kucağına bu şekilde oturup oturmadığımı hatırlamıyorum.*

Neredeyse iki metre boyundaydı ve acemi bir odun kesicinin olması gerektiği gibi yapılydı. Gerçi mesleğe başlayalı henüz birkaç yıl olduğu için bariz bir irilikten ziyade atletik bir kas yapısına sahipti. Daha önce kendisinden neredeyse bir metre daha uzun ya da bacak ve göğüs genişliği olarak iki kat daha büyük biriyle hiç karşılaşmamıştı, bu yüzden böyle bir pozisyondan rahatsız olmuştu.

Ağırdı ve kişiyi ezmek istememişti.

Bu çok hoş. Onun sıcaklığını, kalbini, nefes alışını hissedebiliyorum. Ve Aleron onu tutabilecek kadar güçlüydü ve belki de buna izin verebileceği tek kişiydi. Bu beni küçük hissettiriyor ama zayıf da hissettirmiyor.

Belki de değer veriliyordur?

Burnunun ucu Gideon'un başının yanından ancak bir santim uzaktayken, Aleron aşağıya bakarken onun üzerine sıcak nefesler saldı. Sanki Gideon'un yüzü ormana, alevlere, hatta berrak gökyüzüne kıyasla en çok ilgi çeken şeymiş gibi, tereddütsüz bir bakışla ona bakılması kalbinin göğsünde çarpmasına neden oldu.

Aleron'un sesi yumuşak ve fısıltılıydı, "Sana dokunabilir miyim?" diye sordu.

Gideon yanlış bir nota çaldığında yüzünü buruşturdu, elleri garip bir duyguyla titriyordu. *Kahretsin. Neden bu kadar gerginim?*

"Evet." Başını salladı, aslında neyi kabul ettiğinden emin değildi.

Kulakları o kadar ısınmıştı ki, küpelerinin eriyip loblarından ayrılacağından endişe ediyordu. Aleron pençesinin arkasını kulaklarından birine vurup her vuruşunda ileri doğru fırlamasına neden olduğunda daha da arttı.

"Bunları sevdim. Sana çok yakışmış."

Gideon buna güldü. "Teşekkürler. Kulaklarımı deldirmek arkadaşlarımdan bir meydan okuması olarak başladı ama aynada kendimi gördüğümde hoşuma gitti."

Pençe daha sonra boynunun arkasındaki hassas tüyleri eleyerek kordonlu kası aşağı çekti. Derisi tepki olarak karıncalanırken kolundaki uzun kıllar havalandı. Aleron Gideon'un omzunun üzerinden bakarken, iri eli kolunu aşağı doğru çekip incelemek istedi.

Aleron Gideon'un elini tuttu ve gitarından çekti, Gideon diğer eliyle enstrümanını uzaklaştırdığında onu kaldırdı, çünkü tek eliyle gerçekten çalması imkansız hale gelmişti. Görünüşe göre Aleron artık onu rahatsız etmeyi umursamıyordu - ve Gideon da çalmayı umursuyormuş gibi yapmayı bırakabildiği için şükrediyordu.

Artık hareket etme özgürlüğüne sahip olan Aleron iki büyük patisini de Gideon'un elinin etrafına doladı. Pençeli başparmağının pedini parmak eklemlerinin üzerinde gezdiren Aleron onlarla oynadı, öyle hafifçe okşadı ki karıncalandı. Bu, Gideon'un da aşağı bakmasına neden oldu.

"Ellerin çok küçük." Gideon'un parmaklarının ve avuçlarının yıllarca balta sallamaktan ve el işçiliğinden dolayı etli olduğunu düşünürsek, bu sözler ona daha önce hiç söylenmemişti. "Yumuşak ama yine de narin hissettirmiyorlar."

Pençeleri çok uzun.

Kıvrımlı sırtları ateş ışığını yansıtacak kadar parlak, uçları ise neredeyse iğneye dönüşecek kadar keskindi. Yine de Gideon onlarla hiç incinmemişti. Aleron'un dokunuşu her zaman nazikti, ama büyük, nasırlı ellerine bakınca, düşünceli olması imkânsız görünüyordu. İmkânsızdı ama Duskwalker aksini defalarca kanıtlamıştı.

Aleron'un koyu gri teni ateşin karşısında sapsarıydı, oysa ateş Gideon'un bronz tenine turuncu bir parlaklık veriyordu.

Çıkıntılı beyaz parmak eklemleri Gideon'un meraklı dikkatini çekti, ta ki başka bir şey dudaklarının kenarını ısırmasına neden olana kadar. Gideon'un parmaklarını incelerken Aleron'un tendonlarının hareket ediş biçimi, tıpkı parmakları boyunca uzanan kalın, pompalanan damarlar gibi mutlak bir güç gösteriyordu.

Yıllarca onların üzerinde yürüdüğü için ellerini iri, kaslı ve vahşi olmak üzere eğitmiş gibiydi.

Aleron tüm o kürk ve tüylerin altında çekici ve kaslı bir vücut mu saklıyordu? Şu anda sadece dev bir pofuduk ayıcık gibi görünüyordu. Hatta Gideon'un ona bu kadar sokulmuş olmasından dolayı kendini öyle hissediyordu.

Sevimli ama tehlikeli. Gideon onu böyle görmeye başlamıştı.

Ama o el... onu olması gerekenden çok daha cazip buldu. Gideon pençe uçlu sıkı bir yumrukla sikinin etrafına sarıldığında nasıl görüneceğini bile merak etti. Bahse girerdi ki, sadece başı dışarı fırlayacak şekilde onu neredeyse dibinden ucuna kadar tutacaktı.

Lanet olsun, diye zihinsel bir küfür savurdu Gideon, boştaki avucuyla ağzını kapatıp başka tarafa bakarak. *Neden şu anda sapıkça düşüncelere sahip olan benim?* Aleron'un gözbebeklerine baktı ve onların arzudan morarmak yerine parlak pembe olduğunu gördü.

Tahrik olan tek kişi kendisi gibi görüldüğü için sinirlenen Gideon, siki pantolonunun içinde sarsılıp kalınlaşıırken, onu saklamak için bir dizini kaldırdı.

Sadece bir el. Tamam, oldukça güzel bir tane ama yine de.

Kalbinde bir sorun vardı. Bunun için harekete geçmemeli, göğsünü çılgınca çarpmamalıydı. Daha bir gün önce, bu Duskwalker'ın dölünü ağzına almıştı. Birbirlerinin elini masumca tutmaları bile gözünü kırpmasına neden olmamalıydı.

Aleron sonunda kollarını Gideon'un gövdesine dolamak için uzaklaştı. Büyük avuçlarından birinin tuniğinin ve ceketinin altından sızarak göğüs kaslarının altına girdiği ve Aleron'un parmaklarının kaburgalarını sardığı gözünden kaçmadı. Diğer eli sadece kalçasını tutuyordu.

Sonra Aleron onun çenesinin yan tarafını kendi çenesine çarptı ve iri adam küçük bir sarsıntı geçirdi. Bunu daha sert yaptı, sanki kısa sakallarıyla kemiğe vurmak ister gibiydi.

"Spikey. Sanki beni aynı anda hem kaşıyor hem de gıdıklıyorsun."

Bu kucaklaşmanın saf masumiyeti, Duskwalker'ın yaptığı ve az önce söylediği şey, Gideon'un varlığına dokundu. Zihnini daha önce hiç okşanmadığı bir şekilde okşadı.

Göğsünün şefkatle sıkışmasına neden oldu, ama bağırsakları acı verici bir düğümle sıkıştı. *Tüm yapmak istediği bu muydu?*

Zaman mı? Sadece bana sarılıp kafatasını bana sürmesi mi? Bir kez daha, ezici suçluluk duygusu boğazını sarmaya çalıştı. O daha üzerinde duramadan, Aleron'un pençeleri Gideon'u kahkahalara boğdu. Kıvrıldı ve sırtını büktü. "Gıdıklanıyorum!" diye tısladı sıkılmış dişlerinin arasından, yan tarafında aşağı yukarı hareket eden parmaklardan kaçmaya çalışıyordu.

"Güzel kokuyorsun ve saçlarının rengi de güzel," dedi Aleron, Gideon'u görmezden gelerek saç tellerinden bazılarını kaldırıp kemirmeye başlarken.

Duskwalker'ın kendisiyle kasıtlı olarak uğraştığını anladığında, Gideon ayağa kalkmaya gitti. Tekrar aşağı çekildi ve Aleron onu gıdıklamayı ve saçlarını kemirmeyi bıraktı.

Yine de Aleron'un hafif kıkırdaması her türlü kızgınlığı yatıştırdı ve sonunda onunla birlikte gülmeye başladı.

"Duracağım. Sadece kal." Sonra Duskwalker onun boynunun yan tarafını geçici olarak yaladı. Gideon onu durdurmayınca, Aleron bunu daha emin bir şekilde tekrarladı, ta ki sürekli hale gelene kadar. "Sadece sana sarılmak istiyorum."

Aleron bundan daha fazlasını yapıyordu ama yine de... yeterli değil miydi?

Sanki beni her yöne çekmeye çalışıyor. Aleron'un kalmasını istemediği tüm duyguları ortaya çıkarana kadar duygularını sıkıyor.

Pençeli ellerinden biri Gideon'un karnından aşağı inip etini sıyırdığında, yara izlerinin üzerinden geçti. Bunun onu rahatsız edeceğini düşündü, çünkü daha önce bu yaraların hatırlatılmasından hoşlanmamıştı. Ancak tek düşünebildiği, Aleron'un avucunu nasıl aşağıya doğru indirdiği ama daha fazla aşağıya inmediği idi.

Sıcaklığı kasıklarına doğru bir ürperti gönderdi, en hafif, tesadüfi bir alay gibi.

Hayatı boyunca Gideon genellikle duygularının bedeninden önce ele geçirilmesine izin verirdi ama tüm bunlar içten içe sızlamasına neden oldu. Aleti sertleşmişti, beyninin söyleyemediklerini ona söylüyor gibiydi ve bedenini kullanmak neredeyse daha kolay geliyordu. Ona teslim olmak ve yol göstermesine izin vermek. Dizginleri içgüdülerine ve ihtiyaçlarına bırakmak.

Şimdiye kadar aptal ağzından çok daha iyisini yapmıştı.

İkisinin de kafası zaten karışık ve o gerçekten dokunulmak istiyordu. Ya da belki de bunun nedeni tüm değerli kanının aletine akması ve taşaklarını sıkacak kadar zonklamasına neden olmasıydı.

Daha aşağı in, diye yalvardı Gideon zihinsel olarak lanet eline.

Gideon dizini indirerek ereksiyonunun dış hatlarını daha belirgin hale getirmeye çalıştı ama Aleron boğazını yalamaktan bunu fark edemeyecek kadar dalgın görünüyordu. Her darbeye göğsünde tüyler diken diken oluyor, meme uçları sertleşiyordu.

"Cildin çok pürüzsüz."

Sikerim böyle işi. Gideon avucunu Aleron'un parmak eklemlerinin üzerine koydu ve elini yavaşça aşağı doğru iterek Aleron'un parmak uçlarının sertliğinin üzerinde gezinmesini sağladı.

Yalama durakladı. Birkaç saniye boyunca tek hareket Gideon'un hızla inip kalkan göğsüydü. Sonra Aleron sikini sıkı ve dişlerinin arasından bir rahatlama iniltisi yükseldi. Hatta Duskwalker'ın eline doğru hamle yaptı ama o keskin pençeler elinin üzerinde dans edince bir nefes tısladı.

"Sert misin?" Anlamsız bir soru sorduğu için Gideon başını geriye ve yana doğru kaldırarak ona donuk bir bakış attı. Aleron, Gideon'un omzunun üzerinden bakarak kendisinin de penisin sert uzunluğunu aşağı yukarı izlediğini gördü ve gözbebeklerine hemen mor bir renk yayıldı. "Dokunabilir miyim?"

Lanet olsun, bu Duskwalker onu öldürüyordu.

Gideon ellerini pantolonunun bağlarını çözmek için indirirken alaycı bir tavırla, "Hayır, sadece hissedebilmen için elini oraya koydum," dedi. Sonra da bastırılmış ve cinsel olarak hüsrana uğramış benliğinin *aslında* yanlış anlaşılabilir bir şey söylemesine izin verdiğini fark edince yüzünü buruşturdu. "Demek istediğim-"

O daha sözünü bitirmeden Aleron pençelerini kınına sokmuş ve elini pantolonunun açık cebine sokmuştu. Gideon'u düzgün bir şekilde kavrayabilmek için bileğini büktü ve onu sürükleyerek serbest bıraktı.

"Eğer yalanlarla alay edecekseniz, o zaman bunu yapacağım."

Kolunu kaldırdı, Gideon'un başının yan tarafını kavradı ve yüzünü eğdi. Sonra ilk kez dudaklarını yaladı. Elbette daha önce de ağzının *içindeydi* ama hiç dudaklarını yalamamıştı. Dudakları şaşkınlıkla aralandı, Aleron'un dilinin dudaklarında gezinmesinden hoşlandığını fark etti, ama Aleron onu okşamaya başlayınca hırıltılı bir inilti çıkardı.

Ne yapacağım? Geri mi yalayayım? Ağzını daha da açıp içine mi aldı? Ne yapması gerekiyordu ki? Ama Aleron'un parmakları sikinin başının kenarında aşağı yukarı gezinirken gözleri sersemlemiş olan Gideon kendini... ona karşı nefes alıp verirken buldu.

Aleron yine de dilini ağzının içine sokarak ona gösterdi. Gideon dilini Aleron'un diliyle ileri geri hareket ettirirken yumuşak bir hırıltı yükseldi. Gideon vücudunun kontrolü ele almasına izin verip onu emdiğinde daha vahşi bir hal aldı ve büyük Duskwalker ödül olarak bir inilti çıkardı.

Kaldırdığı gömleğinin ve ceketinin altından ıslak, sert ve kalın bir şey kayınca sırtı kamburlaştı. Sırt kaslarının arasına yerleşen şey omurgasını yukarı doğru itti ve sonunda küçük uzuvlar sırtına doğru kıvrıldı. Her şey sıcaktı ve Aleron'un garip, insanlık dışı sikinden uzaklaşmak yerine ona doğru eğildi.

Sonra Aleron yumruğunu şaftından çekti ve Gideon başını salladı. Ona durmamasını söylemeye çalıştı ama

dili ağzının içinde dönüyordu.

Aleron kendi sikini yumrukladı ve okşarken parmak eklemeleri Gideon'un sırtını oydu. Sonra Aleron elini geri çekti. Bol miktarda kayganlaştırıcı sürerek Gideon'un pantolonunun derinliklerine bastırırken sikinin her tarafına sürdü. "Gideon," diye inledi Aleron, taşaklarının hemen arkasındaki dar deliği bulana kadar parmaklarını aşağı kaydırıldı. "İçine girmek istiyorum burada."

Aleron ona dokunur dokunmaz, Gideon ona sürtünen parmağını içeri sokmak istediğini biliyordu. En hafif dokunuşta sikinin ucundan fışkıran prekum ile hızla kararını verdi.

Aleron'un elinin arkasını tutan Gideon, bunu kabul ettiğini göstermek için içine girmesine yardım ederken, bunu kolaylaştırmak için dizlerini kaldırdı. Kendini destekleyerek irkildi ama içine giren kalın parmağa karşı kendini yumuşamaya zorladı.

Tam içeri girdiğinde Aleron'un bileğini tuttu ve Gideon'un uyum sağlayabilmesi için onu durdurdu. Neyse ki dünkü dilinden sonra, bu beklenenden biraz daha kolay oldu. İlk başta rahatsız olsa da, Aleron'un parmağını sokmasına izin vermek için tutuşunu gevşetti, böylece Gideon'u geleceğe hazırlayabilecekti.

Ona bunun muhtemelen bu gece de olmayacağını söyleyecek cesareti yoktu ama onu ne kadar çok eğitirlerse o kadar çok yapabilirlerdi.

Tabii... Aleron'un dilini uzaklaştırmak için yüzünü yana çekti. "Seni her zaman becerebilirim," diye teklif etti, siki bu fikirle sarsıldı.

Aleron'un ne kadar ateşli olduğunu ve sikinin kendi kendini kayganlaştırdığını düşününce, kendini onun içine gömmenin harika hissettireceğini düşündü.

Aleron parmağını ileri doğru hareket ettirirken, "Buna sahip olmadığımı zaten keşfettik," diye açıkladı. "Tükettiğim her şeyi emerim."

Onun bir-?

Gideon gözlerini ve ağzını kocaman açarak dinlemeyi, dikkatini vermeyi bıraktı. Kahretsin, belki de Aleron prostatına inanılmaz bir basınçla saldırdığında *nefes* alıyordu. Bir zevk sarsıntısı sırtını kamburlaştırdı. Gideon kичını Aleron'ın avuçlarına sürtünerek, "Ah, siktir," diye homurdandı.

O kadar kalın bir prekum damlası bıraktı ki anında taşı. Aleron ikinci bir parmağıyla onu hızla gerdiğinde bile, tam Gideon'un ihtiyaç duyduğu yere sabitlendiğini fark etmedi. Gideon kendini okşayarak herhangi bir rahatsızlığı bastırmak için sikini kavradı.

Karşılığında Aleron'a dokunamadığı için kendini kötü hissetti. Yine de Gideon, tüm vücudu derisinin yüzeyinin altında şimşekler çaktırıırken bunu desteklemekten başka bir şey yapamadı. Kızardı, nabızı kekeledi ve gözlerini kasıklarına dikti.

Aleron'un bunu beceremeyeceğini düşünmüştü ama harika hissettirdi. İkinci yaşamında uyandığından beri ilk kez geçmişteki benliğine teşekkür etti. En azından Aleron'a *bunu* nasıl yapacağını öğretmişti.

"Böyle muhtaç görünüyorsun," diye homurdandı Aleron. Gideon'un yüzünü zorla yukarı kaldırdı, böylece onun üzerine çökmüş olan puslu ifadeye bakabilirdi. "Tenebris'ten farklı ama daha iyi. Seslerin daha erotik, bedeninin daha sıcak ve yumuşak ve *hepinizin* kokusunu alabiliyorum."

Sonra, sanki tutkuya yenik düşmüş gibi, Aleron dilini bir kez daha Gideon'un ağzına sokmak için başını öne eğdi. Aleron onun sırtına doğru sallanmaya başladı, yüzüne doğru inliyordu.

"Bunu *özlemişim*," diye homurdandı Aleron.

Gideon üçüncü bir parmak eklemeye çalıştığında irkildi, vücudu rahatsız edici acıya karşı gerildi. Elinin bu kadar büyük olması sorunun yarısıydı ve Gideon daha önce içine hiç bu kadar büyük bir penis almadığını zaten biliyordu.

Bu çok fazla. Gideon bu kadarına hazır olduğunu sanmıyordu ama istese de Aleron'un ağzından uzaklaşamazdı. En azından doğru yerlere bastırması mutluluğu tetiklemeye yardımcı oldu ve Gideon yardımcı olmak için sikini okşadı.

Ayrıca o kadar tahrik olmuştu ve boşalmaya o kadar yakındı ki, serbest kalmak için elinden gelen her şeyi denedi. Zihni ve bedeni buna takıntılıydı, taşakları sürekli olarak boşalmak üzereymiş gibi kalkıyor, ancak ondan kaçıyordu.

Aletinin başı Gideon'un sakızıyla sıırıslıklam oldu ve her yeri titredti. Uylukları titredti ve karın kasları aşağı indi, tüm leğen kemiği acı veren bir mutlulukla yayıldı.

Sonra onu kavradı ve acı dolu bir inilti çıkardı... tam da Aleron durduğu sırada. Parmakları da dili gibi hareket etmeyi bıraktı.

Siktir! Hayır! Hayır! Gideon başını geri çekti. "Durma," diye boğuk bir ses çıkardı.

Boşalmak üzere olduğunu haykıramadan Aleron ağzını kapattı.

Parmaklarını Gideon'un takdir ettiğinden biraz daha hızlı çekti, "Bir İblis geliyor," derken göt deliği daha küçük bir duruma geri döndü.

Umurumda değil. Muhtemelen düşünülmesi gereken bir şey değildi. Neyse ki bunu hiç söylemedi, çünkü söyleseydi daha sonra utançtan ölebilirdi.

Gideon'un da tepki verme şansı yoktu. Aleron elini Gideon'un pantolonundan çekip kollarını gövdesine doladı ve

Duskwalker metrelerce havaya sıçrarken Gideon böğürdü. Gideon'un pantolonunu tutmaya yetecek kadar zamanı vardı.

ayak bileklerine düşmesini engellemek için.

Ayaklarının altından kuduz homurtular yankılandı. Az önce oturdukları ağaçların arasındaki küçük boşluğa bir İblis sıçradı. Ondan daha yeni kurtulmuşlardı.

"Onların geldiğini duyduğunu ya da kokusunu aldığını söylediğini sanıyordum!" Gideon pantolonunun belini daha sıkı kavrayarak şaşkınlıkla konuştu.

"Dikkatim dağıldı," diye homurdandı Aleron kısık sesle. "Seni daha önce hiç böyle kıvrandırmamıştım."

Gideon'un yüzü, *kıvrınmakta olduğunun* söylenmesinden duyduğu utançla kızardı. Elbette Aleron'un dikkati dağılmıştı. Parmaklarını ilk kez -Dünya'da- gelininin içine sokmuştu.

Bir nota sesi dikkatini çekti ve Gideon keskin, geniş gözlerini yere dikti. Aşağı doğru uzandı, o anda düşüp düşmediğini umursamadı.

"Siktir, Aleron. Gitarım!" İblis onu itip kakıyor, az önce oturdukları yeri kokluyordu. Onun bağırması üzerine, onlara bakarken bir eliyle gitarın üzerinde bile durdu!

Acil durumu hisseden Aleron hızla harekete geçti. Kanatlarını çırpmayı bıraktı ve yere düşerek İblis'in tam üstüne kondu. Kuşa benzeyen ayaklarıyla pençelerini İblis'in etrafına geçirdi ve İblis çırpınıp çılgınlık atarken onu yerde tutmaya çalıştı. Uzun bir kuyruğu vardı ama bu, sefil yaratığın tanıyabildiği tek özelliği idi.

Gideon onun kollarından atladı.

Hâlâ yarı sert olan ereksiyonunu görmezden gelerek koşar adımlarla pantolonunu bağladı, ardından gitarını kapıp koruyucu kılıfına soktu. Tam çantayı kapatıp kilitlemek için mandallara hafifçe vururken, Aleron bir tıslama sesi çıkardı ve bağırdı.

Çıkardığı sıkıntılı ses üzerine, *gitarın canı cehenneme*, diye düşündü. İnleyen Duskwalker'a yardım edebilmek için kemerinden baltasını çıkardı.

İblis hâlâ aynı pozisyondaydı, kapana kısılmıştı ve hiçbir şey yapamıyordu. Yine de Aleron gözbebekleri bembeyaz olmuş bir halde açıkta duran aletini kavradı.

Gözbebekleri sadece korktuğunda ya da acı çektiğinde bu renge dönüşür.

"Acıtıyor," diye tısladı Aleron onu sarsan bir ürpertiyle. Kanatlarını çırpıp bükerek ne kadar acı içinde olduğunu gösterdi. "Daha önce hiç sokmamıştı." Sonra burnunu ormana doğru çevirdi. "Acele et, Gideon. Bir başkası yaklaşıyor."

İki mi? Perde'ye çok yakın olduğumuz için mi?

Aleron'a ne olduğundan emin değildi ve onları tekrar yere indirerek Gideon'un duygularını dikkate aldığı için şükrederek adımlarını hızlandırdı. Çantanın kolunu tuttu ve hızla geri döndü.

Aleron onu kucaklamadı.

Bunun yerine tek bir kolunu gövdesine doladı ve açıkta kalan şaftını korumaya devam etti. Onu koltuk altına sokulmuş bir futbol topu gibi kaldırdı ve bir kez daha yerden itti. İblis, Aleron'un kalkışı sırasında ezilirken ağırlığının altında keskin bir boğulma sesi çıkardı. Sonra bir kez daha havalandılar, Gideon sallanan kolunun ucundaki çantasının ağırlığıyla kıvranıyordu.

Uzakta, çok daha büyük bir İblis kamp kurdukları yere doğru koşarken dallar kırıldı ve çalılar hışırdadı. *Lanet olsun. Bu bir ayıya benziyor.*

Bölgeden kaçarlarken, Aleron'un acı dolu tıslamalarının her biriyle birlikte irtifaları düzensiz bir şekilde alçalıp yükseliyordu. Ancak şaftını dikişinin arkasına geri itmeyi başardığında Aleron sızlanmayı bıraktı ve düz uçmaya başladı.

Rüzgâr Gideon'un saçlarını kesti, arzuyla ısınan tenini serinletti ve gömleğiyle ceketinin içinde dalgalandı.

Gideon, Aleron için ne kadar üzülse de dudaklarından kontrolsüz bir kahkaha patladı. Gözleri soğuk havada buz kesen mizah dolu yaşlarla ıslandı.

"Neden gülüyorsun?" Aleron dişlerini ona geçirerek ısırdı. "Yaralanabilirdin."

"Tüm bunların ne kadar komik olduğunun farkında değil misin? Dalga geçmekle çok meşguldük ve ben..." *Boşaldığı* sürece bir İblis'in gelmesini umursamadığını neredeyse belirttiğinde kıkırdamaları derinleşti. "Aleron, anlamalısın... bunların hepsi benim için yeni. Karanlıktan ve Fishket'in duvarlarının dışında olmaktan o kadar korkuyordum ki böyle bir geceyi asla hayal edemezdim. Korkutucu olsa bile, bizi oradan sağ salim çıkaracağını biliyordum."

Tüm bunlar sırasında bir insan için normal bir durum, hepsinin ormandan daha da korkması olurdu. Yaralarını kontrol ediyor ve arkadaşlarından hiçbirinin ölmediğinden emin olmaya çalışıyor olurlardı.

Onun yerine, şimdi, Aleron'la. *Tek düşünebildiğim nasıl bitiremediğimiz.* Bunda çarpık bir mizah vardı. Gideon da kendini hiç bu kadar *canlı* hissetmemişti.

Aleron gelininin buzları çözüldükten sonra can sıkıcı biri olacağını hiç tahmin etmemişti. Sevimli ama geveze.

Belki de bunun suçlusu kötü ruh hali olabilirdi ama Aleron onun rüzgârın üzerinde konuşabilmek için sürekli bağırmasını sinir bozucu buluyordu. Ya da belki de dinlenmek için indikleri her gece, dokunmasına izin verildiği halde İblisler tarafından rahatsız edilmesinden kaynaklanıyordu!

Yollarına karar verdiklerinden beri, dokunarak, tadarak ve Aleron'un gelininin en sevdiği yerleri öğrenerek geçirdikleri iki geceyi paylaşmışlardı. Ancak her şey, erkeği ve değerli çantasını hızla toplayıp kaçmak zorunda kalmasıyla sona ermişti.

Gün içinde Aleron hiç dinlenmedi. Bu insanın cesur, sapkın küçük bir canavara dönüşmesine neyin yol açtığını bilmiyordu ama Gideon havada onunla alay etmeye çalıştı. Aleron'un göğsüne dokundu, çenesinden öpmek için yukarı kalktı, pantolonu sertliğini saklıyordu. Sonra erkek, erotik görünmeyen ama Aleron için kesinlikle erotik olan sözler mırıldandı.

Gündüz vakti inmeyi seçtiğinde, güneş gelininin gözlerini her zamankinden daha da sıcak gösterdiğinden, gölgede gizlenen bir İblis yaklaştı. Çok nadir görülen bir olaydı ve görünüşe göre sadece Aleron'un sert ve muhtaç olduğu zamanlar içindi.

Gideon daha sonra bunu bir daha yapmayacağına söz verdi ve Aleron rahatlayıp rahatlamadığını bilmiyordu. *Belki de hiç İblis yoksa...*

Yolculuklarının çoğunu bu korkunç, iğrenç haşereyi görmeden geçirmişlerdi, öyleyse neden şimdi birdenbire? Tam da Aleron sonunda bu insanı kavrayıp dudaklarından içebilecekken?

Tohum keseleri artık sürekli ağrıyordu ve ihtiyacı giderek şiddetleniyordu. Aleron serbest kalmak istiyordu ve bunun inkârı düşüncelerini çarpıtıyor gibiydi. Tenebris'te tohum keselerinde hiçbir baskı olmamıştı, sadece salıverilmenin mutluluğu vardı. İçinden sıvı fişkırarak serbest kalmaya kıyasla daha *hafif bir serbest kalmaydı* bu.

Şimdi Aleron kendini aşırı dolu hissedene kadar inşa etti ve inşa etti.

Hatta insanın pantolonunu yırtmayı ve uçarken onu sikinin üzerine itmeyi bile düşünmüştü. Güvende oldukları bir yerde. Kimsenin onları rahatsız edemeyeceği bir yerde.

Gideon'un en hafif dokunuşunda kanatlarının ve vücudunun nasıl tepki verdiğini düşünen Aleron, daha orgazma ulaşmadan yere çakılacağını biliyordu. Düşeceklerdi ama o vücudunu kızıştırmakla o kadar meşgul olacaktı ki bunu umursamayacaktı.

Aleron, Gideon'un onu serbest bırakmaya hazır olup olmadığını bilmiyordu. Gelini, ikisinin de aradığı mutluluğu vermeden Aleron'un onu hazırlamasını sağlamaya kararlıydı.

Gün içinde tekrar denemek için inebilirdi ama Aleron ikisi de önemli, ikisi de güçlü ve ikisi de onu farklı yönlerle çeken iki arzu arasında bölünmüştü.

Biri geliniyle bağlantı kurmak, onu neredeyse tüm seviyelerde tüketmekti. Diğeri ise akrabalarını bulmaktı.

Bunun dengesi, özleminin asla bir tarafa ya da diğerine kaymaması, Aleron'a ağırlık veriyordu. İkisini de istiyordu. Yarın değil, şimdi, tam şu anda. Bu ihtiyaçlar o kadar şiddetli bir şekilde ağrıyordu ki, onu parçalıyorlardı.

Artık Gideon yavaş yavaş ona açılmaya başladığından, Aleron'un ona olan odağı azalmış ve arayışlarına doğru daha da güçlenmişti. Kaygıları dönüşerek yeni endişelere evrildi.

Sonra, bugün, Gideon'un konuşkan küçük bir şey olduğunu keşfetti.

O anda canını sıkısa da, özellikle de eski arkadaşlarından, işinden, Emerie'den ve ailesinden bahsederken, saçmalamalarının çoğunda gülümsediğı için bunu *seviyordu*. Aleron bu gün daha önce hiç öğrenmediğı kadar çok şey öğrenmişti.

Benimle konuşurken onu sevgiye boğmak istiyorum.

Bunun yerine, Merikh'in koğuşuna yaklaşırlarken Aleron onu tutmak zorunda kaldı. Uzakta, parlak kırmızı bir kubbe Veil'in kanyon duvarının tam karşısında parlıyordu.

Onun da soruları vardı ama cevapları isteyip istemediğinden emin değildi.

Gideon'u neden birdenbire *değiştmişti*? Elbette bunu takdir ediyordu ama solgun, cansız bir varlıktan, bazen pembeye dönüşecek kadar renkli birine dönüşmüştü. Gamzeleri belirginleşmiş, yosun yeşili gözleri duygularla parlıyordu. Tıpkı Tenebris'te olduğu gibi onunla yeniden oynamaya başlamış, Aleron'un kalbini ilk başta fetheden o harika yaratığa geri dönmüştü.

Onun hakkında bir şeyler öğrenmeye ne kadar bayılsa da, Gideon'un hâlâ çok şey sakladığını hissediyordu.

Gideon'un uyandıktan kısa bir süre sonra yorgun görüldüğü ya da kasvetli bir ifadeyle uzak ufuklara baktığı zamanlar oluyordu. Aleron bunları sorduğunda, Gideon ya gülümseyip ona hiçbir sorun olmadığını söylüyor ya da konuyla hiç ilgisi olmayan bir şeyden bahsediyordu.

Gideon bunun ne kadar acı verdiğini fark etmemişti.

Aleron onun acısını istiyordu, onunla paylaşmak istiyordu, böylece gelecekte Gideon buna bir kez daha yenik düşerse, Aleron onu bundan kurtarabilirdi. Gelinini her seviyede keşfetmek ve tüketmek istiyordu, sadece küçük insanın Aleron'a memnuniyet getirdiğini anladıklarını değil.

Gideon'un en savunmasız haline güvenmek istiyordu. Aynı şekilde kendi huzursuzluğunu da paylaşmak istemiş ama Gideon bunu yapmadığı için reddetmişti.

Belki de beni gerçekten mutsuz eden şey budur.

Zihni sayamayacağı kadar çok yerdeydi ama yine de vicdanının içinde iltihaplı bir sürü gibi dolaşıyordu.

Aleron da Merikh'in mağarasına gitmek istemedi.

Bir hafta önce yanından uçarak geçtiklerinde bile, hoş olmayan ve üzücü anılar nedeniyle bir parçası buradan kaçınmıştı.

Buraya sadece ikiziyle yeniden bir araya gelme şansı için gelmişti.

Daha da kötüsü, Peçe'nin kenarından geçip Merikh'in koğuşuna doğru inmeye başladıklarında tüm gövdesi nefret dolu bir hayal kırıklığıyla doldu. Yere inmeye gerek kalmadan, bölge akrabalarının kokusundan arınmıştı.

Ingram burada değil. Onunla bir araya gelemediği her gün daha derin ve sinir bozucu bir çaresizliğe yol açtı.

Bunun için gelinine karşı kızgınlık hissetmemeye çalıştı. Ancak, Gideon ne kadar mutlu olursa, Aleron da buraya geldiklerinde her şeyi hatırlamış olmayı o kadar çok diliyordu. Erkeğin Aleron'a güvenmesini ve istediği zaman onunla gelmesini diledi.

Bir gün içinde akrabalarının yanında olacaktı.

Ingram yakınlardaydı. Kokusunu alacak kadar yakın değildi ama Weldir'in işaret ettiği yöne giderse birlikte olacakları kadar yakındı.

O günden bu yana neredeyse bir ay geçmişti. Zaman geçtikçe... günler bitip başladıkça daha da korkmaya başladı. Austrális küçük değildi.

Ya onları hiç bulamazsak?

Huzursuz olan Aleron, kanatları arkasında kayan Gideon'u dikkatle ayağa kaldırdı.

Öğleden sonra geç saatlerde kaya duvarından üzerlerine düşen gölgeye rağmen pırl pırl parlayan göle bakarken gözleri kırmızıya dönmüştü. Genelde sakinleştirici bulduğu şelale, duyularını rahatsız etmekten başka bir işe yaramıyordu. Her şey temiz ve taze kokuyordu ama akrabalarının kokusu olmadığı için bu onu rahatsız ediyordu.

Öfkeli bakışlarını etrafta gezdirdi: altında iki büyük kayayla hışırdayan ağaç, otlar, Merikh'in mağarasının girişi. Gitarını yere koyan Gideon'un sırtına yerleşti.

Aleron kafatasını ondan uzaklaştırdı, değerli gelinine böyle bir renk verebildiği için kendine kızdı.

Bu onun suçu değil.

Hatırlayamaması onun suçu değildi. Aleron'un ikizinden ayrılması da onun suçu değildi ve şu anda Ingram'ın yanında olmamasının nedeni de buydu. Ölümünden Gideon sorumlu değildi.

Hayır, bunun nedeni İblisler ve İblis Kral'dı.

Peçe'nin ormanına doğru sürüklenirken görüşü derin bir mavi kuyuya dönmüştü. Belli bir yön onu yakaladı.

Sadece birkaç ay önce, Ingram'la birlikte tam da bu yere kaçmışlardı - Aleron ağaç sınırının birkaç metre ötesinde can vermişti.

Uzun zamandır bu düşünceleri vicdanından uzaklaştırmaya çalışıyordu. Onları görmezden geliyor, ortaya çıkmaya çalıştıklarında başını sallıyordu ama burada, bu yerde, onları daha fazla uzak tutmak zordu.

Duyulmayan saçmalıklar dinlemeyen kulaklarına çarptı.

Aleron kendisini kovalayan düzinelerce ayağın hatırasıyla boğulmakla meşguldü. Havayı dolduran, kendisinin mi yoksa Ingram'ın mı olduğundan emin olamadığı feryatlar ve çığlıklar. İblis kanı ve Mavka kanının iğrenç bakırımsı bir karışıma dönüşen kokusu.

Açıkça görebildiği bir gecede Aleron'u gölgeleyen zifiri karanlık, kıvranan bedenler tarafından istila edilirken onu dünyadan soyutluyordu.

Çok yaklaştık.

Yumuşak, sıcak parmaklar kendi elinin iç kısmına değene kadar göğsünün acıyla sarsıldığı yerin şimdiki zaman mı yoksa geçmiş mi olduğunu bilmiyordu. Bu durum karşısında şoke olarak elini çekti. Bu yabancı dokunuş, keskin dişler ve pençelerle dolu anılarına ait değildi.

Küçük insan kaşlarını çatarak ona bakarken o da yanına baktı. "Aleron?"

O zaman göğsündeki tıkırtının sızlanmasından kaynaklandığını fark etti. Ayrıca, sık sık özlemini çektiği gibi gelininin elini tutma şansını da geri çekilerek mahvetmişti.

"Burada olmadıkları için üzgünüm." Özü Aleron'u rahatsız etmişti çünkü insanının bunu yapmasını istemiyordu. Gideon'un artık özür dilemesini istemiyordu. Ne zaman özür dilese, bu sadece erkeğin kendi içine kapanmasına neden oluyordu.

İşte bu yüzden buraya gelmek istemedim. Aleron bu yerde huzursuz olacağını biliyordu. Merikh'in koğuşu bir zamanlar bir güvenlik işaretiydi ama şimdi bilinçaltında karanlık bir nokta gibi hissediyordu.

Ingram'ın gelinini ayrıldığımız yerin bu kadar yakınına getirmeyeceğini bilmeliydim. Ama o... çaresizdi. Aleron başka nereye gideceğini, Ingram'ın başka nerede olabileceğini bilmiyordu.

Bir iç çekiş dişlerini ayırdı, çünkü özünün üzerinde ağır bir yük var gibiydi. Etrafını saran hüznün ve acı ıslak bir kumaş gibi soğuktı.

"Burada olmadıkları için üzgünüm," diye itiraf etti ve Peçe'ye dönüp bakmadan önce yumruğunu açtı. Bir yanı her şeyin olduğu yere gidip kırık kafatasının parçalarını bulup bulamayacağını görmek istiyordu. "Ama huzursuzluğumun nedeni bu değil."

"Bu konuda benimle konuşmak ister misin?" Gideon, eğik gözleri endişeyle dolu bir şekilde teklif etti. "Dinlemekten mutluluk duyarım."

Ondan bir inilti daha geldi. *İstiyorum.* Her şeyden çok gelininin onu teselli etmesini istiyordu. Aleron ona yaslanmak istiyordu, tıpkı akrabalarına yaptığı gibi.

"Çünkü buradan çok uzak olmayan bir yerde öldüm. Ingram ve ben... Bu koğuşa girdiğimizde güvende olacağımızı bildiğimiz için buraya gelmeye çalışıyorduk. Ağaçların hemen ötesinde, kısa bir mesafe içeride. Birkaç dakika. Eğer başarabilseydik..."

O daha devam edemeden, yumuşak parmaklar bir kez daha onun içini gıdıkladı. Parmakların pürüzlerinin üzerinde geçici olarak kayarken hissettikleri teselli içini ısıttı. Aleron bu kez temastan çekinmedi ve Gideon parmak uçlarını geniş aralıklardan geçirmeye çalıştı.

Bu jest çok anlamlıydı ve üzüntüsünün en kötüsünü bastırdı. Aleron'un ilk seferinde nasıl tepki verdiğine rağmen, küçük insanın tekrar denemeye cesaret etmesine minnettardı.

Bu aynı zamanda bir hatırlatmaydı.

Eğer başarmış olsaydık... o burada benimle olmazdı. Aleron bakışlarını Gideon'a doğru eğdi. Gideon'un yakışıklı yüzü, onun iyiliği için o kadar çok endişeyle doluydu ki, buruş buruş olmuş, neredeyse beklenti içinde ona bakıyordu. *Ona sahip olamayacaktım ve Ingram da Emerie'yi bulamayacaktı.*

Acı bir şekilde yollarını ayırmaları halinde kısa süre içinde kendi gelinlerini bulacaklarından habersiz, dünyada oynamaya devam edeceklerdi.

Bir an için ölümünden pişmanlık duydu. Bunu yaparken kendi bilincine zarar verdi ve hemen suçluluk hissetti.

Çünkü... eğer pişman olmayı seçerse, bu Gideon'un asla onun gelini olmaması gerektiği ve yanlış seçim yaptığı anlamına gelirdi. Buluşma şansları imkansız olurdu. Emerie onlara rehberlik etmeseydi, Aleron ölmeseydi, bu dünyayı çoktan terk etmiş olan bu insanla asla tanışamazdı.

Bu şekilde düşünmek istemiyordu.

Aleron ona dönerek, "Özür dilerim," dedi. "Bu hoş bir konuşma değil."

Gideon alaycı bir ifadeyle gözlerini devirdi. "Hoş ya da hayatımda duyduğum en iç karartıcı şey olması umurumda değil." Aleron'un elini kaldırdı ve boştaki avucunu onun üzerine bastırdı. "Öldüğün zaman hakkında neler hissettiğin konusunda benimle ikinci kez gerçekten konuşuyorsun. Bu süreçte senin yanında olmak istiyorum."

Başını sallarken bile Aleron'un göğsünde şefkat kabardı. "Bunun yükünü taşıyorum, evet, ama bunu düşünmek istemiyorum. Bu geçmişte kaldı."

Yaprak çöpleriyle dolu küçük bir rüzgâr, onlar birbirlerine bakarken paylaştıkları sessizliğin etrafını sardı. Soğuğa rağmen, Aleron'un tek hissedebildiği ellerinin birbirine değen sıcaklığıydı. Sonra Gideon, Aleron'un bunu gerçekten bırakmak istediğini anlayarak iç çekti. Gideon onu serbest bıraktı ve boynunun yan tarafını ovuşturarak geri çekildi.

"Yeterince adil. Seni zorlamam ikiyezlülük olur." Başparmağını omzunun üzerinden geçirdi. "Bu adamın temelli gittiğini söylemiştin, değil mi?"

"Evet. Merikh Elf diyarında."

"Mükemmel! Bakalım çalacak iyi bir şeyi var mı?"

Neşesi ve konuşmayı hemen yeniden yönlendirmesi memnuniyetle karşılandı. Ancak Gideon daha sonra dönüp gitar kutusunu almak için eğildi. Şimdi Aleron'un önünde sergilenen kıcının yuvarlak yarığı ona en başından beri neden sinirli olduğunu hatırlattı.

Bu *boktan* yeri terk etmek ve kendini daha iyi hissedene kadar güzel insanının vücudunun her santimini yoğurarak kendini sakinleştirmek istiyordu. Şimdi aynı anda hem üzgün hem de azgındı; aynı anda olmaması gerektiğini çok iyi bildiği iki duygu.

Küçük kulağının kavisi üzerinde sallanan saçları bile Aleron'un elini uzatma isteği uyandırıyor. Her zaman ürpermesine neden olan böylesine hassas bir bölgede Aleron'un dilinin gezinmesini tercih ederdi.

Gideon'u mağara girişine kadar takip ederken, "*Aklım karmakarışık,*" diye tekrarladı. Genellikle orman kalıntılarını dışarıda tutmak için bağlanan kumaş kapak şu anda gevşekçe sallanıyordu. Merikh belli ki hızlıca ve hiçbir uyarıda bulunmadan gitmişti.

Bir zamanlar kendisi ve soydaşları için bir engeldi.

Kolayca içeri girebilirlerdi ama bunu yaparlarsa Merikh'in onları avlayacağından endişe ediyorlardı. Koğuşuna girmelerine izin verilmişti ama mağarasına asla.

Gideon içeride çantasını yere bıraktı ve Merikh'in terk edilmiş eşyalarını karıştırmaya başladı.

Ingram ve Aleron oraya en son birlikte gittiklerinde eşyalarını karıştırdıkları için büyük bir kısmı çoktan dağıtılmıştı. Gizemli duvarları arasında keşfe çıkmanın heyecanına engel olamamışlar, ancak buranın son derece *sıkıcı* olduğunu keşfetmişlerdi.

Merikh'in uzun, oval alanın en arkasına itilmiş yatağı toplanmamıştı. Sol taraftaki post kaplı koltuğun kanadı gevşek olduğu için yapraklar ve tozla kaplanmıştı ve yerde ve ortadaki post halının üzerinde daha fazla orman döküntüsü vardı. Girişten çok uzakta olmayan taş bir bankın üzerinde birkaç alet duruyordu. Karşı duvara dayalı bir tür raf kitaplarla, aletlerle ve çeşitli eşyalarla doluydu: hayvan kafatasları, kristaller ve kurutulmuş bitkilerin cam şişeleri.

Gideon ilgi çekici tek yere baktı: raflar.

"Bir sürü kitabı var. Belki bir tanesini alıp okuma yazma derslerine devam edebiliriz?"

"Bu hoşuma giderdi," diye itiraf etti Aleron, sonunda bir tanesini alıp cebine koymadan önce birkaç tanesini karıştırmasını izledi. Çok büyüktü ve düşme tehlikesi vardı.

Aleron, Gideon'un onunla daha fazla zaman geçirmek ve ona bir şeyler öğretmek istemesinden hoşlanıyordu. Öğrenirken tökezlerse çok az yargılanacak olması hoşuna gidiyordu ve bu onun en sevdiği özelliklerinden biriydi. Gideon'un bir keresinde söylediği gibi, elinde olmayan bir şey yüzünden yargılanmak ya da utandırılmak istemiyordu.

Gideon başka bir rafa geçti.

"Vay anasını. Bu adam ne kadar büyüktü?" diye sordu, gömleğini aşağı çekerek açtı. Sadece dizlerine kadar gelmekle kalmıyor, üç Gideon'un sığabileceği kadar da genişti. "Neydi o, lanet bir ayı mı?"

Aleron göğüs kafesinin arkasına yayılan ağırlığa rağmen hafifçe kıkırdadı. "Şey, bir ayı kafatası var."

"Oh gerçekten-" Gömlek elinden kaydığı anda erkeğin sesi kesildi. Ayaklarının dibindeki gri taşa çarparak buruştu.

Bir şeylerin ters gittiğini hemen anlayan Aleron'un gözleri bembeyaz oldu. Gideon sallanınca öne doğru atıldı. Sağ dizi içe doğru büküldü ve yana doğru yığıldı. Neyse ki, Aleron onu yere düşmeden yakaladı.

"Gideon?" Küçük insanın nabızı aniden ürkütücü bir şekilde yavaşladığında Aleron'un nabızı hızlandı.

Gideon'un alnından anında ter boşandı, göz kapakları düştü ve güçsüzce nefes alıp veriyordu. İlk başta tepkisiz kalan Gideon, ancak Aleron yüzünün yan tarafını tutup başparmağıyla küçük insanın geniş yanağını nazikçe okşadığında trans halinden çıkabildi.

Gideon'un burnu kıvrıldı ve üst dudağı büküldü. Yüz hatlarındaki tiksinti üzücüydü, çünkü Aleron bunun kendisine yönelik olduğunu düşünüyordu.

"Vay canına. Ne hıyarmış."

Bunun üzerine kafatası keskin bir şekilde eğildi. "Bir şey mi hatırladın?"

"Evet. Kısa sürmüştü ama evlerinde falan otururken Merikh'in tüm Duskwalker'lar hakkında bir sürü kalpsiz şey söylediğini hatırlıyorum." Gideon etrafına bakındı ve bulundukları konumu değerlendirirken kaşları çatıldı. "Düştüm mü?"

Aleron ona karşı nazik davranarak ayağa kalkmasına yardım etti. Gideon çabucak toparlandı, rengi yüz hatlarına geri döndü ama Aleron bunu tuhaf bulmadan edemedi. *Bundan ürkmedi mi? Sanki...* bilinci yerindeyken ve onlar için uyanırken anılarının ona geri dönmesi ilk kez olmuyordu.

Sabit durduğu ve artık desteğe ihtiyacı kalmadığı anda, Gideon burada kalanlara son bir kez bakmak için öne doğru sıçradı. Aleron pençeleri avucunun etine batana kadar yumruk yaptı.

Neden Merikh ve Emerie'yi hatırlıyor da birlikte geçirdiğimiz zamanı hatırlamıyor? Bir kez daha huzursuzlanarak, kafatasını avuçlamadan önce bir iç geçirdi. Hayır. Bu doğru değil. Bizimle ilgili bazı anılarını geri kazandı.

Küre değişimlerini, konuşmalarının bir kısmını ve görünüşe göre rahat bir sessizlik içinde yürümelerinin bir kısmını bilecek kadar. Aleron onun sadece önemli şeyleri hatırlamasını diliyordu. Ya da en azından hatırladıklarını Aleron'a anlatmasını.

Gideon ona doğru döndü. Sonra sırtarak ve kaşlarını aşağı yukarı oynatarak başparmağını omzunun üzerinden kaldırdı. "Burada kocaman bir yatak var."

"Şey, evet. Bu Merikh'in." Bu çok açık olmalıydı.

Yüz hatları ve elleri Aleron'un tepkisinden hoşnut olmamış gibi düştüğünde, gelininin alışılmadık derecede neşeli

havasını bozduğunu fark etti. Tam da bunu başarmışken.

Bugün bende bir sorun var, diye düşündü Aleron mağaradan çıkarken.

Belki de akrabalarıyla birlikte sık sık gittiği bir yerde olmaktı. Onsuz burada olmak yanlış hissettirdi ve

Ingram'ı çok özleyor.

Aleron sonunda açık alanda oturdu ve başını kaldırıp kararın gökyüzüne baktı. Sağ tarafındaki *şelale* sürekli şırıldarken, hafif rüzgârlar önündeki ağaçları usulca hışırdatıyordu. Omuzlarında mağlup bir çöküşle, görüşü maviye kaydı.

Ne yapacağımı bilmiyorum.

Ve alacakaranlığı görmekten yorulmaya başlamıştı. Bu, bir kez daha Ingram'sız bir günün daha sona erdiğini gösteriyordu.

"Pekâlâ, bu bir fiyaskoydu," dedi Gideon dışarı çıkarken ve ellerini birbirine vurarak tozlarını aldı. "Bakın, neden diğer Duskwalker'ları bulmuyoruz? İçlerinden biri nerede olduklarını biliyor olabilir."

Aleron bunu zaten düşünmüştü.

Başını iki yana salladı. "Üçünün nerede olduğunu biliyorum ama yardımcı olacaklar mı bilmiyorum. Orpheus da ona ve evine yaptıklarımızdan sonra bizi pek hoş karşılamıyor. Oraya gideceğinden şüpheliyim."

Gideon Aleron'un yanına geldi ve göz hizasına yakın olacak şekilde ayaklarının arasına çömeldi. Sonra yatıştırıcı bir elini kafatasının üstüne koydu.

"Evet ama Emerie onların gelinleriyle birlikte savaşmamış mıydı? Hafızam detayları bulanık ama bir grup kadınla ve onların Duskwalker'larıyla tanıştığına dair bir şeyler söylediğine yemin edebilirim."

"Öyle mi yaptı?" Aleron burnunun ucunu düşünceli bir şekilde kavradı. "Bunu bilmiyordum. Cadı Baykuş'un İblis Kral'ı öldürmesine yardım eden tek kişi olduğunu sanıyordum."

Erkeğin kaşları derin bir şekilde çatıldı. "Gerçekten mi? Ingram sana bunu Tenebris'te söylemedi mi?"

"Hayır." Sonra Aleron, akrabalarının kendisine anlattıklarını düşününce başını iki yana salladı.

Kısa bir süre geçirdikleri için Emerie'den, öğrendiği takdirde kullanabileceği büyüden ve... seksten konuşmuşlardı.

Aleron, Ingram onu bilgilendirene kadar bir penisi olduğunu bile bilmiyordu ve Emerie buna engel olmuştu.

Şimdi düşününce... aslında Emerie'nin öbür dünyaya nasıl geldiğini bilmiyordu. *Şeytan Kral tarafından yendiğini sanıyordum.*

"Onlara gitmek istememenin bir nedeni olduğunu sanıyordum, onlarla bir ilişki kurduklarını bilmediğin için değil. Emerie'nin bana diğer gelinlerden bahsettiğini hatırlıyorum."

Gördünüz mü? Böyle bir konuşmayı bu kadar net hatırlıyor. Aleron da aynı berraklıkla hatırlanmak istiyordu.

Gideon yana baktı ve çenesini ovuştururken ağzını kapattı. "Bunu bilseydim, son bir çaba yerine önce oraya gitmemizi söylerdim."

Aleron ayağa kalktı. "O zaman oraya gidelim. Orpheus'un bölgesinin nerede olduğunu biliyorum."

"Orada dur bakalım, koca adam." Gideon onun ayağa kalkmasını engellemek için kucağına düştü. "Gece yakında çökecek, Aleron."

Ona hırlamak istemeyen Aleron kendini sakinleştirmek için dişlerini sıktı. "Evet ama Peçe'yi aramama gerek yok." Görüşü alacakaranlığın turuncusuna dönüştü, üstlerindeki gökyüzünün rengini yansıtıyordu. "Eğer şimdi ayrılacaksak, yarın oraya uçabilirim."

Bir Mavka Peçe'nin merkezine bir günde koşabilirdi. Ne kadar hızlı uçabildiğine bakılırsa, Aleron bu süre içinde onu *tamamen* geçebileceğini düşünüyordu. Özellikle de tüm gücü ve kudretiyle uçarsa.

Diğer yarısına, akrabasına daha yakın olmak için her şeyi yapar. Bu insanı biraz *tehlikeye* atacak olsa bile. "Ama bu gece burada güvendeyiz, değil mi? Koşuş İblisleri uzak tutacaktır."

Gideon'un ne söylemeye çalıştığından emin olamayınca sinirli bir şekilde homurdandı.

"Ama ben şimdi gitmek istiyorum," diye ısrıdı Aleron. "Eğer yeterince hızlı olursak, diğerleri nerede olduklarını biliyorsa onları yarın bile bulabiliriz."

Sadece bu fikir bile kanatlarını sevinçle gerdi.

Gideon alttakini ısırmadan önce dilini dudaklarının kenarına dokundurdu. Gözlerinde şefkat ve sıcaklıkla dolu bir duygu parlıyordu. "Bu gece burada kalmak istiyorum."

Neden hep kalmak, dinlenmek ve başka yerlere gitmek istiyor?! Aleron'un istekleri neden önemli değil?

Hissettiği özlem, kalbinin ikizini bulmak için duyduğu çaresiz ihtiyaçla çarpması, içinden derin bir hırıltı daha çıkmasına neden oldu. Gözbebekleri bile kızardı.

Buradan uzaklaşmak istiyordu! Burası oyalanmak isteyeceği son yerdi. Gidecekleri bir yer olmasaydı bile, ne olursa olsun gitmelerini sağlayacaktı.

Aleron sırtına doğru itildi ve bu küçük erkeğin bunu yapmasının yarattığı şok onu hareketsiz bıraktı. Sonra, insan göğsünün üzerine oturup onu omuzlarından tutarak zavallı bir şekilde sıkıştırmaya çalışırken bile gözlerindeki renk kıpkırmızıya döndü.

"*Gideon*," diye gürledi, sesi karanlık bir şeye dönüşüyordu.

"Seninle seks yapmaya çalışıyorum Aleron," dedi Gideon gergin bir kıkırdamayla, onun saldırganlığını görmezden gelerek. "Son üç gündür İblisler tarafından tam anlamıyla sikimiz tutuldu ve *ağrı*maya başladı. Gerçek bir yatak görünce bile heyecanlandım."

Hırıltısı boğazının gerisinde söndü ve Aleron göğüs kafesinde bir şeyin sertleştiğini hissettiğine yemin edince kafatasını

aşağı eğdi.

Tahrik mi oluyor? Sadece yatak görününce mi?

"Onları bulmaya gidebiliriz ya da... içime girip giremeyeceğini görmeye çalışabiliriz." Sonra yüz hatları değişti. İçindeki mizah kayboldu ve çok daha acı verici bir şeye dönüştü. Öne doğru eğildi, öne doğru kaymasını engellemek için Aleron'un omuzlarını sıkıca kavradı ve alnını onun kemiklerine dayadı. "Her gece beni hazırlıyordun ve şimdi bunu düşünmeden edemiyorum."

Yavaş ama tehlikeli olan ağır kalp atışları birden hızlanarak içini sıcaklıkla doldurdu. Tüm düşünceleri ve duygularının karmaşası, aralarında kalan kelimelerle çözüldü.

Beni içinde istiyor. Ve Gideon'un sesi nefes nefese geliyordu, sanki bunun için umutsuzca acı çekiyordu. Hatta Aleron'un kafatasına yumuşak, küçük öpücükler kondurmaya, onu sevgiyle köpürtmeye başladı ve her biri onu anlamadığı bir şekilde yatıştırdı. Erkeğin göz kapakları o kadar düşüktü ki kirpiklerinin uçları birbirine değiyordu ve Aleron'a gizlenemeyen bir arzuyla bakıyordu.

Gelini, tüm saldırganlığı kaybolana ve onu bir çift dudak altında uyuşuk bırakana kadar onu çok hızlı bir şekilde ele almıştı. Küçük, çırpınan güveler gibi hissettiriyorlardı, çok naziktiler ve arkalarında bir bulanıklık bırakıyorlardı. Aleron bir yapışkan su birikintisi içinde eriyeceğini düşünene kadar zihni titredi. *Çok yumuşak.*

Çok erken çekildi.

Gideon arkasına yaslanıp onun üzerine doğru soludu, bakışları yumuşak, dudakları ıslaktı. "Ne yapmak istiyorsun?" Aleron bir iniltiyle elini Gideon'un başının arkasına koyarak onu tekrar aşağı indirdi. "Daha fazlasını."

Aleron bu güzel erkeğin yüzünü öpmeye devam etmesini istiyordu. Ardında karıncalanmalar bırakıyor ve tüm hayal kırıklıklarını buharlaştırıyorlardı.

Biri hariç hepsi ve kısa süre içinde hafifleyeceğini umuyordu.

Daha fazla dokunmuş aldığı sürece nerede olduğu artık umurunda değildi. Anıları yerine zihnini lekeleyebilirlerdi.

"Ben de bunu söylemeni umuyordum," diye fısıldadı Gideon onun burnuna doğru. Sadece alçalırken aralarına uzanıp göğsünü ısırdı ve öptü. "Sakıncası yoksa bu hoşuma gider."

Parmaklarının ucu dikiş yerini gıcıkladı ve dikiş yeri bu his yüzünden sıkıştı. Sonra Aleron'un sırtı sertçe kamburlaştı. Gideon içine *derinlemesine* bastırırken dişleri bir solukta ayrıldı. Aleron onun bileğini kavradı ve Gideon ürperip hırıltılı bir ses çıkarırken onu durdurdu.

Gelininin parmaklarının birdenbire bu şekilde dikiş yerinin içine girmesi onu zevkten şimşek gibi çarptı.

Gideon istediğini çoktan elde etmişti ve elini yarı yumuşak sikiğin etrafında dolaştırdı. Aleron'un dikişinden çekti ve dokunaçlarının hemen arkasına oturmak için arkasına yaslandı. Başının arkasına, en hassas olduğu yere dokunarak onunla alay eden Gideon, aşağı bakarken dudağını ısırdı.

Aleron az önce ona yaptığı şey karşısında seğirdi.

O... o benim aletimi benden çekti!

Saniyeler içinde tüm vücudu arzusun içine itilmişti. Gözbebekleri öyle koyu bir mora dönüştü ki, birden gece oldu.

Ona çok uzun zamandır ihtiyacım vardı.

Bu işi hızlandırmak isteyen ve insanın çıplaklığını görmek için yanıp tutuşan Aleron, ceketinin ve gömleğinin arkasından tutarak aynı anda yukarı çekti ve üzerinden çıkardı. Gideon öne doğru eğildi ve yardım etmek için kollarını yukarı itti, kafası içeri girdiğinde ona dişlek bir sırıtış attı.

Bunu o başlattı, beni istiyor. Şiddetli şehvet damarlarına ve kaslarına dolduğunda Aleron seğirdi, ta ki etinin hemen altında yanan kürkü kabarana kadar.

Bu erkeğin kıllarla kaplı göğsünü, küçük pembemsi meme uçlarını ve Aleron'un shaftına arzuyla bakan yeşil gözlerini görmek bile onun burnunu yalamasına neden oldu. Mor dokunaçları ona ulaşmak için kıpırdandı. Gideon, Aleron tamamen erekte olana kadar okşarken onları istekle karşıladı.

Onu izlerken, özellikle de ödülünü elde etmek için yaptıklarından sonra, salyaları dişlerini kaplamıştı. Gelini hayal edebileceğinden çok daha cesurdu. *Daha fazla dayanamayacağım.*

Bu onu daha da acıktırdı.

O benim.

Ve Gideon evcilleştirmesi gereken bir canavar değilmiş gibi davranmaktan bıkmıştı.

Gideon'un sağ eli Duskwalker'ın geniş penis başının sığabildiği kadarına sarılıyken, diğer eliyle kıpırdayan dört dokunaçtan ikisini selamladı. Parmaklarının etrafında dönüp durdular, uzunlamasına kayarak onu aşağı çekmeye çalıştılar.

Tesadüfen avucunu Aleron'un şaftının ortasına koymasını sağladıklarında kıkırdamak istedi.

Onları sevimli bulmam muhtemelen yanlış. Sert ve eğlenceli hissettim. Ama onun bu kısmı bana gerçekten bir çiçeği hatırlatıyor.

Gideon dilini dudaklarının kenarına sürerek alttakini ısırdı. Tadı gerçekten güzeldi ve Duskwalker'ın kayganlaştırıcısının dilinde olmasının, dudaklarını ıslatmasının onu daha da azdıracağını biliyordu.

Aletin gözünden inci gibi beyaz bir damla fışkırdığında bu dürtüye boyun eğdi ve Gideon, Aleron onun için kalçalarını ayırmak zorunda kalana kadar geriye kaydı. Aleron'un seyreltilmiş kokusunun tadına bakarak ucunu yaladı, ancak bir an sonra emdi. *Mmm, çok tatlı.*

Pençeli parmakları saçlarını avuçlayabildiği kadar avuçladı ve Aleron'un kalçaları sarsıldı. Aleron'un aleti dudaklarının üzerinden kayınca aşağı doğru öptü, Aleron bu kez çenesini kırmaya çalışmadığı için şükretti.

Gideon'un gözleri yukarı kaydı ve başını öne eğmiş olan iri yarı Duskwalker'a baktı. Aleron onu dikkatle izliyordu, gözbebekleri öyle koyu bir mor renkteydi ki Gideon onları son derece erotik buldu. Hideon başını tekrar yukarı kaldırdı, böylece Aleron onun dilini çıkarıp ucunda daireler çizmesini izleyebildi ve kurt gibi bir huff çekti.

Aletinin ağrısına alışık olmasına rağmen, uyarılmayı umduğu kışındaki daha derin zonklama yeni idi.

Sadece birkaç gece içinde Gideon, Aleron'ın devasa aletini içine almaktan tedirginlik duymaktan, buna ihtiyaç duymaya başlamıştı. Boşalmasına izin verilseydi muhtemelen bu kadar kötü olmazdı ama şimdi kendini birikmiş, bastırılmış ve en basit sapkın düşüncelerde bile ereksiyon olacak kadar azgın hissediyordu.

Tüm dokunuşları her ikisinin de fiziksel kısıtlamalarını hafifletmeye yardımcı olmuştu. Aleron daha sevecen ve şefkatli olma konusunda kendine daha çok güvenen biriydi, Gideon ise bir Duskwalker tarafından dokunulma konusunda daha yeni yeni rahatlamaya başlamıştı.

Pençeleri artık Gideon'u tedirgin etmiyor, aksine etinin üzerinde dans ederken onu gıdıklıyordu. Aleron'un dişleri onu ısırıyor ve Gideon'un sevgiyle ısırarak istemesine neden oluyordu. Gideon, Aleron'un dişlerini istediği kadar sert geçirebilmesine bayılıyordu ve Aleron durması ya da nazik olması için yalvarmak yerine, bazen daha fazlası için başının arkasını avuçluyordu.

Aleron'un kürkünü her zaman sevmiştii ama sırf Gideon onun etinin sıcaklığını doğrudan hissedebilsin diye parmakları daha çok içine daldı.

Bu Duskwalker'ın onu göğsüne hapsedmesini ya da ağırlığının altında ezilmeyi istemeye başlamıştı. Onun sıcaklığını, kokusunu ve vücudunu her yerinde istiyordu. Mor dili daha önce hiç yalanmamış yerlerinde geziniyor, parmakları her santiminde geziniyordu.

Tanrım, bunu içimde istiyorum, diye inleyerek düşündü ve hoşuna gidip gitmediğini anlamak için Aleron'un sikinin yan tarafını hafifçe ısırdı. Gideon daha fazla bekleyemeyeceğini anladığında pantolonunun bağlarını da çekti.

Aleron bugün biraz keyifsizdi. Huysuz, huysuz ve kendinde değildi. Gideon bunun serbest bırakılmamış şehvetten daha derin bir şey olduğunu biliyordu ama bu konuda konuşmazsa ona yardım edemezdi. İkisine de umutsuzca arzuladıkları bir

şeyi vermenin yardımcı olacağını umuyordu.

Başka nedenler de vardı ama bir tanesi diğerlerinden daha önemli olmaya başlamıştı. *Onunla... daha yakın olmak istiyorum.* Elleriyle ve ağızlarıyla oynamak bir şeydi ama Gideon için seks, oynamaktan çok daha fazlasıydı. Çoğu zaman önemli olan

ve genellikle o kişiyi önemseddiği anlamına gelirdi.

Ve Gideon'un vücudu hazır olmasa bile bu korkunç şeyi içine sokmak üzere olduğunu düşünürsek... kahretsin, bunun bir anlamı olmalıydı, değil mi?

Sadece onları birbirine bağlamak değil, erotik hafıza hayalleri gerçek olana kadar onları birbirine bağlamak istiyordu.

Pantolonunu indirmesi, sikinin ucunda istekli bir precum baloncuğunun oluşmasına neden oldu. Sadece basit bir hareket bile o anda bu Duskwalker'ı ne kadar arzuladığını kanıtlıyordu.

Gideon her ne kadar onu emmeye devam etmek istese de, özellikle de Aleron onu hareketsiz tutmak için omzuna bir el koymuşken, daha fazla beklemeye dayanamadı.

Yüzü tahrikten kızarmış, meme uçları sertleşmiş ve ereksiyonu hevesle yukarı kalkmış olan Gideon onun üzerine tırmandı. Aleron'unukinin üzerinden geçerken sikleri birbirlerinin üzerinde kayıyordu ve Gideon yeterince ilerlediğinde ellerini Aleron'un geniş göğsüne koydu.

Duskwalker pençeli ellerini Gideon'un çıplak kalçalarında gezdirirken tüyleri diken diken oldu.

"Daha önce de bu durumdaydık," diye homurdandı Aleron, dilini Gideon'un keskin dilinin altından geçirebilmek için ayağa kalkarak

Çene.

Aleron'un sol eli kayboldu, sonra geri gelip arka tarafındaki yarığın üzerinde gezindi. Kayganlaştırıcıya bulanmış, Bir parmak içine girdiğinde Gideon homurdandı. Son birkaç günden sonra bunu kaldıracabilecek kadar yumuşak olan Gideon, ağgözlülükle parmağın üzerine kapandı.

Görünüşe göre sabırsız olan tek kişi ben değilim.

Gideon gergin bir kıkırdamayla, "Senden yardım istemem gerekeceğini düşünmüştüm," dedi. Sonra tırnakları Aleron'un omuzlarına battı ve Gideon'un şaftının anında zıplamasına neden olan noktayı sıyırdı.

"Seni nasıl hazırlayacağımı bana çoktan öğrettin," diye gürledi Aleron, derisini ısırarak, daha fazlası için başını geriye doğru kaldırmasını sağladı.

Bunun Aleron'un ilk seferi olmadığını ya da öbür dünyada bekâretini alan kişinin Gideon olduğunu hayal etmek hâlâ çok garipti. Gideon için bu onların ilkiydi, bu yüzden anlaşılmazdı.

İkinci bir parmak daha katılınca nefesi kesildi. Bu sadece bir saniyeliğine rahatsız ediciydi ve Aleron'un kolu gövdesini sararak ve göğüs kaslarından birini kavrayarak yardımcı oldu. Aleron dikkatini dağıtmak istercesine parmaklarını Gideon'un göğüs ucunun üzerinde aşağı yukarı gezdirdi.

Zevk kıvılcımlandı ve Gideon kendi aletini kavradı. Sadece tuttu, sanki içinde hissettiği zonklama ihtiyacını hafifletmeye yardımcı olacakmış gibi etrafına baskı uyguladı. Aleron'un parmaklarının her yavaş pompalayışında kalçaları seğirdi ve onlar kıpırdayıp hareket ettikçe burnu kırıştı, içinden bir inilti yükseldi.

Gideon çenesini sıkarak kaslı köşelerin düğümlenmesine neden olurken üçüncüsü içeri kaydı. Acı ve zevk birbirine karıştı.

Tam yardım etmek için geri çekilmeye çalışırken, Aleron ona ihtiyaç duyduğu yerde oynadı.

"Tamam. Sanırım hazırım," dedi Gideon kısık bir sesle, ancak dördüncü bir tane içeri itildiğinde kasıldı! "Hayır. Geçen sefer bana bunu yaptırmıştın."

Titreyerek, omurgasından yukarı çıkan rahatsız edici damlacık onu yumuşatmaya başladı. Gideon kendini okşadı, ona yardımcı olması için ereksiyonunu korumaya çalıştı. Ne kadar sert kalırsa, vücudu bunun için o kadar gevşeyecekti.

Aleron, Gideon'dan çok daha sabırlı davranıyordu ama o da buna minnettardı. Muhtemelen haddini aşmıştı ama içinde bu kadar çok hareketli parmak olması garip hissettiriyordu.

Çok sertlerdi ve yuvarlak değillerdi. Dış kadife yumuşaklığında, ortası ise sert olan eşit bir esnemeye ihtiyacı vardı. Boyutu gerçekten ürkütücü olsa bile daha iyi hissettirirdi.

Gideon bir iniltiyle alnını Duskwalker'ın omzunun üst kısmına dayadı. Aleron'un sıcaklığı ve nefes nefese Gideon'un kulağının üzerinden geçip saçlarına ve kafa derisine değen nefesleri onu gevşetmeye yardımcı oldu. Aleron'un omzuna doğru inledi.

"Gideon," diye inledi Aleron, kemikli burnunu onun terden sıırılsıklam olmuş alnına çarpmadan önce.

Artık alıştığı ve içinde olup bitenlere odaklanmadığı için, Aleron'un ne kadar titrediğini fark etti.

"Bu yeterli olmalı," diye fısıldadı.

Aleron ona nazik davranarak parmaklarını yavaşça çekti. Sonra Gideon'un kalçalarını kavradı ve büyük aletinin başı arka tarafındaki yarığın arasından kayana kadar onu aşağı itti. İçeri itmedi, Gideon'un devralmasını bekledi.

Üzerine her zamankinden daha fazla kayganlaştırıcı bulaşmıştı ve aşağıya baktığında Aleron'un küçük bir birikintisinin kendi karnına aktığını gördü. Gideon sadece onu parmaklarken ne kadar sızdığını baktı.

Oh. Düşündüğümde çok daha heyecanlı.

"Gideon, lütfen," diye yalvardı Aleron sessizce. "Daha fazla bekleyemem."

İri elleri kalçalarını kavradı ve kısıtlamayla titredi. Pençeleri akıllıca kınına sokulmuştu, aksi takdirde sert tutuşları derisinin altına batmalarına neden olabilirdi.

Aleron ne kadarını saklıyordu? Onu hazırlamak için zaman ayırmış olması, Aleron'un kendini kontrol etme gücünü ve

Gideon'u ne kadar *önemsediğini* gösteriyordu.

Ayağa kalkarak Aleron'un mor sikinin başını kavradı ve deliğine doğru itti. Ucu kolayca açıldı ama Gideon alevlenmiş kenarı içeri sokmak için efor sarf etmekten titredi. Başını geriye eğdi, zıplarken dinlendirdi - sadece acıtmadan içeri girmesi için her şeyi deniyordu.

Azar azar, içinden çıkana kadar çalıştı. Dizleri bükülürken ayak parmakları yere bastı ve dişlerinin arasından bir tıslama sesi çıkardı. Şimdi derisi ürperiyordu ve Aleron'un kürkünü kavramak için iki elini öne doğru iterken nefesleri kekeliyordu.

Hay sikeyim. İçeride. Ve lanet bir ana ihtiyacı vardı.

Vücudu bunu kabul *edebilirdi*. Eninde sonunda yumuşayacağını biliyordu ama şu anda ikiye ayrılmasına saniyeler kalmış gibi hissediyordu.

Eğer son birkaç gündür beni hazırlamamış olsaydık. Gideon bunun mümkün olamayacağını biliyordu. Önce Aleron'un pınarın yanındaki dili ve neredeyse her gece yeni bir parmak. Tüm bunlar olmasaydı, Gideon şu anda bile devam eden rahatlıktan kurtulmak için pençe atıyor olacağını biliyordu.

Muhtemelen çok erkendi ama Gideon... Aleron'u her şeyden çok istiyordu. Sonunda ikisine de özlemini duydukları şeyi veriyordu ve bunun göğüslerinde ve kalplerinde kalan tüm hassas ağrıları dindirmesini umuyordu.

"Kocaman olmuşsun." İltifatı ısırarak söyledi.

Gideon cevap alamayınca ve ortağı da uzun süredir çok sessiz kalınca gözlerini açtı - gözlerini kapattığını fark etmemişti bile. Aleron'un ellerinin kendisinden uzaklaştığını ve birinin burnuna dolandığını da fark etmemişti. Diğer pençelerini karnına batırmış, mor kan çekerken tüm vücudu titriyordu.

"Aleron?" diye sordu usulca, içindeki gerginlik azalıyordu.

Aleron, eli burnundan kayarak Gideon'un kalçasını kavramadan önce, "Çok sıkısın," diye boğuk bir ses çıkardı. "Ve için çok sıcak." Diğer bacağına kavradığında pençeleri derisine saplandı, artık onları güvenli bir şekilde kılıfında tutamıyordu. "Yumuşak, sıcak ve eskisinden daha iyi. *Nihayet.*"

Derin, ürpertici bir iniltiyle Gideon'u yarıya kadar aşağı itti. Aleron'un başı geriye düşüp omurgası kamburlaşırken, ondan bir nefes koptu.

"Bekle," dedi Gideon, Duskwalker kurnazca ona doğru itmeye başladığında. Aleti gittikçe büyüyor, kalınlaşıyor ve sanki tekrar tekrar şişiyormuş gibi iniyordu!

Aleron'un kanatları ağırlığının altında içe doğru büküldü. Hareket etmeyi bırakmadı ama içine ısı yayıldığında bunun bir önemi kalmadı.

Gideon dudaklarını aralayıp gözlerini kocaman açarak, sanki bu kendi bedenini görmesine yardımcı olacakmış gibi aşağıya baktı. Yine de, sıcak, yoğun bir sıvının içini doldurduğunu hiç şüphesiz biliyordu.

Bu his ereksiyonunu yeniden canlandırdı ve sertleştirdi.

"Şimdiden... geliyor musun?" Gideon inanamayarak sordu.

Karnı dalgalanıp kasılırken Aleron'un yanıtı bir inilti oldu. Gideon'a tutunurken uzun kolları titredi ve orgazmı boyunca kendini usulca salladı. Ayrılmış dişlerinin arasından çılgınca oflarken kafatası sola doğru savruldu.

Vay anasını. Onun için gerçekten bu kadar iyi hissediyor muyum?

Bunu bilmek neden Gideon'un son gerginliğini gevşetmeye yardımcı oluyordu? Sıcaklığı da yatıştırıcı buluyordu ve Aleron'un onun için bu kadar çıldırdığını bilmek Gideon'da daha yaramaz olma isteği uyandırıyordu. Aleron'u daha yükseklerle çıkarmak, böylece daha ezici olmasını sağlamak.

Bu onu farklı bir şekilde okşadı - bilinçaltında, Aleron'a mutluluk getirdiği sürece kendi bedenindeki rahatsızlığı umursamadığı bir yerde. Gideon kalçalarıyla sallanmaya bile başladı, son salıverilişinin daha güçlü olmasını umuyordu.

Aletin seğirmesi nihayet durduğunda, Gideon Aleron'un altlarında gevşemesini bekledi.

"Bu iyi hissettirdi mi?" Gideon, kafatası ona bakmak için geri döndüğünde gözleri muzip bir arzuyla parlayarak dudaklarının kenarını yaladı. "Boşaldığını hissetmek beni yeniden sertleştirdi." Yalan da söylemiyordu. Bunu hissedene kadar aleti yumuşacıktı. "İçime tam olarak girmemiştin bile, Aleron."

Gideon, Aleron'un sikini kaldırıp indirirken sinsî bir sırıtış yanaklarını kaldırdı. Duskwalker'ın burnu göğsüne düştü, böylece dışarı çıkana kadar birleştikleri yere bakabildi. Gideon, Aleron'un döllerinin mor şaftının üzerine akmasından memnun olduğu için, onu tekrar içeri sokmak zorunda kalmasına aldırmadı.

"Sadece içine sokarak ne kadar çok geldiğine bak. Beni o kadar çok mu istedin?"

Gideon ağzından ne kadar çıktığını görünce irkildi ama Aleron'dan yükselen tatmin edici hırıltı buna kesinlikle değdi.

Duskwalker'la oynamak ve onu kızdırmak umuduyla dudaklarından başka bir müstehcen söz dökülmek üzereyken, kısa bir süre sonra bunun tamamen gereksiz olduğunu fark etti. Az önce yaptığı şeyi geri almak için de çok geçti ve bu onun adına kötü bir karar olabilirdi.

İster manzara olsun, ister Gideon'un sikini çıkarmış olması, biri Aleron'u harekete geçiren bir köpük haline getirmişti.

Yana doğru savrulduğunda Gideon'un boğazında bir çığlık düğümlendi. Dikkatli davranmamıştı ve dizlerinin ve göğsünün üzerine yuvarlanmadan önce ne olduğunu fark edecek zamanı bile olmamıştı. Sağ uyluğu tutuldu ve sonra onu çimlerin üzerinde geriye doğru çekmek için kullanıldı. Gideon yere doğru itti ama Aleron arkasına diz çökerken onu tekrar aşağı itti.

Gideon.

"Bekle. Tamamen almadım-" Vücudu tamamen alışana kadar üstte olması gerektiğini açıklamayı bitiremedi.

Bir dil kalçalarının arasından, omurlarının her birinin üzerinden geçerek boynunun üzerinde kaymaya başladı. Kulağının kabuğuna girdiğinde sikik bir gıcırta çıkardı.

"Yavaş olacağım," diye gürledi Aleron, girişine doğru ilerlerken sabitlemek için kolanını kavradı. "İnsan gelinime ve onun döllerimle ıslanmış küçük sevimli deliğine karşı nazik olacağım."

Bu sözlerin yarattığı sapkın görüntü karşısında anında inleyen Gideon, bu sözlerin onun kalın ve sert sesiyle söylenmesinin çok daha iç gıcıklayıcı olduğunu fark etti.

Gideon ona güvenmeye karar verdi. *O ne yaptığını biliyor. Umarım biliyordur. Ona çoktan öğrettim.* Aleron ona devasa aletini yedirmeye başladığında belirsizlik içinde gerilmek yerine, Gideon nefes almaya odaklandı ve hatta onu kabul etmeye yardımcı olmak için itti. Başı daha hızlı çıktı, Aleron'un gücü ve daha önce yapılan tüm ayarlamalar bunu kolaylaştırdı.

Gideon ıslak otları yumruklayarak kendini destekledi.

Aleron uzun vuruşlarla pompaladı ve her biri karnını oydu. Gideon'un prostatını hafif bir sürtünmeyle aşındırdılar, vücudunun hareket etmesinin ve bu kadar büyük ve uzun bir şeye alışmasının garipliğine rağmen iyi hissettirmeye yetecek kadar... ve uzun. Aleron ne kadar derine iterse, kürkü Gideon'un sırtını gıdıklamaya başlayana kadar o kadar yaklaştı ve Gideon'un ürpermesine neden oldu.

Aleron belli bir noktaya geldiğinde başı geriye eğildi ve bir süre orada kaldı. Gideon her şeyin bittiğini, alabileceği her şeyi aldığını düşünmüştü, ta ki sert bir çıkıntı Duskwalker'ın sikinin etrafına gerilmiş dar halkasına çarpana kadar.

Aleron sanki onu kendi içinde de çalıştırmak istiyormuş gibi itti.

Gideon gerildi ve Aleron'un shaftını yakalamak için elini aşağıya doğru uzattı. Dokunaçları Gideon'un kalçaları üzerinde kaymaya başlamıştı, bu da Duskwalker'ı ne kadar derinden aldığını kanıtlıyordu.

"Artık yok," diye yalvardı oflayıp puflayarak. "Çok derinsin. Daha fazla dayanamıyorum."

Parmakladığı iki örgülü halkadan, onu yolun dörtte üçüne götürdüğünü anladı. Çoğu insan bu derinliğe ulaşamazdı ve Gideon'un iç organları daha bunu alırken bile kendini berbat hissediyordu. Doluydu, tıka basa doluydu ve şimdiden mücadele ediyordu. Bunun iyi hissettirmesini istiyordu, ama bağırsaklarını acıtmaya başlamıştı.

Aleron Gideon'un elini sikine sarılı olduğu yerden çekip aldı ve başının yanında yere sabitledi. Sonra Aleron güçlü, tüylü kolunu Gideon'un altına kıvırdı ve avuç içi Gideon'un çıplak karnını okşarken onu göğsüne doğru sardı.

Aleron burnunu çenesinin köşesine gömüp Gideon'un boğazını saran pantolonunu çıkardığında dişleri ayrılmıştı. Islak ve sıcaktı, fındık ve sedir ağacı gibi kokuyordu - çok rahatlatıcı ve hoştu.

"Ama henüz benden en sevdiğin parçayı almadın, küçük bahar," diye mırıldandı Aleron ona karşı.

Aleron az miktarda yavaş bir güçle her iki halkayı da içine soktu ve Gideon halkaların etrafında gerildi. Sırtı eğilirken dizleri içe doğru bükülmeye çalıştı. Gözleri yuvalarından fırladığında homurdanarak bir çığlık attı.

"Aleron," diye sızlandı.

"Güzel, küçük insan. Şimdiden benim yanımda kendini çok iyi hissediyorsun." Aleron, Gideon'un karnını okşayarak göğsünü kavrayabilmek için boynunu kemirdi. "Her şeyimi almaya çok yakınsın ama sen görene kadar bekleyeceğim."

Gideon, Aleron'un bunu bilerek yapıp yapmadığını bilmiyordu ama göğüs ucu Duskwalker'ın iki parmağının arasına girdi ve parmaklar onu sıkıştırdı. Aleron bu derinlikte ona zaman tanıdı ve eliyle okşarken dişleri ve diliyle Gideon'u kızdırmaktan memnun görünüyordu.

En azından döl ve kayganlaştırıcı karışımı her şeyi güzel hissettiriyordu. Ve içine bu şekilde sert bir sıcaklığın girmesi kaslarını içten içe yumuşattı.

Aleron geri çekildi, ancak aynı noktaya doğru ileri itti. Hareket çok inceydi, halkaların tekrar içinden çıkmasına neden olacak kadar ileri gitmiyordu ama daha derine de inmiyordu. Gideon bunun için minnettardı; bu derinlik hakkında ne hissettiğini hâlâ bilmiyordu.

Aleron yavaş bir ritme başlamadan önce tekrar hareket etti. Bu kez, beklemediği bir zevk kıvılcımı çakarken Gideon'dan küçük bir inilti çıktı.

Sonra Aleron dizlerini hafifçe araladı, biraz daha bastırdı ve Gideon'un gözleri fal taşı gibi açıldı. Kıvılcım taşaklarına ve Aleron'un her ileri geri hareketinde daha da sertleşen yarı sert sikine yayılan bir sarsıntıya dönüştü.

Sadece birkaç itişten sonra, mutluluk tüm kasıklarına yayıldı ve leğen kemikleri onunla birlikte titreşti.

"Gördün mü?" Aleron, kalın sikinin etrafında kenetlenip yanağını yalayarak ıslaklıkla kapladığında hışırdadı. "Beni tam burada seviyorsun."

Hay Allah. Bir Duskwalker'ın onun hakkında böyle konuşması, vücudu hakkında Gideon'un bildiğinden daha çok şey biliyor gibi görünmesi düşüncelerini çarpıtıyordu. Yine de Gideon cevap veremedi, o sert, esnek halkalar prostatına her sertçe bastırıldığında inlemekle meşgulken değil. İleri geri, tekrar tekrar, yıldızlar görmesine neden olacak şekilde ona doğru itiliyordu.

Kararmaya başlayan alacakaranlıkta parıldamaya başlayan yıldızlarla karışan yıldızlar. Her şey daha da parlaklaştı, göz bebekleri büyürken görüşü coşku içinde bulanıklaştı.

Aleron'un kolu Gideon'un koltuk altına sıkışmış ve göğsüne doğru uzanmıştı, bu da onun kendi sikini kavrayıp okşamasını engelliyordu, bu yüzden Gideon boştaki eliyle Aleron'un omzundaki kürkü kavramak için uzandı. Gideon'un yumrukladığı ot yırtılmıştı ve zihni bulanıp çatırdarken sağlam bir şeye tutunması gerekiyordu.

Gideon bunu daha da yoğunlaştıracak bir pozisyon bulana kadar kalçalarını eğdi. Beyaz bir zevk onu çarptı. "Siktir," diye inledi ayrık dudaklarının arasından, yüz hatları gerilmişti.

Neden bu kadar iyi hissettirmek zorunda ki? Tüm rahatsızlığı, tüm acıyı alıp götürüyor ve sadece acıya varan bir zevk yayıyordu. Birden daha fazlasına, daha hızlısına, seğiren bir su birikintisine dönüşene kadar içine pompalanmasına ihtiyaç duydu.

Aleron'la birlikte sürtünmeye başladı, vücudu kontrolü ele geçirmeye çalışıyordu, ta ki Gideon sertçe geri itip tek bir hamlede üzerine çıkana kadar. Ciğerleri sıkıştığında keskin bir nefes aldı.

O kenetlendiğinde, Aleron derin bir hırıltı çıkardı. Kalçaları daha sert itti, vuruşları daha uzun ve daha derin oldu. Gideon onun etrafında gevşediği anda, Aleron onu sıkıca tuttu ve daha hızlı itti.

"Bunu ne kadar özlediğimi anlıyor musun?" Aleron aniden ona çarparak hırladı. "Beni çok uzun süre beklettin."

Taşakları sürekli yukarı kalkıyor, her sıkışma vücuduna zevk veriyordu. Karın kasları seğirdi ve gerildi, ayrılmış kalçaları Aleron'unkilerin arasında titriyordu. Duskwalker'ın alçak sesle homurdanmaları ve derin huff'ları Gideon'un içine doğru itilirken duyularını karıncalandırdı. Kalçaları her seferinde ıslak bir tokatla Gideon'un kıkına sıkıca yerleştiğinde daha yüksek, daha vahşi hale geldiler.

Gideon'dan gelen sesler müstehcen ve boğuktu ama onları çıkarmayı durduramıyordu. Gözleri titredi, ancak vücudu sertleşmeye başladığında sıkıca kapandı.

Gideon'un elini hâlâ yere sabitleyen Aleron çılgına dönmüştü. Daha sert ve daha derine, hiçbir insanın dokunamayacağı bir yere... Yine de Gideon daha fazlası için geri sallanıyor, Aleron'un halkalarının onunla oynayabilmesi için bu derinliğe ihtiyaç duyuyordu.

"Tanrım," diye boğuldu Gideon, omurgası karıncalanırken, siki dokunulmak için can atıyordu. "Siktir, Aleron." Midesi kasıldı, taşakları sıkıca yukarı kalktı ve gözleri sertçe geri yuvarlandı. "*Ohfuckoh-nngh*."

İçini kavuran zevkle irkildi.

Taşakları altındaki çimenlere doğru boşalmaya başladığında Gideon seğirdi ve kasıldı. Sallanan siki çılgınca titreşirken, kıcı titredi ve şiddetle boşalırken Aleron'un etrafında kenetlendi. Hayatının en yoğun orgazmlarından biri kendisinden sökülüp alınırken, Gideon kıvranarak, ileri geri itilerek var olmayı bıraktı.

Birkaç dakika boyunca bildiği tek şey tam ve mutlak bir coşkuydu. Bu coşku, başının tepesinden kavisli ayaklarına kadar tüm vücuduna yayıldı.

Bu stimülasyondan kurtulmanın yoğunluğu, sadece penisinden gelmeye kıyasla on kat daha fazlaydı. Bunu kanında, vücudunun her kasında ve hücrelerinde hissetti. Buharlaşacağını düşünene kadar kaynıyordu.

Duskwalker tepki olarak ürperdi ve Gideon'a sıkıca sarılırken kırık bir inilti çıkardı. Gideon onun için, onun sayesinde, en derin ve şaşırtıcı şekilde boşalırken Aleron Gideon'un bedenini destekledi.

Artçı şokları, Aleron'un hiç durmadan pompalamaya devam etmesiyle daha da güçlendi. Aleti bu yüzden sarsılmaya devam etti ve göz kapakları dalgalandı.

"Boşaldığını hissettim, kokladım," diye inledi Aleron. "Etrafımda kenetlenirken çok iyi hissettin. İçine böyle girmeme bayıldığını bilmek hoşuma gidiyor. Bunu özledim."

Aleron Gideon'un elini kavrayışını serbest bıraktı ve pençelerini Gideon'un karnından aşağı, leğen kemiğine doğru gıdıkladı. Gideon, Aleron onun sönmekte olan sikini kavrayana kadar, aşağıya doğru indiği her santimde nefes nefese kalıyordu.

Nefesleri kesilen Gideon, acınası bir iniltiyle Aleron'un parmaklarını titreyerek kapattı. "Daha yeni geldim. Gerçekten çok hassasım." Vücudunda çok az mücadele vardı, orgazmdan dolayı güçsüz düşmüştü. Hâlâ içinde hareket eden yüzük onu daha da tüketmiş, neredeyse her seferinde ciğerlerinin sıkışmasına neden olmuştu. "İkisi aynı anda olmaz."

Aleron'un sikini yumruklayan eli şu anda onu becerirken çok harika hissettiriyordu. Hiçbir insan bu tür bir zevk almamalıydı. Hatta daha yeni serbest bırakılmış olmasına rağmen hızla sertleşiyordu.

Neden bu kadar kaygan olduğunu merak etti, ta ki Aleron'un dölünün ve kayganlaştırıcısının bir kısmının kıkından sızdığını, taşaklarından aşağı ve shaftına damladığını fark edene kadar. Şimdi, kalın, yapışkan bir kayganlaştırıcı olarak kullanılıyor, onu devasa elinin içinde kucaklarken sızlıyordu.

"Ama tekrar boşaldığını hissetmek istiyorum. Ben senin içindeyken tohumlarımı sağmanı istiyorum. Daha önce yaptığın gibi kasılmanı ve yine o küçük sevimli sesi çıkarmanı istiyorum." Kendini heyecanlandırıyor gibi görünen Aleron'un kalçaları hızlandı. Aleron derinden, karanlık bir şekilde gürlerken sırtında sessiz bir hırıltı titreşti, "Benim için kaybolduğunu görmek istiyorum, Gideon. Sana çok uzun zamandır ihtiyacım var. İçinde olmak, seni becermek ve altımda muhtaç olmanı istiyorum."

Konuştukça hırıltısı daha da yumuşadı ve onun yerine zevk dolu bir inilti yankılandı. Aleron ona sertçe vurmaya başladı. Kıç yanaklarına inen her tokat Gideon'un sikini avucunun içine alırken, dokunaçlar da onu geri çekiyordu. Aleron, Gideon'un pençeli yumruğunun içine girmesine neden olan darbeleri sırasında ağırlığının bir kısmını onun üzerine indirdi.

O anda Aleron bastırdığı öfkesini Gideon'un bedenine boşalttı. Yine de kasıklarına yapışan mutluluk

dudaklarından dökülen zayıf inlemelerden biraz daha fazlasıydı. Gözleri sürekli geriye kayan Gideon bunu mutlulukla karşıladı, zihni düşüncesiz, şehvet dolu bir kaos fırtınasına dönüştü.

Beyni derinden vurulma hissiyle zonkladı. Derisi, kaslarının eriyeceğinden emin olana kadar karıncalandı ve onu Aleron'un tüylü, kürklü bedenine karşı çıplak bedeninden bile daha çıplak hale getirdi.

Bu zevk çok fazlaydı. Bu azgın Duskwalker'ın altında hassas bir sinir yumağı haline geldi, tüm vücudu erojen bir bölgeye dönüştü. Gideon tırnaklarını Aleron'un harika yumruğuna daha da batırdı, onu koparmak için mi yoksa Gideon tekrar boşalana kadar sıkmak için mi olduğundan emin değildi.

Konuşamıyordu bile ve vicdanına ulaşabilen tek iki kelime 'lütfen' ve 'Aleron' idi.

Başını salladı. Yüzünü yana çevirmeden önce Gideon'un dudaklarını otlar gıdıkladı, böylece toprak içinde nefes almıyordu. Onu ayakta tutan tek şey dokunaçları ve göğsünün üzerinde çapraz duran koluydu.

Onlar olmasaydı, uzun zaman önce çökmüş olurdu.

Yaklaştığında, Gideon gerildi. Zorlayıcı yoğunluğa rağmen Aleron'un elini itmeye başladı, kalçaları kendiliğinden çılgınca ileri geri sallanıyordu. Gideon umutsuzca serbest kalmanın peşine düştü.

İki kanat yere çarptı ve yanlarına doğru sıkıca çekildi, onu hapsetti ama asla etrafını sarmadı. Kanatlar çırpınıyor ve titriyordu; Gideon'un kışındaki kasılmalara ve şaftının etrafındaki kenetlenmelere tepki verdiklerini anlaması biraz zaman aldı.

Ter uzun zaman önce tüm vücudunu ıslatmıştı ve saçları yanaklarına, alınına, ensesine yapışmıştı. Aleron'un sıcaklığı üzerine çok fazla çökmüştü ama yine de daha fazlasını istiyordu, buna ihtiyacı vardı.

O anda Gideon kendini o kadar savunmasız hissetti ki, sıkıdığı gözlerinin arkasında kıvılcımlar çakarken tepeden tırnağa örtünmek istedi. Özellikle de tüm kasıkları kasılırken ve Gideon'un bildiği tek şey, onu tüketmesine izin vermekten başka bir şey yapamadığı, dipsiz bir zevkti.

Tohumları sikinden Aleron'un sıkı yumruğuna fişkirirken tükürükle kaplı dudaklarından hiçbir ses çıkmadı. Sıcak ve sıkı bir şeyin içinde orgazm olurken, bir yandan da ona vurulması o kadar yoğun ki, Gideon karıncalanan derisinin patlayacağını düşündü. Kalbi pes etmiş ve atmayı bırakmış gibi hissettiğinde hareket etmeyi bıraktı. Sonra Aleron'un siki kalınlaşmaya başladığında dizlerini açmaya çalıştı, bol miktarda döl onu derinlere doldururken tekrar tekrar titreşti.

Sıcaktı, tek söyleyebildiği buydu.

Duskwalker'ın titrek kükremesi dişlerini ayırdı ve başını geriye eğdi. Dokunaçları Gideon'un etrafında moraracak kadar sıkı bir şekilde kilitlenmişken, Aleron'un kalçaları da Gideon'a yaslanmıştı. Ortak titremeleri dışında ikisi de kıpırdamadı. Bu, Gideon'un onların birlikte serbest kalmalarını deneyimlemesini sağladı ve bir şekilde... güzel hissettirdi.

Sonunda bittiğinde elleri yere düştü. Tüm şişmiş kaslarını kilitleyen gerginlikten sonra Gideon tek bir parmağını bile kaldıramadı. Ter onu şakaklarından aşağı damlayacak kadar kaplamıştı. Tek yapabildiği, kaybettiği nefesleri hızla kovalamak ve kalbinin kafasının içinde gümbürdeyerek başını döndürmesini durdurmaktı. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki sanki göğüs kafesinden fırlayacak gibiydi.

Gece ne zaman çökmüştü üzerlerine? *Bayılmak üzereymişim gibi hissediyorum.*

Seks daha önce hiç bu kadar çılgınca olmamıştı.

Birçok kez hıçkırıklara boğulmuştu ama hiçbir zaman *güçsüz* olmamıştı.

Kan ve oksijen beynine geri dönerken Gideon gözlerini bile açamadı. Göz kapaklarının arkasında ışık lekeleri parlıyordu ve yaptığı hiçbir şey ona yardımcı olmuyordu. Kendini çok sıcak, çok boş ve aynı zamanda dolu hissediyordu. Elde ettiği tatmin seviyesi vücudundaki her kılcal damara akıyor ve onu en iç açıcı, en mutluluk verici şekilde yıkıyordu.

Daha önce hiç bu kadar sakın ya da bu kadar rahat olmamıştı.

Aleron tamamen içine girdiğinde, göz kapaklarının ardında başka bir dünyanın görüntüleri titreşmeye başlarken kendinden geçti.

Her ne kadar halinden memnun olsa da Gideon bir şeyi kesin olarak biliyordu: Bir şey... *eksikti.*

Aleron tüylerinin dökülmesini ya da gevşek gelinini tutarken donup kalmaktan daha fazlasını yapabilmeyi diledi.

İçi sıcacık.

Küçük bir kalp atışı her yerinde çırpınıyordu: sikinin etrafında, kollarında, elinde ve göğsünde. Kafatasına doğru kanat çırpınan bir güve gibi hissetti, çok narin, güzel ve sevimliydi.

Konuşma arzusu içinde çiseliyordu. Bu erkeğe Aleron için ne kadar önemli olduğunu, onu ne kadar önemseydiğini ve sevdiğini söyleme özlemi zihninde kaynıyordu. Gideon'a gelinim demek ve ona ömür boyu el üstünde tutulacağını bildirmek istiyordu.

Ancak Aleron, kanatlarıyla yaptığı gibi, onu ezmek istemediği için kendini tuttu.

Bu gece gerçekten birbirlerine bağlanmışlardı. Umutsuzca arzuladığı gibi bir bütün olmuşlardı. Gideon ona bunu armağan etmişti - korkularının ve endişelerinin çoğunun buharlaşarak mutlak bir dinginliğe dönüştüğü bir anı.

Aleron bunun kendi aptallığı yüzünden kısa kesilmesini istemiyordu. Gideon şu anda onun kollarında hayat doluydu, yüz hatları sevişmekten pembeleşmiş, teni tuzlu sıvıyla benek benek olmuştu.

Onu solgun görmek istemedi.

Sonunda Gideon'un yüz ifadesi gibi o çırpınan ritim de yatıştı. Aleron yanağını yalayabilmek için kafatasını kaldırdı, sözcüklerini kullanamasa da diliyle Gideon'a sevgi gösterisinde bulundu.

Aleron'dan bir yanıt gelmedi, gözlerini bile kıpırdatmadı.

Dokunaçları tutuşlarını gevşetti, sonunda tatmin olana kadar kavramak için dırdırcı arzuları. Serbest bırakılmalarının ardından, Gideon siki yarısına kadar kayarken, yer daha fazla ilerlemesini engelleyene kadar gözlerini beyazlık doldurdu.

Biraz geriye yaslanarak pençelerini kınına soktu ve gelininin yakışıklı yüzünü yerden kaldırarak kendisine doğru çevirdi. "Gideon?"

Adam yine cevap vermeyince göğsü sıkıştı. *Olamaz. Onu kırdım mı? Çok sert davrandım.*

Aleron ona karşı nazik olmaya çalışıyordu! Yani, denedi.

Bir insanı ölene kadar becermek mümkün mü?! Eğer öyleyse, bunu yapmadan önce bilmek isterdi!

Onu incitmemek için dikkatlice kalçalarını geri çeken Aleron, artık Gideon'un küçük bedenine binmiyordu. Küçük erkek artık sikine sarılmadığı için hayal kırıklığına uğrayacağından çok endişeliydi, Aleron'un onu kontrol edebilmesi için Gideon'u yan tarafına çevirdi.

Hassas kulakları sayesinde Gideon'un sabit kalp atışlarını başını Gideon'a dayamasına gerek kalmadan duyabiliyordu. İyi nefes alıyordu - aslında oldukça derin ve düzgün nefes alıyordu.

Aleron onun kapalı göz kapaklarının titrediğini fark etti, ardından hafif bir horlama duydu ve küçük, rahatlamış bir kıkırdama duydu.

O iyi, sadece uyuyor.

Aleron bunu Gideon'dan aletini almadan önce anlamış olmayı diledi ama sorun değildi. Aleron dölle sıırıslıkam olmuş eliyle kendi göğsünü sıvazlayarak Gideon'un kokusunu üzerine bulaştırdı. Daha sonra küçük erkeği kollarının arasına alarak vücutları birbirine değene kadar sardı ve ısınması için üzerine bir kanat örttü.

Yüz yüze ve yan yana yatan Aleron, uyuyan gelinine bakabilmek için başının arkasını destekledi.

Ne kadar güzel, yakışıklı bir erkek, diye düşündü Aleron mırıldanarak, başparmağının ucunu geniş yanağında gezdirerek. Gözleri parlak pembeye dönerken, lobundan sarkan altın yüzüğe hafifçe dokundu. *Bunları sevdim. Sanki artık eşleşiyoruz.*

Aleron kafatasının altınla parladığını biliyordu ve şimdi ikisinin de ışıldamasına bayılıyordu.

Birbirimize bağlandık. Tenebris'ten daha iyi hissettirmişti. Daha güçlü, daha gerçek ve daha da değerli. *Sonunda yeniden bir olmuştuk.* Bunun heyecanı göğüs kafesinin arkasında parlıyor, şefkat yayıyordu. Umuda gerek yoktu, hele ki gelini başından beri tatlı tatlı onun adını sayıklıyorken.

Sen benimsin küçük bahar, ben de seninim. Sonunda bunu gösterebilmenin hazzı kalbinin şişmesine neden olurken, sönmüş siki sarılan kalçalarının üzerinden yukarı doğru itildi.

Burnunu Gideon'un keskin çenesine sokmak için aşağı indirdi ve kemiğini kaşımaya izin verdi. Sonra Aleron onun alnını yaladı ve daha önce ona verdiği tatlı öpücüklerle karşılık verdi. Kendisini karşılayan tuzlu tadı umursamadan erkeğe birçok öpücük verdi.

Aleron, Gideon'un onun şefkatli davranışlarını hissedebilmesini umuyor ve bunları reddetmeyeceğine güveniyordu. Ona hoş rüyalar gördürdüklerini umuyordu.

Aleron uykusundan uyandığında, kollarında yumuşak ve çekici bir insan yoktu ve gece hâlâ devam ediyordu. Vücutunda harici bir ısı kaynağı yoktu - sırtına geçici olarak bile baskı yapmayan bir ısı kaynağı.

Kürkü ve tüyleri endişeyle havaya kalkarken, bir huzursuzluk mızrağı karnını deldi. *Nereye gitmişti?*

Başını kaldırıp etrafına bakınarak en taze, en çiğ orman gibi kokan erkeği aradı. Aleron'un fazla uzağa bakmasına gerek kalmadı. İçini hemen bir rahatlama duygusu kapladı ve tesadüfen tuttuğu nefesini bıraktı.

Gideon birkaç adım ötesinde oturuyordu. Onun yanında kaldığını gösterecek kadar yakın, ama dokunmayacak kadar da uzaktı. Hemen bir şeylerin ters gittiğini hissetti.

Gideon'un nabzının sert ve ağır atışı, keskin, sık nefes alıp verışı ve omuzlarındaki gerginlik endişe vericiydi. Gideon dizlerini yukarı kaldırmış, bir kolunu kucağının üzerinde kavuşturmuş, diğer kolunun dirseğini sağ dizine dayamış, gözlerini kapatmış ve parmaklarını gözlerine bastırıyor gibi görünüyordu.

Bunu sadece çok sıkıntılı olduğu zamanlarda yaptığını gördüm.

Aleron çömelmek için kaykıldı, sonra dikkatle elleri ve ayakları üzerinde sürünerek ona doğru yaklaştı.

Bu insan uyumadan önce yaptıkları düşünüldüğünde, onun uyanmasını beklerdi... iyi. Aleron onu kucağına almış, sevmiş, Gideon saatler sonra uykuya dalana kadar onu rahatsız etmemek için yumuşak yalamalar yapmıştı. Aleron bu insan hâlâ kollarındayken huzurlu ve mutlu bir şekilde uyanacağını düşünmüştü.

Aleron her zaman ondan önce uyanırdı. Mavka olduğu için şafağa yakın sadece birkaç saat dinlenmeye ihtiyacı vardı, oysa Gideon bütün gece uyurdu - çoğu zaman huzursuzca.

Aslında uyanmayı ve Tenebris'te Aleron'un bu erkekle yakınlaştıktan hemen sonra dalga geçtiği anı tekrar yaşamayı umuyordu. Gideon'un yumuşak nefesleri ve kalp atışları sonunda onu da uyutana kadar bunu yapmak için uyanık kalmaya çalışıyordu.

Bunun yerine Gideon'u tek başına otururken bulmak endişe uyandırdı.

Beni terk ettiğini hissetmedim.

Aleron da onun Merikh'in gölüne girip yıkandığını duymamıştı, cinsel işaret kokularının birbirine karışmasının yumuşadığını düşünüyordu. Gideon giysilerini bile tamamen giymişti.

Yine de... Aleron'un sıcaklığına geri dönmek yerine, kış gecesi havasını dışarıda tutmak için ceketinden başka bir şey giymeden hafifçe titremeyi seçmişti.

"Gideon?" diye seslendi usulca, pençelerinin arkasını açıkta kalan yanağına sürtmek için uzandı.

Gideon keskin bir nefes alarak elini yüzünden çekti ve ona döndü. Gözleri cam gibiydi ve kenarlarında az miktarda pembelik vardı. Ağlamış gibi görünmüyordu ama iyi de görünmüyordu. Alnında ter lekeleri vardı ve daha az renkli görünüyordu. Solgun değildi ama her zamanki gibi bronzlaşmamıştı.

Gideon bakışlarını kaçırarak, "Ödümü kopardın," diye mırıldandı. "Aynı anda hem bu kadar büyük hem de bu kadar sessiz nasıl olabiliyorsun?"

"Ben... Yanlış bir şey mi yaptım?" Aleron'un tek düşünebildiği buydu, çünkü yakınlaşmalarıyla şu an arasında hiçbir şey olmamıştı.

Gideon'un gözleri hafif bir panikle irileşti ve kafatasına fırladı. Gözleri yumuşadı ve dudaklarından küçük bir kıkırdam döküldü.

ensesini ovuşturdu. Kulakları pembeleşti.

"Ne? Hayır," diye rahatlatmış Gideon onu, gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle. Kolu titriyordu ve pembeleşmiş parmaklarındaki titreme daha da belirgindi. "Harika vakit geçirdim."

Neden bu onu bir şekilde *daha kötü* hissettiriyordu? Aleron bunun bir yalan olup olmadığını anlayamadı.

Aleron onunla aynı seviyede olabilmek için ellerinin üzerine eğildi. Kafatasını bakışlarının altına daldırdı. "O zaman sorun ne?"

Aleron'un kalbi ona bu erkeği kollarının arasına alıp sarılmasını söylüyordu ama akli onu rahat bırakmasını söylüyordu. Her zaman boşluk, *her zaman* istediğinin tam tersi.

Gideon'un kaşları çatıldı ve bakışları sertleşti. Ağzını açtı ama ne söylemek istediğine karar verememiş gibi kapattı. Kaçınma, büyük olasılıkla. Aklından geçenler hakkında nadiren konuşurdu, Aleron ne kadar sessizce yalvarsa da.

Sonra erkek uzaklara bakarken ağzını kapattı ve sadece kafa derisinin yan tarafını kaşıdı. Kıpır kıpır ve huzursuz, kendisiyle savaşıyor gibiydi.

"Bir... rüya gördüm," diye başladı Gideon, sessiz ifşaatı Aleron'u şaşırtmıştı. Başını öne eğerek ayaklarının yanındaki yere baktı. "Tenebris'ten bir sürü şey hatırlıyorum."

Parmakları seğiren Aleron onları karnına yaklaştırdı ve avuçladı. "Bunlar *iyi* anılar değil miydi?"

Aleron'a göre Tenebris'te geçirdikleri zamanın neredeyse tamamı keyifli geçmişti. Korkunç bulduğu tek bir konuşma olmuştu ve o da Gideon'a onunla birlikte hayata dönmeyi teklif ettiği zamandı.

Ama Weldir Gideon'a kendi anılarını verdi. Bu konuda başka bir yanlış anlaşılma olması için hiçbir neden olmamalı.

"Hayır, kötü değillerdi," dedi Gideon sıcak bir ifadeyle, bir espri notuyla. "Aslında oldukça güzellerdi." Sonra ellerinin üzerinde arkasına yaslanarak gökyüzüne baktı, birçok yıldızı ve batmakta olan hilali derin bir ilgiyle inceledi. "Bununla birlikte, kedilerle dolu bir kasabada yürüdüğümüzü ve senin bir erkekle kadının özel olarak ne yaptığıyla çok ilgilendiğini hatırlıyorum. Bu oldukça uygunsuz, Aleron. İnsanlar seks yaparken onları dikizlememelisin."

Gözbebekleri kırmızımsı bir pembeye dönerken kanatları gergin bir şekilde kıpırdadı. Yine de Gideon ona sinsi bir gülümsemeyle karşılık vererek aslında bundan o kadar da rahatsız olmadığını gösterdi.

"Çoğunlukla, farklı ormanlarda yürüdüğümüzü hatırlıyorum." Sonra başını bir yıldıza doğru eğerken ifadesi düştü. "Ingram hakkında çok konuştun ama sanırım çoğunu tekrarladın. Sahip olduğun tüm o esprili iğnelemelerin benim sana öğrettiklerimden olduğuna inanmıyorum."

"Hoşuma gidiyor. Bunu komik buluyorum," diye homurdandı Aleron.

Gideon'un bu yeni keşfettiği özelliğin sadece onu yatıştırmak için yapıldığını düşünmesini istemiyordu.

Öyle değildi. Bu bir oyun gibiydi, Aleron'un oynamaktan zevk aldığı bir oyun - sadece bunu henüz bilmiyordu. Bu insanla alay etmeye *bayılıyordu*. Hatta Aleron onu tökezlerken yakaladığında daha da çok hoşuna gidiyordu.

Sık sık göğsünü mizahla doldururdu.

"Bazıları sadece flaşlar ya da uzun anlar. Belki bir hafta ama çok uzun sürdü. Gerçekten önemli bir şey hatırladığımı sanmıyorum. Ya da... belki de hepsi önemliydi, bilmiyorum." Sonra Gideon sık sık yaptığı gibi parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Sen birkaç kez uyudun ama ben hiç uyumadım. Neredeyse tüm yol boyunca el ele tutuştuk ama sana ilk neden elimi uzattığımı hatırladım."

Sonra Gideon dirseğini bükerek elini yukarı kaldırdı. Diğer eliyle yüzünü kapattı ve hareketsiz kaldı. Çok uzun zaman geçtikten sonra parmaklarını oynattı.

Aleron, Gideon'un kendininkini de içine koymasını istediğini fark etti.

Bunu yapar yapmaz Gideon parmaklarını başparmağının etrafına doladı ve Aleron onun bütün elini yuttu. Çok fazla ağırlık vermemeye çalıştı, çünkü küçük insan elini rahatlatmak için kolunu hiç indirmemişti.

"Aleron... bu senin için ne *anlama* geliyor?"

Başını dokundukları yere doğru eğdi, görüşü koyu sarıya dönüştü, bu sorunun amacını tam olarak anlamadı.

Küçük eli onunkinde mükemmel hissederken değil.

"Benimle birlikte olduğunu ve öyle kalmak istediğini," diye açıkça cevap verdi.

Tenebris'te bunu yaptıkları süre boyunca Aleron, Gideon'un bunu onun yanında kalmak için yaptığını düşünmüştü. Diğer tüm insanlar gibi en mutlu rüyalarında kaybolmaktansa, Aleron'la birlikte olmayı tercih edeceğini.

Aleron onu seçmişti. Yalnızlığını gidermek ve bu arada kalbini çalmak için. Gideon onun yoldaşı, ilk insan arkadaşı olmuştu.

Aleron onu gelin olarak seçmesine *gerek* olmadığını her zaman biliyordu.

Ancak, Ingram'a tek başına dönme şansı verildiğinde, Aleron'un düşünebildiği tek şey Gideon'u geride bırakmak istemediğiydi. Bu insanı en az soydaşlarıyla birlikte olmayı arzuladığı kadar istiyordu ve geleceğini onsuz hayal edemiyordu.

Gideon'un ciddiyeti ve sertliği onu ne kadar katılaştırırsa, mizahı ve neşesi de o kadar neşelendirmişti. Onun hüznü kendisinininkine dokunuyordu ama bu aynı oldukları ve birbirlerini yaşayan herkesten daha iyi anlayabildikleri anlamına geliyordu. Gideon'un

Aleron'a öğretebildiği her şeyi öğretirken ona karşı sabırlı davranmıştı. Kendini eksik hissettiğinde Gideon ona güven veriyor, Aleron'un düşüncelerinde hâlâ devam eden boşluğa rağmen kendisini sevgiyle hatırlamasını sağlıyordu.

Ve Dünya'ya dönüşlerindeki tüm çirkinliklere rağmen, Gideon bir kez bile ona kendini daha az hissettirmemişti. Evet, kendisini son derece istenmeyen biri gibi hissetmesine neden olmuştu ama bir kez bile zalimce davranmamıştı. Ona asla sözlü saldırıda bulunmamış, çirkin, aptal ya da sinir bozucu dememişti.

Derinden kaybettiğinde bile, gelininin kalbi hala duruyordu. Ağlarken bile nazikti. Dokunuşundan kaçarken bile nazik. *Deneyecek* kadar sevecen.

Ona rehberlik eden şey umuttu.

Tenebris'teki son saatlerinde Aleron'un kanatlarında kıkırdayan erkek hâlâ onun bir parçasıydı. Gidon'un gerçek doğası, üzüntüsünün görünmez perdesinin arkasından yavaş yavaş ortaya çıkmaya başlamıştı bile.

Gideon'u umutsuzluk içindeyken nasıl davrandığı için suçlayamazdı. Aleron da acı çektiğinde ve bununla nasıl başa çıkacağını bilemediğinde kendi soydaşlarına şiddet uygulamıştı. Yine de her zaman affedilmişti.

Aynı şeyi şu anda elini tutan bu erkek için de yapmıştı.

Benimle olduğunu ve öyle kalmak istediğini. Onun için anlamı sonsuza dek bu olacaktı.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldandı Gideon, Aleron'un tutma isteğine rağmen elini çekmeden önce. İçini bir soğukluk kapladı, bunun söylenmesi gereken yanlış bir şey olup olmadığından emin değildi.

Gideon bu soğuk hissi hemen dizlerinin üzerine çökerek ve kollarını Aleron'un boynuna dolamak için kaldırarak ısıttı. Omzu boğazının ön tarafına batacak kadar sıkıca sarıldı Aleron'a. Aleron aldırmadı. Bu insan onu kucaklamak istiyordu ve onları daha da yakınlaştırmak için kollarını hızla Gideon'un gövdesine doladı.

Uzun bir süre sadece birbirlerine sarıldılar.

Şefkatle yayıldığında bile hüzünlü hissettiriyordu. Aleron bunu açıklayamıyordu ama bir ağırlık getiriyordu. "Kanatlarını bana dolayabilirsin," diye fısıldadı Gideon, o kadar yumuşaktı ki duyuları gıdıklandı.

Ne kadar istese de, Aleron tereddüt etti. Arkasından seçiyorlar, teklifini kabul etmesi için yalvarıyorlardı.

Pes etti ve onları vücudunun alt yarısının etrafına yerleştirdi. Onu kısmen içine alacak kadar, ama başını örtecek şekilde değil.

Gideon'un tırnakları tüylerini ısırp etine battığında belirsizlik omurgasını tırmaladı. Gideon onu sevinçle mi kavramıştı, yoksa şimdi etrafını saran gerginlikten rahatsız mı olmuştu?

Gideon yüzünü onun boynundaki tüylere gömdü.

Ne yapacağını ya da tüm bunların ne anlama geldiğini bilemediği için erkeğe sarılmakla yetindi. Aleron en ufak bir tuz kokusu aldığında hızla havayı kokladı ama bunun nereden geldiğini bilmiyordu. *Gözyaşları mı?*

Gideon arkasına yaslandı, onu serbest bıraktı ve hızla döndü. Aleron onun haklı olup olmadığını anlamak için yüzünü değerlendirme fırsatı bulamadı.

Gökyüzü aydınlanmış, dünya uyanmış ve güneş emeklemeye başlamıştı.

"Pekâlâ. Sanırım gidip şu diğer Duskwalker'ları bulma zamanı geldi." Gidon onlardan çok uzakta olmayan gitarına doğru koştu ve hızla geri döndü. Sırttı ama Aleron'un kafatasına değil göğsüne bakarak. "Türünüzden daha fazla kişiyle tanışacağım için heyecanlanmam garip mi? Eminim hiçbirisi senin kadar havalı değildir, çünkü sen uçabiliyorsun."

Az önce ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Aleron işleri daha da *kötüleştirdiğine* dair bir sezgiye sahipti.

Bir ay ışığı huzmesi içinde havada asılı duran Aleron, değerli insanına daha sıkı sarıldı.

"Bu İblis Kral'ın kalesi mi?" Gideon kolunun üzerinden bakarak sordu. "Görünüşe göre yeniden düzenlemeye ihtiyacı var."

Aleron önlerindeki taş moloz yığını karşısında ne hissedeceğini bilemiyordu. Tüm kale kendi üzerine düşmeden önce içeriden parçalanmış gibi görünüyordu. Hiçbir şey dik durmayı başaramamıştı.

Yıkılalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, toz gri bir kül havuzu gibi etrafına çökmüştü.

"Evet. Burasıydı."

Rahatlamalı mıydı? Belki de doğasından kaynaklanıyordu ama İblis Kral'dan hiç nefret etmemişti. Aleron'un ölümüne sebep olduğu zaman bile, bu sadece hayatında olan bir şeydi.

Çektiği acı ve korku çok şiddetliydi ama artık bitmişti ve hayattaydı... yeniden.

Aleron, İblis Kral'ın yaşamasını ya da ölmesini umursamıyordu. Onu, soydaşlarını ve gelinlerini huzur içinde bıraktığı sürece, istediğini yapabiliirdi. Onun savaşı Aleron'un savaşı değildi.

Bunu Emerie yaptı. İkizinin seçtiği gelin için göğsü gururla kabardı. Nedeni ne olursa olsun, bu kadar küçük bir yaratığın bu tür bir yıkıma neden olabilmesi yine de muhteşemdi. *O müthiş bir insan.*

Uzakta, İblis köyü son gördüğü haline benziyordu. Jabez'in kalesine bakan büyük ağaçlardan birkaçı biraz çıplaktı ama çoğunlukla sağlamlardı. Dışarıdan bakıldığında, güneş ışığının içeri süzülmesini engellemek için içeriden kumaş gibi bir şeyin engellendiği anlaşıyordu.

Peçenin merkezinde oyalanmak istemeyen Aleron onları ilerletti.

Neyse ki uçuş yeteneği, koşmaya kıyasla araziye hızla geçmelerini sağlıyordu ama zavallı gelini yüzünden tam güçle hareket edemiyordu. Aleron Gideon'u çok fazla üşütmek istemiyordu ve aşırı hızdan dolayı sık sık gözleri sulanıyordu. Ancak, artık akrabalarını aramadığı için daha hızlı hareket ediyorlardı. Peçe'nin içinde olmayacaklarına gerçekten inanıyordu, çünkü Aleron Gideon'u oraya götürmeye cesaret bile edemezdi.

Bu yüzden, insanı yorulup kollarında uyuyakaldığında bile asla yere inmedi.

Cadı Baykuş bizi ziyaret etti.

Büyük ama beyaz bir yaratık havada onlara yaklaştığından, Aleron bunun bir İblis olmadığını hemen anlamıştı. Yine de, onun peçeli baykuş formunda, kanadının ucu neredeyse kendisinininkine degecek şekilde yanlarında uçmasını hiç beklemiyordu. Tüylerinin çoğu kahverengiye dönmüştü, sanki onu en son bu şekilde gördüğünden beri tüylerinden oluşan pelerini değişmişti.

İşin tuhafı, onun varlığına aldırmamıştı. Bir bakıma, havada yalnız olmamak rahatlatıcıydı.

Weldir Tenebris'te Aleron'la konuşup kim ve ne olduğunu açıkladıktan sonra, Aleron'un kalbinde ona karşı bir sevgi oluşmuştu. Ayrıca onunla ve soydaşlarıyla oynamış, onları peşinden koşmaya davet etmek için havadan onlarla oynamıştı. Ona asla zarar veremezlerdi; onlar için çok hızlıydı ve sanki geleceği görebiliyormuş gibi bir sonraki hareketlerini biliyor gibiydi.

Ayrıca onların kucaklaşmasının hemen dışında dinlenmişti. Ona izin vermedikleri için asla içine girmede, ama elinden geldiğince sıcak bağın içine girdi.

Weldir'e kadar nedenini hiç anlamamıştı. *O benim yaratıcım.* Mavka'ya hayat veren ve elinden geldiğince onlara

rehberlik etmeye çalışan kişi.

Birlikte yaptıkları kısa uçuş sırasında Gideon hiç uyanmadığı için Aleron onunla konuşmaktan kaçındı. Yine de sarı baykuşu

Gözleri sessizce iletişim kurdu - onun dönüşünden dolayı rahatlamıştı. Ayrıca kollarındaki Gideon'a da baktı, sanki gerçekten ilerlemelerini kontrol etmek için yaklaşmış gibiydi.

Aleron ona daha sıkı sarıldı ve başını salladı. Sonra sola doğru yattı ve sisin içinde kayboldu.

Kız gittikten sonra üzerine bir sükûnet çöktü, ancak bu sükûnet havada meraklı bir kanatlı İblis tarafından saldırıya uğradıklarında bozuldu.

Pençeleriyle onu yakalamayı başardı, havada döndü ve altlarındaki bir ağaca doğru fırlattı. O andan itibaren hızla uçtu ve kaçtı ve Peçe'nin üzerinde havada onu fark eden ikinci bir tanesinden kaçınmayı umarak daha yükseğe uçtu.

Bu kesinti insanı irkiltip uyandırdı.

Gideon bundan sonra daha da az konuştu, hatta hiç konuşmadı ve Aleron bunu... durmadan sohbet ettiği bir önceki günden sonra endişe verici buldu. Bunun sadece yorgunluktan kaynaklandığına inanmak istiyordu ama bir şeylerin ters gittiğinden de emin olamıyordu.

Bir gün önceki sinir bozucu derecede geveze, neşeli insan neredeydi? Gideon'un o yanını şimdiden özlemişti.

Aleron ona bunu sorduğunda, gülerken kıcının ağrıdığını söyledi. Bunu hiç de komik bulmamıştı. Ne Gideon'un acı çekmesini istiyordu, ne de Aleron onun kendisini gerçekten rahatsız eden şeyi mizahla geçiştirmesini istiyordu.

Sonra Gideon kendi içine daha da çekildi.

Yine de Aleron'un kafasını fena halde karıştırmıştı. Gideon, Aleron'un onu harekete geçirme çabalarına karşılık veriyor ve bakışlarında duygusal yorgunluğu belli eden sıcak bir gülümsemeyle ona bakıyordu. Hatta bir noktada Gideon avucunu Aleron'un kalçasını kavrayan elinin arkasına koydu ve sanki Gideon onu sessizce teselli etmek istiyormuş gibi kavradı.

Bir çelişkiye dönüştü - Aleron'a karşı şefkatli, ama bunun dışında bastırılmış ve içine kapanık.

Aleron, Gideon ona uzanmaya devam ettiğine göre, sıkıntılı zihninin sebebinin o olmadığını umuyordu. Bu onu merakta bıraktı... *neden*.

Bu konu üzerinde kafa yormak anlamsızdı, zira bodur düşünceleri içinde hiçbir cevap bulamayacaktı.

Şafak gökyüzünü mora boyarken, birden fazla kubbenin ısıltısı parıladı. Aleron yere düşmeden önce en yakındaki sarı olanın içine eğildi.

"Bu yeni bir şey," dedi Aleron. Yukarıdaki büyümlü kubbe olmasa da, sık ağaçlarla çevrili küçük açıklık yeniydi. Bakışları, bu koğuştan son gördüğünde burada olmayan yeni inşa edilmiş evin üzerinde gezindi ama buradaki koku tanıdıktı. "Kitty'nin kokusu ağır. Yani Faunus'un kokusu. Gerçi burada kimse yok."

Burada başkalarının da kokuları vardı ama o sadece birinin kim olduğunu biliyordu. Kurt kafalı Mavka'nın yanı sıra üç insan da düzenli olarak buraya uğruyordu - soluk kokulardan cinsiyetlerini söyleyemiyordu.

Ingram'ın kokusu bile kalıyor. Ama haftalar, hatta belki de aylar önceydi.

En güçlü kalan Faunus'un kiydi ve gözlerini kubbeye dikti. *Bu onun büyü mü? Küreleriyle aynı renkte.*

Sırtından aşağı bir dalgalanma inerek kanatlarını titretti. Hiçbir uyarıda bulunmadan hızla

havalandı. "Oha!" Gideon şaşırılmış bir halde bağırdı.

Aleron yeterince yükseğe çıkar çıkmaz, görebildiği diğer iki kordona baktı. Biri tilki Mavka'nın küreleri gibi yeşil, diğeri ise... mor! Tıpkı türdeşlerinin ki gibi!

Aleron, ancak birkaç dakikalık uçuş mesafesindeki mor olana ateş etti.

Damarlarını ateşli bir adrenalinle dolduran tüm umut, soğuk bir zehir gibi akıp gitmişti. Yere iner inmez Aleron buranın boş olduğunu anladı. Hiçbir bina yoktu ve akrabası burada o kadar az zaman geçirmişti ki, kokusu bile kalmamıştı.

Tilki kafataslı Mavka'nın koğuştan doğrudan sınırdaydı ve onların arasından yürüdü. Ingram'ın kubbesi, sanki Ingram onu yerleştirdiği yeri akıllıca planlamamış gibi, kubbenin yarısının üzerine oturmuştu.

Başka bir ev görüldü, bu da bir önceki gibi boştu. Buradaki kokular daha güçlüydü, sanki burada yaşayanlar sadece son birkaç gün içinde gitmiş gibiydi.

Derin bir hırıltı boğazından yukarı çıkarken ciğerlerini sıktı. Hiçbiri burada değilse diğer Mavka'ları sorgulayamazdı! Ve eğer Ingram'ı bulmakta zorlanırsa, Aleron bu Mavka'ları bulma şansının da olacağından şüpheliydi.

Geriye sadece son bir ev kalmıştı ve Orpheus'u karşılamak zorunda kalmamayı umuyordu. Aleron onu kendi türünden olduğu için sevse de, Orpheus bu sevgiye karşılık vermemişti.

Tabii kendi bölgesinde bile olsa!

Aleron havalandı.

Güneş artık neredeyse tamamen doğmuş olduğundan, bir açıklıkla çevrili evin yerini tespit edebildi. Tuz sınırının içinde tek bir ağaç bile sallanmıyordu, sanki Orpheus bölgenin gün boyunca güneş ışığıyla yıkanmasını istemişti. Daha şimdiden, ışık onun bölgesinin üzerinden süzülüyor ve onu sıcaklığıyla aydınlatıyordu.

Kurt kafataslı Mavka'nın tuzdan oyulmuş derme çatma koğuşunun içinde oturduğunu fark ettiğinde Aleron'un içini bir rahatlama kapladı.

Bununla birlikte, yanında oturan ve çılgınca bir kıkırdama çıkaran küçük sarışın insana başını eğdi.

Söyleyebildiği kadarıyla kadın basit pembe bir elbise giymişti ve Orpheus da bir çeşit siyah pantolon giymişti. İnsansı ayakları gibi göğsü de çıplaktı ve kıvrılmış geyik kuyruğu yerde durduğu için dışarı çıkmıştı.

Aleron onların etrafında döndü ve Orpheus'un kafatası onlara doğru fırladı.

Orpheus'un hızla ellerine ve ayaklarına atlayacağını doğru tahmin etmişti. Her zamanki gibi hâlâ bölgesini koruyan Orpheus kendini sarışın insana yaklaştırdı ve onu korumak için oturur haldeki formunu yanına çekti.

Aleron onun önüne ve biraz uzağına indiğinden emin oldu, böylece Aleron'un artık gelini olduğunu görebildiği şeye çok fazla tecavüz etmemiş olacaktı. Kıvrılan boynuzlarının arasındaki ruh belli olmasa bile, birbirlerini kaplayan sahiplenici işaretler belliydi. Yakın zamanda birbirlerine dolanmışlardı ama onunki Gideon'unkinden farklı kokuyordu. Daha kadınsı, tatlı ve ince.

Aleron Orpheus'un onları içeri almasını beklerken neyse ki Gideon kıpırdamadan duruyordu. Dişi, parlak yeşil gözleriyle dikkatli ama utangaç olmayan bir şekilde başını omzunun üzerinden uzattı. Gevşek sarı saçları yanağından aşağıya doğru salınarak başının bir tarafını perdeliyordu.

Kurt Mavka koruyucu duruşundan yavaşça sıyrılmadan önce başını sertçe eğdi. Bunu Aleron'un beklediğinden daha erken yapmıştı ama belki de bunun nedeni Gideon ve ruhunun kendi bükülen boynuzları arasında süzülmesiydi.

"Aleron?" Orpheus adını tereddütle söyledi ve kadının ayağa kalkmasına yardım etmek için elini indirdi. "Geri mi döndün?" Gözleri merakla koyu sarıya kayan Aleron'un kafatası şaşkınlıkla geri çekildi. "Adımı biliyor musun?"

"Kimin yok ki?" dedi kadın gülerek, keskin yüz hatları yumuşayarak. Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Ingram, Emerie'yle buradayken sizden sık sık bahsediyor."

Kadının kahkahası irkilmesine neden oldu, bu kadar kadınsı bir sesin çıkmasına alışık değildi. Gideon'un sıcak kıpırdamasını tercih ediyor, onun derinliğini ve tanıdıklığını yatıştırıcı ve çekici buluyordu.

"Artık beni yere bırakmak güvenli mi?" Gideon kısık bir sesle sordu, elini onlardan saklamak istercesine ağzının yanına koydu. "Sırtım ağrıyor ve çanta kayışım omzumu öldürüyor."

"Ah, pardon." Aleron onu hemen ayağa kaldırdı ve erkek, kayışı gövdesini ters yönde geçecek şekilde hareket ettirmekte gecikmedi. Aleron kafatasını Orpheus'a doğru kaldırdı. "Ingram'ı arıyorum. Son zamanlarda buraya geldi mi?"

İkisi de aralarındaki mesafeyi kapatmak için öne çıkmadı ama Aleron endişesinin yersiz olduğunu anlayabiliyordu. Orpheus'un gözbebekleri mavi yerine sarıydı ve duruşu alışkın olduğu saldırgan, tehditkâr gerginlikten yoksundu.

Bir kolunu dışısının yanına koyarak ona olan sevgisini gösteren Orpheus, "Üç hafta önce buradaydılar," dedi.

Başı yenilgiyle eğilirken Aleron'un kanatları sarktı. *Üç hafta mı?* Gözbebeklerinde kırmızı bir parıltı belirirken eli sıkı bir yumruk haline geldi. *O zaman neredeler?*

Neden beklemek zorunda? Bu görev neden bu kadar zor olmak zorunda? O ve soydaşları ruhani bir düzeyde birbirlerine bağlıydılar. Her zaman Ingram'a karşı içgüdülerini takip edebileceğini, onları birbirine bağlayan iplerin onları daha da yakınlaştıracığını düşünmüştü.

Yine de Aleron'un görüşünde akrabasının pulları, kuzgun kafatası, bir aylık arayıştan sonra bile onun varlığı yoktu.

Sanki onun düşüncelerini okuyormuş gibi dişi, kıpırdamayan siyah bir *lekeye* bakmadan önce biraz muzipçe mırıldandı göğsünün yanına sıkıştırılmış. "Yine de nerede olduklarını biliyoruz."

Vücudu sertleşti ve başı yukarı kalktı. "Öyle mi?" Bu kez görüş alanını parlak sarı bir ışık doldurdu ve Aleron bir adım öne çıktı. "Lütfen. Hangi yoldan? Uzun zamandır arıyorduk."

Belki bir aydan fazla bir süre, yaşamının büyük şemasında uzun bir süre değildi, ama sonsuzluk gibi hissettirmişti. Bundan önce de soydaşlarından ayrılmıştı ve şimdi aynı varoluş düzleminde olduklarına göre, bu ayrılığı neredeyse dayanılmaz buluyordu.

Avuçlarını ayrı tutarken parmak uçlarını birleştirdi. "Sana bir *iyilik* karşılığında söyleyeceğim." Yeşil gözlerini muzip bir tavırla Aleron'a çevirirken dudakları nazlı ve neşeyle kıvrıldı.

Gideon'unki gibi yeşil değillerdi.

Gideon'unki parlak güneş ışıyla yıkanmış en taze, en çiğ orman gibi görünürken, o kadar açık bir renkti ki, Gideon Aleron'a her baktığında ruhunu delip geçtiğini fark ediyordu, onunki daha koyuydu. Onunki bahar gibiydi, onunki yaz gibi - neredeyse... daha sıcak.

Dişleri şaşkınlıkla ayrıldı ve Gideon'un da çenesi düştü. Orpheus başını dışısına doğru eğdi, görünüşe göre o da şaşkındı.

"Ben Reia, bu arada." Gülümsemesi şeytani bir sırtışa dönüştü - ya da belki de ondan bilgi sakladığı için sadece öyle gördü.

"Reia," diye alçak sesle homurdandı Aleron, başını sallayarak onu onayladı. "Aradığımız şey nedir?"

Gözlerindeki heyecana rağmen, Gideon'a bakarken gözleri sertleşti. "Bir gelinin var. Damat mı? Dürüst olmak gerekirse ona ne diyeceğimi bilemiyorum."

Damat mı? Gideon bu kelimeyi ifade etti. Gerçekten de bir insan terimi gibi görünüyordu. Aleron yanındaki erkeğe baktı. *Bu ona farklı bir isim vermem gerektiği anlamına mı geliyor?*

Ama gelini seviyordu. Bu ona doğru geliyordu.

"Evet, bir gelinim var," diye onayladı Aleron ve bir elini Gideon'un beline koyarak onu yanına çekti. "Ne olmuş ona?"

"Bu sana güvenebileceğim anlamına geliyor. Bir yabancıya ne kadar güvenebilirsem o kadar. Ama! Bu demek oluyor ki, sen *istemedikçe* tehlikeli olmayacaksın.

ki bundan şüpheliyim çünkü siz Duskwalker'lar çok tatlısınız."

"Reia, ondan ne istiyorsun?" Orpheus ona dönerken kürkünü kaldırarak itti. Bir bakıma, ona güvenmiyor gibi görünüyordu.

kendi dişisi.

"Kanatları var!" diye haykırdı. "Beni havaya uçurmasını istiyorum. Bunun ne kadar heyecan verici olacağını hayal bile edemiyorum." "Ama biz onu tanımıyoruz." Orpheus elini onlara doğru salladı.

Kurt Mavka'yı parlak bir ifadeyle selamladı.

"Lütfen, Orpheus? Kim bilir ne zaman dönecek ve bir gelini var. Bana zarar vermesi pek olası değil, değil mi?"

Sorusunu sorarken Aleron'a dönmüştü, sanki Orpheus'u değil de onu sorguluyormuş gibiydi.

Aleron ne kadar gitmek istese de, kadının neşesi ve yüz ifadesindeki bir şey onu birden ısıttı. "Bilgi karşılığında seni havaya uçurmamı mı istiyorsun? Neden? Benimle daha yeni tanıştın."

Bakışlarındaki neşe derinleşti. "Siz Duskwalker'lar hızlı hareket ediyorsunuz. İster yolculuklarınızda ister harekete geçmek için olsun, dikkat süreleriniz biraz... kısa ve sürekli değişiyor. En iyisinin sizin hızınızda gidip istediğimi doğrudan istemem olduğunu öğrendim. Ve Ingram bana kanatların olduğunu söylediğİ anda, senden beni uçurmanı isteyeceğimi biliyordum." Orpheus'a döndü ve iki eliyle bileğini kavramak için uzandı. "Ingram o kadar iyi ki gerçek ikizi de öyle olmalı."

Ondan hoşlandım. Açıkça konuşuyordu ve sanki onun aklından geçenleri anlamış gibi Mavka'nın anlaması kolaydı. Ayrıca ona güvenmekte, Mavka'ya güvenmekte hızlıydı, sanki onların korkunç, vahşı yaratıklar olmadıklarını söyleyebilirdi.

Birkaç dakika içinde, kendi türünden olan herkesi, hatta bir yabancıyı bile ne kadar derinden önemseddiğini göstermişti. Akrabalarından bile sevgiyle bahsetti ki bu onun kararlılığını yumuşatmanın ve kalbinde şefkat uyandırmanın en iyi yoluydu.

Ingram iyi biri. O harika bir akraba.

Ama Orpheus'u tanıyordu. Çoğu zaman huysuz olan bölgeci erkek böyle bir şeyi asla kabul etmezdi.

Orpheus kıkırdayarak, "Eğer istediğın buysa, küçük dişi domuzum," diye karşılık verdi. Dişlerini Aleron'a doğru gösterdiğinde kıkırdaması kısa sürdü. "Bunu kabul ediyor musun? Ve ona zarar vermeyeceğine söz verir misin?"

Orpheus'un buna izin vermesi karşısında şaşkına dönen Aleron, özellikle de bir gelinin kendi gelini olmasının ne kadar önemli olduğunu anladığında, kanatlarının titrediğini fark etti. Gözleri Orpheus'un yanındaki dişiye kaydı ve Aleron kıkırdamasına engel olamadı.

Onu değiştirdi. Ya da daha doğrusu... onu *iyileştirdi.*

"Bunu Ingram'ın yerini öğrenmek karşılığında yapmayacağım. Sadece çok hevesle istediğİ için yaparım," dedi Aleron içtenlikle. Yine de bakışlarını Gideon'a çevirdi. "Bu senin için sorun olur mu?"

"Elbette," dedi omuz silkerek. "Benim için fark etmez. Zaten biraz dinlenmek istiyorum."

Aleron dürüst olduğundan emin olmak için yüz hatlarını inceledi. Gideon'un ifadesinde herhangi bir kuşku görmeyince, sadece gözlerinin altında iki gece uykusuz kalmaktan kaynaklanan karanlık izleri görünce başını salladı.

Ayaklarını yere vuran kadından *korkunç* bir çığlık geldi. Sıçrayarak kollarını Orpheus'un tüylü boynuna doladı ve ona sarıldı. Orpheus onu yakalamakta gecikmedi ve kıcı dirseğinin üzerine oturacak şekilde onu dirseğinin kıvrımına kaldırdı.

Kız bir dala tünemiş bir kuşa benzeyince Aleron başını eğdi.

"Yine de bunu almak zorundayım," dedi Orpheus, karnına doğru uzanarak.

Az önceki siyah leke şekilsiz yüzünü pençelerine doğru kaldırdı, onları kokladı ve sonra iki küçük, esnek eliyle sivri uçlarını kavradı. Orpheus yarattığı ondan aldı ve göğsündeki kürkün üzerine yerleştirdi, yaratık da oraya yapıştı.

Ağzı açıldı ve mor bir dil kıvrıldı, kürküne gömülmeden önce karıştı ve neredeyse kaybolacak gibi oldu. "Sen sormadan önce," diye başladı Orfeus, Reia'nın neşeli ifadesine bakarak. "Bu bir bebek Mavka. Bizim yavrumuz. Ben Gerekirse açıklayın."

Aleron genci oldukça merak etmesine rağmen bakışlarını Orpheus'un kafatasına çevirdi. O da şaşkınlıkla kendi kafasını eğdi.

"Değışmişsin." Bu konuda yorum yapmadan edemedi.

"Farkındayım," diye homurdandı Orpheus, kurt başını hafifçe iki yana sallayarak, sanki bunu kabul etmek zor geliyormuş gibi. "Kendimi rahat hissetmem uzun zaman aldı. Özellikle son birkaç ayda çok şey oldu. Hatta son iki haftada daha da fazla."

Dürtüsüne engel olamayan Aleron, kanatlarından birinin iç kısmıyla Gideon'un sırtını okşadı.

Benim için de çok şey oldu.

Aleron bu Mavka için çok mutlu olmasaydı ilişkilerinin uyumunu kıskanırdı.

Bunca zamandır Orpheus'un içinde bir kırıklık hissi vardı. Bu Mavka'da *derin bir sorun* olduğunu hep biliyordu.

Gözbebekleri doğal olarak mavi olsa da, içlerinde yutan bir karanlık vardı. Doğal renk tonunun ötesine geçen özlem ve hüznü neredeyse Aleron'un kuyudan içebileceğİ kadar aşıkardı. Onlara bakarken sanki ruhu içlerindeki melankoliye dayanamıyormuş gibi soğukluktan bunalmıştı.

Orpheus hiçbir zaman sıcak ya da davetkâr olmamıştı. Hiçbir zaman sakın olmamıştı, sanki huzursuzluk üzerinde yürüdüğü zemine sızmış ve onu zehirlemişti.

Aleron bu evi uzun yaşamı boyunca pek çok kez görmüştü ama Mavka'nın çektiğİ acılar yüzünden her zaman ürkütücü gelmişti. Yine de, hayır

Burada kalmak Orpheus'a ne kadar acı verirse versin, her zaman burada kalmış ve tüm gücüyle burayı korumuştı. Ona özen göstermiş, bakımını yapmış ve topraklarına kendisinden başka biri ayak bastığında öfkelenmiştir.

Ama bugün... gözbebekleri bir kez bile mavi olmamıştı.

Sesindeki, duruşundaki, nefesindeki soğuk melankoli gitmişti. Belki tamamen değil ama Aleron'un gelinini geçici olarak kendisinden almasını isteyerek kabul etmiş olması yeterliydi.

Gözlerini tekrar Reia'ya çevirdi.

Onun yüzünden.

Onun için de. Onu yatıştırmak istiyordu ve onun mutlak heyecanı Aleron'a da bulaşıcı bir hastalık gibi bulaşıyordu.

Kadın bunu isteyecek kadar cesurdu ve adam da bunu ona verecek kadar cesurdu. Aralarındaki bağın birliği ve gücü bu anda ılık ılık parlıyordu.

Aleron bunu kıskanmazdı - kıskanmayı reddetti.

Sadece bir gün bu kadar güzel bir şey yaşamayı umuyordu. Aralarındaki bağ ona umut veriyordu... buna tanık olmak ona biraz acı verse bile.

Bu konu üzerinde daha fazla duramadan, bir dirsek böğrüne çarptı.

Gideon bir kez daha ağzının kenarını kapatmıştı. Erkek, daha yakın olmak için yana doğru eğilirken önlerindeki çifte baktı.

"Çocukların ve bebeklerin ne olduğunu biliyorsun... değil mi?"

Aleron başını eğerken onun sesindeki sessizliği taklit etti. "Evet, bir Delysian olmasına rağmen Merikh'in koruması altına aldığı başka bir gençle tanıştım."

Ona tanıştığım Elf çocuktan bahsettim. Aleron bunun onların ne olduğunu bildiğini belli edeceğini düşündü.

Gideon başını salladı. "Tamam, güzel. *Güzel.*" Sonra gözleri kafatasına kaydılar ama içlerinde garip bir yalvarma duygusu vardı. "Ve sana bir tane veremeyeceğimi anlıyorsun, değil mi?"

Bunun üzerine başını eğdi. "Şey, evet. Sen de erkeksin, ben de... İçimizde yaşamı yaratacak bir yer yok."

Yine de itiraf etmeliydi ki... yaşamın yaratılmasıyla ilgili ayrıntılardan tam olarak emin değildi.

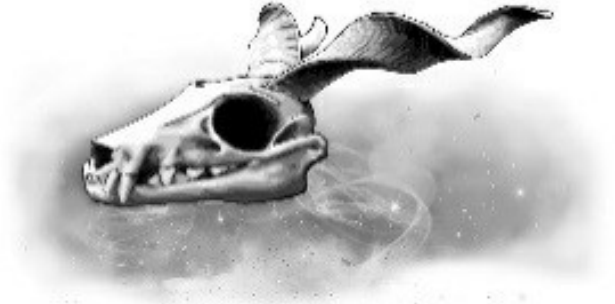
Aleron bunu ona söylemezdi.

"Mükemmel." Gideon ona rahatlamış bir gülümseme verdi ve hatta yumruğunu başparmağıyla ona doğru kaldırdı - bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu. "Sadece emin olmak istedim."

Aleron neden buna ihtiyaç duyduğuna şaşırılmıştı.

Akrabaları yavru doğuramayan bir gelini tamamen kabul etmişlerdi ve Aleron'un da bu konuda hiçbir endişesi yoktu. Kendi ailelerini kuracaklardı - sadece dördü birden.

Tek ihtiyacı olan buydu.

Gideon diğer Duskwalker'ın kadını Aleron'un kollarına bırakmasını izledi. Bunun dile getirilmemiş bir tür takas olduğunu sezerek Orpheus'a yaklaştı ama ona dokunmaya cesaret edemedi.

Reia'ya döndü ve belindeki kılıçla hançere baktı. Onları, indikleri açıklığın ortasında yer alan küçük, şirin kütük kulübenin içine girdikten kısa bir süre sonra takmıştı.

Silahları kendi güvenliğinden ziyade Orpheus'un güvenlik hissi için kuşandığına dair tuhaf bir his vardı içinde.

Tüm bunlardan önce hepsi düzgün bir şekilde tanıştırılmıştı. Hatta bu Duskwalker'ın elini bile sıkıştı ve şaşırtıcı bir şekilde onu yüzüstü toprağa çarpmamıştı. Sadece kısa bir süre havadan sudan konuşmuşlardı, çünkü Aleron belli ki yollarına devam edebilmek için bu işi çabucak bitirmek istiyordu. Atma binmesiyle ilgili aciliyet hissi de buradan geliyordu.

Bir canavar tarafından güvenle kucaklanan Reia, Orpheus'a baştan çıkarıcı bir gülümseme fırlattı ama bakışlarını

Gideon'a dikmeyi kesinlikle reddetti. Bu kadınla olan etkileşimlerini düşündü.

İkisi de Duskwalker'larla bağ kurmuş insanlar oldukları için onunla konuşma çabaları kötü gitmişti.

Toplayabildiği en hoş ifadeyi takındıktan sonra bile dudakları gerilmişti. Bakışları çelik gibi bir parıltıya dönüşmüştü. Sonra Orpheus'un yanına büzüldü ve kolunun arkasına saklanırken iki elini onun kalın bileğine doladı.

Yaptığı şey çok açıktı.

Çok açık ve sert bir şekilde ona kendisiyle ilgilenmediğini söylemişti. Kalbinin tamamen ve bütünüyle birlikte olduğu Duskwalker'a ait olduğunu. Ya da belki de sadece insan olmayanlara duyduğu hevesli güveni göstermek istemişti.

Gideon onun kendisinden hoşlanmamasının başka nedenleri olduğundan emindi, çünkü derin bir incinmişlik ve inanç eksikliği vardı. Geçmişte insan erkeklerinin ona karşı oldukça affedilmez davrandığını düşündü.

Muhtemelen yüzü de öyleydi.

En büyük ahmaklar her zaman yakışıklı erkeklerdir. Gideon bile geçici görünüşlerini kendi çıkarları için kullanan çekici erkeklerle uğraşmıştı.

Hayatının büyük bölümünde arkadaşları onunla 'güzel çocuk' olduğu için dalga geçmişti. Görünüşe bakılırsa kadınların çıkmak istediği, erkeklerin de kendilerine ait bir yer edinmek istediği bir yüzü vardı. Gideon her zaman çekici olduğunu biliyordu ve bu, kaçınmayı tercih ettiği pek çok rahatsız edici konuşmaya yol açıyordu.

Güzel olduğu, iyi para kazandıran bir işi ve düzgün bir kişiliği olduğu için kadınlar ona yapışmaya çalışıyordu. Sadece kardeşleriyle çıkmayı tercih ettiğini hiç bilmiyorlardı.

Kendisinin de bir Duskwalker'a bağlı olduğu düşünülürse, Reia'yla olan tüm bu durum aptalcaydı. Sebepleri ne olursa olsun, Gideon bu yüzden ona platonik olarak vurulmuştu.

Onun sadakatine bayılıyordu. Daha şimdiden onun küstah olduğunu, her istediğini yaptığını ve kendisi, Orpheus ve Duskwalker çocukları söz konusu olmadıkça hiçbir şeyi umursamadığını söyleyebiliyordu.

Kendini güçlü bir şekilde ifade eden bir kadın.

Her zaman hoş karşılamasa da bir insanda bunu görmekten hoşlanıyordu.

Ancak Gideon denediğinde oldukça çekici olabiliyordu. Onu kazanabilirdi ve bahse girerdi ki bunu Sola.

Hayata dönmek için Aleron'a bağlandığımı bile düşünebilir. Özellikle de davranışları daha da kötüleştiğinden beri. öbür dünyada Aleron'la tanışan Emerie'nin kardeşi olduğunu öğrendi. *Ya da nasıl elde edersem edeyim ölümsüzlüğü istediğimi.*

Yine de onun Aleron'a karşı tamamen rahat olmasını tuhaf bulmuştu. Ona hemen nezaket göstermişti. Parlak bir gülümsemeyle, eğer onu düşürürse, hayata döndüğünde hançeriyle ona saplayacağını söyleyerek şakacı bir şekilde tehdit bile etmişti.

Ballsy. Aleron şaşırmış ve gergin bir şekilde kıpırdanmaya başlamıştı.

Gideon, Aleron'un onunla sadece şakalaştığını anlamadığı belli olduğunda durumu yatıştırmaya yardımcı olmak için gülmüştü. Sonra da Aleron'un tehdidindeki gerçek payı ne olursa olsun, bunun çoğunlukla boş olduğunu bilmesini sağlamıştı - çünkü Aleron'un onun güzel kafasındaki tek bir sarı saç teline bile zarar vermeyeceğini biliyordu.

"Dikkatli ol, Reia." Reia daha fazla güvenlik için kollarını Aleron'un boynuna doladığında Orpheus'un uyarısı yumuşak ama ciddiye.

Aleron'un burnu Gideon'a doğru eğildi ve ona baktığını gösterdi, Gideon da el salladı. "Merak etme, iyi olacağım."

Yarasa kafasını sallayarak havalandı. Bacaklarını tekmeleyen Reia havada yükselirken korkunç bir çığlık attı ve yanağında aptalca bir sırıtış belirdi.

Orada çok eğleneceğini şimdiden söyleyebilirim.

Sonra Orpheus ve hâlâ göğsüne yapışmış olan bebek Duskwalker ile baş başa kaldı.

Kurt kafatası gökyüzüne doğru eğilmiş onları izlerken, Orpheus'un tüyleri taşa dönüşmeden önce tedirginlikle kabardı. Sanki onunla yeniden bir araya gelmeyi beklemekten başka bir şey yapmayan hareketsiz bir heykel olmaya niyetlenmiş gibiydi.

Orpheus'a ne söyleyeceğinden emin olamayan Gideon, yükünü boşaltmak için çantasını açtı. Çantanın yere çarparken çıkardığı hafif *gümbürtü* Duskwalker'ı trans halinden çıkardı ve Orpheus kafatasını eğerek ona baktı.

"Yiyecek ya da su ister misiniz?" Arkasındaki ahşap kulübeye doğru bir işaret yaptı ve boynuzlarının her birinden sarkan gümüş bir çan bu hareketle şingırdadı. "Rahat edebilmeniz için sizi içeri götürebilirim."

"Hayır," diye reddetti Gideon başını sallayarak. "Yemek ya da içmek için gerçekten bir istek duymuyorum, duymak da istemiyorum."

Bedensel fonksiyonlarının olmaması bir avantajdı. İyi bir misafirmiş gibi davranmak daha nazik bir davranış olsa da, öncelikleri vardı.

"Belki bir sandalye, o zaman?"

"Hayır, ben iyiyim. Teşekkür ederim." Gideon çimlerin üzerine oturdu ve bacaklarını altına katladı. "Yine de istersen bana katılabilirsin. Birlikte de bekleyebiliriz."

Orpheus tereddüt etti ama sonunda onun karşısına oturdu.

Zayıf güneş üzerlerine vururken sessizlikleri garip bir gerilimle doluydu. Hafif rüzgâr kısa ot saplarını zar zor sallıyordu; görünüşe göre biri, muhtemelen Orpheus, düzenli olarak tırpanla onları kesiyordu.

Alan ve şirin kulübenin hepsi bakımlı ve sevilmiş görünüyordu, sanki içinde yaşayan kişi varlığına değer veriyormuş gibi. Sessizliği bozan kişinin kendisi olması gerektiğini özetleyen Gideon, "Evinizi beğendim. Bir insan görmeyi hiç beklemiyordum"

Peçe'deki ev."

Yine de bakışlarını üzerinde gezdirirken, normal bir evden biraz daha uzun göründüğünü fark etti. "Uzun zaman önce inşa ettim," diye cevap verdi Orpheus, sonunda burnunu tekrar gökyüzüne kaldırarak.

Reia ve Aleron çoktan ortadan kaybolmuştu ama o, Reia'dan bir iz olup olmadığını izlemekten memnun görünüyordu.

Bir yandan da minik, kürksüz Duskwalker'ı göğsüne yaslayarak hafifçe okşuyor, sonunda kıpırdanmalarını sağlıyordu. Kısa bir süre sonra ellerine yapışmak için uzandılar.

Orpheus bileğini belli bir şekilde hareket ettirdi, bu da onların düşmeden elinin üzerinde gezinmelerini sağladı. Bir an avuç içi yukarıdayken, bir an sonra parmak eklemlerinin üzerinde geziniyorlardı. Bir kolları yukarıda ve diğer ayakları da onu taklit ederek, meraklı ama güven dolu adımlarla elinin üzerinde tepindiler.

Basit bir eylemdi ama onun için doğal ve keyifli görünüyordu. Bozuk parayı parmak eklemleri üzerinde ileri geri yuvarlayan biri ya da daha da cüretkâr bir örümcek gibi.

Gideon bakışlarını yaratıktan ayıramadığını fark etti, onları biraz merak ediyordu. *Sorsam kabalık mı etmiş olurum?*

Orpheus sonunda, "Senden hoşlanmıyor," dedi.

Küçük bir kıkırdama çıkardı. "Evet, bunu zaten anlamıştım."

"Bana bir sözü yerine getirmemi sağladı, senin türünden bir erkeğin başka bir Mavka'nın dişleri arasında öldüğü bir sözü." Dudakları gerildi. "Kendi türüne bir insan mı yedirdi?"

"Ona iyi davranılmadı. Tanıştığımız her insana karşı güvensizdi ve arkadaş olduğumuz herkesle rahatlaması biraz zaman aldı."

Gideon kaşlarını çattı ve ağzında bir mizah seğirmesi belirdi. "Bana ona karşı sabırlı olmamı mı söylüyorsun?"

"Eğer buna layık olduğunuzu görürse sizinle dost olur ya da göğsünüze bir kılıç saplar. Seçim tamamen size kalmış, ancak tahrik edildiğinde acımasız olabileceğini bilin."

Gideon onun ses tonundaki hayranlık belirtisini fark etti.

Aleron ve Reia'nın gölgesi üzerlerinden süzülürken ikisi de gökyüzüne baktı. Reia doğuyu, belli bir yönü gösteriyordu ve Aleron ikisinin de keşfe çıkmak için ilk uçuşlarını tamamladıklarını düşündü.

Konuşmayı başka bir yere yönlendirmeyi tercih eden Gideon, "Bu konuda pek rahat olmadığını fark ettim," dedi.

"Değilim," diye itiraf etti.

"O zaman neden bu kadar kolay izin verdiniz?"

Orpheus eline baktı, ama bu sefer kolundan aşağı sürünmeye başlayan çocuğunu yakalamak için. Onu tekrar avucunun güvenliğine yerleştirdiğinde zayıf ve sessiz bir çığlık attılar.

Orpheus konuştuğunda, bunu sessiz bir gururla yaptı. "Ben istesem bile onu dizginleyemem. Evimizi korumak için İblislerle savaşacak ve ben onunla yalnız kalmak istediğimde insan yoldaşlarını görmeye gidecek. Kendi tarafını görmemi sağlayacak bir yol bulacaktır, öyleyse neden onunla bu konuda savaşalım?"

Bunların hepsi olumsuz nitelikler, diye düşündü Gideon, kaşları derin derin

çatılırken. "Bu adil bir uzlaşmaya benzemiyor," diye mırıldandı Gideon.

Orpheus küçük bir kıkırdamayla elini çocuğunun etrafına doladı ve çocuk avucunun içinde oturmaya devam etti. Aralarında küçük bir kucaklaşma oldu.

"Reia cesur, aptalca cesur. Bu onun bayıldığı bir yönü. Bana temkinli olduğum zamanlarda bile nasıl rahat olabileceğimi gösterdi. O bunları yapmasaydı ne arkadaşlarımız bize eşlik ederdi ne de evimiz bu kadar güvenli olurdu." Orpheus sonunda kurt kafatasını ona yöneltti. "Reia kendisi için hiçbir şey istemez. Güzel şeyler ya da seyahat etmek istemiyor, oysa bir keresinde bana bunu her şeyden çok istediğini söylemişti. Yine de beni mutlu etmek için elinden gelen her şeyi yapıyor, bu yüzden onun için en azından içgüdülerine güvenebilirim. O Aleron'a güveniyor, ben de öyle yapacağım."

Gideon alnındaki bir tutam saçı üfledi. "Siz Duskwalker'ların hepsi iyi midir? Aleron'la tanışana kadar hepinizin kana susamış olduğunu sanıyordum."

Orpheus sertçe burnunu çekti, sonra ağır bir of çekti. "Reia'dan önce çok daha vahşiydim. Her ne kadar diğerlerinden daha az olsa da.

Bağlanmamış Mavka için ilk varsayımınız doğru."

Gideon bunun üzerine, Orpheus ve söyledikleri üzerine düşündü. Kadını hakkında söylediği olumsuz şeylere rağmen, sanki bu özellikler onun için kusur değilmiş gibi, bunu şefkatle yapmıştı.

Bir hıçkırık mırıldandı. "Onu gerçekten seviyor gibi görünüyorsun."

"Benim küçük dişi geyiğim mükemmel." Orpheus pençeli işaret parmağını Gideon'un bebek Duskwalker'ın çenesi olduğunu tahmin ettiği yerin altına sürttü. "Bilmediğim zamanlarda bile ihtiyacım olan her şey o ve bana istediğim her şeyi verdi."

Aleron daha önce onun değiştiğinden bahsetmişti. Orpheus'un bu kadın ortaya çıkmadan önce nasıl biri olduğunu merak etti. Daha sonra Aleron'a sormak için aklına bir not alacaktı.

"Duskwalker'ların insanlardan çocuk yapabildiklerini bilmiyordum," dedi Gideon, gözlerini özelliksiz yaratığa dikerek. "Kız mı erkek mi?"

Orpheus kıkırdadı. "Mavka çift cinsiyetli doğar."

"Tamam." Bunu bilmesinin hiçbir yolu yokken garip bir şekilde utanarak boynunu ovuşturdu. "İsimleri ne o zaman?"

"Reia onlara Kevin adını verdi," dedi Orpheus espiyle. "Onları her çağırdığında büyük keyif alıyor."

Gideon, kahkahalara boğulma dürtüsü bir kaya gibi üzerine düştüğünde dudaklarını hemen ağzına götürdü. Bir Duskwalker için bu kadar basit bir insan ismi beklemiyordu.

"İsim vermekte iyi değildir," diye devam etti Orpheus. "Magnar'a adını bile veremedi. Yapabildiği en iyi şey buydu."

Başını çevirdi ve ağzını kapattı. *Şimdi onun peşlerinden koşup "Kevin!" diye bağırdığını hayal etmekten kendimi alamıyorum.*

"Diğer dişiler de güldü. Yalnız değilsiniz."

"Bir tane düşünemedin mi?" Gideon gülere gülere sordu, onu gücendirmeyeceğini anladığı için sonunda ağzından kaçırmıştı.

"Birçok isim buldum ama hepsine onun adını vermek istedim." Kurt kafatası ona doğru eğilirken gözbebekleri parlak

sarıya dönüştü. "Reia asla korkmaz ama onlar konusunda gergindi. Asla hazır olmayacağından ya da benimle bir yavru istemeyeceğinden endişelenmeye başlamıştım. Onların isminden memnunum, küçük insan, çünkü bu onların *var olduğu* anlamına geliyor."

Konuşmalarının aniden değişmesiyle yüz hatları gerildi. "Çocuk istemediğinden mi endişeleniyordun?"

Orpheus bir kez daha gökyüzüne bakarken omuzları düştü, sanki onu bir an olsun görmek ister gibiydi. Geri dönmemişlerdi.

"Ona kadar arzuladığım bir şey değildi, ama benim için hayatı tutabileceğini keşfettiğim an, bunu arzuladım. Ben sormayı bırakana kadar hayır demeye devam etti, ama... diğer Mavka'ların gelinleriyle bunu yapabilmeleri ve bizim yapamamamız beni rahatsız etti. Belki de beni onlar kadar yoğun sevmediğini düşündüm. Onlara sahip olamasaydı, umursayacağımı sanmıyorum, ama sahip olabileceği ama reddettiği gerçeği... Benimle bir şeyler yapmak istemediğinden endişelenmeye başladım. Bana ruhunu verdi, bu yüzden kalbinin tamamına sahip olduğumu düşündüm, ama emin olamadım."

Gideon ona sert bir şekilde, "Birinden çocuk sahibi olmak o kişiyi sevmek anlamına gelmez," dedi.

Belki de Orpheus yanlış kişiyle konuşuyordu ama Gideon birdenbire rahim sahibi olamazdı. Bir erkek olarak doğmuştu, bu yüzden Aleron'un ondan istediği bir şey olsa bile, onlardan bir çocuk sahibi olmak tamamen imkansızdı. Bir de sayısız nedenden ötürü çocuk sahibi olamayan kadınlar ve kendi istekleriyle çocuk sahibi olmak istemeyen insanlar vardı.

"Bunu biliyordum," dedi Orpheus sessizce.

Kevin ciyakladığında kafatasını indirdi ve başparmağını ısırmağa başladı. Kan akıtacak kadar sert değil ama sakinleştirici, kemirici bir şekilde.

Garip bir şekilde, Gideon bu konuşmayı aydınlatıcı buldu. Orpheus'un Aleron'dan çok daha fazla insanlığa sahip olduğunu söyleyebilirdi, bu yüzden sözlerini açıkça ifade edebilen ve karmaşık düşünceleri formüle edebilen bir Duskwalker ile konuşmak ilginçti.

Aleron bazen iletişim kurma biçimiyle kaba saba biri gibi görünüyordu. Bu, Gideon'un onun söylediklerini gerçekten ciddiye almak yerine beden dilini okumayı öğrenmeye başladığı anlamına geliyordu.

Aleron'un duygularına uyum sağlamaya başlamıştı, öyle ki geçen gün Gideon'un davranışlarının iyi karşılanmadığını biliyordu. Kendince nedenleri vardı ama Aleron'a nasıl yaklaşacağını bilmiyordu.

Bir şekilde, Orpheus'la konuşmanın sonunda bunu anlamasına yardımcı olacağını umuyordu.

Bu yüzden, muhtemelen haddi olmamasına rağmen, Gideon konuşmalarını zorladı. Bunun, daha bir ay önce düşüncelerinde yaklaşılmaz olan bir yaratığın iç işleyişine dair daha fazla şey ortaya çıkarmasını umuyordu.

"Bir çocuğun bir insanın sevgisiyle eşdeğer olmadığını biliyorsanız, bu sizi neden rahatsız etti?" Sonra, çok meraklı görünmediğinden emin olmak için, "Sorabilir miyim?" diye ekledi.

Orpheus mırıldandı, nasıl cevap verebileceğini ya da verip vermeyeceğini düşünüyor gibiydi.

"Geçmişte biri tarafından derinden incitildim ve bu acı yüz seksen yıl sürdü. O kişinin ruhunu istedim ama yanımda olmak istemediler ve bunun yerine nefretleriyle bana eziyet etmeyi seçtiler. Sonra Reia bana ruhunu, sevgisini, istediğim her şeyi verdiğinde, ondan başka hiç kimseden istemediğim bir şeyi istedim. Daha fazlasını istedim çünkü bu, Reia'nın geçmişim de *dahil olmak üzere* tüm benliğimi sahiplendiği anlamına geliyordu. Bana bu yavruyu verdiği ve ben de onları tuttuğum, duyduğum, gördüğüm an içimde bir şeyler değişti. Artık *korkmuyorum*."

Gideon bakışlarını kaçırdı ve bir kez daha boynunun yan tarafını ovuşturdu. Utançtan değil, az önce duyduklarının ciddiyetinden dolayı. *Çocuk sahibi olmak gibi bir şeye ne kadar büyük bir ağırlık yüklüyordu.*

"Onları tutmak ister misin?" Orpheus teklif etti, sesindeki heyecan yoğundu. "Kışkırtılmadıkları sürece ısırmazlar. Sadece kemirirler."

Gideon gözlerini kocaman açarak bakışlarını tekrar ona çevirdi, sonra Orpheus'un uzanan eline döndü.

"Emin misin? Onları incitmek istemiyorum." Bunu yaparsa Orpheus ve Reia'nın nasıl tepki vereceğini ancak hayal edebilirdi!

Gideon yalan söylemeyecek ve merak ettiği halde istemediğini söyleyecekti. Ama Orpheus az önce onların kendisi için ne kadar önemli olduğunu söylemişti. Orpheus'un onlara dokunmasını bu kadar isteyerek teklif etmesini beklemiyordu.

Aslında... bana herkesin gelip çocuğunu görmesini isteyen gururlu bir babayı hatırlatıyor. Bu düşünce karşısında

gözleri mizahla kırıştı ve bunu oldukça tatlı buldu.

"Onlar yok edilemez, gördün mü?" Sonra, göstermek için, pençesini sırtlarına doğru itti, ta ki

Diğer tarafa! Kışının üzerinde oturan yavru Duskwalker, Gideon'a doğru bir ciyaklama sesi çıkardı, az önce karnından bıçaklandığının farkında değilmiş gibi görünüyordu. "Onlara zarar veremezsin."

Kahretsin, bunu yapmayı mümkün olduğunca çabuk bırakmasını istiyordu. Gideon çocuğu iki eliyle tutup havaya kaldırdı. Onlarla ne yapacağını bilemediğinden, normal bir insan bebeğini kucağına alır gibi kucağına almaya çalıştı.

Önce çırpındılar, kurtulmak için kıvrandılar, ta ki o karınlarını gıdıklayana kadar. Anında hareket etmeyi bıraktılar. Kollarında gevşediler ve göğüs kafesleri hareket etmese öldüklerini düşünebilirdi.

"Kaç yaşındalar?" Gideon ne kadar garip olduğunu gizlemeye çalışarak sordu.

Bir insan çocuğu olsaydı, koluna girmesinden oldukça memnun olurdu. Çocukları severdi ve kendisi de birkaç tane evlat edinmek istemişti.

Yaratığın oldukça keskin görünen tuhaf, sivri bir ağzı vardı. Kendisini ısırmaları ihtimaline karşı onları kızdırmak istemedi. *Aleron'un bahsettiği gibi kana susayacaklar mı?*

"Sekiz gün," dedi Orpheus kayıtsızca.

Başını salladı. "Hı hı, sekiz gün." Başını kaldırdı ve bakışlarını Orpheus'a çevirdi. "Sekiz gün mü?"

Ama çok hareketliydi! En azından birkaç hafta beklerdi.

"Onları benden ya da Reia'dan ayrı tutan ilk kişi sensin. Magnar ve Delora, Reia'nın yavrumu taşıdığını öğrenmeden ayrıldılar, Mayumi ve Faunus da Ingram ve Emerie ile birlikte gittiler."

"Emerie ile mi gittiler?"

Gideon'un çocuğuna sarılışını dikkatle izleyerek, "Tüm aileleri Emerie ve Ingram'a Mayumi'nin kuzeydeki evinin yerini göstermek için ayrıldı. Emerie kış bitene kadar güvenli ve sıcak bir yer bulmak istiyordu."

Dikkati dağılan Gideon, çocuğu sevmeyi bıraktığında neredeyse elini ısıırıyordu. Neyse ki elini tam zamanında çekti.

"Dikkatli ol. Seni ısıırırlarsa içlerindeki kana susamışlığı tetiklerler." Bu soruyu cevaplamış oldu. "Ben yapabileceğim seni iyileştirmek için."

Aynı anda çok fazla şey ifade ediliyordu ve potansiyel olarak şiddetli bir kaosu küçük bir topunu tutma fikrinden hoşlanmadı. Gideon onları Orpheus'a geri uzattı ve o da hevesle aldı.

Emerie kuzeyde mi? Lonca peşindeyken oradan uzak durur diye düşünmüştüm. Yine de kar mevsimi geçene kadar sığınacak bir yer bulacağını hep biliyordu.

"Duskwalker'lar iyileşebiliyor mu? Büyüyü bu şekilde

kullanabildiğinizi bilmiyordum." En azından bunu bilmek iyi oldu.

"Yapmadın mı? Ama sen Aleron'la bağ kurdun. Özellikle de onun işaret kokusunu taşıdığın için, senin üzerinde iyileştirme büyüsü kullanacağını düşünmüştüm."

Gideon'un onun ne demek istediğini anlaması bir an aldı. Anladığında, bütün kafası ısındı ve bacaklarını kapama isteği dizlerini kaşıındırdı. Yapmadı, çünkü bunun işe yarayacağından şüpheliydi.

"Hayır. Benim yanımda hiç büyü yapmadı."

"Anlıyorum." Burnunun ucunu kavradı ve bir pençesiyle burnunun kenarına vurdu. "Aslında, ikiniz de erkek olduğunuza göre, bu konuda sorularım var."

"Sorulara kesinlikle cevap vermeyeceğim," dedi Gideon garip bir kahkaha atarak.

"Neden? Kukunuz olmadığına göre iki erkeğin nasıl sevişebildiğini merak ediyorum."

Gideon bu kadar dürüstçe ve aniden konuştuğu için neredeyse tükürüğünü yutacaktı. "Üzgünüm dostum ama bu biraz özel bir konu. Açıklamamayı tercih ederim." Yanakları kızaran Gideon, kemikli yüzünden başka bir yere bakmaya çalıştı.

"Belki Reia'ya sorarsın?"

"Peki." Orpheus sinirli bir şekilde homurdandı. "Aleron büyüsünü nasıl düzgün kullanacağını bilmediği için, gitmeden önce ona bildiğim her şeyi öğretmeye çalışacağım. Bunların çoğu bir insanın bakımında yardımcı olur. Nasıl yapılacağını öğrendikten sonra iyileştirmek aslında oldukça kolaydır."

"Teşekkürler. Buna gerçekten minnettar olurum." Orpheus'a küçük, minnettar bir gülümseme sundu, seks konusunu kapattığı için minnettardı. "Emerie'nin yaklaşık üç hafta önce kuzeye gittiğini söylemiştiniz?"

"Bu doğru."

Anlıyorum, diye düşündü Gideon bükülmüş işaret parmağının yanını dudaklarına götürürken. Aşağı yukarı fırtınaya yakalandığımız zaman. Ya Peçe'nin içindeydiler ya da oraya doğru gidiyorlardı, bu yüzden onları bulamadık.

"Ondan önce neredeydiler?"

"Güney, çoğunlukla güney toprakları sınırından önceki batı tarafı. Daha az insan var."

Yani... biz kuzeydeyken onlar güneydeydi, ya da tam tersi.

Sonra Gideon'un gözleri büyüdü. "Batı mı dedin?"

"Evet."

Yüzünü buruşturdu. *Kahretsin. Batıya ilk varan biz değil miydik? Onlara yakın olabilirdik... Yüzünü avuçlarından birine gömmeden önce düşünceleri dağıldı. Kahretsin, Aleron bunu biliyordu. Yakınlarda olduklarını biliyor olmalıydı. Ve ikizinin peşinden gitmek yerine beni takip etmeyi seçti.*

İçini burkan düğüm, dün gece kurşuna dönüşen ve bu konuşma sırasında hafifleyen düğüm,

sıkılaştı. Bu noktada kendini o kadar kötü hissetmeye başlamıştı ki, boş midesine rağmen duygularını kusacağından korkuyordu. "Kalp atış hızınız arttı ve terliyorsunuz. İyi misin? Aleron bana çok kızacak. iyi değil."

Gideon, Duskwalker'ların bu kadar küçük bir şeyi fark etmelerinin bu kadar kolay olmasına asla alışamayacaktı. "Evet, ben iyiyim." Yalanın tadı ekşiydi.

İyi değildi ve bir süredir de iyi değildi.

Aleron'a yaklaşmaya çalışırken, aklının bir köşesinde bir şey onu rahatsız ediyordu. Ne olduğunu hiçbir zaman anlayamamıştı ama yine de oradaydı ve sürekli içini kemiriyordu.

Göğsü çok fazla kafa karıştırıcı ve çelişkili duygunun aşırı dozuyla şişmiş gibi hissediyordu. Bazen acı verici, bazen de hassas. Sıcak ve soğuk, yumuşak ve sonra dikenli. Bunların geri tepmesi onu çılgına çeviriyordu.

Böyle giderse saçlarını yolmaya başlayacaktı.

Aleron'la seks yapmak harikaydı. Çok zevk almıştı, belki de normal sayılabilecek olandan çok daha fazla. Tüm beyninin kapanmış olması ve iyice becerilirken azgın bir yapışkan su birikintisine dönüşmesi... Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı.

Aleron her anlamda ondan çok daha büyük olmasına rağmen, kolay olmuştu. Gideon'a sikinini tamamını verdiğinde, Aleron'un kendisi için *yaratılmış* gibi hissettiğini düşünmeden edememişti. Elbette ilk başta acı vermişti ama alıştıktan sonra bulutların üzerine çıkmıştı.

Hatta aşırı memnuniyetten bayılmıştı. Sadece en tatlı rüyalarla boğuşmak için.

Birlikte geçirdikleri zamanın bir kısmına ait anılar. Çoğu sıradan ve işe yaramazdı ama birkaç tanesi nihayet koca aptal Duskwalker'dan neden hoşlanmaya başlamış olabileceğine dair bulmacayı bir araya getirmişti.

Aleron'un elini tutmuştu çünkü Gideon onun Gideon'un ortadan kaybolmasından endişe duymamasını istemişti. Kendisi de diğer Hayaletlerin en mutlu anılarını yaşarken dönüşecekleri şeye dönüşmek istememişti ama eğer dönüşseydi de sonunda bunun onun için pek bir önemi olmayacaktı.

Zaten hatırlamazdı.

Ama o zaman bunun Aleron için farklı bir anlamı olduğunu biliyordu. Kısa bir süre sonra Gideon da onunla aynı şekilde görmeye başlamıştı.

Buraya ilk geldiğimizde elimi tutmaya çalışmıştı. Ve her seferinde Aleron'dan koptuğunu hatırlıyordu.

Bunun Aleron'u ne kadar incittiğini tahmin bile edemezdi. En masum anlamda sürekli iç içe geçmişken, bu kadar basit ama bir o kadar da güven verici bir şeyden mahrum kalmak.

Her ne kadar bunu öğrenmek onu kahretmiş olsa da, hiçbir şey onu başka bir anı karşısında pişmanlıkla hissettiği göğüs yanmasına hazırlayamazdı.

"Kalbim sana sarılmamı söylüyor," dedi Aleron usulca, onu tüm varlığıyla kucaklayarak. "Kanatlarım benim için çok değerli ama seni yakın ve koruyucu kucaklarına almak için yanıp tutuşuyorlar. Bunu soydaşlarımdan başka hiç kimse için hissetmemiştim. Bunu senin için hissetmek benim için çok şey ifade ediyor."

Utanç omurgasından aşağı süzüldü.

Yakınlaştıklarında Ingram'ı bulmasına engel oldum. Elini tutmayı reddettim. Onu istemediğimi söyledim. Ve...

Dişlerinin kırılacağını düşünene kadar çenesini sıktı. *Ben de onun değerli kanatlarını boğucu bulduğumu söyledim.*

Gideon'un Aleron'un sık sık kanatlarıyla konuştuğunu fark etmesi uzun sürmemişti. Bazen yapmamaları gerekirken onu dürtüyorlardı. Sinirle ya da heyecanla seğiriyorlardı. Bazen Gideon'un Aleron'un küre rengindeki değişikliklerine bakmasına bile gerek kalmıyordu. Bunun yerine, kanatlarının nasıl durduğunu görmesi yeterliydi - sıkı mı yoksa sarkık mı, kabarık mı yoksa düz mü?

Kalbi ona bana sarılmasını söyledi, o da kanatlarını bana doladı. Onun için bu kadar önemli bir şeyi reddettiğime inanamıyorum.

Gideon kendi ruhunun ona neden orta parmak gösterdiğini anlamıştı. Artık onu tanıdığına ve ona karşı derin hisler beslediğine göre, Aleron'u bu şekilde incitmektense cam yemeyi tercih ederdi.

Keşke zamanda geri gidebilseydim. Gideon Dünya'da ilk uyandığı zamana geri dönmek istiyordu... ve kendini sarsarak hissetmek.

Yaşayan dünyada birlikte geçirdikleri zamanlardan kalan, şu anda sahip olduğu tüm anıları kendine aşılama için. "Reia seni hiç derinden incitti mi?" Gideon sordu, boğazı o kadar tıkanmıştı ki sesi kısıldı.

"Evet," dedi yavaşça düşünceli bir mırıltıyla. "Ama onun eylemleri İblis Kral'ın yok olmasına yardım etti. Acım uzun sürmedi." Bu pek yardımcı olmadı.

Elini yüzünden çekti ve alnına yaslayabilmek için dağınık saçaklarını geriye itti.

"Aleron'u yakın zamana kadar anlamadığım şekillerde incittim," diye itiraf etti, belki bir Duskwalker'la konuşmanın yardımcı olabileceğini umuyordu. "Bunu ona nasıl telafi edeceğimi bilmiyorum."

Ona kanatlarını bana dolayabileceğini söyledim ama yine de yapmadı. Gideon yalvarıp yakarabilir, açıklama yapmaya

ve kendini affettirmeye çalışabilirdi ama kanatlarını reddetmekle kalmamış, Aleron'un kalbine defalarca yumruk atmıştı.

Her şeyi nasıl telafi edeceğim?

"Hmm," diye düşündü Orpheus. "Aleron'un insanlığı düşük. Direkt olmalı, açık konuşmalı ve sert olmalısın. Nedenini öğrenmek onu incitebilir ama kafasının karışmasından iyidir."

"Ona nedenini söylersem, bunun onu daha da inciteceğinden korkuyorum." Orpheus tek elini ileri doğru salladı. "O zaman göster ona."

Gideon başını Orpheus'a doğru kaldırdı. "Bunu denedim. Hatta *kokusunu* alabildiğini bile söylemiştin." O anda bu ifade karşısında utancından yüzü bile kızaramayacak kadar mahcuptu. "Ona önemsedığımı göstermeye çalışıyorum ama bunun bir önemi yok gibi görünüyor."

Aleron, büyük Duskwalker'ın istediğini bildiği şekilde ona sarılmayı reddetti. Ayrıca Gideon'un gelini olduğundan, geleceklerinden, hatta cinsel yakınlık dışında duygularından bile hiç bahsetmedi. İşin içindeyken kendini tutamıyor gibi görünüyordu ama bunun dışında... Aleron çekingendi.

Gergin, hatta ürkek davranıyordu.

Bu, anılarındaki Duskwalker değildi.

Aleron Tenebris'te emin olmadığında bile cesur davranmıştı.

"Ona göstermenin başka bir yolu yok mu?" Orpheus başını eğerek ve boynuzlarından sarkan tılsımlı çanları şingirdatarak sordu.

Gümüş çanlardan biri güneşte parladığında gözüne çarptı.

Boynuz tipi ilginç. Ne tür bir hayvan-

Bir anı ortaya çıktı. Nazik ve yürek ısıtan bir anı.

Başının dönmesine ve zihninin dalgalanmasına rağmen, ona net ve aşırı odaklanmış geldi.

Gözleri sevinçten sapsarı kesilmiş olan Aleron bir impala antilobunun alaca kahverengi kürkünü okşadı. Paralel duygular yaşarken, hatıranın ne kadar tatlı olduğunu ve Aleron'un yaratığa ne kadar nazik davrandığını görünce kalbi sızladı. Korkunç bir canavar gibi görünse de, masumiyet duygusuyla birlikte ondan huşu yayılıyordu.

Aleron o sarıyı Gideon'a tuttu ve Gideon parladı. Hafızasında bu onu daha da ısıtmıştı. Kendi eli Aleron'un çıkıntılı beyaz parmak kemiklerini serbest bıraktığında ve onu okşamaya devam ettiğinde bile Gideon'un rehberliğine güvenmişti.

Geyiğin boynuzları bu kadar ince bir yaratık için büyük ve heybetliydi ve Aleron ona hükmetmişti. Yine de, kendisini okşayan canavara karşı temkinli olmasına rağmen, sanki Aleron'un ona zarar vermeyeceğini hissediyormuş gibi yerinde kaldı.

Çünkü Gideon'un da artık bildiği gibi, Aleron asla isteyerek kimseye zarar vermezdi. Nazik, kibar ve harikaydı.

Önündeki aynı boynuzlara bakarken zihni şimdiki zamana geri döndü. *İmpala antilobu boynuzları. Eskizlerini görmüştüm.*

Boğulurcasına bir ses çıkardı ve gömleğinin yakasını tuttu. Orpheus sırtını sıvazlamak için öne atıldığında, muhtemelen ona iyi olup olmadığını sormak üzereydi, elini havaya kaldırdı.

"Endişelenme!" diye boğuk nefesler arasından çıkmayı başardı. "Olur böyle şeyler.

Normaldir." En azından onun için normal.

Anılarını ne zaman rüyasında görse, huzur içinde ona doğru sürüklenirlerdi. Eğer uyanıksa, bir kasırğa gibi bilincinden kopup gitme eğilimindeydiler. Bu onu sık sık nefessiz bırakır ve başını döndürürdü, ama çabucak geçerdi.

"Ne hakkında konuşuyorduk?" Gideon buruşuk ve yalvaran bakışlarını ona doğru kaldırarak sordu. "Ona değer verdiğimi başka bir şekilde mi göstereyim? Senin türünü bunu nasıl yapabileceğimi bilecek kadar iyi tanımıyorum."

Nefesleri çabucak duruldu ve kalp atışları doğal ritmine yavaşladığında son çılgınca nefesi de titreyerek kesildi.

Kendisine ihtiyaç olmadığını anlayan Orpheus çimlerin üzerindeki koltuğuna geri yerleşti ve içini çekti. "Mavka ile ilgili olmasına gerek yok.

Çoğu zaman ne istediğimizi bile bilmiyoruz. Yapabileceğiniz insani bir jest nedir?"

"İnsani bir jest mi?" Düşünceli bir şekilde ağzını kapadı ve yapabileceği bir şey düşünmeye çalıştı. "Gerçekten ne yapabileceğimi bilmiyorum."

Aklına bir fikir geldiğinde yüzü soldu ve soğudu, ancak utanç içinde aniden ısındı. Aklına gelen tek şey... kolay olmayacaktı.

En azından Gideon için değil. Muhtemelen titreyen bir dağınıklık içinde olurdu.

Ama lanet olsun... Şaşkınlıkla ağzını kapattı, bu da onu sinirli bir şekilde sırtmaya itti. Hafızasının geri gelmesiyle sakinleşen lanet kalbi bile utangaçça ve özlemle çırpındı. *Şimdi düşünüyorum da, bunu gerçekten yapmak istiyorum.*

Kurt kafataslı Duskwalker, Gideon'un ani duygusal değişimini değerlendirirken koyu sarı renkte parlayan gözbebekleriyle başını eğdi. Gideon tuhaf görüldüğünden şüphe duymuyordu, çünkü gözleri muhtemelen camsı bir hal almıştı ve yine de yüzü garip bir kızarıklıkla ısınmıştı.

"Orpheus!" diye bağırdı Reia, Aleron'la birlikte yere fırlarken.

Aleron tehlikeli düşüş hızlarını toprağa değmeden hemen önce durdurdu, sadece ayaklarını nazikçe yerleştirdi. Kendini onun kollarından dışarı attı ve onu karşılamak için çoktan ayağa kalkmış olan Orpheus'a doğru koştu.

Birbirlerine sarılmalarına ramak kala, Kevin onun karşısında olmak için sabırsızlanarak havaya sıçradı.

"Aleron beni Ackermeadow Köyü yakınlarına götürdü," dedi ona sarılırken.

"Seni oradan aldım," diye yanıtladı Orpheus, burnunun ucunu kızın sarı saçlarına değdirerek.

"Evet, biliyorum. Uzaktan bile koşuşunun hâlâ yerinde olduğunu görebiliyordum." Sonra arkasına yaslanıp yüzünü cömert göğsüne dayamış olan bebek Duskwalker'ı okşadı. "Kevin nasıldı? Ben yokken ikinizi de özlemişim."

Onlar derin bir sohbeta başlarken, Gideon da Aleron'u karşılamak için ayağı kalktı. Kanatları kıpırdadı, muhtemelen Gideon yaklaştığında onu kucaklamak istiyordu. Ancak Aleron sadece kollarını ona dolamakla yetindi çünkü sarılmalarını başlatan kişi Gideon olmuştu.

Bu da onun bu şefkatli ve sevecen varlığı ne kadar kırdığını kanıtlıyordu.

Kardeşlerimizi bulmadan önce yapmak istediğim bir şey var.

Gideon planladığı şey için tanıklarla başa çıkabileceğini düşünmüyordu.

Yer bir santim derinliğinde karla örtülüyken, Aleron ayaklarını ileri geri sürüyerek Gideon'un acele etmesini diledi. Yoğun bir tabaka haline gelene kadar çıtırdadı ve gıcırdadı.

Ingram'ın kokusunu alabiliyorum. Aleron onun kokusunu nerede olsa tanırdı; acıyan ruhuna merhem gibi gelmişti. Akrabası yakınlardaydı.

Aslında o kadar yakındı ki, kuzey rüzgârı Gideon'un yokluğunda tanıdık kokusunu ona doğru itmişti.

Göğsünden yumuşak bir hırıltı yükseldi. *Ve henüz ona gidemem.*

Onun yerine, bir ormanın sınırında durmuş, bir kasabanın koruyucu duvarlarının ahşap kazıklarına bakıyordu.

Gideon buraya bırakılması için ona yalvarmıştı. Şimdi, hem de ailelerine ne kadar yakın olduklarını bildikleri bir zamanda.

Aleron ilk kez onu reddetmişti. Daha doğrusu denemişti. Yere inmeyi reddettiğinde, Gideon onun kollarından düşmek istercesine kıpırdandı, hem de metrelerce havadayken! Yere inmesinin tek nedeni erkeğin güvenliğiydi ve hemen dişlerini ona geçirdi.

Kaçıp gitmişti. Aleron'u ani ayrılığı karşısında şaşkınlık içinde bırakırken omuzlarının üzerinden bağırarak, daha fazla açıklama yapmadan kısa süre içinde döneceğine söz verdi.

Aleron onu aramadan gitmeyi düşünmüştü. Bir gün içinde onun yanına dönecekti, yani bu kalıcı olmayacaktı.

Bunu yapamazdı, yapmazdı ve böyle korkunç bir düşüncüyü aklından geçirdiği için bile derin bir utanç duydu.

Ingram'ın taze kokusu rüzgârda uçuşup ona ulaştığında bile, Aleron her bir zerresi kokunun peşinden koşmak isterken ayaklarının donduğunu fark etti. Sabırsızlıkla beklerken pençeleri yanındaki ağacı oydu, kabukları çatlayıp dökülene kadar oydu.

Saatler geçmişti. Buraya öğleye doğru varmışlardı, Aleron Orpheus'un koğuşundan hızla uçuyordu. Şimdi güneş giderek alçalıyordu.

Gece gelse bile onlar için huzur olmayacaktı. O ve Ingram, bu insan ne derse desin ya da ne yaparsa yapsın, bugün yeniden bir araya geleceklerdi.

Keşke bunu yapmayı bıraksa. Neden sürekli insan kasabalarına gitmesi gerekiyordu ki? Yemeye ya da içmeye ihtiyacı yoktu ve kıyafetleri de kesinlikle iyiydi. Daha neye ihtiyacı vardı ki? Gideon da üzerinde başkalarının kokusuyla geri döndü ve her seferinde Aleron'un kısa dokunuşlarının kanıtlarını ortadan kaldırmak için vücuduna sürtünmek istemesine neden oldu.

Aleron sonunda onu kasabanın kapılarından çıkarken gördüğünde o kadar sinirlenmişti ki, içinden bir hırıltı daha yükseldi.

Gideon doğruca ona doğru yöneldi, bunu yaparken çantası da arkasında sallanıyordu.

Aleron'a ulaşır ulaşmaz onu omuzlarından indirdi ve insan gözlerinin onları uzaktan görme ihtimaline karşı saklanmak için ağaçların arasına doğru ilerlediler.

"Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim," dedi Gideon koşmanın verdiği yorgunlukla derin, buğulu nefesler çıkararak. Isınmak için ellerini birbirine sürterken başını başka tarafa çevirdi. "Sabırlı olduğun için teşekkür ederim."

Aleron'un yüzüne bakmayı reddetmesi sıkıntısını daha da derinleştirdi. Reia'yı uçuşa götürdüğünden beri Gideon gözlerini ona dikmemişti.

Eğer buna bu kadar üzüldüyse, bana sorun olmadığını söylememeliydi. Bu insanı mutlu etmek için dişiyi reddetmeyi

tercih ederdi.

Aralarındaki ilişki sürekli geriliyordu. Gideon bir an hoşnut görünüyor, sonra derin bir tedirginliğe kapılıyordu. Bunu daha da arttırmak istemiyordu.

Aleron sakın görünmek için elinden geleni yapmasına rağmen, "Ingram'ın kokusunu alabiliyorum," diye bağırdı. "Çok uzakta değiller." Aceleyle Gideon'u yakalamaya gitti ama küçük insan hızla ondan uzaklaştı.

"Bekle," diye boğuk bir ses çıkardı, elini kaldırırken Aleron'un göğsüne bakıyordu. "Lütfen bekleyin."

Kanatları arkasından telaşla çırpındı, gevşek karın tozunu alıp arkasında uçuşmasına neden oldu.

"Beklemekten *yoruldum*, Gideon," dedi Aleron dürüstçe, ses tonunda bir ısırıkla. "Görmek istiyorum."

"Biliyorum." Gözleri uzaklaşmadan önce kızaran gözbebeklerine kaydı. "Önce yapmak istediğim bir şey var. Lütfen bana bir dakika izin verin."

Hırıltısı derinleşirken gözbebekleri kıpkırmızı parladı. "Gideon."

"Lütfen? Bu önemli ve gerçekten çok gerginim." Yanakları o kadar ısındı ki kulakları ve boynu bile kızardı. "Dürüst olmak gerekirse, hayatım boyunca bu kadar gergin olduğumu sanmıyorum. Bu kararı çok hızlı verdim ve söylemek istediğim bir sürü şey var ve her şeyi berbat edeceğimden endişeleniyorum."

O konuşurken, Aleron Gideon'un ne kadar... kıpır kıpır olduğunu fark edince geri adım attı. Yan tarafı Aleron'a dönükken, ellerinin ne kadar titrediğini, boynunda ve alnında ter lekeleri olduğunu görebiliyordu.

Küçük insanın kalbinin ne kadar hızlı attığını fark ettiğinde öfkesi yatıştı. Çok hızlıydı, sanki göğsünden fırlamasına ya da pes etmesine az kalmış gibiydi. Çiçekli orman kokusuna keskin bir korku karışmaya başladığında, Aleron'un ki de onu taklit ederek hızla atmaya başladı.

"Sorun nedir?" Aleron sordu, sesi bir dakika öncesine göre desibel olarak daha hafifti.

Elini uzatmaya gitti ama yarı yolda tereddüt etti. *Korkuyordu...* Bu o anda Aleron'un rahat etmesini istemediği anlamına mı geliyordu?

Gideon yüzünü avuçladı ve sonra parmaklarını kapalı gözlerinin içine soktu. "Aptal gibi görüneceğimden mi endişeleniyorum? Bilmiyorum. Sadece çok hassas hissediyorum."

Bu erkeğin titremesini izlerken geçen her saniye, Aleron daha da gerginleşiyordu. Ellerini karnına götürerek Gideon'un ne yapmak üzere olduğundan emin olamıyordu. Aleron gerekirse bu insanı dünyanın öbür ucuna kadar takip ederdi ama artık canının yanmasından bıkmaya başlamıştı. İlişkilerinin sürekli değişen dalgaları yüzünden içi çok acıyordu.

Gideon yapmak üzere olduğu şeyden korkuyordu ve şimdi Aleron da korkuyordu.

"Eğer bu kadar endişeliyseniz, o zaman yapmayın?" Aleron net bir çözüm önererek sordu.

Korkunç bir kahkaha attı. Hiç de içten gelmiyordu. "Bu bir seçenek değil. Her iki şekilde de olacak." Gözleri önce Aleron'un kafatasına, sonra da karnını kavrayan ellerine kaydı ve yüzünü buruşturdu. "Kahretsin. Özür dilerim, seni korkutuyorum. Tamam. Tamam. *Tamam.*"

Gideon derin, uzun bir nefes aldı, tuttu ve tamamen Aleron'a döndü. Sonra aniden eğildi ve Aleron bunun için başını ona doğru eğdi. Gideon'un yere düşmesini ya da tek dizinin üzerine çöküp küçük tahta bir kutuyu ona doğru itmesini beklemiyordu.

"Her şey düşünüldüğünde sana evlenme teklif etmenin anlamsız olduğunu hissediyorum, ama yine de bunu sana bu şekilde sunmak istiyorum çünkü bir insanla yapacağım şey bu olurdu."

Kutuyu açtı ve bir çeşit yastığın içinde iki yüzük duruyordu. İkisi de gümüştü, biri diğerinden çok daha büyüktü.

Olanlar karşısında tamamen şaşkına dönen Aleron uzun bir süre sessizce Gideon'a baktı. Bu onu daha da üzmüşe benziyordu, çünkü endişeli kalbi daha da hızlanmış ve nefesleri daha sığlaşmıştı.

Bu bir tür önemli insan geleneği gibi görünüyor. Aleron dizlerinin üzerine çöktü ve elini uzatarak onu taklit etti.

O kadar korkunç derecede gergin görünüyor ki, Aleron her ne yapıyorsa tek başına yapmasını istemiyordu. Aleron ayrıca, kokusundaki korkuyla kendini bir tür itaatkâr pozisyonda sunmuşken, küçük gelininin üzerinde yükselip ona hükmetmesinden de hoşlanmamıştı. Gideon çantayı tutarken elleri titrediği için çok güçsüz görünüyordu.

Yüz ifadesi dehşetle genişlediğinde Aleron irkildi. Sonra bir eliyle çantayı kapatırken bir kahkaha patlattı, kızarmış yüzünü kapattı ve başını salladı.

"Muhtemelen anlamayacağın gerçeğini düşünmedim bile!" Yere sağlamca basan ayağı geri kaydı ve iki dizinin üzerine çöktü. Gideon parmaklarının arkasından Aleron'a baktı, elini tam olarak ortaya çıkarmak için indirmeden önce kırık bir sırtıץ parlıyordu. "Ama teşekkürler, Aleron. Bunu bana geri yaptığandan beri kendimi biraz daha iyi hissediyorum."

Aleron'un kanatları sarktı, sanki yanlış bir şey yapmış gibi hissediyordu. "Gideon, anlamıyorum," diye sızlandı.

"Sorun değil."

Ayağa kalkmaya çalışan Gideon, Aleron'a elini uzatarak kendisine yardım ediyormuş gibi yapmasını istedi. Eli tuttu ve bu oyunu oynadı çünkü insanını daha iyi hissettiriyordu.

"İşte, onları giyerken sana açıklayacağım."

Çantayı tekrar açarken Aleron'un sol elini tuttu ve büyük yüzüğü Aleron'un serçe parmağının yanındaki parmağa yerleştirdi. Gideon küçük yüzüğü kendi eline takarken, "Evlilik benim sana ruhumu vermeme eşdeğer bir şeydir, ama eğer

istersek çok daha az kalıcı olur," d i y e açıkladı. "Hayatımda yapmak istediğim pek çok şey var. Bunlardan biri de sevdiğim ve hayatımın geri kalanını birlikte geçirmek istediğim kişinin önünde diz çökmek ve ona evlenme teklif etmektir. Bu

hafife alacağım bir karar değildi ve her şeyimi ortaya koymayı planlamıştım."

Aleron'un elinin altını kavradı ve onlara bakarken diğerini üstüne koydu. Yüzükleri birbiriyle şingirdadı.

"Muhtemelen size henüz kanıtlayamadım ama ben aslında gerçekten sadık bir insanım. Biri kalbimi bir kez çaldı mı, gitmesine izin vermek benim için oldukça zordur. Sen benimkini çaldın, Aleron."

"Öylemi?" diye sordu, omurgasını bir heyecan kaplayıp kuyruk tüylerini kabartırken.

"Evet, öyle," dedi Gideon sıcak bir ifadeyle, başparmağını Aleron'un parmağının tabanını çevreleyen pürüzsüz metalin üzerinde ileri geri gezdirerek.

Aleron görüşünü gümüş halkalara indirdiğinde görüşü koyu sarıya dönüştü. *İnsanlar bu şekilde mi bağlanıyor?* Bir metal parçasının önemini tam olarak anlamamıştı ama onlarla birlikte gelen içten sözler hoşuna gitmişti.

Aleron bunların kendisine söylenmesinden hoşlanıyordu.

"Bu yüzükler sade oldukları için güzel değiller. Sizinki bugün yapıldı ama demirciden demirden yapmasını istedim çünkü demir altın ya da gümüşten daha sağlamdır. Zamana çok daha uzun süre dayanacaktır, tıpkı bizim de dayanacağımızı umduğumuz gibi. Bu yüzden bugün burada durmak istedim."

Sonunda Gideon gözlerini Aleron'un kafatasına kaldırdı. Gözlerinde sarsılmaz bir inanç vardı ve gelini de bunu tam bir güçle ona yansıtıyordu.

"Bu benim sana, bir insanın bir başkası için yapabileceği en büyük jestle, seni derinden önemseydiğimi gösterme şeklim. Seni olduğun gibi kabul ettiğimi ve seninle birlikte olmak istediğimi."

Bakışları daha önce hiç bu kadar... yumuşak görünmemiştii. Gideon'un yanaklarında kalan pembelik, gamzeli gülümsemesini üzerinde parıldayan güneş lekelerinden daha parlak hale getirdi. İfadesi sıcaklık, şefkat ve sevgiyle doluydu - hepsi de yalnızca Aleron'a yönelikti.

Kalbi harika bir duyguyla sıkışırken gözbebekleri anında parlak pembeye dönüştü.

Benimle olmak istediğini söyledi. Daha önce söylediği sözler aklına geldikçe kanatları ağır bir şekilde sarktı. *Bekle. Bunu sevdiği biriyle yapmak istediğini mi söyledi?*

"İkimizin de hazır olduğunu düşündüğümde, başlangıçta işlerin benim için neden bu kadar zor olduğunu sana tam olarak açıklamak istiyorum. Hayatımda terk etmek zorunda kaldığım önemli insanlar vardı ve onlarla ilgili güzel anılarımı bir gün seninle paylaşmak istiyorum." Sonra Gideon alnını ellerine dayadı. "Seni derinden incittim, Aleron. Seni tanıdıkça ve Tenebris'i hatırladıkça bunun daha çok farkına varıyorum. Bunların hiçbirisi hak edilmemişti ve bunu anladıkça, sana davranış şeklim yüzünden kendimden daha çok nefret ettim."

Gözleri maviye dönerken Aleron ileri uzandı ve boştaki elini Gideon'un yüzünün yan tarafına koydu. Aleron başparmağını yumuşak yanağından dudaklarının köşesine doğru çekerken elini kafatasına doğru kaldırdı.

Sesi, göğüs kafesinin arkasında mevcut olan hüznle yayılıyordu. "Kendinden nefret mi ediyorsun?" Gideon'un böyle hissetmesini hiç istememişti.

"Evet," dedi ama yine de ona içten bir gülümsemeyle baktı. Sonra Gideon uzanıp burnunun yan tarafını avuçladı. "Ama bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim çünkü kendi hatam olan bir şey için kendini suçlamamı istemedim. Sana yakınlaşmaya ve ne kadar üzgün olduğumu göstermeye çalışıyordum ama sürekli başarısız oluyordum. Bunun dışında yaptığım hiçbir şey yeterli gelmedi."

Gideon yüzünü ellerine doğru çevirdi ve Aleron'un parmağındaki yüzükle tekrar oynayarak onu bir o yana bir bu yana çevirdi. Tam olarak oturmuyordu ama daha canavarca bir forma geçmesi durumunda muhtemelen hâlâ ona uyacak kadar boldu.

"Bana karşı açık olmanı istiyorum, Aleron," diye devam etti Gideon. "Artık gergin olmanı istemiyorum. Yaptığın hiçbir şeyden kaçmayacağım ya da üzülmeyeceğim. Bana tamamen sarılmanı ve gerçekten nasıl hissettiğini söylemeni istiyorum, bunu kabul edeceğimi bilerek. Renk değiştiren kürelerinden kafatasına, pençelerine, kürküne ve hatta kanatlarına kadar her parçanı kabul ediyorum. Sen, uğruna diz çöktüğüm ve bu yüzüğü taktığım kişinin ve kalbimde, iki insanın olabileceği kadar, bir gelin ve bir *Mavka'nın olabileceği kadar birbirimize bağlıyız.*"

Onu aşağı çekmek için yarasa burnunun iki yanını kavrayan Gideon, ön dişlerine tek bir öpücük kondurmak için yukarı kalktı.

"Eğer kasabalara gidersem, herkes benim alındığımı bilecek. Bunu gururla taşıyacağım çünkü senin olmaktan mutluyum. Bunu bilmeni ve kendini rahat hissetmeni istiyorum." Geri çekildi ve yumuşak bir sesle şöyle dedi: "O yüzden lütfen kendin ol. Ne istersen, ne zaman istersen yap. Artık saklanmak yok. Ben de saklanmayacağım."

Gideon tamamen geri çekilemeden, Aleron'un göğsünden gürleyen bir hırıltı yükseldi. "İstedğim şeyi yapmamı mı istiyorsun?" Aleron kollarını gelinin beline doladı ve onu kaldırdı, böylece Gideon sadece daha yakın olmakla kalmadı, aynı zamanda ayak parmaklarına kadar yükselmesi gerekti. "Ne zaman istersem mi?"

Bunun ne anlama geldiğini gerçekten anladı mı? Gerçekten... bunu mu kastetmişti? "Evet," diye yanıtladı Aleron'un kollarına yaslanarak.

"Ya seni *öpmek* istersem?" Dişlerini ayırdı ve dilini Gideon'un dudaklarında gezdirdi. "Dilim seni tatmak için kaşındığında bunu yapabilir miyim?"

Aleron, Gideon'un dili daha yalamayı bitirmeden öne doğru itilip kendi dilini karşılayınca ırkıldı. Bir cevaba ihtiyacı yoktu; bu kadarı yeterliydi.

Aleron boştaki eliyle Gideon'un başının arkasını kavradı ve dilinin onu bir kez daha selamlamasını umarak dudaklarını tekrar taradı. Gideon'un tükürükle kaplı dili kendi diliyle oynadığında Aleron'dan yükselen inilti tüm vücudunu titretti.

Öpüşmeyi tekrarladılar ve Aleron her seferinde daha saplantılı ve aralıksız hale geldi.

Benim olduğumu söyledi. Ondan isteyerek ve teşvik ederek sahiplenilmesi bile şiddetli bir hayranlık dalgasının üzerine çökmesine neden oldu. Hatta bundan gurur ve mutluluk duyduğunu bile söylemişti! *O benim her şeyimi kabul ediyor.*

"Daha fazla," diye yalvardı Aleron, daha fazla öpücük, kalbinin ona yalvardığı şekillerde dokunmak için daha fazla özgürlük istiyordu.

Gideon'u kendisine doğru itti ve bunun yeterince yakın olmadığını fark etti. Aleron onu yakındaki bir ağaca doğru bastırdı, böylece onu tamamen ezebilecekti, gelininin etinin altından sızacak kadar yakın olmasını diliyordu.

Bu jesti sevdiği ve birlikte olmayı seçtiği biri için yapacağını söyledi. Bu, karşılığında beni sevdiği anlamına mı geliyor?

Sadece bu düşünce bile gözlerinin parlak pembe ve mor renklerle karışmasına neden olmuştu. Hem aşk hem de arzu, onu iliklerine kadar acıtan hassas bir karışımında birbirine karışıyordu.

Aleron'un ona daha yüksekte, daha yakında ihtiyacı vardı. Gideon'u uyluklarının arkasından tutup kaldırdı, böylece artık onun boyuna eğilmesine gerek kalmadı ve dilini daha sıkı bastırabildi.

Bacaklarını Aleron'un dar beline dolayan Gideon dudaklarını ayırarak onun içeri girmesine izin verdi. Aleron'dan gelen inilti derindi ve dillerinin sürtünmesinden dolayı sarsılmıştı ve Aleron hemen kendi iniltisini gelininin ağzının ıslaklığına gömdü. Aleron onun tadına bakarken, içinde hepsi de hoş, hepsi de çok uzun zamandır tuttuğu acıları pençeleyerek uzaklaştıran ezici duygular kabardı.

Tatlı kan kokusu havayı sararken Gideon'dan acı dolu bir inilti yükseldi.

Geri çekildiğinde, pençeleri Gideon'un kalçasına saplanınca karnı düğümlendi ve gözleri bembeyaz oldu. "Özür dilerim," diye sızlandı, heyecanının değerli erkeğini incitmesine neden olduğunu fark etmişti. "Ben-"

"Buraya gel," diye buyurdu Gideon ve saf sahiplenme duygusu onu susturdu. Sonra küçük insan Aleron'un başını öne doğru çekti ve dişlerini sert bir şekilde yaladı. "Beni her yerimden tırmalayabilirsin, yok edebilirsin, ısırabilirsin - umurumda değil. Sadece durma."

Sırtını yırtan heyecanın yoğunluğu, kuyruk tüylerini tamamen yayılana kadar titreştirdi. Aleron ağzını doldurmak için tekrar içeri daldığında, eli Gideon'un kıcını kavramak ve erkeğin kalçalarını gövdesine daha fazla bastırmak için yukarı kaydı. Arzu varlığının her zerresine yapışırken, koyu mor görüşünü ele geçirdi.

Desire Aleron artık *saklanma* ihtiyacı hissetmiyordu.

"Seni çok istiyorum küçük bahar," diye inledi Aleron.

Kalbi uzun bir aradan sonra bu kadar rahat ve hafif hissederken, geliniyle bir bütün olana kadar bağlanmak istiyordu. Gideon'u dizginlediği ve geri verilmesini umduğu tüm şefkatle yıkamak istiyordu.

Vücudu sevgiye ve ilgiye aç hissediyordu ve Gideon'un onu istediği gibi kucaklamasını arzuluyordu. Aleron'a sarılmayı, onu istemeyi ve ona ihtiyaç duymayı, kaybettikleri onca zamanı telafi etmek için çaresizce yanıp tutuşmayı.

Akrabası o kadar yakındaydı ki havada kokusunu alabiliyordu ama gelininin dilindeki tadı o an için çok önemliydi. Şu anda, onlara duyduğu sevginin dengesi Gideon'a doğru kayıyordu, tüm varlığı burada onunla kalmak istiyordu, eğer bu bir olabilecekleri anlamına geliyorsa. Gideon'la ayrılmaz iki varlık olana dek bedenlerini birleştirmek odaklanabildiği tek şeydi.

Gideon'un daralmış ama ateşli bakışları Aleron'un özlemine karşılık verdi ve kanını tutuşturdu. Yeşil gözleri keskin ve Aleron'un kafatasına odaklanmıştı, tırnakları ise sanki Gideon da derisinin altına sızmak istiyormuş gibi omuzlarına batıyordu.

Aleron'un gövdesine bastırılan sertlik zevk veriyordu. Gideon onu karnına doğru salladığında, ihtiyacını gösterdiğinde ve aynı zamanda Aleron'unkini kabul ettiğinde daha da fazla.

Aletin zonklaması aklını çoktan ele geçirmişti ve dokunaçlarının onu zapt etme çabası acınası mücadelesini kaybetti. Dışarı çıktı, ereksiyonu kalçalarından Gideon'un arka tarafının hemen altına doğru çıkmıştı.

Aleron elini hafifçe yukarı kaldırarak pençelerini pantolonunun ve atletinin arkasına geçirdi. Gideon başını yana savururken nefesi kesildi.

"Yırtmayın onları!" diye bağırdı, elini aralarına daldırarak. "Başka bir kasabada daha çıplak ayakla yürümeyi reddediyorum."

Gideon pantolonunun bağlarını çözdü ve Aleron pantolonunu gevşettikten sonra aşağı çekecek kadar uzun süre onları ayırırken, küçük erkek bir botu tutup diğerini çıkarmadan önce onu çıkardı. Havadayken bunu yapmak garipti, Aleron bu insanı yere bırakmayı reddediyordu ama pantolonundan tek bir bacağı çıkarmayı başardılar.

Aleron diğer bacağı okşadı, sarkan giysiyi tamamen çıkardı, böylece yoluna çıkmadı. Bu sadece ona dokunmak ve vücudundaki tüylerin avuçlarını gıdıklamasına izin vermek için bir bahaneydi. Sonra Gideon'u kaslı kalçalarının arkasından kavradı ve onu sıkıca tuttuğundan emin oldu.

Erkeği alçaltmak, Aleron'un dilini ağzının lezzetli kuyusuna geri sokamayacağı anlamına geliyordu ama sikini Gideon'un kık yanaklarının yarığında sürtmek bunu telafi etti. Gideon'un kesesinin üzerinde sürtünmesinin bile harika hissettirdiğini fark ederek gergin bir nefes verdi.

İçindeki az miktarda ısı söndü. "Seni hazırlamam gerek," diye homurdandı Aleron, onu iterek.

Aşağı bakarken Gideon'un ağzından buğulu bir pantolon düştü ve gördüğü şey karşısında yüz hatları daha da kızarmış gibiydi. "Hayır, umurumda değil. Üşüyorum ve sanırım sende beni ısıtacak mükemmel bir şey var."

Kahretsin, Gideon'un sık sık dediği gibi. *Karın onu çıplak halde nasıl etkileyeceğini düşünmemiştim.*

Aleron da bencilce, o anda umursamadığını fark etti. Aleron onun içinde olmak istiyordu, o yüzden soğuşun ve karın canı cehenneme. Yine de değerli gelinini incitmesi umurundaydı. "Ama-"

Gideon küçük, sevimli bir insan hırlamasıyla adamın omuzlarından birini bıraktı. Sonra aralarına uzandı ve mor sikini kalın başının hemen arkasından yakaladı. Gideon onu dar deliğine doğru itti.

Vücutları buluştuğu ve sadece ucu içeri girdiği anda, hiçbir şey Aleron'un bağırsaklarını sıkıştıran bir ürpertiyle yavaşça daha derine itmesini engelleyemezdi. Gideon ikisini de karşılayan rahatlık karşısında kalçalarını genişletirken, Aleron'un kafatası istemsizce zevkle şişerken geriye doğru eğildi.

"Nhn. Çok büyük," diye inledi Gideon, kıcını sıkıyor ve o ittikçe hızla yumuşuyordu.

Gideon, Aleron'un son kez içine girdiği zamandan beri hâlâ yumuşaktı ama Aleron'un onu incitmekten korkmasına neden olacak kadar küçülmüştü. Orpheus ona iyileştirebileceğini söylemişti ve bunun için gereken tek şey o kişinin yaralarını sarma kararlılığıydı - bir fedakârlık.

Aleron kafası içeri girdikten sonra onu iyileştirmeye çalıştı ve odaklanmak için durakladı. Çünkü şu anda kalbinin ne kadar şişmiş ve dolmuş olduğunu hisseden Aleron, bir kez derine oturduğunda bunu yapmayı hatırlamayacağını biliyordu. Gideon şimdiden kendini harika hissediyordu ve bu başını döndürüyor, düşüncelerinin bulanıklaşmasına ve görüşünün hızla kararmasına neden oluyordu.

Kuyruğuna bağlanan omurganın dibine bir çimdik dolandığında gurur tüylerini kabarttı. Aletindeki derin zonklamanın yanında bu acının pek bir önemi yoktu. Yine de Gideon el tutuşundan deliğine kadar tamamen yumuşadı ve hatta derin bir iç çekti.

Aleron bu kadar kolay olmasına şaşırmişti. "Az önce iyileştirdin mi-
Ohhh."

Aleron kayganlaştırıcının içinde birikip bir sonraki pompalamayı kolaylaştırması için geri çekildiğinde Gideon'un sözleri kesildi.

Aleron sikinin dörtte üçünü iki halkaya kadar sokmak istememişti ama Gideon aynı anda ona doğru bastırdı.

Oh lanet olsun. Aleron'un akli kenarlarından yıpranmaya başladı, dişleri onu karşılayan sıcaklıkla ayrıldı. İniltileri birbirine karıştı ama Aleron'un kalçaları onu kaplayan sıcaklıkla kontrolsüzce itilmeye başladı, gelininin rahat yastığı sikinin bu kadarını kucaklıyordu.

Nazik olma arzusu üzerindeki kontrolünü çoktan kaybetmişti, Gideon'un dar göt deliği o örgülü halkaya her bastırıldığında kendini sonuna kadar sokmaya çok yaklaşmıştı. Tamamen ve bütünüyle yutulmak istiyordu.

"Daha derine," diye yalvardı küçük insan havalı bir sesle.

Omurgasından aşağı inen bir heyecan kanatlarını kabarttı ve tüylerini diken diken etti. Kuyruğu titredi, Gideon'un kalçalarını ve sırtını kavrayışı sıkılaştı ve Aleron başını ona doğru eğdi.

Sırtı kıvrılmış ve ağaca yaslanmış olan gelininin parlayan yeşil gözleri birleştikleri yere odaklanmıştı. Dizlerini yukarı kaldıran Gideon, Aleron'u içeri çekmek için bir ayağının topuğunu yan tarafının arkasına sokmaya çalıştı.

"Lütfen, daha derine." Gideon ceketinin düğmelerini çözmek için bir omzunu bıraktı ve daha iyi görmek istermiş gibi ceketini araladı. "İçime sok onu. Buna ihtiyacım var."

Aleron'un içinden geçen hırıltı, etraflarını saran karda ve ağaçlarda yankılanırken canavarcaydı. Sertçe iterken aynı anda Gideon'u da aşağı itti. İki halka, kalçaları birbirlerine çarpmadan yarım kalp atışı önce patladı.

Gideon boğuk bir ciyaklamayla başını geriye atarken sırtı kamburlaştı. Dizleri büküldü ve ayakları kavislendi.

Gideon'un kürkünü çıkardığını zar zor hissedebilen Aleron, tamamen eldivenli olduğu için çılgınca titremekle meşguldü. Siyahlık mor görüşünü bulandırıyor ama göğsü, boynuzlarının arasındaki güzel alevli ruh gibi sıcaklık ve hafiflikle parlıyormuş gibi hissediyordu.

Boğazından mutluluk dolu bir inilti yankılanırken kendini Gideon'un içinde salladı. "Benim," diye sızlandı Aleron, pençeleri havayı delerken insan kanı havayı kalınlaştırıyordu. "Benim mi?" "Senin," diye mırıldandı Gideon.

"İstedğim zaman dokunabilir ve tutabilir miyim?" Aleron dilini Gideon'un sevimli pembe kulağında gezdirebilmek için başını öne eğdi. Gideon başını sallarken kıvrınarak ürperdi. "İstedğim gibi yalayabilirim ve senden öpücükler isteyebilirim? Dudaklarını her yerimde istiyorum, küçük bahar."

Boynuzunu tutup kendini sabit tutmak için uzanan Gideon, burnunun yan tarafını dağınık bir şekilde öptü. Nereyi öptüğüne dikkat etmediği belliydi, özellikle de gözleri zevkten yuvarlanıyormuş gibi geriye kaydığı için.

Dudaklarına her basışını, Aleron'un içine pompaladığı yumuşak ve havadar bir inilti izledi.

"Senin bu yanın olmadan kendimi çok kaybolmuş hissediyordum. Sevgini o kadar çok istiyordum ki içim üşüyordu ama şimdi göğsüm ılık ılık. Benim için inlediğini duymak istiyorum, Gideon. Küçük ağlamalarını, gülümsemelerini ve gözlerinin bana bakmaya başlamasını özledim."

bana ışık tut. Yüzünün bana olan ihtiyacınla puslandığını görmeyi arzuluyorum."

Tam olarak arzuladığı şeye sahip olmayı planlayan Aleron'un hamleleri hızlandı. Burnunu gelininin saçlarına gömdü, terin kayganlığını görmezden geldi ve onun tatlı kokusunu aradı. Kokuyu bulduğunda memnun bir huff atmak için dişlerini ayırdı ve daha sert itti.

Aleron neredeyse Gideon'un bacaklarından birini bırakacaktı ki, küçük erkek bunun için etrafında sıkıca kasıldığında kendini lanet ağaca yaslayabilsin.

Gideon fısıltıyla, "Lanet olsun," diye küfrederek alnını Aleron'un göğsüne gömüp aşağı baktı. Gideon omzunun arkasındaki kürkü sıkıca kavrayarak Aleron'un dalgalanan karnını itti. "Aman Tanrım. Bu çok fazla. Bırak artık."

Bırakmak mı? Aleron gövdelerini ayırmak için arkasına yaslandı, ellerinin ve ağacın Gideon'u destekleyebileceğine güveniyordu.

Ağırlaşmış bakışları çoktan kendi vücuduna dikilmişti. Yeşil gözleri zevkli bir ıstırapla kırıkmış, dudakları zapt etmeye bile çalışmadığı sürekli müstehcen inlemelerle ayrılmıştı.

Aleron nedenini hemen anladı ve gördüklerinden oldukça memnun oldu.

Dokunaçları üzerindeki kontrolü oldukça zayıf olduğu için onları her zaman hissedemiyordu.

Şu anda, alttaki ikisi Gideon'un arka tarafına yapışmak için parmaklarının hemen önüne sarılmıştı. Üstteki ikisi ise kollarla kaplı taşaklarına ve sikinin boyuna sarılmıştı.

Biri gelininin kesesinin hemen altından dolanarak onu yukarı itti ve yarısına kadar dönmeden önce shaftının tabanına doğru sıkıca bastırdı. Diğer ise konik ucu pembe başının yan tarafına yapışana kadar diğer tarafa sarıldı. Aleron kalçalarını her geri çektiğinde, dokunaçlar Gideon'un sikinin gevşek derisinde aşağı doğru iniyor, ancak derine ittiğinde öne doğru kayıyordu.

Bırakmak yerine, aksi yöndeki sözlerine rağmen insanının hoşuna gittiğini görünce, Aleron onları sıkmaya çalıştı. Küçük gelininin siki o kadar sertleşmişti ki, kalın mavi damarlar her yerinden yüzeye çıkmıştı.

Dokunaçları tarafından okşanan başka bir horozu izlemenin ve kendi gelininin pompalanırken yayıldığını görmenin heyecanı, damarlarına aşk lavı akıttı. Bu manzara onu daha da doyumsuz hale getirdi. Tüm nezaket erozyona uğradı ve onu salyalı, köpüren ağızından terk etti.

Belki de Aleron, Gideon'un hassas çekirdeğine karşı daha dikkatli olmalıydı ama o anda hiçbir şey onu bu insanı çılgınca azdırmaktan alıkoyamazdı. Kalçaları hızla atan kalbine eşlik ederken, ciğerleri ateşli bir beklenti içinde iniltiler çıkarıyordu.

Hızın değişmesiyle birlikte Gideon'un nutku tamamen tutuldu. Dudakları gibi gözleri de büyüdü ve ondan gelen tek ses nefes kesilmeleriydi.

"Gömleğini kaldır," dedi Aleron. "Benim olan vücudu görmek istiyorum. Her dokunuşumda parçalandığını görmek istiyorum." Gömleğini yukarı çeken Gideon, yukarıda tutmak için alt kısmını ısırды. Sadece kolay itaati bile Gideon'un vücudunu büküyor gibiydi.

Aleron'un düşünceleri.

Aleron onun kollarla kaplı göğsüne, sonra da sertleşmiş ve dilini bekleyen soluk meme uçlarına baktı. Kasları saklanmış, birbirine yapışmış ama terden kayganlaşmışlardı.

Güzeldi. Hepsi güzeldi, hepsi kışkırtıcıydı. Hepsi *onun*.

Ve sonra oldu. Aleron'un aradığı şey, tıpkı Gideon'un kesesinin dokunaçlarına karşı sıkışması gibi, kalın sikinin etrafında muhteşem kasılmalar ve spazmlar olarak başladı.

Gelininin gözleri geriye yuvarlandı, göz kapakları titriyordu, tıpkı sırtının bir ip gibi gerildiği gibi. Gömleği dişlerinin arasından düşerek açıkta kalan göğsünün üzerinde parçalanırken, erotik kokulu beyaz sıvı karnından yukarı fışkırırken yüksek sesli bir inilti çıkardı. İlk salgıladığı tohum o kadar güçlüydü ki kendi dudaklarına sıçradı, ardından gelen diğerleri ise göğüs kafesi ve karnında su birikintileri bıraktı. Sadece bu görüntü, çılgılığın sesi, bu erkeğin boşalmasının kokusu, tüm bunlar olurken kışının Aleron'a masaj yapması onu neredeyse kırıyordu.

Kanatları, kavisleri Gideon'un başının hemen üzerindeki ağacı yumruklayana kadar ileri fırladı. Kalçaları yavaşlarken Aleron ürperdi ve Gideon'un orgazmı boyunca kendini destekledi. Orgazm uzadıkça, kanatları erkeğin yanlarına tüm güçleriyle sarılana kadar daha da yaklaştı.

Aleron her şeyden çok Gideon'u içine almak istiyordu. Gideon sikini bu şekilde kucaklarken ona tamamen sarılmayı arzuluyordu. Tüm varlığı onların bir olmasını arzuluyordu. Aleron onu tüylü kucağında tamamen yutup tüketene ve dünya artık onu algılayamayana kadar küçük gelinini barındırmak için.

Ama yapamadı.

Gideon onu tümüyle kabul etmiş olsa bile, insanlar kolayca yok olabilirdi. Gideon'a zarar vermek ya da Aleron için çok şey ifade eden bir kucaklaşmada ona üzücü bir şey hissettirmek istemiyordu.

Bunu yapmamayı tercih ederdi ama bu dürtüyü elinden geldiğince tatmin ederdi. *Uzlaşmak...* Gideon'un Tenebris'teyken önemli olduğunu söylediği bir şeydi bu.

Gideon'un yanlardan korunmasından memnun olan Aleron, Gideon'un yavaşça aşağı inmesine izin vermek için yavaşça

itti. Yüzükleri deliğinin girişinin hemen arkasındaki belirli bir noktanın üzerinde her yuvarlandığında erkeğin çılgınca seğirdiği düşünöldüğünde, bu pek yardımcı olmamış gibi görünüyordu.

Gevşiyor. Suyu çekilmiş siki bile sönmeye çalışıyordu, bu da Aleron'un dokunaçlarının onu protesto etmek için sıkmasına neden oldu.

Onun sikini boğmaktan zevk alıyorlardı.

Gideon'un titreyen bacakları da tutuşu gibi gerginliğini kaybetti.

Gideon'un parlak bakışları üzerinde gezinirken, özellikle de bu bakışlarda nadir görülen bir yumuşaklık varken, ayrık dişlerinden hırıltılı bir inilti döküldü. Eğri büğrü, doygun sırtışı Aleron'un kalçalarının hemen yeniden ritim kazanmasına neden oldu.

Aleron bilerek boşalmamıştı. Sonuna çok yaklaştığında itişlerini yavaşlatmış ve kontrolünü sıkıca tutmuştu. Sadece kendini tutacak kadar. Bunun olabildiğince uzun sürmesini istiyordu.

Gelini etrafındaydı, kollarının arasındaydı, tatlı ve sevimli görünüyordu. Damarlarında ateşlenen şehvet, Aleron'un ona duyduğu düşkünlükle asla kıyaslanamazdı ve tamamen onun bir yan ürünüydü.

Aleron istediğini elde ediyordu ve bunun uzun sürmesini istiyordu. "Sen gelmedin mi?" Gideon derin sesi boğuklaşarak sordu.

Kafasını salladığında, Gideon'un başı yana kaydı. Yüzünü Aleron'un kanatlarından birine dayadı ama gözleri Gideon'un göz kapaklarının köşelerine gidip ona baktı. Gideon burnunu tüylere gömmeden önce gıdıklayıcı tüylere karşı ofladı.

Sonra usulca fısıldadı, "Kanatlarını bana dolayabilirsin."

Sadece teklif ve onlardan söz edilmesi bile uçların altından geçmesine neden oldu. Aleron reddederek başını salladı. Yine de kalbi sıkıştı ve kalçaları ona biraz daha sert çarptı.

Gideon ters ters bakarak yüzünü ona çevirdi. "Kanatlarını bana dola, Aleron."

"İstemiyorum-"

Gideon'un burnu öfkeyle sıkıca kırıştı. "Yap şunu!" diye bağırarak kendini yukarı çekti. Sonra Aleron'un boynunun yan tarafını o kadar sert ısırdı ki sanki ondan bir parça koparmaya çalışıyordu.

Gelininin bu cüretkâr hareketi onu bir adım geri atmasına neden olacak kadar şok etmişti ama bunlar küçük yassı dişlerdi - mükemmel türden bir acı. Kanatları Gideon'un etrafında kapandı.

Aleron'un tüm vücudunda bir ürperti dalgalandı ve sonunda bunu yapabildiği için dizlerinin bağı çözüldü. Dizlerinin üzerine çöktü, aleti tamamen dibine kadar gömüldü ve kolları Gideon'un omuzlarına ve kalçalarına dolanarak erkeğe sarıldı. Aleron o kadar sıkı sarılmıştı ki, insan ezildiği için bir ciyıklama çıkardı ama kanatları kendi sırtına sarılana kadar sıkmaya ve yayılmaya devam etti.

Kanatları, Gideon'un gizli ayaklarının topuklarını pozisyonlarını değiştirene kadar aşağıya doğru zorladı. Hâlâ gövde gövdeye olan Aleron başını Gideon'dan geriye doğru eğdi, böylece gelininin yuvalandığı korunaklı oyuğa girebildi. Burnu Gideon'un sıcak sırtına doğru kaydı ve başının yan tarafına sokuldu.

"*Gideon*," diye inledi karanlığın içinde.

Orman kokusu kısa sürede küçük alanı doldurmuştu. Aleron'u öylesine uyuşturmuştu ki, ağgözlülükle içine çekmeye başladı ve salyalı dişlerini hızla yaladı. Onda boğuluyordu. Yine de boğulmak şimdiye kadar deneyimlediği en tatlı şeydi, özellikle de şimdi aralarına yapışan zevkinin serbest bırakılmasından kaynaklanan tuzlulukla.

Göğsünde kabaran sevince rağmen pençeleri korkuyla gelininin etine battı. Onun geri kalanıyla karışan lezzetli bakır kokusu başını daha da döndürdü, zihni ağırlaştı.

Eğer Aleron Gideon'u gelini değilken ve açlığını gidermemişken bu şekilde yanına alabilseydi... Aleron kendini tutabileceğinden şüpheliydi. Alan çok küçük, çok dardı. Kana susamış olmamasına rağmen bağırsakları sıkıştı.

Aleti gümbürdeyerek, Aleron'un bu erkeğe çılgınca sokularak o eski dürtüsünü tatmin etmesini istedi. Onu dişleriyle değil, zevkle tüketmek için.

Gideon çenesini Aleron'un göğüs kaslarının üzerindeki kürke dayayarak, "Mmm, çok *sıcak*," diye mırıldandı usulca. Birden gelini yeterince yakın hissetmemeye başladı.

Aleron kanatlarını koluna bir cep oluşturabilecek kadar gevşetti. Gideon'un gömleğinin ve ceketinin arkasını kavrayan Aleron, başının üzerinden kayana kadar onları kaldırdı. Nereye düştüklerini ya da bir daha bulunup bulunamayacaklarını umursamadan giysileri kucaklarından dışarı fırlattı.

Aleron'un kanatları tarafından bir kez daha kucaklanan Gideon, çıplak sırtının, omuzlarının ve hatta ön kollarının derisi üzerinde süzülen tüylerin ardından titredi. Saçları tüylerin liflerine takılıyordu ve Aleron tüylerin kalıcı olarak birbirine dolanmasının mümkün olup olmadığını merak etti.

"Çok yumuşak ve sıcaklar," diye fısıldadı Gideon, her tarafını gıdıkladıkça seğiriyordu. "Kalp atışlarını her yanımda hissedebiliyorum. Çok güzeller, sevgilim."

Şefkatle söylenen bu sözlerin kabulü, Aleron'un son kaygılarını da kemiriyordu. Gideon pençelerini ve onların eti kesme şeklini bile memnuniyetle karşıladı.

"Buraya gel," diye mırıldandı Gideon.

Burnuyla Aleron'un kafatasının yan tarafını dürtten Gideon, bir boynuzu tutarak nazikçe geri çekti. Görüşündeki mor, titreyen pembenin uzun süre kalmasına izin vermeyecek kadar güçlüydü ama dudaklarını Aleron'un dişlerine bastırdığında Gideon'da parladı.

Hassas temas sırasında az miktarda tohum aktarıldı. Aleron kalanını çalmak için Gideon'un yumuşak dudaklarını ve sivri çenesini kaydırmadan önce dişlerini yaladı. Aleron zevkle titredi, aleti onun nemli sıcaklığının derinliklerinde şişti.

Kendimi hiç başkasına bu kadar yakın hissetmemiştim.

Daha önce hiç kimse onun içindeyken onun derinliklerine inmemişti. Gideon'u sadece kanatlarıyla değil, kalbiyle de korumuştı.

Aleron o anda kendini acı verecek kadar savunmasız hissetti. Yine de Gideon'un dudakları ve dili onunkilere karşılık verirken güvenlik ve emniyet hissi uyandırdı. Sıcacık küçük elleri Aleron'un ensesinde, omuzlarında ve göğsünde gezinirken onu en harika şekilde ham bıraktı.

Sonra erkek kalçalarını ahlaksızca ileri geri eğerek Aleron'u içinde hareket ettirdi ve lanet beyni ikiye bölündü. Aleti Aleron'un gövdesinde sertleşiyordu ve kalınlaşıp uzamasının verdiği ürperti aklını karıştırıp bedenini okşadı. Dokunaçlarını onu kavramak için kıpırdanmaya başladı, onu pençelerinde tutmak istiyordu.

"Gelininle sevişmeyi bitirecek misin, bitirmeyecek misin?" Sinsi canavar Aleron'un göğsünü ısıırırken, elleri sırtına dokunmak için yanlarından geçti. Parmakları tüylerinin arasına girmiş, kanatlarının dibine sürtünmeye tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştı. "Daha sonra diz çöküp bana tapabilirsin ya da bunu sikin ağzımdayken yapabilirim."

Aleron'dan boğuk bir oflama sesi yükseldi.

Erkeğin istediği zaman şeytani bir şekilde cesur olabileceğini biliyordu ama *bu kadar* erotik olabileceğini bilmiyordu.

Kalçaları sallanmaya başladı, Gideon'un öğütmeleriyle birlikte hareket ediyordu. *Kendisine gelinim dedi.* Bunu daha önce hiç yapmamıştı.

Bir eliyle Gideon'un kıcını dizleyip omuzlarını sıkıca kavrayan Aleron, Gideon'u yalarken inledi.

Sonra kışkırtıcı yaratık her iki kanadının tabanını kavradı ve tüm gücünü hareketlerine verdi.

Kan, dokunulmaya tepki olarak yukarı doğru akmaya başladı ve kalçaları yukarı doğru kalkarak dizlerinin üzerine çöktü.

Aleron daha ne olduğunu anlamadan, hızlı ve sert darbelerle Gideon'a çarptıyordu. Sarsıcı hareketlerinin hızı, sırtına ağırlık yapan kanatlarından kaynaklanan denge eksikliğiyle birleşince düşmeye başladı.

Aleron kırılğan insanının üzerine inmek yerine yan tarafına inmeyi başardı ve dirseğini kullanarak Gideon'un bacağına geçebileceği bir cep oluşturdu.

Aleron'un vücudu gerildi.

Hassas olan her yeri yoğrulurken - sırtı, siki, vicdanı - gelinini tüm gücüyle becerdi.

Pençelerinden kan kokusu geliyordu ama Gideon'u iyileştiremeyecek kadar kendini kaybetmiş, onun kucağında hissettiklerinden başka bir şey düşünemeyecek kadar kırılmıştı.

"Gideon," diye seslendi Aleron tekrar tekrar, mutluluk her yanını okşarken onun adını söylemek istiyordu. Titremeler altı uzvundan aşağıya doğru dans etti ve elleri ile pençeleri de onlarla birlikte sıkıştı.

O kadar yumuşak, o kadar sıcaktı ki, yine de masaj yapan sıkı halkası nefesini kesiyordu.

Gideon inlemeye devam etti. "Durma. Siktir, durma." Artık tutunmaktan başka yapabileceği pek bir şey yoktu, Aleron onu bırakmadıkça pozisyonları değişmeyecekti.

İnsanı tamamen kapana kısılmıştı; kolları, bacakları ve hatta kafası bile Aleron içine girerken hareketsiz kalmaya zorlanıyordu.

Ve sonra Gideon defalarca onun adını öyle güzel söyledi ki, 'Aleron' sanki nazlı bir sırımsı gibi dudaklarından fısıldayarak döküldü. Bu onun kalbini hem kırmış hem de onarmıştı.

Omzunu bırakan Aleron, Gideon'u kafatasına bakmaya zorlamak için başının arkasından tutup geriye doğru çekti. Küçük baharının, gözbebekleri şişmiş, göz kapakları sarkmış ve zar zor titreyen mor gözbebeklerinin parıltısından başka bir şey göremediğini hemen anladı. Gideon'un aklı gitmiş, yüzü pembeleşmiş ve vücudu Aleron'u karşılamak için gevşemişti.

Ama Aleron onun zevkini, ihtiyacını, onun için her şeyi görebiliyordu.

"Seni seviyorum," diye inledi Aleron. Gideon'un bakışları titreyerek bunu kaydetti. "Ben de seni *seviyorum*."

Kahretsin, bunu söylemek bile onu sonuna daha da yaklaşıtıyordu. O kadar uzun zamandır, bu erkeğin yüzünün solduğunu görmeden o üç kelimeyi tekrar söylemeyi arzulamıştı.

Bunun yerine, şimdi daha da kızardı ve sessizce ona bir şeyler söylemeye çalıştı.

Aleron bunun karşılık vermek için olduğuna inanmak istiyordu ama umurunda da değildi. Önemli olan bu insanın bunu duyması, sonunda kabul etmesi ve istediği zaman söylemesine izin verilmesiydi.

O da tekrarlardı. Bacakları titremeye başladığında ve tüyleri diken diken olduğunda bile. Aleron düşünemediğinde ve bedeninin kontrolü tamamen ele almasına izin verdiğinde bile, bunu söyledi - tüm varlığı, özüne kadar, huzur içinde ve bu duyguyla hemfikirdi.

Gideon'un kıcı kasılmalarla sikini boğmaya başladığında Aleron hiçbir uyarı almadı ve onu çekirdeğine kadar ezdi. Daha fazla döl kokusu aldı. Gideon'un siki ona karşı çırpınıp seğirirken, iç içe geçmiş gövdelerinin arasından fışkırdığını hissetti.

Kendi salıverilişini ondan şiddetle kopardı, akılsız, lanetli bir inleme dişlerini sıkıca kapattı. Daha sert, daha hızlı itti, Aleron içindeki gömülü tohum keselerini tamamen boşaltmış gibi hissedene kadar Gideon'un sikinden her damlayı çekmesine izin verdi.

Son salgısını da boşaltırken, Aleron kendini artçı şoklar arasında düşüncesizce pompalarken buldu. Durduramıyordu

Hareket etmenin, pençelerini kıvrırmanın ve kanatlarını sürekli dalgalandırmanın verdiği zevk.

Aleron erotik kucaklaşmalarının dışından nasıl görüldüğünü hayal bile edemiyordu. Muhtemelen yerde yalnız, kıvranan, acı çeken bir yaratık olarak görünürdü, dünya onun bu erkeğin içinde aklını yitirdiğinden habersizdi.

Gideon'un durumu daha iyi görünmüyordu, ancak gerginliği yoktu, oysa Aleron gerginliğini atamıyor gibiydi.

Saçları dağınık ve gözleri kapalı olan Gideon'un başı, Aleron'un hafif itişleriyle yana doğru sallanıyordu. Gideon ıslanan dudaklarının arasından çılgınca nefes alıp veriyordu. Hatta hafifçe salyası akıyor gibi görünüyordu ama belki de Aleron'un kuduz ağızı kadar değildi. Kızarıklık yanaklarını lekeliyor, boynunu ve göğsünü kızartıyordu.

Gideon ancak Aleron hareket etmeyi bıraktığında gözlerini açmaya çalıştı. Tekrar kapanmadan önce yuvarlandılar.

Küçük, kırılğan insan kalbi, Aleron'un çok daha büyük olan kalbiyle birlikte hızla çarpıyordu. İkisi de

çılgınca, ikisi de çok hızlı gidiyordu. Kaşları çatılırken burun kemiği çatıldı.

Gideon sık ve boğuk nefesler alarak, "Hava," demeyi başardı. "Nefes alamıyorum."

Soğuk bir kesik göğsünü yırttı. *Onu boğuyorum.*

Tepki veremedi bir el kemikli çenesine çarptı. "O kadar da değil. Sadece çok sıcakladım. Biraz temiz havaya ihtiyacım var."

Aleron kanatlarının üst kemerini açarak buz gibi bir esintinin yüzünü yıkamasına izin verdi, gerekirse onu tamamen serbest bırakmaya hazırdı. Ama bunu yapmak istemedi, bunun yeterli olacağını umuyordu.

Yüzünü ona doğru kaldıran Gideon açgözlülükle havayı içine çekti, bunu yaparken boğazındaki top sallanıyordu. Gideon'un yüzündeki kızarıklık daha az lekeli hale geldi ve normal kızarıklığına dönüştü. Aleron'un içeri aldığı loş ışık küçük erkeğin ne kadar terlediğini gösteriyordu.

Ama Gideon'un aldığı her nefeste göğsü de nabızı gibi sakinleşiyordu. Sonunda başını eğerek, Aleron'a kanatlarını tekrar kapatması için başıyla işaret etti.

Aleron hemen itaat etmeyince, gözlerini bile açmadan ters ters bakmayı başardı. "Kapat onları." Ses tonundaki sertlik karşısında Aleron onun emrine itaat etti.

Bunu yaparken gözleri parlak pembe bir renkle doldu.

THIRTY-EIGHT

THIRTY-EIGHT

THIRTY-EIGHT

THIRTY-EIGHT

THIRTY-EIGHT

THIRTY-EIGHT

THIRTY-EIGHT

THIRTY-EIGHT

THIRTY-EIGHT

THIRTY-EIGHT

THIRTY-EIGHT

THIRTY-EIGHT

THIRTY-EIGHT

THIRTY-EIGHT

THIRTY-EIGHT

THIRTY-EIGHT

THIRTY-EIGHT

THIRTY-EIGHT

THIRTY-EIGHT

THIRTY-EIGHT

THIRTY-EIGHT

THIRTY-EIGHT

THIRTY-EIGHT

THIRTY-EIGHT

THIRTY-EIGHT

THIRTY-EIGHT

THIRTY-EIGHT

THIRTY-EIGHT

THIRTY-EIGHT

THIRTY-EIGHT

THIRTY-EIGHT

THIRTY-EIGHT

THIRTY-EIGHT

THIRTY-EIGHT

THIRTY-EIGHT

THIRTY-EIGHT

THIRTY-EIGHT

THIRTY-EIGHT

THIRTY-EIGHT

THIRTY-EIGHT

THIRTY-EIGHT

THIRTY-EIGHT

THIRTY-EIGHT

yollar."

Aleron bunun üzerine düşündü. Bu konuda ne hissettiğinden emin değildi, çünkü dikiş yerinin içi oldukça hassastı. Daha önce de belirttiği gibi, sadece parmakları bile Aleron'un tüm kasıklarını okşuyormuş gibi hissettiriyordu. İçine girmenin iyi hissettireceğini biliyordu ama bu yoğunluğu kaldırıp kaldıramayacağını bilmiyordu.

"Bunu düşünebilir miyim?"

"Elbette." Gülümsedi ve ardından gülümsemesi hızla düştü. Gideon'un nefesleri tam da yeni bir konuşmaya başladığı sırada duruldu. "Hey, sevgilim..."

Baksana şuna. Yine gevezelik ediyor.

"Bana böyle hitap etmen hoşuma gidiyor," dedi Aleron, bir elini kaldırıp çenesinin altındaki kıvrık pençesinin arkasını okşayarak. "Kalbinin bana verdiği isim bu mu?"

Gülümsemesi geri döndü. "Evet, küçük baharın sana taktığı isim."

İçini yırtan sevinçli heyecan göğsünü sardı. Kanatları etrafında çırpınmaya çalıştı. "Hey, Aleron."

"Sevgilim olduğunu düşünmüştüm," diye şakacı bir şekilde gürledi ve pençesini tekrar fırçaladı.

Gideon'dan yükselen kıkırdama zihnini karıncalandırdı - ancak bir saniye sonra irkildi.

"Eğer çok zahmet olmayacaksa... beni eskisi gibi iyileştirebilir misin? Artık ihtiyacım kalmadığına göre, pençe izlerin gerçekten acıtmaya başladı."

Suçluluk duygusunun turuncusu gözlerinin önünde patladı ve Aleron dişlerini gıcırdattı. Bir saniye bile kaybetmeden, gelininin yaralarını ondan almaya odaklandı - daha önce yapması *gereken* bir şeydi bu.

Daha önce olduğu gibi, yavaştı. Bu, hayatında bilinçli olarak büyü yaptığı sadece ikinci seferdi ve ilki sadece son bir saat içinde olmuştu.

Aktarım onun irkilmesine neden oldu.

Acı sağ omzuna, sırtının sol tarafına ve uyluklarının arkasına yayıldı. Kan fışkırdı -kendi kanı- ve derin bir kesik attığını hemen anladı. Omurgasının dibindeki sıkışma farklıydı ama o kadar da yaygın değildi.

"Özür dilerim," diye homurdandı Aleron, özür dilercesine burnunu ona doğru uzatarak. "Seni incitmek istememiştim."

"Sorun değil. Aslında o anda gerçekten iyi hissettiler." Dudakları düşünceyle büzüldü. "Yine de, diğer her şeyle birlikte onları gerçekten kaydettiğimi sanmıyorum."

Aleron buna nasıl karşılık vereceğini bilmiyordu, o yüzden de vermedi. Aleron sadece Gideon üzerinde böyle bir güce sahip olup onun bazı duyularını çalabildiği için kendini rahat bıraktı.

Elini etrafta gezdiren Gideon, aradığı şeyi bulana kadar arkasını aradı. Aleron'un avucunu kalçasına götüren Gideon parmaklarını büktü ve Aleron'un ona taktığı yüzükle oynadı.

Aleron bunu unutmamıştı.

Onu garip bir his yakalamıştı ve bunun tamamen fiziksel olmadığını hissediyordu. Gideon onu parmağına taktığından beri kendini kapana kısılmış ve ele geçirilmiş gibi hissediyordu. Aleron, Gidon'un ruhunu taşıdığını düşününce bunun mümkün olduğunu sanmıyordu ama bu insana daha da bağlandığını hissetti.

Belki şu anda dibine kadar gömülü olan siki kadar değil ama çok daha ince ama daha kalıcı bir şekilde. Onunla oynamayı bitirdiğinde, Gideon sadece elini tuttu.

"Ben... Gerçekten yorgunum ve sen şu anda çok rahatsın," dedi yumuşak bir sesle.

Aleron zaten anlamıştı, çünkü tüm konuşmaları boyunca gözlerini bir kez bile açmamıştı. İltifat güzeldi. "Ayrıca dün gece pek uyumamışsın."

Gideon uçan bir İblis tarafından saldırıya uğramadan önce kısa bir süreliğine dalmıştı. Belki de gecenin karanlığı onlara özgürlük verirken Peçe'nin üzerinde uçmak akıllıca olmamıştı.

Akrabalarını ararken bunu umursamamıştı.

"Döndüğümüzden beri iyi uyuyamıyorum." Aleron

bir parça üzüntüyle, "Biliyorum," dedi.

"Sürekli kabuslar görüyordum. Sık sık öldüğüm zamanı hatırlıyordum ya da Emerie'nin yandığını görüyordum. Ve sonra... diğer rüyalarım beni dehşete düşürdü."

"Başka rüyalar mı?" diye sordu, cevaptan endişelenmesine rağmen.

"Evet. Anılarım çok kafa karıştırıcıydı ve her zaman net değillerdi. Ama sonra..." Birdenbire yüz hatları yorgunlaştı. "Artık bunların eski duygular mı yoksa yeni duygular mı olduğunu bilmiyorum ama *bu* hayatta sana aşık oldum. Anıları gördükçe daha çok görmek istedim ama aynı zamanda seni nasıl incittiğim yüzünden her şeyi öğrenmekten de korkmaya başladım." Gideon onun elini sıktı. "Yine de şimdi daha iyi hissediyorum. Yüzüğünü beğenmene sevindim."

"Uyu, küçük bahar."

"Ama sen beni bununla bölmeden önce söylemek istediğim daha çok şey vardı." Aleron'un kalçalarına sürtünerek içinde yumuşayan sikini karıştırdı.

"Bekleyebilir."

Akrabalarıyla yeniden bir araya gelmesi gibi.

Kanatlarını dış dünyaya bakacak kadar açtı ve ağaçların gölgesinde bile hala aydınlık olduğunu gördü.

Solmuşlardı ama güneş gerçekten batmadan önce zamanları vardı.

Gelininin dinlenmeye ihtiyacı vardı. Biraz kestirmeyi hak etmişti ve Gideon'un da onlarla birlikte dinlenmesini istiyordu.

Dürüst olmak gerekirse... o kadar özlemde sonra, Aleron sadece bunun mümkün olduğunca tadını çıkarmak istiyordu.

Dünya'ya geldiklerinden beri kendini hiç bu kadar mutlu hissetmemişti. Özünün bu iyileşme anına itiraf etmek istediğinden daha fazla ihtiyacı vardı ve her saniyesinin tadını çıkardı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Gideon o kadar sessiz, o kadar havalı bir şekilde, Aleron onun uyku teklifinden daha fazlasını kastettiğini biliyordu.

Gelini sonunda ve oldukça hızlı bir şekilde kendinden geçtiğinde, Aleron gözünün kenarından düşen bir damla yaşını yalayarak uzaklaştırdı.

Damlacığın kanadına düşmesini engelledi ve tuzlu kanıtını ortadan kaldırdı.

Sevgi ve şefkat dolu bu kucaklaşmada üzüntüye yer yoktu.

"Aman Tanrım... pantolonum nerede, Aleron?!" Gideon üzerinde gömleği ve ceketinden başka bir şey olmadan etrafta dolaşırken bağırdı.

Kıçı çıplak, siki sallanıyor, başarısız bir şekilde aradı ve Aleron hiç yardımcı olmuyordu. *Ayaklarım ve sikim donuyor!* Bu gidişle taşakları büzüşecek ve sırf bu lanet soğuktan kaçmak için kendi içine çekilecekti. *Kuzeye en son geldiğimizde kar zemini örtmemişti.*

Aleron onu becerdiği ağacı işaret etti. "İşte orada."

"Orayı zaten aramıştım." İkinci bir arama başarısız olunca ellerini havaya kaldırdı. "Onları koklayarak bulamaz mısınız?"

Aleron sadece kıkırdamasını gizlemek için yaptığı bir hışımla söz konusu yere doğru yürüdü. "Ama seni onlarsız tercih ederim. Yoluma çıkıyorlar. Onları çıkarmak çok zor."

Gideon ancak Aleron pençeleriyle Gideon'un pantolonunu yukarıdaki bir daldan düşen karın altından çekip çıkardığında, çizmesinin burnunun aslında ilk başta düşündüğü gibi bir sopa olmadığını fark etti. Her şeyi silkeledi ve titreyen erkeğe uzattı.

"Evet, *hayır*. Doğduğum günkü gibi çırılçıplak dolaşmayacağım. Ya bir şey beni ısıırırsa?"

Muhtemelen arkasını Aleron'a dönerek eğilmemesi gerekiyordu - sadece giyinme telaşıyla bunu düşünmemişti.

Bir dizi pençe ucu yuvarlak yanağını gıdıkladı. "Seni ısırması muhtemel tek şey benim."

Gideon şortunu giyerken Aleron'a ters ters baktı, sonra da pantolonunu giyip bağladı. Gideon omurgasından geçen soğuk ürpertisini görmezden gelerek, vücut ısısının giysilerini eriteceğini umarak, botlarını giymek için acele etti.

Bakışları boştu. Aslında Aleron'un bu yönünü oldukça seviyordu ve sonunda onu görmesine izin verildiği için rahatlamıştı. "Isırdığımı biliyorsun." Gideon onun cevap vermesini engellemek için bir elini kaldırdı. "Ve sen bir şey söylemeden önce, ben

Isırılmaktan hoşlanmadığım bir yerini. Beni her yerimi yalamaktan korkmuyorsun, o yüzden benim de her yeri keşfetmeyeceğimi sanma."

Gideon ikinci botunu giymek için çabaladıktan sonra, bir kol beline dolanmadan önce doğrulmaya fırsat bulamadı.

Aleron onu normalde yaptığından çok daha yükseğe kaldırdı. Sırtını Aleron'un ön koluna dayamış ve diğer koluyla da sırtını desteklerken, kemikli yanağı Aleron'un yanağına sürtündü. Aleron onları başları aynı hizada olacak şekilde birbirine yaklaştırdı, oysa normalde onu daha alçaktan kucaklardı. Büyük Duskwalker derin bir kıkırdama çıkarırken, Aleron'un gözbebekleri Gideon'un daha önce hiç görmediği kadar tutkulu, parlak bir pembeyle parlıyordu.

Kanatlarının uçları ayaklarının altından geçerken, Gideon'u bir taraftan kucaklamak için öne çıktı.

"Umarım beni her yerimden ısıırırsın, küçük bahar." Aleron onun dikenli saat beş gölgesine daha sert sokuldu. "Bunu bir oyun haline getirebiliriz."

Gideon kıkırdarak karşılık verdi ve hatta elini Aleron'un uzun çenesinin altına koyarak onu daha da yaklaştırmaya çalıştı.

Kalbi bu kadar hafiflemeyeli ve acı verici ağrılar hissetmeyeli çok uzun zaman olmuş gibi geliyordu. Ayrıca daha önce hiç bu kadar dolu ve memnun olup olmadığını da hatırlayamıyordu.

Gideon hayatında ilk kez saklanmak zorunda hissetmiyordu. Kendisi olabiliyordu, ki bu da sık sık değişebiliyordu.

bir ambivertti. Aleron'la birlikte bir filtreye ihtiyaç duymuyordu ve kendini istediği şekilde ifade edebiliyordu - fiziksel veya sözlü olarak. Ne kadar saçma olursa olsun her ikisi de kabul görüyordu.

Gideon onu tehdit ediyor ve onunla uğraşıyor olsa bile, Aleron bu sevgiyi sadece sevgi olarak algıladı. Aleron'un da aynı şeyi yapması hoşuna gitti ve ona ne kadar şakacı olabileceğini gösterdi.

Kısa uykusundan sonra ikisi de kucaklarından ayrılmakta yavaş davranmışlardı. Gideon bunu isteksizce ama isteyerek yapmıştı çünkü Aleron ayrılmak istiyordu.

Ama sadece o dakikalar bile harikaydı, Aleron'un dağıtmakta hızlı davrandığı sıcaklık ve sevgiyle doluydu. Eğer geleceği böyle olarsa, bu büyük Duskwalker'a sonsuza dek aşık olacaktı.

Gideon fiziksel dokunuştan çok hoşlanıyordu ve Aleron'un ona her yerde dokunmak istemesi de bunu sürekli besliyordu. Kısa bir süre içinde Gideon onu sadece doyana kadar değil, neredeyse patlayacak kadar tüketti.

Ellerini böyle birinden uzak tutmak zordu.

Aleron pençelerinin uçlarını saçlarının arasından geçirip kafa derisinde gezdirdiğinde neredeyse bir nefes içinde tekrar uykuya dalacaktı. Bu hareket onu neredeyse katatonik hale getirmişti.

O pençeler tehlikeliydi... tüm doğru nedenlerden dolayı.

Elbette, Aleron'un ısıricı dişleri acıtıyordu ama birkaç aşk ısırığına aldırılmıyordu. Her biri buna değerd.

Gideon'un öpücükleri gibi yumuşak dokunuşları da Aleron'a ruhani bir düzeyde dokunuyor gibiydi. Gideon onu tepeden tırnağa öpücüklere boğarsa bu canavarın ne kadar uysallaşabileceğini görmek istiyordu.

Yüz hatlarında bir sırtıma oluştu ve dişleri ortaya çıkana kadar genişledi. *Bunu daha önce kimseyle yapmak istediğimi sanmıyorum.* Muhtemelen Aleron bundan gerçekten, tamamen ve tamamen zevk alacak tek kişi olabilir.

"Işığı kaybediyoruz," dedi Gideon, başıyla solmakta olan alacakaranlığı işaret ederek. Akıllı başına gelmiş gibi görünen Aleron kanatlarını çırpı ve Gideon'u normal beşiğine indirdi. "Bekle! Çantamı unutma."

Gideon ona doğru uzandı ve Aleron onu tutamağı tutabileceği kadar aşağı indirdi. Tuhaf bir şekilde, arkasına itmeden önce onu göğsüne bağladı. Hazır olduğunu başıyla onayladı.

Aleron kar tanelerini hızlı bir şekilde savurarak sıçradı, ancak onları daha yükseğe savurdu. Normalden daha alçaktan uçuyor, bir o yana bir bu yana sallanıyor, Ingram'ın kokusunu takip ederken ağaçtan ağaca atlıyordu.

Gideon çantasının kayışını tuttu ve güneşte parlayan gümüş yüzüğüne baktı.

Gitarımı satmak zorunda kalmadığıma sevindim. İsteddiği aciliyet için takas etmesi gerekebilir diye kasabaya götürmüştü.

Birinden bir hevesle mevcut tüm siparişlerini bırakmasını istemek zor bir satışı. Demirci bu konuda ona karşı çıkmış, o anda yaptığı her şeyi bırakıp bunları yapmasına yetecek kadar parası olmadığını iddia etmişti. Hiç kimse, aslında aciliyet gerektiren bir durum olduğunun farkında olmamasına rağmen otoriter ve sabırsız görünen bir müşteriye yardımcı olmaktan hoşlanmazdı.

Ama Gideon gitarını sattıktan sonra döneceğini söyleyince iri yarı adam hemen fikrini değiştirmişti. Tüccar, Gideon'un bekleyecek zamanı olmadığını ve gitarının onun için ne kadar önemli olduğunu ancak değerli eşyasını satmayı teklif ettiğinde anlamıştı. Ondan önce demirci onun kaba bir şekilde hak sahibi olduğunu düşünmüştü.

Daha güzellerini yaptırmak isterdi ama zamanı yoktu. Demirci, Aleron'unkini demirden yapmak için çalışırken, Gideon gerçek bir kuyumcuya koştu. Kendi yüzüğü önceden yapılmıştı ve gümüşlendi.

Ancak Gideon ne ellerinin üzerinde yürüyebiliyor ne de gümüşü ezebiliyordu. Her ikisi de sadeydi, aynı görünüyordu ve bir anlamı vardı.

Önemli olan tek şey buydu.

Bu Duskwalker için bir aptal gibi diz çöktüğünde, duyguları o kadar yüksek ve kaotikti ki, Aleron'un anlamayacağını bile düşünmemişti. Sadece bunu yapma dürtüsü vardı ve bu onu o kadar sıkı kavramıştı ki, yapmazsa parçalanacağını düşünmüştü.

Aleron onu yansıttığı için kalbini daha da fazla çalmıştı. Gideon bunu yaparken o kadar korkmuştu ki, içinden kopup gelen kahkahaya çok ihtiyacı vardı ve endişelerini yatıştırmıştı.

Bakışlarını Aleron'un kafatasına doğru kaldırdı.

Altın yüzüklerin başka bir set olduğunu anlamadığına gerçekten sevindim. Beau'nun kendisi için düşündüğü seti almamış olmasına rağmen, Gideon yüzüklerini Aleron'a takdim etme düşüncesi yüzünden sinirleri bozulmuştu.

Aleron'un ikiyle ikiyi bir araya getirmesini istemiyordu.

İkimiz de hazır olduğumuzda ona söyleyeceğim. Aleron, Beau'nun artık önemli olmadığını ve tamamen geçmişte kaldığını anladığında.

Artık ona özlem duymadığını ya da onu istemediğini, çünkü kendisine çok daha uygun birini bulduğunu söyledi.

Aralarındaki uzlaşmalar çok daha küçüktü ve farklı hedeflere ulaşıyordu.

Evet, iyi maaşlı bir işi olsun, kendi evini satın alsın, bir kocası olsun ve bir aile kursun istiyordu.

Artık öncelikleri farklıydı.

Onun evi Aleron olacaktı çünkü kendi garip, tuhaf yöntemleriyle artık kocaydılar. Bir ailesi olup olmadığını bilmiyordu ama belki ormanda yaşayan ve bir kasabada yaşamak istemeyen kayıp bir çocuğu evlat edinmenin bir yolunu bulabilirlerdi. Bir

iŖe ihtiyaı yoktu, çünkü artık beslenmeye ihtiyaç duymayan bir karın için yiyecek sağlamasına gerek yoktu ve onu korunaklı tutacak bir dizi kabarık kanadı vardı.

Gideon her zaman maceraperest olmuştu ama bu dürtüsünü birçok nedenden dolayı reddetmişti. Beau kasabalarından ayrılma riskini göze almak istemiyordu ve İblisler de ayaklarının gerçekten gitmek için kaşınmasını engellemiştir.

Korku mu? Onu koruyan en büyük, en kötü canavar varken böylesine yoğun bir duyguya sahip olmanın ne anlamı vardı? Gideon ölümcül bir yara almış olsa bile Aleron onu iyileştirebilir ya da hayata geri dönebilirdi.

Böylece, ikisi de hazır olduğunda, Gideon geçmişini tamamen açıklayacaktı. Tamamen açık olmak her açıdan dürüstlük demekti ve Aleron'un kim olduğunu bilmesini istiyordu. Dünya'ya geldiklerinde neden içten içe ölmekte olduğunu... açıklama şansına sahip olmak istiyordu.

Ne kadar acı verici olursa olsun, affedileceğini bilerek Aleron'a gerçeği söylemek istiyordu. Ve bu affedilme kesinliği çok şey ifade ediyordu.

Gideon sonunda bunu kabul edebileceğini hissetti.

"Neredeyse vardık." Aleron'un sesindeki heyecan hissediliyordu.

Gideon ileriye baktı ve ormanın içinde gizlenmiş bir bacadan çıkan ince dumanın kokusunu, onu görmeden çok önce aldı. Gece olmuştu, tam o sırada etrafını çevreleyen küçük bir açıklıkla birlikte ahşap bir ev görüldü. Verandanın basamaklarından birkaç metre ötede yerden ahşap bir kazık yükseliyordu. Tuhaf.

Tam ışığın son kırıntısı da sönmek üzereyken, parlak kırmızımsı turuncu saçlar dikkatini çekti. Mavi bir elbise giyen bir kadın, muhtemelen kısmen kara gömülmüş bahçeden gelen bir sepet otları açıklığı geçti.

"Emerie!" Gideon bağırdı, uzun, dalgalı saçlarını her yerden tanıyordu.

Tam el sallayacakken ve Aleron yere düşmeye başlamışken, Emerie başını kaldırıp onlara baktı.

Sepeti fırlatırken attığı acı çığlık havayı delip geçti. Emerie geri çekildi, hemen kışının üzerine düştü ve iki koluyla yüzünü kapattı.

Kafası karışan ve şoke olan Aleron, kadının tepkisi üzerine inişini durdurmak için tırmandı. "Kahretsin," diye mırıldandı inanamayarak.

Sağ taraftan gelen vahşi, canavarca bir kükreme Gideon'un boğazını yırtarcasına bir soluk aldırdı, ancak parlayan kırmızı kürelere sahip bir şey onlara doğru atladığında gözleri genişledi.

"*Oh kahretsin!*" Gideon böğürdü, tam havada yakalandıkları sırada. Artık çok geçti.

Kanatlar Gideon'a kalkan oldu ve üçü de yere çakılırken onu sıkıca tuttu. Aleron acı dolu bir kükreme salıverdi ve neredeyse onu ezerek öldürüyordu. Çantası gıcırdadı, gitarı içinde şingırdadı, sonra Aleron kendini saldırgandan kurtarmayı başardığında yere savruldu.

Elleri ve ayakları üzerinde, canavarlaşmış haliyle Aleron, Gideon'un üzerinde koruyucu bir şekilde duruyordu.

Onlara kimin saldırdığını tahmin etmek zor değildi. Gideon, Emerie çığlık attığında onu korumak için içgüdüsel olarak hareket eden Ingram'ın saldırmış olabileceğini biliyordu. Bunu bilmek için Aleron'un eğik göğsünü görmesine gerek yoktu.

Ayrıca Ingram'ın merakla "Aleron?" diye sormasına da gerek yoktu.

Ama Gideon yüzüne güçlü, bakır kokulu bir sıvı damladığında bir şeylerin fena halde ters gittiğini anladı. Üzerlerine çöken karanlıkta sıvıyı silmeye ve üzerindeki mor kanı incelemeye çalıştı.

Kahretsin. Çok kötü yaralanmış.

Aleron'un salyalı dişlerinden tehditkâr bir hırıltı yayıldığında, sırtından aşağı korkunç soğuk bir parmak gibi bir korku titremesi geçti. Sıcak nefesi sis gibi püskürdü.

"Aleron, wa-" Aleron saldırmadan önce sözünü bile bitirememişti.

Bir kalp atışı kadar kısa bir süre içinde Aleron, Ingram'ı sert bir darbeye yere düşürdü ve yoğun gövdeleri çarpıştı. Vücutları akılsızca dövüşürken kıvranmadan hemen önce Ingram korkunç bir çığlık attı.

İki çift kızıl küre beyaz kafataslarına karşı parlıyordu, ama geri kalanı sadece pençeleşen ve birbirlerine vuran karanlık gölgelerdi.

"Kahretsin!" Gideon ayağa fırlayarak tekrarladı.

Geri çekilirken ne yapacağını, nasıl yardım edeceğini bilmiyordu. Öfkeli iki Duskwalker'ın arasına girecek kadar aptal değildi.

Başını eve doğru çevirdi. *Emerie.*

Gideon ona doğru koştu, bir sakatlık yüzünden son birkaç metrede topallamak zorunda kaldığı için kısa keserken dişlerinin arasından tısladı. Onu yerde buldu, verandanın basamaklarına doğru sürünürken kışını karın üzerinde kaydırıyordu.

Başını hafifçe sallarken gözleri Ingram ve Aleron'a sabitlenmişti.

"Emerie," diye homurdandı Gideon, doğruca ona doğru ilerleyerek.

Ön kolunu tutarak ayağa kalkmasına yardım etmeye çalıştı ama kadın kolunu ondan kopardı. Solgun, korku dolu yüzünü ona çevirdi ve adam kolunun sol tarafını saran perdeli yanık izlerini görünce irkildi. Gözlerinin akı görünen, irisleri adamın yüz hatları üzerinde ileri geri hareket eden kadın... taşlaşmış görünüyordu.

Nefes alışları bile kısa, sık ve panik içindeydi.

Diz çökmüş, arkasında dövüşen iki dev canavarın rahatsız edici seslerini duymazdan gelmeye çalışıyordu. Dişler

gıcırıyor ve bir gaga

Aralarında kuduz, ıslak hırıltılar yayılırken koptu. Ağaçlar sert vuruşların ardından inliyor, yapraklar hışırıyordu. Ara sıra bir çıtırtı duyuyor ve bunların kırılan dallar ya da ezilen çalılar olmasını umuyordu.

"Emerie, ayağa kalkman gerekiyor. Onları durdurmamız gerek," dedi ve bir elini başının üstüne koydu. Emerie'nin mavi gözlerinden bir anda yaşlar süzüldü ve "Kanatlar" dedi.

Daha fazlasını söylemesine gerek yoktu.

Onlar hakkında kabuslar gören tek kişi ben değilim.

Gideon, öldüğü için mi onlarla daha iyi başa çıktığını merak ediyordu. Emerie, her şeyini elinden aldıktan sonra yıllarca hayallerine işkence etmelerinin acısını çekmişti.

Gideon için ölmüş ve Dünya'da, kanatlarını onu rahatlatmak ve korumak için kullanan Aleron'la birlikte uyanmıştı. Onu soğuktan ısıtmak ve küçük çırpınışlarıyla büyülemek için.

Onun için ne kadar üzülse de, şu anda yoğun bir travma tepkisi verdiğini anladı, bu yüzden iki eliyle yüzünü kavradı. Yanakları ezilmiş ve burnu ona doğru dönükken, Gideon... yüzünü çenesinden alınına kadar yaladı.

Dudakları tiksintiyle bükülerek bir çığlık attı. Ingram tepki olarak bir kükreme sesi çıkardı ama ses aniden kesildi. Ingram'ın ona saldırmak için sıçradığı, ancak arka bacaklarının Aleron tarafından yakalandığı görüldüğünde, korkunç bir nefes çekerek arkasına baktı.

Kahretsin. Bu kötü olabilirdi.

"Ew! Az önce beni yalamadın!" Göğsünü itti ve hatta onu tekmelemeye başladı. En azından düşündüğü gibi bu onu kendine getirmişti - dürüst olmak gerekirse, aklına gelen tek çözüm buydu. "Ne oluyor, Gideon? Neyin var senin?" Yüzünü silerken yarı yolda durdu, kolu düştü ve dudakları o kadar açıldı ki çenesinin çözülüp düşeceğini sandı. "Gideon!"

Öne doğru sıçradı ve kollarını adamın boynuna dolayarak onu sıkı bir sarılmaya zorladı. Kırık, rahatlamış bir hıçkırık çıkardı. Bu kavuşmayı ne kadar istese de, onun pazularını tuttu ve onu geri itti.

"Evet. Sarılmalar ve öpücükler. Ben de seni özledim," diye çabucak belirtti ve kızın yüz hatları acıdan donuklaştı.

"Şimdi... eğer sakıncası yoksa. Şu lanet olası Duskwalker'lar konusunda bana yardım et!"

Nefes nefese kaldı ve adamın omzunun üzerinden bakmak için başını yana itti. Gözleri bir kez daha büyüdü. "Oh lanet olsun."

"Anlat bana!" diye bağırdı, topukları yere değsin ve ayakta durabilsin diye geriye doğru yuvarlandı. Onu da yanına aldı.

"Sanırım kana susamışlar ya da öfkelenmişler ya da öyle bir şey? Aleron yaralandı. Onları nasıl durduracağımı bilmiyorum."

Eğer Gideon bu sırada yaralanırsa, Aleron'un o dönene kadar hiç sakinleşmeyeceğinden korkuyordu.

Gitar kılıfını gövdesinden çözerek karla kaplı zemine güvenli bir şekilde yerleştirdi.

Yanakları buruştu, suçluluk duygusu buruşuk yüzüne yayıldı. "Özür dilerim. Ingram muhtemelen çığlığımı duydu ve en kötüsünü düşündü."

"Yok artık." Biri diğerinin üzerine çıkmaya çalışan güreşçi ikizleri işaret etti. "Ne yap a c a ğ ı z ? Daha önce hiç bir Duskwalker'ın öfkesini görmemiştim."

Gözleri adamın yüzüne kaymadan önce onların üzerinde gezindi. "Benim tavsiyem mi? Bu işe karışma. Yapabileceğimiz bir şey yok.

Biri kazanacak ve diğeri yarın geri gelecek."

Göz kapakları sıkıntıyla indi. "Sen İblis Avcısı falan değil miydin? Eminim yardımcı olabilecek bir şeyiniz vardır."

Bakışlarını kaçırarak boynunun yan tarafını ovuşturdu. "Büyülü bir ipim var ama ikisine de pek bir şey yapmaz."

"Yeterince iyi. Sen Ingram'ı hallet, ben de Aleron'la ilgileneyim."

Şok içinde elini çekti. "Ne?"

"Zaten ölesiye hırpalandım - ikinci kez daha kötü olamaz."

Yüzü soldu ve öfkeyle ayağını yere vurmasına ramak kalmıştı. "Gideon!"

Sinirli bir iniltiyle, iç çekmek için başını geriye attı. Sonra omuzlarını kavrayabilmek için öne düştü.

"Aleron bir aydan uzun bir süredir kardeşini görmeyi dört gözle bekliyordu. Onu bu şekilde karşılamak istemezdi."

Kaşları yalvarırcasına kırışarak onun omuzlarını sıktı. "Lütfen. Sadece bana güven."

Şu anda ona kesinlikle güvenmemeliydi. Yapmak üzere olduğu şey aptalca olabilirdi, ama gerçekten incindim.

Gideon'a güvenilemezdi ama Aleron'a kesinlikle tüm kalbiyle güveniyordu. Bunun ortasında bile...

Aleron'un ona zarar vereceğini düşünüyorum. Ingram, evet, kesinlikle.

Bir Duskwalker öfkelendiğinde bile gelinine asla zarar vermezdi... değil mi? Bu konuda dar görüşlü olabilirdi ama inançlı olmayı seçiyordu.

"Ugh, iyi!" Emerie bir ayağını yere vururken bağırdı.

Mavi elbisesinin üzerinde bulunan silah kemerinin bir tarafından bir kırbaç, diğer tarafından da bir ip halkası çıkardı. Sonra ikisi de Duskwalker'lara döndü.

İleri atıldılar.

Emerie kırbacının ucunu Ingram'ın boynuna doladığı anda, ipini de hızla boynuna dolamak için sırtına doğru koştu. Ingram onun orada olduğunu fark etmedi ama Aleron onun altından kurtulmayı başardığı anda o da kurtuldu.

Aleron da tıpkı Ingram gibi geri sıçradı. Emerie ipin bir ucunu bir ağaca, diğer ucunu da kendi etrafına dolayarak onu ağaca bağladı. Bu hareketi sanki daha önce yapmış gibi alışık görünüyordu.

Gideon bunu bir şans olarak değerlendirdi. Özellikle de Aleron topallayarak yaklaştığı için. Aralarında koşarak, Aleron'a bakarken ellerini uzattı.

Arkadaşı ve sevgilisi kuduz bir yaratık gibi ona doğru koşmaya başlayınca içine küçük bir şüphe saplandı. Tam hamle yaptığı sırada Aleron'un dişlerinden bir hırıltı koptu.

Birkaç saniye içinde Gideon, Aleron'un altındaydı; Duskwalker'ın göğsü onu ince kar tabakasına bastırıyordu. Pençeleri toprağa çarpıyor, bir kanadı saldırganlıkla dikleşiyor, diğeri ise yaralanmış olduğu için sarkıyordu. Kan Gideon'u kaplamıştı ve Aleron'dan gelen ısı o kadar yoğundu ki, derisini kızartacağını düşündü.

Gideon, Aleron'un kürkü ve tüyleri havalandığında ne olacağını biliyordu. Gideon, kardeşine saldırmak için ipinin ucunda çırpınan Ingram'ın üzerine atlamasına izin vermek yerine, Aleron'un boynundaki kalın tüylü tasmayı yakaladı. Gideon, Aleron'un kafatasının altına gelene kadar kendini yere çekti, doğrulup göğsünü onun kemikli yüzüne dayadı.

Aleron Gideon'u altından güvenli bir yere indirmeye çalıştığında boynuzlarına yapıştı. Göğsünün Aleron'un görüşünü ve burun deliğine bastırarak koku alma yeteneğini engellediğini umarak kırıdamayı reddetti.

"H-hey sevgilim," diye homurdandı Gideon, çekilmenin verdiği gerginlikle homurdanmamaya çalışarak. "Benim için sakinleşmeni istiyorum, tamam mı?"

Yüzünü vahşi Duskwalker'ın kemikli alnına bastırdı ve ovuşturdu. Gideon kirli sakalıyla onu gıdıklamaya çalıştı - Aleron'un saplantı haline getirdiği tuhaf ve hayvani bir arzuydu bu.

Aleron, Gideon'u altına almak için mücadele etti. Pençeleri ona battı ama hiçbir zaman gerçekten zarar verecek kadar sert batmadılar. Öfkelendiğinde bile, bu Duskwalker'ın onu koruma arzusu çok güçlüydü.

Kendine gel, Aleron. Gömleği ve ceketini sırtından ve yanlarından parçalanırken kumaş yırtıldı.

Tam kolları Aleron'un gücü karşısında titreyerek pes etmek üzereyken, Duskwalker çekiştirmeyi bıraktı. Dalgalanan, tüm vücudunu saran bir ürperti onu sarstı ve kanatları bile çırpıldı - hasarlı olan zar zor hareket etse de.

Sonra Aleron'un göğsünden ve dişlerinin arasından kısa, keskin iniltieler yankılandı. Bu sesler Gideon'un içini burktı ve kollarını Aleron'un kafatasının altından geçirerek ona rahatlatıcı bir şekilde sarıldı. Gideon onu biraz rahatlatmak umuduyla yanaklarını, çenesini ve burnunu sokmaya devam etti.

Titreyen, yaralı olduğu her halinden belli olan elini bıraktı.

"*Gideon.*" Uzattığı kollarını Gideon'un gövdesine ve kıkırına dolayan Aleron onun karnına doğru alçaldı. Aleron kemikli başını Gideon'un kısmen düz bacaklarının üstüne koyarken onu kucakladı. "*Acıyor.*"

"Biliyorum, sevgilim," diye mırıldandı, omurgasına bakarak.

Karanlıkta Aleron'un yaralarının gerçek boyutunu görmek zordu, çoğunlukla birçoğu eksik olan kalın kürk ve tüy yığınlarından anlayabiliyordu. Yavaşça yükselen ay, üzerini kaplayan kanın parlamasına neden oluyordu.

Ingram kuduz hırıltılar çıkararak ve gagasını ısırarak mücadele etmeye devam etti. Omzunun üzerinden bakan Gideon, Emerie'nin kendi Duskwalker'ını sakinleştirmek için ellerini kaldırarak yavaşça yaklaşmasını izledi. Ingram ona hiç saldırmadı ve onu da altına çekmeye çalıştı.

Aleron'un sızlanmaları arttıkça, içindeki saldırgan gerginlik iyice ortaya çıkınca Gideon onun boynunu okşadı ama hemen pişman oldu. Islak yaralara dokunmuştu, bu yüzden onun yerine hızla zarar görmemiş kısmına, güzel kafatasına odaklandı.

"*Seni incittik mi?*" Aleron başını kaldırıp bakabilecek kadar geriye kaydırmaya çalışarak sordu. "*Seni tutuyordum.*" "Hayır. Ben iyiyim." Küçük bir yalandı ama sağ ayak bileği ve dizindeki sorun bunun yanında hiç kalırdı. Sanki Gideon'un doğru söylemeyeceğini biliyormuş gibi, acı hafifledi ve sonunda kayboldu.

Gideon sinirli bir iç çekti. "Bunu yapmak zorunda değildin."

Görünüşe göre halinden memnun olan Aleron, Gideon'u daha sıkı tuttu ve usulca karnına sürtündü.

Arkasında da benzer bir konuşma oldu ve Ingram'ın Emerie'yi tutmak için dizlerinin üzerine çöktüğünü görmek için baktı.

Kendi iniltilerini ve sızlanmalarını çıkarırken kuyruğu bile ayak bileklerine dolanmıştı.

"Beklediğimiz gibi bir karşılama olmadı, değil mi?" Gideon yumuşak ama hüzünlü bir kıkırdamayla konuştu. Aleron sadece başını salladı ve daha sıkı sıkı.

Göğsünde mizah yükseldi. *Beş dakika önce Aleron akılsız, kuduz bir canavardı, şimdi ise dev bir huysuza dönüşmüştü.*

Bunu o kadar sevimli ve sevimli buluyordu ki, içinde bir şefkat kasırgası dönüyordu.

"*Aleron?*" Ingram seslendi, Emerie onu boynuna geçirdiği ipten kurtarmış olmalı ki öne doğru geliyordu. Aleron küçük, gönülsüz bir hırıltı çıkardı. "*Bana saldırdın.*"

"*Emerie'yi korkuttun!*"

"Gerçekten özür dilerim. Bağırıp bunu mahvetmek istememiştim," diye homurdandı Emerie, sözleri pişmanlıkla ağırlaşmıştı.

"Eh, bu senin hatan değil," dedi Gideon ona. Ellerini tekrar Aleron'un çenesinin altından geçirip burnunu yukarı doğru yönlendirirken gülümsedi. "Benim gibi kanatlarını rahatlatacak birine sahip değildin." Aleron'un gözbebekleri pembe

renkleriyle parladı ve bu da onun sırtmasına neden oldu. "Gel bakalım. Affetmeye ve akrabalarıyla tanışmaya hazır mısın?"

Aleron titreyerek elleri ve ayakları üzerine kalkmadan önce burnundan sisli bir bulut içinde bir homurtu yankılandı. Ingram onun yanına geldiğinde Gideon da ayağa kalktı.

Sonra Aleron ikizine doğru sıçradı. *"Ingram!"*

Bağırışındaki neşe olmasaydı, Aleron ikizini yakaladığında Gideon yeniden kavga etmeye başlamak üzere olduklarını düşünebilirdi.

İki Duskwalker birbirlerini mümkün olan en sıkı şekilde kucaklamaya çalışırken yuvarlandılar. Yaralı kuyruklarını, kanatlarını, kollarını, bacaklarını ve hatta kafataslarını kullanarak, tek bir yığın haline gelene kadar vücutlarını birbirine kenetlediler. Biri mırıldanırken, bir diğeri rahatlayarak inledi.

Gideon onlara yer açmak için geri çekildi ve gittikleri her yerde mor kan damlalarının beyaz karı lekelememesini diledi. Aralıklı olarak duyulabilen ışık vınlamalarını boş verin.

"Bir kavga başlattığım için kendimi kötü hissediyorum," dedi Emerie, onları izlemek için onun yanına gelerek.

"Olma." Emerie'nin kontrol edemediği bir şey yüzünden kendini azarlamasına izin vermedi. "Bunun bu ikisini ayırmak zorunda kaldığımız son sefer olacağından şüpheliyim."

Son sekiz yıl boyunca devam eden travma sonrası stres düzeyi, onun ölümü, yanıkları ve genel olarak hayatı düşünüldüğünde, bunların hiçbirinin onun için kolay olmadığını tahmin ediyordu. Tepkisine engel olamıyordu ve o da dönüşünün onu iyileştirmeye yardımcı olmasını umuyordu.

Belki Aleron onun kabuslarını da benimkileri istemeden yatıştırdığı gibi yatıştırabilir.

"En azından şimdi birlikteler," diye ekledi. "Aleron hep ondan bahsederdi." "Ingram da aynı şekilde. Yeniden bir araya gelmelerine çok sevindim."

Küçük bir gülümseme dudaklarını büktü. "Biz de öyle." Hafifçe ona döndü ve kendi gülümsemesinin oluştuğunu gördü. "Senin yerinde olmak ne kötü. Artık sonsuza kadar benimle kalacaksın."

Burnu tiksintiyle kıvrıldı. "Ne kadar sinir bozucu olduğunu unutmuşum."

"Bekle de gör!" diye haykırdı ve bir kahkaha attı. "Sanırım Aleron beni daha da kötüleştirecek. Beni komik buluyor gibi görünüyor."

"Çünkü daha iyisini bilmiyor," diye alay etti. "Bence ona senin saçmalıklarından yüz yıl vermeliyiz, o zaman bir çıkış yolu aramaya başlayacaktır."

Elini kalbinin üzerine atarak ceketini kavradı. "Ah, Em. Bu acıttı."

Kadından bir kahkaha patladı. "Hayır, öyle olmadı. Sadece daha da sinir bozucu olmaya çalışacaksın." Sonra kahkahası kesildi ve gülümsemesi küçüldü. "Sen gerçekten aynısın. Hayal etmesi çok zor."

"Bana olgunlaşmamış demenin yolu buysa, yirmi üç yaşında öldüm," dedi kendini savunmak için, kaşlarını çatarak. "Şimdi, sakıncası yoksa... şu sarılmayı alabilir miyim?"

"Hiç sormayacaksın sanmıştım."

Kadın kollarını adamın boynuna doladı, adam da kollarını kadının beline doladı. İkisi de var güçleriyle birbirlerine sarıldılar ve yıllarca özledikleri zamanı -özellikle de onun için- kısa bir kucaklaşmaya sığdırdılar.

Gideon onun tanıdık kokusunu ve saçlarının rengini içine çekti. Bunu derinleştirmek isteyerek yanağını çevirdi ve yüzünün yan tarafını başının tepesine dayadı. Bunu yapmak için biraz ayak parmaklarının ucuna gitmesi gerekti.

"Senin daha kısa olduğunu hatırlıyorum."

"Bu gece ağzından boyumla ilgili tek bir şaka çıkarsa, loncanın bana böbreğime yumruk atmayı nasıl öğrettiğini gösteririm."

Gideon kıkırdadı. "Bu hiç adil değil. Şu anda bana karşı bir avantajın var. Bana kaba gücümün anlamsızlaşacağını söyleme."

"Aklım başıma geldi ve nasıl dövüşüleceğini öğrendim, böylece sonunda kışına tekmeyi basabilirim." "Bunu öbür dünyada yapmayı planlıyordum ama en azından şimdi gerçekten acıtacağını biliyorum." diye mırıldanırken yüzünü onun omzuna gömdü.

Gideon muhtemelen ukalaca bir yorum yapmak için ağzını açtığında, ağzını kapattı. Havadaki soğukluk uğursuz bir şekilde kaybolurken, iki derin nefes üzerlerine doğru eserek saçlarını bir yöne doğru dalgalandırdı.

İkisi de bırakmak istemedikleri tutuşlarını gevşeterek, daha insansı formlarıyla üzerlerinde yükselen iki Duskwalker'la yüzleştiler. Biri kuzgun kafatasına, diğeri meyve yarasası kafatasına ve her ikisi de farklı keçi boynuzlarına sahipti. İkisinin de parlak pembe gözleri onlara bakıyordu.

Aleron elini Gideon'un yanına koyarak, "Sen de akrabalarınla yeniden bir araya geldin," dedi.

"Akraba demezdim..." Bilerek gülümseyen Emerie'ye baktı. "Aramızdaki bağ sizinki kadar yakın değil. Aile, kan bağıyla değil ama seçimle."

Aleron burnunu Ingram'a doğru kaldırdı. "Bunun neden önemli olduğunu anlamıyorum." "Önemli değil," diye cevap verdi Ingram.

"Hadi içeri girelim," dedi Emerie, kütük kulübeye dönerken kalan kolunu bırakarak. "Ateş yanıyor.

Burası dışarıda olmak için çok soğuk."

Gideon takip etmek için döndü, Duskwalker'ını tutabilmek için yan tarafını bırakırken avucu Aleron'un kolunda hızla ilerliyordu.

Elini. Yolu açtı, ancak Emerie verandanın basamaklarını tırmanırken durdu.

"Burada mı kalıyorsun?" diye sordu, dudakları düşünceyle gerilmişti.

"Evet," tam Ingram ona doğru gelirken onlarla yüzleşti. Zavallı adam kuzgun kafatasını ve yukarı doğru çıkık keçi boynuzlarını verandanın çatısının altına sığdırabilmek için vücudunu garip bir şekilde eğmek zorunda kalmıştı. "Mayumi, bir arkadaşımız ve başka bir gelin, artık burada oturmadığı için burada kalabileceğimizi söyledi. Burası onun ailesinin eviydi."

Girişin yüksekliğini Ingram'la karşılaştınca, Gideon'un yüz hatları belirsizlikle çarpıldı. "Aleron'un boynuzları daha uzun ve kanatlarının kapı aralığına sığacağını bile sanmıyorum."

"Çok konforlu olmadığını ve zaten çok fazla yer kapladığımızı biliyorum ama kış boyunca kalacak sıcak bir yere ihtiyacımız var. Hava daha da soğuyacak ve fırtınalar başlıyor."

Bunun üzerine yanaklarından biri seğirdi.

Haksız da sayılmazdı. Eğer seçme şansı olsaydı, Gideon kar mevsimi geçene kadar sıcak ve kuru kalabilecekleri bir yere yerleşmeyi tercih ederdi.

Ama bu? Elbette onlar için uygun görünüyordu ama Aleron... bir iki gün sonra klostrofobik hissedecekti. Kanatlarının kemerleri kafatasından bir karış daha yüksekte duruyordu, toplamda yaklaşık sekiz buçuk metre. Neredeyse iki metre boyundaki Gideon, içeri girdiğinde saçlarının kapı çerçevesinin üstünü sıyracağını söyleyebilirdi.

Burası belli ki daha kısa boylu insanlar düşünülerek tasarlanmış.

Her neyse. Bir yolunu bulurum.

Şimdilik şikâyet etmeyecekti. Yeniden bir araya gelmelerini olduğundan daha fazla bozmak istemiyordu.

Ingram ve Aleron dışarıda kalıp verandanın basamaklarında oturmayı tercih ettiler. Gideon daha da içeriye girdi, ancak büyüklük karşısında cesareti daha da kırıldı.

Emerie evin tamamı gibi görünen uzun bir alanda yürürken, "Dürüst olmak gerekirse, ikinizin birbirinize bağlanacağınızı umuyordum," dedi. "Sizi Tenebris'te bıraktığımızda ikimiz de geri döneceğinizi ummuştuk. Döndüğünüze çok sevindim."

Sırtarak sırtını odanın diğer tarafında ve solda duran yemek masasına yasladı. Yanında uzun bir mutfak tezgâhı, onun arkasında da başka bir odaya açılan bir kapı vardı. Evin arka tarafında, iki farklı koltuğun üzerinde iki minder ve aralarında alçak bir sehpa vardı.

Her şey ev hissi veriyordu, çünkü süs eşyaları ve dekorasyon gibi pek çok şey kalmıştı, kişi yeni hayatı için hepsini geride bırakmayı seçmişti. Yaşanmış, sevilmiş ve bir şekilde terk edilmiş görünüyordu.

Sağ taraflarındaki şömine yanıyordu ve sıcaktı; ayakları içgüdüsel olarak ona doğru hareket etti. Sıcaklığını içine çekti, yarı donmuş halinin etrafında kıvrılmasından zevk alarak titredi.

Dünya'ya geldiğimden beri bu kadar sıcak olduğum tek an... Titreyen alevlere bakarken küçük ama sevecen bir gülümseme yerleşti. Bugünden beri, Aleron'un kucığında uyandığımdan beri.

"Gideon," diye seslendi Aleron, sanki düşünceleri tarafından çağrılmış gibi. "Bunu dışarıda bırakmışsın."

Arkasını döndüğünde, Duskwalker'ını elinde çantasıyla kapının önünde çömelmiş buldu. Kapıyı tamamen kapatmıştı ve Gideon daha şimdiden kapıyı iterek geçmeye çalışacağını anlayabiliyordu.

Yanına gidip teşekkür ederek ondan aldı ve Aleron dışarı çıkıp Ingram'la birlikte oturmaya başladı.

Girişin yanına koydu, çömeldi ve açtı. İçindekileri incelerken gitarının fırlatılmaktan kurtulduğunu görünce rahatladı. Ancak çantanın gövdesinde büyük bir göçük vardı.

"Buna sahip olduğuna inanamıyorum." Emerie burnunu sallayarak baktı. "Tıpkı eskisine benziyor."

Gideon ona ciddi bir bakış attı. Önce sessiz kaldı, gerçeği söyleyip söylememekte kararsızdı. Sonra derin ve sinirli bir iç çekti.

Kadının bundan bahsetmemiş olmasını diledi. En azından bu kadar erken değil.

"Çünkü öyle." Boynunu tuttu, iki kez kontrol ediyormuş gibi yapıyordu ama aslında onun bakışlarından kaçıyordu. "Ne demek aynısı?" Kadının ses tonundaki güvensizlik kaşlarını çatmasından belliydi. "Bunu nasıl aldın?" "Nasıl sanıyorsun?" dedi soğuk bir sesle, gözlerini dikerek ve utancın ensesinde yarattığı karıncalanmadan nefret ederek.

"Gideon... sen yapmadın," diye homurdandı. "Bunu ona nasıl yapabildin? Sırf onu almak için... onun evine gitmeyi."

Dudakları gerildi. "Hâlâ onda olduğunu bilmiyordum."

Çevresinde, kadının kollarını öne doğru attığını fark etti. "O zaman neden?"

"Çünkü, Emerie... Her şeyi unuttum." Duruşu çöktü ve sonunda omzunun üzerinden ona baktı. "Tenebris'le ilgili tüm anılarımı kaybettim. Seninle, onunla tanışmamı ve sekiz yılın bensiz geçtiğini kabullenmemi ve..." Bir dizi yere çarptı, çömelmiş pozisyonunu daha fazla koruyamadı. "Gitmesine izin vermenin bir yolunu bulmam gerekiyordu, hem de hızlıca. Her şeyin değiştiğini görmem gerekiyordu, böylece o hayattan kopabilir ve bu yeni hayatı kabul edebilirdim. İşte bu yüzden."

Sonra çantayı kapattı, mandallarını tıkladı ve ayağa kalktı.

Döndü ve gözlerini ona dikti.

"Eğer merak ediyorsanız, hayır. Onu hatırlamak için almadım. Benim olduğu için aldım. Ben öldüm ve bu gitar benim teselli ödülündü. Onunla ve Aleron'la yeni ve daha iyi anılar biriktirmeyi planlıyorum." Ona doğru yürüdü ve ellerini

iki yanındaki masaya bıraktı. "Ama sakıncası yoksa bu konuşmanın *bitmesini* istiyorum. Geride ne bıraktığımı henüz bilmiyor ve hazır *olduğumuzda* ona anlatacağım. Tamam mı?"

Neyse ki dışarıdaki iki Duskwalker birbirlerini yeniden tanımakla meşgul oldukları için ne konuştuklarına dikkat edemiyorlardı. Ayrıca konuşmalarını Aleron'un anlayacağını düşünmediği kadar belirsiz tutmuşlardı.

Ona sevimli, somurtkan bir bakış attı ve mavi gözlerini devirdi. "Peki. Yeterince makul."

Onun cevabına şaşırان adam başını eğdi.

Bir an için bunun aynı kadın olmadığını unutmuştu. *Ne kadar yaşlandığına bakın.* Gözlerinin, dudaklarının ve hatta alınının köşelerinde küçük kırışıklıklar vardı.

Hâlâ hatırladığı kadar güzel görünüyordu. O hala Emerie'ydi, sadece... farklıydı.

Tanıdığı on dokuz yaşındaki kız şimdiye kadar ona öfke nöbeti geçirmiş olurdu. Sözleriyle birlikte zehir kusar, ellerini havaya kaldırır ve muhtemelen dişlerini göstererek onu onaylamayan bir hırıltı çıkarırdı.

Hatta çocukça ayağını bile yere vurmuş olabilir.

Yüzleşmenin kızarmış, çilli yüzü yumuşamazdı ve sonra bildiği yumuşak ten rengine geri dönmezdi. Olgunlaşmıştı.

Yüz hatları yatıştı, omuzları gevşedi ve bakışları anlayışla ona döndü.

Çok şey değişti.

Bazı açılardan, onun için bir yabancı gibi hissediyordu. Roller tersine dönmüştü. Artık ondan beş yaş büyüktü, daha bilge, daha deneyimli ve hayatın sınavından en acımasız şekilde geçmiş olan ablası olmuştu.

Gözlerinin önünde bu kadar açık olan gerçeği nasıl yutabilirdi? Buna alışması ve bunun için aşağılık hissetmemeye çalışması gerektiğini tahmin ediyordu. Kardeş olarak birlikte, el ele büyümeleri gerekiyordu ve bu onlardan çalınmıştı.

İkisi de suçlu değildi ve geçmişte ne olduğuna ya da neden olduğuna bakmaksızın sonsuza dek bunu bilmesini sağlayacaktı.

Bıraktığı için minnettar bir şekilde gülümsedi ve geri çekildi. Şimdi onu köşeye sıkıştırdığı için kendini biraz aptal hissederek arkasını döndü.

Tekrar ön kapıya doğru yürüdü, bu sefer kollarını göğsünde kavuşturup yan tarafını kapı çerçevesine yasladı. Onunla kavga etmektense, iki Duskwalker'ı izleyerek Aleron'un heyecanına tanık olmak ve bu heyecanın kendisini ani hoşnutsuzluk duygularından uzaklaştırmasına izin vermek istedi.

Şefkat onu sardı.

Daha şimdiden, Aleron yaralı olmayan kanadını Ingram'ın sırtına dolamıştı, tıpkı onun bir kolunu Aleron'un omuzlarına attığı gibi. Kuyrukları bile birbirine geçmişti, Ingram'ın kertenkele kuyruğu Aleron'un kuzgun kuyruğunun üstüne binmiş ve onun beline dolanmıştı. Sohbet ediyorlardı, her ikisi de birbirlerinin sözünü kesmeye çalışıyor, son birkaç aydır neler yaptıklarını ilk anlatan olmak için can atıyorlardı.

"Yiyecek ya da içecek bir şey ister misiniz?" Emerie teklif etti.

"Hayır," diye cevap verdi ona bakmadan. "Hiçbir şey tüketmeme fikrinden oldukça memnunum. Zaten ne anlamı var ki?"

"Bilmem ki? Kendimi insan gibi hissettiriyor. Ama evet, haklısın. Bazen bunu neden hala yaptığımı sorguluyorum ve dürüst olmak gerekirse... zamanın yarısında ben de yapmıyorum, çünkü Ingram ile seyahat ederken ormanda işimi yapmak biraz baş ağrıtıyor."

"Fantom olmanın zorlukları da var sanırım."

"Evet. Hâlâ şu yarı insan, yarı ruh - yarı canlı, yarı ölü meselesini kafamda oturtmaya çalışıyorum."

Anladığını göstermek için başını salladı. Emerie yanına geldiğinde kolunu kaldırdı. Emerie kolunun altına girdi ve bir kolunu onun sırtına dolayarak kendini ona yasladı. Adam da onun omuzlarına yerleşti.

Sonra kukla ona doğru kokladı ve dudakları ekşi bir şekilde aşağı doğru çekildi. "Banyoya ihtiyacın var."

Yüzünü koltuk altına sokma dürtüsü güçlüydü ama bunu reddetti. Yine de kadının söyledikleri gözlerini düşünceli bir şekilde kısmasına neden oldu.

"Buraya gelirken başka bir Duskwalker ile karşılaştık. Orpheus."

"Nasıldı?" Kadından bir kıkırdama geldi. "Onu son gördüğümde Reia hamileydi ve bir rüzgârda ikiye bölünecekmiş gibi peşinden koşuyordu."

Dudaklarının bir tarafı mizahla kıvrıldı. "Onlar iyi. Merak ediyorsanız Kevin da öyle."

"Aslında onlara Kevin demedi, değil mi?!" Korkunç bir kahkaha attı ve adamın irkilmesine neden oldu. "Şaka yaptığımı sanmıştım!"

O da katıldı, ancak kahkahası çabucak söndü. "Ondan önce de başka evlere gittik. Duskwalker'ların koruyucu kubbeleri açık bıraktıklarını fark ettim."

"Evet. Ingram yanlışlıkla bir tane yapmış." Kızın yanaklarının neden utançtan kızardığını bilmiyordu, bu sadece yüzündeki yara izini daha da belirginleştirmişti.

Başını ona doğru eğdi. "Ama Aleron'a nasıl yapılacağını gösterebilir, değil mi?"

Omuz silkti. "Elbette. Neden olmasın anlamıyorum." "Ne kadar süre dayanıyorlar?"

"Sanırım on yıl kadar. Neden?"

"Mükemmel. Sanırım buradan daha iyi bir yere gidebileceğimizi buldum. Burayı gelecek için kış üssümüz olarak kullanabiliriz."

"Nerede?" Emerie sonunda yüzünü onunkine çevirdiğinde kaşları düğümlenerek sordu. Yüz hatlarında muzip bir sırıtma belirdi. "Göreceksin."

Kanadının içinden hareket geçtiğinde, Aleron usulca kendine geldi. Bu zaten birkaç kez olmuştu, bu yüzden hiçbir şey düşünmedi ve tekrar uykuya dalmaya başladı.

Kar, bilinmeyen bir orman gibi onları çevreliyordu. O ve soydaşları yaralarını iyileştirdikten sonra, kaldıkları evden taşınmışlardı.

Aleron hâlâ bu kadar çok kişiyi kanatlarının arasında tutmaya alışmaya çalışıyordu ve hepsi de belirli aralıklarla hareket ediyordu. Alışması zaman alacaktı, ancak kalbindeki memnuniyet, herhangi bir rahatsızlığın sadece neşesini derinleştirdiği anlamına geliyordu.

Gideon, Emerie'nin korkusunu zaten açıklamıştı.

Kendisi için bu kadar önemli olan bir şeyin akrabasının gelinini korkutması onu rahatsız etmişti. Gideon ona zamanla kızın onlarla rahat edeceğine dair güvence vermişti.

Buna rağmen Emerie gözlerini sımsıkı yummuş ve cesurca kendini onun kanatlarının arasındaki kucaklarına bırakmıştı. Gideon'u önünde tutan Aleron ve onu önünde tutan Ingram gelinlerini sırt sırta ortaya yerleştirdiler.

İlk başta yaprak gibi titredi ama uykuya dalana kadar Mavka ve kardeşi tarafından yatıştırılmayı başardı. Sessiz ve kaskatı duran Aleron, vücudunun onu saran kısmını sarsmamaya ve konuşmamaya çalıştı - çünkü yardım edecek insanlığa sahip olduğundan şüpheliydi.

Kanatları çok uzun ve büyük olduğu için kucaklaşmak zor olmadı. Dirsek kemerleri Ingram'ın kuzgun kafatasının yanında duruyordu ve geri kalanı da sırtının üzerinden geçiyordu. Önemli olan, küçük insanların korunaklı olması, gözden ve çoğunlukla kokudan saklanması ve herkesin dahil olmasıydı.

Gideon'un uykusunda Emerie'ye sarılmak için yuvarlanmasına bile aldırış etmedi ama sonra tekrar yer değiştirdi. Bununla birlikte, bir bacağını kalçalarının arasına sokmaya çalıştığında ara sıra dizlerinin üstüne çökmesine aldırılmıyordu ama Aleron boğulmamak için ısırarak yetindi. Ayrıca hareket etmesini engellemek için kanatlarını daha da sıkılaştırdı.

Tam tekrar uykuya dalmak üzereyken, daha fazla hareket oldu. Ingram'ın kolu hareket etti, ardından büyük ve güçlü bir şey - kertenkele kuyruğu - Aleron'un ayağına çarptı. Bu sefer biraz daha uyandı ve gözlerini açtı.

Gideon, Emerie'nin sırtını itmesiyle kıpırdandı.

Başını gerilmiş kanadının altından çıkararak sabahın ilk ışıklarını içine çekti. Günün erken saatleri, günün en halsiz ama bazen de en huzurlu anlarıydı. Ingram ve kendisinin de buna benzer bir şekilde birbirine dolanmış uzuvlarla dinlendiğini, uyandıktan sonra gerçekten kalkmadan önce uzun süre yan yatmayı seçtiklerini hâlâ hatırlayabiliyordu.

Parlak pembe gözlerinin önüne geldi ve bunu artık tüm ailesiyle birlikte yaptığını bildiği için normal renginden uzaklaştı. Dört bağ, kendi iç içe geçmiş ipleriyle tamamen birbirine bağlıydı.

Weldir bir keresinde ona bağ iplerini göstermişti. Babasının yaratıcısına, Tenebris'teki diğer Mavka'lara ve yediği ve oraya getirdiği tüm insan ruhlarına nasıl bağlandıklarını. Aynı iplerin şimdi dördüyle birlikte neye benzediğini merak ediyordu; düğümlenmiş ve çözülmekten tamamen aciz olduklarını umuyordu.

Emerie küçük bir inilti çıkarmadan önce kıpırdandı. Sesi halsiz, tembel ve soluk soluğaydı. "Kucakta olmaz, Ingram," diye sızlandı usulca.

"Çok uzun zaman oldu, küçük kelebek," diye cevap verdi akrabası derin bir iniltiyle. "Sadece iki gün oldu."

Aleron araştırmak için başını kanatlarının altına eğdi. Ingram'ın gözbebekleri normal mor renkteydi, yani hiçbir sorun yoktu. Şey... belki biraz daha koyuydular.

Onlardan gelen birkaç yeni koku boşlukta sürüklendi, onunki normalden biraz daha tatlı hale geldi. Ingram, nefesi kesilen Emerie'yi itti. "Kucaklaşmada olmaz dedim!"

Ingram sinirli bir hırıltıyla kanadının altından geri çekildi ve dışısını bir çalının altından çıkan av gibi beraberinde sürükledi. Aleron kafasını bile çıkaramadan, Ingram onu ormanın derinliklerine doğru götürmeye başladı.

Az önce ne olduğundan emin olamayarak başını öne eğdi.

Küçük hareketler olarak başladı ama sonunda Gideon'un gövdesi kasıldı.

"Pfft," diyerek Aleron'un göğsüne karşı boğuk bir kıkırdama çıkardı. "Acil bir durumdan bahsediyoruz."

Kalmalarını tercih edeceği halde kaçtıkları için biraz hayal kırıklığına uğramış olsa da pozitif kalmaya çalıştı. En azından şimdi küçük baharı tamamen kendi açgözlülüğüne kalmıştı.

Sırt üstü dönerek Gideon'u yanına aldı, böylece kanatlarını tamamen erkeğin etrafına sararken Aleron'un bedeninin üzerine uzanabildi. Hafifliği hoştu ve onu sıkı bir kucaklamayla kendine çekti. Gelininin kısa kolları onu sarmaya çalıştı ama sadece Aleron'un sırtının yere değdiği yere kadar gelebildi.

Yüzünü Aleron'un göğsüne dayadı ve kürküne sürtündü. "O evdeki dış banyoda yıkandığına sevindim. Artık kanla kaplı değilsin ve yine güzel kokuyorsun."

Pençelerini gelininin kısa saçlarının arasından geçiren Aleron başını hafifçe eğdi. "Sana güzel kokuyor muyum?"

Gideon daha derine sokulurken kalçalarını ona doğru bastırdı. "Evet. Fındık ve sedir ağacı gibi. Ev gibi kokuyorsun Ben."

Bu harika iltifat karşısında göğüs kafesinin arkasında sıcak bir kabarcık oluştu. "Sen de güzel kokuyorsun. Mor sap gibi çiçekler ve paçuli."

Gideon çenesini yukarı kaydırarak sıcak baloncığa dayadı, böylece kaşlarını Aleron'a doğru çatabildi. "Biliyor musun, bunun senin için ne tür bir çiçek olduğunu bulmaya çalışıyordum, çünkü paçulinin de mor çiçekleri var. Aklıma tek gelen lavanta. Dürüst olmak gerekirse, paçulinin nasıl koktuğunu bilmene şaşırdım."

"Adının ne olduğu umurumda değil, sadece taze bahar gibi kokuyorsun." Aleron pençelerini gelininin saçlarında gezdirmeye devam etti. "Bu bitkinin nasıl koktuğunu bana Tenebris'te sen öğretmiştin. Ancak her şeyin sirke koktuğunu söylemiştin."

Gideon ona küçük bir gülümseme gönderdi ama burnu kırışmadı. Daha yukarı kayarak kafatasına biraz daha yaklaştı ve Aleron'un leğen kemiğine sert bir şey kaydı. Gideon başını tekrar ona doğru itti ve sadece kıkırdadı.

"Sanırım az önce ne olacağını anladım. Bir çift başlayacak ve sonra muhtemelen diğeri de başlayacak."

Aleron'un gözleri koyu sarıya dönüştü. "Ne demek istiyorsun?"

Ellerini göğüs kaslarının hemen altına koyarak Aleron'un kalçalarının üzerine oturan Gideon'un kulakları normalden biraz daha pembe görünüyordu. "Seks yapmaya gittiler, Aleron."

"Öyle mi?" Aleron şaşkınlıkla kafatasını gittikleri yöne çevirerek sordu.

Küçük sesler ve kokular ona doğru uçtu. Şimdi diğelerinin ne yaptığını anladığına göre, bunlar daha anlamlıydı.

"Anlıyorum," diye mırıldandı ve Gideon'a döndü. Aleron pantolonunun içinde bir sertlik fark ettiğini düşündüğünde bakışları aşağı kaydı. Bir pençesini üst kısmına doğru kıvrıdı. "Oh. Sertleşmişsin."

Küçük insanının kaşları belirgin bir şaşkınlıkla birbirine yaklaştı. "Sen değil misin?"

Gözleri kırmızımsı bir pembeye kaymış, ne olduğunu kendi başına toparlayamadığı için biraz utanmıştı. Tahrik olmalı mıydı? Şu anda kendini her zamankinden biraz daha geride hissediyordu.

Akrabalarının kendisinden daha kıvrak zekâlı olduğu Aleron'un gözünden kaçmamıştı. Bu daha önce hiç mümkün olmamıştı, çünkü yedikleri her şeyi her zaman paylaşmışlardı - aynı anda hem insanlık hem de zeka kazanıyorlardı.

Görmezden gelmeyi seçti.

Gelini sertleşmiş, üzerine oturmuştu ve *bu*, güvensizliğine rağmen sikinin dikişinin arkasında sarsılmasına neden oldu. "Görebilir miyim?" Aleron heyecanla sordu, pençesinin arkasını uzunluğuna doğru çekti.

Gideon, vücudunun hazır olmasına rağmen nedense, "Yapmak zorunda değiliz," dedi.

Gelini onun dokunuşunu istiyordu ve Aleron bunu vermek istemeyeceği bir zaman olacağını hiç sanmıyordu. Ayrıca, Aleron bunu ortaya çıkarmaya çalışmasa bile Gideon'un onun için tahrik olması da hoşuna gitmişti.

Bu da her şeyi daha değerli kılıyordu.

Pençelerini kınına sokarak pantolonunun küçük bağlarını karıştırdı.

Kalın parmakları bu kadar küçük iplerle çok hantal olduğunda Gideon devrıldı. Sonra Aleron bir parmak ucunu şortunun bandına soktu ve erkeğin çıkık sikini ortaya çıkarmak için aşağı doğru çevirdi.

Dilinin ucu burnunun üstünden kayana kadar dişlerini ilgiyle yalayan Aleron, tüm parmaklarının uçlarını Gideon'un ereksiyonu boyunca gezdirdi, ta ki başının üzerinden geçene kadar. Gideon, Aleron için sessiz bir hırıltı çıkardı ve pembelik sonunda elmacık kemiklerinin üzerine yayıldı.

Çok serttir. Aleron daha yeni kıpırdanıyordu.

Uzun süre düşündü, bir konuda karar vermeye çalıştı. *Denemek istediğini söylemişti.* Ve bu insanın nasıl tepki vereceğini görmek istiyordu.

Gözlerinde morluk yükselirken, kolunu istekli erkeğin omuzlarına dolayabilmek için Gideon'un aletini serbest bıraktı. Aleron giyinik göğsünü karnına bastırana kadar aşağı indirerek Gideon'u uzanmaya zorladı, ardından küçük insanın kıcını tutarak sıkıca yoğurdu.

Çok yumuşak. Aleron onunla oynarken ne yaptığını unuttu.

"Aleron mu?" Gideon kaşlarını şaşkınlıkla çatarak sordu ve onu dalgınlığından kurtardı.

Aleron avucuyla Gideon'un kıcını aşağı iterek erkeğin vücudunu kendi vücuduna doğru kaymaya zorladı. Aletinin başı Aleron'un kalçalarının arasına girip çıktı.

Gideon, "Kahretsin, bekle," diye boğuk bir ses çıkardı.

Aleron tam da aradığı şeyi yapmıştı. Gideon'un kalçalarını daha sert bir şekilde kendisine doğru iterken, Aleron da gelininin sikinin ucunu daha derine sokabilmek için havaya kaldırdı. Kapalı dişlerinin arasından kafa karıştırıcı bir hırıltı yükselirken ikisi de çılgınca ürperdi. Gideon'un başı arkaya doğru eğilip harika, kayıp bir inilti çıkardığında, titreyen gerilim kaslarını sertleştirdi.

"Ah, *kahretsin*," diye tısladı, gözleri hafifçe geriye kaymıştı. Gideon kalçalarını yere vurarak sikini Aleron'un dikişinin içine tamamen gömmesine yardım etti. "İçinde çok sıcak."

Koyu mor bir renk görüş alanına girdi ve ani bir ihtiyaçla inledi. "Acele et, Gideon."

Zevkin kasıklarının ne kadar derinden deldiğini görünce, kendi uyarılmışlığı Aleron'u hızla sertleştirecekti. Gelininin bu şekilde içine gömülmüş olması bile çok güçlüydü. Etini şişirdiğini hissedebiliyordu.

Onu dışarı itmek için Gideon'un kıcını avuçlayan Aleron, erkeği harekete geçirmeye çalışarak onu tekrar içeri itmek için parmaklarını yukarı doğru soktu. Gerginlik oluşuyordu ama neyse ki küçük insanı hareket etmeye başladı.

Ellerini Aleron'un geniş göğsüne bastıran Gideon kollarını dikleştirerek yukarı kalktı. Sonra kalçalarını Aleron'un kilere doğru itti, yavaşça başladı, sonra her birinde hız kazandı.

Tuhaf hissettiriyordu - harika ama tuhaf. Gideon Aleron'un sikinin üstünü, yanlarını ve hatta altını okşadı. Dokunaçları hareket ettiğinden, büyüyen ereksiyonunun etrafında dönmeye çalıştığından, bazen Gideon onların arasına giriyordu.

Gideon ne yaptığını görebilmek, kendisinin Aleron'un içine bu şekilde gömülmesini izleyebilmek için gömleğini kaldırdı ve o bile bunun sapıkça olduğunu düşündü. Gideon kısa süre sonra giysiyi bıraktı, sadece daha sert pompalayabilmek için.

Aleron yardım etmeye çalıştı, yuvarlak yanaklarındaki elleri Gideon'u içeri ve dışarı çekerken onun altında hareketsiz kaldı. İçine girmenin her kayışını, ileri geri hareketini hissetti ve ürperip inlerken pençeleri daha da derine indi.

Ama Aleron'u bir orman yangını gibi tutuşturan, dişlerini sıkarak bir inilti çıkaran gelininin sıkıca buruşmuş yüzüydü. Aleron'u sikerkenki ifadesi biraz bulanıktı ama Aleron'un Gideon'u siktiği zamankinden daha odaklanmış, daha kararlı ve daha saldırgandı, vahşi ve aç görünüyordu.

Dudaklarından dökülen hızlı küçük pantolonlar ve hufflar o kadar sıcak ve zevk doluydu ki, Aleron'un kulaklarını karıncalandırdılar. O da bu seslere kendi keskin nefes alışlarıyla karşılık veriyor, gelininin onu bu şekilde becerirkenki büyüleyici görüntüsüne ve bundan ne kadar zevk aldığına tanık oluyordu.

"Aman Tanrım," diye yüksek sesle inledi Gideon, her şey aniden gerildiğinde. Bunu uzatmak için çaresiz kalan Aleron kendini tutmaya çalıştı.

Artık çok geçti; kendi siki ağır zonklamalarla dışarı çıkmaya başladı. İçindeki yoğunluk, geri çekilen sertliğin bir kısmını serbest bırakarak yumuşadı. Gideon'un kalçaları sanki bunu hissediyormuş gibi hızlandı ve tırnakları Aleron'un göğsüne saplandı. Alnında ter lekeleri belirdi.

"Bekle," diye yalvardı, tam da Aleron'un tamamı öne doğru itilip Gideon'u dışarı iterken. Gideon inledi, sikini kendi sikinin altındaki olukta salladı, ancak sakinleşebildi. Elleri Aleron'un göğsünde titrerken, "Neredeyse içine boşalıyordum. Bunun harika hissettireceğini biliyordum."

"Özür dilerim," dedi Aleron, kafatasını kaldırarak Gideon'un çenesinin altını yalayabildi, birbirlerine sürünürken onun tadına bakmak istiyordu.

"Olma." Gideon boynuzunu çekerek Aleron'un kafatasını öpücüklere boğabilmek için başını geriye doğru çekti. "Bunu benimle yaptığın için teşekkür ederim. Ama şimdi gerçekten azdım."

Kalbinde yanan sevinç, damarlarına sıcak bir şehvet olarak aktı. Aleron daha sert bir şekilde yukarıya doğru eğildi ve dokunaçları onları birbirine hapsetmek için ikisinin de etrafında dönmeye çalışıldığında aletlerini ezdi.

Gideon'un öpücükleri yavaşladı, daha dağınık hale geldi ve hatta dili de buna katıldı. Sonra Aleron'un alnına doğru, "Başka bir şey deneyebilir miyiz?" diye homurdandı.

"Nasıl istersen," diye cevap verdi, çünkü şimdiye kadar yaptıkları diğer her şeye bayılmıştı.

Aslında Aleron daha yeni ve heyecan verici şeyler öğreneceği için oldukça mutluydu. *Benimle birçok yönden bağ kurmak istediğini söyledi.* Bundan sonra Aleron, ikisine de dipsiz bir zevk verdiği sürece her şeyi denemek isteyeceğini

biliyordu.

"Kafatasının üzerine gelebilir miyim?" Aleron bunun üzerine durakladı. "Neden?"

Gideon şehvet dolu mizahını göstermek için başını geriye çekmeden önce dudakları Aleron'un kemiğine doğru kıvrıldı. "Çünkü şu anda beni tahrik eden kişinin yüzüne boşalmak ve ona mastürbasyon yapmak istiyorum."

Böyle bir açıklama karşısında omurgasından aşağı bir heyecan aktı. Aleron kendisine bakan gelininin sinsi ve ateşli bakışlarını fark ettiğinde, bu heyecan tüm vücudunu karıncalandırdı, tüylerini kabarttı. İhtiyacı derin görünüyordu ama aynı zamanda ateşli bir tutkuyla doluydu.

Uyluklarının arkasını kavrayan Aleron, göğsünün üst kısmına oturana kadar onu daha yukarı sürükledi.

Aleron gelininin kendini tatmin ettiğini görmek istiyordu. Onun için, onun sayesinde olduğunu bilerek izlemek isterdi ve bunun ödülünü doğrudan kafatasının üzerinden alabilmek heyecan verici bir düşünceydi.

"Beni saklayabilir misin? Ne olur ne olmaz," diye fısıldadı Gideon, Aleron dizlerinin üzerinde yükselirken ve elini onun sikine sararken.

Aleron kanatlarını üç taraftan görünmesini engelleyecek şekilde yukarı kaldırdı ve kemerleri bu şekilde bükme çok zor olacağı için önünü açık bıraktı.

Aleron'un parıldayan kayganlaştırıcısıyla sırlıslık olan Gideon sikini okşadı. Yavaşça başladı, kalçaları yardım etmek için hafifçe ileri geri sallanıyordu. Gevşek etini ileri geri hareket ettirirken bileğini bükte, avucunu uzunlamasına yukarı aşağı döndürdü. Başının üzerinden her geçtiğinde vücudu dalgalanıyor ve seğiriyordu.

Bir elini Gideon'un kalçasında tutan Aleron, diğer elini gömleğinin altına soktu. Yumuşak göğüs kaslarını avuçladı, göğsüyle oynadı ve sertleşmiş meme uçlarını okşadı. Kıllar parmaklarını gıcıkliyordu ve diğer tarafa geçerken kıllara dalmak hoşuna gidiyordu.

Yardım etmek, serbest bırakılması için daha fazla sebep olmak istiyordu.

"Nhn," diye titredi sıkıca kenetlenmiş dişlerinin arasından, çene kasları gerilmişti. "Dikişini becermekten zaten yakınım."

Eli daha hızlı hareket ediyor, kalça pompaları güçleniyordu. Aleron onun kendini tatmin edişini izlemekten ne kadar keyif alsa da, en çok hoşuna giden şey Gideon'un güzel yeşil gözlerinin kafatasından hiç ayrılmamasıydı. Bunun yerine, sanki gördükleri onu gerçekten heyecanlandırıyormuş gibi, asla geri çekilmeden ona perçinlenmişlerdi.

Daha fazla dayanamayan Aleron kendi sikini tutabilmek için gelininin kalçasını bıraktı. Gideon'a tepki olarak defalarca şıttikten sonra kayganlaştırıcıya bulanmış, hassaslaşmış ve o kadar sertleşmişti ki sıkamak için biraz güç harcaması gerekti.

Dişleri mutluluktan hafifçe ayrılırken bir sarsıntı onu dalgalandırdı.

Gideon'un hareketlerini taklit etti, bileğinin bükülme şeklini kopyaladı. Gelininin dudakları sırtarak seğirdi ve Aleron'un ne yaptığını bildiğini ele verdi. Her vuruşunda insanı zıplatması, kolunu daha hızlı ve daha hızlı hareket ettirmesi ve onu itip kakması bunu açıkça gösteriyordu.

Heyecanı, ona doğru çılgınca nefes alıp vermesine neden oldu.

Daha önce kendi sikini hiç tatmin etmemişti. Bunun yerine Gideon'un herhangi bir parçasının ona dokunmasını tercih etse de, bunu umursamayacak kadar zevk almakla meşguldü.

"Sana mastürbasyon yapmamı izlemek hoşuna mı gidiyor?" Tıslayan bir hırıltı çıkardı. "Evet."

Gideon, vücudu öne doğru eğilmeden önce, "Bir dahaki sefere ben de izlemek isterim," dedi. Birden kolu daha hızlı hareket etmeye başladı. "Boşalmak üzereyim, Aleron."

Aleron, beklentiyle kabaran sikini ezdi.

Bastırmaya ve saklamaya çalışırken çıkardığı ses boğuktu. Sonra dudakları titreyip ayrılırken yüzünün sağ tarafı buruştu ve pembe kafasının ucundan beyaz tohum ipleri fişkırdı. Doğrudan kafatasının üzerine düştüler.

Aç diline sadece bir damla değebilsin diye dişlerini ayırdı.

Gördüğü manzara, sıvı sıcaklığı, tuzlu kokusu ve tadı o kadar güçlü bir şekilde şişmesine neden oldu ki Gideon'a katılmasına ramak kaldığını düşündü. Aleron durdu. Bunun yerine, *birden fazla* prekum kabarcığı kabarıp sonunda olduğundan aşağı damlarken derin, sarsılmış bir iniltiyle sikini sıktı. Dokunaçları bile aşağı doğru kıvrılmış, umutsuzca tutunacak bir şey arıyordu.

Gerçekten de tohumlarını dökeceğini düşündü.

Ancak Gideon kafatasına döl yağdırmayı bıraktığında kendini ezmeyi bıraktı.

Sanki ciğerleri sıkışmış gibi Aleron'un üzerinde oflayıp pufladı. Kendinden memnun bir sırtış yanaklarını kaldırarak gamzelerinin yüzeye çıkmasını sağladı. "Umarım Ingram ve Emerie dönmeden önce hepsini yalayıp temizlersin, ama gerçekten hoşuma gitti."

"Hayır, kalacak." Bu erkek yüzünü sahiplenici bir şekilde işaretlemişti ve bu şekilde kalmasını istiyordu. "Benim sıram mı?"

Gideon'un bacaklarından birini tutarak düzeltti ve pençelerini pantolonunun ve şortunun arkasına geçirmeden önce onu aşağıya doğru sürükledi. Gideon daha ileri gitmelerini engellemek için dizlerini açana kadar onları indirdi.

Sessiz bir kızgınlık hırıltısı çıkardı. Aleron şu anda kendini çok ama *çok* sabırsız hissediyordu.

"Şu anda yüzüme gelmenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedi Gideon kıkırdayarak ve hiç karşı koymadı.

"Yakınlarda bir banyo olduğunda senden çıkan fiskiye de boğulmamı deneyebiliriz. Ama buna ne dersin?"

Gideon alçaldı ve mor sikini kapalı, kaslı kalçalarının arasına sıkıştırdı.

Aleron hemen yukarı doğru itti, bu insanın vücudunun onu mümkün olan her şekilde okşamasına ihtiyacı vardı - nasıl olduğu umurunda değildi. Gideon göğsünü sertçe ısırp onu ihtiyacının dalgaları altında daha da boğarken ve onu daha da kızdırırken o da itti. İki eliyle gelininin kışını kavradı, kafatası geriye doğru eğilirken pençeleri onu kendisine doğru sertçe tutmak için kazıyordu.

Pantolonu gürültülüydü, her biri onu kaplayan kışkırtıcı kokuyu içine çekiyordu. Bilinçsizce burnunu yaladı. "İşte bu," diye fısıldadı Gideon. "Bana bunun seni ne kadar tahrik ettiğini göster."

Bu yeterli değil. Ama şu anda o kadar sert, o kadar heyecanlı, o kadar çaresizdi ki, ona zarar vermekten korkuyordu.

Onu hazırlamadan, ki Gideon'un şu anda buna sabrı yoktu, kendisini bu çılgın duruma sürükleyen değerli, yaramaz gelinine gereksiz acı vermekten endişe ediyordu. O anda denemek için pençelerini kılıfına bile sokamazdı.

Kasıkları sıkışınca inledi, kayganlaştırıcıyla kaplı kalçalarının arasına daha hızlı pompalandı. Daha fazla sürtünmeye ve sıcaklığa ihtiyacı vardı.

Dokunaçları erkeğin kaslı bacaklarının yanlarına yapışmış, onları çevrelemeye çalışıyordu. "*Gideon, lütfen.*"

Gideon nazlı, baştan çıkarıcı bir mırıltıyla, "Kelimelerini kullan, sevgilim," dedi.

Bir hata yaptım. Gideon içten içe inledi ve Aleron'u içinden çıkarmak için kasıklarını yukarı doğru itti.

Hâlâ seğirmeler ve titremeler çıkaran Aleron, Gideon'un kışı dokunaçlarının dibine sıkıca bastırılana kadar onu tekrar aşağı itti. Duskwalker'ın başının arkasındaki kürkü daha sert bir şekilde sıkı ve yumuşak bir nefes verdi.

Ne yazık ki, kanatlar Gideon'un boynunun altından itibaren her şeyi örttüğü ve başını serbest bıraktığı için, Aleron'un üzerinde yatan bedenine bakamıyordu. Belki de bu iyi bir şeydi; o karmaşayı hayal bile edemiyordu.

Başının arkasını Aleron'un göğsüne yasladı. "Artık yok," diye yalvardı.

Önce ben gelmemeliydim. Aleron'un sikinin cebine taşaklarını soktuktan sonra o kadar tahrik olmuştu ki, şehvet delisi beyninin önce siki yönlendirmesine izin vermişti. Bunun sonuçlarını hiç düşünmemiş, sadece mümkün olan en sapkın şekilde boşalmayı düşünmüştü.

Bir Duskwalker'ın kafatasının üzerinden geçerek mi? Denediği için aleti ısırlıp koparılmadan mı? Aleron'a duyduğu mutlak güvene rağmen, kendini tehlikeli, ahlaksız ve utanmazca ahlaksız hissetmişti. Gideon'un dölünün her bir lekesi, tadına bakmak için lanet dişlerini ayıran kendi ölüm tanrısına bir tapınma olmuştu.

Gideon daha sonra sadece kalçalarını kullanarak, aslında seks yapmadan oynaşmalarına izin vererek kurtulabileceğini düşündü. Ama öyle *olmadı*. Bunun yerine, az önce kafatasının üzerinde yaptığı şeyin etkisiyle hâlâ vızıldayan Gideon, Aleron'un onu ters çevirmesine ve arkadan girmesine izin verdi.

İri adam o kadar bastırılmıştı ki, Aleron Gideon'un kafasına defalarca girerek beklediğinden daha hızlı bir şekilde serbest bıraktı. Ancak daha sonra onu tamamen yere çarptı ve Gideon akılsız ve aşırı tatmin olmuş, seğiren bir karmaşa haline gelene kadar devam etti.

Ayak parmakları bile kıvrılırken, ayakları son boşalmasından sonra kaçmak için zayıf bir girişimde bulunarak tekmelemeye başladı.

Kalçalarını bir kez daha yukarı doğru itti, artık az da olsa gücü yerine geldiği için biraz daha sertti. Bu kez Aleron onu sikinden kaldırmasına yardım etti.

Rahatlatıcı ısının kaybı ve ondan gelen bol miktarda sıvı, yüzünü buruşturmasına neden oldu. En azından pantolonu ayak bileklerindeydi ve ıslanmaktan uzaktı.

Umarım Aleron artık içinde sıkışıp kalmadığına göre, o mor yılan canavarı ortadan kaldırırdı.

Ondan sahte bir hoşnutsuzluk iniltisi yükseldi. "Aleron... Bunu her yaptığımızda taşaklarımı tamamen boşaltmak zorunda değilsin. Sonrasında yürümek istiyorum."

Kahretsin. Üçüncü seferde içimden bir şey çıkıp çıkmadığını bile bilmiyorum. İnsanlar bu kadar arka arkaya gelmemeliydi! *Bir gün beni öldüresiye dövecek.* Kalbi duracak ya da ciğerleri tamamen iflas edecek ve oksijensizlikten bayılacak.

Aleron burnunu Gideon'un terle kaplanmış alnına çarparken şeytani, uğursuz bir kıkırdama duyuldu. "Belki de yürümeni istemiyordumdur. Benim için uysal olmanı tercih ederim." Sert avucunu Gideon'un karnına doğru kaydırıp ve pençeleriyle gıdıkladı. "Çok yaramazsın, küçük bahar."

Aleron daha da aşağıya inmeden Gideon elini indirdi ve onu durdurmak için parmak uçlarını parmaklarının arasına

soktu.

Sonra sadece birkaç tanesini kavradı, böylece halkaları birbiriyle *tokuşabilecekti*.

Aleron'un söyledikleri karşısında utançtan yanakları kızarabilirdi ama bundan utanmıyordu.

Gideon kendini hiç Duskwalker'ıyla sarmaş dolaş olduğu kadar özgür hissetmemişti. Sapkın düşünceleri ve arzuları mı? Onlar sadece Aleron'u heyecanlandırıyor gibiydi. Yargılama yoktu. Muhtemelen Gideon'un onunla bazı şüpheli şeyler yapmak istemesine neden olacaktı, hepsi de her ikisi için de iyi hissettirmesi umuduyla.

Ayrıca onu kim yargılayacaktı ki? Emerie mi?

Kendi çıgıllıkları hâlâ devam ediyor, ormanda yankılanıyordu. Gideon sessiz kalmak için elinden geleni yapmıştı. Kadının kreşendosunun daha da yükseldiği düşünülürse, sonunda onun da çevresini unuttuğu anlaşılıyordu.

Elbette, eğer seçme şansı olsaydı, görmemeyi ya da görülmemeyi tercih ederdi. Ne yazık ki duyulmamak söz konusu bile olmayabilir.

Gideon zihinsel olarak omuz silkti; bu ikisinin de kabul etmesi gereken bir şeydi.

Vücudu o kadar gevşemişti ki, Aleron Gideon'u göğsünden yukarı kaldırıp kendisi de arkasına yaslanmaya devam edince neredeyse hiç kasılmadı. Aleron Gideon'u kolunun kıvrımına doğru çekti, ta ki Gideon'un başı Aleron'un omuz eklemine topuna yaslanana ve kıcı büyük avucunun içine düşene kadar. Gideon'un bacakları kalçasının üzerinde dinlenip rahat edebileceği bir yer bulurken, ayakları kürklü uyluklarının arasına sıkışmıştı.

Aleron onu sanki çok hafifmiş gibi yerden kaldırdı.

Ne kadar nazik olabildiğini görünce, bazen ne kadar güçlü olduğunu unutuyorum. Yine de... Aleron'a karşı zayıf veya aşağı hissetmiyordu, sadece küçük hissediyordu.

Birlikte, yukarıdaki yaprak örtüsünün arasından parıldayan benekli ışığa baktılar. Göğüs kafesleri sonunda kabarmalarını yumuşattı, nefesleri normal ritimlerine döndü. Kabarık beyaz bir bulut hızla geçip gitti ve Aleron'un onu koruduğu acı soğuk rüzgârı belirginleştirdi.

Gideon daha önce hiç birinin kollarına yaslanıp gökyüzüne bakmamıştı. Gündüz bile. Kısa yaşamı boyunca acele etmekle, tüm hedeflerine ulaşmaya çalışmakla çok meşguldü ve bunun erken bitmek üzere olduğunu bilmiyordu.

Alın kuruduğu için nemli saçları alnında sallanıyordu. Kolunu Aleron'un karnına dayadı.

Hiç bu kadar huzurlu olmamıştım.

Fındık, sedir ağacı ve onların garip cinsel misk karışımının ince kokusu ile daha da iyi hale geldi.

Bence tanışmamız kaderde varmış. İster dünyadaki tüm varlıkları yönlendiren yüce bir güç olsun, ister rastgele, kaotik bir kozmik olay olsun, bir tür kader söz konusu olmalıydı.

Hikâyeleri üzerinde düşündükçe, karşılaşma şanslarının zayıf olduğu ortaya çıktı.

Gideon'un şu anda burada olabilmesi için sekiz yıl önce ölmesi gerekiyordu ve Aleron'un da onunla öbür dünyada buluşmanın bir yolunu bulması gerekiyordu. O zaman bile, birkaç ay boyunca orada birlikte olmuşlar, hiç geçmemişler, birbirlerine uzanmayı hiç bilmemişlerdi - farkında olmadan güneşi kovalayan ay gibi. Emerie'nin çektiği onca acıya, karşılaştığı tüm zorluklara rağmen temiz kalpli kalması ve Ingram için kendi hayatını feda ettikten sonra onları bir araya getirmesi gerekiyordu.

Tüm bunlar ve muhtemelen kaderin daha birçok bilinmeyen müdahalesi olmasaydı, bu canavarın kollarında yaşadığı bu huzur asla gerçekleşmezdi.

Bunu neredeyse kaçırdığıma inanamıyorum.

"Hey, Aleron," diye seslendi Gideon, adem elmasının arkasına sıkışmış bir duygu tıkanıklığıyla. Ağzı yapış yapış oldu ve kalın kalın yutkundu. "Bunu hiç söylemediğimi biliyorum ama beni seninle birlikte hayata döndürdüğün için teşekkür ederim."

Aleron avucunu Gideon'un kendisine yaslanan elinin arkasına yerleştirdi ve şefkatli bir tutuşla tamamını kavradı. Kulağı Aleron'un göğsünün sol tarafına dayalı olduğu için, Aleron'un kalbinin çılgınca atmadan önce tekler gibi olduğu ana tanık oldu.

Aleron yanıt vermeyince Gideon bakışlarını yukarı çevirdi ve onun pembe gözbebeklerinin renklerinin parladığını gördü. *Nasıl karşılık vereceğini bilmiyordu.* Ama sözlerinin onu sevince boğduğu belliydi.

"Sen ölürsen bize ne olacağını biliyor musun?"

"Hayır. Daha önce gelini olan bir Mavka'nın öldüğünü sanmıyorum."

Düşünceli bir mırıltı dudaklarını titretti ve ormanın gölgesine bakabilmek için kulağını Aleron'un göğsüne dayadı. Her şey sessizleşmişti. Peçe'nin yüzeyinin üzerinde oldukları için birkaç kuş cıvıldıyordu ama çoğunlukla her şey kış uykusuna yatmış ya da kuzeyi terk etmişti.

"Bana bir iyilik yapar mısın?" Gideon bir kez daha boğazındaki tıkanıklıkla savaştırmaya çalışarak sordu. "Eğer Tenebris'e dönersek ve birlikte olmazsak, gelip beni bulabilir misin?"

Aleron onun elini -ve kıcını- rahatlatıcı bir şekilde sıktı. "Elbette, Gideon. Her zaman senin için geleceğim."

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi, ama sonra kayboldu. "Eğer seni unuttuysam, beni sana tekrar aşık edebilir misin? Ne pahasına olursa olsun? Nerede olursa olsun, sensiz bir gelecek istemiyorum."

Aleron'un büyük göğsü ürperdi, tam o sırada Gideon'un çevresinde bir şey parladı.

Gideon bir kez daha yarasa kafatasına baktı ama gözleri parlıyordu. Bir güneş ışığı çizgisi Aleron'un yüzünü altın renginde parlatırken, Aleron'un boş göz çukurlarının etrafında o güne kadar gördüğü en parlak pembe damlalar uçuşuyordu.

O ruhani gözyaşlarını *daha önce de görmüştüm*, diye düşündü, yumuşak ve şefkatli bir ifade gözlerini eğerken.

"Seni seviyorum, Aleron." Gideon onun en uzun dişine bir öpücük konduracak kadar yukarı kalktı. "Ve kaç kez unutursam unutayım seni seveceğimi biliyorum."

"Ben de seni seviyorum, küçük bahar." Aleron boştaki elini kaldırıp yüzünün yan tarafını avuçladı. "Tenebris'ten beri çok seviyorum." "Biliyorum," diye fısıldadı Gideon, Ingram ve Emerie ağaçların arasından çıkarken büyük avucuna doğru eğilerek.

Kızın Ingram'ın kolları arasında yarı ölü gibi göründüğünü, gözlerinin zar zor açıldığını görmezden gelmeye çalıştı. Yüzü kızaracak ya da saçındaki yaprakları ve dalları çekecek gücü bile yoktu.

Gözleri de parlak pembe olan Ingram onlara tuhaf bir şekilde homurdandı, rengi parlıyordu. Sonra, Aleron arkasını dönüp Gideon'u önüne koyduğunda Ingram da yanlarına uzandı, böylece gövdeleri karşı karşıya gelecek şekilde sarılabileceklerdi.

Akrabalar sırtlarını birbirlerine dayadılar.

Gelinleriyle aralarında sessizce temassız bir ateşkes yapıldı ve Gideon bunun kokulardan kaynaklandığını düşündü. İkisi de onları aralarına almak istemedi.

Yine de dokunmak istedikleri belliydi. Gideon, Ingram'ın kertenkele kuyruğunun Aleron'un baldırlarından birine dolanırken ayağının alt tarafına çarptığını hissetti.

Birazdan devam ederiz. Ne de olsa sonsuza dek yaşayacaklardı. Bunun gibi birçok tembel sabah geçirmeyi umuyordu.

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

32

33

34

35

36

37

38

39

40

41

42

43

44

45

46

47

48

49

50

51

52

53

54

55

56

57

58

59

60

61

62

63

64

65

66

67

68

69

70

71

72

73

74

75

76

77

78

79

80

81

82

83

84

85

86

87

88

89

90

91

92

93

94

95

96

97

98

99

100

101

102

103

104

105

106

107

108

109

110

111

112

113

114

115

116

117

118

119

120

121

122

123

124

125

126

127

128

129

130

131

132

133

134

135

136

137

138

139

140

141

142

143

144

145

146

147

148

149

150

151

152

153

154

155

156

157

158

159

160

161

162

163

164

165

166

167

168

169

170

171

172

173

174

175

176

177

178

179

180

181

182

183

184

185

186

187

188

189

190

191

192

193

194

195

196

197

198

199

200

201

202

203

204

205

206

207

208

209

210

211

212

213

214

215

216

217

218

219

220

221

222

223

224

225

226

227

228

229

230

231

232

233

234

235

236

237

238

239

240

241

242

243

244

245

246

247

248

249

250

251

252

253

254

255

256

257

258

259

260

261

262

263

264

265

266

267

268

269

270

271

272

273

274

275

276

277

278

279

280

281

282

283

284

285

286

287

288

289

290

291

292

293

294

295

296

297

298

299

300

301

302

303

304

305

306

307

308

309

310

311

312

313

314

315

316

317

318

319

320

</

"Ne demek istiyorsun?!" Gideon ellerini öne doğru atarak sahte bir öfkeyle sordu. "Ingram'ın kuyruğuyla Aleron'un canına okuduğunu ve kanatlarını ona kaptırdığını gördüm. Her şey, avantajlarını kullanmadan önce kimin diğerini alt edebileceğiyle ilgili."

Küçük bir kahkaha attı. "Evet, bu doğru."

Aleron Ingram'ın ellerini çözebilmek için yere inmek gibi bir hata yaptı. Anında yakasına yapışıldı ve ormanın içinde kaybolana kadar açıklık boyunca yuvarlandılar. Arkalarından büyük olasılıkla bir yıkım gelecekti, özellikle de ağaçların hıştısını uzaktan duyabildiği için.

Aleron'u düzenli olarak canavar formunda görmeye alışık değildi ama Ingram etraftayken daha sık olduğu için buna çabuk alışıyordu. Aleron'un uzun kolları üzerinde, sırtı dört ayaklı bir hayvan gibi kıvrılmış bir şekilde yürüdüğünü görmek onu hâlâ ürkütüyordu ama aslında bunu umursamadığını fark etti.

Aşık olunacak yeni bir yönü daha.

Aleron'un ikiziyle oynarken tamamen özgür olmasını izlemek hoşuna gidiyordu. Ingram'ı biraz daha yakından tanıdığında, Gideon onların güreşlerine kendisini de dahil etmenin bir yolunu bulup bulamayacağını görmeyi planlıyordu. Özellikle de Aleron'la bunu yapmaktan hoşlandığı için, her ne kadar bu başka, daha alçakça ve erotik oyunlara yol açma eğiliminde olsa da.

Herkesin burayı sevmesine sevindim. Gideon bakışlarını onları çevreleyen pembe kubbeye kaldırdı.

Önümüzdeki on yıl boyunca bu sıcak kaynak kışın karı ve soğuğu uzak tutacak ve Aleron'un büyüğü İblislerin onu kirlletmesini engelleyecekti. Belki daha sonra geçici olarak ev diyebilecekleri yeni bir yer bulurlar ya da Peçe'nin ortasındaki Ingram'ın koğuşuna kalıcı olarak yerleşirlerdi.

Hatta sonunda koğuşlarını birbirleriyle yan yana bile yerleştirebilirler. Kim bilebilirdi ki?

Onları ne mutlu edecekse.

Bu düşünce yüz hatlarını sertleştirdi ve bakışlarını gözlerinin kenarına kaydırды. Gergin bir şekilde kıpırdandı.

"Em, sana söylemek istediğim bir şey var." Öne doğru eğilerek ellerini birbirine kenetledi ve iki yana açılmış dizlerinin arasına koyarak onlara baktı.

"Oh, oğlum. İşte başlıyoruz," diye şakalaştı, adamın söylemek üzere olduğu şeyin ciddiyetine hazırlıksızdı.

"Aleron'a Beau'dan bahsetmek istiyorum. Bunu, başka bir çift yüzüğüm olduğunu hatırlamadan önce yapmak istiyorum." Başını kıpırdatmadan bakışlarını kısa bir süreliğine ona çevirdi ve kaşlarını çattı. "Bunu kendi başına bir araya getirmesini istemiyorum."

Aleron'un kendi sonuçlarına varmasını ve sonra da bu sonuçlarla birlikte ortaya çıkabilecek kıskançlık veya acı verici duygularla uğraşmak zorunda kalmasını istemiyordu. Onu rahatlatabilmek için bunu aradan çıkarmayı tercih etti. Beau'nun artık önemli olmadığını açıklamak istiyordu - ne de mecbur olduğu için Aleron'la yetiniyordu.

Gideon gerçekten burada olmak istemeseydi ya da Aleron'u bu kadar tatsız bulsaydı, aralarındaki bağı koparmanın bir yolunu arardı. Bu onu öldürse de umurunda olmazdı, çünkü zaten bir kez ölmüştü ve hayatı sona ermişti.

Her şey gitmişti: evi, arkadaşları, eski sevgilisi.

Hayır. Bunun yerine, bu hayatı seçmişti ve daha önce yaşadığından daha mutluydu. Bu hayattan çok memnundu.

o.

"O zaman söyle ona?"

"Yapamam. Onu seviyorum, gerçekten seviyorum ama insanlığının düşük olduğunu biliyorum." Dişlerini sıktı, çene kaslarından birinin atmasına neden oldu

"O da biliyor" demeden önce.

Ona bir bakış attı ve dudakları bilerek gerildi. İnkâr etmedi; bu çok açıktı. Bu aynı zamanda onu başka türlü ikna edemeyeceğini bildiği anlamına geliyordu.

"Kabul etmiyor ama Ingram'ın daha zeki olmasının onu rahatsız ettiğini biliyorum. Kendini geride hissediyor ve ikizinin ayak uydurabildiği konuşmalarda kaybolmaktan hoşlanmıyor. Bu olduğunda onun kendi içine çekildiğini görmek beni incitıyor."

Aleron her zaman ellerini karnına götürür ve kanatları hafifçe sarkardı. Başka birinin fark edip etmediğini bilmediği kadar ince bir hareketti bu ya da belki de sadece Aleron'un iyiliğinin daha fazla farkındaydı. Gözbebeklerinin rengi değişmese bile, Gideon onu tanıyordu - ne zaman sıkıntılı ve endişeli olduğunu biliyordu.

Gideon da onun nasıl hissettiğini derinden derine anlıyordu, çünkü Emerie'nin önünde artık yılların deneyimi ve büyümesi vardı. Emerie'nin kendisinden daha zeki, bilge ve olgun olması onu da rahatsız ediyordu ama bunu değiştirmek için yıllarca beklemekten başka yapabileceği pek bir şey yoktu.

Öte yandan sevgili Duskwalker'ına yardım edilebilirdi.

Turuncu kaşları birbirine yaklaştı. "Ne söylemeye çalışıyorsun?"

"Buradan çok uzak olmayan küçük bir haydut kampı olduğunu biliyorum. Üzerinden uçtuğumuzda ve ilk olarak burayı bulduğumuzda fark etmiştim." Aleron, Ingram'ın tüylü kuyruğuna takılmış halde kükreyerek açıklığa doğru ilerlediğinde gözlerini ondan kaçırdı. "Onu oraya götüreceğim."

"Eğer düşündüğüm şeyi ima ediyorsan, bunu kabul etmeyeceğim." Göz ucuyla bakarken, elleri dizlerinin üzerinde sıkı yumruklar halinde kıvrılırken dimdik oturdu. "Ben bir İblis Avcısıydım, Gideon. Son sekiz yılımı, kim olduklarına ya da ne yaptıklarına bakmaksızın insan hayatına değer vererek geçirdim."

Ellerini daha sıkı kavradı ve gözleri hiçbir şey görmez oldu. "Senin onayını istemiyordum, Emerie. Bağışlamamı istiyorum."

"Bu yanlış, Gideon!" diye bağırdı, ellerini inançsızlıkla öne doğru savurarak.

"Ne olduğu umurumda değil," diye cevap verdi soğuk bir şekilde. "Önemli olan tek şey o. Yani... dördümüzün de. Ama şu anda onu düşünüyorum. Sana mantıklı gelmeyebilir ama o yüzüğü ona taktığım an, alışılmadık bir şekilde kocam oldu. Onun için savaşırdım, onun için öldürdüm ve onun için öldürürdüm - tıpkı onun benim için yaptığı gibi."

Aralarındaki bağ birlik ve eşitlik üzerine kurulacaktı. Aleron'un ortaya koyduğu şeyi yapmak için tüm gücüyle çalışacaktı - neye mal olursa olsun ya da bunu başarmak için ne kadar kötü, acınası bir şey yapması gerekirse gereksin.

İç geçirerek arkasına yaslandı ve parmaklarını saçlarında gezdirdi.

"Onu kıta çapında bir katliama götürmeyeceğim, Em. Sadece Ingram'a yetişmesini istiyorum, hepsi bu. Kendini dışlanmış hissetmesini istemiyorum ve onunla kaybolmadan ya da anlayamadığı için *incinmeden* önemli şeyler hakkında konuşabilmek istiyorum."

Yapmak istediğim son şey onu incitmek, diye düşündü. Bunu yeterince yaptım. Ama gerçeği ve tüm benliğini anlatmak istiyordu. Bunun çok fazla şey istemek olduğunu düşünmüyordu.

Kadının sessizliği ağırdı ama adam bunun altında ezilmeyi reddetti.

"Peki," dedi Emerie sonunda. "Anladım. Bize saldırırlarsa bir ya da iki insanın Ingram tarafından yenebileceğini zaten kabul ettim. Eğer bu senin hazmedebileceğini düşündüğün bir şeyse -ne kadar yanlış ve ahlaksızca- o zaman seni affetmeye çalışacağım."

Ona garip bir bakış attı. "Teşekkür ederim. Onun da bunu takdir edeceğini biliyorum. Seni üzmemek ya da korkutmamak için çok uğraşıyor, bu yüzden onu affedeceğini söylemem işini kolaylaştıracaktır."

"Ingram onunla gitmek isteyecektir, bunu biliyorsun, değil mi? İkizinin tek başına savaşa gitmesine izin vermeyecektir."

"Anladım ama Aleron yiyebilsin diye lütfen onları yemezse çok iyi olur. Artık açlık çekmiyorlar." Dudakları gerildi ve mavi gözleri çelik gibi oldu. "Ne zaman?"

"Yakında." Tek omzunu silkti. "Mümkünse bir ya da iki gün."

Derin bir nefes aldı ve mağlup bir şekilde bıraktı. Bir an için, onun isteğinin ağırlığı aralarında asılı kalırken, o ve her şey sessizliğe gömüldü.

Sonra elini onun omzuna koydu ve kabaca onu ayakta durmak için bir yaslanma tahtası olarak kullandı.

"Hayatlarımız ne hale geldi?" Tepeden aşağı inip ana havuzun etrafından dolanırken başını salladı. "Şanslısın ki Ingram'ı ben de çok seviyorum Gideon ve bunu neden yaptığını anlıyorum."

Onun gidişini izledi, muhtemelen duyguları hakkında küsmek için Ingram'ın peşine düşecekti... ya da öyle bir şey.

Yine de o güzel kızıl saçlı kadını kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazla takdir ediyordu. Küçük ama kendisinden büyük kız kardeşini de canından çok seviyordu.

Onları affetmenin bir yolunu bulduğu için mutluydu.

Gideon hayatının ikisiyle birlikte tamamlandığını biliyordu ve mümkünse aralarında yıpratıcı bir gerilim olmamasını tercih ederdi. Nadiren de olsa ayrıldıkları zamanlar olacaktı ama her zaman birbirlerinin varlığına kolektif bir bütünlükle geri dönmelerini istiyordu.

Tek başına otururken dirseğini dizine dayadı ve çenesini kapalı yumruğunun üstüne yerleştirdi, yeni ailesini uzaktan tanımak istiyordu. Aleron ve Ingram'ın şakacı kavgası Emerie tarafından kesildi. Turuncu saçları ve sade kahverengi elbisesi rüzgârın yönüne göre sağa doğru savrulurken parlak ışıktaki parlıyordu.

Duskwalker kemikli yüzünü hemen ona doğru çevirdiğinde hafif ama sevecen bir gülümseme yanaklarını kaldırdı.

Sanki Gideon'un bir saniye bile yalnız kalmasını istemiyormuş gibi dört ayak üzerinde sürünerek tepeye doğru ilerledi.

Hareket etmedi ve sadece bekledi.

Artık onu hatırlamam umurumda değil.

Tenebris'te geçirdiği zamanın çoğu hâlâ kayıp olduğu için, aklına gelen her anıyı memnuniyetle karşılıyordu. Hatırlayamamak artık onu rahatsız etmiyordu.

Yaratacağı yeni anıları vardı. Ve bunlar öbür dünyada yaratılabilecek olanlardan daha canlı ve daha güzeldi. Gerçek hava, hisler, çalışan bir nabız ve gerçekten dokunabilecekleri bir dünya ile doluydular. Artık durgun ve yok değillerdi ama bilinmeyen bir geleceğe doğru ilerliyorlardı.

Aleron neredeyse ona yaklaştığında, daha insansı bir forma büründü. Yanı başında parlayan güneş, yarasa kafatasının ve sarmal keçi boynuzlarının ışıldamasına neden oluyordu ve bu manzara baş döndürücü olmaktan asla vazgeçmiyordu. Gideon'un alev alev yanan ruhu, sırf temsil ettiği şey yüzünden, kemikli yüzünün güzelliğine güzellik katıyordu: aralarındaki sonsuz bağ.

"Neden yalnızsın, küçük bahar?" Aleron merakla sordu, sert sesi yatıştırıcı, sıcak ve tam bir hayranlıkla doluydu.

Gideon, aradığı şeyin sessizce verileceğini bildiğinden, sol elini usulca ileri uzattı.

Aleron'un pençeleri parmakları birbirlerinin avuçlarına değene kadar onun elinin içini gıdıkladığında, yüzükleri güneşte birlikte parıldadı. Karşı konulmaz bir şefkatle, içi de dışı da kendine has bir güzelliğe sahip olan Duskwalker'ına baktı.

Gideon ona sevgi dolu bir gülümseme verdi. "Sen yanımdayken asla yalnız değilim, sevgilim."

Öbür dünyada ruhumu çalacaktı ama bu dünyada kalbimi aldı.

Duskwalker Brides serisinin altıncı kitabı olan **A Soul to Steal**'i okuduğunuz için çok teşekkür ederiz.

Bu kitabı yazarken pek çok duygu yaşadım ve eminim siz de okurken aynı duyguları yaşadınız.

Yazmaya başladığımda aslında çok daha kısa olacağını düşünmüştüm ama serinin en uzun kitabı oldu. Yazmaya devam ettikçe, bu hikâyenin teknik olarak iki kitaptan oluştuğunu fark ettim. Gideon'un tüm anılarını kaybetmesi nedeniyle Aleron ve Gideon'un iki kez aşık olmasını izledik.

Tüm bu süre boyunca Aleron için çok kötü hissettim, ama bence düşük insanlığına rağmen bunu gerçekten kaldırabilecek tek Duskwalker pembe gözlü canavarımızdı. Kalbi zaten dünya sevgisiyle doluydu ve bu onun nazik olabileceği anlamına geliyordu. Onun koşulsuz desteğini yazmak gerçekten acı vericiydi, çünkü kaybettiğini hissettiği gelini için umut beslerken acı çektiği anlamına geliyordu.

Eminim birçoğumuz böyle sevmek isteriz.

Aleron'u yazmak çok tatlıydı. O kadar nazik, naif ve diğer mankafa çocuklarımızdan daha çekingendi ki onu bir battaniyeye sarıp kucaklamak istedim. Kanat dili hakkında yazmayı gerçekten çok sevdim ve sanki onun kalp tellerine nasıl bağlandıklarını. O çok iyi bir çocuktu.

Gideon'u nasıl yazdığımdan gerçekten memnunum. Güçlü ama iletişim kurabilecek kadar açık yürekli bir adam yazmak istedim. Evet, pek çok hata yaptı ama bunları kabul edecek kadar da cesurdu ve Aleron'un affediciliğini olduğu gibi kabul etmek yerine telafi etmek için elinden geleni yaptı. Kendisinden çok daha büyük olan Aleron'u kabul ederken, cinsel olarak dizginleri eline almaya da istekliydi.

O dikiş sahnesi var ya. Onu eklemem gerektiğini biliyordum! Yapmasaydım suç olurdu. Ayrıca dokunaçlarının bir erkekle nasıl oynayacağını ve tüm sivri uçlarını göstermek istedim.

Neden uçan bir baharat sahnesi yapmadığımı merak ediyorsanız, cevabı basit: Aleron salınırken o kadar kaybolurdu ki, düşüp yere çakılırlardı. Bunun daha fazla insanlığa sahip olduktan sonra başlayan bir patreon sahnesi yazabilirim, bu da kendini daha iyi kontrol edeceği anlamına gelir.

Bunu daha önce de söylediğimi biliyorum ama tekrar söylemek istiyorum. F/F'yi merak edenler için, bu seri için yazmayacağım ama başka bir seri için yazacağım. Bir seride ancak bu kadar çok topluluğu ve insanı temsil edebilirim.

Birçok erkek bu kitabı istedi ve biraz düşündükten sonra ben de bunu istediğime karar verdim.

Mevsimler konusunda kafası karışık olanlar için, güney yarımküre aslında kuzey yarımkürenin tam tersi bir mevsim döngüsüne sahiptir!

Bir sonraki kitap, Korunacak **Bir Ruh** için, koltuğunuzun kenarında, kim olduğunu bilmek için köpürüyor musunuz?
Onunla bu kitapta tanıştınız ve adı N ile başlayıp sssmexy ile bitiyor.

Ayrıca Opal Reyne tarafından

DUSKWALKER GELİNLERİ

Saklayacak Bir

Ruh

İyileştirecek Bir

Ruh Dokunacak

Bir Ruh Yol

Gösterecek Bir

Ruh

Canlandırarak Bir

Ruh Çalacak Bir

Ruh

A Soul to Protect *(TBA*
2024) (Daha fazla başlık
yakında)

CADI BAĞI

Cadı Katili Gölge

Avcısı

(Yakında daha fazla başlık
gelecek) Tamamlanmış Seriler

BİR KORSAN ROMANTİZMİ İKİLEMESİ

Gül Denizi

Paine

Fırtınaları

ADEUS KRONİKLERİ

Bu seri 20th Haziran 2022 tarihi itibarıyla
yayınlanmamıştır.

Gelecekte yayınlayacağım tüm romanlardan haberdar olmak isterseniz beni sosyal medya platformlarımdan takip edebilirsiniz.

Facebook Sayfası:

<https://www.facebook.com/OpalReyne>

Facebook Grubu: <https://www.facebook.com/groups/opals.nawty.book.realm>

Instagram:

<https://www.instagram.com/opalreyne>

Twitter:

<https://www.twitter.com/opalreyne>

Discord:

<https://discord.gg/opalites>

TikTok:

@OpalReyneYazar